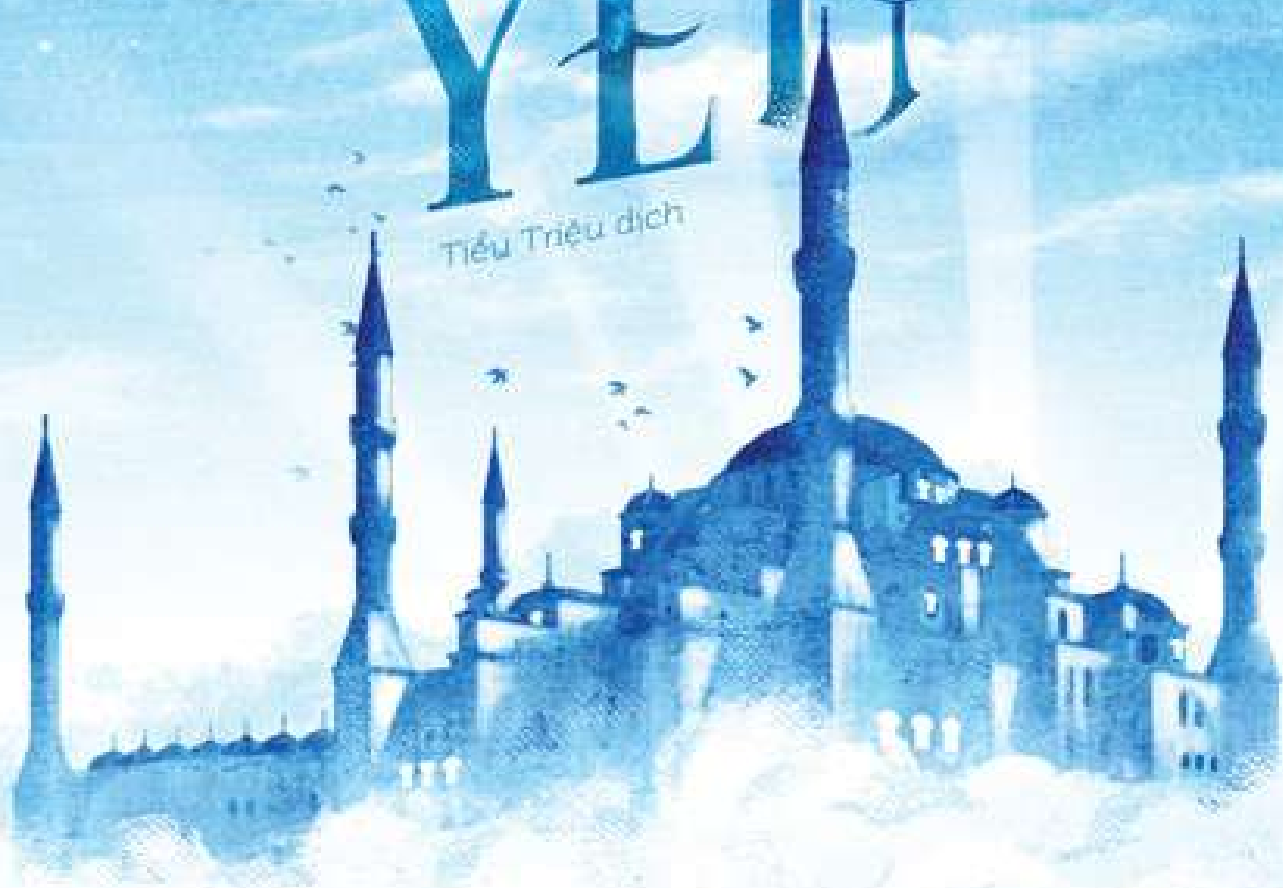

Phan Ca

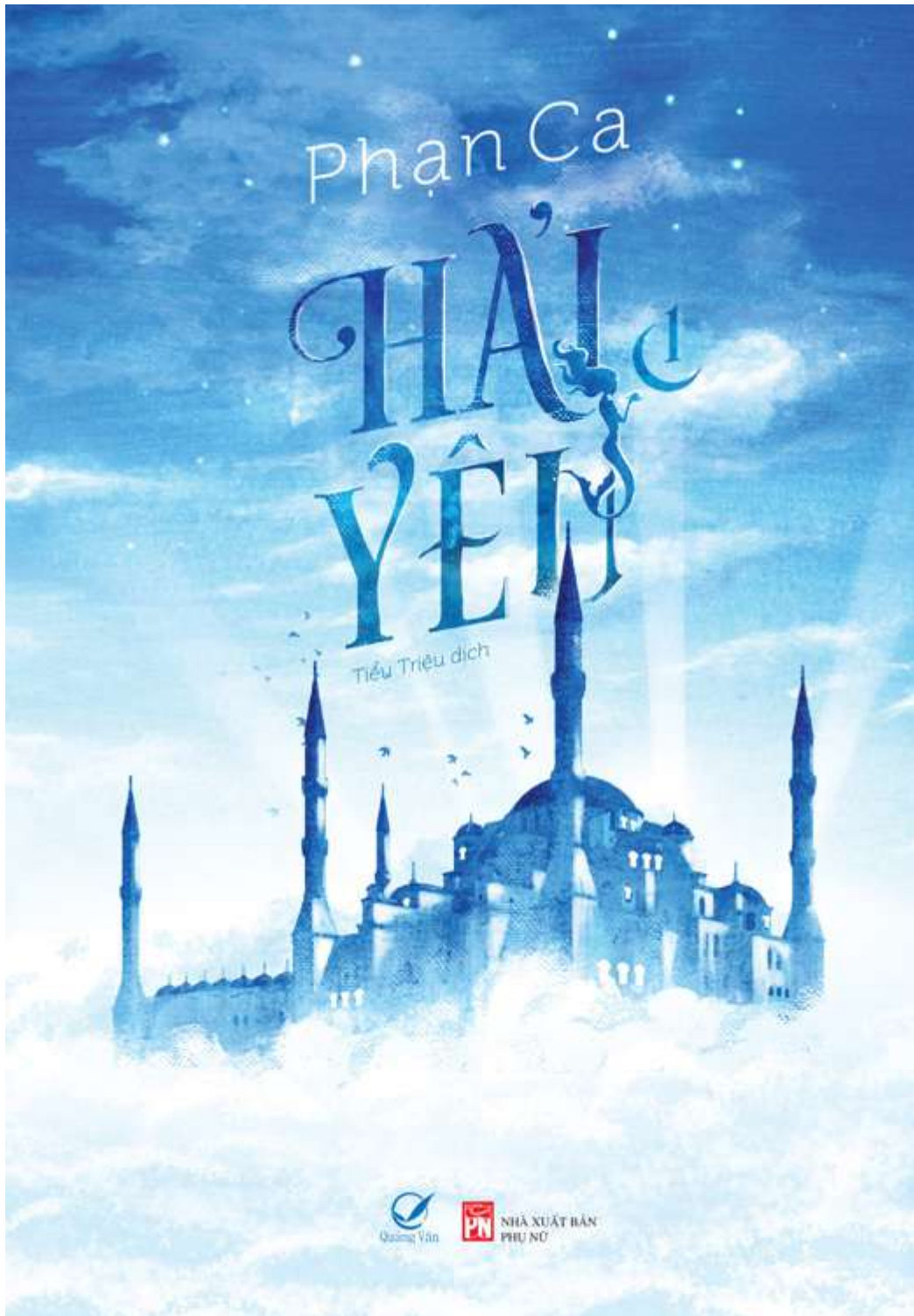
HÀM YÊN

Tiểu Triệu dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Hải Yêu

Tác giả: Phạm Ca

Dịch giả: Tiểu Triệu

Công ty phát hành: Quảng Văn

Nhà xuất bản: Phụ Nữ

Sách: Nhu Le

Pic: Tâm

Type: Thanh Tuyên

Thư Nguyễn

Hằng Nguyễn

Thanh Lan Nguyễn

Hồng Bù

Châu Hieu

Mèo Mốc

Phạm Nhu Quỳnh

Ngoc Yen Huynh Bao
Viet Anh

Beta: Mon Saral
Nguyễn Hoa

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí
<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

/

Giới thiệu:

Đá quý, hương liệu, vàng ròng!

Mạo hiểm, chiến đấu, tự do!

Thời đại Hàng Hải đến rồi!

Cướp tàu của quý tộc, chiến đấu với hạm đội vô địch Tây Ban Nha, tài sản, quyền thế, năng lực, danh dự,...

Hết thủy đều thuộc về Barbarossa Hayreddin, người đàn ông được mệnh danh là "Vua cướp biển" trong lịch sử!

"Cướp biển Caribe", "Vua hải tặc", "Thời đại hàng hải", bạn đều thấy ở đây!

Jack Sparrow, chiến thần Ares, Siren, Vua hải tặc, kỹ sĩ tóc vàng, ông chú tóc đỏ, lưỡi hái, lá cờ hình đầu lâu, bạn đều thấy ở đây!

Còn chờ đợi gì nữa, các fan của cướp biển, các fan của kỹ sĩ, các fan của nữ đóng giả nam, tàu Hải Yêu của chúng ta lập tức khởi hành, hãy mau chóng mua vé, quá giờ chúng tôi không đợi!

Mục Lục

Chương 1: Hải tặc tuyển người

Chương 2 : Hải Yêu

Chương 3: Nick nhập bọn

Chương 4: Hai bản kế ước

Chương 5: Đội trưởng Nick, người đàn ông đích thực

Chương 6: Phòng tắm duy nhất

Chương 7: Ngôi sao sáu cánh màu lam

Chương 8: Hiệp sĩ

Chương 9: Cô là chủ nhân, tôi là người hầu

Chương 10: Chó săn mùi Tóc Vàng

Chương 11: Tội nghiệt

Chương 12: Mỗi tháng có một số ngày...

Chương 13: Bảo đảm quyền lợi của lao động nữ

Chương 14: Cướp biển không biết bơi

Chương 15: Vũ hội và huấn luyện

Chương 16: Lâu đài Fontainebleau

Chương 17: Vũ hội ở Paris

Chương 18: Chim non mất tổ

[Chương 19: Rời khỏi Paris](#)

[Chương 20: Râu Đỏ](#)

[Chương 21: Chuyện xưa của bốn anh em](#)

[Chương 22: Chiếc khăn tay](#)

[Chương 23: Florence](#)

[Chương 24: Lorenzo rắn độc](#)

[Chương 25: Lăn theo dấu vết](#)

[Chương 26: Chân tướng](#)

[Chương 27: Santa Lucia](#)

[Chương 28: Công thành](#)

[Chương 29: Nick cá](#)

[Chương 30: Những thiên thần của Charles](#)

[Chương 31: Karl rời thuyền](#)

[Chương 32: Thiêu cháy](#)

[Chương 33: Phạt roi](#)

[Chương 34: Nam nữ chung một phòng](#)

[Chương 35: Áo giắc gỗ cửa lúc nửa đêm](#)

[Chương 36: Một hạt đậu lẳng](#)

[Tập 2](#)

[Chương 1: Tiếng gọi bên ngoài cửa sổ mạn thuyền](#)

[Chương 2: Sói đất](#)

[Chương 3: Cô gái tóc tết Tunisia](#)

[Chương 4: Xiềng xích và trần ai](#)

[Chương 5: Chìa khóa](#)

[Chương 6: Giao dịch](#)

[Chương 7: Quý kế của Victor](#)

[Chương 8: Phụ nữ của Vua cướp biển](#)

[Chương 9: Tòa hậu cung màu trắng](#)

[Chương 10: Sự chỉ dạy của cô nàng nô lệ](#)

[Chương 11: Trước khi hoa tulip nảy mầm](#)

[Chương 12: Tham dự yến tiệc](#)

[Chương 13: Một Hải Yêu khác](#)

[Chương 14: Hàng giả và lót giày](#)

[Chương 15: Chuyển biến tốt 15 pound^{\[1\]}](#)

[Chương 16: Ilyas](#)

[Chương 17: Mặt trời trong đêm tối](#)

[Chương 18: Một đồng tiền vàng](#)

[Chương 19: Hải Yêu trở lại](#)

[Chương 20: Trận đấu đỉnh cao](#)

[Chương 21: Đội trưởng Nick đêm không về nhà](#)

[Chương 22: Công chúa với công chúa](#)

[Chương 23: Trở về biển khơi](#)

[Chương 24: Tấm bản đồ kho báu](#)

[Chương 25: Tiếng chuông lạc đà trên sa mạc](#)

[Chương 26: Đám cướp người Bedouin](#)

[Chương 27: Kho báu của hải tặc](#)

[Chương 28: Vượt rào](#)

[Chương 29: Cục diện hỗn loạn](#)

[Chương 30: Dưỡng khẩu tự trọng](#)

[Chương 31: Hải chiến Preveza](#)

[Chương 32: Vụ thảm sát ở nhà thờ Hồi giáo](#)

[Chương 33: Giương buồm ra Tân thế giới](#)

Tập 1

Chương 1: Hải tặc tuyển người

Mùa hè năm 1515. Bờ biển Algiers, Bắc Phi nằm sát cạnh Địa Trung Hải, xanh ngắt, trong lành và mát mẻ, thế nhưng vào mùa hè, những cơn gió thổi đến từ sa mạc Sahara lại mang theo hơi nóng hầm hập có thể sấy khô người sống thành những xác ướp. Giữa trưa, vầng mặt trời khổng lồ thiêu cháy thành phố nằm ven biển này thành một cái lò nướng gần 50°C, ngay cả lũ ruồi cũng không chọn thời điểm này để ra ngoài kiếm ăn, nhưng trên quảng trường nằm giữa trung tâm thành phố Algiers, lại có đến hơn hai nghìn người đàn ông đang chen chúc tụ tập đông nghẹt ở đây.

“Mẹ kiếp, đợi lâu như vậy rồi mà vẫn còn chưa chịu bắt đầu?”

Một người đàn ông lau mồ hôi trên mặt đầy vẻ nôn nóng, rồi cử động đôi chân đã hơi tê cứng. Hắn vừa mới đánh nhau với người ta chỉ vì một chút bóng râm ít đến đáng thương dưới tán cây cọ, khuôn mặt bầm tím càng khiến hắn thêm nóng nảy.

“Chờ đi, tao dám cá rằng chỉ cần vừa bắt đầu, là lập tức sẽ tuyển đủ người, thuyền của Hayreddin không dễ lên như vậy đâu.” Bình thường đội thuyền bổ sung nhân lực chỉ cần tầm hai, ba trăm người, nhưng số người đến ứng tuyển lại đông gấp mười lần, mức độ cạnh tranh tàn khốc ra sao chỉ nghĩ thôi cũng biết.

“Nước ép táo chua đây! Bia nhẹ đây! Đồ uống ướp lạnh giải khát tránh nóng đây!”

“Sung nào! Nho tươi nào! Ôliu khô nào! Pho mát dê vừa thơm vừa ngọt nào!”

“Quý khách, có cần vải dầu lau đao không? Lau xong đảm bảo sắc ngọt sáng bóng, đến bảo đao của Aladdin cũng không bì được! Không cần à?”

Vậy xem thử loại thuốc mỡ trị nấm chân từ phương Đông này đi, có cả thuốc tăng lực một đêm chín lần thần dược của Ấn Độ nữa đấy!”

Hơn chục người bán hàng rong không ngại nắng nóng chen chúc giữa đám người, xách theo mấy chiếc giỏ thô sơ, khá hơn chút nữa thì đẩy một chiếc xe nhỏ, buôn bán các loại thức uống đồ ăn vặt.

Trong thành phố này, có một mục sư Kitô giáo từ xa tới truyền đạo không dám để lộ thân phận, khoác áo choàng chống nắng mua một vai bia, tò mò hỏi người bán đồ uống rong: “Nhiều người mang kiếm xách đao như vậy đến đây định làm gì thế?”

Đối phương lập tức lộ ra vẻ ‘ông hiểu biết nông cạn quá’ đáp: “Ông không biết à? Thuyền của đại hải tặc Hayreddin đang tuyển người!”

“Barbarossa Hayreddin? Là kẻ kiêu ngạo nhất Bắc Phi...” Vị mục sư che miệng nói: “Đúng là sét đánh ngang tai, cướp biển mà cũng dám công khai hoạt động trong trung tâm thành phố như vậy, đúng là gan thật, tổng đốc không để tâm sao?”

Người bán hàng rong phá lên cười ha hả: “Ông là người từ nơi khác đến đúng không. Algiers là thành phố của cướp biển, ngài Hayreddin mới thật sự là tổng đốc của vùng này, mọi người trong thành phố chúng tôi đều trông chờ vào miếng cơm của ngài ấy đấy. Chỉ cần lên được thuyền, cho dù không khai chiến một tháng cũng được ba đồng vàng đút túi”.

Vị mục sư vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng ngay cả hải quân chính quy của Tây Ban Nha, mỗi tháng mới có được đái ngộ là một đồng vàng. Ba đồng vàng, có thể mua được hai mươi con bò để vắt sữa, chẳng trách lại có nhiều người đổ xô đến đây như vậy.

Algiers là thành phố của cướp biển, cuộc sống giàu có của vô số người dân thành thị nơi đây đều do bọn họ đem lại, bọn họ là thần tài, cũng là thần hộ

mệnh. Cướp biển chính là nghề xịn nhất ở nơi này, không có gì hấp dẫn bằng.

Vị mục sư còn định hỏi gì đó, nhưng lại trông thấy một người đàn ông cường tráng cao gần hai mét nhảy lên tường thành, người trên quảng trường lập tức bật dậy nhốn nháo.

“Đó là phó đội trưởng của đội xung phong Hank!” Người bán hàng rong hưng phấn như nhìn thấy người nổi tiếng, giọng điệu vô cùng sùng bái: “Đội xung phong là đội lợi hại nhất, là cao thủ trong các cao thủ! Ngài Hank có thể bắn một khẩu đại pháo nặng một ngàn cân!”

Người đàn ông cao lớn giơ bàn tay to như chiếc quạt của mình lên không trung, cả quảng trường lập tức trở nên yên lặng. Lời mở đầu của hắn rất đơn giản và thẳng thắn:

“Mù một mắt, mười đồng vàng! Hai mắt, hai mươi đồng vàng!

Đứt một cánh tay, mười đồng vàng! Đứt hai cánh tay, hai mươi đồng vàng!

Mũi, tai và ngón tay đồng giá, ba đồng vàng!

Mất mạng, phí trợ cấp cho gia đình năm mươi đồng vàng!”

Nội dung kinh dị đậm mùi máu tanh vang vọng trong không trung, những người đàn ông trên quảng trường im lặng chừng ba giây, rồi đột nhiên sục sôi như núi thét biển gầm:

“Tốt quá! Lần này tiền bồi thường cao thật!”

“Ngài Hayreddin muôn năm!”

“Mất mất thẳng cu thì được trả bao nhiêu tiền?”

“Phì! Cái thứ đồ chơi bé tí trong quần may, còn chẳng bằng nửa đốt ngón tay, mà cũng không biết ngượng đòi bồi thường!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Người đàn ông cao lớn kia lại nói: “Lần này cần nhiều, năm trăm người! Có bản lĩnh thì cứ tới thử xem sao!” Nói đoạn hất móc ra một nắm tiền xu lớn, tung vào giữa không trung, như hất thêm số dầu sôi sùng sục cuối cùng vào ngọn lửa đang cháy hừng hực: “Đợi lát nữa người nào cướp được xu vàng thì có thể lên tàu!”

Thủ đoạn xa xỉ và hào phóng, cho thấy đội cướp biển này lớn mạnh đến cỡ nào.

Một vài người không giữ được bình tĩnh nhao nhao xông tới tranh giành những đồng xu nhỏ sáng lấp lánh, cả đám người chen chúc xô đẩy, tiếng tranh cướp mắng chửi vang lên liên tục không ngớt. Hank cười lạnh một tiếng, chút tài mọn thế này, có thể lên được tàu nhiều nhất cũng chỉ làm chân sai vặt.

Mấy người đàn ông vạm vỡ khiêng ra một cái lồng sắt to, ngồi bên trong là giám khảo đang phân phát xu vàng, đám đông lập tức trở nên điên loạn, liều mạng chen đến chỗ chiếc lồng, kẻ nào may mắn đứng gần thì cướp được một đồng, kẻ nào xui xẻo đứng ở xa, thì chỉ có thể dốc sức lao tới, hoặc đánh nhau với những kẻ trong tay có xu vàng.

Ánh mặt trời nóng bỏng cũng giúp loại trừ những kẻ cơ thể ốm yếu nhiều bệnh tật, rất nhiều người không chịu được nhiệt độ cao và cảnh chen lấn xô đẩy, cảm nắng cả người mềm nhũn ngất luôn xuống đất. Cả quảng trường như một bày kiến vỡ tổ, giày dép rơi lăn lóc trên đường. Vị mục sư trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng điên cuồng này, kinh ngạc đến độ không thốt lên lời. Người bán hàng rong cười nói: “Đây là cách chuyên dùng để kiểm tra người đấy, trên thuyền không phải là khách sạn thoải mái đâu”.

Trong lúc rất nhiều người đang chen chúc đến mức không thể nhúc nhích, thì trên một cây cọ tươi tốt bên cạnh tường thành, có tiếng hạt táo rơi “bộp” xuống đất. Cùng với hạt táo rơi, là một bóng người gầy nhỏ nhảy từ trên cây xuống, giẫm lên bả vai của kẻ khác và mấy chiếc xe đẩy của những người bán hàng rong, tựa như một con báo con nhảy tới nhảy lui, ung dung nhàn nhã vượt qua đám người đang chen chúc kia, nhảy tới chiếc lồng sắt to đang phát tiền xu.

Hank đang đứng cạnh chiếc lồng ngậy người ra trong thoáng chốc, cậu thiếu niên này chỉ khoảng mười mấy tuổi, mang theo một cái bọc thon dài, trên người mặc một bộ quần áo cũ đã giặt đến bạc phếch, mấy sợi tóc xoắn màu nâu hạt dẻ lộ ra dưới chiếc khăn trùm đầu bằng sợi đay thô. Khuôn mặt cậu ta bê bết bụi và mồ hôi nên nhìn không ra đường nét, chỉ có đôi mắt là trong trẻo sáng ngời, đen trắng rõ ràng, thoạt nhìn như chưa từng trải qua sự đời, nhưng lại thấp thoáng ẩn chứa vẻ lạnh lùng không nên có ở độ tuổi này. Mỗi khi ánh mắt lưu chuyển, giống như có ánh trăng lạnh lẽo đang chiếu sáng, khí thế ép người. Hank cũng là một chiến sĩ lọc lõi đã kinh qua hàng trăm trận đánh, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cậu nhóc, lại không biết nên đánh trận này ra sao.

“Cho tôi một đồng vàng” Cậu thiếu niên không chút khách sáo xòe tay ra, cổ tay thoạt nhìn nhỏ nhắn trắng trẻo, nhưng lòng bàn tay lại có những vết chai mờ mờ.

“Thằng nhóc đó giờ trò! Sao có thể thế được!” Một giọng nói bất mãn từ trong đám người vang lên, có người còn thò tay ra muốn kéo cậu nhóc xuống, nhưng đành bất lực vì chiếc lồng cao đến hơn ba mét, căn bản không thể với tới.

Cậu thiếu niên lý lẽ hung hồn nói: “Ông ta chỉ nói cướp được thì sẽ được nhận, nhưng không nói là phải cướp như thế nào”.

Hank gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng không đưa đồng xu vàng cho cậu thiếu niên, hần đánh giá cậu nhóc một lượt, cười nói: “Nhóc con, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Thuyền này không cần nít ranh đâu”.

“Tôi mười tám, đã trưởng thành rồi” Cậu thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng động tác này chẳng khiến cậu cao hơn được bao nhiêu.

“Thằng nhóc đó căn bản còn chưa đến mười lăm! Lùn như vậy cơ mà!”

“Đúng thế đúng thế! Còn chưa đến tuổi dậy thì, chỉ một con sóng thôi là đánh ngã luôn xuống biển rồi!”

Hank bật cười nói: “Cậu há miệng ra xem nào!”

Cậu thiếu niên chẳng hiểu gì, nhưng giám khảo đã nói thế, nên cũng nghe lời há miệng ra.

Hank khom lưng thật sự xem xét nghiêm túc một hồi, đột nhiên lớn tiếng tuyên bố: “Con ngựa non này răng còn chưa mọc hết, không thể lên thuyền được!”

“Ha ha ha ha ha ha!” Đám người phá lên cười đầy chế giễu.

Cậu thiếu niên có hơi cuống: “Tôi thật sự đã trưởng thành rồi, có thể làm được mọi việc!”

Hank nhìn chiếc cằm nhòn nhọn của cậu nhóc, lắc đầu: “Trên thuyền toàn những kẻ thô tục, cậu không làm được gì đâu, đợi lớn thêm vài tuổi nữa đi”.

“Tôi biết chữ! Còn biết đọc biết viết nữa!” Cậu thiếu niên lại báo cáo thêm sở trường của mình. Tiếng cười nhạo lập tức nhỏ hẳn đi, ở vào cái thời đại mà trong cả trăm người chưa chắc đã có thể tìm được một người viết được tên mình, thì có thể đọc được, viết được đã là bản lĩnh đầy mình rồi.

Hank gật gù: “Thì ra là một thằng nhóc có văn hóa. Cậu đi tới mé phía Tây quảng trường đi, xem thử chỗ đó có cần người không”.

Thái độ của giám khảo rất kiên quyết, cậu thiếu niên đành nhảy từ trên chiếc lồng sắt xuống, đập lên vai của những kẻ phía dưới chạy về phía Tây. Tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng những người bị giẫm không ai tím được mắt cá chân của cậu ta cả.

“Mẹ nó chứ, thật đúng là quái dị, nhìn thằng oắt con đó gầy như vậy, không ngờ lại nặng thế”. Một người xoa xoa bả vai bị giẫm đến phát đau, bực bội nói, không biết sức nặng đó đến từ đâu nữa.

So với sự chen chúc đông đúc đến phát điên ở quảng trường, thì buổi tuyển chọn ở phía Tây lại rất bình thường, bên trong căn lều tránh nắng màu trắng là vài chiếc bàn gỗ, mặt mũi giám khảo cũng hiền lành hơn, nhưng không biết tại sao, lại không có mấy người tới. Cậu thiếu niên đi tới bên cạnh từng chiếc bàn một, mới hiểu ra tại sao ở đây không có người tới ứng tuyển.

Tuyển hoa tiêu: Yêu cầu biết đọc hải đồ, biết điều khiển bánh lái, thành thạo việc xem chòm sao, thủy triều, địa hình đá ngầm.

Tuyển thợ mộc: Yêu cầu biết xem bản thiết kế, biết sửa tàu, vá chỗ thủng, pha chế sơn, chế tạo đồ dùng dụng cụ trong nhà.

Tuyển pháo thủ: Năng lực bắn mìn phát trúng chín, biết bảo dưỡng tu sửa các loại vũ khí, biết thao tác tất cả các loại súng hoả mai, pháo quay, đại bác.

Kỹ sư quân giới...

Cậu thiếu niên vừa đi vừa lắc đầu, những người biết được những chuyên ngành kỹ thuật này còn khó tìm hơn cả tìm người biết chữ. Đi đến chiếc bàn cuối cùng, có một thanh niên trẻ tuổi hào hoa phong nhã đang ngồi trong bóng râm đọc sách. Hắn đeo một cặp kính thủy tinh cao cấp, nhìn

không có vẻ gì giống một tên cướp biển, mà ngược lại trông giống một người trí thức lạnh lùng kiêu ngạo hơn. Trước mặt bày ra một chiếc túi bằng da đựng dụng cụ, mười mấy con dao bạc với đủ các loại hình dạng trông vô cùng sắc bén, những chiếc cửa dùng để cắt tứ chi lóe lên luồng sáng lạnh lẽo.

Trên tấm biển có ghi: Bác sĩ. Yêu cầu tuyển dụng: Không tuyển người ngu.

Cậu nhóc lại thất vọng.

“Từ điển y học, Avicenna^[1]...” Trước khi bỏ đi, cậu nhóc lăm bắm đọc tên quyển sách trong tay người thanh niên.

[1] Avicenna sinh vào khoảng năm 980 mất năm 1037, là một học giả người Turk và cũng là thầy thuốc, nhà triết học đầu tiên ở thời kỳ này. Ông cũng là nhà thiên văn học, hóa học, địa chất học, logic học, cổ sinh học, toán học, vật lý học, nhà thơ, tâm lý học, khoa học và nhà giáo. Công trình nổi tiếng của ông là “The book of healing” – một bách khoa toàn thư khoa học và triết học khổng lồ, và “The Cannon of Medicine” – là bài viết y học chuẩn ở một số trường đại học thời Trung cổ.

Vị bác sĩ đó ngẩng đầu lên liếc nhìn một cái, rồi hỏi: “Biết tiếng Latin?”

Cậu nhóc đáp: “Một chút”.

“Còn biết gì nữa?”

“Tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý, còn cả một chút tiếng Pháp và Ả Rập”

Ở vùng Địa Trung Hải với nền văn hóa phức tạp cũng đủ các kiểu người này, mù chữ nhưng vẫn có thể nói được một vài thứ tiếng nước khác cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ, có rất nhiều thương nhân sành sỏi đã đi qua rất nhiều nơi thậm chí còn uyên thâm hơn những học giả ngôn ngữ. Vị bác sĩ thờ ơ hỏi tiếp:

“Cũng biết viết chứ?”

“Biết, tôi thường viết thư giúp cho mọi người”.

Chàng thanh niên nở nụ cười thân thiết, ấm áp như gió xuân: “Ồ, hiếm thấy đấy, cậu tên gì?”

“Nick”. Nhìn thấy có một tia hy vọng, cậu nhóc trả lời ngay lập tức.

Khóe miệng của vị bác sĩ khẽ nhếch lên: “Xì, tôi không cần người viết hồ sơ bệnh án, đi đi”. Anh ta ra vẻ mình đã chơi khăm cậu nhóc thành công, rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Cậu nhóc bị chơi xỏ đứng ngây người, một ông đầu bếp thân hình mập mạp ở bàn bên cạnh cười mắng: “Cho người ta ôm một tia hy vọng rồi lại từ chối, Victor, cậu đúng là đồ xấu tính”.

“Đi đi, tôi là một người vô cùng tốt bụng đấy, đồng ý thì mới là xấu xa”. Tay bác sĩ úp quyển sách xuống bàn, cẩn thận đánh giá cậu nhóc một lượt, ánh mắt sắc nhọn phía sau cặp kính giống như một con dao giải phẫu, xuyên qua lớp da thịt cơ bắp, đi thẳng đến phần xương tủy bên trong.

“Cậu nhóc, thành thật mà nói, nhìn cậu quá non. Thuyền của cướp biển là nơi nào chứ? Người Moor^[2] hung ác, đám lái buôn Do Thái tham lam, những tín đồ Kitô bị đuổi ra khỏi giáo phái, lừa đảo trộm cắp, lính đào ngũ, những kẻ đang chạy trốn khỏi lệnh truy nã, mấy trăm tên đàn ông nằm ngoài vòng pháp luật chen chúc khắp nơi trong khoang thuyền, cả tháng trời không thấy một người phụ nữ nào, có một khuôn mặt đẹp trai cũng không phải là chuyện tốt đâu”.

[2] Moor là từ dùng để mô tả một nhóm dân số trong lịch sử bao gồm người Berber, người Châu Phi da đen, người Ả Rập có nguồn gốc Bắc Phi, những nhóm người này đã chinh phục và xâm chiếm bán đảo Iberia trong gần 800 năm.

Nick sửng người trong một thoáng, rồi hiểu ra ý của hắn, nhưng vẫn ngoan cố nói lại một câu: “Khuôn mặt anh rất dễ nhìn, không phải cũng làm việc trên tàu đấy thôi”.

“Ái chà chà, nói không sai, cậu chủ tôi đây đúng là rất đẹp trai, nhưng vấn đề là cậu không có một thứ”. Victor cười cười, ngón tay thon dài vuốt ve mấy con dao bạc và cây cưa, “Con người thì phải cần mạng sống, ở trên thuyền, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới đắc tội với bác sĩ thôi”.

Nick không nói gì nữa. Tài nghệ không bằng người ta, những năng lực đó quả thật cậu không có. Ông đầu bếp béo bên cạnh không nỡ nhìn thấy cảnh ấy, bèn chỉ điểm nói: “Tiếp tục đi về phía Tây, lão Luhrmann ở khu bốc vác hàng hóa có lẽ cần người đấy”.

Lượt thứ hai cũng bị xua đi, hy vọng được tuyển không nhiều.

Đừng quá ngạc nhiên, cướp biển cũng là nghề kinh doanh buôn bán. Hàng hóa cướp về sẽ được quy đổi thành tiền, chắc chắn có thể giao dịch được với người khác. Đội thuyền của Hayreddin có đến hơn mười chiếc thuyền lớn, vào thời điểm dề béo không nhiều lắm, thì vận chuyển một số loại sản vật địa phương như dầu ôliu, bông, cọ, cũng có thể kiếm được một khoản.

Trong khu bốc vác rất bận rộn, hơn hai mươi người làm thuê ngồi trên xe ngựa vận chuyển hàng hóa, mùa khô trong đất liền căn cõi không có lấy một gốc cây ngọn cỏ nào, nên lương thực là một giao dịch quan trọng. Luhrmann là một người đàn ông trung niên vạm vỡ, quanh năm đi lại khắp Địa Trung Hải, là một thương nhân lộc lỏi với kinh nghiệm phong phú. Lão đang hút một loại thuốc lá đắt tiền có xuất xứ từ Tân thế giới^[3], vừa rít hơi nhả khói, vừa chỉ huy việc vận chuyển hàng hóa.

[3] Tân thế giới là tên gọi được sử dụng từ thế kỷ 16, để chỉ châu Mỹ, bao gồm Bắc Mỹ, Nam Mỹ, Trung Mỹ và Caribe cũng như các đảo xung quanh.

“Hả? Muốn vào bốc vác?” Luhrmann cúi đầu nhìn cậu nhóc gầy yếu trước mặt, “Không được đâu nhóc ạ, công việc vất vả lắm, bọn ta chỉ cần những người đàn ông có sức vóc thôi”.

Nick cũng không nhiều lời, chạy tới đóng bao tải đựng lúa mì, đưa tay kéo một bao căng lên người, chạy hai vòng quanh chiếc xe lớn.

“Ồ, không nhìn ra đấy, chú em này cũng khỏe ghê”. Bao tải nặng năm mươi pound^[4], một người đàn ông khỏe mạnh công cũng còn phải chật vật. Luhrmann căn tẩu thuốc, toét miệng ra cười: “Được rồi, vừa khéo đang thiếu một người, cậu đã được tuyển. Sau này ở đây bốc vác hàng hóa, mấy tháng nữa chúng ta sẽ đi đường bộ.

[4] 1 pound nặng khoảng 453,59237 gram.

“Sao cơ, không thể lên thuyền à?” Cậu nhóc thả bao tải xuống, nhìn về phía con thuyền vũ trang bên bờ biển.

“Nhóc à, trên thuyền tuy rằng kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng lại phải liều cả mạng sống đấy. Cậu có biết tại sao trên quảng trường nhiều người, còn lều của bác sĩ và chỗ của ta lại ít người như vậy không?” Luhrmann nhàn nhã nhả ra một hơi khói: “Bởi vì trên thuyền thì phải liều mạng, chết bao nhiêu người thì sẽ bổ sung từng ấy”.

“Tôi muốn lên thuyền”. Nick cố chấp nói.

Lão thương nhân lắc lắc đầu, tính khí của bọn thanh niên, chẳng biết thế nào là trời cao đất dày. Lão vỗ vỗ lên đồng hành lý trên lưng Nick, rồi đưa cho cậu mấy đồng xu: “Đi ăn một bữa no nê rồi suy nghĩ lại cho kỹ, trên thuyền không cần phụ nữ và con nít, đây là nguyên tắc”.

Nếu không phải đến nước không cơm ăn, thì sẽ có rất nhiều người không bao giờ băn khoăn suy nghĩ về cái nghề liều mạng này. Mấy đồng tiền ấy tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể mua được một tảng thịt nướng to và một lượng lớn bia nhẹ ở Algiers. Cậu nhóc cúi đầu nói cảm ơn rồi cầm tiền bỏ đi.

Dù có hiểu được nhiều thứ tiếng, cậu vẫn không được chọn. Từ lục địa cho tới hải dương, nơi nào có thể kiếm được lời thì luôn đông đúc. Thi làm cướp biển cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Ánh mặt trời Bắc Phi đốt cháy mặt đất, cậu nhóc bị từ chối rời đi càng lúc càng xa, chỉ để lại phía sau bóng dáng nhỏ xíu.

“Thằng bé đó đang công cái gì vậy...”

Luhrmann nhìn vào tay mình, hình như lão vừa vỗ vào một thứ kim loại gì đó rất cứng.

Chương 2 : Hải Yêu

Hank mang một chồng kế ước đã được lặn dấu vân tay rất dày đến đại bản doanh.

Hoàn toàn khác với tưởng tượng của mọi người về hang ổ của cướp biển là bẩn thỉu và lộn xộn, đó lại là một tòa lâu đài màu trắng sạch sẽ và thoáng đấng, tọa lạc trên đỉnh một ngọn đồi cao nhất thành phố Algiers, một mặt hướng ra biển lớn, một mặt nhìn xuống toàn thành phố, những mái vòm hình tròn theo kiểu đạo Hồi chìm trong làn sương mù Địa Trung Hải, phong cách trang nhã, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Tòa lâu đài này đương nhiên không phải do Hayreddin xây dựng.

Lúc tới “tiếp quản” nó từ tay viên tổng đốc Algiers tiền nhiệm, lão béo đó khóc còn khó coi hơn cả cha chết. Khi không phải lênh đênh trên biển, phần lớn những tên cướp biển bản địa đều nghỉ chân ở nơi khác, chỉ có thuyền trưởng cùng một số thuyền viên cấp cao là nghỉ lại tại đây.

Hank chẳng có tâm trạng đâu mà nhìn ngắm đài phun nước được điêu khắc rất tinh xảo trong sân, mà đi thẳng qua hành lang quanh co gấp khúc, tới trước căn phòng lớn gõ cửa:

“Thuyền trưởng, tôi là Hank”.

“Vào đi”.

Một người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ đang lười biếng ngả lưng trên chiếc giường mềm kiểu Ả Rập, một con sư tử trắng Châu Phi thân dài ba mét nằm dưới chân hắn, hai mắt lim dim giống ngủ mà lại như không ngủ, bên khóe miệng còn dính mấy cọng lông chim màu sắc sặc sỡ. Hank nghĩ, có lẽ đây là con công cuối cùng trong sân.

Người đàn ông tiện tay lật xem tấm hải đồ, khuôn mặt không có vẻ gì là ngang ngược bá đạo cả. Nhưng tất cả mọi người đều biết, cũng giống như con sư tử đang ở dưới chân kia, thuyền trưởng là người thích giấu móng vuốt sắc nhọn trong lòng bàn chân, nhìn qua thì tựa mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công như chớp giật, xé nát kẻ địch thành từng mảnh.

Đây chính là tên cướp biển mạnh nhất tung hoành khắp Đại Trung Hải, người em trai thứ ba trong số các anh em nhà Barbarossa, có biệt danh là “Sư Tử Đỏ của đại dương”, Barbarossa Hayreddin.

Hank cung kính bưng chõng khế ước tới:

“Thuyền trưởng, đã tuyển được năm trăm người mới”.

“Ừ, vất vả rồi”. Hayreddin nhận lấy lật xem, “Có tuyển được người nào phù hợp bù vào chỗ thiếu không?”.

“Chẳng có mấy người dùng được, toàn một đám tầm thường chưa trải sự đời”. Không biết tại sao, trong đầu Hank bỗng hiện ra bóng dáng cậu thiếu niên nhanh nhẹn khéo léo kia, nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, hắn lắc lắc đầu, cân nhắc đắn đo cách dùng từ, khó khăn nói:

“Thuyền trưởng, những năm qua đội trưởng Arude vẫn một lòng trung thành, trước giờ khi giết địch cũng luôn xông lên đi đầu, ngài có thể...”.

“Không thể”. Người đàn ông tóc đỏ thẳng thừng từ chối, bày những bản kế ược ra nói: “Hank, nhìn các điều mục và những dấu vân tay này đi. Cho dù là không biết chữ, trước khi lên thuyền cũng phải đọc từng mục một cho người mới nghe. Cậu đi theo tôi bao nhiêu năm rồi, ngay cả việc này cũng không nhớ sao?”

“Nhưng hôm đó đội trưởng quả thực đã uống say, trùng hợp lại có một người phụ nữ đi ngang qua...”

Hayreddin lạnh lùng nói: “Ồ, nói như vậy có nghĩa là bị cưỡng bức là lỗi của người phụ nữ đó, còn Arude là bị ép buộc sao? Hank Lanevince, điều thứ tư trong kế ược là gì?” Lúc nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của hắn vô cùng nghiêm khắc, cặp mắt màu xanh lam lạnh lẽo bắn ra luồng ánh sáng khiếp người, khiến Hank chấn động, thân hình ưỡn thẳng, giọng nói sang sảng:

“Điều thứ tư: Không được gian dâm xúc phạm phụ nữ, ai vi phạm xử tử!”

Căn phòng chìm vào bầu không khí im lặng chết chóc. Hồi lâu sau, Hayreddin mới nói:

“Đã có rất nhiều người tới cầu xin cho anh ta. Trên thuyền cuộc sống gian khổ, lúc xuống thuyền đến quán rượu uống cho thoải mái, tìm vài người phụ nữ để tiêu tiền, từ trước đến giờ tôi chưa từng quản lý những hoạt động riêng tư đó của mọi người. Nhưng người phụ nữ đó không phải là gái điếm, ngay ngày hôm sau cô ta đã nhảy xuống biển tự tử rồi”.

Nói đến đây, Hayreddin dừng lại một lúc, rồi nói ra thực chất vấn đề: “Hank, cô ta là con gái của một gia đình Hồi giáo truyền thống, chúng ta quanh năm hoạt động ở Algiers, nếu như chọc giận những người Hồi giáo, thì sau này sao còn có thể tiếp tục làm ăn ở đây được nữa? Tha cho Arude,

thì sau này làm sao quản thúc được các thuyền viên khác? Khế ước của hải tặc trở nên vô giá trị như vậy từ lúc nào thế?”

Đội thuyền của Hayreddin tung hoành trên biển Địa Trung Hải suốt bao năm nay không có đối thủ, có được danh tiếng giống như những đấng anh hùng ở bờ biển Bắc Phi này, không phải dựa vào đám người ô hợp, mà nhờ vào kỷ luật nghiêm ngặt. Ba câu hỏi của Hayreddin như tháo gỡ hết một bãi mìn, Hank lặng lẽ gật đầu, không thể tranh luận tiếp được nữa.

“Vâng, thuyền trưởng, tôi hiểu rồi”.

Lúc bóng lưng vạm vỡ của phó đội trưởng biển mất khỏi gian phòng, Hayreddin giống như đang tự nói với mình:

“Arude, cậu có một đám anh em rất tốt”.

“Phải, như vậy có chết cũng không còn gì hối hận”. Một người đàn ông cường tráng hơn ba mươi tuổi với chiếc mũi khoằm dài đi ra từ sau tấm bình phong, là đội trưởng đội xung phong, Arude.

“Thuyền trưởng, tôi muốn một lần cuối cùng được đứng trên con thuyền Hải Yêu”.

“Muốn chết ở trên biển sao? Nhưng lần này chưa chắc đã gặp được một đối thủ có thể giết được cậu”.

“Vậy thì coi như là số đen, thần biển không chịu thu nhận kẻ có tội, lúc quay về tôi cam tâm tình nguyện bước lên giá treo cổ”.

Hayreddin im lặng hồi lâu, rồi cũng gật đầu đồng ý.

Cho hẳn cơ hội này, cũng tương đương với một cơ hội được giữ lấy tôn nghiêm mà ra đi. Những giọt nước mắt cảm kích long lanh trong đôi mắt Arude: “Cảm ơn thuyền trưởng, ở chỗ bốc vác hàng hóa tôi còn có hơn hai

trăm đồng vàng tiền tiết kiệm, bất kể tôi sẽ chết thế nào, xin hãy chuyển số tiền đó cho gia đình của người phụ nữ đáng thương đó”.

Trong màn sương mù mờ mờ ảo ảo lúc buổi sớm, sáu chiếc thuyền vũ trang được trang bị súng đại bác, mười hai chiếc thuyền buồm tam giác nhỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, một chiếc thuyền tốc độ cao với phần mũi thuyền có một bức tượng gỗ khắc hình mỹ nhân ngư đang dẫn đầu, xuất phát từ bến cảng Algiers.

Hải Yêu^[1] là tên con tàu của Hayreddin, “nàng ấy” không phải là một chiếc thiết giáp hạm^[2] thân gỗ bọc thép, mà là một con thuyền tốc độ cao có kích cỡ trung bình với một cột buồm, cùng hai mươi tám khẩu pháo nặng mười tám pound ở hai bên. Vì một chiếc thuyền chở đầy hàng hóa, hoặc một chiếc thuyền được trang bị đại pháo bọc lại thép hạng nặng thì tốc độ không nhanh; thuyền cướp biển cần truy đuổi, bao vây, rút lui, nên không đòi hỏi phải là chiếc thuyền mạnh nhất, mà phải có sự linh hoạt và tốc độ nhanh nhất.

[1] Hải Yêu là nàng tiên cá thường xuất hiện trong thần thoại, là một loại sinh vật đầu là những cô gái trẻ còn nửa người sau là phần đuôi giống cá. Họ nổi tiếng với giọng hát mê hoặc lòng người.

[2] Thiết giáp hạm là một loại tàu chiến lớn được bọc thép với dàn hỏa lực chính bao gồm pháo có cỡ nòng hạng nặng. Thiết giáp hạm to hơn, được trang bị vũ khí mạnh hơn và có vỏ bọc thép tốt nhất của hạm đội, thiết giáp hạm thường được sử dụng để chiếm lấy quyền kiểm soát mặt biển và là đại diện cho đỉnh cao sức mạnh hải quân của một quốc gia trong giai đoạn từ thế kỷ 19 cho đến Chiến tranh Thế giới thứ hai.

“Em yêu à, hãy mang vận đen đến cho kẻ địch của chúng ta nào!”

Tay lái chính vỗ vỗ lên bức tượng khắc hình mỹ nhân ngư, uống một ngụm rượu mạnh, phần còn lại đổ xuống biển. Dưới sự điều khiển của thuyền trưởng giàu kinh nghiệm và các thủy thủ, Hải Yêu chính là con thuyền tử thần nhanh nhất Địa Trung Hải.

“Xuất phát!”

Tay thuyền trưởng tóc đỏ vừa ra hiệu lệnh, hàng ngàn cánh buồm nhất loạt giương lên, mũi thuyền rẽ sóng bắn lên muôn vàn bọt nước trắng xóa trên mặt biển.

Những cánh buồm từ từ căng lên nhưng không có màu đen của cướp biển, mà thay vào đó, lá cờ in hình một con sư tử màu vàng trên nền đỏ - đó là quốc hiệu của nước cộng hòa Venezia^[3]. Trước khi phát hiện ra đối tượng đi săn, cướp biển sẽ không dùng cờ đầu lâu xương chéo, mà đóng giả thành một chiếc thuyền buôn để đánh lừa đối phương.

[3] Cộng hòa Venezia là một quốc gia xuất phát từ thành phố Venezia ở Đông Bắc Ý, tồn tại trong một thiên niên kỷ, từ cuối thế kỷ 7 đến năm 1797. Quốc gia này ưu thích tham gia vào hoạt động mậu dịch hơn là tham gia vào các hoạt động chiến tranh không cần thiết.

Những người mới khó kìm nén được nỗi hưng phấn hớn hở, nên tay kéo dây cáp không khỏi có hơi run. Trong khi đó giữa những đám thủy thủ cũ lại tồn tại một bầu không khí kỳ lạ, trong lần hành động này, đội trưởng – thần tượng của đội xung phong sẽ phải nhận một hình phạt rất nghiêm khắc, vùi thân nơi đáy biển đã trở thành mơ ước xa xỉ duy nhất để giữ gìn và bảo vệ sự tôn nghiêm của hãn.

Trời về đêm, bầu trời tối đen ảm đạm không thể nhìn rõ trăng sao, lớp sương mù dày đặc từ phía màn trời bất tận phủ xuống, che kín đại dương bao la. Không còn nhìn thấy những con thuyền của đồng bọn ở gần đấy nữa, mặt biển gần như không có lấy một cơn gió, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng kéo kệt khe khẽ của thân tàu và dây thừng siết căng lơ lửng xung quanh, mỗi con thuyền đều giống như đang lướt đi cô độc giữa chốn vũ trụ mênh mông rộng lớn.

Những gì không nhìn thấy chính là thứ đáng sợ nhất, không có mặt đất kiên cố vững chắc để giảm bước càng khiến người ta đứng ngồi không yên.

Những tân binh lần đầu tiên ra biển run rẩy sợ sệt, sống chết cũng không chịu lại gần mạn thuyền, nước biển màu xanh lam trong vắt lúc ban ngày giờ biển thành một mảng đen kịt, dưới mặt biển tối đen nhìn như đang bình tĩnh kia, lại giống như đang ẩn giấu vô số con quái vật to lớn khủng khiếp chỉ chờ chờ cắn xé người ta. Lúc này dù có là người theo đạo hay không, đều không kìm được thì thầm gọi tên thánh Allah, Thượng đế.

“Xùy, đúng là một đám nhát gan” Lão lái tàu nhấm nháp một ngụm rượu, quét ánh mắt khắp lượt những người mới, nói bằng giọng đầy khinh thường: “Trời sương mù, mới là thời tiết tốt nhất để mở hàng. Nếu không phải đã dự đoán trời có sương thì thuyền trưởng sẽ không chọn ngày này để đi biển đâu. Các cậu đã từng nghe chưa, ngài ấy có thể ngửi thấy mùi của con mồi...”

Lão lái tàu cố ý đè thấp giọng xuống, khiến đám người xung quanh không khỏi bị dáng vẻ thần thần bí bí của lão lôi cuốn, lão nói: “Thuyền trưởng có thể dự báo được thời tiết, hiểu được tiếng kêu của chim biển, có thể nhìn thấy được hướng bơi của các loài cá, có thể ngửi thấy mùi của vàng bạc đá quý, theo ngài ấy đi biển, mười lần thì có đến chín lần không về tay không. Biết gì không, nghe nói thuyền trưởng đã dâng tặng một cô em gái cực kỳ xinh đẹp cho thần Biển, để đổi lấy những năng lực này...”

Một tay mới tới run lấy bầy, nhất thời cảm thấy gió biển trở nên lạnh hơn, giả vờ trấn tĩnh lại nói: “Đó đều là tin đồn thôi, trong các anh em ở đây, ông là từng trải nhất, trên biển này, ông đã từng thật sự nhìn thấy những... những thứ kỳ lạ bất thường nào chưa?”

“Một con mực khổng lồ có thể kéo cả một con thuyền xuống dưới đáy biển sâu? Những con chim ăn xác thối xé rách được cả cánh buồm? Hay là những nàng tiên cá quyến rũ con người lôi xuống địa ngục? Hì hì hì hì...” Lão lái tàu xấu tính thấp giọng cười không thành tiếng, cười đến nỗi lông tóc những kẻ mới đến dựng đứng, “Đúng là may mắn, tôi chưa thấy bao

giờ, vì nếu thấy rồi thì giờ chẳng thể nào đứng đây nói chuyện với các cậu được...”

Trong đêm tối những câu chuyện kinh dị luôn được hoan nghênh, mọi người vừa hiếu kỳ lại vừa sợ hãi, ở những nơi không thuộc thẩm quyền quản lý của Thượng đế, thì những truyền thuyết cổ xưa luôn chiếm thế thượng phong. Trừ những người lái tàu đang phải trực và những tay làm nhiệm vụ quan sát không dám lơ là ra, những kẻ khác đều đắm chìm trong những câu chuyện xa xưa nửa thực nửa hư ấy.

Đúng lúc đó, trên đài quan sát cao nhất của cột buồm, trong một đầu ống kính viễn vọng được cuộn lại bằng giấy da dê đang ở trong tay một tên thủy thủ có nhiệm vụ quan sát từ xa, xuất hiện một thứ kỳ dị khiến người ta không dám tin vào mắt mình. Hắn lấy tay áo lau đi lau lại mắt kính, cổ họng giống như bị nhét bông không thể thốt lên lời:

“Người, người cá...”

Cặp mắt của tay thủy thủ quan sát lồi hẳn ra, nghẹn họng hồi lâu, rồi đột nhiên gào lên như lợn bị chọc tiết:

“Phía Tây Nam! Phía Tây Nam! Mọi người nhìn đi!!!!”.

Tất cả mọi người trên boong đều bị tiếng hét ấy làm cho giật nảy mình, còn tưởng rằng có kẻ địch tấn công, nhất loạt rút vũ khí ra tiến gần đến mạn thuyền quan sát, ai ngờ lại nhìn thấy một hình ảnh khiến suốt đời bọn họ cũng khó lòng mà quên được.

Trong làn sương dày đặc, một cái bóng quý dị màu trắng mờ mờ ảo ảo trôi bồng bênh trên mặt biển, nhấp nhô theo từng con sóng lên xuống. Gió biển thổi đến khiến màn sương như loãng đi đôi chút, mọi người loáng thoáng nhìn thấy một thân hình trần trụi lộ dần trong không khí, nửa thân trên mảnh khảnh lóe lên những luồng ánh sáng trắng kỳ lạ, mái tóc đen dài ướt át như rong biển rối tung xõa ra, che phủ bầu ngực đầy đặn trắng nõn.

“Nàng ta” cứ trôi bồng bềnh như vậy trên mặt biển, giọng hát như có như không phiêu diêu theo gió bay tới, bức tranh vừa tuyệt đẹp lại vừa kỳ dị tóm chặt lấy tâm trí tất cả mọi người.

“Người cá, thật sự có người cá, có phải chúng ta sắp bị tiếng hát của nàng ta kéo xuống đáy biển không...”

Choang một tiếng, chiếc bình rượu dẹt của lão lái thuyền rơi xuống boong, rượu chảy lênh láng khắp sàn.

Bao gồm cả thủy thủ quan sát và người giám sát bên trong con tàu “Trần Châu”, tất cả thủy thủ đoàn đều tập trung ở bên trái mạn tàu để nhìn ngắm “nàng ta”, không một ai chú ý tới, trong màn sương mù dày đặc phía bên phải, có một chiếc thuyền buồm với lá cờ đầu lâu xương chéo màu đen đang rẽ sương từ từ tiến lại gần.

“Hắt xì!”

Theo ánh lửa đang được thổi bùng trên mặt biển, nàng “mỹ nhân ngư” xinh đẹp không may mắn tao nhã hắt xì một cái, Nick kéo kéo chiếc áo sơ mi màu trắng dính bết vào người như thể oán trách, toàn thân nổi hết da gà. Chất vải dẹt thưa mỏng, chất lượng kém, sau khi dính nước biển, bất luận là về xúc giác hay thị giác đều giống như không mặc gì.

Âm thanh của súng hỏa mai cùng những tiếng la hét chửi bới át chìm tiếng hát, nhiệm vụ chim mồi Nick được giao cũng có thể coi là đã thành công tốt đẹp. Tuy bị lạnh cóng quá mức chịu đựng, nhưng động tác của cậu vẫn linh hoạt. Vặn người một cái, một chiếc thuyền ván nhỏ dưới mặt biển liền lật lên, vừa nãy cậu đã ngồi lên thứ này giả làm người cá.

Tháo sợi dây thừng nhỏ buộc ở sau cổ ra, hai “bầu ngực sữa đầy đặn” hút hồn người khác ở trước ngực liền rơi luôn xuống.

Nhìn lại cẩn thận, thì thật ra cái thứ úp ở trước ngực là... hai cái bát bằng sứ trắng. Trí tưởng tượng của đàn ông luôn phong phú đến độ thừa thãi, càng không nhìn rõ, thì lại càng cảm thấy thần bí gợi cảm, lợn sề cũng tưởng thành tiên nữ hạ phàm. Nick cắt đứt sợi dây thừng buộc lên tóc, lấy khăn quấn quanh đầu, lập tức khôi phục lại thân phận cậu nhóc ngực phẳng lì.

Hiện giờ cậu là một tên cướp biển. Tuy rất thất vọng vì thất bại trong cuộc tuyển chọn ở Algiers, nhưng ở thời đại cướp biển đang hoành hành ở khắp nơi như hiện giờ, không chỉ có một mình nhóm Hayreddin tuyển người.

“Ấy, đừng giết nhanh thế, đợi tôi với chứ...” Trên con thuyền đang rộn lên tiếng chém giết, Nick lăm bắm một câu, rồi cầm lấy mái chèo chèo về hướng con thuyền “Trân Châu” xui xẻo.

Đội thuyền của Hayreddin đang rơi vào tình huống cướp biển cướp của cướp biển.

Thật ra nhóm hải tặc nhỏ với cái tên “Sói Biển” này xưa nay không có ý chọc vào Sư Tử Đỏ Barbarossa, chỉ đáng tiếc là sương mù quá dày, thuyền của Hayreddin lại treo cờ của nước cộng hòa Venezia để ngụy trang, cho nên họ không thể phân biệt nổi, dẫn đến sai lầm tai hại như bây giờ.

Ánh lửa trên thuyền Trân Châu xuyên qua lớp sương mù, lôi kéo những con tàu của đồng bọn tới. Đứng ở trên mũi thuyền Hải Yêu nhìn đám sương mù đỏ rực ấy, Hayreddin bật cười. Một con thuyền ngu xuẩn tác chiến cô độc lại hăng hái chiến đấu như vậy, không phải đang chủ động dâng miếng mồi ngon vào miệng sư tử sao? Thuyền của cướp biển không nhất thiết phải chở hàng hóa có giá trị, nhưng chắc chắn sẽ có một số lượng lớn vũ khí và thuốc súng. Hayreddin nghĩ, cướp bóc một trận, coi như là mở hàng vậy. Huống hồ... nói không chừng có thể có một đối thủ khiến Arude cam tâm tình nguyện chịu chết.

Nhưng mọi việc lại không như dự tính. Còn chưa đợi thuyền của đồng bọn tập trung lại, tiếng súng nổ trên thuyền Trân Châu đã dần dần chìm ngấm, nhưng lá cờ đại diện cho sự chiến thắng từ đầu đến cuối vẫn không được giương lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Arude nhíu mày, ở hai bên mạn thuyền Trân Châu có mười sáu khẩu pháo, lại thêm đội phó của hắn là Hank đã trải qua hàng trăm trận chiến, kinh nghiệm dày dặn, hỏa lực của đối thủ có mạnh đến đâu cũng không đến mức chưa tới một giờ đã không thể chống đỡ được. Arude hét lên với tay quan sát trên cột buồm: “Quan sát tình hình đi!”, hắn còn chưa kịp dứt lời, giọng nói hoảng sợ của tay quan sát đã truyền xuống dưới:

“Đội phó Hank bị trọng thương! Tên giám sát cũng chết rồi! Đó là thứ gì vậy?”

Tất cả lập tức xôn xao. Arude lớn tiếng hét lên một câu: “Bình tĩnh! Đừng làm ồn!” Quay đầu lại nhìn thuyền trưởng, nhưng khuôn mặt của Hayreddin lại chẳng có chút phản ứng nào, chỉ nhìn về phía tàu Trân Châu gật gật đầu.

“Giương hết buồm lên! Giương hết buồm lên!” Tay lái tàu chính lớn tiếng ra lệnh, tàu Hải Yêu tăng hết tốc lực lao tới.

Ba trăm thước Anh^[4], hai trăm thước Anh, một trăm thước Anh.

[4] Thước Anh hay còn được gọi là yard là tên của một đơn vị đo chiều dài trong một số hệ đo lường khác nhau, bao gồm Hệ đo lường Anh và Hệ đo lường Mỹ. Kích thước mà nó đại diện có thể thay đổi tùy theo từng hệ đo lường. 1 thước Anh = 0.9144 mét.

Luồng ánh sáng bạc chớp lóe dần dần tan ra trong lớp sương mù, cùng với tiếng gào thảm thiết thê lương, tàu Trân Châu trở thành một vũng máu tanh. Hank đã bị mất một cánh tay, máu nhuộm đỏ hơn nửa người, cánh tay còn

lại không ngừng quơ quào thanh đao lớn của mình, hai mắt đỏ ngầu, thần trí đã hoàn toàn điên loạn.

“Chết đi con yêu quái kia! Trở về địa ngục của người đi!!!”

Hank khàn giọng ra sức gào lên đầy bi thương, nhưng đối mặt với hãn không phải là một con quái vật cao lớn mười mấy mét, mà chỉ là một cậu thiếu niên thoạt nhìn có vẻ khá gầy yếu.

Trong tay cậu thiếu niên đang cầm một loại binh khí vô cùng cổ quái, phần cán bằng kim loại đen sì dài đến hai mét, cao hơn nhiều so với thân người của cậu, hai đầu là những lưỡi hái cực lớn lóe lên màu máu tươi lấp lánh, giống với loại vũ khí của tử thần trong truyền thuyết. Thứ vũ khí này nói ít thì cũng phải mười, mười lăm cân, nhưng cánh tay mảnh khảnh của cậu nhóc vung vẩy thứ đó trông lại có vẻ không tốn chút sức lực nào. Mỗi lần lưỡi hái xé bầu không khí rì rào lao tới, thì trong nháy mắt kẻ địch xung quanh sẽ bị mất đi một bộ phận cơ thể.

Hank đã gắng gượng quá lâu, mất máu quá nhiều khiến hãn không còn sức lực để cầm cự tiếp nữa, cậu thiếu niên dường như cũng cảm thấy phiền vì hành động điên cuồng của hãn, bèn nhắc lưỡi hái vung lên cao xoay vài vòng, lưỡi dao lớn trong tay cậu ta vẽ thành một vòng sáng màu đen, một vài thuyền viên còn sót lại ở xung quanh bị tư thế ấy hút chặt không dám xông lên.

Tiếp sau đó, tất cả những thủy thủ trên tàu Hải Yêu được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Lưỡi hái cực lớn vờn bay, tựa như cây búa của thần Thor⁽⁵⁾ trong truyền thuyết Bắc Âu đột nhiên giáng xuống! Hank nhắc đao lên cản lại, nhưng vô vọng vì uy lực của lưỡi hái thực sự quá lớn, thanh đao ngay lập tức bị gãy làm đôi ở chính giữa, lưỡi hái lạng lẽ bổ xuống cơ thể vạm vỡ của Hank,

một đường vạt nghiêng từ cổ đi xuống, xẻ đôi người đàn ông to lớn đang sống sờ sờ trước mắt thành hai nửa!

[5] Thần Thor là vị thần của sấm sét, dông bão và sức mạnh trong thần thoại Bắc Âu, là con trai lớn nhất của thần Odin và Jord, nữ thần của đất. Thần Thor là người mạnh nhất, bảo vệ các vị thần khác khỏi sự tấn công của bọn khổng lồ.

Từ miệng vết chém máu tươi tuôn ra xối xả, bắn tung tóe đến hơn bốn mét lên những cánh buồm trắng tạo thành bức tranh đẫm máu. Xung quanh là bầu không khí im lặng chết chóc, những người còn lại không có nổi dũng khí để cất lên tiếng hét kinh ngạc thảm thiết. Bao gồm cả đồng bọn của cậu thiếu niên, đám hải tặc trên tàu Sói Biển cũng nín thở im lặng không dám thốt lên một tiếng nào sợ kinh động đến kẻ mới đến quá khủng khiếp đó.

Có lẽ vì kinh ngạc vì kẻ địch đã chém đứt tay mà vẫn còn có thể cầm cự được lâu như vậy, cậu thiếu niên lại gần cẩn thận xem xét khuôn mặt dính đầy máu tươi của Hank, đột nhiên nhỏ giọng kêu lên đầy ngạc nhiên: “Ô kìa, đây không phải là người phỏng vấn tuyển người ở Algiers sao...”

Cuối cùng tàu Hải Yêu cũng áp sát lại gần mạn thuyền, một chút kinh ngạc do bất ngờ liền biến mất trong khoảnh khắc, cậu thiếu niên thu lại sự chú ý, chăm chú nhìn về phía con tàu.

Rất nhiều năm sau, những người đã từng chứng kiến cảnh đó vẫn nhớ rõ như việc chỉ vừa mới xảy ra. khắp Địa Trung Hải đều lan truyền một truyền thuyết về cậu thiếu niên trắng nõn như người cá xuất hiện từ dưới đáy biển, vung lưỡi hái cực lớn lên chém đứt sinh mạng kẻ khác, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm không trăng không sao.

Chương 3: Nick nhập bọn

Hai trăm thước Anh, một trăm thước Anh, năm mươi thước Anh, thuyền Hải Yêu đã sắp đến gần được mạn thuyền, nhưng sự xuất hiện kỳ quái của

cậu thiếu niên khiến mặt biển trở thành một vùng chết chóc lặng ngắt, đám thủy thủ đứng ngây người, thậm chí quên luôn cả nhiệm vụ của mình.

Bùm một tiếng, mọi người như sực tỉnh khỏi giấc mộng. Quay đầu lại nhìn, Hayreddin đang cầm một khẩu súng khảm bạc ngắm bắn về phía boong tàu Trân Châu, họng súng vẫn còn tỏa làn khói thuốc súng. Nick nghiêng người tránh phía sau lưới hái to rộng nên thoát được một kiếp nạn, nhưng mái tóc lại bị bụi sắt bay tứ tung làm cháy xém mất một lọn.

Tuy không trúng đối phương nhưng đã đạt được mục đích. Hayreddin thối thối làn khói trắng trên họng súng, giọng nói trấn định như tiếng chuông rền trong giáo đường, phá tan màn đêm sương:

“Nhìn đi! Nó là kẻ sợ súng đạn! Không phải là ma quỷ!”

Soạt một tiếng, lá cờ của nước cộng hòa Venezia ngụy trang trên tàu Hải Yêu bị hạ xuống, một lá cờ màu đen được giương lên.

Không có đầu lâu, không có lưới hái, hẳn trước giờ luôn coi thường việc sử dụng những trò uy hiếp thô lậu kém cỏi ấy.

Trên lá cờ của Hayreddin, chỉ có hình một chiếc đồng hồ cát màu trắng.

Nó chỉ có một ý nghĩa duy nhất: Sự kiên nhẫn của Sư Tử Đỏ có hạn, nếu không lập tức đầu hàng, thì mạng sống của các người sẽ giống như những hạt cát đang dần dần cạn kiệt kia.

Nhìn thấy lá cờ nổi tiếng lừng lẫy khắp Địa Trung Hải, đám cướp biển như tỉnh lại trong cơn hoảng loạn, những kẻ được trang bị súng hỏa mai nhất loạt châm ngòi lửa, cùng với tiếng súng nổ bùm bùm, đạn chì bụi sắt mạnh mẽ bắn về phía Nick.

“Chết tiệt, phản ứng nhanh thế...”

Nick lách người tránh phía sau một cột buồm chính, nghe sau lưng tiếng dăm gỗ bắn tung tóe, mùi diêm tiêu^[1] thuốc súng bốc lên nồng nặc đau cả mắt. Lướt tấn công đầu đã tiêu diệt không ít hải tặc của tàu Sói Biển, nhưng đáng tiếc, súng hỏa mai trong thời đại này đều là loại súng phải tì trước ngực khi bắn, còn thô sơ, muốn nổ được phải châm ngòi dẫn cháy, mỗi một lần bắn cần lắp đặt mất hai, ba phút. Trong bầu không khí căng thẳng của cuộc chiến, loạt đạn đầu tiên đã qua, súng mà chẳng khác gì ống thổi lửa.

[1] Diêm tiêu còn tên gọi khác là đá tiêu hay tiêu thạch, là một dạng khoáng vật của kali nitrat (KNO₃) có màu trắng hay trong suốt, có hình dạng đám tinh thể hay kết tinh hình kim, sử dụng để làm phân hóa học và thuốc nổ.

Không ngoài dự đoán, tiếng súng dừng lại rất nhanh, Nick lặng lẽ đợi vài giây, dùng lưới hái khều khều một bộ quần áo rách nát, nên hơi để lộ thân thể ra khỏi chỗ ẩn náu. Một tiếng păng cực lớn vang lên, bộ quần áo đáng thương rách toạc.

Quả nhiên vẫn là gã đàn ông tóc đỏ đó.

Nick tặc tặc lưới, cất tấm gương nhỏ dùng để quan sát vào trong người. Trong màn sương mù dày đặc, loại súng hỏa mai khó ngắm mục tiêu như vậy mà vẫn có thể bắn trúng được như thế, đủ để thấy khả năng bắn súng của đối phương vô cùng chuẩn xác.

Hai bên bắn nhau loạn xạ suốt một hồi, chỉ khi đã dùng hết sạch số đạn chuẩn bị cho súng hỏa mai mới tiếp cận được với mạn thuyền. Những chiếc phi tiêu sắt nối với dây thừng rít gào bay lên boong, vô số những tiếng gầm thét mang theo sự điên loạn và dữ tợn xé rách bầu trời đêm. Tiếng súng dứt quãng vì đã dùng hết đạn dược, đao rìu nguyên thủy lại bắt đầu lên sàn chiến.

Arude xông lên dẫn đầu, bám dây thừng leo lên tàu Trăn Châu, chém hai đối thủ ở bên mép tàu Sói Biển ngã xuống sàn, dọn sạch đường cho những

người phía sau lên thuyền. Kẻ địch vẫn còn ẩn mình trong chỗ tối, Arude đặc biệt cẩn trọng hơn bình thường, không điên cuồng xông lên nữa. Đợi đến khi đại đa số đội viên trong đội xung phong đã lên boong, thì tình hình trên tàu Trân Châu mới bắt đầu đảo chiều, thế nhưng dù đã tìm đi kiếm lại, vẫn không nhìn thấy bóng dáng thằng nhóc con đó đâu.

Lẽ nào lại quay về đây biển rồi?

“Người cá! Ra đây đánh một trận đi! Tên ta là Arude Anferik! Đội trưởng đội xung phong của Sư Tử Đỏ!”

“Chẹp, có phải là hiệp sĩ đâu, nói tên họ ra làm gì. Hút thuốc lá nhiều thành ra hưng phấn đến thế cơ à?” Bóng dáng nhỏ bé chui ra từ đồng mảnh vỡ trên boong tàu, tiện tay đánh ngã luôn hai tên địch đang quay lưng lại với cậu.

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc vẩy vẩy những giọt máu tươi dính trên lưỡi dao. Mặt đối mặt với Arude. Dưới tấm khăn xám xịt hé ra khuôn mặt non nớt, cậu nhóc đang mặc một chiếc áo sơ mi bằng sợi đay rẻ tiền, cùng một chiếc quần thủy thủ rộng thùng thình bó đến đầu gối, dáng vẻ cực kỳ bình thường. Nhưng kỹ thuật đáng ngạc nhiên của thân hình này lại khiến tất cả mọi người không thể đối xử với cậu như một cậu thiếu niên bình thường.

“Nick, không có họ”.

Không lời thừa thãi, giọng nói vừa dứt, thì lưỡi hái không lồ liền bay vút đến.

Trái tim Arude nhảy vọt lên, người vừa nãy còn cách hẵn hơn năm mét trong nháy mắt đã biến mất, rồi một đôi mắt trống rỗng đen thăm thăm đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt. Nhanh thật! Arude nhủ thầm một tiếng, nhắc song đao lên ngăn cản. Vừa rồi hẵn đã chứng kiến cả đao lẫn người

Hank bị chém đứt, nên hiểu rằng tên nhóc này tuy thân hình bé nhỏ, nhưng sức lực lại rất lớn.

Quả nhiên, đối phương chỉ cầm một đầu của lưỡi hái vung lên tấn công, mượn lực ly tâm^[2] cùng trọng lượng của binh khí và cơ thể mình, biến sức lực từ ba phần thành mười phần. Âm thanh kèn kẹt vang lên, cơ bắp trên hai cánh tay rắn chắc của Arude phải gồng lên mới có thể đỡ được chiêu này.

[2] Lực ly tâm là lực có tác dụng kéo từ tâm ra ngoài vòng tròn.

Không cho đối phương cơ hội tạm nghỉ, Nick rơi xuống sàn tàu, mũi chân hơi chệch, nên lưỡi hái trượt lệch xuống lưỡi đao của Arude. Đòn này có thể sẽ chặt đứt được ngón tay cầm đao của đối phương, nhưng Arude cũng là một tên cướp biển đã kinh qua trăm trận, liền dứt khoát vứt vũ khí ở một tay đi, tay kia quét ngang xuống từ khoảng hở của cậu thiếu niên.

Một âm thanh giòn tan vang lên, chuôi của thứ kim loại đen sì đã chặn lưỡi đao mỏng lại.

“Bỏ cuộc đi...” Cậu nhóc nhẹ nhàng nói, giống như khi người cá dùng tiếng hát phảng phất phiêu diêu của mình khuyến nhủ các thủy thủ đi cùng xuống đáy đại dương.

“Mày nói gì!” Arude nổi giận, “Mày đang xem thường tao phải không?!”

“Không, võ công của ông rất giỏi...” Nick lắc lắc đầu, “Nhưng vô dụng, tôi nghe thấy âm thanh của ông”.

“Nghĩa là sao?”

“... Nghĩa là sẽ chết”.

Cũng đã từng thua vài bận trên chiến trường, nhưng Arude chưa bao giờ bị đối thủ khinh thường như vậy, lửa giận, nỗi sợ hãi, sự nghi ngờ, tất cả xông lên não hấn. Arude lạnh lùng cười ha hả: “Hừ, đã tự tin thế thì đến lấy mạng của tao thử xem!”

Nick không giải thích gì thêm, cổ tay đan xen vung múa lưỡi hái khổng lồ, sử dụng chiêu cây búa của thần Thor vừa giết chết Hank khi nãy.

“Tưởng tao sẽ trúng kế sao?”

Người bình thường thấy khí thế khi lưỡi hái khổng lồ đó vung lên đều sẽ trốn tránh theo bản năng, nhưng Arude lại là người có kinh nghiệm phong phú liền cúi người thật thấp, rồi xông thẳng về phía đối thủ. Sợ hãi lớn nhất của những loại vũ khí dài chính là không thể sử dụng linh hoạt trong khoảng cách gần, chỉ cần áp sát vào cơ thể đối phương, thì dù vũ khí có ghê gớm đến đâu cũng sẽ trở nên vô dụng. Hấn liền chấp nhận mất một bộ phận trên người, cũng nhất định phải chém Nick một đao.

Đám hải tặc thấy khoảng cách giữa hai người đã được rút ngắn, thanh đao cong bén ngọt đã sắp chém đứt cần cổ thanh mảnh của cậu thiếu niên.

“Keng”.

Mọi người trơ mắt ra nhìn, trong bầu không khí kỳ dị ấy lưỡi hái khổng lồ màu đen bỗng chia thành hai đoạn, trong nháy mắt biến thành hai tay đao, khoảng cách giữa hai người đã gần trong gang tấc, nhưng ưu thế của Arude lại hóa thành bọt nước.

Đợt tấn công thứ nhất hoàn toàn thất bại, đợt tấn công thứ hai nháy mắt đã quét đến.

Cái đầu vị đội trưởng đội xung phong mang theo vẻ kinh ngạc bay vọt ra ngoài, kết thúc cuối cùng, hấn đã có được lời giải thích của cậu thiếu niên.

“Tôi nghe thấy, tiếng sinh mạng đứt rời của ông”.

Nick lau lau khuôn mặt bị bắn mấy giọt máu của mình xong, mới phát hiện ra tình hình của tàu Trân Châu không lạc quan chút nào. Đối phương người đông thế mạnh không nói, mà ngay cả vũ khí cũng tối tân hơn bên mình rất nhiều, hơn thế không giống những kẻ địch hèn nhát sợ sệt mà cậu từng gặp, thủ lĩnh đã chết nhưng không rút lui, ngược lại còn tập trung lại, có xu thế đánh luân phiên.

Không hổ là thuộc hạ của Sư Tử Đỏ.

Trong lòng Nick thầm cảm thấy một chút xiu cảm khái, nhược điểm của mình cậu biết rất rõ, tuy đã trải qua một quãng thời gian dài rèn luyện vất vả, nhưng thể lực và sức mạnh từ đầu đến cuối không thể phá vỡ được giới hạn vật lý của cơ thể, cảm thứ binh khí nặng nề này chiến liền hai trận, hai cánh tay của cậu đã bắt đầu xuất hiện cảm giác tê mỏi.

Một thoáng chần chừ, Nick quyết định đổi sách.

Muốn bắt giặc thù phải bắt vua trước, xử lý được người đàn ông tóc đỏ kia rồi, mọi việc có thể xem như kết thúc.

Nghĩ sao làm vậy, cậu thiếu niên bật nhảy vọt lên sợi dây thừng chéo nghiêng bên cạnh, chạy lấy đà rồi bật lên như một diễn viên xiếc biểu diễn màn đi trên dây một lúc, rồi thoải mái xông ra khỏi lớp vòng vây, đi tới bên mạn tàu Trân Châu.

“Hừ! Thằng nhóc đó định làm gì vậy?”

“Này này! Con yêu quái đó không định nhảy lên tàu Hải Yêu của chúng ta đấy chứ?”

“Mẹ kiếp, để thằng đó lên thuyền chính rồi chúng ta không còn mặt mũi mà sống nữa đâu! Chặn nó lại!”

Đám cướp biển mắng chửi giận dữ, nhưng không có ai thật sự xông tới ngăn cản, thằng nhóc chẳng biết là người hay là yêu mà không mất một sợi tóc đã chém chết hai vị đội trưởng, quả thực là mạnh khủng khiếp, tiểu tốt như bọn họ đơn đả độc đấu thì sao có thể là đối thủ được?

Nick vọt tới mạn thuyền, vốn dĩ định giẫm lên sợi dây thừng có gắn móc sắt rồi đi qua, nhưng lại thấy mấy tên cướp biển đang trong tình trạng hoảng loạn trên con thuyền Hải Yêu cầm rìu, chuẩn bị cắt đứt sợi dây thừng để cậu rơi thẳng xuống biển.

Nhìn thoáng qua khoảng cách giữa hai tàu, trừ phi là mọc cánh, còn không thì chẳng có cách nào nhảy qua được.

“Chẹp...” Cậu nhóc khẽ cau mày, không thể để cậu tốc chiến tốc thắng được ư?

Chỉ nghe thấy vài tiếng lách cách, lưỡi hái trong tay Nick từ hai đoạn tách thành sáu đoạn, bên trong phần cán rỗng ruột mọc ra một sợi dây xích mỏng, trong nháy mắt biến thứ binh khí cao hai mét thành một cây roi linh hoạt dài bốn, năm mét.

Con người của đám cướp biển ở cả hai tàu lòi ra như sắp rơi đến nơi, Nick nắm chặt đoạn đuôi của lưỡi hái quăng một vòng, rồi vung ra xa, lưỡi hái móc vào mạn thuyền của Hải Yêu, một đường vòng cung đã mang cơ thể nhẹ nhàng khéo léo của cậu nhóc đi sang bên này.

Tiếp đất hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo.

“... Chết tiệt, thứ đồ chơi đó là cái quái gì vậy!!!”

Từ trước tới giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy binh khí nào có thể biến hình được như vậy, trong khoảnh khắc, cả đám cướp biển hoàn toàn suy sụp.

Sau khi đổ bộ, Nick lập tức vung lưỡi roi lên khua mấy vòng, lực ly tâm khiến lưỡi đao khổng lồ phát ra tiếng vù vù trong không trung, quả thật khủng khiếp như máy xay thịt, lấy cậu nhóc làm trung tâm, trên boong tàu lập tức lóe lên một khoảng chân không năm mét.

Nhảy lên, hạ cánh, khiến cho kẻ khác phải kinh hãi, nhìn thì có vẻ thong dong bình tĩnh, nhưng ánh mắt của Nick trước sau vẫn chăm chăm vào người đàn ông tóc đỏ.

Ánh mặt trời của buổi bình minh đang từ từ dâng lên phía mặt biển, màn đêm chầm chậm tan đi, tất cả mọi thứ trên thuyền dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Nick chưa từng gặp người đàn ông nào như thế.

Hắn tầm hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, cao cỡ một mét chín mươi, nhưng không vì cơ thể cao lớn mà nặng nề thô kệch, thân hình với mỗi động tác giơ tay nhắc chân, đều nhanh nhẹn chặt chẽ tuyệt mỹ như một con báo giữa chốn rừng sâu. Tuy phạm vi hoạt động là vùng đảo Hồi ở Bắc Phi, nhưng Hayreddin hiển nhiên là thuộc sắc tộc da trắng Hy Lạp, khuôn mặt sắc nét cùng cơ thể cường tráng đã làm toát lên phẩm chất kiên nghị như một bức tượng điêu khắc của hắn. Quanh năm lênh đênh trên đại dương, phơi mình dưới ánh nắng mặt trời nóng bỏng gay gắt, nên dưới lớp áo sơ mi để hở một nửa là phần ngực trần màu nâu đồng toát lên vẻ quyến rũ đầy mê hoặc. Cơ thể với tỉ lệ hoàn mỹ không chê vào đâu được, ẩn sau vẻ thanh lịch tao nhã là sức mạnh hoang dã thâm sâu khó đoán, tựa như Ares – vị thần chiến tranh trong thần thoại Hy Lạp.

Mái tóc dài đỏ rực như đang tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng ban mai phía chân trời, trước làn gió biển hiu hiu thổi, chúng nhảy múa tựa những ngọn lửa đang hừng hực cháy. Phía dưới màu tóc sống động mãnh liệt ấy, lại là đôi mắt màu xanh lam của băng vô cùng lạnh lẽo, trong suốt, vô tình.

Một nửa là đại dương xanh thẳm, một nửa là ngọn lửa đỏ rực.

Chep, thật đúng là người đẹp.

Nick đưa ra định nghĩa, nhưng lại không bị dung mạo và uy thế vô cùng xuất chúng đó hấp dẫn, chỉ nhìn chăm chăm vào động tác hai tay của Hayreddin... và cả thứ vũ khí đang lóe sáng kia nữa.

Trên chiếc thắt lưng da to bản chéo ngang hông của Sư Tử Đỏ có dắt một hàng sáu khẩu súng ngắn chuôi bạc, trên chuôi của thanh đao cong Damascus^[3] với phần lưỡi dày màu đen sậm ở thắt lưng, là những viên ruby lóe sáng lấp lánh có kích cỡ bằng quả trứng chim bồ câu với giá trị liên thành. Hắn đang khoanh tay đứng trên mũi thuyền, đôi con ngươi màu xanh lam lạnh lẽo mang theo một tia thích thú quan sát cậu thiếu niên, lặng lẽ không hề lên tiếng.

[3] Đao cong Damascus là một loại đao được rèn bằng thép Damascus của các chiến binh Hồi giáo. Khi đoàn quân Thập Tự Chinh mở cuộc chinh phục để chiếm lại vùng đất thánh Jesrusalem từ tay những người Hồi giáo, các binh sĩ của đạo quân Thập Tự Chinh lúc đầu đã thất bại vì chính loại đao này.

Nick âm thầm nuốt nước bọt, một khẩu súng khảm bạc cao cấp của một nghệ nhân lành nghề có thể đổi được cả một tòa biệt thự ở giữa Địa Trung Hải vào thế kỷ thứ 16 này trang bị trên người tên Sư Tử Đỏ kia đúng là vô cùng lóa mắt.

Mẹ nó chứ, ông chú già này nhiều tiền quá...

Nuốt nước bọt đầy thèm muốn, Nick biết hiện giờ không phải lúc nhìn ngắm đá quý, cậu nhớ rất rõ Hayreddin chỉ bắn có hai phát súng, sau đó khoảng cách càng lúc càng gần, hắn liền thu tay về, cũng không đổ bộ lên thuyền, mà chỉ đứng quan sát từ con thuyền chính của mình.

Vậy là có ý gì nhỉ? Nick không hiểu, nhưng trước giờ cậu không phải là người thích nghĩ ngợi nhiều. Ngày mai có cơm ăn không, sẽ ngủ ở đâu, đều là những chuyện của ngày mai. Mục tiêu của ngày hôm nay là tiêu diệt đối thủ, những thứ khác, để sau rồi nói.

Trong khi Nick đang mãi tìm chỗ sơ hở để tấn công, nhân tiện suy đoán xem có thể giấu đồng vũ khí kia làm của riêng không, thì con dê béo trong mắt cậu đột nhiên mở miệng:

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Hayreddin nheo mắt đánh giá cậu nhóc một lượt, giống như một con sư tử lười biếng đang ước chừng trọng lượng của con mồi.

“.... Mười tám” Nick hơi hồi hận vì sự thành thật của bản thân, nhưng Hayreddin lại không mấy may để ý, càng hứng thú tiếp tục đặt câu hỏi:

“Đi biển được mấy năm rồi?”

“Hai ngày”

“Ồ, Sói Biển, gần bến cảng Bejaia... Sao cậu không suy nghĩ tới việc sang bên chỗ tôi? Mấy ngày trước Algiers có một buổi tuyển chọn rất lớn mà”. Sư Tử Đỏ rõ ràng rất tự tin về phúc lợi dành cho đội thuyền của mình nhưng Nick lại không vui vẻ tẹo nào. Nghĩ tới những buổi phỏng vấn liên tục bị làm khó, sau đó vì không tìm được công việc nào mà bị đói suốt hai ngày.

“Tôi có đi, nhưng người tuyển chọn bên đó không nhận”. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ không mang chút cảm xúc nào, giờ hai má bỗng hơi phồng lên, khiến cậu thoát nhìn càng giống một đứa bé bị ầm ức.

“Chậc, Hank đã phải trả giá vì không có mắt nhìn người rồi”. Dáng vẻ của Hayreddin đầy thương xót, nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm sau này mỗi lần tuyển người phải đích thân đến tận nơi.

“Dài dòng”. Nick vốn định chiến ngay lập tức, nhưng chú Assa đã từng nói, không thể ra tay đánh kẻ đang tươi cười, đối phương đã hỏi han rất chân thành, nên cậu bất giác... Nick có chút nôn nóng, cậu không thích nói chuyện phiếm với người sẽ giao đấu. Đó là một chuyện vô cùng kỳ quặc, nói càng nhiều, lúc xuống đao lại càng chậm chạp.

Không thể đợi thêm được nữa.

Nick gấp lưỡi đao thành hai đoạn rồi nắm chặt trong tay, đây là kiểu cậu thường dùng nhất, uy lực và sự linh hoạt đều phát huy được. Đôi mắt của cậu thiếu niên không biết sợ là gì đen thẫm thẫm không chút ánh sáng, lùi ra xa như một con báo.

Lấy đà nhảy, một đòn tấn công sấm sét giáng xuống từ không trung!

Keng!

Hayreddin vừa nãy còn lưỡi biếng nói chuyện, nhưng trong nháy mắt tay phải đã rút thanh đao cong Damascus từ thắt lưng ra, nhanh nhẹn mà dũng mãnh ngăn chặn đòn tấn công của Nick. Không, không phải là ngăn chặn, sức lực của Sư Tử Đỏ đúng là vượt xa người thường, lưỡi đao từ phòng thủ chuyển sang tấn công, mạnh mẽ đánh bật lưỡi hái cực lớn!

Cổ tay của Nick tê rần, lưỡi hái suýt nữa thì tuột khỏi tay, nhưng thân hình của cậu rất linh hoạt, không gắng chống cự lại nữa, tay thuận thế trượt xuống phần cán sắt, cơ thể lách sang một bên, tung nửa lưỡi đao phía sau ra, vừa hay bổ xuống phần nách trái lộ ra sơ hở sau khi rút đao của Hayreddin.

Thanh đao Damascus nhất thời không kịp thu về, vốn dĩ đòn tấn công này tuyệt đối không thể tránh được, ai ngờ Hayreddin dứt khoát vươn bàn tay trái đang đeo một chiếc găng tay bằng da thuộc mình ra, thân người đổ về phía trước, ấn chuẩn xác lên chỗ không có lưỡi của lưỡi hái, tay không tiếp một chiêu tấn công đầy uy lực ấy! Sau đó theo đà kéo một cái, lôi Nick lao

vào lòng hãn bằng một lực cực lớn, thanh đao cong ở tay phải bổ xuống mạnh mẽ như giáng từ đỉnh một ngọn núi cao!

Hai tay Nick vịn lại thông xuống, một đoạn của lưỡi hái chia ra làm hai, sợi xích bên trong phần cán xuất hiện cản lại thế bổ xuống của thanh đao cong, vừa quấn vừa kéo, với ý định tước đi vũ khí của đối phương. Đáng tiếc sức lực của Hayreddin lại lớn hơn cậu rất nhiều, cho dù có là sức lực khéo léo bốn lạng bạt ngàn cân cũng không địch lại được, thanh đao cong của Hayreddin bị chặn lại, hãn bèn nhắc chân lên đá một cú thật mạnh, đập bay cả người cậu thiếu niên gầy gò lẫn thanh đao ra xa, tốc độ nhanh như thể bắn ra từ một khẩu pháo đá lửa vậy.

“Khụ khụ...”

Nick vịn vào lưỡi hái thở dốc liên tục, cú đập vừa nãy tuy cậu đã lấy cán của lưỡi hái cản bớt lại, nhưng lồng ngực như bị bóp nghẹt không thể thở được, cậu biết đó là vì trạng thái đỉnh cao đã trôi qua, thể lực càng lúc càng yếu. Nhưng giờ đó không phải là chuyện khiến cậu lo lắng nhất.

Không có âm thanh nào hết.

Cậu không nghe thấy gì cả.

Có lẽ là khả năng thiên phú, sau khi có được lưỡi hái này chưa đầy hai năm, Nick dần dần có thể nghe được một loại âm thanh kỳ quái như thực như ảo, khoảnh khắc khi ra tay, có một âm thanh dứt gãy nho nhỏ vang lên. Đây chính là dấu hiệu báo trước sợi dây sinh mệnh của đối thủ đã bị cắt đứt, chỉ cần âm thanh ấy vang lên, Nick chắc chắn có thể đánh bại được đối phương.

Đó là âm thanh quyết định thắng bại.

Hayreddin không đuổi theo. Hãn đứng thẳng ở đầu boong tàu, vầng thái dương mới mọc nhô lên phía sau lưng khiến bóng dáng oai hùng của hãn

như được khám một lớp viền vàng sáng rực rỡ, tay nắm chắc thanh đao cong nhìn xuống dưới, tựa như một vị chiến thần thống trị biển cả.

“Tốc độ và kỹ thuật của cậu rất giỏi, nếu như thể lực tốt hơn chút nữa, nói không chừng sẽ có cơ hội”. Người đàn ông tóc đỏ nhàn nhã nói.

Phí lời, Nick chùi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi vào quần áo, lòng tự nhủ nếu như có được vóc dáng đầy sức mạnh như người, thì ông đây đã thành thiên hạ vô địch rồi.

Nhưng đây là vấn đề của kỹ thuật đầu thai, cho dù cuộc sống lưu lạc suốt mấy năm trước có được ăn uống tốt hơn đi nữa, cậu chắc chắn cũng không thể cao lớn được như Hayreddin. Nick rầu rĩ nhìn những trang bị đắt tiền của đối phương, thầm nghĩ chuyến này đại khái là lãng phí sức lực vô ích rồi.

Nhưng tâm tình của vị thuyền trưởng tóc đỏ giống như thời tiết ngày hôm nay vậy, nương theo ánh mặt trời mọc càng lúc càng tốt lên.

Hayreddin: “Này”.

Nick: “Gì?”.

Hayreddin: “Quay đầu lại nhìn đi”.

Nick khinh thường: “Xì, tưởng tôi sẽ trúng cái kế ngu xuẩn đó chắc... Á á á!!!” Cậu thiếu niên cũng không kìm được liếc nhìn qua khوة mắt, kết quả phát hiện ra tàu Trân Châu đã bị thuộc hạ của Hayreddin đoạt lại, còn đám hải tặc của tàu Sói Biển đã giương buồm rút lui, cách bên này được ba, bốn trăm thước Anh rồi, đại dương bao la sóng lớn cuồn cuộn chính là khoảng cách không thể nào vượt qua được.

Giọng điệu người đàn ông tóc đỏ mang theo vẻ lười biếng uể oải nói trêu tức: “Chà, xem ra đồng bọn không cần cậu nữa rồi”.

Nick nghiêng răng kèn kẹt, đánh giá địa hình xung quanh, cố ý tìm một con thuyền nhỏ hoặc một chiếc thuyền ván để trốn đi.

“Sao thế... lẽ nào, cậu không biết bơi?”

Khuôn mặt cậu thiếu niên vẫn không có chút cảm xúc nào, nhưng sắc mặt lại thoát một cái trở nên trắng bệch.

Tâm trạng của Hayreddin có thể nói một cách đơn giản là rất vui, một cậu nhóc đặc biệt trong veo như nước nhìn thấy đáy lại thâm sâu khó đoán như vậy, nếu không giữ lại thì đúng là sẽ hối hận cả đời. Chuyến này, quả nhiên không hề uổng phí.

“Đừng gấp thế. Cậu đã giết chết hai vị đội trưởng trong đội xung phong của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng thả cậu đi như vậy ư?”

“...” Nick đã từng nghe nói đến những thủ đoạn tàn nhẫn của đám cướp biển từ lâu, thế lực của cậu đã gần cạn kiệt, tiếp tục đánh nữa thì không thể cầm cự được lâu.

Vốn chỉ muốn trêu chọc vài câu thôi, nhưng thấy cậu nhóc cuống đến độ định nhảy xuống biển thật, người đàn ông đó liền bật cười, cuối cùng nói ra mục đích của mình: “Ở lại đi, quy tắc của tôi là: Ai giết được đội trưởng, thì người đó là đội trưởng”.

Nick nhìn người đàn ông tóc đỏ với vẻ không thể tin được: “Ngài nói gì cơ?”

“Tôi nói, hiện giờ cậu là người của tôi”.

Nick chớp chớp mắt, trong con người đen thẫm thẫm lóe lên một tia sáng: “Có lương không?”

Hayreddin: “Công theo kế ước, mỗi tháng hai mươi đồng vàng, có quyền là người đầu tiên được chọn lựa chiến lợi phẩm”.

Nick: “Chỗ ngủ thì sao?”.

Hayreddin: “Mỗi người một khoang đơn”.

Nick: “Có bao ăn không?”

Hayreddin: “Ăn đến no thì thôi”.

Hỏi đi hỏi lại, điều kiện thật sự tốt đến không thể bắt bẻ được gì. Nhưng Nick lưu lạc nhiều năm nay, đã nếm trải biết bao cay đắng từ lũ gian thương, làm việc cực nhọc như trâu như ngựa nói rằng sẽ bao cơm, nhưng chỉ cho ăn loại thức ăn như cám heo. Cuối cùng, cậu thiếu niên không cưỡng lại được những điều kiện đãi ngộ tốt như vậy, rồi rằm một hồi, rồi cuộc hỏi một câu cuối cùng:

“Có ngon không?”

“Cực ngon luôn”.

Vị thuyền trưởng dựa vào chiếc giường mềm, nhàn nhã lau chùi thanh kiếm cong Damascus của hãn. Trận chiến này, thuyền Hải Yêu đã có được một hải yêu thật sự.

Có ngon không à?

Ha ha, ha ha....

Người đàn ông tóc đỏ không kìm được phá lên cười.

Vụ mua bán này, quả thật hời to rồi.

Chương 4: Hai bản kế ước

Thuyền Hải Yêu, phòng thuyền trưởng.

Những thuyền viên cấp cao như thuyền phó nhất, thuyền phó hai, thủy thủ trưởng, quân giới trưởng được xếp ngồi dọc hai bên chiếc bàn dài làm bằng gỗ dẻ gai... Ở giữa một đám cướp biển cơ thịt cuộn cuộn mặt mày hung tợn, trông cậu thiếu niên gầy nhỏ trắng trẻo lại càng chói mắt. Nhưng giờ cậu lại đang ngồi rất nghiêm chỉnh bên trái ghế đầu, đó là vị trí tôn quý nhất, tương đương với cánh tay đắc lực nhất của thuyền trưởng.

Hayreddin ngồi ở ghế đầu, giới thiệu người mới với mọi người bằng giọng nói rất thoải mái.

“Các vị ngồi ở đây cũng đã từng gặp qua rồi, đây là Nick, là đội trưởng mới nhậm chức của đội xung phong chúng ta. Sau này mọi người cùng nhau làm việc, phải sống thật hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau đấy”.

Một bầu không khí im lìm.

Tuy thuyền trưởng ra sức nhấn mạnh hai chữ “hòa thuận”, nhưng thực ra đây hoàn toàn là việc không cần thiết. Thằng nhóc mạnh như hải yêu này quả thật là sát thần hạ phạm. Dù sống giữa đám cướp biển giết người không chớp mắt thì cũng vẫn là của lạ. Nếu không phải đã chán sống, đầu óc bị nhúng nước thì làm gì có ai tìm thằng nhóc đó để sinh sự chứ?

Nick được mọi người lịch sự chào hỏi, nhưng chỉ giữ thái độ cúi đầu im lặng là vàng.

Hayreddin đã sớm dự đoán được tình huống này, nên cũng không để tâm đến nữa, gọi đầu bếp bắt đầu dọn cơm. Trước giờ thức ăn trên thuyền cướp biển rất đơn giản, cho dù có là thuyền viên cấp cao, cũng chỉ thỉnh thoảng được thêm vài món ăn tươi ngon thịnh soạn mà thôi. Tình huống lần này đặc biệt hơn, một là người mới rất được coi trọng, hai là ngài thuyền trưởng đã hứa sẽ cho ăn “cực ngon luôn”, nên lão đầu bếp béo cuối cùng cũng có cơ hội để thể hiện.

Từng món từng món ăn thơm phức được bưng lên, nào thì hào, sò biển, cá tuyết từ Địa Trung Hải kết hợp cùng nước sốt hải sản, sườn cừu, thăn bò, chim cú non rưới thêm nước chấm đậm đà, đinh hương, hạt tiêu, quế, đậu khấu.... những loại gia vị quý hiếm đến từ Ấn Độ xa xôi này còn đắt hơn cả vàng ròng, không phải người bình thường nào cũng được nếm thử. Đồ ăn nhẹ trong đĩa là món bánh ngọt làm từ lòng đỏ trứng vàng ruộm, từng vòng hành tây được chiên giòn với dầu oliu vẫn còn cảm nhận được vị mềm mịn của phô mai dê, rượu vang như những viên ngọc ruby được rót vào những chiếc ly thủy tinh, lấp lánh ánh sáng mê hoặc lòng người.

Ẩm thực của Algiers là sự kết hợp hai loại hương vị đặc sắc của Địa Trung Hải và Trung Đông, dưới tay nghề của đầu bếp, những món được bưng lên quả thật khiến người ta phải nuốt nước bọt ừng ực.

Đứa trẻ nghèo đói như Nick chưa từng thấy bữa ăn nào thịnh soạn như vậy, nhìn đến ngậy người, thiếu chút nữa là nước miếng nhỏ giọt tong tong xuống dưới đĩa. Hayreddin vui vẻ hòa nhã đẩy món ăn chính trước mặt mình – một bát thịt dê non rưới mật ong đầy ắp đến trước mặt cậu, Nick lắc đầu:

“Tôi không ăn thịt”

“Hả? Theo đạo Thiên Chúa à? Tin Lành? Hay đạo Hồi?” Thế giới này đang trong tình trạng thiếu thốn lương thực, ngoại trừ phải trai giới vì tôn giáo ra, thì có rất ít người kiên trì theo chủ nghĩa ăn chay.

“Không theo đạo nào cả, chỉ là không thích mùi vị của nó thôi, lên thuyền thì phải theo đạo sao?”

Hayreddin lắc đầu, cười nói: “Tùy cậu thôi, tôi là người thuộc chủ nghĩa vô thần”.

May mắn là trên thế giới này thịt gia súc và các loại cá tách biệt nhau, Nick rất thích món cá tuyết sốt chua và sò biển, cậu vung thìa lên nhét phồng cả

hai má, không có cả thời gian rảnh để nói chuyện.

Vốn dĩ chỉ muốn được ăn một bữa bánh mì trắng giống như trong dịp lễ tết, mà nơi này lại hóa thành nguồn cung ứng vô hạn! Cuộc sống xa xỉ chính là như thế này đây!

Cậu nhóc không nói không rằng vui đầu xuống ăn mãi miết, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng đĩa chồng lên càng lúc càng cao bên cạnh, đúng là thiếu niên choai choai ăn khỏe đến bố già ở nhà còn phải sợ, một mình thằng nhóc này ăn bằng ba người đàn ông khỏe mạnh!

Thuyền trưởng cười tùm tùm nhắm nháp rượu vang, dường như rất có hứng thú với vị khách đang phồng mồm trợn má lên ăn vặt kia, thậm chí còn thấy hứng thú hơn nhiều đồng đồ ăn kia.

“Ăn chậm thôi, vẫn còn rất nhiều, đừng có dùng bánh mì để vét đĩa như thế... uống rượu không?”

“Khụ khụ...” Nick nghẹn đấm ngực, “Không uống... tôi muốn uống nước ép táo chua...”

Hayreddin cười âm lên: “Đây là thuyền của cướp biển, ngoài nước ra thì chỉ có rượu, không có thứ thức uống dành cho con nít đó đâu”.

Cuối cùng Nick cũng chấp nhận uống bia nhạt, việc tích trữ trên thuyền rất khó, nước ngọt chỉ để mười ngày thôi đã bốc mùi, nồng độ của bia nhạt rất thấp hầu như không có mùi vị của bia, nhưng đó là lựa chọn duy nhất của cánh thủy thủ.

Món chính đã xong, lão đầu bếp béo bưng món tráng miệng lên, đám cướp biển rượu vào lời ra cao giọng lè nhè: “Đàn ông đàn ang ăn gì mấy món bánh ngọt đó chứ! Theuriau, dọn cái món dành cho bọn đàn bà đó xuống đi!”

“...” Nick đã ăn đến căng bụng rồi, nhưng không muốn bỏ lỡ món ngon tiếp theo, trơ mắt nhìn đầu bếp sắp bưng những món ngon lành mình chưa được nhìn thấy bao giờ xuống, cái miệng đang cắn thìa lập tức bĩu ra.

“Được rồi, đặt chúng xuống đi Theuriau”, thuyền trưởng uống một ngụm rượu, ráng nhin cười, “Có lẽ vị khách bé nhỏ của chúng ta sẽ thích đấy”.

Cho dù có uống say, mọi người cũng không dám cười nhạo đội trưởng mới là “không giống đàn ông” chỉ vì cậu muốn ăn bánh ngọt. Vì thế, Nick độc chiếm món pudding hạnh nhân rắc đầy nho khô và mút đào, còn cả món bánh nướng hoa quả rưới mật ong này nữa, vừa hạ dao xuống cắt, nước táo tươi ngon nồng đậm ứa ra như suối chảy cả xuống đĩa.

Trong thời đại mà đường cát cũng là xa xỉ phẩm, những món ăn kiểu này người bình thường cả đời cũng chẳng được ăn. Đôi mắt đen láy luôn mang theo vẻ lạnh lùng thờ ơ của cậu nhóc cuối cùng cũng lộ ra tia sáng non nớt đúng với lứa tuổi.

Được ăn một bữa tiệc thịnh soạn no nê thỏa thích, nên từ đó về sau, trong lòng của Nick, hai chữ thuyền trưởng này chính là người lãnh đạo tối cao tỏa ra mùi vị của tiền vàng và bánh nướng hoa quả.

Cơm nước xong xuôi, mọi người lui ra ngoài, trên chiếc bàn dài trong khoang của thuyền trưởng chỉ còn lại hai người.

Hayreddin: “Ăn no chưa?”

Nick gật mạnh đầu.

Hayreddin: “Đây xem như là tiệc chào đón, bình thường không phải ngày nào cũng thịnh soạn thế này đâu”. Thấy ánh mắt cậu nhóc để lộ một thoáng thất vọng, thuyền trưởng cười nói: “Nhưng tôi hứa, suất của cậu luôn luôn giống của tôi”.

Giống suất của thủ lĩnh... Nick rất hài lòng.

Hayreddin gạt đồng bát đĩa ra, rồi lấy ra hai tấm giấy da dê đặt lên bàn: “Khế ước lên thuyền, đọc cho cậu nghe nhé?”

Nick lắc đầu, từ chối ý tốt của thuyền trưởng: “Tôi biết chữ”.

Mở tấm da dê ra, Nick đọc từng điều một:

1. Nhất định phải tuân theo mọi mệnh lệnh của thuyền trưởng.
2. Chiến lợi phẩm được chia theo chức vụ và sự cống hiến, lúc nước ngọt và thức ăn chỉ còn lại một ít, thì tất cả mọi người đều có quyền được hưởng một phần.
3. Trên thuyền cấm đánh bạc, trộm cắp, tranh giành đánh lộn, có mâu thuẫn xuống dưới thuyền giải quyết, ai vi phạm phạt roi.
4. Bất cứ lúc nào, cũng không được phép cưỡng gian làm nhục phụ nữ, ai vi phạm xử tử.
5. Trong chiến đấu, người bỏ thuyền và phản bội sẽ bị lưu đày đến đảo hoang.
6. Trung thành với chức vụ được giao, mỗi người phải tự bảo quản vũ khí của mình nguyên vẹn và sạch sẽ.
7. Được tự do rút lui.

Khi Nick gia nhập băng Sói Biển chỉ biết rằng phải tuân theo mọi mệnh lệnh của thuyền trưởng, những thứ khác hoàn toàn không có, điều đó càng làm nổi bật lên cách quản lý nghiêm khắc của Sư Tử Đỏ, trình độ chính quy tuyệt đối không thua gì hải quân Tây Ban Nha. Mà thù lao và quyền tự do lại nhiều hơn so với hải quân, thậm chí có không ít cơ hội phát lên sau một đêm, chẳng trách có vô số người đổ xô tới đầu quân cho hắn.

“Những điều cấm khác đều có hình thức xử phạt, chỉ có điều thứ nhất là không có”. Nick ngẩng đầu lên nhìn Hayreddin, “Làm trái lời thuyền trưởng thì sẽ bị phạt thế nào?”

Người đàn ông tóc đỏ mỉm cười, mười ngón tay đan vào nhau vòng ra sau dựa vào lưng ghế cao, khí thế giống như một vị quốc vương đang ngồi trên ngai vàng của mình.

“VẬY còn phải xem cậu đã làm gì. Nhưng tôi nhắc nhở cậu một cách chân thành...”

Giọng nói âm trầm của người đàn ông chậm rãi vang vọng trong khoang thuyền, mang theo vẻ nguy hiểm ngấm ngầm không chút che giấu.

“Đừng có tùy tiện làm thử”.

Nick đòi lấy một cây bút lông, viết tên mình lên hai tờ khế ước, in dấu vân tay đỏ, thuyền trưởng và mình mỗi người giữ một bản.

Hayreddin nâng chiếc ly thủy tinh lên: “VẬY là hợp đồng đã xong, chúc cậu sớm phát tài”. Nick cũng học dáng vẻ nâng ly lên uống một hớp, cất giữ cẩn thận bản hợp đồng kia vào trong người.

Hayreddin nói: “Trước khi cậu về phòng mình, hãy đến phòng y tế một chuyến, bác sĩ Victor có chuyện muốn nói với cậu”

Nick ngạc nhiên đáp: “Tôi đâu có bị thương”.

Hayreddin: “Bây giờ chưa bị, sau nay sẽ bị. Đây là thủ tục theo lệ thường thôi, điều đó sẽ có lợi cho cậu”.

Giọng điệu của thuyền trưởng khiến người ta không dám phản bác, Nick đeo lưỡi hái đã bọc lại bằng vải thô lên lưng, ra khỏi phòng thuyền trưởng.

Lúc ấy, Hayreddin mới với lấy tấm giấy da dê, cẩn thận xem xét với vẻ cực kỳ thích thú.

Bên cạnh dấu vân tay ngón út tròn tròn, không ngờ cậu nhóc này có chữ viết tay đẹp đến thế.

Cậu nhóc này rốt cuộc là ai? Nhìn quần áo và dáng vẻ, rõ ràng là một cậu nhóc con nhà nghèo chưa trải sự đời. Quan sát đồng chén đĩa ngổn ngang trên bàn, chỉ có của cậu ta là sạch sẽ nhất, ăn tuy rằng rất nhiều, nhưng lại không rơi vãi bẩn thỉu nước bọt văng tung tóe khắp nơi như những kẻ khác. Còn cả nét chữ viết tay này nữa...

Ha ha...

Sư Tử Đỏ càng lúc càng cảm thấy cậu nhóc bí ẩn này khiến hắn có cảm hứng khám phá không gì bì được.

Thuyền Hải Yêu cũng không được coi là lớn lắm, Nick hỏi thăm mọi người biết được vị trí của phòng y tế, liền đi thẳng tới đó, còn chưa tới đã ngửi thấy mùi cồn xộc thẳng vào mũi, tiếp đến nhìn thấy hai thủy thủ đang khiêng một người đàn ông toàn thân quấn băng không ngừng rên rỉ từ bên trong đi ra.

Nick quan sát khắp một lượt qua cánh cửa bốn cánh để ngỏ, bên trong phòng y tế là bầu không khí u ám lạnh lẽo, một bức màn ngăn cách giữa khu vực khám bệnh và phòng phẫu thuật, hai chiếc tủ gỗ chiếm hầu hết không gian căn phòng, bên trong xếp đầy sách chữa bệnh và mô hình cơ thể người, một cái đầu lâu trắng nhợt đề lên một cuốn sách da dê đang mở, có chức năng như một cái chặn giấy.

Nick gõ gõ lên cánh cửa gỗ: “Bác sĩ có ở đây không? Thuyền trưởng bảo tôi đến đây”.

Một dáng người gầy gò vén rèm đi ra, khuôn mặt thanh tú mang theo một cặp mắt kính nhìn trông vô cùng quen thuộc. Nick ngây người, rồi nhớ ra đây chính là người thanh niên đã từng trêu cậu ở Algiers.

“Tới đúng lúc lắm, vừa mới xử lý xong người cuối cùng” Victor chùi sạch con dao dính máu lên tấm vải trắng, rồi tiện tay đặt sang một bên. “Đóng cửa vào đi, lại đây chúng ta cùng tâm sự”.

Cánh cửa đã được đóng lại, mùi cồn trong phòng không át được mùi máu tanh nồng, bác sĩ Victor nở nụ cười dịu dàng: “Nhờ phúc của cậu đấy, hôm nay tôi bận phát khiếp. Không tính đến mười hai người đi gặp Thượng Đế, thì có sáu người phải cưa tay cưa chân, ba người phải phẫu thuật động mạch, còn một người thì phải vá lại hộp sọ”

“... Phiền anh rồi” Nick không còn gì để nói.

Victor khoát tay, chọn ra một cánh tay mới cưa đang ngâm trong một cái chậu đựng đầy nước thuốc, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật xoay tới xoay lui kiểm tra cơ thịt trên miệng vết cắt và sự phân bố của các mạch máu.

“Thật ra cũng chẳng có gì. Kỹ thuật dùng dao của cậu rất tốt, miệng vết thương sạch sẽ không chút vụn xương, cũng coi như bớt được không ít phiền phức cho tôi. Vấn đề ở chỗ...” Vị bác sĩ dừng lại một lúc, đẩy đẩy gọng kính, mắt kính bằng thủy tinh liền lóe lên một tia sáng, che khuất ánh mắt.

“Vấn đề ở chỗ, cậu là con gái, trà trộn lên thuyền cướp biển làm gì?”

Trong phòng y tế thường xuyên có người bị thương rên rỉ, thảm thiết như quỷ khóc sói gào, để tránh cho lòng quân dao động, trên vách tường có dán lớp da thuộc, hiệu quả cách âm vô cùng hoàn hảo, vì thế, nếu tiếng hét hãi hùng của bác sĩ Victor vang lên sẽ không thu hút sự chú ý của bất cứ ai.

Lưỡi hái màu đen không lồ mọc lên cần cổ thon dài của vị bác sĩ, chỉ cần khẽ dùng sức, máu tươi động mạch của hắn sẽ bắn lên trần nhà.

Victor vốn nghĩ sẽ chiếm được lợi thế tâm lý trong cuộc “tâm sự” này, ai ngờ con nhóc hung hăng như đánh tiết gà lập tức muốn giết người diệt khẩu. Đôi đồng tử sâu thẳm tĩnh mịch đen lay láy không chút ánh sáng đang ở gần ngay trước mắt, cho dù Victor đã từng xẻ thịt vô số người cũng cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Lẽ nào những kẻ chỉ biết đến bạo lực thì não bộ đều không phát triển đầy đủ à? Một đám người dã man!

“Khụ khụ... tôi đâu có nói cho ai biết, có phải đang uy hiếp cô đâu! Chúng ta cứ nói chuyện đã!”

Nick ấn anh chàng bác sĩ xuống mặt bàn, đầu gối đè chặt xuống ngực hắn, từ trên cao nhìn xuống Victor, phía dưới chỗ lưỡi hái vừa hạ xuống đã xuất hiện một vết máu. Phụ nữ không thể lên thuyền là quy tắc ngầm mà tất cả mọi người trong giới cướp biển đều biết, nghe nói không chỉ gặp xui xẻo, mà còn bị Thần Biển trừng phạt nhấn chìm thuyền.

“Sao anh lại biết? Anh quen tôi à?”

“Tôi chẳng quen biết gì cô hết!” Victor vừa khẽ cử động, cảm giác lạnh lẽo trên cổ lập tức đè chặt xuống. Giao tiếp với đám người dã chẳng có khiếu hài hước lại còn không chịu nói lý quả thực khiến người ta phát điên, Victor đành ăn ngay nói thật:

“Tôi là bác sĩ, đã giải phẫu hàng trăm thi thể rồi, chỉ cần nhìn khung xương cũng có thể phân biệt được giới tính. Hôm đó ở Algiers tôi đã nhìn ra được cô không phải là đàn ông, hàm, xương chậu, và những chỗ nhỏ nhặt khác hoàn toàn khác biệt, cô tưởng chưa có ngực thì sẽ hoàn hảo kín kẽ đấy chắc?”

“Gì cơ...”

Nick nhớ lại cảnh tượng ở buổi tuyến dụng hôm đó, người thanh niên này đã gọi Nick lại và chơi xỏ một vở, còn nói rằng trên thuyền bắn thủ ra sao nguy hiểm thế nào...

Cái thái độ gọi đòn đó rất có vấn đề, nhưng đúng là hắn đã khuyên Nick đừng lên thuyền.

Nick thả lỏng thanh đao: “Xin lỗi, tôi thật sự rất cần công việc này”.

Victor đứng dậy, xoa xoa vết thương trên cổ mình, lập tức thấy ghê tởm đến mức nhú chặt mày, vội vàng lấy cồn ra sức lau chùi: “Lưỡi hái này hôm nay đã chém bao nhiêu người rồi? Căn bản là chưa khử trùng! Cô có biết có bao nhiêu căn bệnh hiểm nghèo truyền nhiễm qua những vết thương kiểu như thế này không hả? Con nhóc chết tiệt mất vệ sinh kia!!!”

Lau sạch cổ rồi, lại lau luôn cả tay và mắt kính rồi thay một chiếc áo sơ mi khác, cho đến khi cả người không dính một hạt bụi nào mới chịu thôi. Anh chàng bác sĩ mặc bệnh sạch sẽ thái quá cau mày căn nhắc: “Rốt cuộc là cô được thứ gì nuôi lớn vậy hả? Sói? Gấu? Hay là tinh tinh?”

Nick thành thật trả lời: “Chú tôi đã nuôi lớn tôi, tuy có hơi giống tinh tinh một tí, nhưng ông ấy là một thương nhân”.

Trong thoáng chốc, chỉ một bí mật đã có thể khiến mối quan hệ giữa hai người không còn chút khoảng cách, Victor đã nhìn thấy kỹ thuật khiếp người của Nick, nên cũng không lo lắng cho sự an nguy của cô. Suy cho cùng trên biển là nơi chỉ nói chuyện bằng thực lực, tuy rằng không được để phụ nữ lên thuyền, nhưng đề ra quy tắc chính là để phá vỡ, lịch sử của đại dương đã lưu truyền không ít những câu chuyện về những nữ hải tặc thủ đoạn nhẫn tâm độc ác.

Victor nói: “Tôi là người làm công tác khoa học lấy cơ sở thực tế làm căn cứ, căn bản không tin vào mấy thứ mê tín xui xẻo kia. Cô đã có thể tự bảo vệ bản thân thì cũng chẳng cần phải nói nhiều làm gì. Huống hồ thuyền trưởng cũng là người theo chủ nghĩa vô thần, trên thuyền từ người theo đạo Hồi cho đến Bái Hỏa giáo^[1] đều có cả, chỉ cần thực sự có bản lĩnh, thì kiểu người gì ngài ấy cũng dám dùng”.

[1] Bái Hỏa giáo còn được gọi là Hỏa giáo, Hỏa Yêu giáo, hoặc đạo Zarathushtra, là một tôn giáo cổ của Ba Tư do nhà tiên tri Zarathushtra sáng lập cách đây hơn 1000 năm trước Công nguyên và là một trong những tôn giáo lâu đời nhất của nhân loại.

Những lời này Nick tin.

Tay bác sĩ trẻ tuổi này không giống với kiểu người đi biển để kiếm sống chút nào, móng tay của anh ta được cắt tỉa sạch sẽ, áo sơ mi đều là loại cao cấp được làm từ vải gai mịn với những đường thêu ở cổ áo, sách vở cũng toàn là những quyển được đóng bìa cứng mạ vàng, trong tủ còn có một bộ trà cụ bằng sứ trắng khảm bạc của phương Đông.

Nick nói: “Vậy tìm tôi đến để nói chuyện gì? Anh nên giả vờ như không biết gì mới phải”.

Victor trả lời: “Chẳng phải đã nói rồi đó thôi, làm việc công theo lệ. Kiểm tra thử xem cô có bị giang mai, kiết lỵ, hủi, hay những bệnh truyền nhiễm như thương hàn không”.

“Không bị” Nick lạnh lùng nói, “Tôi thấy anh mới là người có bệnh đấy, bệnh sạch sẽ thái quá”.

“Tùy cô nói sao cũng được” Anh chàng bác sĩ không chút để tâm, đẩy đẩy cặp kính, khiến nó lóe lên một tia sáng: “Ngoại trừ kế ược lên tàu ra, ở chỗ tôi cũng có một bản kế ược cá nhân nữa, người mới vừa lên thuyền

đều phải tới xem qua một lượt, cô có thể suy nghĩ xem có chấp nhận hay không”.

Lại là một tờ giấy da dê được sao làm hai bản bày ra trước mặt, kiểu chữ quý tộc dương dương tự đắc kia vừa nhìn là đã biết do tự tay anh chàng đó viết.

“Bên A: (Họ tên để trống)

Tôi xin thề, bất kể bản thân là vì nguyên nhân gì mà chết, quyền xử lý thi thể đều thuộc về bác sĩ Victor.

Bên B: Victor Franz Medici

Tôi xin thề, người đã đồng ý hiến tặng di thể lúc còn sống sẽ nhận được tất cả sự giúp đỡ về mặt y tế mà tôi có thể cung cấp được”.

Nick đọc xong, hỏi: “Vậy là có ý gì?”

Victor đáp: “Thì là ý trên mặt chữ đấy còn gì, không phải cô biết chữ à?”

Nick lại hỏi: “Ý anh nói, sau khi chết phải cho anh xác thì mới chữa bệnh cho người ta?”

Victor giơ một ngón tay lên lắc lắc: “Nói như vậy không đúng. Tôi là bác sĩ trên thuyền, nếu như cô bị thương nặng hoặc mắc bệnh truyền nhiễm, tôi đương nhiên sẽ chữa cho cô vô điều kiện, nhưng mà...”

Anh chàng bác sĩ nhếch nhếch khóe miệng, nụ cười nhìn qua đã thấy vô cùng đểu giả: “Người có bách bệnh, cho dù không nghiêm trọng, chỉ là chút bệnh vặt không đáng kể cũng sẽ ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống, thậm chí dần dần đe dọa đến tính mạng. Ví dụ như rụng tóc, gàu, mụn trứng cá, táo bón, khó tiêu, nấm móng, tê phù, liệt dương, xuất tinh sớm...”

Victor quét ánh mắt tới phần ngực bằng phẳng đến độ ngựa có thể phi nước đại được của Nick, bổ sung thêm: “Dậy thì muộn, vân vân”.

Nick đứng bật dậy xắn tay áo.

Victor thụt lùi về góc tường, lớn tiếng nhấn mạnh: “Đừng có động tay động chân! Tất cả đều là người văn minh! Tôi chỉ đang nêu ví dụ y học thôi, chứ không công kích cơ thể!”

Giọng điệu của Nick rất bình tĩnh: “Tôi tha thứ cho tội công kích của anh, nhưng vừa nãy ăn no quá, anh có đồ uống giúp tiêu hóa không?”

Victor lập tức gật đầu, rất biết thời thế mở tủ lấy bộ trà cụ bằng sứ trắng: “Cà phê được sản xuất ở Ethiopia, vị bạc hà số lượng hạn chế, thêm vài thìa đường nữa nhé?”

Nick đáp: “Có thể cho bao nhiêu thì cho bấy nhiêu”.

Dùng loại đồ uống ngọt đến phát ngấy mới có thể vỗ về vị tiêu sát thần nguôi giận, Victor quệt mồ hôi, sốt sắng giải thích:

“Không phải tôi có sở thích biến thái gì đối với việc giải phẫu đâu, chỉ là rất hiếu kỳ về cấu tạo cơ thể của cô thôi. Y học phát triển đến giờ, điểm hạn chế chính là nằm ở việc không hiểu được những chỗ ảo diệu từ những bộ phận nhỏ bé nhất trong cơ thể con người...”

Nick: “Theo những gì tôi biết, chẳng có giáo phái nào cho phép mổ xẻ thân thể người chết cả, mà đều chú trọng việc mờ yên mả đẹp, bằng không chính là báng bổ thần linh”.

Victor đẩy đẩy gọng kính: “Đó chính là lý do vì sao tôi đi biển”.

Anh chàng bác sĩ đứng dậy, kéo soạt bức màn trong phòng phẫu thuật ra.

Một bầu không khí yên tĩnh, trên sàn nhà bên trong là xác chết la liệt.

“Ở trên biển, thi thể dễ được hai ngày là bốc mùi hôi thối, sau đó sẽ lây truyền dịch bệnh, căn bản không thể vận chuyển vào bờ. Báng bố thần linh? Con người khi đã chết nghĩa là hết, lấy đâu ra những thứ như thiên đường địa ngục nữa? Cùng lắm là còn lại lớp cặn thối rửa thôi. Kết cục của tất cả mọi người đều sẽ là bị cuốn trong lớp vải bạt rồi ném xuống biển, thành bữa tiệc cho tôm cá. Vậy sao không giao phó cái túi da chết cuối cùng đó cho tôi, đổi lại chút hưởng thụ lúc còn sống?”

Cuối cùng Nick cũng ký tên lên tấm giấy da dê của tay bác sĩ, từ đó trở thành thượng khách quen thuộc của Victor, và cũng là mối tiêu thụ lớn cho đồng nước ngọt hãn giầu riêng.

Victor: “Chiều cao”.

Nick: “1m56”.

Victor: “Cân nặng”.

Nick: “85 pound”.

Victor: “Tuổi”

Nick: “Mười tám”.

Victor: “Định lừa ai đấy, nói thật mau!”

Nick: “.... Mười bảy”.

Victor: “Nói dối bác sĩ vĩnh viễn bị dậy thì muộn!”

Nick: “Được rồi, mười sáu tuổi lẻ ba tháng...”.

Hai bản kế ước, trở thành thiếu niên Hải Yêu... À không, là thiếu nữ chính thức trở thành biểu tượng của cướp biển.

Chương 5: Đội trưởng Nick, người đàn ông đích thực

Mua được quần áo mới lập tức phải mặc ngay, theo đuổi được người đẹp nhất định phải mang ra khoe, có được thanh đao quý hiếm có trên đời như Nick, Hayreddin thực hiện liền bốn, năm vụ làm ăn lớn ở gần eo biển Gibraltar, rồi mới hài lòng dọn đường trở về đại bản doanh.

Trong số đó có một con thuyền lớn của Tây Ban Nha chở đầy vàng bạc châu báu từ Tân thế giới bị cướp bóc sạch bách, chiến hạm hộ tống dù được trang bị vũ trang đầy đủ sau khi phản kháng không có kết quả đã phải giương cờ trắng đầu hàng, nghe nói có vài nhân sĩ thần bí địa vị cao quý trên thuyền cũng bị bắt làm con tin.

Mùa hè năm 1515 này, ở Sevilla, Barcelona, Venice, Genova, Napoli... và trong tất cả các quán rượu ở bến cảng ven biển phía Tây Địa Trung Hải đều bàn tán xôn xao về một cậu thiếu niên có biệt danh Hải Yêu. Có người nói vẻ ngoài của cậu đẹp như một thiếu nữ, nhanh nhẹn như khi, nhưng lại khoẻ hơn cả gấu chó; có người nói cậu giết người như thái rau cắt dưa, hoàn toàn không có chút cảm xúc nào của con người; còn có lời đồn rằng cậu là người do Sư Tử Đỏ của Algiers trao đổi từ chỗ của ma quỷ về, là một thứ vũ khí của nhân gian.

Bất luận ra sao, Hayreddin có được Nick như hổ mọc thêm cánh, trên biển Địa Trung Hải sẽ không còn thế lực cướp biển nào là đối thủ của hắn nữa.

Thuyền Hải Yêu.

Một tên thủy thủ nhỏ con tầm mười bảy, mười tám tuổi rụt rè sợ hãi leo lên thang dây, trong bóng râm của một cánh buồm nhỏ phủ xuống ở nơi cao nhất trên boong thuyền, có một cậu nhóc đáng vẻ bình thường đang co người ngồi ngủ trưa.

Tên thủy thủ không muốn đi lên đó, là vì cậu nhóc đó bất kể là ăn cơm hay đi ngủ, tay lúc nào cũng ôm khư khư lưỡi hái khủng khiếp của mình, chỉ cần ai đó tiến đến gần, theo phản xạ cậu ta sẽ rút thanh đao vung lên chém. Nhưng mệnh lệnh của thuyền trưởng tuyệt đối không thể làm qua loa được, tay thủy thủ nhỏ con đành đứng cách một khoảng rất xa, run lẩy bẩy nhỏ giọng gọi:

“Đội, đội trưởng...”.

“Ừ... Assa...”.

“Đội trưởng?”

“Thêm một đĩa nữa...”.

“Đội trưởng Nick!”

“À, ừ, cái gì?”

Đôi mắt đen láy của cậu thiếu niên mở to mờ mịt, mơ mơ màng màng tỉnh dậy: “Sao thế? Có dê béo à?”

Tên thủy thủ nhỏ con mặt như đưa đám, tên nhóc kia nhìn thì có vẻ lương thiện, thậm chí có chút khờ khạo, nhưng thật sự là sát thần hạ phàm, vừa mới tỉnh ngủ đã muốn giết người.

“Đội trưởng, chúng ta sắp lên bờ rồi, thuyền trưởng gọi cậu tới chia chiến lợi phẩm”.

Nghe đến bốn chữ “chia chiến lợi phẩm”, đôi mắt Nick phát ra luồng ánh sáng rực rỡ, nhảy dựng lên phi thẳng tới khoang của thuyền trưởng, chỉ sợ đến muộn sẽ chia hết phần cho người khác.

Cánh cửa làm bằng gỗ sồi đen nặng và rất dày của khoang thuyền trưởng đơn giản mà cổ xưa, nhìn sao cũng chẳng thấy liên quan tí nào đến thức ăn,

nhưng mỗi khi Nick nhìn thấy cánh cửa ấy, nước miếng đều chảy ra như phản xạ có điều kiện. Công việc này quả thực tốt đến mức khiến người ta có cảm giác như mình đang nằm mơ, một ngày ba bữa đều có thể được ăn bánh mì trắng đến no thì thôi không nói, thỉnh thoảng Nick còn được ngài thuyền trưởng gọi riêng đến, thứ đợi cậu trên chiếc bàn dài nếu không phải là bánh gừng mật ong rắc đường thì sẽ là bánh kem hoa quả.

Ôi, chú ơi, có đúng là chú đang ở trên trời cao phù hộ cho cháu không?

Nick vui vẻ hơn hở gỗ cửa: “Thuyền trưởng, là tôi”.

“Vào đi”.

Cánh cửa bằng gỗ sồi vừa được đẩy ra, Nick bị một luồng ánh sáng rực rỡ màu vàng kim lấp lánh trên chiếc bàn dài làm cho loá mắt. Một cây thánh giá bằng vàng khảm đá Garnet^[1] đỏ, trâm bạc cài áo được ghép từ ngọc phi thủy và đá khổng tước, vô số những viên đá mắt mèo và những chiếc nhẫn bằng ngọc ruby được xếp thành hình tháp trên bàn, bên trong mấy chiếc rương đã được mở sẵn đặt phía dưới chiếc bàn, chứa đầy những bức tranh khảm men nạm vàng bạc, thảm lông cừu thêu hình điệu nhảy dân gian Polonaise của Ba Tư. Nếu dâng tặng những thứ này cho quốc vương hay các giáo hoàng thì cũng xứng là những lễ vật quý hiếm.

[1] Đá Garnet là thứ thường được dâng cho quốc vương hay các giáo hoàng cùng các đồ trang sức cổ như chuỗi hạt, hay chôn trong các lăng mộ của Pharaoh.

Hayreddin tựa vào chiếc bảo toạ như mọi khi, dáng vẻ lười biếng mỉm cười nhìn.

“Nào, Nick, trong chuyến này công lao của cậu là lớn nhất, nên cậu sẽ là người đầu tiên được chọn chiến lợi phẩm”.

Nick đi qua đi lại, cầm lên vuốt ve một cái vòng cổ, rồi lại đặt xuống để xem một cái lắc tay, chọn đến hoa hết cả mắt.

Hayreddin bật cười hỏi: “Không biết chọn thế nào à?”

Nick thành thật lắc đầu: “Giới thiệu thử vài thứ đi?” Nghĩ ngợi một lúc, rồi nói ra yêu cầu một cách thẳng thừng dứt khoát: “Phải là thứ đắt tiền nhất”.

Hayreddin cầm một chiếc trâm cài áo hình một con thằn lằn lớn được khảm ngọc lục bảo lên giải thích: “Giá trị của các loại trang sức châu báu, đều nằm ở độ mịn của đường cắt và con mắt nghệ thuật của thợ chế tác, sai một ly đi một dặm. Nhưng điều quan trọng nhất chính là tìm được một người mua hiểu được giá trị của món hàng, có người có thể đổi được cả một căn biệt thự, cũng có những kẻ trẻ người non dạ dùng nó trả cho chủ quán, chỉ để đổi lấy một đêm chết chìm trong quán rượu”.

Hayreddin ném chiếc trâm thằn lằn xuống, khều ra một chiếc nhẫn nhỏ gắn đá mắt mèo rất đẹp nói: “Ngoại trừ viên đá quý này ra, thì thứ đồ còn con này chẳng có chút giá trị nào hết. Nhưng nếu cậu có bạn gái, đem làm quà tặng thì cũng không tệ đâu...”. Thuyền trưởng tóc đỏ nở nụ cười xấu xa đen tối nói, “Màn phục vụ của họ sẽ khiến cậu cảm thấy rất thoải mái”.

Nick chớp chớp mắt, lập tức nhét luôn nó vào túi.

Hayreddin nhướn nhướn mày, hơi ngạc nhiên. Thăng nhóc này nhìn thì vẫn là một con chim non, không ngờ...

“Những thứ này thì sao?” Nick bất giác chỉ vào mấy chiếc rương trên sàn hải.

“Tranh khảm men và thảm lông cừu tuy quý nhưng không hiếm, đều là những thứ có giá cả ổn định. Tham khảo giá cả trên thị trường rồi bán, sẽ không bị hớ”.

Nick nhìn đi nhìn lại, băn khoăn do dự trước đồng châu báu có giá trị liên thành nhưng lại có khả năng bán không được giá và những món đồ trang sức có giá cả ổn định nhưng lại không có gì mới mẻ thú vị.

Hayreddin nhìn Nick chọn lựa một lúc, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Trừ cái lưỡi hái kia ra, cậu có còn thứ vũ khí nào khác không?”

Nick gật gù đầu, rút từ trong ủng ra một thanh dao găm nhỏ đưa cho vị thuyền trưởng.

Hayreddin rút lưỡi dao ra xem thử, lưỡi dao được mài rất sắc, nhưng vừa nhìn qua là biết nó không cùng một thợ chế tác với cây lưỡi hái. Ngón tay chỉ hơi dùng chút sức, lưỡi dao đã vang lên một tiếng “rắc” rồi gãy làm đôi.

“Á! Tôi đã dùng nó rất nhiều năm rồi đấy”. Nick đau khổ nói.

“Vứt đi, loại hàng vỉa hè này nên thay từ lâu rồi mới phải”.

Hayreddin vung tay lên, ném hai đoạn dao gãy qua cửa sổ mạn tàu xuống biển. Rồi kéo từ trong một chiếc ngăn trữ đồ ở dưới đáy khoang ra một cái rương sắt, dùng một cái chìa khoá khá phức tạp xoay trái vặn phải một hồi, chốt khoá bên trong chiếc rương lạch cà lạch cạch mở ra. Nick thò đầu vào bên trong nhìn thử, chỉ thấy trên lớp lót bằng vải nhung là một thanh đao cong Damascus to nặng.

“Là những đồ tôi sưu tầm cất giữ thôi”.

Hayreddin rút thanh đao từ phần vỏ cầu kỳ hoa mỹ ra, Nick lập tức cảm thấy có một luồng khí lạnh ập tới. Cần thận xem xét, trên lưỡi đao màu đen có những đường gân tự nhiên như những hoa văn dệt trên tơ lụa, vừa dày nặng lại vừa nhẹ nhàng linh hoạt. Rãnh máu^[2] chắc chắn, lưỡi đao loé lên những tia sáng sắc lạnh như đang nói rõ cách dùng thực sự của mình.

[2] Rãnh máu là một đường rãnh trên thân đao, đặc trưng của nó là không chạy từ đầu đao mà bắt đầu từ sau tiết diện lớn nhất của mũi đao. Tác dụng của nó là giúp thanh đao sau khi đâm vào cơ thể không bị cơ thịt giữ lại nên dễ dàng rút ra được.

“Đẹp quá...”. Nick khẽ cảm thán.

“Đẹp đúng không? Nó có sức mạnh của người đàn ông, và đường cong của người phụ nữ”. Hayreddin tán thưởng bằng giọng điệu gần như yêu chiều, vung vào khoảng không một lát, những hoa văn do thanh đao tạo ra dường như mang theo ma thuật, sáng lấp lánh như nước chảy.

“Là tác phẩm của Asade. Nghe nói ông ta đã già rồi, con trai lại không học được bí quyết của nghề đúc đao, nên có lẽ hai năm nữa cũng không thể làm ra thứ như thế này”.

Nick nhận lấy nó, nhẹ nhàng vuốt ve sống đao, cảm giác lạnh như băng lập tức truyền đến đầu ngón tay. Nick ngắm nghía với vẻ thích thú hồi lâu mới nói bằng giọng tiếc rẻ: “Nặng quá, tôi không dùng được”.

Sức lực của Nick có mạnh hơn nữa cũng chỉ khoẻ hơn những người đàn ông bình thường một chút, vung múa lưỡi hái kia một là dựa vào sự khéo léo bốn lạng bạt ngàn cân, hai là dựa vào chính sự tinh xảo và khó lường của thứ binh khí ấy. Những thanh đao thông thường có trọng lượng nặng như vậy, thì chỉ có kiểu đàn ông với lực cổ tay cực khoẻ như Hayreddin mới có thể phát huy được hết thực lực của nó.

“Ha ha, thứ này là tôi giữ lại cho mình, cậu có khóc lóc cầu xin tôi cũng sẽ không cho đâu”. Hayreddin bật cười xấu xa.

“Á, thuyền trưởng ngài cố ý!” Nick cáu.

“Đừng giận, thứ ở phía sau cho cậu”. Lật cái đệm bằng nhung lên, Hayreddin móc từ ngăn bí mật ra một chiếc hộp nhỏ bằng chì, bên trong xếp hai con dao găm nhỏ đen sì.

Đao Damascus ngoài ưu điểm sắc bén ra thì vỏ ngoài trang trí của nó cũng nổi tiếng cầu kỳ đẹp đẽ. Cho dù là thanh đao bình thường, chí ít cũng sử dụng kỹ thuật khảm men hay dát tơ vàng tơ bạc, nên bề ngoài không hấp dẫn thế này thường chỉ có ở những sản phẩm chưa hoàn thiện. Hayreddin

rút con dao ra khỏi bao, chỉ thấy trên lưỡi dao mỏng như một tờ giấy là luồng ánh sáng màu lục lam lưu động một cách yêu dị.

“Nghe nói là do một nhân vật tầm cỡ đặc biệt thiết kế, trong quá trình rèn đã tôi thêm độc vào”. Hayreddin lật xem con dao găm với vẻ thích thú, tựa như phát hiện được bí mật của chủ nhân trên lưỡi dao. “Vỏ dao không bắt mắt, lưỡi dao màu đen, dùng vào ban đêm sẽ không bị phản quang. Ha ha, nghĩ tới mục đích và kế hoạch của ông ta là thấy rất thú vị rồi”.

Con dao găm còn lại có hình dáng rất kỳ lạ, phía dưới mũi dao nhọn, lại là phần lưỡi hình chóp sắc bén.

“Ba rãnh máu...”. Nick ngậy người ra nhìn thứ hung khí ấy, tưởng tượng đến cảnh máu tươi phun ra từ miệng vết thương do nó gây nên.

“Được rồi, hai món đồ bé nhỏ này chính là sự tiến cử của tôi, hay còn muốn chọn nữa?”.

Không cần.

Hai con dao găm này dường như sinh ra là để dành riêng cho Hải Yêu vậy.

Lấy xong phần thuộc về mình, bên ngoài vang lên tiếng hét rất to vì nhìn thấy đất liền của những thuỷ thủ làm nhiệm vụ quan sát. Chưa bao giờ được sở hữu nhiều thứ đáng giá như vậy, trong lòng Nick không khỏi phập phồng nhộn nhạo.

Hayreddin bật cười giễu cợt: “Được rồi, chuẩn bị xuống thuyền đi, chơi vui vẻ ở Algiers nhé”.

Nick vuốt ve con dao mới, cho dù không có mắt nhìn hàng hoá, cậu cũng biết thứ này đáng giá vô cùng.

“Cảm ơn ngài, thuyền trưởng”.

“Ngựa tốt phải xứng với yên tốt, muốn kiếm được nhiều tiền thì không được tiếc chuyện đầu tư”. Hayreddin xoa xoa tay, “Đi đi, nhóc, hào phóng vào, đừng có làm mất mặt Sư Tử Đỏ, biết chưa?”

Nick phải lén lút xuống thuyền, vì số người tới bến cảng “đón tiếp” thực sự đông quá sức tưởng tượng. Đám thương nhân thông tin nhanh nhạy đã sớm biết Sư Tử Đỏ thắng lợi trở về, liền lân la chạy tới thu mua những món hàng hoá tốt trong tay đám cướp biển với giá rẻ, những người bán hàng rong mang theo bia, thuốc lá, nhìn thấy có người xuống thuyền liền lập tức vây lấy. Những cô gái điếm cổ tình trang điếm thật xinh đẹp, uốn éo thắt lưng chào mời giao dịch.

Algiers – thành phố của cướp biển, trong nháy mắt như sống lại.

Nick dạo quanh chợ một vòng, quyết định lần này sẽ không bán thứ gì hết. Những người đi theo con đường cướp biển nguy hiểm nhiều thu nhập cao đều có tư tưởng hôm nay có rượu hôm nay say, những món đồ có trong tay bất kể giá cả bao nhiêu, cứ xuống thuyền là lập tức đổi thành tiền xu để tiêu. Xay xin, cờ bạc, mua dâm, rất nhiều người chỉ trong một đêm đang từ những kẻ giàu xổi trở thành nghèo rớt, thậm chí ngay cả một cái sơ mi cũng chẳng còn. Mỗi lần như vậy, đám gian thương lại tranh thủ cơ hội ép giá mua hàng, kiếm được một khoản lớn.

Số tiền trên người Nick đủ để cậu ăn thịt uống rượu thoải mái trong một thời gian dài, thế tại sao phải chịu đựng vất vả làm gì? Vậy là một bịch đậu Hà Lan rang muối, một túi giấy cá khô sốt kem, đội trưởng Nick “xa xỉ” thản nhiên đi dạo trên phố.

Vì có sự tồn tại của cướp biển nên vật giá ở thành phố này cao hơn hẳn những khu vực xung quanh. Lần trước trên người Nick không một xu dính túi, một mẫu bánh mì đen cũng phải xin người khác bố thí, lần này trên người cậu có tiền, lại đi dạo khắp thành phố rộng lớn phồn hoa, cảm giác đã hoàn toàn khác biệt.

Trong chợ ồn ào tấp nập người tới kẻ đi, những thương nhân Ả Rập tay dắt lạc đà, đầu cuốn khăn trắng gào to mời chào mua những loại thực phẩm, bông Ai Cập, và các loại vải vóc dày mịn; trong những cửa hàng bán hương liệu có mùi tây, cỏ xô thơm, cây hương thảo bản địa trồng, cũng có những loại như quế, nhục đậu khấu và hạt tiêu đến từ phương Đông, âm thanh tinh tinh tang tang vang lên từ các xưởng đóng thuyền, những công nhân đóng thuyền đang vá những vết nứt và sửa chữa lại long cốt^[3].

[3] Long cốt là bộ khung của con thuyền. Long cốt chính là điểm tựa để từ đó người ta gắn vào các bộ phận khác, nó còn có tác dụng “rẽ nước”, giúp con thuyền tiến thẳng về phía trước thay vì dạt sang hai bên.

Luồng gió khô nóng trộn với mùi hương nồng đậm của các loại hương liệu cùng mùi nước tiểu của gia súc vô cùng khó ngửi, nhưng nó lại khiến cả thể xác và tinh thần của con người thêm hoạt bát, bừng bừng sức sống.

Chú Assa, nơi này lắm kẻ nhiều tiền mà ngu xuẩn lắm, nếu như chú còn sống, chúng ta đã có thể làm ăn lớn rồi.

“Medusa” là quán rượu náo nhiệt nhất thành phố Algiers, bên trong toà nhà ba tầng là nơi ăn uống, tụ tập, nghỉ ngơi, với đặc thù chỉ phục vụ cho một đối tượng, là điểm đến yêu thích nhất của đám cướp biển khi lên bờ. Nữ phục vụ ở đây nhiệt tình nhất, lại thêm bà chủ quán tinh tế khéo léo số một thành phố, chưa làm mất lòng ai bao giờ.

Tối nay việc làm ăn ở Medusa vô cùng tốt, những kẻ sức yếu còn gần như không thể chen được vào cửa, không ngừng có những tên uống say bí tỉ bị ném ra đường. Hải tặc, trộm cắp, con bạc, dân bản địa đều nườm nượp đổ về đây, tiếng đám đàn ông đánh bạc độ rượu hoà lẫn với tiếng la hét cười nói mắng chửi của phụ nữ, sóng sau cao hơn sóng trước, hấp dẫn mời gọi trong màn đêm.

Cánh cửa gỗ lại một lần nữa được mở ra, một cậu thiếu niên thấp bé đeo một bọc vải thon dài đứng ở bên ngoài. Tên bartender^[4] bậm đến phát cái quát ánh mắt nhìn qua một cái, lập tức mắng xa xả: “Đi ra đi ra! Đây không phải nơi dành cho đám nít ranh còn đang cời tròng đâu! Còn không cút đi ông đây thưởng cho hai cú đá bây giờ!” Nói rồi thò tay ra định đẩy cậu nhóc đi.

[4] Bartender là những nhân viên pha chế các loại cocktail, rượu, sinh tố... trong các quầy bar.

Thân hình của cậu nhóc không hề nhúc nhích, bả vai trượt một cái liền thoát khỏi bàn tay to lớn lông lá rậm rạp của đối phương, giọng nói lạnh như nước suối cất lên giữa chốn ồn ào hỗn loạn này trở nên vô cùng dễ nghe: “Không còn chỗ sao?”

“Mẹ kiếp, thằng nhãi này không hiểu tiếng người sao? Lông còn chưa mọc hết...”.

“Frank! Muốn chết à!” Một người đàn ông da ngăm đen vội vàng cắt lời tên bartender, hoang mang hốt hoảng đứng dậy đi tới đón tiếp. Nick nhận ra hẳn, hẳn là Eugene thuyền phó thứ hai của con thuyền thứ ba Thần Tinh, bèn gật gật đầu với hẳn.

Cấp bậc nghiêm ngặt trên thuyền được phân chia dựa vào bản lĩnh, đội trưởng đội xung phong là nhân vật cỡ lớn chỉ đứng sau thuyền trưởng, bình thường mọi người thấy cậu nhất định phải chào hỏi trước, Eugene xoa xoa tay đầy vẻ lo lắng, sao cậu lại tới đây?

“Đây là đội trưởng Nick của đội xung phong trên thuyền chúng tôi!”

Tiếng người ồn ào huyên náo trong quán rượu trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Đội trưởng mới của Sư Tử Đỏ là người đã chém chết cả hai đội trưởng, đội phó cũ, đập lên vũng máu để ngồi lên vị trí này. Lưỡi hái khổng lồ vô cùng

đáng sợ, cùng thủ đoạn tàn nhẫn vô tình sớm đã lan truyền khắp Algiers, tất cả cầm cốc ngậy người nhìn về phía này, những kẻ ở trong góc phòng còn cố chen lên trước để được thấy khuôn mặt thật sự của Nick.

“Chỉ là một thằng nhóc thôi mà, tay chân gầy nhỏ như vậy...”.

“Câm miệng! Muốn chết à! Một dao của cậu ta giáng xuống thôi thì cái cổ to của mày cũng đứt luôn...”.

“Nhìn thứ đeo trên lưng cậu ta đi, chính là lưỡi hái đấy... Nhấc tay lên vung một cái, quét sạch mọi thứ trong phạm vi mười mét”.

Những tên cướp biển lập tức đứng dậy chào hỏi, đám đông tự động tách ra tạo một khoảng trống, Nick chậm rãi đi tới, ngồi xuống vị trí ở quầy bar mà người khác vừa đứng lên nhường lại.

“Nước ép táo chua”. Nick nói.

“...Này, nghe thấy gì không, cậu ta muốn uống nước ép táo chua...”.

“Phụt, ha ha...”.

Trong đám đông vọt lên vài tiếng cười không kìm nén được, quán rượu là điểm đến của người trưởng thành, lấy đâu ra thứ nước uống cho trẻ con? Nhìn thấy cậu nhóc đáng dấp nhỏ bé, ngồi lên chiếc ghế cao ở quầy bar mà hai chân không đủ dài để chạm đất, những kẻ chưa từng chứng kiến bản lĩnh của Nick không khỏi nghi ngờ lời đồn đã bị hư cấu, phóng đại lên nhiều.

“Quý khách à, chỗ chúng tôi không có nước ép táo chua, nhưng bia, rượu Rum, rượu vang, rượu trắng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu”. Tên bartender thấy rất khó xử, nếu là những tên khác tới cố ý gây sự đòi uống những thứ mà quán rượu không có, hẳn đã tát kẻ đó mấy cái rồi tổng cổ ra khỏi cửa từ lâu rồi.

“Dốt! Trong quán không có, thì ra ngoài mua về là được rồi!” Một giọng nói mềm mại trong trẻo vang lên, Nick ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người phụ nữ trẻ cao ráo đầy đặn với mái tóc hung đỏ đang uốn éo đi ra từ sau quầy bar, chiếc áo trễ cổ để lộ ra một khoảng ngực đầy đặn, xinh đẹp quyến rũ ngồi xuống bên cạnh Nick. Trong một khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người trong quán rượu đều đổ dồn lên cơ thể tuyệt mỹ của người phụ nữ.

“Đội trưởng Nick, tôi là Sierra chủ quán rượu Medusa, có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo thì xin bỏ qua cho”.

Mọi người đều thầm hít một hơi dài, Sierra đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi, không còn là cô gái trẻ trung non nớt nữa, nhưng vì có kinh nghiệm thực tiễn phong phú nên lại càng mang theo hương vị của người phụ nữ trưởng thành, thậm chí vẫn còn đứng đầu nhà thổ trong thành phố Algiers, bình thường muốn chen chúc nói vài câu với nàng cũng rất khó.

Nick gật gật đầu cũng không nói gì. Khuôn mặt Sierra nở nụ cười lấy lòng, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu, thân hình của nàng còn cao hơn của cậu nhóc này đến nửa cái đầu, không thể không cúi đầu khom lưng để “phô diễn vẻ phong tình”. Nhìn đi, thằng nhóc này ngay cả yết hầu còn không có, thì tới động hoan lạc này để chơi cái quái gì chứ?

Nhưng kiếm ăn ở thành phố Algiers này, đặc biệt là những nơi như quán rượu sòng bạc, không có mối quan hệ tốt đẹp với Sư Tử Đỏ thì tuyệt đối không thể sống được. Đội trưởng đội xung phong vốn là nhân vật số hai của đội thuyền, ngài Hayreddin không thể lung lạc, thì sao còn có thể đắc tội với người này được? Sierra nghiền ngẫm tâm lý của cậu thiếu niên, chớp chớp mắt, lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú, đích thân đưa nước ép táo chua mà tên chạy bàn đã đi mua về, khoé mắt hàng mày thành thực lảng lơ quyến rũ đến tận xương tuỷ quả thực khiến người ta hồn xiêu phách lạc: “Đội trưởng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mọi người đều nói cậu dũng mãnh vô song, lấy một địch mười cũng chỉ là chuyện vặt”.

“Ồ...”, Nick cầm lấy cốc nước táo uống một ngụm, chiếc cốc bằng sắt tây trắng của quán rượu đúng là rất đẹp, nhưng hương vị thì chẳng khác gì so với những quán nhỏ bên ngoài. Thì ra đây chính là nơi những người có tiền thường lui tới...

Đối phương không tỏ thái độ gì, Sierra giơ tay hất hất mấy lọn tóc dài như sóng nước, để lộ cằm cổ thon dài trắng nõn, lại ngồi xích vào thêm chút nữa: “Đội trưởng Nick, cậu lợi hại như vậy, đã giết được bao nhiêu người rồi?”

Dù tính cách ra sao, đây chính là vấn đề cướp biển thích nhất, mỗi tối cũng vì so đo mấy con số này mà đánh nhau. Khi đàn bà hỏi chuyện lấy lòng họ, thường vuốt ve đụng chạm vào cơ thể cường tráng của đối phương, để bày tỏ lòng ngưỡng mộ, sùng bái, Sierra làm những động tác này vô cùng điêu luyện, nhưng nhìn thấy cổ tay, cánh tay của cậu nhóc còn thon nhỏ, trắng trẻo hơn cả mình, cũng không thể thốt ra được mấy câu kiểu như “Cơ bắp của cậu rắn chắc quá”.

Chẹp, thằng nhóc nhỏ như thế, thật sự là giết người thành thần như vậy sao? Nhìn khuôn mặt non nớt đó, Sierra có hơi hoảng hốt, những người xung quanh đều nín thở im lặng, chờ đợi câu trả lời của Nick.

“Chưa từng đếm”. Nick đáp với vẻ thờ ơ, lại uống thêm một ngụm nước nữa, bắt đầu cảm thấy chán rồi.

Mọi người thất vọng, sau đó là trái tim thấy lạnh lẽo. Con người này đã không nhất thiết phải dùng việc chém giết bao nhiêu người để chứng minh bản thân nữa rồi, đao chém xuống là xuất hiện vong hồn, cậu ta căn bản không cần để tâm.

“Ở đây có gì chơi vui không?” Nick hỏi.

“Đánh bài, đồ xúc xắc, phi tiêu, thứ gì có thể đặt cược lớn nhỏ thì đều có thể chơi được. Đội trưởng thích chơi gì? Tôi sẽ chơi cùng cậu”.

“... Tôi chẳng biết chơi gì cả”.

“Ồ, vậy tôi bảo Ina và Lily nhảy cho cậu xem nhé?”

Hai cô gái trẻ lập tức sấn đến, nhẹ nhàng uyển chuyển xoay một vòng trước mặt Nick, khoe vòng eo thon thả.

Sierra gọi hai cô gái trẻ này tới thực sự cũng rất lo lắng, tay đội trưởng này rõ ràng còn chưa dậy thì, không biết có thích con gái không, ngộ nhỡ giẫm vào nỗi đau của đối phương, thì vô môn ngựa sẽ thành vô chân ngựa mất.

“Rất sạch sẽ, tuyệt đối không có bệnh tật gì...”. Sierra thì thầm giải thích.

Nick nhìn hai cô thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi, vì thường xuyên luyện múa nên có một thân hình mảnh khảnh, nhưng khuôn ngực chưa đủ để quyến rũ người khác.

Trước khi xuống thuyền, thuyền trưởng đã cố ý dặn dò cậu phải hào phóng, đặc biệt là phải mời thuộc hạ uống rượu xây dựng mối quan hệ tốt đẹp, giống một “người đàn ông chân chính”, còn cho kinh phí mời khách, dặn cậu tiêu không hết thì không được quay về.

Giống một “người đàn ông chân chính”...

Nick nhìn hai thiếu nữ gầy gò, rồi quay đầu nhìn bầu ngực đầy đặn của Sierra, lập tức đưa ra lựa chọn.

“Đêm nay, rượu của mọi người sẽ do tôi mời”. Cậu thiếu niên liền móc tiền vàng ra vớt lên mặt bàn.

“Ồ”.

Bầu không khí vừa nãy vì sự có mặt của Nick mà trầm xuống, trong nháy mắt trở nên sôi nổi. Đám cướp biển hoan hô nâng cốc lên uống thoải mái, tán thưởng đội trưởng hào sảng.

“Ha ha, thủ đoạn hào phóng lắm...”. Sierra che miệng nở nụ cười yêu kiều, còn chưa nói xong, trước mặt liền có thêm một chiếc nhẫn gắn đá quý, vừa nhìn viên đá ruby có kích thước bằng một cái móng tay là đã biết chất lượng thuộc vào hàng cực tốt, bên cạnh còn khám một vòng tròn bằng kim cương trong suốt, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh nến.

“Cái này cho cô, tối nay có rảnh không?”

Ngày thứ hai, một tin tức cực lớn tựa một cơn bão càn quét qua Algiers.

Đội trưởng mới của Sư Tử Đỏ, thiếu niên có biệt danh Hải Yêu đã bao trọn cả quán rượu Medusa, trở thành khách hàng thân thiết của người đẹp số một thành phố Algiers – Sierra, hơn thế còn dọn thẳng đến nhà của nàng.

Đám đàn ông vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị nói đây đúng là ý thể bắt nạt người, Sierra đã lập tức ra mặt, tuyên bố Nick là người đàn ông mạnh mẽ nhất nàng từng gặp, tuyệt đối là đàn ông đích thực.

Chương 6: Phòng tắm duy nhất

“Sierra...”.

“Á... Nick...”.

Cô gái xinh đẹp kiều diễm mồ hôi chảy ròng ròng đẩy cậu thiếu niên trên người ra, thở hổn hển một hơi, khuôn mặt quyến rũ đỏ ửng như say rượu.

“Chị nói này, trời nóng đến sắp bốc cháy rồi, đừng nằm bò lên người chị mà ngủ như vậy nữa có được không? Nóng chết đi được!”

“Ôm thêm một lát nữa thôi...”. Nick lẩm bẩm không muốn dậy, giống con bạch tuộc dán lên người Sierra, vùi mặt thật sâu vào bộ ngực đầy đặn của nàng.

“Sở thích gì kỳ quặc thế, em chưa được uống sữa mẹ bao giờ chắc?”

“Ai mà biết, mẹ em sinh em ra xong liền vứt đi luôn”.

“Tiểu quái vật, chị mà là mẹ em thì cũng chẳng cần em”. Sierra véo véo hai má của Nick đầy vẻ yêu chiều, sau khi rửa mặt sạch sẽ, đường nét của đứa trẻ này rất đoan chính thanh tú. Có lẽ do cuộc sống nghèo khó quanh năm không được ăn đủ no, nên mới khiến con bé có thân hình dầy thì muộn như vậy.

“Rõ ràng là một cô gái, vậy mà vô lại gì đâu”.

Sierra nhớ tới nhiều năm trước mình cũng từng sinh được một bé gái, nhưng không thể nuôi, đành trơ mắt đem nó cho người khác, cũng không biết hiện giờ con bé còn sống trên cõi đời này nữa không? Nàng thở dài nói: “Nick à, tuy em lăn lộn trong nghề này kiếm được nhiều tiền, nhưng tàn nhẫn không có tình người, sau khi chết, thánh Allah sẽ đày em xuống địa ngục đấy”.

“Địa ngục? Há...”. Nick lật người lại, ngửa đầu nhìn lên trần nhà đến ngỡ ngẩn, “Em đã từng đi qua đó rồi, chẳng có gì ghê gớm cả. Huống hồ không làm nghề này nữa, chị sẽ không cho em ở lại nhà của chị”.

“Hầy, sao phải tính toán rạch ròi như vậy chứ...”. Sierra hiểu rất rõ, từng câu từng chữ Nick nói đều là sự thực. Để tồn tại giữa những kẻ hờ của các thế lực ở thành phố Algiers này, nàng cần có một người bảo vệ. Còn Nick, lại cần một người để che giấu, và cả một nơi để dừng chân nữa.

Đôi bên cùng có lợi thôi mà, cần gì ai đồng cảm với ai?

Nàng bán rượu, làm gái điếm, cho dù không giết người, nhưng sau này chết rồi liệu thần linh có tha thứ cho nàng không?

Sierra không còn chút tâm trạng vui vẻ nào nữa, ngồi dậy mặc quần áo buộc tóc: “Hôm nay có việc gì không?”

Nick: “Tới chỗ thuyền trưởng trình diện, sau đó thì hết rồi”.

Sierra: “Ăn cơm xong rồi hãy đi, buổi tối nhớ tới Medusa dạo một vòng”.

Nick đâm đầu vào gối, giọng nghèn nghẹt đáp: “Ừ”.

Cái gọi là “bảo kê” tức là mỗi ngày tới quán rượu ngồi ngáp vặt, thấy tên nào ngứa mắt thì dạy cho một bài học rồi ném ra ngoài. Nhưng thực ra có Nick ở đây, chỉ những tên thực sự không có mắt mới dám gây chuyện.

Sierra lại dặn tiếp: “Nhớ uống sữa đây! Nhìn lại cái thân hình suy dinh dưỡng của em đi. Hãy, tôi đang nuôi một thằng con trai ư...”, không kìm được cầm một cái gương, Sierra nhìn thử xem khoé mắt có nhiều nếp nhăn không.

Nick ngủ đến khi mặt trời chiếu tới tận mông mới chịu dậy. Bình thường Nick ngủ không sâu, có người tới gần sẽ giật mình tỉnh giấc. Nhưng chỉ cần có người ôm rồi ngủ cùng, đặc biệt là những cô gái đầy đặn trưởng thành như Sierra chẳng hạn, thì Nick sẽ ngủ cực kỳ say. Chỉ vì khoảnh khắc yên bình hiếm hoi này, nên Nick mới bỏ ra một số tiền lớn như vậy để ở lại trong nhà của một bà chủ kỹ viện.

“Mẹ em sinh em xong liền vứt đi”. Câu này chỉ để lừa người thôi.

Trong ký ức mơ hồ của Nick, khi còn rất rất nhỏ, dường như đã từng có một vòng tay dịu dàng ấm áp ôm Nick vào lòng, nhẹ nhàng ngâm nga một bài hát rất hay...

Bỏ đi, Nick lắc lắc đầu. Người duy nhất Nick nhớ rõ chính là chú của mình, còn những người khác, đều chỉ là những vị khách qua đường lướt qua cuộc sống của Nick mà thôi.

Nhìn toà lâu đài màu trắng trên đỉnh ngọn núi ở phía xa xa, Nick đã rất ngạc nhiên, bước vào trong quan sát kỹ hơn, lại càng lú lờ không nói nên lời.

Quả nhiên là ông chủ, nhiều tiền như nước!

Algiers ở Bắc Phi, tuy gần bờ biển nhưng không phải là nơi có nguồn nước phong phú, bình thường gánh được một thùng nước ở giếng cũng phải xếp hàng dài. Nhưng trong lâu đài của Hayreddin lại là một cảnh tượng hiếm thấy, đài phun nước bằng đá trân châu màu trắng đang phun ào ào nước trong vút, rồi từng dòng từng dòng từ từ chảy ra những con kênh nhân tạo được thiết kế rất tỉ mỉ. Dưới giàn hoa ở hành lang, các bức điêu khắc kể lại câu chuyện nghìn lẻ một đêm, mỗi một bậc cầu thang đều được làm từ những loại đá quý hiếm vận chuyển từ xa tới.

Xa xỉ, chính là không cần thứ tốt nhất nhưng phải là thứ quý nhất.

Nick thích thú đến choáng váng đi xuyên qua những dải vải trắng tung bay theo gió, thậm chí ước mơ cho đến tận cuối đời của nàng chính là mỗi bữa đều được ăn bánh mì trắng đến no thì thôi, toà lâu đài xa hoa tráng lệ thế này, có thể đổi được cơ man là bánh mì trắng!

Toà lâu đài tuy lớn, nhưng lại chẳng có mấy người ở, Nick đi mãi đến tận hậu viện mới thấy bóng dáng cao lớn của một người đàn ông tóc đỏ. Hayreddin đeo một tấm bảo vệ cổ tay bằng da thuộc dài đến tận khuỷu tay, đập trên cánh tay rắn chắc đó là một con chim ưng đen với ánh mắt sáng quắc như dao.

Con chim ưng liếc mắt nhìn thấy Nick, liền cất tiếng kêu chói tai. Hayreddin chậm rãi đút cho nó ăn một miếng thịt tươi, quay đầu lại cười nói: “Người đàn ông bé nhỏ của chúng ta tới rồi kìa”.

Đến một căn phòng khách phong cách Ba Tư, Hayreddin tùy ý ngã người xuống chiếc giường mềm, vỗ vỗ tay, lập tức có một cô gái mặc một bộ váy

áo màu hồng phấn thướt tha yếu điệu bước vào, tay bưng một đĩa hoa quả bằng đồng đặt trước mặt Nick.

Cô gái này giống như một người phụ nữ trong hậu cung Sultan^[1], khuôn mặt được che bởi một lớp sa mỏng nửa trong suốt, mày mắt như thơ như hoạ. Nick nhìn đến ngây người, trong lòng thầm nhủ bà chị này đẹp hơn Sierra nhiều, hơn nữa bộ ngực cũng rất đầy đặn.

[1] Sultan là một tước hiệu chỉ định nhà vua được dùng ở các xứ nơi Hồi giáo là quốc giáo, và có nhiều ý nghĩa qua các đời. Ban đầu sultan là một danh từ trừu tượng trong tiếng Ả Rập có nghĩa là “sức mạnh”, “quyền lực” hoặc “sự thống trị”. Vào khoảng năm 1000, sultan trở thành vương hiệu và đến khoảng năm 1250 thì được dùng rộng rãi ở nhiều nước châu Á và châu Phi.

Bắt gặp cái nhìn đến ngây dại của cậu thiếu niên nhỏ tuổi, cô gái che miệng cười trộm, một cú xoay người duyên dáng, tà váy bay phấp phới lui ra ngoài.

“Thích kiểu như vậy à?” Hayreddin bật cười trêu chọc, “Nghe nói người phụ nữ của cậu cũng là một cô gái trưởng thành”.

“Không phải, chỉ là thích ngủ... khụ, mấy quả này tươi quá”. Nick kịp thời dừng câu chuyện lại, ngồi xuống chiếc đệm mềm, vợ lấy một quả đào cắn luôn.

Hayreddin đánh giá cậu nhóc một lượt, có lẽ do có bàn tay chăm sóc của phụ nữ, nên giờ nhìn tên nhóc này mỡ màng hẳn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hây hây như một quả táo chín, so với cậu thiếu niên xanh rớt gầy gò bơ vơ lúc mới gặp mặt thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Nick ăn đào lại nhồi thêm mấy quả nho, nhét đầy cả một miệng, khó khăn lắm mới nuốt trôi, sau khi liếm hết chỗ nước ngọt dính trên tay, mới nhớ tới chuyện hôm nay Hayreddin gọi nàng tới.

“Tôi tới trình diện rồi đây, có chuyện gì không thuyền trưởng?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi xem khoản tiền kết giao của cậu đã dùng hết chưa thôi”.

“Còn thừa hơn sáu đồng, mời khách uống rượu hết mười hai đồng vàng mười sáu đồng bạc bốn xu đồng, trả hộ tiền thua bạc hết mười lăm đồng vàng hai đồng bạc, ứng trước tiền thuốc cho những kẻ ấu đả bị thương hết bảy đồng vàng ba mươi hai xu đồng. Những món nợ này, cơ bản là không thể đòi lại được, càng đừng nói đến chuyện có lãi”.

Nick báo cáo chi thu từng khoản một rất chi tiết, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, thực ra nàng đã trích ra ba đồng làm “phí cấp dưỡng hàng tháng” cho Sierra, hy vọng là thuyền trưởng không phát hiện ra.

Hayreddin không nhịn được phì cười, bất lực nói: “Cậu cũng không phải là người cho vay lấy lãi, khoản tiền kết giao này sao mà đòi về được nữa?” Thằng nhóc này bình thường khờ khạo ngốc nghếch, nhưng liên quan đến tiền bạc và thức ăn thì so đo tính toán khủng khiếp, không biết đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào nữa.

Nick thắc mắc: “Tiền thì phải sinh ra tiền chứ, chỉ chi mà không thu, vậy là mua bán lỗ vốn rồi còn gì”.

Hayreddin: “Ai dạy cậu điều ấy vậy?”

Nick: “Chú Assa nhà tôi”.

Hayreddin nhíu mày, trầm giọng đáp: “Hiện giờ cậu làm việc cho tôi, nên phải nghe theo quy tắc của tôi, tôi bảo cậu chỉ chi mà không thu, thì cậu phải tiêu tiền như nước chảy cho tôi”.

“Ấy, lãng phí thế...”.

Nhìn thấy ánh mắt vừa không hiểu gì lại vừa đau khổ của Nick bé nhỏ, Hayreddin day day trán, trừ việc nuôi chim ưng thuần hoá sư tử ra, đã rất

lâu rồi hẳn chưa thật sự đào tạo một người nào đó từ đầu. Một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Đội xung phong là một tổ chức, không phải chỉ cần một người đơn đả độc đấu là có thể làm được việc, cậu là chiến thần à? Cậu mình đồng da sắt chắc? Hay thể lực có thể kiên trì đánh nhau được từ sáng sớm đến tận khuya?”.

Nick lắc đầu rồi lại lắc đầu, thể lực và sức chịu đựng thực sự là hai yếu điểm cực lớn của nàng. Người khác thấy nàng đánh xong một trận không đứt một sợi lông rụng một sợi tóc nào, nhưng thật ra là nàng không dám để bị thương. Ở một nơi chật hẹp không linh hoạt, thì cho dù có là Hải Yêu cũng chẳng thể bay nhảy được.

Hayreddin tiếp tục giảng giải: “Tốc độ của cậu nhanh, đó vốn dĩ là điểm mạnh, nhưng vì xông lên quá nhanh, sau lưng lại không có người tiếp ứng, không đánh lại được, đã mấy lần cậu đẩy bản thân mình lâm vào tình cảnh bị bao vây rồi? Nick, cậu phải biết phối hợp với mọi người. Nếu như những người anh em của cậu đều không giúp cậu, thì sớm muộn gì cũng có một ngày cậu rơi vào kết cục thê thảm”.

Nick lặng lẽ nghe những lời dạy của thuyền trưởng, không hề lên tiếng.

Cái gì gọi là phối hợp? Lúc nàng đói rét, làm gì có ai tiếp tế cho nàng, lúc bị đánh, cũng chẳng có ai tới giúp. Nàng luôn luôn, luôn luôn, chỉ có một mình.

Hayreddin đứng dậy, ném cho nàng một túi tiền vàng: “Cứ từ từ mà nghĩ đi, tiền vẫn phải tiếp tục tiêu”.

Nick nhận túi tiền, với tay vào chiếc đĩa đồng lấy ra một quả quýt thật to nhét vào trong người, lặng lẽ bước ra khỏi lâu đài rồi xuống núi.

Nghe theo lệnh của thuyền trưởng, ngày nào Nick cũng ở trong vòng vây của đám cướp biển Algiers vùng tiền tiêu vô cùng hào phóng, thành quả dần dần xuất hiện.

Phải biết rằng chức trách của đội trưởng đội xung phong chính là người đầu tiên xông lên thuyền địch, giết người mở một con đường máu cho người phía sau lên tiếp ứng, có hệ số nguy hiểm cao nhất trong toàn bộ đội thuyền. Mà bản lĩnh và sức chịu đựng của đội trưởng, chính là điểm mấu chốt quyết định sự tồn vong của cấp dưới. Cậu nhóc Nick dũng mãnh trên chiến trường, trong cuộc sống đời thường lại vô cùng hào hiệp dùng tiền bạc (của thuyền trưởng) giúp đỡ những người khó khăn, đùm bọc cấp dưới vốn dĩ vừa sợ hãi lại vừa ghen tị giờ nhận được sự giúp đỡ, thái độ cũng bắt đầu thân thiết, nồng nhiệt hơn.

Vì thế, đội trưởng Nick thường xuyên uống nước ép táo chua làm bảo kê ở Medusa, rất có cảm giác của ông chủ nhỏ nhất hô bách ứng.

Từ đó Nick khẳng định rằng, vàng không phải là vạn năng, mà là mười vạn năng, thậm chí trăm vạn năng, ngàn vạn năng.

Nhưng nỗi lo lắng của Hayreddin đúng là rất chính xác, cho dù thuộc hạ đều rất mực trung thành, nhưng trong đội xung phong, người có thể theo được tốc độ của Nick vẫn chẳng có một ai.

Vào một ngày tháng Tám, trên tuyến đường biển đi qua đảo Sardegna^[2], Sư Tử Đỏ tóm được một chiếc thuyền buôn nhiều buồm rất to của Genova^[3].

[2] Sardegna là hòn đảo lớn thứ hai tại Địa Trung Hải (sau Sicilia và trước Sip) và là một vùng tự trị của Ý.

[3] Genova là một thành phố và cảng biển ở phía bắc của Ý, thủ phủ của tỉnh Genova và của miền Liguria.

Dưới sự chỉ huy của Hayreddin, thuyền Hải Yêu thuận hướng gió dùng đại bác tiêu diệt hết một phần ba thủy thủ trên boong tàu của đối phương, sau khi hai thuyền áp sát nhau thuyền Hải Yêu hạ một nửa số buồm, giảm tốc

độ xuống, đầu tiên Nick dùng roi liềm quăng mình lên thuyền, chuẩn bị dọn sạch đường để người mình xông đánh giáp lá cà.

Ai ngờ, đúng lúc ấy, sức gió đột nhiên mạnh lên khiến toàn bộ cánh buồm của con thuyền buôn đang chạy trốn chết có thêm trợ lực, thoáng chốc đã chạy thoát được nửa dặm, kéo theo chiếc móc câu đang giật lắc liên hồi mắc trên thuyền, cùng với một mình Nick đang ở trên đó.

Vốn dĩ dựa vào bản lĩnh của nàng, thì vẫn chưa đến mức lâm vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng, nhưng con thuyền nhiều buồm này được trang bị vũ khí vô cùng tối tân, đám thuỷ thủ thay phiên nhau nã súng hoả mai, Nick bị mảnh gỗ bay tán loạn găm vào bả vai và bắp chân, tốc độ và sự linh hoạt lập tức giảm hẳn đi.

Vài tên lính đánh thuê trên thuyền lập tức quây lại, còn sử dụng thứ vũ khí là gậy răng sói được làm bằng sắt rèn, nên lưỡi hái của Nick không thể chém đứt, lại không thể dựa vào tốc độ để chiếm ưu thế, nhất thời rơi vào cảnh nguy khốn. Cũng may kinh nghiệm trong những cuộc đánh nhau số đông của nàng rất phong phú, lập tức lăn xuống sàn tàu tấn công hạ bàn của đối phương, mới không bị thua ngay lập tức.

Sau mười phút thuyền Hải Yêu đã đuổi kịp chiếc thuyền buôn, Hayreddin giao lại quyền chỉ huy cho thuyền phó thứ nhất, còn mình thì kéo dây móc câu nhảy lên thuyền buôn, đến lúc ấy mới cứu được cậu nhóc đội trưởng đội xung phong của hắn ra khỏi đám người chân cẳng đang dầm đìa máu tươi đó.

Trận chiến kết thúc, Hayreddin kẹp cậu nhóc Nick nhỏ bé nhảy về thuyền Hải Yêu, quăng lên một chiếc giường trong phòng y tế, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Lần sau mà còn xông lên bất thành linh như vậy nữa, thì đợi gặp Diêm Vương đi!”

Sau đó giơ tay xé phần áo sơ mi xung quanh miệng vết thương trên bả vai của Nick ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick trắng bệch, Victor quăng luôn con dao bạc đi, lao bổ tới hét toáng lên: “Còn chưa rửa tay mà!!!”

Sắc mặt Hayreddin âm u sầm sì: “Cái bệnh sạch sẽ thái quá của cậu càng lúc càng khiếp, có phải định khử trùng luôn cả không khí rồi mới hít thở không?”

Anh chàng bác sĩ đứng chắn trước mặt Nick đáp: “Đúng vậy, đáng tiếc là giờ vẫn chưa phát minh ra cái máy nào như thế cả”. Sau đó đẩy gọng kính, kiên quyết nói: “Thuyền trưởng, trong phòng y tế thì tôi là đại ca, mời ngài ra ngoài cho”.

Hayreddin nhú mày, trong kế ước lên thuyền của Victor đúng là có một điều kiện như vậy, nên chỉ có thể vén rèm đi ra, đi được hai bước lại quay đầu dặn dò: “Đừng có để sót mảnh vụn nào bên trong đấy, khâu gọn gàng vào”.

Victor lập tức giơ tay lên tuyên thệ: “Xong việc chắc chắn sẽ giống hệt như lúc chưa bị thương!” Vẻ mặt của anh chàng bác sĩ rất chân thành, nhưng trong lòng lại thầm mắng, nếu không phải vì bảo vệ cô nhóc này, sao hẳn có thể chịu đựng cảnh y thuật của mình bị nghi ngờ làm nhục như vậy chứ?

Thuyền trưởng liếc nhìn Nick một cái, rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài. Victor lập tức chốt cửa lại, quay đầu gầm rống một trận như tát nước vào mặt Nick:

“Cứ để xé rách hết quần áo ra rồi xem cô định làm thế nào! Tôi không thể lúc nào cũng làm nhân viên cứu hoả cho cô được đâu! Còn nữa, từ đầu đến chân cô trông bẩn thỉu như mấy con cá thòi lòi ấy, vậy mà vẫn không biết ngượng nằm lên giường nghỉ của tôi!”

Nick tủi thân nói: “Là thuyền trưởng vớt tôi lên đây mà”.

Anh chàng bác sĩ nhìn chiếc khăn trải giường dính đầy những vết bẩn, tức giận hầm hừ mãi: “Thuyền trưởng thuyền trưởng, bình thường lúc nào cũng là cái dáng vẻ thong dong biếng nhác, tôi chưa bao giờ thấy ai bị thương mà ngài ấy lo lắng cuống quýt như vậy cả”.

Ánh mắt Nick sáng lên như sao, vẻ mặt sùng bái nói: “Victor anh không thấy đâu, thuyền trưởng thực sự rất dũng mãnh, chỉ một đao thôi đã chém gãy được cây gậy răng sói cực to kia, vật luôn nửa đầu của người ta. Anh nói xem, nếu như tôi có được sức lực lớn như của ngài ấy thì tốt biết bao?”

Victor vừa dùng cây kéo đã khử trùng cắt quần áo bên miệng vết thương của Nick ra, vừa nói với giọng điệu đầy vẻ khinh thường: “Cánh tay của ngài ấy còn to hơn cả bắp đùi của cô, tính năng bùng nổ của các sợi cơ có thể đo được chắc? Kiếp sau mà có đầu thai thì cố gắng lên”.

Gấp dầm gỗ ra, dọn sạch mảnh vụn, đổ cồn vào vết thương như thể còn không mất tiền mua, nhưng hàng lông mày của Nick chỉ giật giật, không hề hé miệng kêu đau.

Victor ngoài miệng tuy căn nhắc không ngớt, trong lòng lại cảm thấy kinh hãi, đứa trẻ này còn có sức chịu đựng hơn cả những kẻ từng trải ngoài kia. Bả vai khâu mười mấy mũi, sau đó lại chữa trị ở căng chân, Victor cắt dọc theo gấu quần đến tận đầu gối của Nick, nhìn thấy trên làn da trắng nõn của nàng có rất nhiều những vết sẹo cũ trông vô cùng đáng sợ.

“Làm sao thế này?”

“Bị chó cắn”. Nick đáp qua loa cho xong chuyện, ánh mắt quét đi quét lại tìm thức ăn: “Có thứ gì ăn được không? Đánh đấm cả nửa ngày, tôi đói lắm rồi”.

Victor lại cáu: “Cô là lợn hay là thùng nước gạo hả? Vừa mới ăn trưa xong chưa được nửa giờ!”

“Chẳng còn cách nào khác, tiêu hoá nhanh quá mà”.

Victor lâu bầu nhất định phải phẫu thuật Nick thử xem dạ dày của cô có hình dạng như thế nào, rút từ trong túi ra một chiếc khăn bằng lụa lót vào tay, rồi mở ngăn kéo, nhón một chiếc bánh gừng nhét vào miệng Nick:

“Đang yên đang lành, chó cắn cô làm gì?”

“Ồ... ăn trộm đồ...”. Nick rất hài lòng, miệng nhồm nhoàm nhai bánh ngọt nên trả lời không được rõ ràng.

Victor cẩn thận quan sát vết thương của nàng, tầng tầng lớp lớp, không phải chỉ bị một con chó cắn.

“Cô trộm cái gì vậy? Bảo vật gia truyền của nhà người ta à?”

Nick cố gắng nuốt miếng bánh quy khô khốc xuống rồi nói: “Hái mấy quả cam, ai ngờ cánh rừng ấy lại có người trông coi, họ liền thả một đàn chó ra”.

Victor nghiêng răng, nhìn sao cũng thấy những vết thương này đã được ba, bốn năm rồi, thả nhiều chó ra như vậy để cắn một đứa trẻ đói khát, đúng là chỉ có loài súc sinh mới làm thế.

“Thật ra nếu không phải thường xuyên bị chó đuổi, thì tôi cũng không thể chạy nhanh được như bây giờ. Có lưỡi hái này rồi, một đàn chó cũng chẳng nhằm nhò gì”. Ánh mắt trông chờ của Nick nhìn chăm chăm vào đĩa bánh ngọt, yêu cầu: “Thêm một miếng nữa đi”.

Rửa sạch miệng vết thương rồi bôi thuốc lên xong, Victor đắp lên đó một lớp gạc mỏng: “Thời tiết nóng bức, băng quá nhiều sẽ bị viêm, chỉ cần đừng chạm vào linh tinh là được”. Liếc mắt nhìn Nick một lượt từ trên xuống dưới, hàng mày thanh tú liền nhăn tít cả lại, căn bệnh sạch sẽ rồi loạn thần kinh lại phát tác.

“Cô bản chết đi được, vừa bùn lại vừa dầu, trên tóc còn có cả máu đông thành cục này, làm thế nào mà cô nuốt trôi được những thứ này hả”.

Nick nhảy từ trên giường xuống, phúi phúi đồng vụn bánh trên quần áo nói: “Chiếc thuyền vừa rồi vận chuyển dầu ô liu, đánh vỡ khá nhiều thùng dầu, tôi lại lặn dưới sàn để đánh nhau, làm sao có thể không dính được?”

Victor mở ngăn kéo vụn năng của hắn ra, lấy ra một cục xà phòng hương hoa hồng cao cấp, kẹp bằng hai ngón tay đưa cho Nick: “Đi tắm rửa đi, không sạch sẽ thì bốc mùi lắm, cẩn thận đừng để vết thương dính nước đấy”.

Nick nhận lấy cục xà phòng hiếm lạ, thứ nhỏ nhắn phớt hồng này thơm phức, thật khiến người ta có mong muốn được cắn thử một miếng. Nhưng nàng phải đi đâu để tắm đây? Nước ngọt trên thuyền rất hiếm, một người mỗi ngày chỉ được chia có hơn hai, ba lít nước, uống xong còn thừa lại cũng chỉ đủ để lau người.

Đang mãi nghĩ, thì nhìn thấy bên ngoài cửa sổ mạn thuyền mấy tên đàn ông đang trần truồng nhảy tùm tùm xuống biển, trong làn nước biển trong xanh mát mẻ thì nhau kỳ cọ bùn ghét.

“... Tối nay tôi không ăn cá đâu”. Khuôn mặt đầy vẻ ghê tởm của Victor trắng bệch.

“Làm đàn ông đúng là rất tiện”. Nick ngưỡng mộ.

Chỉ có một phòng tắm duy nhất trên thuyền, hình như là ở trong khoang của thuyền trưởng...

Chương 7: Ngôi sao sáu cánh màu lam

Lật xem tư liệu thành viên tàu, Hayreddin phát cáu.

Đội thuyền gần hai ngàn người, chỉ có mình Hayreddin là có thể phối hợp được với tốc độ của Nick. Nhưng hẳn là thuyền trưởng, từ chuyện bắn pháo đến điều chỉnh tốc độ buồm đều phải do đích thân hẳn chỉ huy, không thể bỏ lại đội thuyền để bảo vệ Nick xung phong dẫn đầu được. Tên nhóc này là nhân tài hiếm có, võ nghệ đủ để trở thành chiêu bài của Sư Tử Đỏ, nếu vì không có quân cứu viện mà một mình tác chiến để rồi mất mạng thì thật đáng tiếc.

Hẳn cần một phó đội trưởng có thể theo kịp được tốc độ của Nick, lại có năng lực bảo vệ phối hợp với người của hẳn.

Hayreddin lắng nghe những tay giám sát của các thuyền đề cử ứng viên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể tập trung phân tích được. Khi bóng dáng cứ luôn bay lượn nhảy múa ấy bị đánh ngã xuống sàn tàu ngay trước mặt hẳn, toàn thân lấm bết máu và bùn, vùng vẫy tìm con đường sống, những sợi dây thần kinh trong não Hayreddin trong nháy mắt như nổ tung.

Đây là người mà Sư Tử Đỏ hẳn phát hiện ra, giống như con chim ưng non do tự tay hẳn nuôi dạy chăm bẵm, bị một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó hại chết, hẳn tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Khuôn mặt Hayreddin không chút biểu cảm mân mê cằm, tia sáng đỏ rực trong mắt loé lên. Máy tay giám sát không dám thở mạnh, bình thường thuyền trưởng cũng coi như hoà nhã dễ gần, trên khuôn mặt luôn là nụ cười ý vị sâu xa không biết sợ là gì, không bao giờ dễ dàng nổi cáu. Nhưng hiện giờ ánh mắt kia, rõ ràng nói rằng hẳn đang thật sự tức giận.

“Amyes, Achard của thuyền số hai, Lamb của thuyền số ba, Tichy, Anthony của thuyền số năm, và người vừa mới vào Justin nữa, sau khi khảo sát so sánh, sáu người đó là những người có khả năng vượt trội trong lúc tiếp cận mạn thuyền của đối phương, thuyền trưởng, ngài xem xem nên chọn ai...”.

“Tất cả lại đây”. Hayreddin ném luôn đồng tư liệu thành viên thuyền lên bàn, giọng nói lạnh như băng, “Không một ai đủ tư cách làm phó đội trưởng cả, đành tạm thành lập một tiểu đội trước đã. Lần hành động này, thuyền Chó Điên số bốn phản ứng quá chậm, thời điểm nã pháo cũng quá sai lệch, thiếu chút nữa là bắn chìm thuyền của đồng đội, toàn bộ chuẩn bị chịu phạt đi”.

“Vâng!” Tay giám sát thuyền Chó Điên lập tức đứng dậy, thân thể căng cứng khễ run lên, suýt nữa thì lật luôn cả ghế.

“Gần đây bài tập luyện của người trong tổ pháo kích quá ít, tất cả đội thuyền lúc quay về Algiers nghỉ ngơi chần chừ lại toàn bộ. Nói trước, đây không phải là một kỳ nghỉ, mọi người đều phải vượt qua cuộc sát hạch, ai không qua thì xuống thuyền”.

Hayreddin hất hất cằm, tỏ ý buổi họp đến đây là kết thúc: “Cứ như vậy đã”.

Tất cả mọi người rời khỏi khoang thuyền trưởng, cánh cửa bằng gỗ sồi trước mặt liền đóng lại.

Hayreddin ngửa người tựa vào lưng ghế thờ dài, cảm thấy hơi đau đầu, hẳn tức giận vì lẽ gì chứ? Cũng đâu phải là Cecilia, lúc ấy, hẳn giống như các anh trai mình, đều không có bản lĩnh bảo vệ em gái. Nick rất mạnh, cực kỳ mạnh, lúc bay trong không trung cắt đứt sinh mệnh kẻ khác, quỹ đạo hình vòng cung của chiếc lưới hái hoàn mỹ khiến ngay cả Hayreddin cũng không thể rời mắt. Nhưng sức mạnh của Nick lại càng làm bật lên khả năng phòng thủ quá yếu của cậu, ngay cả một đòn tấn công bằng gậy cũng không đỡ được.

Một cao thủ dũng mãnh đến cực điểm nhưng cũng lại mong manh đến cực hạn, một cậu nhóc thật mâu thuẫn.

Hayreddin đứng dậy, đẩy cánh cửa thông với phòng ngủ của mình ra.

Sột soạt sột soạt.

Một tiếng động rất nhỏ khiến hấn dừng bước.

Thị lực và thính giác của Hayreddin đều vượt xa người thường, chỉ một thoáng tập trung đã nhận ra tiếng động phát ra từ bên trong phòng tắm. Chuột ư? Không, thứ này còn lớn hơn chuột nhiều...

Ha ha, xem ra, lên vào đây là một con thú nhỏ chỉ muốn tắm rửa. Hayreddin giống như một động vật họ nhà mèo to lớn, bước chân lạng lẽ tiến đến trước cửa phòng tắm, nắm lấy cánh cửa giật mạnh một cái, thanh chốt gỗ chắc chắn bên trong liền gãy làm đôi giống như một nhánh cỏ tranh.

Cánh cửa mở toang.

“Nick, đây không phải là địa bàn của cậu”.

Cặp móng vuốt, nhỏ nhắn như hai trái đào vương đầy bọt nước, chủ nhân của nó bị doạ giật bản mình, quay người lại nhìn hấn.

“Thuyền trưởng...”.

Mái tóc dài của Nick ẩm ướt gợn sóng rối tung, cơ thể trần trụi lộ ra trước mắt người đàn ông.

Phía trên, phía dưới, những nơi nên có thứ gì đó lại hoàn toàn chẳng có gì.

Cơn đau đầu của Hayreddin trong nháy mắt trở nên nghiêm trọng hơn.

Cẩn thận đánh giá trên dưới trái phải kẻ đột nhập giống một con cừu trần như nhộng này thêm vài lần nữa, chỉ rút ra được một kết luận: Không phải đàn ông. Đương nhiên cũng chẳng thể coi là phụ nữ, chỉ có thể miễn cưỡng coi là một thiếu nữ dậy thì muộn mà thôi. Ngoài một số ít những tên đàn

ông có sở thích biến thái ra, thì cơ thể này không có bất kỳ sức hấp dẫn nào.

Ánh mặt trời chói chang trên biển giáng thẳng xuống, khoang thuyền nóng đến mức khiến người ta phát điên, hầu hết đám thủy thủ đều cởi trần hoặc mở phanh ngực, tại sao hẳn lại chưa bao giờ phát giác, chỉ có tên nhóc Nick này ngay cả nút áo sơ mi cũng không bao giờ cởi ra nhỉ? Trong lòng hẳn luôn một mực cho rằng phụ nữ là những người yếu đuối, cần được bảo vệ. Tư duy lối mòn đó đã khiến một Sư Tử Đỏ biết nhiều hiểu rộng bị một đứa trẻ con còn chưa vỡ tiếng lừa cho một vố.

Victor, cậu làm tốt lắm...

Ánh mắt Hayreddin sắc bén mà lạnh lùng giống như con chim ưng của hẳn, thật sự có thể móc thịt của người ta ra ngay lập tức.

“Giải thích đi”.

Vừa bắt đầu, Nick đã bị dọa giật bản mình, nhưng giờ đã bình tĩnh lại, thấy ánh mắt của đối phương không hề có chút kiêng dè ngạo du trên cơ thể mình, nàng ngược lại không mấy may che đậy, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng cho hẳn nhìn.

“Trong kế ước không nói không được phép tắm rửa trong phòng tắm duy nhất trên thuyền. Hơn nữa thuyền trưởng à, không gõ cửa đã tự tiện xông vào là bất lịch sự đấy”. Nick nhìn chăm chăm vào đôi mắt của người đàn ông, không hề chớp mắt dù chỉ là một cái.

“Là sao?” Hayreddin thật sự không thể tin được vào tai mình, đây mà là giải thích à?

“Ai dạy cho cô những điều này?”

Nick nói đầy tự tin: “Chú Assa của tôi”.

Hayreddin bước lên trước một bước, vây Nick lại trong phòng tắm. Bên ngoài cánh cửa sổ mạn thuyền có bán kính chưa tới một thước, là một nửa đoạn lưỡi hái đang treo đung đưa đung đưa. Tên nhóc này hiển nhiên đã trượt theo thân thuyền xuống đây, cũng chỉ có thân hình gầy nhỏ của nàng mới có thể chui được từ bên ngoài cửa sổ mạn thuyền vào bên trong.

Hai người chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, gần đến nỗi có thể người thấy mùi hương trên người nhau. Hayreddin cúi người xuống, hơi thở nam tính đầy nguy hiểm vờn bên tai Nick: “Ông chú Assa của cô chưa từng dạy cô, không được ở trần bước vào phòng đàn ông sao?”

Nick cẩn thận nghĩ ngợi một lúc, lập tức nói một cách chắc chắn: “Chưa dạy”.

“Rốt cuộc là ông chú Assa của cô đã dạy cho cô nhưng gì vậy hả?” Hayreddin quả thực không còn lời nào để nói về người đã nuôi lớn nàng.

“Đi đường phải ngẩng đầu ưỡn ngực, nói chuyện phải nhẹ nhàng dịu dàng, ăn cơm không được để phát ra tiếng động”.

Hayreddin cau mày: “Cái này nghe sao giống quy tắc của các tiểu thư thế”.

Nick đột nhiên hiểu ra, gật gật đầu nói: “À đúng rồi, chú tôi cũng nói như vậy đấy”. Lúc đó, chú Assa sao có thể nghĩ được rằng nàng sẽ lưu lạc đến thuyền của một đám cướp biển – một nơi mà ngay cả phòng tắm cũng không có chử?

Dường như Hayreddin bị nàng chọc cười, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới nàng “tiểu thư bé nhỏ” đi ngược lại quy chuẩn này, trên người nàng có một ấn ký rất rõ ở ngay trước ngực, một ngôi sao sáu cánh màu lam to bằng miệng bát. Nhưng đó không phải là vết bớt hay hình xăm, mà là một vết sẹo lâu năm do bàn là nung đỏ để lại. Người hành hình không biết đã oán hận đến mức nào, mà sau khi là xong lại còn bôi lên vết thương một lớp mực màu xanh lam, khiến sắc tố thấm sâu vào dưới vân da.

Trên thuyền không thiếu những người đã phạm tội, sở thích lớn nhất của quan toà là muốn tội trạng sẽ đi theo bọn họ suốt đời. R, phạm tội cướp bóc; B, xúc phạm thần linh; S, nô lệ; SL, kích động phi báng người khác; F, gây rối; V, những kẻ lang thang. Bờ vai của đám hải tặc có đến năm, bảy loại. Nhưng ngôi sao sáu cánh màu lam này, lại là một ký hiệu rất hiếm thấy.

Màu lam tượng trưng cho ma quỷ, ngôi sao sáu cánh, là biểu tượng của người Do Thái, ngôi sao David. Người Do Thái không có tổ quốc thường xuyên bị các quốc gia xảo trá khác vơ vét tài sản, ẩn cho một tội danh không có thực rồi tống vào tù tịch thu tài sản.

Hayreddin không có sở thích dò hỏi về quá khứ của cấp dưới, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nick nói: “Chú của cô đã chết rồi, cô lên thuyền làm việc thì phải nghe theo những quy tắc của tôi”.

Sắc mặt Nick u ám, gật đầu phục tùng.

“Bất kể cô là nam hay nữ, những việc đã được phân nhất định phải làm cho tốt, nếu không thì xuống thuyền, đừng tưởng rằng tôi sẽ thương hoa tiếc ngọc”.

“Tôi sẽ làm tốt”. Nick ngẩng đầu lên, những giọt nước men theo mái tóc dài màu hạt dẻ chảy xuống cần cổ thanh mảnh, vết thương trên bờ vai vẫn đang chảy máu.

Nàng lặp lại: “Tôi sẽ làm tốt mà”.

Hayreddin cũng không nói gì, đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Victor: “Sau đó thì sao?”

Nick: “Sau đó tôi tiếp tục tắm. Victor, cục xà bông này thơm thế”. Cúi đầu ngửi ngửi cơ thể mình, Nick nhỏ bé toả ra mùi hương hoa hồng thơm ngát,

nàng cũng không nở dùng nhiều.

Victor nhắm mắt lại, lông mày giật giật, hần dè dặt cẩn thận giữ gìn bí mật lâu như vậy để làm gì? Hả?

Anh chàng bác sĩ: “Tôi đột nhiên thấy kích động muốn đánh người”.

Nick: “Đánh ai? Tôi khuyên anh đừng, tôi chưa phát hiện ra được ai trên thuyền này yếu hơn anh”.

Anh chàng bác sĩ phát điên: “... Á á á!! Đã phát hiện ra rồi thì không còn là chuyện của tôi nữa! Cô còn tới phòng y tế làm gì!”

“Ngủ trưa, chỗ của anh là mát mẻ nhất. À phải, tôi đã tắm rất sạch sẽ rồi đấy”.

Nick kéo tay áo lên khoe cánh tay mềm mại trắng trẻo đã được kỳ cọ cẩn thận của mình, sau đó ngả đầu nằm xuống chiếc giường vừa được Victor thay ga xong, ngông nghênh kéo khăn mặt lên che bụng, cơn buồn ngủ lập tức dâng lên não.

Ái chà, ngày hôm nay trôi qua thật là dài.

Hayreddin hồi hận rồi.

Hiển nhiên hẳn đã đánh giá thấp độ mạnh của thần kinh tên thuộc hạ này.

Nick coi hành động lặng lẽ đóng cửa đi ra của thuyền trưởng là “ngầm đồng ý”, từ đó cứ cách ba, bốn hôm lại linh vào phòng tắm của Hayreddin tắm rửa một trận thật sảng khoái, để lại những dấu chân nhỏ nhắn ướt lép nhép trên sàn gỗ, và căn phòng ngập tràn hương hoa hồng. À, còn cả sự biến mất thần bí của đồng hoa quả tươi trong buồng ngủ nữa.

Cùng lúc ấy, chiếc giường nghỉ trong phòng y tế cũng bị Nick chiếm đóng dài hạn làm nơi ngủ trưa cho mình, khi số bánh quy, cà phê, trà sữa, kẹo

bạc hà cùng đủ các loại đồ ăn tích trữ khác trong phòng cũng biến mất với một tốc độ kinh người, thì anh chàng bác sĩ Victor cũng cảm thấy vô cùng hối hận. Tại sao hẳn phải ôm khư khư cái điệu bộ quý tộc ngu xuẩn mà đáng lẽ nên quên luôn khỏi đầu từ lâu rồi mới phải? Nick căn bản không phải là một cô gái yếu ớt cần được bảo vệ, mà là một con nhóc khôn kiếp không hiểu không gian riêng tư là gì.

Đúng là con mèo hoang không mời mà đến, vui vẻ thoải mái hưởng thụ mọi thứ của chủ nhân.

Đội thuyền quay trở về Algiers nghỉ ngơi chỉnh đốn lại hàng ngũ, Hayreddin chính thức thành lập một tổ chức tương tự như “Trường học hải tặc”. Tất cả những người mới gia nhập, ngoài việc ký vào bản khế ước lên thuyền đều phải học tập có hệ thống những chiến thuật nhóm như phương pháp đổ bộ lên mạn thuyền của đối phương, cách phá huỷ và ngăn chặn đạn pháo, lần theo dấu vết và trốn thoát... dưới sự giám sát của hẳn. Nick ở lại nhà của Sierra dưỡng thương được vài ngày, cũng bị ngài thuyền trưởng xách đến tham quan học hỏi.

Vùng biển gần Algiers mù mịt khói thuốc súng, đâu đâu cũng thấy những cột nước bị pháo đạn bắn lên không trung, mảnh vụn từ những thùng rượu làm mục tiêu văng tung toé trên mặt biển.

“Châm lửa! Vét nòng! Thông nòng pháo! Nhồi đạn! Nhanh nhanh nhanh! Hai phút bốn mươi hai giây... Quá chậm! Muốn ăn roi của thuyền trưởng hả? Làm lại lần nữa! Châm lửa! Vét nòng! Thông nòng pháo!...”.

Đám pháo thủ trong buổi huấn luyện tốc độ pháo kích mồ hôi vã ra như tắm, Nick bật lỗ tai ngồi xổm trong kho pháo xem náo nhiệt, nhìn tới nhìn lui lại không được mó tay vào thực hành, liền chuyển sự chú ý tới chiếc đồng hồ bằng vàng sáng lấp lánh trên tay pháo thủ trưởng. Chắc chắn là hàng của Ý chế tạo, mặt đồng hồ được làm hoàn toàn bằng vàng, trên kim đồng hồ nạm một viên kim cương nhỏ. Trong lòng Nick thấy nhộn nhạo,

nhưng lại nhớ tới điều khoản trong kế ước lấy trộm đồ sẽ bị ăn roi, nên đành kìm nén bàn tay đang ngứa ngáy của mình lại.

Trong lúc đầu óc đang mâu thuẫn đấu tranh, cánh tay đột nhiên bị siết chặt, Nick bị xách cổ ra khỏi kho súng như một con gà nhép.

Nick lo lắng, vừa mới nghĩ thôi còn chưa ra tay, vậy mà đã bị phát hiện ra rồi ư?

“Thuyền trưởng, tôi vẫn chưa động tay mà...”.

Hayreddin nhíu mày: “Nói cái gì thế, nhìn đông nhìn tây cả nửa ngày rồi, đã học được gì chưa?”

Nick thở phào nhẹ nhõm, nhanh nhẩu đọc thuộc lòng những gì tay pháo thủ trưởng đã dạy:

“Pháo gang quá giòn rất dễ bị nổ nòng, pháo đồng thau có thể giãn nở, càng nhẹ dùng lại càng bền... còn nữa, đồng thau đắt hơn gang nhiều”. Nàng nghe nói, năm mươi khẩu pháo trên thuyền Hải Yêu tốn mất hơn hai ngàn đồng vàng.

Hayreddin cười mắng: “Đắt hơn nhiều, ngoài những thứ liên quan đến vàng thì còn thứ gì cậu nhớ nhanh đến vậy nữa không?” Sau đó hắn đưa cho Nick một khẩu súng hoa mai bằng đồng, tay cầm tay dạy nàng cách nhồi mồi lửa.

Tay chân vụng về nhồi thuốc súng xong xuôi, Nick bắn một phát, lực giật ngược lại chấn động đến tê cả bả vai.

“Thứ này không tốt, mỗi lần chuẩn bị bắn quá lâu, nếu như trời mưa thuốc súng bị ẩm, thì không thể dùng được”.

Hayreddin gật đầu: “Nói về tính liên tục thì vũ khí lạnh vẫn tốt hơn. Nhưng kể từ khi Columbo phát hiện ra Tân thế giới đến giờ, mười mấy năm nay các loại kỹ thuật vẫn luôn không ngừng phát triển, nếu như có người phát minh ra loại súng hoả mai có thể bắn liên tiếp, thì việc đổ bộ lên mạn thuyền của đối phương sẽ không còn cần thiết nữa”. Nghĩ một lúc lại hỏi Nick: “Lưỡi hái của cậu do ai thiết kế?”.

Nick đáp: “Một ông lão kỳ lạ ở Florence”.

Hayreddin: “Có biết tên họ là gì không?”

Nick lắc đầu: “Không biết, ông ấy chỉ cho tôi bản thiết kế, còn tôi tự đi tìm thợ rèn”.

Thuyền trưởng đòi xem bản thiết kế, lúc đầu Nick có chút cảnh giác, sau đó lại nghĩ làm ra rồi cũng chẳng có ai biết dùng, mới thản nhiên móc từ trong người ra một tấm vải bố bẩn thỉu.

Bản thiết kế này cực kỳ chi tiết, tuy rằng chỉ là bản thảo, nhưng tỉ lệ của các chi tiết trên lưỡi hái đều vô cùng chính xác, kết cấu rất khéo léo, thậm chí ngay cả cách sử dụng cũng thiết kế đầy đủ. Chẳng trách những thợ rèn bình thường cũng có thể nhìn ra ý đồ của bức vẽ.

“L.D.V...”. Hayreddin không nhớ nổi nhà thiết kế vũ khí nào có cái tên viết tắt như vậy, nhưng ở Florence, Victor có lẽ cũng quen biết vài người. Thuyền trưởng gấp bản vẽ lại trả về cho Nick.

“Cậu không biết ông ta, vậy sao ông ta lại cho cậu bản thiết kế này?” Chỗ góc có mấy hình vẽ nhỏ hướng dẫn cách sử dụng, nhân vật hiển nhiên là dùng Nick làm đối tượng.

Nick cẩn thận cất tấm vải bố đi, đáp: “Ông ấy bảo tôi cởi hết quần áo, ngoan ngoãn nghe lời”.

Vài dây thần kinh trong đầu Hayreddin đứt phình phụt, sau đó lửa giận bốc lên: “Cậu làm theo à?”

Nick ngẩng đầu nhìn sắc mặt u ám của vị thuyền trưởng, ngạc nhiên nói: “Vâng, ông ấy nói sẽ bao cơm, mỗi ngày còn cho tôi ba xu nữa”.

Móc từ trong túi ra một hạt đậu Hà Lan rang muối tung vào miệng, Nick nhớ tới ông lão ngay cả râu cũng dính thuốc màu, nói bằng vẻ thản nhiên như không:

“Chẳng qua là bảo tôi tạo dáng thôi, sau đó đứng từ xa vẽ lại. Cởi sạch quần áo nhưng lại không làm gì hết, cho nên mới bảo là ông già đó rất kỳ lạ”.

Một Sư Tử Đỏ tâm kế thâm hiểm, trầm ổn tàn nhẫn nổi tiếng, lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ muốn trói một người nào đó vào, dẫn cho một trận nhừ tử để giáo dục lại từ đầu.

Gió Mậu dịch thổi từ phương Nam sang phương Bắc, khiến thời tiết Địa Trung Hải dần dần mát mẻ hơn.

Tháng Chín, chim ưng mang tin tức từ xa đến.

Hayreddin vò nát tờ giấy trong tay, tuyên bố đợt huấn luyện kết thúc, huy động tất cả mọi người ra biển cướp bóc.

Chương 8: Hiệp sĩ

Một buổi sáng thời tiết trong trẻo không một gợn mây, hai con thuyền cỡ lớn cùng lúc sử dụng cả buồm và mái chèo một trước một sau xuất phát từ Genova, dọc theo tuyến đường hàng hải của biển Tyrrhenus hướng tới bờ biển phía Tây Civitavecchia nước Ý. Hai con thuyền treo một lá cờ cực kỳ nổi bật, phía trên hai chiếc chìa khoá vàng và bạc đan chéo nhau tạo thành

hình chữ thập là một chiếc vương miện ba tầng, đó là biểu tượng của giáo hoàng La Mã, đại diện duy nhất của Chúa trên thế gian.

Trên hai con thuyền đều đang chở những nhân vật thân phận cao quý, đồng thời chứa đủ các loại châu báu quý hiếm cướp bóc được từ khắp mọi nơi của vị giáo hoàng yêu thích nghệ thuật Leo X^[1].

[1] Giáo hoàng Leo X (1475 – 1521) tên thật là Giovanni di Lorenzo de Medici, là giáo hoàng thứ 216 của giáo hội công giáo, đắc cử năm 1513, kết thúc triều đại vào ngày 1/12/1521.

Cả hai con thuyền quý giá khảm vàng mạ bạc vốn dĩ phải có đội thuyền đi theo bảo hộ, nhưng giáo hoàng tự xưng là người có quyền lực tối cao giữa nhân gian, cho dù ông ta không có ở trên thuyền, các thuyền viên cũng sẽ nghĩ rằng không ai dám cả gan mạo phạm đến người đại diện cho Chúa trời.

Tâm lý lơ là đã khiến cho hai chiếc thuyền đang đi cùng nhau dần dần tách ra, khoảng cách xa đến nỗi cùng ở trên một mặt biển nhưng không nhìn thấy nhau. Khi con tàu thứ nhất đi qua đảo Elba, thì thuyền trưởng Paolo mới phát hiện ra gần đó xuất hiện một chiếc thuyền buồm tầm trung không lớn lắm, đi song song với thuyền của bọn họ.

Paolo lấy kính viễn vọng nhìn một lúc, thấy trên phần thân thuyền của đối phương mọc tầng tầng lớp lớp những chiếc lưới đánh cá, đám thủy thủ đang kỳ cọ boong thuyền với vẻ đầy chán nản, trên dây thừng treo những con cá đã được phơi khô.

Có lẽ là thuyền đánh cá của đảo Elba. Paolo hạ ống nhòm xuống, mặt tươi cười tiếp tục trò chuyện như pháo rang với những nhân vật danh tiếng.

Cả hai chiếc thuyền đều phải đi qua eo biển Corse^[2] chật hẹp, con thuyền đánh cá áp sát càng lúc càng gần, trong vòng mười mấy phút, khoảng cách đã được rút xuống còn ba trăm thước Anh. Chiếc thuyền buồm mái chèo to

lớn kia cuối cùng cũng nhận ra được chút vấn đề, định căng buồm lên kéo dài khoảng cách, ai ngờ con thuyền đánh cá lại vùng lên đuổi theo, đám thủy thủ kéo những tấm lưới đánh cá ra, để lộ miệng pháo đen sì.

[2] Corse là một hòn đảo của Pháp tại Địa Trung Hải. Đảo nằm ở phía Tây của Ý, phía Đông Nam của đại lục Pháp, và ở phía Bắc đảo Sardegna của Ý. Đồi núi chiếm hai phần ba diện tích của đảo, tạo thành một dãy duy nhất.

“Nã pháo!”

Một giọng nói như ác quỷ ra chỉ thị.

Chiếc thuyền lớn của giáo hoàng cũng được trang bị vũ trang đầy đủ, liền lập tức hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu. Nhưng tốc độ của đối thủ thật sự quá nhanh, còn chưa đợi đại pháo ngắm chuẩn, đạn sắt của đối phương đã rít gào lao tới nện vào thân thuyền. Hai đợt bắn qua đi, sinh lực trên boong chiếc thuyền lớn của giáo hoàng đã bị tiêu diệt kha khá.

“Tôi đi đây”.

Nick dặn dò một tiếng, nhảy lên boong thuyền trước tiên, lưới hái vung lên, gạt đầu thuyền trưởng Paolo cách xa ngoài năm mét. Sáu người trong đội xung phong tay cầm những cây rìu hình quạt đi phía sau nòng, Nick không cần lo lắng bị đánh lén sau lưng, nên tốc độ “gạt hái” tăng lên đáng kể. Trận chiến chỉ kéo dài trong năm phút, thuyền phó thứ nhất của con thuyền buồm mái chèo đã giương cờ trắng đầu hàng.

Đám cướp biển nhất loạt tước hết vũ khí của thủy thủ trên con thuyền buồm mái chèo, Hayreddin nhảy lên boong nói: “Thế nào rồi, mấy tay đao rìu này dùng được chứ?”

Nick lắc đầu: “Theo quá sát, nên không phát huy gì được”. Đã quen với việc một mình đối đầu với cả đám, nên sau lưng có đồng bọn đi theo khiến nòng không dám tùy tiện vung lưới hái.

“Quen hơn rồi thì sẽ phối hợp ổn thôi”.

Không có thời gian để chú ý đến chuyện này, Hayreddin vỗ vỗ tay, cười nói với đám tù binh: “Được rồi các quý ông, tôi cần quần áo giày dép của các vị, đương nhiên là cả chỗ trang sức châu báu của các quý cô đây nữa, xin hãy xếp hàng theo thứ tự để tháo ra”.

Đám phụ nữ còn tưởng lũ cướp biển muốn giở trò cường bạo, láo nháo hét chói tai rồi ngắt xiu, thanh âm ấy còn mạnh hơn cả lực tấn công của đại pháo.

Khó khăn lắm mới lột sạch đồ của đám người đó, những bộ lễ phục tuyệt đẹp và áo choàng chất đống thành một ngọn núi nhỏ, Hayreddin phân phó: “Các anh em, chúng ta cũng làm ‘những nhân vật cao quý’ một lần đi”. Sau đó ném một cái váy tầng tầng lớp lớp lên đầu Nick, nở nụ cười rất xảo quyệt: “Nào, cậu mặc thử cái này đi”.

Nick nhận một chiếc váy, phân biệt mặt trước mặt sau một lúc, khuôn mặt không chút cảm xúc trùm bên ngoài áo sơ mi xong, quay đầu lại hỏi các anh em trong đội xung phong: “Thế nào? Có giống con gái không?”

“Chẳng giống chút nào! Đội trưởng thật sự rất đàn ông!”

“Ha ha ha, cái váy này buồn cười quá!”

Đám cướp biển nhao nhao bày tỏ, đội trưởng Nick mặc cái gì cũng đều rất đàn ông. Nick bé nhỏ quay đầu lại nhún nhún vai giữa hai tay với thuyền trưởng, ý thức về ấn tượng lần đầu tiên thực sự quá mạnh.

Hạ buồm, tốc độ của thuyền giáo hoàng dường như ngừng lại.

Qua chừng hai giờ đồng hồ, chiếc thuyền to lớn còn lại mới nghênh ngang xuất hiện trên mặt biển. Khoảng cách càng lúc càng gần, thuyền trưởng con thuyền thứ hai phát hiện có một con thuyền buồm tầm trung buộc phía sau

đuôi thuyền bên mình, hai con thuyền chậm chạp trôi lênh đênh trên biển. Tay thuyền trưởng giơ kính viễn vọng lên, nhìn thấy trên thuyền bạn, những binh lính của giáo hoàng đang mặc quần áo thủy thủ ai nấy đều đang đứng ở vị trí của mình, lập tức bình tĩnh lại, còn tưởng con thuyền buồm tầm trung kia là chiến lợi phẩm của đối phương.

Hayreddin khoác đồng phục hải quân đính cúc vàng, trên mái tóc đỏ là chiếc mũ thuyền trưởng đội lệch, cười tủm tỉm nhìn chiếc thuyền buồm mái chèo không chút phòng bị kia đang tiến đến càng lúc càng gần.

Nick ngậy người nhìn hẳn: “Thuyền trưởng, ngài giống sư tử nhưng cười lên thì giống cáo già”.

Hayreddin bật cười nói: “Lăn lộn trên biển, phải vừa tàn độc và xảo quyệt mới được”.

Lúc khoảng cách được kéo gần đến ba trăm thước Anh, Hayreddin ra lệnh cho thuyền Hải Yêu bắn pháo xích.

Đặc thù của loại đạn pháo này là chính là dùng những sợi dây xích nối hai viên đạn pháo bình thường lại với nhau, lắp vào trong nòng rồi bắn ra cùng lúc, tốc độ xung kích sẽ phá tan tất cả những gì sợi dây xích quét qua, diện tích bị đập nát cũng sẽ lớn hơn nhiều so với dùng đạn pháo đơn, thứ này chuyên dùng để đối phó với loại thuyền có tốc độ nhanh.

Chiếc thuyền lớn của giáo hoàng lập tức hoảng loạn vì cuộc tấn công bất ngờ, chưa kịp phản ứng lại, pháo xích đã đánh gãy cột buồm chính, con thuyền tựa như một chú chim mất cánh, không thể nhúc nhích được gì trên biển.

Dưới kế sách giáo hoạt của Sư Tử Đỏ, thuyền Hải Yêu dễ dàng thoải mái khống chế hai thuyền lớn trang bị vũ khí đầy đủ.

Ánh lửa bùng cháy, thuyền cướp biển như bầy sói đang đuổi theo một con mồi lớn, cắn xé tứ chi, moi hết nội tạng. Nhưng thuyền này lại không dễ dàng tiêu diệt như con thuyền trước, sau khi cột buồm đã gãy, nó vẫn có thể giãy giụa.

Hayreddin mân mê cầm, có lẽ là có nhân tài chăng? Nhưng trên thuyền của giáo hoàng có vẻ chỉ toàn là đám người Kitô giáo cổ hủ, đám người đó thà tự sát cũng không muốn dây dưa với người Hồi giáo.

“Thuyền trưởng, thuyền số hai và thuyền số ba hình như không xử lý được, có cần giúp một tay không?”

Nick đứng ở đầu thuyền gặm cá khô, chiếc váy nhàu nhĩ trên người giống như vừa ăn trộm được vậy.

Hayreddin quan sát tình hình ở phía xa, ngọn lửa trên con thuyền lớn đó càng lúc càng to, vàng thật tuy không sợ lửa, nhưng số tranh sơn dầu và cổ vật quý hiếm đó sẽ bị phá huỷ trong chốc lát, liền lập tức hạ lệnh cho thuyền Hải Yêu căng buồm tiếp cận mục tiêu.

Khoảng cách càng lúc càng gần, một bóng người ánh lên sắc vàng kim trong màn lửa rực rỡ dần dần hiện rõ.

Đó là một người đàn ông cao lớn với mái tóc vàng chói lọi như ánh mặt trời, tay cầm một thanh kiếm mỏng đối đầu với năm, sáu tên cướp biển, tốc độ ra tay như gió như điện, mũi kiếm như bông tuyết rơi đâm tới, máu tươi ngay lập tức bắn ngược trở lại. Khí chất của hắn đường hoàng đỉnh đạc, đôi mắt màu lam như những đoá hoa xa cúc trong veo không vương một hạt bụi, tựa như Tổng lãnh thiên thần^[3] Michael kiêu dũng thiện chiến.

*[3] Tổng lãnh thiên thần là một thứ bậc cao trong hàng ngũ các thiên sứ - trong niềm tin của Do Thái giáo, các giáo hội Kitô giáo và Hồi giáo. Trong sách **Khải Huyền** của Tân Ước, Michael được*

mô tả là người lãnh đạo đội quân của Thiên Chúa chống lại lực lượng của Satan trong cuộc chiến tranh trên thiên đàng và ông đã đánh bại Satan.

Ngọn lửa ánh lên trong đáy mắt đen láy, Nick nắm chặt lưỡi hái trong tay, toàn thân hưng phấn đến căng cứng.

Đó là một đối thủ thực sự.

Thấy nàng giống như một con báo con nóng lòng muốn được thử sức, Hayreddin cười nói: “Đi đi, hăn là của cô”.

Chiếc váy bị xé làm hai mảnh rơi xuống dưới biển.

Karl de Balemiano vĩnh viễn ghi nhớ cảnh tượng này, bóng dáng một thiếu niên nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy lên mạn thuyền, thứ vũ khí đang nhảy múa kia tựa như một con mãng xà to lớn màu đen uốn lượn quanh cổ tay. Từ khi sinh ra hăn đã luôn chờ đợi một người, từ khi bắt đầu hiểu chuyện hăn đã luôn đuổi theo hình bóng một người, lưu lạc khắp nơi suốt một thời gian dài chỉ để tìm một người, thề rằng sẽ dùng tính mạng cả đời này để bảo vệ một người. Mất rồi lại có được.

“Nicole!”

“Hả? Anh là ai?”

Đội trưởng Nick gãi gãi đầu, khuôn mặt mờ mịt. Có thể gọi ra được cái tên trước đây của nàng, có lẽ là người quen cũ, nhưng tướng mạo này... Nick cẩn thận tìm kiếm một lượt trong đầu, sau đó chắc chắn chưa từng gặp người này.

“Tôi không biết anh”.

Người thanh niên như để ngoài tai, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi: “Cô, sao cô lại làm cái nghề này? Cô bị ép buộc phải không? Trời ạ, để cô sống khổ sở thế

này, tất cả đều là lỗi của tôi...”. Ánh mắt ấm áp tình cảm nồng nàn ấy khiến Nick dựng hết cả tóc gáy, đầu óc tên này có vấn đề phải không?

“Đội trưởng?” Đám cướp biển bao vây người thanh niên giương mắt nhìn Nick, đợi nàng hạ lệnh.

“Rốt cuộc là anh có đánh không, muốn chiến hay muốn hàng thì quyết định nhanh lên”. Nick đã hết kiên nhẫn.

Người thanh niên nhìn đám cướp biển vây quanh Nicole, cuối cùng hiểu ra tình hình, sau một hồi đấu tranh tư tưởng liền vứt thanh kiếm dính đầy máu tươi trong tay xuống:

“Tôi đầu hàng”.

Nick đi tới bên cạnh hẵn, đá bay thanh kiếm trên boong thuyền đi. Vốn tưởng rằng sẽ gặp được một đối thủ hiểm có, kết quả đối phương lại hoàn toàn không có ý chí chiến đấu. Giống như vứt một cái bánh mì trắng xuống nước rồi biến thành món súp loãng toẹt toẹt vậy, thật khiến người ta vô cùng thất vọng.

“Anh biết tôi?” Bất kể có nói sao, thì rất hiếm người biết được tên thật của nàng, phải hỏi lại cẩn thận mới được.

Người thanh niên cúi người nhìn nàng, trong đôi mắt xanh lam trong veo vừa là vẻ dịu dàng ấm áp vừa là nỗi đau đớn khổ sở, qua một lúc lâu sau mới nói: “... Không, tôi... chỉ là tôi đã nhìn thấy bức chân dung của cô ở Florence thôi”.

“Ồ”. Nick đột nhiên hiểu ra, ông lão kỳ lạ ấy đã từng hỏi tên thật của nàng, mà khoả thân thì đương nhiên có thể nhìn ra được giới tính.

“Chẹp, nhưng cũng đâu cần phải kích động đến mức ấy”. Nhìn dáng vẻ lúc đó, còn tưởng tìm được người thân thất lạc nhiều năm chứ.

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu sau đó mới trả lời: “Là như vậy, khi nhìn thấy bức vẽ chân dung đó, tôi đã trúng tiếng sét ái tình với cô, sau đó thì...”.

Còn chưa nói xong, Nick đã dặn dò hai tên thuộc hạ: “Trói cái tên ngốc này lại, đầu hẳn bị nhúng nước rồi”.

Người thanh niên không còn chống cự, thuyền lớn của giáo hoàng rất nhanh đã bị chiếm đóng. Từng chiếc rương chứa những tác phẩm nghệ thuật quý hiếm và châu báu được khiêng ra từ trong khoang thuyền, Hayreddin rất vui, lệnh cho tù binh đang run lẩy bẩy đứng xếp hàng trên boong tàu, cười nói với Nick:

“Chất lượng số hàng hoá này rất tốt, kiếm được hơn hai vạn đồng vàng cũng không thành vấn đề”.

Nghe đến vàng, hai mắt Nick liền phát sáng: “Bán nô lệ à?”

Hayreddin lắc đầu: “Một tên nô lệ da đen khoẻ mạnh cũng chỉ có ba đồng bạc, tôi không thích làm những vụ giao dịch hàng hoá giá cả rẻ mạt như thế. Đây đều là những nhân vật cao quý, người nhà của họ sẽ chi một khoản tiền lớn để chuộc họ về”.

Nick nghe đến đây thích thú nói: “Hả? Ra giá thế nào? Trước lúc chúng ta lên thuyền, rất nhiều người trong số bọn họ đều đã thay sang quần áo bình dân mất rồi”.

“Qua đây, tôi sẽ dạy cho cô”.

Đây chính là thú vui của Hayreddin, hẳn cười đi tới trước mặt một người đàn ông sắc mặt trắng bệch, chỉ vào ông ta rồi nói:

“Nhìn người này đi, ông ta tuy rằng mặc một chiếc áo sơ mi chất vải tầm thường, nhưng tóc tai lại mượt mà sáng bóng, da thịt trắng nõn, hai bàn tay

mềm mịn, chứng tỏ chưa từng phải làm những công việc nặng nhọc phơi mình dưới nắng bao giờ. Luôn có hai tên thị vệ kè kè đi theo ông ta, hơn thế vừa nãy quý ngài đây còn định tháo chiếc nhẫn trên tay ném xuống biển, trên mặt nhẫn nhất định có dấu gia huy. Ông ta là một quý tộc, thân phận cũng không thấp, chí ít cũng đáng một ngàn năm trăm đồng vàng”.

“Ồ”. Nick chỉ tay vào một cô gái kiều diễm phục sức sang trọng hỏi: “Vậy người này thì sao?”

Hayreddin phân tích: “Quần áo trang sức của vị tiểu thư đây tuy nhìn thì không tồi, nhưng không phải loại hàng hoá tốt chính tông. Cơ thể toả ra mùi thơm nức mũi, nhưng loại nước hoa đó không phải sản phẩm quý hiếm như trầm hương, xạ hương, hay long diên hương, mà chỉ là hoa oải hương của Pháp thôi. Những quý tộc đích thực dù kinh sợ cũng không bao giờ đánh mất lễ nghi, đó là sự giáo dục họ nhận được ngay từ khi vừa mới chào đời, nhưng cô ta lại khóc bù lu bù loa, khiến lớp trang điểm dày trên mặt bị trôi sạch. Nhóc à, nếu cô chọn người này thì lỗ vốn rồi, cô ta chỉ là một á gái điểm cao cấp”.

Ánh mắt Nick loé sáng, lòng sùng bái vị thuyền trưởng lên đến cực điểm.

“Vô si!”

Một giọng nói trầm thấp gầm lên đầy giận dữ, chính là giọng nói của thanh niên tóc vàng võ nghệ siêu quần lúc nãy. Karl nhìn Hayreddin tay cầm tay hướng dẫn cho Nick, lửa giận trong lồng ngực như đang bốc cháy. Một tên trùm cướp biển sao có thể dùng mớ kiến thức xấu xa bỉ ổi, làm vấn đục tâm hồn thuần khiết như thiên sứ của nàng như vậy?

“Vô si!” Karl hung hăng lặp lại lần nữa.

“Vô si? Ha ha,,, tôi thừa nhận. Nhưng đám người cao quý các cậu đang ở trong tay tôi”. Hayreddin cười khoái trá.

Nick ngẩng đầu lên hỏi: “Thuyền trưởng, vậy anh ta là người thế nào?”

“Hãy nhìn tay của quý ngài đây đi, rắn chắc mạnh khoẻ, hồ khẩu toàn là những vết chai sần, nhưng không phải vì làm việc nặng nhọc, mà do thường xuyên cầm kiếm và rèn luyện võ thuật. Màu da ngăm ngăm đen, tóc cháy nắng, quần áo cũ và đôi giày đều rất tiện dụng, tuy không phải là tầng lớp quý tộc được nuông chiều từ bé, nhưng phong độ hơn người, dù đã đầu hàng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngẩng cao đầu, chỉ viết thiếu mỗi hai chữ ‘chính nghĩa’ lên mặt nữa thôi. Quý ngài anh tuần đây, hẳn là một chàng hiệp sĩ nghèo rồi”.

“Nhóc con, đây là người do cậu chọn, nên giờ thuộc về cậu”. Hayreddin thì thầm nói với Nick, giọng nói ám muội xấu xa.

“...” Nick vốn dĩ đang tập trung nghe giảng đột nhiên không nói không rằng, nhìn chăm chăm về một hướng.

“Lại nhìn thấy ai đó khiến cậu thấy hứng thú rồi à?”

“Đúng vậy...”. Nick đi tới đám người, gạt những chương ngại vật ra, đến trước mặt một gã đàn ông trung niên béo mập nấp phía sau.

“Người này để tôi tự phân tích”.

Nick nhắc giày nâng khuôn mặt như đầu heo của gã đàn ông đó lên.

“Thân thể béo ục ịch, vẻ mặt ngu xuẩn, vừa nhìn là đã biết làm nghề ăn không ngồi rồi. Ánh mắt giả hoạt gian trá, cánh môi dày, là do ngày ngày văng nước bọt tung toé để xúi giục ly gián lừa gạt quần chúng”.

Gã đàn ông thủ phục trên sàn thuyền run lấy bẫy, vừa làm dấu chữ thập vừa không ngừng lẩm bẩm “Thượng đế, Đức mẹ Maria phù hộ”. Nick nhắc chân đá vào mạn sườn của gã một cái, một túi tiền căng phồng cùng vài cây thánh giá bằng đá quý rơi ra.

“Sắp chết tới nơi vẫn ôm khư khư túi tiền không chịu buông, định ôm vàng sang thế giới bên kia luôn hả?”

Nói xong liền giẫm lên bàn tay to béo như tay gấu của gã, gã đàn ông hét lên thảm thiết, nhưng Nick vẫn không động đậy.

“Ngón tay tham lam đâm tọc, nhận tiền hối lộ bắt nạt kẻ yếu, bắt bớ người vô tội bức ép người ta vào chỗ chết, nhưng lại bán phiếu chuộc tội cho những kẻ có tiền được bước lên thiên đường”.

“Á á! Xin cậu tha mạng cho tôi! Xin hãy vì Thượng Đế ở trên cao...”. Cuối cùng gã đàn ông không chịu nổi gào khóc, lớp mỡ trên người ông ta như thịt lợn ngâm trong nước, run lẩy bẩy.

“Thượng Đế chết lâu rồi”. Nick bật cười chế giễu, đôi con ngươi đen láy, giọng nói nhẹ như tiếng thở dài: “Giám mục Calitos, vẫn còn nhớ tôi chứ?”

“Đừng! Giết ông ta sẽ chỉ làm bẩn tay của cô thôi!” Thanh niên tóc vàng bị trói quặt tay sau lưng, nên chỉ có thể cao giọng hét lớn.

“Nick, ông ta là người đáng tiền nhất trên thuyền, là chiến lợi phẩm chung của tất cả mọi người”. Hayreddin nhíu mày, trầm giọng nhắc nhở.

Nick ngẩng đầu lên mỉm cười, nói như thể không có chuyện gì xảy ra: “Ngài xem, nếu như đến lúc này mà còn không thể động vào ông ta, vậy thì tôi đi biển cần bản chẳng có chút giá trị nào cả”.

Lưỡi hái của tử thần, nhanh đến mức thần Gió cũng không thể ngăn lại được.

Tiếng máu tươi phun ra xì xì, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, “Hải Yêu” đã phanh thây giám mục quyền cao chức trọng.

Ôi, chú ơi, đáng tiếc cháu không có thời gian, nên đành cho hẳn được chết một cách thoải mái.

Nick hạ lưỡi hái xuống, quay về bên cạnh Hayreddin.

“Xin lỗi”.

“Lần này cậu không có chiến lợi phẩm”. Hayreddin tuyên bố, sau đó cúi người xuống ghé vào tai nàng khẽ thì thầm: “Lần sau nếu còn cãi lại mệnh lệnh của tôi, đờn mà lĩnh roi đi”.

“...Vâng”.

“Gọi thuyền trưởng”.

“Vâng, thưa thuyền trưởng”. Nick cúi đầu.

Chương 9: Cô là chủ nhân, tôi là người hầu

Victor: “Tên?”.

Karl: “Karl D... Drake”. Khi nói đến họ tên, người thanh niên giống như bị nghẹn, bất giác khựng lại một thoáng.

Victor liếc nhìn người thanh niên sau cặp kính nói: “Nói thế nào bây giờ nhỉ, quý ngài ‘Drake’, kỹ thuật nói dối của ngài kém quá”.

Karl vẫn giữ vẻ trầm lặng. Từ khi sinh ra hẳn đã được dạy dỗ phải trung thực, anh dũng, khiêm tốn, chưa từng được huấn luyện để thực hiện những hành động xấu xa như nói dối thế này.

Sự chú ý của anh chàng bác sĩ quay về tờ giấy da dê, viết vài chữ sột soạt lên đó, thản nhiên nói: “Chỉ là, tôi nghe nói cậu là một hiệp sĩ nghèo, vậy là không hy vọng có người đem tiền đến chuộc rồi, cậu có gọi tên Thượng đế hay Aristoteles^[1] thì cũng sẽ vô dụng thôi. Bất hạnh thay, trên con thuyền này tôi là một trong ba người duy nhất biết viết chữ, hai người khác một là thuyền trưởng, một là thằng nhóc xấu tính kia... cho nên đành để tôi tới ghi lại họ tên của đám tù binh các người thôi. Tuổi tác, nơi sinh?”.

[1] Aristoteles là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và là thầy dạy của Alexandros Đại đế. Di bút của ông bao gồm nhiều lĩnh vực như vật lý, siêu hình học, thi văn, kịch nghệ, âm nhạc, luận lý học, tu từ học, ngôn ngữ học, chính trị học, đạo đức học, sinh học và động vật học. Cùng với Platon và Socrates, Aristoteles là một trong ba trụ cột của văn minh Hy Lạp cổ đại.

Karl: “... Hai mươi ba tuổi, Tây Ban Nha”.

Victor quét ánh mắt nhìn người thanh niên một lượt từ trên xuống dưới, viết lên tờ giấy da dê: “Đã hoàn toàn trưởng thành, tay chân cân đối, cơ bắp rắn chắc”.

Karl bị anh ta nhìn đến mức thấy khó chịu: “Người không có tiền chuộc thì sẽ thế nào?”

Victor dừng dừng trả lời: “Vứt đến chỗ người Ai Cập thu bông, hoặc đến Tân thế giới trồng mía, người có sức vóc như cậu là bán được giá nhất đấy”.

Khuôn mặt Karl tràn đầy tức giận: “Nhân loại là kiệt tác tối cao của Thượng Đế, vậy mà lại bị các người coi như súc vật để mua đi bán lại như vậy hả?”

Victor cười: “Kiệt tác thì tôi đồng ý, nhưng thân thể của súc vật cũng là kiệt tác đấy, mạch máu, thần kinh, cơ thịt, xương cốt, cấu tạo đại để cũng na ná nhau. Đừng có ra vẻ đứng đắn như thế, lúc ở trên bờ, các quý ngài đạo mạo trang nghiêm đây không phải cũng coi những người không giống mình như súc vật sao? Thử nhìn lại đám hiệp sĩ các anh đi, những đoàn quân Thập Tự Chinh^[2] đã tàn sát biết bao nhiêu tín đồ dị giáo rồi hả? Nói thật lòng, thuyền trưởng của chúng tôi vẫn còn có thể coi là người vô cùng nhân từ đấy, nếu để đám người Hồi giáo tóm được, mấy tên Kitô giáo các anh đã trở thành mồi cho cá mập rồi”.

[2] Thập Tự Chinh là một loạt các cuộc chiến tranh tôn giáo, được kêu gọi bởi giáo hoàng và tiến hành bởi các vị vua và quý tộc là những người tình nguyện cầm lấy cây thập giá với mục tiêu chính là phục hồi sự kiểm soát của Kitô giáo với vùng Đất Thánh. Các cuộc Thập Tự Chinh diễn ra chủ yếu giữa người Công giáo La Mã chống lại người Hồi giáo và các tín hữu Kitô giáo theo Chính Thống giáo Đông phương.

Karl cúi đầu im lặng, hiện giờ không phải là lúc quan tâm đến danh dự, khó khăn lắm mới tìm được nàng, bất luận thế nào cũng không thể để bị bán đi đến nơi xa được.

“Nếu như tôi muốn ở lại trên thuyền thì sao?”

“Ở lại trên thuyền?” Victor ngây người, sau đó bật cười: “Muốn làm nô lệ à? Tôi khuyên cậu, đừng”.

Karl kiên trì: “Thân thể tôi khoẻ mạnh, chèo thuyền, căng buồm, cọ rửa boong thuyền, việc gì tôi cũng có thể làm được”.

Victor bật cười đầy vẻ chế nhạo: “Không phải vấn đề này. Anh chàng hiệp sĩ ời, cậu không biết mình rất anh tuấn sao? Mệnh lệnh của thuyền trưởng là không cho phép cưỡng gian làm nhục phụ nữ, nhưng lại không nói là không được phép cưỡng gian làm nhục đàn ông, mỗi người đều phải tự bảo vệ chính mình. Tướng mạo cậu thế này...”. Anh chàng bác sĩ đánh giá một lượt chàng thanh niên với vẻ đầy khoa trương, con người này tuy thể chất tính cách không kém thuyền trưởng, nhưng lại thuần khiết ngay thẳng như một thiên thần, càng khiến người ta có ham muốn chà đạp.

Khuôn mặt Karl thoát xanh thoát trắng, những lời thẳng tuột của tay bác sĩ khiến hắn vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Trong lòng đột nhiên nhớ tới Nick, sắc mặt liền tái đi. Nàng là một cô gái đích thực, đáng vẻ mảnh mai nhỏ nhắn, không phải còn đẹp hơn mình rất nhiều sao? Trên con thuyền này toàn là lũ đàn ông bẩn thỉu, lẽ nào...

Nghĩ tới đây, Karl thực sự đã hồn bay phách tán, đột nhiên đứng bật dậy, đá chiếc ghế lăn ra sàn.

Victor giật nảy mình, vớ lấy con dao bạc rồi mới phát hiện ra tay của đối phương vẫn đang bị trói quặt sau lưng.

“Này, cậu làm cái gì thế! Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, tôi đã chỉ ra cho cậu một con đường sáng sủa đấy nhé!”

Giọng nói của Karl run rẩy, cuống quýt hỏi lộn xộn: “VẬY CÔ ẤY... CẬU ẤY, GÃ ĐỘI TRƯỞNG GẦY NHỎ KIA, CẬU ẤY CÓ BỊ... CÓ BỊ THƯƠNG KHÔNG?”

Victor nhíu mày: “Tên nhóc Nick khốn kiếp đó hả? Bị thương là chuyện thường xuyên... à ý cậu nói là bị thương ở phía dưới á”. Anh chàng bác sĩ xoa xoa tay, “Tôi thấy trên thế gian này trừ thuyền trưởng ra, chỉ có loại sinh vật cỡ như tinh tinh mới có thể trấn áp được tên nhóc đó”.

Karl thở một hơi dài nhẹ nhõm, linh hồn đã quay trở về thể xác. Thượng Đế phù hộ...

Victor thận trọng đứng cách xa ra một khoảng: “Quan tâm tới cậu ta như vậy cơ à? Không phải hai người mới gặp mặt lần đầu thôi sao?”

Karl lắc đầu: “Không có gì, chỉ là ngưỡng mộ cậu ấy võ nghệ cao cường”.

Victor đẩy đẩy cặp kính, thật không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của những tên hiệp sĩ này.

“Được rồi, vẫn còn một cách nữa. Thuyền viên cao cấp mang cấp bậc đội trưởng là những người có tư cách mang theo một người hầu lên thuyền. Cậu bị Nick đánh bại, coi như là tù binh của tên nhóc đó. Đi hỏi thử xem tên nhóc đó có cần không, người hầu không tính là nô lệ, biểu hiện tốt sẽ có khả năng trở thành thuyền viên chính thức. Có thằng nhóc kia che chở, sẽ không ai dám động đến cậu đâu”.

Làm người hầu của nàng... nói như vậy nghĩa là, có thể luôn luôn được ở bên cạnh nàng rồi...

Trước mặt anh chàng hiệp sĩ đột nhiên xuất hiện một con đường rộng thênh thang ngập tràn ánh dương. Hẳn vốn dĩ chính là người hầu của nàng.

Karl cảm kích nhìn anh chàng bác sĩ: “Cảm ơn, bác sĩ, ngài đúng là một người cao quý”.

Victor thở dài bất lực: “Dạy cậu thêm một câu nữa, trên thuyền từ ‘cao quý’ là dùng mắng người đấy”.

Tâm trạng của Nick đang rất xấu.

Tuy rằng đã giết được một kẻ thù, nhưng con lợn béo đó lại khiến nàng nhớ tới những chuyện trước kia. Thời thơ ấu vô tư lự, chú Assa dẫn nàng lang thang buôn bán hàng rong khắp ven biển phía Bắc Địa Trung Hải, Tây Ban Nha, Pháp, Bourgogne, Ý, hai người buôn bán các loại đặc sản từ khắp mọi nơi, kiếm được tiền liền đi mua những món ăn ngon... cho đến cái ngày ác mộng đó.

Dấu ấn trên ngực lại đau đớn như bị lửa đốt.

Quay về thuyền Hải Yêu, Nick nằm trong phòng mình cố gắng dỗ bản thân ngủ đi một lúc nên buổi chiều mới cảm thấy đỡ hơn đôi chút, lúc thức dậy bụng đã sôi ùng ục. Quả nhiên, trên thế gian này chỉ có bánh mì trắng là thứ thật sự đáng tin.

Nick đang định đi kiếm đồ ăn, ai ngờ vừa mở cửa liền bị một bức tường chặn lại, tên Tóc Vàng ngốc nghếch với khuôn mặt rất đỗi nghiêm túc trên con thuyền giáo hoàng kia khẳng khẳng đòi làm người hầu của nàng. Người hầu? Nick nghĩ tới từ này, giống như nhìn thấy vàng ròng như nước suối róc rách róc rách chảy hết ra ngoài. Người hầu là thứ chỉ có những kẻ có tiền mới dùng, nàng có tay có chân, dùng thứ đồ chơi đó làm gì?

“Tôi không cần tiền công”. Tóc Vàng mắt sáng rực nói, “Ăn ngủ trên thuyền, chỉ cần cô thừa nhận là chủ nhân của tôi là được. Tôi sẽ giặt giũ quét dọn cho cô, che nắng chắn mưa, bảo vệ an toàn cho cô”.

“Hả? Bảo vệ cho tôi?” Nick nghi ngờ mình vừa nghe nhầm. Bản lĩnh của nàng mà còn cần có người bảo vệ sao? Lắc đầu xua tay từ chối mấy lần liền, nhưng tên Tóc Vàng này bướng bỉnh như một con tê giác, đứng ì trước cửa không chịu đi, nhất định ép nàng đồng ý. Nick thực sự dối đến không chịu nổi, đành phải đồng ý đi hỏi thử thuyền trưởng.

Chuyến này nàng bị phạt, không được chia chiến lợi phẩm, nếu có được một tên người hầu miễn phí làm của bồi thường, thì coi như cũng tạm được... Nick nghĩ ngợi, tên này tương mạo không tồi, lên bờ rồi bán phút đi thì vẫn có thể cứu vãn được phần nào tổn thất. Ôm ý nghĩ đó trong đầu, nàng gõ lên cánh cửa gỗ sồi của phòng thuyền trưởng.

Hayreddin đang chấp vá lại lời khai của một vài tù binh.

Anh chàng Tóc Vàng vốn không phải là thuyền viên trên thuyền, ở Genova nhờ có võ thuật nên được tuyển làm vệ sĩ, trong chuyến đi đã vài lần thử tiếp cận giám mục Calitos...

Hắn gọi cô nhóc đó là Nicole.

Hayreddin xoa xoa cằm, một con người thú vị, một mối quan hệ thú vị.

Nên khi Nick tới hỏi có thể để tên Tóc Vàng đó làm người hầu không, thuyền trưởng không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền đồng ý ngay.

Sư tử là một động vật thuộc họ nhà mèo, tuy bình thường nhìn có vẻ lười biếng, nhưng có những lúc lòng hiếu kỳ lại rất mạnh.

Thế là khi các thuyền viên cấp cao dùng bữa tối trong khoang của thuyền trưởng, đứng sau lưng đội trưởng Nick là một anh chàng người hầu cao lớn với mái tóc vàng sáng rực.

“Đậu Hà Lan hầm”. Karl phủ một chiếc khăn ăn trắng muốt xuống trước bàn Nick, múc từ trong bát ra một thìa đậu Hà Lan đầy ắp đặt vào trong đĩa

của nàng, ánh mắt dịu dàng như sắp tan chảy đến nơi, sau đó ân cần hỏi: “Có muốn pha thêm nước vào trong rượu vang không? Rượu mạnh như vậy uống sẽ say đấy”.

Từ thuyền phó nhất cho đến các hoa tiêu, ớn lạnh tập thể.

Nick coi như không nghe thấy gì, ăn những gì nên ăn, uống những gì nên uống.

Ngay cả đàn ông cũng thu phục được dễ dàng, đội trưởng Nick quả nhiên là đàn ông đích thực!

Trong khi Nick đang thầm tính toán xem Karl đáng giá bao nhiêu tiền, thì thuyền Hải Yêu lại không đi theo hướng Nam quay về trụ sở chính ở Algiers, mà nhắm hướng Tây, thẳng tiến tới bán đảo Iberia^[3] của Valencia. Đối sang lá cờ ba vạch vàng đỏ của Tây Ban Nha, Hayreddin phủ lưới đánh cá lên thuyền rồi giấu nó ở một bến cảng tự nhiên, sau đó dẫn theo hơn một trăm người thân tín trong đội xung phong chuẩn bị đổ bộ.

[3] Bán đảo Iberia hay còn gọi là Bán đảo Tây – Bồ nằm ở cực Tây Nam châu Âu, được bao quanh bởi Địa Trung Hải về hướng Đông và Nam, và bởi Đại Tây Dương về hướng Tây và Bắc.

Nick không thích Tây Ban Nha, vốn dĩ không muốn đi cùng, nhưng “làm trái lệnh của thuyền trưởng có nghĩa là ăn roi”, nên đành phải đeo lưới hái lên lưng chuẩn bị xuống thuyền. Karl trái lại rất vui, hẳn cảm thấy rời con thuyền này càng xa, thì càng có lợi cho “tâm hồn thuần khiết” của Nick.

“Tóc Vàng, anh đang làm gì vậy?”

Tinh thần của Karl lập tức phấn chấn lên, giọng nói này là của nàng, tuyệt mỹ như nước suối trong lành, luôn luôn thẳng thắn dứt khoát như vậy, hơn nữa còn ngấm ngấm chứa một loại cảm giác... nguy hiểm?

Còn chưa kịp xoay người lại, một con báo con đã nhe nanh múa vuốt nhảy bổ lên lưng. Nick thấp hơn Karl rất nhiều, nên chỉ có thể cưỡi lên lưng hăn, hung hăng chẹn lấy cổ hăn: “Anh đang định lấy trộm vàng của ông đây phải không?”.

“Vàng nào cơ?” Anh chàng hiệp sĩ hoang mang, hăn chỉ đang thu dọn giường đệm cho Nick, có nhìn thấy cái gì đâu? Hơn nữa tư thế này...

“Còn dám nói dối! Mặt anh đỏ hết lên rồi kìa!” Hai chân Nick quắp chặt lấy thắt lưng Karl, chỉ trích như lẽ đương nhiên. Không phải trộm đồ, thì hà cớ gì lại đỏ mặt chứ?

“Tôi, tôi... cô xuống trước đi đã!” Người đẹp ở trên lưng, khuôn mặt tuấn tú của Karl nóng bừng như có lửa đốt, lại không dám kéo nàng xuống đột ngột, đang lúc bối rối, cánh cửa cốt két một tiếng rồi mở ra, một tên thuộc hạ trong đội xung phong thò đầu vào hét:

“Đội trưởng, thuyền trưởng nói muốn cậu...”.

Tên thuộc hạ nhìn thấy cảnh hai người đang quấn lấy nhau chiến đấu kịch liệt, lập tức im bật, vội vã đóng cửa lại.

“Khụ, đã quấy rầy rồi, các cậu cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi!”

Karl đáng thương quần bách đến muốn ngắt xiu, vội vàng kéo Nick ra nhẹ nhàng thả nàng xuống sàn thuyền:

“Thề có Thượng Đế, tôi không hề nhìn thấy vàng của cô!”

“Vậy sao lại động vào giường của ông đây!” Nick không chịu buông tha.

“Thay ga trải giường, còn nữa, xin cô đừng dùng những từ ngữ thô lỗ như vậy nữa có được không? Làm một tiêu... khụ, có giáo dục...”.

Karl cảm thấy cực kỳ đau lòng, một tiểu thư đoan trang xinh đẹp đã bị tên thủ lĩnh đám cướp biển kia dạy hư rồi.

Nick cũng chẳng thèm để ý tới hẳn, xông tới trước giường kéo chiếc ga trải giường trắng muốt ra, phía dưới phủ một lớp rơm mềm mại vàng óng, nàng vội vàng gạt hết chỗ rơm đi, mấy túi tiền đựng đầy xu vàng liền hiện ra.

Cẩn thận kiểm tra lại một lượt, Nick mới chắc chắn là không thiếu đồng nào. Vô duyên vô cớ nghi oan cho người tốt, tuy là người hầu của mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất xấu hổ, ngượng ngùng nói xin lỗi Nick: “Xin lỗi nhé, anh không giận chứ?”

Karl sửa sang lại chiếc áo sơ mi xộc xệch, cố gắng ép dòng máu nóng đang dâng lên quá mức trên mặt xuống: “Tôi không giận đâu”.

Nghĩ tới những năm qua, nàng tuổi còn nhỏ lại phải vất vả lưu lạc khắp nơi, coi trọng tiền bạc cũng là chuyện rất bình thường. Karl đau lòng, nếu như hẳn tìm thấy nàng sớm hơn một ngày...

Nick gãi gãi đầu: “VẬY... tối nay tôi mời anh ăn cơm nhé. Bọn họ nói Theuriau làm món thịt xông khói rất ngon, tôi sẽ đi lấy cho anh một miếng. Hay anh có muốn uống rượu rum không?”

Karl mỉm cười: “Không muốn gì cả, chủ nhân, chỉ cần cô vui thôi. Còn nữa, ngủ trên vàng không cảm thấy bị cộm sao?”

Truyền thuyết nói có một nàng công chúa, ngủ trên mười hai tấm đệm, phía dưới có một hạt đậu...

Nick lắc lắc đầu, vẻ mặt hạnh phúc vô bờ: “Thoải mái cực kỳ, ngủ trên cả đồng tiền sao có thể khó chịu chứ? À, vừa nãy không phải có người nói truyền thuyết gọi tôi sao?” Nói xong liền lộp cộp lộp cộp chạy ra khỏi cửa, bỏ lại chú chó săn mũi Tóc Vàng ủ rũ ở trong phòng.

“Nick, hưởng thụ quá nhỉ”.

Trên đầu Hayreddin quấn một chiếc khăn kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, khoác áo choàng màu trắng, ngồi ở đó nhìn nàng tùm tùm cười.

“À, vâng”.

Ngủ trên vàng có thể không hưởng thụ được sao? Nick ngậy người nhìn Hayreddin, thuyền trưởng chẳng có gì không tốt cả, chỉ là thích thay quần áo quá. Lúc mặc thành người Hồi giáo, lúc mặc thành tín đồ Kitô giáo, lúc nữa lại là áo choàng dài Ả Rập, thay đi thay lại không biết mệt. May mà hẳn mặc cái gì cũng đẹp, không đến nỗi tra tấn con mắt của cấp dưới.

“Có chuyện gì không thuyền trưởng? Vừa nãy không phải nói cầm theo vũ khí rồi xuống thuyền sao?”.

“Ừ, kế hoạch có thay đổi, chúng ta phải mặc quần áo của người Moor để lên bờ”. Vị thuyền trưởng tiếp tục cười tùm tùm, cầm một tấm vải trắng rất dài lên, vẫy tay về phía Nick: “Qua đây, nhóc, tôi sẽ quấn khăn giúp cậu”.

Nick quả thực chưa từng mặc thứ này bao giờ, thăm nghĩ thuyền trưởng quả nhiên là một ông chủ tốt, đến chuyện quần áo cũng quan tâm đến nơi đến chốn. Vì thế bước tới không chút nghi ngờ.

“Oái! Đau quá!!”

“Phải làm như vậy mới được, không quấn chặt thì sẽ rơi ra mắt”.

“Úi... thuyền trưởng, tay ngài nặng quá!”

“Đừng kêu, để các anh em của cậu nghe thấy, họ sẽ nghĩ thế nào? Có người đàn ông đích thực nào mà sợ đau không?”.

“Siết chặt chết tôi rồi”.

Nick bị chiếc khăn thít chặt nước mắt lưng tròng, thuyền trưởng từ đầu đến cuối vẫn cứ tùm tùm cười, một vòng rồi lại một vòng, rất kiên nhẫn quấn khăn.

Nhóc con, sau này đừng có quá đáng như vậy nữa nghe chưa.

Hơn một trăm tên đàn ông hung thần ác sát đầu đội khăn xếp, thân mặc áo choàng, tay cầm đại đao súng hoả mai đi trên quốc thổ Tây Ban Nha, trông thực là đáng sợ.

Cuộc chiến giữa những người Kitô giáo và Hồi giáo trên bán đảo Iberia đã diễn ra liên tục trong suốt mấy trăm năm, hiện giờ tuy người Hồi giáo rơi vào thế hạ phong, nhưng mềm nãn rã buông, tuyệt đối không có ai dám dấy vào những tên hải tặc Hồi giáo hung hãn này cả.

Thân hình Nick thấp bé mặc chiếc áo choàng dài càng trông giống một người hầu. Nhưng vị trí của nàng lại theo gần sát nhất sau lưng Hayreddin, nên không một ai dám vượt lên trước đội trưởng đội xung phong.

“Thuyền trưởng, chúng ta đến đây làm gì?”

“Tôi nhận được thư cầu cứu của trưởng lão người Moor ở Tây Ban Nha, nên tới thử xem có thể giúp được gì không”.

Người Moor là tên gọi khác của người Hồi giáo Bắc Phi sống trên bán đảo Iberia. Tám trăm năm trước, bọn họ mang theo kỹ thuật khoa học tiên tiến của Trung Đông tới nơi đây, đem lại ánh bình minh cho khu vực châu Âu trong những đêm dài Trung Cổ. Nhưng tám trăm năm sau, các quốc gia Kitô giáo vùng dậy, biến người Moor thành tầng lớp bị kỳ thị nhất. Bị trục xuất, bị áp bức, những người Hồi giáo giống như người Do Thái, bị ép chọn hoặc rời khỏi Tây Ban Nha, hoặc cải đạo sang Kitô giáo.

“Thuyền trưởng, từ trước tới giờ tôi không biết ngài cũng có sở thích tham gia vào những hoạt động từ thiện đấy”.

Hayreddin bật cười nói với Nick: “Những việc có thể kiếm lợi đều là sở thích của tôi”.

Đoàn người tìm đến khu định cư của người Moor ở Valencia, trang phục của người Hồi giáo với khăn trùm đầu và áo choàng giúp bọn họ lập tức được tiếp kiến. Khi biết người tới chính là Sư Tử Đỏ của Bắc Phi, vị trưởng lão râu tóc bạc trắng ngay tức khắc tiếp đón họ như khách quý.

Là thuộc hạ thân tín của Hayreddin, Nick cũng được tham gia vào cuộc đàm phán bí mật ấy.

“Khủng khiếp lắm, chúng tôi thật sự không thể chống đỡ được nữa, ngày nào cũng có người bị lôi ra ngoài ô hành quyết bí mật, cả phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha, bọn chúng muốn diệt chủng chúng tôi...”. Một vị trưởng lão kéo tay Hayreddin khóc lóc thảm thiết, biểu cảm của những người ở sau cũng toát lên vẻ đồng tình vô cùng chân thành.

“Tôi biết rất rõ tình cảnh của mọi người, vì vậy mới tới đây. Sự việc đã thê thảm đến thế, nếu có thể giúp được gì xin cứ nói thẳng”.

“Ôi thuyền trưởng, ngài thật là người có lòng tốt thích làm việc thiện...”

Hayreddin xua tay, ngăn câu nói của vị trưởng lão: “Thánh Allah trên cao, chúng ta đều là con cái của người, không nên nói những lời khách khí như vậy”.

Nick ngồi yên không hé môi nói câu nào, trong bụng thầm nghĩ thuyền trưởng trước giờ là người vô thần, theo đạo Hồi từ lúc nào thế?

Người Moor nóng lòng muốn rời khỏi Tây Ban Nha, nhưng số lượng quá đông, nên không phải trong một chốc một lát là có thể đi hết được. Hayreddin mang theo sáu chiếc thuyền, thương lượng rằng sẽ đưa một ngàn năm trăm người đến Algiers ổn thoả trước, còn cuộc sống trong phạm vi của người Hồi giáo ra sao, thì để bọn họ tự suy nghĩ.

Ở lại nghĩa là chờ chết, có thể rời khỏi địa ngục này là tốt nhất, những chuyện sau này hãy để sau này tính. Sự việc không thể chậm trễ, vị trưởng lão lập tức thông báo cho các khu định cư cách bến cảng gần nhất, bảo bọn họ dựa vào đơn vị gia đình tập hợp đủ một ngàn năm trăm người, bằng tốc độ nhanh nhất lên thuyền rời khỏi nơi này.

Suy cho cùng người bình thường cũng không phải là binh lính, công việc thu dọn đồ đạc rất chậm, Hayreddin để lại một nửa thuộc hạ để duy trì trật tự, còn mình thì dẫn theo Nick đi xung quanh một vòng.

Ngày thu bầu trời trong xanh không khí mát mẻ, trên những mảnh đất phì nhiêu màu mỡ đâu đâu cũng thấy những vườn cây ăn trái, như cam quýt, nho cùng đủ các loại quả tươi ngon khác toả ra mùi thơm ngọt say đắm lòng người.

Nhưng thái độ của Nick lại rất khác thường, rút lưỡi hái ra chém đổ mấy giàn nho.

“Cho người cần ta này, cho người cần ta nữa này...”.

Hung hăng đá văng mấy quả đi, Nick lại nhảy lên thân cây, chém gãy rất nhiều cành lá của những cây cam quýt đang sai quả trĩu trĩu, khiến những quả cam vàng óng rụng xuống đất. Nhưng xung quanh vẫn rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối không có ai xông ra quát, bắt dừng lại.

“Sao thế, chủ nhân nơi này từng bắt nạt cậu à?” Hayreddin cũng không ngăn cản, khoanh tay trước ngực nghiêng người dựa vào thân cây nhìn nàng sỉ vả.

“Phải, chỉ vì hai quả, mà thả một đàn chó ra cắn tôi, thiếu chút nữa là chết luôn rồi”. Nick nhớ tới lại càng thấy hận, trọng thương rồi nhiễm trùng, nàng phải giẫy giụa trốn đến một khu đất hoang, sốt cao đến năm ngày mà vẫn không hạ.

Chặt chém suốt một hồi, Nick cứ ngỡ đã phá huỷ được rất nhiều, nhưng ai ngờ ngẩng đầu lên nhìn, vườn cây ăn quả hoàn hảo căn bản nhìn không thấy biên giới. Đi xa thêm nữa, là những cánh rừng rậm rạp trải dài ngút tầm mắt hơn thế, toàn bộ đều là lãnh địa tư nhân. Giống như đấm vào bị bông, xung quanh chẳng sứt mẻ chút nào, một chút khoái cảm trả thù cũng không có.

Nick sững sờ nhìn hồi lâu, tự mình nói với mình: “Tại sao chứ, sông có chủ, cây có chủ, bùn lầy có chủ, trên thế giới này nơi nào có người ở đều bị chiếm hết, không được uống nước, không được ăn quả, không được đứng trên đất đã có chủ, nếu không sẽ phải chết”.

Đây là đất của người Tây Ban Nha, người Moor nhất định phải đi; đất của người Hồi giáo, người Kitô giáo sẽ bị đuổi. Rõ ràng là một vùng đất màu mỡ trù phú đến thế, nhưng sao không thể khoan dung hơn một chút, để nhiều người được sống sót hơn?

“Vì con người chính là loại động vật ngang ngược như vậy đấy...”. Hayreddin nhẹ nhàng nói, hần chỉ vào một toà lâu đài trên sườn núi phía xa xa.

“Đó là gia tộc James, chủ nhân của lãnh địa Valencia này, gia huy là hình con dơi đưa tin. Nhìn thấy cướp biển đến liền đóng chặt cổng thành, có lẽ là đang trốn trong chần run rẩy”.

Hayreddin bước tới, xoa xoa đầu Nick, “Một đứa trẻ vạt hai quả cam, đối phương liền thả chó ra cắn. Nhưng giờ thì sao, cho dù cậu có đốt trụ nơi này thành tro, thì chủ nhân của nó cũng không có gan chạy ra hỏi tội đâu”.

“Đó là con người sao? Kiệt tác của Thượng Đế, đứa con của thánh Allah đó ư?” Nick ngẩng đầu hỏi.

“Đó chính là con người, là linh trưởng trong vạn vật, mềm nắn rắn buông, vô cùng xấu xí”. Hayreddin đáp, hần vuốt ve thanh đao Damascus dặt ở

thắt lưng, trầm giọng nói: “Con người đã như vậy, thì ta phải là dao thớt, những kẻ khác là cá thịt. Nick, Địa Trung Hải sau này, không có sự đồng ý của Sư Tử Đỏ, thì đám người đó có muốn đến bờ biển rửa tay thôi cũng không được!”

Chương 10: Chó săn môi Tóc Vàng

Hayreddin nói được là làm được.

Cái ngày mà nhóm người Moor đầu tiên đến được Algiers, cả thế giới Hồi giáo như sôi sục. Không tính toán đến việc sẽ được mất những gì khi cứu giúp những đồng bào Hồi giáo, chỉ như vậy thôi đã là đối đầu với giáo hoàng – đại diện của thế giới Kitô giáo rồi...

Bắt đầu từ mùa thu năm đó, gần như mỗi lần ra khơi, Hayreddin đều nhân tiện đến Tây Ban Nha một chuyến, chở đầy một thuyền những người Moor bị đe dọa tàn sát quay về Bắc Phi. Một ngàn người, hai ngàn người, ba ngàn người... bề ngoài thì giống như những hoạt động từ thiện không kiếm được một đồng tiền lãi nào, nhưng lại mang đến vinh quang và danh tiếng tối cao cho Hayreddin.

Algiers, Tunisia, Tripoli, ven biển Bắc Phi đều lưu truyền hành động quả cảm và tấm lòng nhân hậu của hãn, thậm chí vang danh đến cả thủ đô của đế quốc Ottoman ở tận Biển Đen xa xôi – Constantinopolis. Thân phận của Sư Tử Đỏ từ một tên hải tặc khét tiếng phát tài nhờ bạo lực, lặn mình một cái biển thành anh hùng dân tộc được người người ngưỡng mộ.

Vô số người vì sùng bái hãn mà lao đến nương cậy, những nhóm cướp biển thế lực nhỏ cũng ào đến xin nhập bọn, đội thuyền của Hayreddin trong thoáng chốc mở rộng đến hơn ba mươi chiếc chiến hạm. Tổng đốc ngầm của Algiers, chính thức trở thành vua hải tặc của Bắc Phi.

Đương nhiên, từ xưa đến nay Nick không bao giờ thèm hiểu những thứ “rất ảo” ấy. Nàng chỉ chú ý tới tiền công của mình đã tăng thêm mười đồng vàng, hơn thế, thân là đội trưởng đội xung phong đứng đầu thuyền số hai, nàng thực sự có thể tung hoành ngang dọc khắp đường phố ở Algiers. Ngày ngày cơm no rượu say ngủ trên cả đồng vàng, thiên đường cũng chẳng bì kịp. Chỉ có duy nhất một vấn đề khá đau đầu, chính là tên Tóc Vàng vừa lăm điều lại vừa phiền phức.

“Nick, những từ kiểu như ‘ông đây’, ‘anh mày’, ‘con mẹ nó’, ‘mày đi chết đi’ quá thô lỗ, một tiểu thư tuyệt đối không thể dùng những từ đó được”.

“Nick, phụ nữ thì phải uống rượu nhẹ, những thứ như rượu rum chỉ có những kẻ thô lậu không có phẩm vị mới uống thôi”.

“Nick, hay là dọn ra khỏi nhà Sierra đi, cô có biết danh tiếng của cô ta thực ra là... tôi không muốn tên của cô có bất cứ mối liên quan nào với người phụ nữ làm cái nghề đặc biệt ấy”.

“Nick, buổi trưa đừng đội nắng ra ngoài như thế, sẽ bị cháy nắng đấy, phải biết là có thể nhìn ra được giai cấp và xuất thân của một người qua màu da”.

“Nick, Nick, Nick, Nick, Nick...”.

Anh chàng hiệp sĩ Karl cần mẫn khuyên bảo, cố gắng bồi dưỡng cậu nhóc cướp biển đàn ông đích thực trở thành nàng tiểu thư trong tâm tưởng.

“Đủ rồi!!!”

Nick hét lớn, cuối cùng cũng không thể chịu nổi.

Quay về Algiers liền thu nhận người mới, cứ bận rộn suốt nên không có thời gian rảnh đi bán người. Mùa thu bắt tri bắt giác trôi qua, bông, cam,

quýt, nho toàn bộ đều đã thu hoạch xong, ruộng vườn không thiếu nhân công, thị trường mua bán người đã hạ nhiệt rồi.

Nick nghĩ bán Karl đi lúc trái mùa nhất định sẽ lỗ vốn, nên mới tính nuôi thêm một mùa đông nữa, đến vụ gieo trồng vào mùa xuân sang năm sẽ mang ra bán.

Ai ngờ tên Tóc Vàng này hoàn toàn không có chút ý thức nào về việc đã trở thành “vật thuộc quyền sở hữu cá nhân”, ngày ngày lái nhà lái nhái, giống một bà vợ hơn cả Sierra. Trừ những lời lúc làm việc và nghỉ ngơi trong sinh hoạt hàng ngày ra, Karl không ngừng khuyên nàng rời khỏi tổ chức cướp biển, thực sự là không có nổi một ngày bình yên.

“Từ chức? Anh nuôi tôi nhé” Nick mĩa mai, ăn cơm vẫn còn phải phụ thuộc vào ông đây, dựa vào cái gì mà mạnh miệng.

“Tôi nuôi cô, tuyệt đối không để cô bị đói”. Sống lưng Karl thẳng tắp, đôi mắt màu lam sâu thẳm có một vẻ kiên trì mà Nick không sao hiểu nổi.

Lính đánh thuê, người lao động, thuyền viên, nông dân, mấy năm nay hẳn đã làm hết rồi, vừa làm thuê vừa đi tìm nàng, tuy rằng không thể phát nhanh như làm cướp biển, nhưng nuôi thêm một miệng ăn cũng không vấn đề gì. Karl nhìn lớp vải gạc quấn quanh dưới lớp áo sơ mi của Nick, cả đời nàng vốn dĩ nên sống dưới sự yêu thương che chở của người khác, chứ không phải là lang bạt nghèo khổ như vậy.

“... Bỏ đi. Tôi thích tự nuôi mình hơn”.

Nick ngã vật ra giường, độ cứng của đồng vàng dưới người khiến nàng thấy yên tâm. Tóc Vàng là người tốt. Tuy thế nàng vẫn không hiểu, tại sao một hiệp sĩ coi danh dự như mạng sống lại cam tâm tình nguyện làm người hầu của nàng, thay ga trải giường, phơi chăn, thậm chí dây giày của nàng bị tuột hẳn cũng rất tự nhiên quỳ một gối xuống thắt lại.

Một người đối xử tốt với một người khác, nàng có thể cảm nhận được, nhưng lại không thể hiểu được. Thế giới của Nick luôn luôn là mối quan hệ mua bán, trả giá, sau đó nhận thù lao, bất kể đó là vũ lực, tri thức, sinh mệnh hay thân thể. Trong mắt của nàng, làm cướp biển giống như trồng hoa màu, gặt hái sinh mệnh kẻ khác đổi lấy vàng, ngay cả tính mạng của nàng, chẳng qua cũng chỉ là quả cân trong một cuộc giao dịch mà thôi.

Nếu nói hăn ý đồ gì với nàng thì cũng không đúng. Cho dù là phải trải chân đệm nằm trên sàn thuyền, Karl cũng tuyệt đối không ngủ trong phòng của nàng, chỉ một tấm thảm mà dựa ở ngoài cửa cả một đêm, bất kể là mưa to hay gió lớn. Ánh mắt cũng hoàn toàn thuần khiết ngay thẳng, trừ những lúc đỏ mặt một cách kỳ lạ ra, thì trước nay chưa bao giờ lộ ra hứng thú chòng ghẹo đầy ẩn ý của bọn đàn ông.

Sẽ không có người nào cho đi một cách vô duyên vô cớ như vậy hết, trừ chú Assa.

Nàng không thể hiểu được giá trị quan của Karl, loại suy nghĩ chỉ muốn cho đi không cần báo đáp này càng khiến nàng cảm thấy khó chịu một cách vô cớ. Vì thế, Nick dứt khoát quyết định, bán phút hăn đi.

Nhưng...

Lần thứ nhất: Bán hăn cho một thương nhân Ả Rập đi Ai Cập. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Tóc Vàng đã trở về nhà của Sierra, chuẩn bị bữa sáng xong xuôi cho Nick.

Lần thứ hai: Bán cho đoàn trưởng của một nhóm lính đánh thuê đến Sicilia bắt người. Ba ngày sau, Tóc Vàng với một lớp da bị mòn vẹt ở cổ tay đã trở về nhà của Sierra, quét dọn nhà cửa mặt không đổi sắc.

Lần thứ ba: Bán cho một tay buôn nô lệ trồng mía đi Tân thế giới. Mười ngày sau, Tóc Vàng cả người gầy tọp đi, giống hệt một vị thần giữ cửa ngời xồm trước phòng Nick như ngày thường. Hăn nhảy từ trên thuyền xuống,

bơi hơn hai mươi hải lý quay về, dưới lớp quần áo rách rưới để lộ phần da thịt cháy nắng.

Nói như Sierra, nàng ta chưa từng nhìn thấy con chó săn mồi nào cố chấp như vậy.

Nick hoàn toàn bó tay.

Đành phải nghiêng răng móc tiền ra mua kem dưỡng da và quần áo mới, Nick iu xiu nằm bò ra bàn nhìn Karl ăn cơm. Cho dù đã đói đến mức này rồi, hắn vẫn giữ “lễ nghi cao quý” không tài nào hiểu nổi ấy.

“Tiền bồi thường hàng hoá”. Nick bĩu môi trách móc.

Bán ba lần liền đều chạy về, uy tín kinh doanh của nàng ở Algiers đã thấp đến mức thảm hại. Loại hành vi bị tình nghi lừa đảo này vốn dĩ sẽ bị kiện tới thương đoàn, cũng may là có danh tiếng của Sư Tử Đỏ chống lưng, nên cuối cùng chỉ cần trả lại tiền là êm chuyện. Nhưng tiền đã chi cho người trung gian và hoa hồng cho thương đoàn, bất luận thế nào cũng không lấy về được.

Nick nhìn chăm chăm vào Karl oán hận ngút trời: “Khế ước chỉ có thời hạn một năm, anh là người da trắng, đến thời hạn thì sẽ được tự do, ở Tân thế giới còn có thể được chia đất. Tôi cũng đâu có trả anh tiền công, Tóc Vàng, đầu anh có bị nhúng nước không thế?”

Karl nuốt số thức ăn trong miệng xuống, cười nhạt: “Cô bán tôi là quyền của cô, tôi muốn chạy về cũng là quyền của tôi. Còn nữa, cô ngồi ngay ngắn lại đi, thẳng lưng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo như thế còn ra thể thống gì nữa”.

Đảo mắt nhìn thấy chiếc áo sơ mi nhăn nheo nhàu nhĩ Nick mặc trên người, vạt nhét trong quần, vạt thò ra ngoài, hắn liền cau mày thể hiện vẻ không hài lòng: “Thế nên tôi mới nói Sierra không chăm sóc chu đáo cho cô, ăn

mặc chính là nhân cách thứ hai của con người, cho dù trên người có mặc quần áo cũ, nhưng tinh thần thì tuyệt đối không thể buông lỏng, giáo dục và phẩm hạnh hoàn toàn thông qua...”.

“Á á á!!!” Nick ôm đầu hét toáng lên, cảm giác bên tai toàn là tiếng kêu vo vo của lũ ruồi vàng, “Tôi không bán nữa là được chứ gì! Anh thích là áo sơ mi thì cứ là, thích gấp tất thì cứ gấp, muốn làm gì thì cứ làm cái ấy!! Chỉ xin anh đừng lải nhải nữa!”

“Không được”. Karl dứt khoát từ chối, “Trong ngày được sắc phong làm hiệp sĩ tôi đã từng thề rằng, phải chính trực thẳng thắn, thà chết chứ không nói dối! Cho dù cô có là chủ nhân của tôi, cô có chỗ nào sai tôi vẫn phải nói!”

“VẬY TÔI KHÔNG CẦN ANH NỮA, ANH ĐƯỢC TỰ DO, HAI NGƯỜI CHÚNG TA HẾT NỢ! TÔI SẼ CHO ANH LỘ PHÍ TRỞ VỀ CHÂU ÂU, ĐÚNG RỒI, TỐI NAY CÓ THUYỀN ĐẾN Ý ĐÂY...”. Nick sắp phát điên rồi, ngay cả giá cả cũng không thèm tính toán nữa, chỉ muốn vứt luôn hẳn ta ra khỏi cửa, không bao giờ gặp lại nữa.

“Không được”. Karl lại một lần nữa từ chối, giọng điệu cố chấp khiến Nick dựng cả tóc gáy, “Tôi đã từng thề rằng, phải kiên trì với lý tưởng, không run không sợ! Trung thành quả cảm, không thẹn với Thượng Đế!”

“VẬY, NÓI VẬY CÓ NGHĨA LÀ...” Nick nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi rất lớn đang trùm khắp, không thể chạy trốn.

“Nghĩa là, bất luận thế nào đi nữa tôi luôn sẽ ở bên cạnh cô, hơn nữa tôi tuyệt đối không từ bỏ quyền được nhắc nhở và khuyên nhủ của mình”.

Anh chàng hiệp sĩ đứng dậy, tay nắm chặt cây thánh giá trước ngực, ánh mắt giống như đang tuyên thệ vô cùng thành kính.

“Nick, tôi sẽ vĩnh viễn đi theo cô”.

“... Ma quý á!!!!!!”

Đội trưởng Nick, người đàn ông đích thực gặp biển không hoảng, vấp chân lên cổ ôm đầu chạy trời chết ra khỏi nhà “cô tình nhân Sierra”, thẳng một lèo đến toà lâu đài màu trắng trên núi.

“Thủ lĩnh, mau cứu mạng...”. Nick chạy đến mức thở hồng hộc hụt cả hơi, xoay mấy vòng, mới nhìn thấy bóng dáng Hayreddin đang ở hành lang. Trong tay hắn là một chiếc đĩa đựng những mảnh thịt vụn, đang chơi cùng con sư tử.

Nhìn thấy Nick, con sư tử gầm gừ một tiếng trầm thấp, thẳng nhóc kia dáng người nhỏ bé, nhìn qua thì rất hợp để làm đồ ăn, nhưng lại có một loại cảm giác uy hiếp kỳ lạ, khiến phán đoán của nó bắt đầu rối loạn.

“Hamm, ngồi xuống”. Hayreddin bình thản ra lệnh. Con sư tử lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn. Hayreddin nắm lấy cái bờm của nó, cười nói: “Tên nhóc đó còn mạnh hơn người nhiều, nuôi người lâu như vậy, mà lát nữa bị chém thì ta đau lòng lắm”.

Nick thả lỏng bàn tay đang nắm lưỡi hái ra, phàn nàn: “Thuyền trưởng, tại sao thú cưng của ngài đều nghe lời thế?”.

“Bởi vì tôi chăm sóc dạy dỗ có phương pháp. Sao thế, Tóc Vàng không nghe lời cậu à?” Hayreddin tùm tùm cười, dứt một miếng thịt cho con sư tử, “Nghe nói cậu đã bán hắn rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào cũng đều chạy về được, rất trung thành”.

Nick nản lòng: “Không phải là không nghe lời tôi, mà là muốn tôi nghe lời anh ta”. Vớ lấy một quả sung khô trên chiếc đĩa bạc bên cạnh nhét vào miệng, Nick nghĩ vẫn là thuyền trưởng tốt bụng, luôn để nàng chiếm được lợi thế. Không giống Tóc Vàng, đã lằm lằm lại còn phải bồi thường tiền.

“Có những người như vậy, rất thích áp đặt quan điểm của bản thân lên đầu người khác...”. Hayreddin ngừng lại một lúc, cảm thấy đề tài này thật vô vị. Bèn hỏi: “Gần đây trong thành thế nào?”

“Thế nào á? Vẫn như vậy thôi. Mùa xuân vừa đến, thị trường liền náo nhiệt hơn hẳn”. Nick không biết thuyền trưởng có dụng ý gì.

“Cậu làm bảo kê ở quán rượu, không có ai tới gây phiền phức chứ?”

“Không có, sao có thể được”. Nick lại sờ đến mấy quả nho khô, “Toàn là mấy con ma men, đập ghế ném cốc, quăng ra ngoài là hết chuyện”.

“Như vậy...”. Hayreddin xoa xoa cằm, “Mấy ngày trước thuyền phó hai của thuyền số ba uống rượu say ra tay với người ta, vốn dĩ chỉ là chút chuyện vặt tranh giành ghen tuông thôi, kết cục lại bị người ta lén lút xiên cho một đao sau lưng”.

Nick gật gật đầu: “Tôi biết chuyện này, kết cục hỗn loạn một hồi mà không tìm ra ai là kẻ đã động thủ”.

“Vậy có lẽ cậu không biết, sáng sớm hôm nay, bên bờ biển phát hiện thi thể của tay giám sát thuyền số bốn, thân thể đã trương phình lên rồi”.

Nick ngạc nhiên hỏi: “Jamal là tín đồ chỉ thích ở nhà, bình thường rất ít khi ra ngoài uống rượu, không phải là đánh nhau chứ?”

Hayreddin vứt toàn bộ số thịt cho con sư tử, lau lau tay: “Bốn vết đâm, đều ở những bộ phận quan trọng. Nick, cậu đi lại trong thành, nhớ phải cẩn thận đấy”.

“Huênh hoang quá, bị người ta nhớ hết mặt rồi”. Karl đi phía sau Nick, nhắm mắt theo đuôi. Đây đúng là mảnh đất đầy thị phi, quả nhiên nguy hiểm trùng trùng.

“Nhớ thì cứ để cho nhớ đi, gieo nhân nào thì gặp quả ấy”. Nick không một chút để tâm, nhai đậu rang rôm rốp rôm rốp, nhìn sạp này một tí ngó hàng kia một tẹo, nhưng chẳng mua gì.

“Đội trưởng Nick, nhìn thử chất vải mới này đi! May cho ngài đây một bộ quần áo mới đi! Satin vàng lóng lánh, tay nghề thủ công ở Venice đấy, rất hợp với màu tóc của ngài ấy!”

“Đội trưởng Nick, viên đá xanh thiên thanh khảm trên thanh gươm quý của Ba Tư này, cực hợp với đôi mắt ngài, không lấy một đồng lãi nào hết, bán cho ngài giá gốc luôn!”.

Gân xanh trên thái dương Nick gồ lên, quay đầu lại trừng mắt lên hung dữ nhìn Karl: “Trông tôi giống mấy kẻ vung tay quá trán lắm hả?”

Karl mỉm cười bất lực: “Không giống, chưa từng thấy ai tiết kiệm như cô hết”.

“Thật là, ăn no mặc ấm còn chưa đủ sao, tiền vàng phải giữ lại để sinh sôi nảy nở chứ, mấy cái thứ satin gươm quý đó, người Do Thái chúng ta...”. Nick khựng lại, nhớ tới ông chú Assa còn tiết kiệm hơn thế, nhưng khi mua quần áo cho nàng trước giờ chưa bao giờ tiếc rẻ chuyện tiền bạc. Chẹp, đó đều là những chuyện từ rất lâu, rất lâu rồi.

Nhưng loáng cái, một đầu phố chợ đột nhiên trở nên hỗn loạn, giọng nói rất quen hét to: “Cướp! Các người dám... tôi chính là bác sĩ của Sư Tử Đỏ đây!!!”.

Nick xoay người xông vào trong đám đông, lao nhanh đến chỗ mọi người đang tụ tập.

Chen vào giữa, từ đằng xa nàng đã nhìn thấy mấy người đàn ông che khăn trùm đầu Ả Rập đang vây lại, gươm đao lên đâm xuống. Còn người đàn ông thanh tú đang nằm bệt trên đất, chính là bác sĩ trên thuyền Victor.

Victor ra ngoài chọn mua một số loại thuốc, những thứ có thể cải tử hoàn sinh bình thường còn đắt hơn cả vàng, hàng giả hàng kém chất lượng nhiều không đếm xuể. Chọn trái chọn phải khó khăn lắm mới nhét đầy được hòm thuốc, cả một túi vàng cũng chỉ còn thừa lại vài đồng, đúng lúc định quay về thì bị một toán cướp cướp mất cái hòm, còn kéo ngã xuống đất.

Victor nghĩ thầm ở Algiers này sẽ không có ai dám cướp đồ của Sư Tử Đỏ, bèn cao giọng hét toáng tên mình, ai ngờ đối phương cũng không thèm chớp mắt, lập tức rút đao ra chém. Anh chàng bác sĩ không còn hơi sức đâu để quan tâm đến căn bệnh sạch sẽ thái quá của mình nữa, cuộn người lẩn tránh chỗ hiểm, nhưng lại bị mũi đao đâm vào bả vai.

Còn hơn ba mươi mét nữa, nhưng đây là phố chợ người người chen lấn, Nick dù có chạy thế nào cũng không đến kịp, mắt thấy Victor sắp mất mạng dưới lưỡi đao, nàng bèn sờ ra sau lưng, tháo rời một đầu lưỡi hái từ phần cán sắt ra, ném nó đi như một chiếc boomerang.

“Á” một tiếng thét thảm thiết vang lên, cả tay lẫn đao của tên cướp đang tấn công rơi luôn xuống đất. Những tên còn lại cả kinh, lập tức vút lại con mồi lẩn vào trong đám đông. Nick chạy đến bên cạnh Victor quét mắt nhìn một lượt, thấy không có gì nguy hiểm, bèn ngoái lại hét to: “Karl, chăm sóc cho bác sĩ!” Nói xong liền đuổi theo dấu vết.

Chương 11: Tội nghiệt

Mấy gã bịt mặt này như những tay chạy trốn chuyên nghiệp, cả đám lúi vào trong đám đông vừa chui vừa chen, trơn tuột như mấy con cá nheo. Nick lại thấp nhỏ nên không nhìn rõ hướng chúng chạy, bèn nhảy lên, giảm men theo những chiếc xe đẩy bán hàng rong cùng những thanh cọc gỗ của lều trại để đuổi theo, đến khi Karl xử lý sơ qua vết thương của Victor xong, thì đã chẳng thấy bóng dáng nàng đâu.

Nick đuổi theo rất lâu, phát hiện đám người đó ra khỏi chợ liền tản ra, chạy trốn về phía khu dân cư ở phía Nam Algiers. Đây là nơi cư ngụ của rất nhiều người nghèo khổ, nhà cửa thấp bé chật chội, những con hẻm nhỏ với những dòng nước thải chảy qua rất thích hợp để lẩn trốn. Lúc trong chợ Nick đã chém đứt tay một tên, bèn lẩn theo dấu máu đuổi đến khu ổ chuột.

Vết máu tuy đứt quãng, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề mất dấu, trong mê cung này, Nick càng đi càng sâu, những con hẻm nhỏ hẹp tối tăm không thấy ánh sáng, thỉnh thoảng thấy một người nào đó, đều là choàng những chiếc áo bẩn thủ trốn trốn tránh tránh.

Chỉ cần tóm được một tên là xong thôi. Nick thầm nghĩ, không biết vết thương của Victor có sâu không.

Địa hình phức tạp, sống lưng nòng cẳng cứng, như một con báo cảnh giác quan sát bốn phía xung quanh. Đột nhiên trước mắt loé sáng, một góc áo màu trắng chợt vụt qua chỗ ngoặt trước mặt, Nick lập tức xông tới. Chỗ ngoặt trong mê cung quanh co mấy đoạn, cuối cùng tên đàn ông trước mặt dừng lại trong một ngõ cụt.

“Nick đội trưởng đội xung phong...”.

Một giọng nói trầm thấp mơ hồ vang lên dưới lớp mặt nạ.

“Đã nhận ra ta, còn dám chạy”. Nick nắm chặt lưới hái, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Người chạy không thoát đâu, khai tên kẻ đứng sau ra, ta sẽ tha chết cho”.

“Ha ha ha... rất cuộc thì ai mới là người chạy không thoát đây...”.

Người đàn ông bật cười lạnh lùng u ám, trong lòng Nick cả kinh, sau lưng đột nhiên có thêm vài người nữa. Trên đỉnh đầu, một chiếc lưới đánh cá cực lớn được tung ra rồi chụp xuống.

Nick định rút dao vung lên chém theo phản xạ, nhưng đã phát hiện ra một vấn đề chí mạng. Nơi này quá hẹp, những loại vũ khí dài cần bản không thể múa may gì được. Chiếc lưới đánh cá được đan bằng những sợi dây thép nhỏ như chuyên dùng để đối phó với nòng, Nick không xé rách được mắt lưới, lưới hái liền bị quấn lấy.

“Ép chặt lưới xuống! Bắt thằng đó lại!”

Kẻ địch từ hai phía trước sau lao đến, âm mưu tóm sống Nick.

Lợi thế hoá thành bất lợi, Nick dứt khoát vặn lưới hái, cuốn chặt lấy tấm lưới vớt sang một bên, còn mình thì thoát ra, sau đó rút dao găm ra khỏi giày, chuẩn bị đánh giáp lá cà. Điểm yếu của nòng chính nằm ở thể lực không tốt, vóc dáng nhỏ cánh tay bé, cận chiến sẽ vô cùng bất lợi. Nơi nhỏ hẹp thế này, một khi bị kẻ địch khống chế thì rất khó thoát thân.

Lưới dao sáng loáng của hải yêu đã vung lên, đối phương không còn muốn bắt sống nòng nữa, rút kiếm ra nhất loạt xông lên, trong không gian chật hẹp chưa đến một mét rưỡi, những thanh kiếm đan xen vào nhau. Tốc độ của Nick không ai có thể bì được, thân hình nhỏ bé chui lủi, xông đến người tên đàn ông đứng gần nhất, thanh đao hình chóp đâm vào dưới nách, thuận tay xoay một vòng, máu tươi phun ra xối xả theo ba rãnh máu, bắn cả lên đầu cổ mặt mũi nòng.

Đánh giáp lá cà kẻ nào cũng cảm kẻ đó thẳng, lăn lộn suốt bao nhiêu năm dưới đáy xã hội đã khiến Nick sớm quen với việc bị người đánh và đánh người, đặc biệt là nên phản ứng ra sao trong tình cảnh bị cả đám người bao vây tấn công.

Nick yên ổn chui ra, giơ chân đạp vào mé đầu gối của kẻ địch đứng ngay cạnh, đây là chỗ yếu nhất trên chân của con người, tìm đúng vị trí, sức lực dù không khoẻ cũng có thể có sức công phá lớn. Người đàn ông hét lên một tiếng thảm thiết, dây chằng khớp đầu gối đã đứt, lập tức không thể

đứng vững, ngã lăn ra đất. Nhưng nơi này chật hẹp, đối thủ lại đông, Nick hạ được hai tên đó xong cũng bị ăn một đập vào bụng.

Chỉ cần động tác hơi chậm lại thì sẽ mất mạng, Nick nín thở nhịn đau, thuận theo thế tiến của đối phương lùi ra sau, hoá giải được phần lớn tác động va đập, sau đó rút ra từ trên đùi một con dao găm khác, lưỡi dao mỏng tuốt khỏi vỏ, nhẹ nhàng xẹt qua, chém đứt cả gân kheo lẫn thớ cơ của tên bên cạnh.

Máu phun ra từ động mạch, phát ra tiếng xì xì giống như tiếng gió, toàn thân hải yêu đầm máu tựa như loài ác quỷ hung hãn tàn bạo nhất trong đêm tối, mỗi nhát dao chém xuống, đều gây vết thương chí mạng không thể cứu chữa.

Cuối cùng, khi Karl tìm được tới đây, trong con hẻm nhỏ tối tăm chật chội máu thịt tung toé khắp nơi, chiến trường này còn tanh nồng, tàn khốc hơn cả bức tranh địa ngục mà Michelangelo^[1] đã vẽ. Nick tựa lưng vào một bức tường, ngồi phệt xuống giữa đồng thi thể, toàn thân không có chỗ nào là không dính máu.

[1] Bức tranh địa ngục mà Michelangelo đã vẽ có tên là “Sự phán xét cuối cùng”, đây là một bức tranh được vẽ trên tường thờ của nhà nguyện Sistina ở thành Vatican. Phải mất bốn năm để hoàn thành bức hoạ này, bức tranh mô tả vào ngày tận thế, các linh hồn đến trước mặt Chúa Jesus để chờ nghe phán xử.

“Ồ, anh tới muộn”.

Trong bóng tối nàng cất tiếng gọi, máu tươi đặc quánh từ trên tóc nhỏ giọt tí tách, chiếc áo sơ mi bị xé rách, để lộ ra một bên vai cùng phần ngực, ngôi sao sáu cánh màu lam biến thành màu đỏ rực. Trái tim Karl nhảy vọt lên cổ họng, lao bổ tới hét lên:

“Bị thương ở đâu?”

Nick lắc lắc đầu, giọng nói nhỏ dần: “Lâu không vận động nên mọi cơ thể, không bị thương ở đâu cả, đều là máu của những kẻ khác”.

Bàn tay Karl run rẩy bắt đầu lần chùi máu tươi bắn lên người nàng, sau khi chắc chắn không có vết thương lớn nào, hai mắt đỏ hoe.

Hắn đã từng thề sẽ bảo vệ nàng, nhưng hắn luôn đến muộn. Buổi tối kinh hoàng nhiều năm về trước hắn đã tới muộn, hôm nay cũng không thể tới kịp.

“Đừng làm nữa, đừng làm việc này nữa...”. Chàng hiệp sĩ vùi đầu xuống trước ngực Nick, giọng nói run rẩy như lá rụng mùa thu. Nếu không phải trái tim đau đớn kích động đến cùng cực, hắn sẽ không bao giờ có hành động thất lễ như vậy.

“Tôi sẽ nuôi cô, tôi sẽ bảo vệ cô, đừng làm việc này nữa! Những thứ bẩn thỉu, tội ác, nguy hiểm này... vốn dĩ cô nên mặc những bộ váy áo đẹp đẽ, ngày ngày khiêu vũ...”.

Nick không nói gì, ngẩng đầu nhìn khoảng trời ảm đạm trong con hẻm nhỏ, đột nhiên thoáng hiểu ra tại sao mình không thích Karl.

Nàng dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm cơm ăn, trải qua cuộc sống thoải mái tiêu dao, nhưng con người này luôn cảm thấy nàng rất đáng thương, rất yếu đuối. Trong mắt hắn công việc nàng nỗ lực làm, giá trị của sự tồn tại đều trở nên không cần thiết.

Nick cúi đầu, khuôn mặt dính đầy máu tươi không một chút cảm xúc, ánh mắt đầy trống rỗng: “Karl, chúng ta vốn dĩ không đi cùng trên một con đường”.

“Cậu còn muốn để cô ấy phơi mình ở đây bao lâu nữa?” Một bóng người màu đỏ đổ xuống, Karl bị đẩy sang một bên.

Vẻ mặt Hayreddin có chút nhớn nhác, hắn cởi chiếc áo choàng màu trắng ra khoác lên người Nick, quấn tròn rồi ôm vào lòng, sau đó bắt đầu lên lớp: “Giặc cùng đường chó đũa, không có ai dạy cậu sao? Lưới đánh cá, ngô cụt, đối phương đã nghiên cứu làm sao để chém được đầu cậu từ lâu rồi!”

“Chưa có ai dạy cả, bình thường tôi là bên bị đuổi...”. Nick nhỏ giọng cãi. Cảm nhận được lồng ngực đang phập phồng thở dốc của hắn, bèn hỏi: “Thuyền trưởng, không phải ngài đuổi theo tới đây đấy chứ”.

“Tôi dẫn người tới hang ổ của bọn chúng, không dừng cảm tới mức phát rồ như cậu đâu. Có thể bao vây đánh tập thể thì cậu đừng có đánh lẻ như thế, có chết cũng là chết vì ngu đấy”. Hayreddin lui ra khỏi con hẻm chật hẹp, để những người theo sau vào khám nghiệm tử thi. Khu ổ chuột này đã bị bao vây hoàn toàn, từng căn nhà, từng túp lều đều được lục soát một lượt, quả nhiên tìm ra dư đảng của bọn ám sát.

“Thuyền trưởng, là người châu Âu”.

Một thủy thủ có kinh nghiệm lôi vũ khí của một cái xác ra, nó không giống với những thanh đao người Bắc Phi thường dùng, mà là một thanh kiếm lớn vừa thẳng lại vừa to bản. Lật chiếc áo trùm đầu ra, bên dưới không phải là người vùng sa mạc với làn da đen thẫm, mà là một người da trắng với làn da trắng nõn đến từ châu Âu.

“Được lắm, công khai đường hoàng không làm gì được nên chuyển sang ngấm ngầm lén lút. Nhưng không biết đó là do lão giáo hoàng ngu xuẩn hay là mấy con chó săn thuộc hạ của lão nữa”. Hayreddin bật cười, đôi mắt màu lam nhạt lạnh như băng, “Lôi đám tù nhân trên thuyền ra tra hỏi cho kỹ, cẩn thận đừng để bọn chúng tự sát, nhưng cũng đừng giết chết bọn chúng”.

Dặn dò xong xuôi, hắn liền ôm Nick rải bước về phía toà lâu đài trên núi.

Nick nhỏ giọng hỏi: “Tôi mệt lắm, quay về ngủ một giấc rồi hẵng hợp được không?”

Hayreddin chẳng thèm nhìn đến nàng: “Sau này cô sẽ ngủ ở trên núi. Con sư tử tôi nuôi còn thông minh hơn cô nhiều, cô cần phải được giáo dục lại từ đầu”.

Nick muốn mở miệng nói nữa thì Hayreddin đã trừng mắt lên hung dữ lờm nàng: “Còn dám cãi nữa, bỏ đói trừ tiền công”.

Nick lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đi một lúc không nhin được lại nhỏ giọng nói: “Vàng của tôi vẫn ở nhà Sierra...”.

Vậy là Nick đã chuyển đến ở trong toà lâu đài của thuyền trưởng như thế, đương nhiên nàng không phải là trường hợp đặc biệt, trong tình trạng vẫn chưa biết được thân phận của kẻ ám sát, tất cả thuyền viên cấp cao đều nhận được lời mời này.

.....

“Này, thế nào là *không phải trường hợp đặc biệt* chứ, mọi người đều là ‘đề nghị tới nhưng không tới thì cũng chẳng sao’, chỉ có mình tôi là bị ép buộc phải chuyển nhà”. Nick căn nhắc, không có Sierra, chất lượng giấc ngủ kém hẳn đi.

“Cô là động vật à? Có thói quen phải rải nước tiểu xung quanh đánh dấu địa bàn mới sống được sao? Nơi này có gì không tốt nào, vừa sạch sẽ vừa yên tĩnh, trong thành phố ồn ào chết đi được, mở một quyển sách mà chẳng đọc tiếp nổi...”. Bả vai Victor quần một lớp băng gạc dày cộp, một tay bị treo, một tay lật sách, cực kỳ bất mãn với sự quấy rầy của Nick: “Này này! Đừng có để vụn bánh rơi xuống sàn! Lát nữa tôi lại phải dọn... Tôi nói này, cô gọi đây là đến thăm bệnh hả? Chỉ toàn mang rắc rối đến cho tôi thôi!”

Nick bỏ nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng rồi phui phui tay, nói như thể đương nhiên: “Tôi có mang hoa quả đến còn gì, thành tâm thành ý tới thăm anh mà”.

“Hừ, hoa quả gì chứ, cô chôm một đĩa từ hành lang rồi bê tới đây! Cái đồ vất cổ chà ra nước, tiểu quỷ keo kiệt, tưởng tôi không biết cô chắc?”

Một câu nói trúng tim đen, nhưng Nick da mặt dày không chút để tâm, nhún nhún vai nói: “Bê từ đâu tới không giống nhau đâu. Victor, anh nói xem thuyền trưởng căn bản không ăn đồ ăn vặt, nhưng sao trong nhà ngài ấy đi đến đâu cũng thấy bày đồ ăn ngon thế. Cả những đài phun nước kia nữa, trong thành người xếp hàng lấy nước còn dài cả đoàn kia kìa, vậy mà ở đây cứ mười bước là lại có một con kênh, đã vậy phòng tắm của thuyền trưởng còn có một cái hồ nước to vừa dài vừa rộng nữa chứ!”

Nick khoa tay múa chân giương nanh múa vuốt, phải đổ bao nhiêu nước thì mới có thể đầy được cái hồ đó chứ.

“Thế nào gọi là khoe khoang? Đó chính là xa xỉ một cách không cần thiết, một người thì có thể ăn được bao nhiêu dùng được bao nhiêu chứ, nếu không bày ra khắp nơi như thế, làm sao thể hiện được thuyền trưởng là người vừa có tiền vừa có thể lực?”.

“Ai mà chả biết ngài ấy có tiền...”. Nick nhỏ giọng lầm bầm, trong toà lâu đài này ngay cả trên cột trụ cũng khắc các loại đá quý đá thô tự nhiên.

“Chỉ biết thôi vẫn chưa đủ. Con người là giống loài hợm hĩnh, nhìn thấy mới tin là thật, chỉ có ra vẻ phô trương xa xỉ như vậy mới có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục, trong lòng mới nảy sinh kính sợ”. Khuôn mặt Victor không chút cảm xúc hừ hừ hai tiếng, những chuyện như thế hẳn thấy nhiều rồi, nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cái tên Tóc Vàng cứ dính lấy cô thì sao?”

“Ai mà biết, đánh nhau ở con hẻm nhỏ đó xong thì không thấy đâu nữa, có lẽ là quay trở về châu Âu rồi”. Văng anh chàng đó, lỗ tai được yên tĩnh hẳn.

Victor gật gật đầu: “Đi rồi thì tốt, vừa nhìn là biết ngày ngày tiếp thu tinh thần trung quân ái quốc lớn lên trong sự dạy dỗ tin tưởng vào Thượng Đế rồi, bắt cậu ta giết người cướp của trở thành cướp biển, chi bằng để cậu ta tự sát luôn đi cho xong”.

“Tin vào Thượng Đế, hừ...”. Nick bĩu môi, hỏi tiếp: “Victor, xem ra anh cũng không giống cướp biển đâu, lớn lên trong hoàn cảnh thế nào vậy?”

Anh chàng bác sĩ: “Mặc quần áo tơ lụa thêu hoa, ngày ngày đi khiêu vũ”.

Nick: “Nghe sao thấy vô vị thế”.

Anh chàng bác sĩ: “Không sai, may mà tôi lớn lên lại lịch lạc”.

Cùng lúc đó, trong phòng họp.

“Là người Tây Ban Nha”.

Tay giám sát thuyền giam tù nhân Alonso báo cáo với Hayreddin: “Đã tách sáu người ra thăm vấn, về phần khâu âm không sai vào đâu được, là mệnh lệnh do quốc vương Charles V trực tiếp ban ra, tên cầm đầu nói sứ giả của giáo hoàng đã từng đến cung điện”.

“Thật sự là giáo hoàng sao...”. Hayreddin mân mê cằm, trên danh nghĩa, các nước Kitô giáo của châu Âu đều phải nghe theo chỉ thị của giáo hoàng, hẳn nhiều lần cướp bóc các con thuyền châu Âu, gây tổn hại tới lợi ích của các nước, hoàng đế Tây Ban Nha phái người tới ám sát để giữ thể diện cho giáo hoàng là một kết luận có thể nói hoàn toàn nằm trong dự đoán.

Nhưng chính vì kết luận này quá mức đơn giản nên hẳn không thể an tâm.

“Có hỏi được gì khác không?” Hayreddin hỏi.

“À, còn lại đều là mấy chuyện linh tinh vớ vẩn về những vụ bê bối của hoàng thất và sự hủ bại của Toà Thánh, không có liên quan gì đến chúng ta”. Alonso nói, “Thuyền trưởng, tôi thật sự đã tốn rất nhiều thời gian, nhưng những gì tên cầm đầu đó biết cũng không rõ ràng lắm, đến chết cũng chỉ nói đó là mệnh lệnh của hoàng đế. Giờ Sư Tử Đỏ của chúng ta trở thành cái gai trong mắt của người châu Âu rồi”.

“Ừ, vất vả cho cậu rồi Alonso, tù binh vẫn cứ xử lý theo lệ thường nhé”. Hayreddin cười cười, khen: “Không có cậu thì tin tình báo của tôi chí ít cũng thiếu mất một nửa”.

“Đâu có, tôi chỉ là, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của ngài thôi...”. Tay giám sát Alonso có chút kích động, thuyền trưởng rất ít khi khen ngợi người khác, nhưng chỉ cần hẳn nói ra miệng là chắc chắn có thưởng. Hoặc là thăng chức, hoặc là thưởng tiền, tóm lại là không bao giờ thiếu những món hời.

“Gần đây thuyền của chúng ta càng lúc càng nhiều, phương thức hành động cũng thay đổi đa dạng, giờ đang là lúc thiếu nhân tài. Chỉ cần chịu cố gắng, cơ hội để nổi bật hơn người khác sẽ rất nhiều”. Hayreddin cười tùm tùm giáng giải về phương hướng phát triển để tổ chức lớn mạnh hơn.

Alonso đang mãi đắm chìm trong những suy nghĩ tươi đẹp, thì từ phía xa xa trong sân vang lên tiếng hét trong trẻo:

“Cha! Cha! Hamm, chạy đi, chạy sang bên trái, không phải bên phải...”.

Alonso thò đầu ra nhìn, một dáng người nhỏ nhắn đang cười trên lưng con sư tử thuyền trưởng nuôi chạy tới, tay nắm chặt lấy bờm nó điều khiển nó rẽ trái rẽ phải, con sư tử nôn nóng lắc đầu hết bên này đến bên kia, nhưng không thể hất được người trên lưng xuống.

“Chẹp, đội trưởng Nick thật bản lĩnh”. Alonso tặc lưỡi, tuy con sư tử này đã được thuần hoá nhưng vẫn rất hung dữ, trừ chủ nhân là Hayreddin ra,

những người khác đều bị nó coi là thức ăn, từ trước tới nay chưa thấy ai có thể sai bảo nó như ngựa thế kia được cả. Ngoài kinh ngạc còn có thêm một tầng ý nghĩ nữa, có thể nghịch ngợm như vậy trong lâu đài, thì có thể thấy thuyền trưởng tin tưởng và yêu chiều cậu ta nhiều đến mức nào.

“Nhóc con đó thật sự coi đây là nhà mình chắc”. Hayreddin mỉm cười bất lực, cũng có chút ngạc nhiên về sự dung túng của bản thân.

Những phụ nữ xinh đẹp, những thanh đao cong sắc bén, những cao thủ trong chiến đấu, có được là tốt nhất, nếu mất lại phải đi tìm, từ trước tới nay những chuyện như vậy không bao giờ khiến hãn phải đau đầu. Hayreddin thích nhân tài, nhưng cũng chưa từng coi trọng một ai như thế. Luôn nghĩ xem nàng cần thứ vũ khí như thế nào, trợ thủ ra sao, dạy nàng cách để bù đắp những thiếu sót của bản thân, và làm sao để phát huy được ưu thế sẵn có, thậm chí toàn bộ phương thức chiến đấu của đội thuyền đều được điều chỉnh vì sự xuất hiện của Nick.

Hayreddin nghĩ, có lẽ hãn sợ đầu tư không sinh lãi.

Đầu tư lớn như vậy, ngộ nhờ chết đi, còn phiền phức hơn nhiều so với việc huấn luyện một con sư tử.

Đúng vậy, đó là phương châm kinh doanh rất đơn giản. Hayreddin cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt, thứ hãn đầu tư vào không chỉ là tiền bạc, mà còn cả tâm huyết nữa.

Bất luận là kẻ ám sát do ai phái tới, hành động của đội thuyền vẫn diễn ra theo lệ thường. Mười ngày sau, Sư Tử Đỏ lăm tiền nhiều của khí thế bất phàm lại tậu thêm hai chiếc thuyền mới, công tác chọn lựa thuyền viên chiến đấu sẽ do đội trưởng đội xung phong phụ trách.

Nick cầm lưỡi hái đứng trên quảng trường, kiểm tra bản lĩnh của tất cả những người mới, lấy nàng làm tâm bán kính trong vòng mười mét, xung

quanh là những kẻ tình nguyện trở thành cướp biển trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ, chỉ có những người được gọi mới dám bước vào.

Người này không được, còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng của sợi dây sinh mệnh đứt gãy rồi. Người này, miễn cưỡng cho qua, có lẽ sẽ cầm cự được tầm ba tháng...

Nick tháo lưỡi dao sắc bén trên cây lưỡi hái ra, chỉ cầm phần cán đánh tới đánh lui. Nàng chưa từng trải qua những đợt huấn luyện chính quy, nên không biết hạ thủ lưu tình, ra tay với tinh thần dồn đối phương vào chỗ chết, dùng dao thật nhất định sẽ có kẻ mất mạng. Mặt trời càng mọc càng cao, từng người từng người trải qua quá trình này bị đánh đến mức kêu la thảm thiết, Nick bắt đầu cảm thấy chán.

Đang trong lúc bần thần, thì một bóng dáng cao lớn ngược sáng đứng chắn ngay trước mặt nàng.

Mái tóc màu vàng nhạt vẫn rục rờ đến chói mắt, từ buổi đầu quen biết đến giờ, đã mọc dài hơn rất nhiều. Nhưng không được chải gọn gàng ra phía sau như ngày trước, mà buộc đơn giản thành một cái đuôi ngựa, vài sợi tóc loà xoà xoã xuống khuôn mặt r ám nắng. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, với phần tay áo được xắn lên mấy gấu, để lộ ra cơ ngực và cánh tay rắn chắc khoẻ khoắn. Cách ăn mặc này giống hệt những thuyền viên hải tặc có thể trông thấy ở bất cứ đâu trong thành phố Algiers này.

Nick nhìn hình xăm trên cổ tay người thanh niên tóc vàng, ngây người ra hỏi:

“Karl? Tôi không nhận nhầm người đấy chứ? Anh bị cái quái gì ám hả?” Một người lúc nào cũng coi trọng vẻ ngoài gọn gàng sạch sẽ và lễ nghi, sao lại đột nhiên ăn mặc cấu thả thế này, lại còn có cả hình xăm nữa?

Người thanh niên lắc lắc đầu: “Đội trưởng Nick, tôi tới ứng tuyển”.

“Đây là nơi chiêu mộ cướp biển, không nhận người hầu, đặc biệt là người hầu nói lảm”. Nick nhấn mạnh đây về cảnh giác.

“Tôi đến để ứng tuyển làm cướp biển”. Karl để lộ vũ khí dắt bên hông, một thanh kiếm lớn của hiệp sĩ và một thanh liễu kiếm dùng để quyết đấu.

Thấy vẻ nghiêm túc của hắn, Nick lạnh lùng nói: “Anh nghĩ cho kỹ, chúng tôi tuyển những tên cướp giết người cướp của. Không làm nhảm những lời thương xót và khoan thứ ngứa tai đâu, cả cái gì mà nhân cách đạo đức nữa”.

Karl siết chặt đốc kiếm, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng: “Tôi tới, chính là để ứng tuyển công việc như vậy”.

“Được lắm, rút vũ khí của anh ra đi, để tôi thử xem”. Nick lấp lười đao lại, phần cán sắt trong tay quay một vòng, tiếng gió vang lên vù vù. Trước ánh mắt của bao người, chàng thanh niên đã dùng võ nghệ để chứng minh tư cách lên thuyền của mình.

Karl xuống tay cũng không chút nề tình.

Hắn thương xót, chính là liên lụy đến nàng; hắn khoan thứ, chính là gián tiếp hại chết nàng. Hắn không thể huỷ hoặc rằng sẽ có vườn Địa Đàng cõi Niết Bàn thuần khiết vô tội bao bọc nàng được nữa. Kẻ địch của nàng quá nhiều, nhưng trợ thủ lại quá ít, từ quá khứ đến tương lai, sẽ luôn luôn là như vậy.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, biệt danh “Karl chó địa ngục^[2]” vang dội khắp cả một vùng biển, càng truyền càng xa, chàng cướp biển với mái tóc vàng và dáng vẻ trầm mặc luôn đi theo sau Hải Yêu, vô số kẻ trở thành vong hồn dưới hai lưỡi kiếm ấy.

[2] Chó địa ngục hay còn gọi là Cerberus là con chó săn ba đầu của Hades – vị thần cai quản địa phủ, với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục, đảm bảo chỉ có linh hồn người đã chết

mới được vào và ngăn không cho bất kỳ ai bước ra.

Đêm khuya, Victor gấp cuốn sách y học lại, muốn ra ngoài boong tàu hít thở không khí. Mở cửa đi được vài bước, liền nhìn thấy trước khung cửa sổ trên mạn thuyền ở phía cuối hành lang, một bóng người đang quỳ sống lưng thẳng tắp.

Ánh trăng bạc xuyên qua ô cửa sổ, phủ một màn sương lạnh lên mái tóc vàng. Hai tay chàng thanh niên nắm chặt cây thánh giá đeo trên cổ, cúi đầu cầu nguyện.

“Cậu cầu xin Thượng Đế điều gì vậy? Xin ông ta tha thứ cho tội giết những người vô tội của cậu sao? Hay là xin khôi phục lại danh dự hiệp sĩ?” Victor cười lạnh, “Tôi biết mà, kiểu người vừa chính trực vừa thuần khiết như cậu vĩnh viễn không bao giờ thay đổi quan niệm của mình, cậu vẫn cho rằng tất cả chúng tôi đều là những kẻ tội phạm dơ bẩn”.

“Tôi đã không còn là hiệp sĩ từ lâu rồi”. Karl không thềm ngoảnh đầu lại. Quan niệm sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng niềm tin đã bị bóp méo.

...

“Tôi thề sẽ đối xử tử tế với kẻ yếu.

Tôi thề sẽ chống lại hết thảy mọi sai trái.

Tôi thề sẽ không đấu với những kẻ tay không tấc sắt.

Tôi thề sẽ không làm bị thương những người vô tội.

Tôi thề có chết cũng không bao giờ thay lòng với những gì mình đã yêu thích.”

...

“Những lời thề của tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ, không một ai có thể tha thứ được”.

“Ồ, vậy, cậu cầu xin Thượng Đế phục hồi lại thân phận cho Nick, để cô ấy trở thành mẫu người mà cậu luôn hy vọng? Mặc những bộ váy đẹp đẽ ngày ngày khiêu vũ à?” Victor bật cười chế giễu.

“... Không, sống như thế nào là lựa chọn của cô ấy”.

Chàng thanh niên đặt một nụ hôn lên cây thánh giá, nụ hôn phớt nhẹ như dành cho tình nhân.

“Tôi chỉ cầu xin hãy chuyển hết mọi tội lỗi của cô ấy lên người tôi, và sau đó để cô ấy có được tất cả những gì vốn dĩ nên thuộc về mình”.

“A men!”

Chương 12: Mỗi tháng có một số ngày...

Ý định dùng cách ám sát để uy hiếp đám cướp biển của hoàng đế Tây Ban Nha coi như công cốc, Sư Tử Đỏ không những không sợ mà còn khiêu chiến ngược lại, cùng trong tháng ấy năm chiếc thuyền Tây Ban Nha đen đui bị Hayreddin cướp hết của cải rồi đốt cháy sạch sẽ.

Ngài muốn chiến, vậy thì chiến thôi!

Phương thức ngênh chiến kiêu ngạo đến cực điểm này đã khiến Charles V nổi giận lôi đình, vì có chiếc cằm chìa ra do khiếm khuyết di truyền nên ông ta càng tức giận, cái miệng càng không thể khép lại được. Charles V lập tức hạ lệnh cho tất cả các thuyền chiến và thuyền buôn thuộc sở hữu của Tây Ban Nha, không cần hỏi lý do, cứ thấy tàu cướp biển nào đáng ngờ là nã pháo tấn công ngay.

Nhưng Hayreddin lại là một tay giang hồ trải đời với kinh nghiệm cực kỳ lọc lõi, bắt đầu từ năm mười bốn tuổi đã theo các anh ra biển, mỗi một bãi nông đảo nổi ở Địa Trung Hải, từng hưởng gió từng dòng chảy vào mọi thời điểm hẵn đều nắm rõ như trong vườn hoa nhà mình.

Dũng mãnh như sư tử, giao hoạt như cáo già, khắp vùng biển xanh thẳm này, không một ai có thể là đối thủ của hãn.

Thuyền Hải Yêu, khoang thuyền trưởng.

“Thuyền của nước Pháp, không được đụng vào”. Hayreddin tuyên bố với những tay giám sát thuyền ngòi đó.

Không giống với những toán cướp biển khác, Sư Tử Đỏ là một tổ chức chặt chẽ, mỗi giám sát là thuyền trưởng trên con thuyền của họ, còn bản thân Hayreddin là nguyên soái của tất cả các thuyền, bất luận là chọn lựa mục tiêu hay phân chia chiến lợi phẩm, mọi thuyền trưởng đều phải nghe theo chỉ thị của hãn.

“Khi không còn sự lựa chọn nào khác, có thể tùy ý lấy đôi chút, nhưng không được vượt quá một phần ba”. Hayreddin cười bổ sung, “Trong quá trình nhớ để ý tới phong độ, hạn chế giết người, phải lịch sự với phái nữ đấy”.

Mấy tay giám sát đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý hãn là sao. Những tên cướp biển cũng chia mục tiêu ra làm năm bảy loại, thuyền hiệp nghị quốc gia thì hoàn toàn tha cho đi, mối quan hệ tạm tạm thì chỉ lấy một phần, chỉ có của nước đối địch mới cướp bóc sạch sẽ giết người diệt khẩu. Nhưng nước Pháp hoàn toàn không có lý gì để bỏ qua cả.

“Nguyên nhân hã, mọi người hãy cứ tin ở tôi, tất cả đều vì tương lai phát triển của Sư Tử Đỏ thôi”. Hayreddin thoải mái dựa vào lưng ghế, vẻ mặt tự tin không gì sánh được.

Thân là người lãnh đạo đội thuyền, bất luận là phân chia chiến lợi phẩm hay đưa ra một quyết sách cho trận chiến, hãn chưa từng mắc phải một sai lầm nào. Mấy tay giám sát đều có một lòng trung thành đến mức gần như tôn sùng đối với vị thuyền trưởng này, hãn đã nói như vậy nhất định là có lý lẽ riêng nên nhất loạt phục tùng mệnh lệnh.

Khi mấy tay giám sát ra khỏi phòng rồi, vẻ tươi cười trên mặt Hayreddin dần dần biến mất. Thật ra ý tưởng này chỉ là một thử nghiệm, không biết sự việc có phát triển như hãn mong đợi không. Trở thành kẻ thù của toàn bộ thế giới Kitô giáo không phải là một chuyện có thể đưa ra quyết định đơn giản dễ dàng. Nhưng muốn đạt được mục đích của mình, không mạo hiểm thì không thể thành công.

Kẻ thù, liên minh, mâu thuẫn, lợi ích... Hayreddin ngồi trầm ngâm hồi lâu, suy nghĩ phương hướng.

Sắc chiều từ nhạt màu chuyển dần sang đậm, ánh hoàng hôn nóng bỏng dần dần lui bước, những vì sao nhô lên từ dưới mặt biển. Hayreddin ngồi mãi trong phòng cho đến khi không nhìn rõ bóng người nữa, mới đứng dậy giãn gân cốt.

Vừa mới duỗi cánh tay ra, đột nhiên nhớ tới một người, khoé miệng bất giác khẽ cong lên. Cùng là một tư thế ấy, nhưng có một cô nhóc khi vươn vai trông giống hệt một con mèo hoang lười biếng.

Hayreddin chợt nhớ ra, chuyện của đội thuyền hãn đã lên kế hoạch cho mười năm sau, nhưng không nghĩ tới chuyện đội trưởng đội xung phong sẽ trở thành người như thế nào. Hãn đã từng nghĩ nếu Nick tử trận sẽ cần có người dự bị, nhưng lại chưa từng nghĩ con nhóc ấy sẽ trưởng thành.

Qua hai năm nữa thôi, những đặc điểm của phái nữ trên người nàng sẽ dần dần rõ ràng hơn, cho dù là mặc quần áo của nam giới, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng có thể nhận ra được giới tính thật. Lăn lộn trên biển ăn bữa nào lo

bữa ấy, các thuyền viên đều có chút mê tín, chuyện như cho phụ nữ lên thuyền sẽ chọc giận thần Biển, kinh nguyệt mang lại điều không may... Những thứ đó còn dễ xử lý, vì trên biển chỉ nói chuyện bằng nắm đấm và vận may, hai trăm năm trước phu nhân Beliv^[1] – sư tử cái của nước Anh, chính là dùng thực lực của mình bịt miệng tất cả những kẻ gièm pha.

[1] Phu nhân Belivi – sư tử cái của nước Anh là nữ hải tặc đầu tiên được nêu danh trong lịch sử. Bà tên thật là Jeanne de Clisson (1300 – 1359) sinh ra trong một danh gia vọng tộc ở đảo Brittany (Pháp). Năm 1330, Jeanne kết hôn với Olivier III de Clisson – một quý tộc giàu có. Do thất bại trong việc bảo vệ Vannes nên Olivier đào tẩu sang Anh nhưng bị bắt và chịu hành quyết theo lệnh của vua Philip VI vào năm 1340. Jeanne tức giận và thề sẽ trả thù vua Philip. Bà bán hết tất cả đất đai của mình và lấy một người quý tộc giàu sang để có tiền mua ba chiếc tàu chiến. Những tàu này được sơn toàn bộ màu đen. Sau đó, bà cho “hạm đội đen” này ra khơi và săn đuổi những con tàu của vua Philip. Jeanne không hề nương tay, bà cho xé thịt toàn bộ thủy thủ đoàn bà bắt được, chỉ để lại một vài người để truyền đạt lại với nhà vua rằng: “Sư tử cái ở Brittany đã nổi dậy”.

Chuyện khó giải quyết còn ở phía sau cơ. Hayreddin bóp trán.

Con gái còn nhỏ nên vẫn chưa nhìn ra được gì, nhưng lớn rồi khó tránh khỏi gây ra lộn xộn, gây gỗ đánh nhau, trở thành thần tượng tranh giành ghen tuông giữa đám đàn ông, một tổ chức hợp tác đoàn kết sẽ tan rã; nếu không thì cũng là chọn lấy một người, trêu đùa vui vẻ rồi kết hôn sinh con, sau đó lòng dạ để tận đâu đâu, tiếp đến là nghỉ lễ nghỉ tuần trăng mật nghỉ sinh, cuối cùng là từ chức, mọi công sức bồi dưỡng hoá thành nước chảy...

Hayreddin càng nghĩ càng xa, cuối cùng bắt đầu thấy đau đầu.

Giống như tất cả những ông chủ khác, hẳn chưa từng nghi ngờ năng lực của phụ nữ, nhưng cũng tin rằng phụ nữ sẽ mang đến phiền phức.

Lo lắng nửa ngày, Hayreddin bật cười, toàn là những chuyện không đâu, vậy mà hẳn đã đau đầu trước. Những người thích thuần dưỡng động vật, sợ

nhất chính là mọi tâm huyết đổ sông đổ biển, nhưng những đứa trẻ ồn ào và vòi vĩnh thì tính bất ngờ càng lớn, hẳn càng bất giác chú ý hơn.

Hayreddin quyết định lên boong thuyền ngắm cảnh, để gió biển thổi bay những mối lo lắng mơ hồ không rõ ràng này đi.

Đẩy cửa ra, đi dọc hành lang, lên cầu thang mạn thuyền. Tay thuỷ thủ trực đêm cung kính chào hỏi, Hayreddin vừa mới trèo lên tầng cao nhất trên boong phía đuôi thuyền đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang cuộn người lại trong góc tối.

Nương theo ánh sao, Hayreddin trông thấy căn nguyên của mọi phiền não.

Nick vùi đầu vào giữa hai đầu gối, thân người nhỏ nhắn phập phồng lên xuống theo hơi thở đều đặn, hai cánh tay đan vào nhau ôm chặt lấy thanh lưỡi hái, dù ngủ mơ cũng không buông lỏng. Tư thế đó chỉ có người trường kỳ sống trong những mối nguy hiểm chí mạng mới có, một số người dù cho võ nghệ cao cường nhưng trong giấc ngủ lại để lộ đầy rẫy sơ hở.

Hayreddin nhẹ nhàng bước vài bước đến chỗ nàng, khoảng cách còn chưa tới hai mét, Nick giật mình tỉnh giấc, nắm chặt lưỡi hái trong tay chuẩn bị vung ra chém, trên khuôn mặt non nớt là đôi mắt đen láy đầy cảnh giác, xem ra vô cùng bất an.

“Ồi... thuyền, thuyền trưởng...”.

Nick nhìn rõ người tới là ai rồi, mới bỏ lưỡi hái xuống, cố gắng bình ổn lại nhịp thở. “Sao lại dọa tôi sợ thế chứ, khó khăn lắm mới ngủ được”. Nick dụi dụi mắt cẩn thận, cái miệng hơi dẩu lên.

Lại là cái biểu cảm ấy, Hayreddin cười. Ăn chưa no, ngủ không ngon, thiếu tiền, khuôn mặt không cảm xúc của nàng liền thay đổi, lộ ra vẻ ngây thơ nên có ở độ tuổi này. Suy cho cùng, nàng vẫn là một đứa trẻ...

“Sao lại ngủ ở đây, tuy là mùa xuân nhưng gió biển ban đêm cũng rất lạnh”.

“Dưới đó ngọt ngọt lăm...” Nick sờ xung quanh, tấm thảm nàng mang theo cuộn tròn vút ở bên cạnh. Không gian trên thuyền là thứ rất quý giá, buồng đơn của đội trưởng chẳng qua cũng chỉ tầm sáu, bảy mét vuông, lại còn không có cửa sổ, đóng cửa vào rồi vừa ấm thấp vừa chật hẹp, khiến cho người ta thấy bí bức.

“Ồ? Chứ không phải, cậu sợ tối à?” Hayreddin cười hỏi.

“Còn lâu mới sợ! Tôi chỉ là... ghét những nơi nào vừa ẩm ướt vừa chật chội thôi”. Nick bác bỏ. Thuyền được làm bằng gỗ, vì phòng ngừa cháy nổ nên sau tám giờ tối phải dập hết lửa tắt hết đèn, chỉ có phòng của thuyền trưởng và phòng y tế mới có đặc quyền thắp đèn ban đêm.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, sao rất sáng”. Nick đứng dậy vươn vai duỗi lưng, quay người đến gần mạn thuyền, hai tay chống cằm ngắm nhìn bầu trời. Dòng sông sáng lấp lánh từ những ngôi sao chảy qua bầu trời, màn trời màu đen như một mái vòm khổng lồ, bao la rộng lớn phủ lên mặt biển, nhìn chăm chú hồi lâu, sẽ khiến người ta vì hoa mắt mà nảy sinh cảm giác tự ti nhỏ bé.

Hai tù nhân nhìn qua song sắt từ trong phòng giam, một người nhìn thấy sự thê lương cùng bùn lầy, còn người kia lại nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Hayreddin đột nhiên nhớ tới câu ấy.

Hai người im lặng không nói lời nào một lúc lâu, Hayreddin liếc nhìn quầng thâm màu xanh nhạt dưới mắt Nick, chuyến này đi đã hơn nửa tháng chưa cập bến, tinh thần của nàng càng lúc càng kém. Lại nhớ tới sở thích kỳ quặc thích ngủ với gái điếm của Nick, không khỏi có suy nghĩ xấu xa hỏi: “Không có người nằm cạnh nên ngủ không ngon à? Sao không gọi phó đội trưởng của cậu đến, có lẽ cậu ta sẽ không từ chối đâu”.

“Tóc Vàng? Anh ta đâu có trả tiền, sao tôi phải ngủ với anh ta”. Nick trả lời không cần suy nghĩ, gần đây anh chàng Karl này rất kỳ lạ, vốn dĩ luôn đi theo nàng lái nhái một bước không rời, nhưng giờ lại không cần nhả nữa, chỉ đứng nhìn từ phía xa, cái dáng vẻ muốn nói lại thôi đó khiến nàng thấy rất khó chịu.

“Cho cô tiền thì có thể ngủ cùng?” Hayreddin xoay hẳn cả người lại, nhìn chăm chăm vào nàng hỏi.

“Còn phải xem xem là bao nhiêu đã. Nhưng hiện giờ tôi không thiếu vàng. Có vấn đề gì à?” Nick ngạc nhiên, trước nay thuyền trưởng chẳng bao giờ hỏi cấp dưới những chuyện riêng tư như vậy, sao hôm nay lại hỏi nhiều thế.

“Có”.

“Chuyện gì?”

“Liên quan đến hình tượng của Sư Tử Đỏ, xưa nay chúng ta chưa bao giờ giao dịch da thịt giá rẻ cả”. Hayreddin nhanh chóng tìm ra một lý do.

“Vậy à...”. Nick buồn rầu, nghĩ ngợi rất lung, đột nhiên trong đầu loé sáng, “Vậy được rồi, tôi sẽ thu nhiều tiền hơn vậy”.

“...”.

Giống như đang nuôi một cô con gái nổi loạn, Hayreddin đột nhiên muốn đánh vào mông nàng. Hắn nhắc tay lên vỗ mạnh vào sau gáy của Nick một cái, “Tìm một chỗ nào đó thuận tiện rồi ngủ một giấc đi, để lỡ chuyện làm ăn, sẽ trừ tiền lương của cậu”.

Nick bé nhỏ bị hấn vỗ một cái cả người lão đảo, thấy bóng lưng thuyền trưởng đã đi xa, đầu óc hoàn toàn chẳng hiểu gì, tại sao lại cứ toàn bị dọa trừ tiền lương mãi thế nhỉ?

Việc làm ăn trên thuyền chỉ hơi sơ sễ chút thôi là sẽ mất mạng ngay, cho dù sức lực không đủ, thì lúc làm việc Nick cũng chưa bao giờ dám lơ là. Nhưng những chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra vào những lúc không ngờ đến nhất.

Vào một ngày tháng Tư, thuyền Hải Yêu tóm một con thuyền chở hương liệu của Venezia làm tù binh, vì thực lực bị áp đảo, lúc nhìn thấy cậu thiếu niên vung lưới hái đen sì khổng lồ nhảy lên mạn thuyền, lão thuyền trưởng thuyền buôn dứt khoát giương cờ trắng đầu hàng. Đại danh khủng khiếp của Hải Yêu đã truyền đi khắp Địa Trung Hải, so với việc tiền mất tật mang, chi bằng dâng một phần tài sản bảo toàn mạng sống.

“Các quý bà mời đứng sang bên phải, các quý ông mời đứng sang bên trái, ai muốn chết thì đứng ở giữa”. Nick thành thực ra lệnh.

Sư Tử Đỏ trước giờ luôn đối xử rất ưu đãi với những thuyền chủ động đầu hàng, chỉ lấy một nửa tài sản, không bắt giữ tù binh. Đội trưởng đội xung phong nhìn chăm chăm vào đám thủy thủ đang giơ tay lên trời, đám thuộc hạ di chuyển hàng hoá cùng vũ khí và thuốc súng từ trên thuyền đi, quá trình cướp bóc diễn ra trật tự ngay ngắn gọn gàng. Sau nửa giờ, tất cả đã được giải quyết ổn thoả.

“Cảm ơn sự hợp tác của các vị nhé, lần sau gặp lại”.

Vẽ hổ thành mèo, Nick cúi người nói lời cảm ơn giống như thuyền trưởng đã từng làm, nhưng lại không học được loại phong độ vừa thanh lịch lại vừa kiêu ngạo của Hayreddin.

Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, Nick ngáp một cái, đi tới mép thuyền chuẩn bị nhảy về thuyền Hải Yêu. Vừa vung lưới hái ra, chuẩn bị lấy đà nhảy lên, thì một bóng đen nhỏ bé đột nhiên lao vọt tới, Nick vốn dĩ đang không tập trung, liền trượt chân rơi xuống khoảng không giữa hai con

thuyền, tùm một tiếng bọt nước văng tung toé, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đội trưởng, trời cũng đâu có nóng, cậu nhảy xuống tắm hả?”

“Ha ha, không phải đâu, lúc này tao nhìn thấy rõ ràng, đội trưởng bị con mèo dọa giật mình rơi xuống biển đấy”.

“Chẹp, không may rồi, chứng tỏ nhìn thấy mèo đen sẽ gặp xui xẻo, đúng là không phải nói chơi”.

Đám cướp biển đứng trên mép thuyền cười nói hi hi ha ha náo nhiệt, hoàn toàn không có tâm lý lo lắng căng thẳng. Đang là lúc sóng yên biển lặng, đàn ông đi biển có ai là không thể bơi đến hơn mười dặm đâu.

“Tên gốc này!”

“Nick!”

Tùm tùm, một đỏ một vàng, hai bóng người cùng lúc nhảy xuống biển.

Hải Yêu trong truyền thuyết lại không biết bơi, chuyện này chỉ có mình Hayreddin biết, nghe thấy có người hét đội trưởng rơi xuống nước, hấn liền tháo dây lưng súng giắt bên hông ra rồi lao nhanh xuống biển. Karl vẫn luôn đi theo Nick, nhưng lại không biết nàng là một con vịt cạn, thấy nàng rơi xuống biển mãi không trôi lên mới sợ hãi bật dậy.

Nước biển Địa Trung Hải trong vắt như thế, một chuỗi bong bóng hoảng loạn lúng túng trôi lên từ dưới nước, có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của Nick. Nàng đúng là không biết bơi, lại không cam tâm bị chết đuối, nên tay chân ra sức quẫy bên này đập bên kia, nhưng càng bơi lại càng chìm. Bình thường sau khi rơi xuống nước vài phút, người ta mới chết đuối, nhưng nếu như không nín thở, phổi sẽ bị sặc nước, có khả năng chỉ trong

mấy chục giây đã tử vong. Nhìn mũi miệng nàng không ngừng nhả ra bong bóng, hai nhân viên cứu hộ liền ra sức bơi về phía đó.

Nhảy xuống nước cùng một lúc, nhưng bản lĩnh dưới nước của Hayreddin tốt hơn Karl nhiều, tuy thân thể của hắn cao lớn cường tráng, ở dưới nước linh hoạt như một con cá heo, bơi tới bên cạnh Nick trước tiên, xách cổ áo sơ mi sau gáy của nàng trôi lên khỏi mặt nước. Theo phản xạ Nick với tay ra sau tóm lấy cánh tay hắn, nhưng Hayreddin hiểu rằng nếu bị quấn lấy thì cả hai người đều sẽ đi đời, nên dứt khoát duỗi tay ra bẻ trật khớp hai cánh tay nàng.

“Thuyền trưởng lên rồi! Thả thang dây xuống đi!”

Trải qua một trận ồn ào, Hayreddin cả người ướt đẫm quăng Nick lên boong thuyền. Vừa định mở miệng mắng nàng vài câu, thì thấy nàng mềm nhũn như một cái bao tải, miệng mũi không ngừng nhả bong bóng, liền hiểu ra trong phổi có nước, bèn ôm lấy thắt lưng nàng bế lên, nhắc chân húc đầu gối vào dạ dày nàng. Nick nằm vắt ngang trên đùi Hayreddin ộc ra mấy ngụm nước, thân hình run rẩy ho sặc sụa.

“Được rồi được rồi! Có thể hít thở được rồi!”

Đám cướp biển vỗ tay chúc mừng thần Biển thả người, Karl trèo lên thuyền muốn đỡ lấy Nick, nhưng thuyền trưởng lại không có ý định buông ra.

“Trên người cậu mang theo cái gì vậy hả?” Hayreddin nắm chặt bả vai Nick, khặc khặc hai tiếng nắn lại cánh tay cho nàng.

Nick hừ khê nhưng không nói gì. Lúc dốc nước ra, Hayreddin cố ý nặng tay, nên có lẽ đã để lại vài vết bầm trên bụng và vai nàng, đòn đau mới nhớ lâu.

“Gần đây cậu nặng lên nhiều đấy, không phải do ăn nhiều quá đấy chứ, có cần giảm béo không?”

Nick cúi đầu im lặng, Hayreddin cũng không để ý tới nàng nữa, thò tay kéo quần áo của nàng ra, lại lôi ra được một bộ áo giáp ánh vàng sáng lấp lánh, nhìn kỹ hoá ra nó được làm bằng những đồng xu vàng xâu chuỗi lại với nhau, nặng chình chịch cỡ phải 20 pound^[2].

[2] 20 pound tương đương với 9kg.

“... Được lắm, cần tiền không cần mạng đúng không”.

Chẳng trách rơi xuống nước ngay cả đầu cũng không ngóc lên được, ùng ục ùng ục chìm thẳng xuống đáy biển. Hayreddin tức đến nổi run cả giọng, tưởng chừng sắp lộn trần Nick ra quất cho một trận nhớ đời, cũng may một tia lý trí còn sót lại chợt nhớ ra nàng là con gái, lại còn là đội trưởng dẫn dắt hơn mấy trăm anh em, không thể làm mất mặt nàng trước mặt mọi người được.

“Tịch thu”. Hayreddin cầm lấy chiếc áo giáp vàng xoay người bỏ đi.

“Thuyền trưởng!” Cuối cùng Nick cũng lên tiếng, ánh mắt đáng thương nhìn theo bóng dáng thủ lĩnh. Tuy là người đứng đầu đám cướp biển, nhưng Hayreddin lại thích ăn mặc sạch sẽ thanh lịch. Giờ tất cả quần áo đều ướt đẫm dính hết cả vào da thịt, đường nét từ những cơ thịt săn chắc và vẻ mặt lạnh lùng khiến khía cạnh hung tợn hoang dã của hắn hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Thuyền trưởng...”, Nick nhỏ giọng cầu xin.

Tiền nhiều là chuyện tốt, nhưng nàng không tin tưởng bất kỳ một ai, giấu tới giấu lui vẫn không yên tâm, cuối cùng nghĩ chi bằng giấu luôn lên người mình. Hayreddin không kịp quay đầu lại quét ánh mắt về phía nàng, không biết là nước biển hay nước mắt, mà trong đôi mắt đen láy ầng ậc nước, chiếc áo sơ mi ướt sũng càng lộ rõ cơ thể gầy gò yếu ớt. Tiểu quý keo kiệt này, cả ngày từ sáng đến tối miệng ăn không ngừng nghỉ vậy mà

vẫn gầy như vậy, ai không biết lại tưởng Sư Tử Đỏ hẳn hà khắc với cấp dưới.

“... Cứ để tạm ở chỗ tôi đã, chờ cậu kiểm điểm đủ rồi sẽ nói tiếp”.

Cuối cùng, Hayreddin không thể tiếp tục nhìn dáng vẻ đáng thương hiem thấy của nàng thêm được nữa, liền bỏ cuộc.

Hình phạt là lao động cùng cánh thuỷ thủ, cọ sàn thuyền trong ba ngày, Karl đi theo bưng nước đưa khăn, xót xa khi thấy nàng phải làm việc dưới ánh mặt trời gay gắt, nhưng không biết tại sao, lại thấy trên khuôn mặt nàng loé lên một thoáng đặc ý.

Nick quỳ gối chịu đựng cực nhọc cọ sàn, nhưng trong lòng lại chẳng có chút uể oải nào.

Quả nhiên, tính tình của những ông chú trên đời này đều giống nhau, biểu cảm đó đã từng lừa được chú Assa, thì cũng có thể đánh lừa được thuyền trưởng. Không phải không có báo ứng, mà là chưa đến lúc.

Buổi tối ngày thứ hai, trong khi Nick bé nhỏ đang vô cùng khoái trá vì lừa được Hayreddin và nghĩ làm thế nào để lấy lại chiếc áo giáp vàng, cuối cùng báo ứng cũng đã đến.

Victor đang kiểm tra cho một thuỷ thủ bị đau mắt rất nghiêm trọng thì nghe thấy tiếng bước chân chạy tất tả thành thịch của một người nào đó trên hành lang, sau đó không chút khách khí đập tung cánh cửa gỗ phòng y tế ra.

“Tất cả ra ngoài hết!”

Đội trưởng Nick hét toáng lên một tiếng, ba tên thuộc hạ đang đợi khám thức thối lập tức lách người đi ra ngoài, Nick kéo chốt gỗ khoá cửa lại, tiếp đó cởi áo khoác tháo dây lưng.

Anh chàng bác sĩ ngây người như vừa mới tỉnh mộng, tựa con mèo bị bóng lông tóc xù lên dựng đứng trốn trong góc tường, cả người run rẩy hai tay nắm chặt cổ áo: “Cô làm cái gì vậy hả! Cho dù đã ký kết hiệp nghị, thì phòng y tế cũng không cung cấp loại dịch vụ đó đâu! Nói, nói cho cô biết! Tôi, tôi có vị hôn thê ở Florence rồi đấy nhé!”

Nick cuống đến độ giậm chân, ngẩng đầu nhìn Victor: “Liên quan gì đến vị hôn thê của anh chứ? Trong người tôi đang bị thương nặng, sắp chết rồi!”

“Trong ngoài cái gì hả? Tôi không nhớ gần đây cô có bị thương gì cả?” Victor hoảng hồn chưa bình tĩnh lại được, nên không dám tới gần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick trắng bệch: “Hôm qua tôi bị rơi xuống nước, thuyền trưởng đã đá một phát rất mạnh vào bụng tôi, hôm nay không biết sao, phía dưới liền chảy máu! Không thể cầm được...”. Sau đó vừa tiếp tục vật lộn với sợi dây lưng, vừa lẩm bẩm tự mình tính toán, “Đứt tay đứt chân được bồi thường vàng, bị thuyền trưởng đánh cũng coi như làm việc mà bị thương nhỉ? Mắt, cánh tay, đùi là mười đồng vàng một cái, mũi lỗ tai ngón tay là ba đồng một cái, không biết bị thế này thì có thể lấy được bao nhiêu tiền đây...”.

Victor ôm mặt ngồi xồm xuống sàn, rên la thảm thiết.

“Thượng Đế ơi, con chưa từng cầu xin người điều gì, hôm nay, con xin người hãy mang con nhãi này về đi!!!”

Chương 13: Bảo đảm quyền lợi của lao động nữ

Victor cảm thấy chắc chắn kiếp trước đã nợ Nick rất nhiều, rất nhiều tiền, nhiều tiền đến nỗi ngay cả một người từ tâm hồn đến da mặt đều vô cùng kiên cường của anh ta cũng có cảm giác kích động muốn nhảy xuống biển. Victor nhớ tới quá khứ của mình, khi đó anh ta bị gia tộc xóa tên đuổi ra

khỏi Florence, lưu lạc trở thành thợ cắt tóc, cạo râu trên phố cho người ta cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và hối hận.

Nhưng hiện giờ, anh ta thật sự hối hận vì đã dính dáng đến con nhãi khốn kiếp đáng bị chém nghìn đao này.

“Tôi xin cô đấy, mặc quần vào đi...”. Victor ôm đầu ngồi xõm trong góc tường, tiếc thương sâu sắc cho bi kịch mình gặp phải.

“Sao thế, anh hay nói đến mấy cái quy tắc đích thân nghiệm chứng khoa học gì gì đó mà, giờ không muốn kiểm tra thử à?” Nick một tay xách quần một tay tóm dây lưng, đứng hoang đứng giữa phòng y tế.

“Bụng dưới của cô rất đau đúng không?”

“Có đau gì đâu, chỉ hơi chướng thôi.”

“Không phải mỗi tháng đều xảy ra một lần à?”

“Sao có thể thế được!”

“Được rồi, mười bảy tuổi rồi, trẻ như này đúng là dậy thì muộn...”. Victor ngẩng đầu lên, iu xìu nói, “Chúc mừng nhé, giờ cô đã là phụ nữ đích thực rồi đấy”.

Đội trưởng Nick đứng ngây người, không làm cách nào quá độ thân phận từ “đàn ông chân chính” thành “người phụ nữ đích thực” được.

“Lần kinh nguyệt đầu tiên là dấu hiệu của cơ thể thiếu nữ đã dậy thì hoàn thiện, thể hiện việc có thể mang thai. Sau này nếu như may mắn, mỗi tháng theo quy luật đều sẽ chảy máu một lần như vậy, kéo dài từ hai đến bảy ngày, trong khoảng thời gian này phải chú ý vệ sinh và giữ ấm...”.

Victor lơ đãng đọc thuộc lòng từ sách y khoa, giọng nói như có như không giống như đang ngâm thơ. Giải thích kiến thức sinh lý cho con gái là trách

nhiệm của người mẹ, tại sao một nhà khoa học nam tính ngời ngời như anh ta lại phải làm công việc này? Giải phẫu một cái xác có kinh lần đầu anh ta còn thấy hứng thú hơn.

Nick hơi ngạc nhiên, từ từ buộc lại dây lưng, nhẹ giọng lầm bầm: “Mỗi tháng? Sao lại như vậy được... tôi tưởng chỉ có lần đầu tiên mới chảy máu...”.

“Lần đầu tiên quan hệ sẽ chảy máu là do màng trinh bị rách gây ra, không liên quan gì hết”. Victor đứng dậy sửa sang lại áo sơ mi, cau mày nói: “Cô biết cái này, tại sao lại không biết kinh nguyệt là gì...”. Hỏi xong câu này, hẳn liền thấy hối hận.

Thời đại này những kẻ biến thái thích trẻ nhỏ cực kì nhiều, đặc biệt là mấy tên mặt người dạ thú có chức quyền, những đứa trẻ lang thang thường bị chút thức ăn hấp dẫn, sau đó bị bọn họ lừa phỉnh rồi giở trò gian dân.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vì thiếu máu mà trắng bệch ảm đạm của nàng, lần đầu tiên Victor cảm thấy có lỗi vì kiêu nói chuyện không thêm suy nghĩ của mình.

“Khụ, ý tôi là, người nuôi dưỡng cô đúng là kì lạ, cái nên dạy thì không dạy, cái không nên dạy thì lại nói bừa...”. Thái độ của anh chàng bác sĩ thay đổi chóng mặt, lắp ba lắp bắp cố gắng thay đổi chủ đề.

Nick buộc lại dây lưng xong xuôi ngẩng đầu lên, vẻ mặt không còn mảy may khổ sở, nhẹ nhàng thoải mái nói: “Tôi đương nhiên là biết rồi, tuy rằng giá cả thị trường mỗi nơi mỗi khác giá của gái còn trinh và gái không còn trinh...”.

Bên này đội trưởng Nick khôn ranh lắm bấm tính toán, bên kia Victor toàn thân run lẩy bẩy.

“Cút...”.

“Hả?”

“Tôi nói, cô cút ngay đi cho tôi!”

Tiếng dao bạc “vù vù” bay đến sượt qua bên tai, một cái đầu lâu ở trên tường vỡ làm hai mảnh, Nick ôm đầu chạy trốn chết, không biết mình đã nói câu nào chọc giận anh chàng bác sĩ, khiến anh ta nổi cáu như vậy.

Bước ra phòng y tế với tâm trạng mơ hồ chẳng hiểu gì, Nick quyết định đi tìm thuyền trưởng. Nguyên nhân đã sáng tỏ rồi, nhưng tiền bồi thường vẫn phải đòi, suy cho cùng chuyện rắc rối này là do thuyền trưởng đá nạng một cú, Nick nghĩ, nếu không phải bị đá trúng, nói không chừng cả đời này chuyện đó cũng không đến.

Đẩy cánh cửa gỗ sồi ra, nhìn thấy chiếc áo giáp vàng của mình đặt trên bàn, Nick bị số vàng đó thu hút chạy tới.

Hayreddin ngậy người, giống như vừa ngủ thấy một mùi gì đó, sau đó lông mày liền cau lại. Nick từ nhỏ đã quen nhìn sắc mặt người khác, biết ngay thế có nghĩa là hẳn đang không vui, trong lòng hơi ngạc nhiên, chẳng qua nạng chỉ có chút bệnh vặt, sao lại bị người ghét quý chê đến thế? Vì thế liền quyết định ra tay trước giành lợi thế, chiếm được lý rồi tính tiếp.

“Thuyền trưởng, ngài phải có trách nhiệm với tôi”.

“Trách nhiệm gì?” Hayreddin cảm thấy tai mình như ù đi.

Nick nói đầy vẻ tự tin: “Hôm qua ngài đá tôi một cú, hôm nay tôi liền...bị bệnh”. Nàng nghĩ thuyền trưởng đi nhiều hiểu rộng, trong lâu đài cũng có không ít phụ nữ, để tiền bồi thường thuận lợi đến tay, không nên giải thích quá chi tiết thì sẽ tốt hơn.

“Điều khoản trong kế ước có nói, đứt tay gãy chân đều được tiền bồi thường.”

Hayreddin siết chặt tay, mấy đồng xu vàng cứng trên chiếc áo giáp liền bị bẻ cong.

Nhìn khớp xương mười ngón tay của người đàn ông vang lên tiếng răng rắc, trong lòng Nick thầm hoảng sợ, luận về sức mạnh, nếu nàng ở trạng thái đỉnh cao sẽ không thua thuyền trưởng đâu, nhưng hiện giờ lại đang khó chịu, trở thành miếng mồi trong miệng sư tử, có phải là hơi bất cần không? Vì thế giọng nói liền nhỏ đi một tí: “Cái đó, thật ra là vết thương nhẹ thôi, dựa theo mù mắt mất ngón tay mà tính cũng được rồi...”.

“Cho nên, vì hôm qua tôi đá cô một phát, nên hôm nay cô có kinh nguyệt lần đầu, bèn tới đòi tôi tiền bồi thường hả?”

Hayreddin gằn hỏi từng câu từng chữ một, nhìn qua thì có vẻ đang cười, nhưng da mặt tái xanh, khóe miệng kéo căng, rõ ràng là bị nàng chọc giận đến sắp xuất huyết não.

“Í, sao ngài biết...”. Nick hơi chột dạ, cẩn thận dè dặt nuốt nước bọt.

“Ô kìa, đội trưởng Nick của chúng ta, chưa từng nghe nói thuyền trưởng nhà mình có một bản lĩnh đặc biệt à? Có thể ngủ được từ trong gió sự thay đổi của thời tiết, nhìn thấy một người ngủ thử là biết hẳn đáng giá bao nhiêu tiền”. Đôi mắt xanh lam lạnh lẽo của Hayreddin nheo lại, giống như một con sư tử đang đánh giá con mồi, “Mùi trên người cô cách xa mười mét tôi đã ngủ thấy rồi, còn dám nói ‘bị bệnh’ với tôi hả?”

Hắn cười càng thân thiết trông lại càng đáng sợ, Nick cảm nhận được sự nguy hiểm, bất giác lùi lại phía sau nửa bước, lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, “Cái đó, chuyện này để sau thương lượng tiếp nhé, mau đi ăn cơm tối thôi...”.

Hayreddin vừa mới bị cô nhóc gian thương vô sỉ này chọc tức đến xây xẩm choáng váng, nhưng suy cho cùng hẳn cũng là tay anh chị đã trải đời suốt mấy chục năm, có loại người nào mà chưa từng gặp, có việc nào mà chưa

từng trải qua, cơn giận dịu đi rồi, lập tức bình tĩnh lại ngay, sắc mặt lạnh lẽo đứng dậy, giọng nói tựa như băng lạnh sương giá:

“Đứng lại đó cho tôi, cô đã nhắc đến thế thì tôi cũng tính toán sòng phẳng với cô luôn. Thứ nhất, lúc cô làm việc đầu óc lơ mơ, rơi xuống nước là tôi vớt lên, cái mạng ấy, tính bao nhiêu tiền?”

Hắn bước lên trước một bước, hơi thở giống một con mãnh thú cực kì nguy hiểm: “Thứ hai, cô là con nhãi lừa đảo, tôi đã không để tâm đến thân phận giữ cô ở lại, điều kiện tiên quyết là không được để ảnh hưởng tới chuyện làm ăn. Nhưng hiện giờ cô bắt đầu có kinh nguyệt, mỗi tháng cần phải nghỉ ngơi, việc làm ăn của đội thuyền sẽ bị ảnh hưởng bao nhiêu? Khoản tổn thất đó tính thế nào đây?”

Nick bị khí thế của hắn dọa cho ngây người, lùi rồi lại lùi nữa, mãi đến khi lùi đến trước cánh cửa, Hayreddin từ trên cao nhìn xuống, một tay chống bên tai nàng, một tay tóm chặt lấy cần cổ thanh mảnh của nàng, giọng nói âm trầm, mỗi nguy hiểm lớn vờn xung quanh không lời nào tả hết:

“Con thỏ nhãi nhép, lại còn dám đòi tôi tiền bồi thường, nếu cô ăn nằm với thằng đàn ông thô lậu nào đó rồi sinh con, lẽ nào cũng bắt tôi chịu trách nhiệm chắc?”

Nick bị Hayreddin vây trong lòng, ngửi thấy mùi gỉ sắt nhàn nhạt trên người hắn, đó là hơi thở hòa trộn giữa máu tươi và rượu mạnh của một người đàn ông. Dường như đây là lần đầu tiên nàng phát hiện ra bờ vai của đội trưởng rộng đến thế, cánh tay khỏe mạnh rắn chắc có thể dễ dàng vịn gãy cổ kẻ khác. Tay bất giác với xuống đùi, muốn rút con dao găm ra.

Hayreddin thả cần cổ của Nick ra, vỗ nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Hiện giờ tiền lương của cô là ba mươi đồng vàng một tháng, đúng là vừa hay, sau này bị kinh nguyệt bao nhiêu ngày thì trừ từng ấy tiền, bắt đầu từ hôm nay”.

Nick hôn bay phách lạc bước ra khỏi khoang thuyền trưởng, xây xẩm đầu óc đi xuống khoang thuyền, trước cửa phòng mình đột nhiên nhảy ra một bóng người, khuôn mặt Karl đầy vẻ thấp thỏm lo lắng, cũng quên luôn việc tự mình yêu cầu là “không dây dưa không lái nhải”, lao bổ tới hỏi:

“Cô sao vậy? Sắc mặt kém thế. Vừa nãy có người nói với tôi cô đến chỗ bác sĩ, có phải bị bệnh gì không? Có chỗ nào khó chịu à? Nếu là rơi xuống nước rồi bị cảm thì nguy, nói không chừng sẽ chuyển thành viêm phổi mất...”.

Nick nhìn đến mái tóc vàng rực chói mắt của hấn, càng thấy uế oải hơn. Đã nghèo còn mắc cái eo, áo giáp vàng đã không lấy về được, ngược lại còn bị trừ tiền lương. Chẳng trách các anh em đều nói kinh nguyệt của phụ nữ là thứ xui xẻo nhất, hiện giờ rơi vào trúng người nàng, quả đúng là đen đui đến cực hạn.

Karl còn đang muốn trình bày cặn kẽ tỉ mỉ về sự tấn công mang tính tuyệt diệt của bệnh viêm phổi, Nick đã bịt tai không thèm nghe, lão đảo mở cửa bước vào phòng, chui đầu vào giường nằm ngay đơ.

Vừa đặt mình xuống liền ngủ thẳng một lèo đến sáng ngày hôm sau, cú sốc ngày hôm qua quá lớn nên quên luôn cả việc ăn cơm tối, Nick đói quá nên tỉnh giấc. Lật người mở mắt thì nhìn thấy chó săn Tóc Vàng to lớn đang ngồi ở bên cạnh giường, với khuôn mặt hơi mỉm cười cùng hốc mắt ửng hồng, trong nụ cười ấy vừa là vẻ kích động vừa là cảm khái, giống hệt một người cha đang khóc trong hôn lễ của con gái.

“Cuối cùng cô cũng lớn rồi”. Karl nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng vô bờ.

Nick bị hấn dọa cho nổi hết cả da gà, còn tưởng đêm qua mình đã biến hình, vội vàng sờ loạn một lượt từ đỉnh đầu trở xuống, ngoại trừ phần ngực từng tấc, những chỗ khác không có gì thay đổi.

“Anh lại bị thần kinh nữa hả?” Nick tung chăn chuẩn bị xuống giường, mới phát hiện ra nàng đắp đến hai lớp liền. Thời tiết xuân hạ giao nhau, một cái chăn đã đủ khiến người ta chảy mồ hôi rồi, bảo sao trong mơ cũng thấy bí bách đến không thở nổi.

“Bác sĩ nói phải chú ý giữ ấm”. Karl đứng dậy, “Tôi bảo nhà bếp để phần đồ ăn cho cô rồi, vẫn đang hâm ở trên bếp, nằm xuống nghỉ chút nữa đi, tôi đi lấy cho”.

Nick như con mèo xù lông nhảy phắt dậy xoa tay: “Không không! Anh đừng như vậy, tôi sẽ bị khó tiêu mất!!” Vừa cử động mới phát hiện ra giữa hai chân ươn ướt nhớp nháp, vô cùng khó chịu, cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên trên quần và khăn trải giường dính một vết máu trông ghê người. Nick lập tức nhớ tới chuyện trừ tiền lương, sau đó liền ủ rũ.

Thứ kinh nguyệt đen đui này đã cuốn lấy nàng suốt cả một buổi sáng, nhưng đây lại không phải là vết thương, không thể băng chằng thế bó, xử lý thế nào đây? Chi bằng...

Karl lấy quần áo và khăn trải giường sạch sẽ ra: “Tôi ra ngoài đây, cô thay quần áo trước đi”.

Nick liếc nhìn, nhưng không nhận, nhảy xuống giường mở chiếc rương lộn xộn bới loạn luôn. Những đồng xu nhỏ, hình dáng không phù hợp; đá cuội, hình như quá cứng; ừ, tượng binh sĩ bằng gỗ này thích hợp hơn cả...

“Nick?”

“Đừng có làm ồn, đổi cái mới rồi cũng vẫn sẽ bị bắn thôi, tôi phải tìm thứ gì đó bịt nó lại trước đã”. Nick ước lượng một thứ đồ chơi bị hỏng vừa được nhặt lên, đoán chừng xem nó có thể nhét vào được không.

Thiếu hiểu biết không đáng sợ, điều đáng sợ chính là đã thiếu hiểu biết lại còn làm liều cùng với trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Thấy thứ nàng

bởi ra, sắc mặt Karl xanh lét, vớt toàn bộ về lại trong rương, cuống quýt nói: “Thứ này không được, bác sĩ nói nhất định phải vệ sinh”.

“Xì, anh tin anh ta à, anh ta còn nói con người có khả năng cùng họ với loài khỉ đấy”. Nick khinh thường.

“Cái khác không tin, nhưng liên quan đến vấn đề sức khỏe thì phải tin!” Karl kiên quyết.

Nick đứng dậy, cảm nhận được một dòng máu ấm chảy xuống đùi, hung hăng nói: “Vậy anh nói xem phải làm thế nào đây? Tôi cởi quần đứng mặc cho nó chảy à?”

“Bác sĩ nói, bình thường, bình thường phụ nữ đều dùng...”. Khuôn mặt tuấn tú của Karl xoẹt một cái biến sắc, đỏ ửng như sắp chảy máu đến nơi, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn nàng, chần chừ do dự lấy ra một túi vải, ngay cả nói cũng không ra hồn:

“Đây...tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ...nghĩ sao làm vậy...cô dùng, dùng tạm trước đi...”.

Nick nhận lấy rồi mở ra xem, chỉ thấy mười mấy miếng đệm bằng vải trắng rất dài xếp chồng lên nhau, chọc thủng vào, thấy mềm mại vô cùng.

“Vic...tor... anh ta nói... dùng dây thừng... thì sẽ không bị rơi ra nữa...” Karl cảm thấy máu trên người đang dồn hết lên não, nghiến răng kiên trì nói cho hết cách sử dụng, xấu hổ tới mức sắp ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nick nhắc một cái đệm lên cẩn thận xem thử, đường kim mũi chỉ rất vụng, vừa nhìn là biết ngay của người mới, bông còn lòi cả ra ngoài. Vừa khéo trên thuyền có mười mấy bao hàng sợi bông Ai Cập, tuy không phải là thứ gì quý hiếm, nhưng lớp vải trắng bao bên ngoài là thứ vải gai mịn còn rất mới, từng đoạn từng đoạn xé ra rồi chắp lại với nhau. Thứ trong tay nàng, rõ ràng là được sửa lại từ một ống tay áo.

“Karl, anh xé từ bộ quần áo mới của mình ra đúng không?”

Trên biển nước ngọt rất hiếm, dùng để uống cũng phải rất tiết kiệm, càng đừng nói đến chuyện dùng để giặt giũ. Thuyền viên hoặc là ở bẩn, hoặc là mua vài bộ quần áo để thay, đợi khi lên bờ sẽ mang hết đi giặt. Nick nhớ chất liệu vải này, nàng đã mua hai chiếc áo sơ mi cho Tóc Vàng làm “quà chia tay”, chúc mừng hẳn cuối cùng không ăn của nàng uống của nàng nữa, chuyển sang kiếm tiền từ chỗ thuyền trưởng.

Giờ Nick mới chú ý, trên người Karl là chiếc áo sơ mi cũ nhất của hẳn, giặt đi giặt lại nhiều lần đến mức phai màu bạc phếch. Hốc mắt đỏ ngầu, không rõ là do hẳn khóc, hay là vì thức suốt cả đêm để khâu vá.

“Tôi biết là... thiếu tôn trọng... nhưng bác sĩ nói... nhất định phải dùng thứ sạch sẽ... nên không còn cách nào khác... xin lỗi... thiệt thòi cho cô rồi...”.

Karl không thể đứng ở đây thêm được nữa, đỏ bừng mặt quay người mở cửa đi ra ngoài. Thân hình của hẳn cao lớn, xấu hổ đến quên cả việc cúi người, đầu liền va luôn vào khung cửa thấp, nhưng không cảm thấy đau, ôm lấy trán đóng cửa lại, rồi vội vàng chạy tới phòng bếp.

Nick đứng ngây người hồi lâu, đến khi cảm thấy máu sắp chảy xuống cả dưới sàn, mới cởi bộ quần áo dính máu ra lau sạch chân, rồi tìm một sợi dây thừng buộc đệm bông rồi cuốn quanh thắt lưng.

Mềm thật.

Bụng đói rồi. Nhưng nàng biết, lát nữa sẽ có người đem đồ ăn tới.

Tốt quá.

Không biết tại sao, đội thuyền tạm ngừng làm ăn ba ngày, theo thông báo chính thức thì gần đây hướng gió không thuận, hải lưu hỗn loạn.

Tuy nhiên cũng có một loại ý kiến vụng trộm đồn đại rằng, đội trưởng Nick bị bệnh, hơn nữa còn là một căn bệnh kỳ lạ. Hôm trước rơi xuống lúc vớt lên vẫn còn vui vẻ hoạt bát, ai ngờ tối hôm đó đến phòng thuyền trưởng một lúc, khi đi ra sắc mặt trắng bệch, ngay cả cơm tối cũng không ăn, co chân linh về phòng mình, ba ngày liền không ra khỏi cửa.

Còn có một thủy thủ trực đêm tuyên bố rằng, nửa đêm từng nhìn thấy phó đội trưởng Karl từ trong phòng của đội trưởng Nick đi ra, lén lút vớt xuống biển thứ gì đó, hình như là một dải băng dính máu.

Không ai dám quả quyết xem tối đó đã xảy ra chuyện gì trong phòng thuyền trưởng, vì chỉ có hai người là thuyền trưởng và đội trưởng Nick “nói chuyện” riêng với nhau mà thôi.

Tin đồn lặng lẽ truyền đi, ánh mắt đám cướp biển nhìn thuyền trưởng càng tăng thêm một tầng sợ hãi không sao nói rõ được.

Nick nằm bệt trên giường ba ngày.

Thật ra bụng nàng không đau, cũng không phải là do mệt mỏi kiệt sức. Ra ngoài lặn lội lâu như vậy, cho dù có bị thương nặng cũng đều phải lết đi tìm đồ ăn, mấy thứ hời hợt này có là gì chứ.

Nick đang đau lòng.

Thứ nàng chảy đâu phải là máu, mà là vàng là vàng đấy! Một ngày một đồng, không đủ động đến thì thật chẳng thấy gì, nhưng cứ nhớ tới chuyện đó là Nick quả thật đau lòng nuốt không trôi...không, là phải ăn nhiều thêm một bát nữa.

Hơn nữa không biết tại sao, nàng cũng không muốn ra khỏi cửa lắm.

Karl nói nàng “lớn rồi”, Victor nói nàng là “phụ nữ” rồi, Nick biết giới tính của mình, nhưng trước giờ chưa từng suy nghĩ cẩn thận về những điều nó

sẽ mang lại. Trong mắt Nick, phụ nữ là loài động vật nhút nhát yếu ớt, có bộ ngực và cặp hông đầy đặn, vòng eo mềm mại, giọng nói yêu kiều, ngay cả dao cũng chẳng dám cầm, và nàng hoàn toàn không phải loại sinh vật đó.

Thái độ của mọi người đối với phụ nữ cũng rất kỳ lạ, thích bọn họ nhưng đồng thời lại coi thường họ. Một phút cũng không thể thiếu được, nhưng lại nhắc đến họ bằng giọng ghê tởm, gái điếm, tiện nhân, dĩ thỏa, yêu tinh...

Bọn họ là mẹ, cũng là người tình, là hiện thân của cả thần thánh và sa đọa.

Con thuyền nào ra biển cũng thích đặt những cái tên nữ tính, như Hải Yêu, Elizabeth, Venus, nhưng đám đàn ông đó lại chưa bao giờ thích phụ nữ lên thuyền, lại càng căm ghét kinh nguyệt của phụ nữ.

Nick chưa chuẩn bị sẵn sàng, cũng chưa từng nghĩ mình biến thành phụ nữ thì sẽ như thế nào. Victor không muốn để tâm đến nàng, thuyền trưởng có dáng vẻ xa cách, Karl lại càng cho rằng nàng mong manh yếu đuối đến mức tốt nhất là mang đi thờ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sự trưởng thành của nàng sẽ mang lại phiền phức, ngay cả chính Nick cũng cho là như vậy.

“Nini, nếu cháu là con trai thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều...”

Nick đột nhiên nhớ đến, lúc còn nhỏ thỉnh thoảng chú Assa cũng nói như vậy. Ông rất thương nàng, bất kể là thức ăn đồ dùng, đều luôn dành cho nàng thứ tốt nhất. Ông cũng thích mỉm cười nhìn nàng mặc những chiếc váy xòe trẻ con, ở trong phòng xoay trái xoay phải bắt chước những cô gái đang nhảy múa. Assa yêu chiều nàng như một bảo bối, nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi, lúc nghe được những tin tức nào đó từ phương xa, vẻ mặt của ông đều có chút cô đơn.

“Là con trai, thì có thể trở về với bọn họ...”.

Nick kéo chăn lên trùm kín đầu.

Assa dạy nàng biết chữ, dạy nàng lễ nghi, nhưng ông chưa bao giờ nói con gái sẽ có kinh nguyệt, lúc thất thân sẽ rất đau, bụng đói còn khó chịu hơn cả bị gãy chân, cũng chưa từng nói trên thế gian này lại có nhiều người xấu như vậy, xấu đến mức có muốn tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng được.

Cuối cùng vào một ngày, trước lúc rời xa, ông chỉ dạy nàng một câu:

“Phải sống tiếp.”

Chương 14: Cướp biển không biết bơi

Đội trưởng Nick khỏi bệnh, lại dũng mãnh như xưa.

Mối quan hệ đặc biệt của cậu và thuyền trưởng ngấm ngấm lan truyền âm ỉ, đám cướp biển đều cho rằng thuyền trưởng sẽ vì thế mà càng sủng ái cậu nhóc này hơn, ai ngờ Hayreddin lại thay đổi đáng về thân thiết hòa nhã dễ gần lúc trước, cũng không tươi cười đẩy những món chính và rượu ngon trước mặt mình sang trước mặt Nick nữa, thái độ trở nên xa cách thờ ơ.

Vì thế tin đồn từ “bọn họ phát sinh quan hệ” dần dần biến thành “thuyền trưởng muốn phát sinh quan hệ, nhưng đội trưởng Nick thà chết không chịu, kết quả là bị thương, từ đó thất sủng”.

Đội trưởng Nick thân thể yếu ớt mảnh mai, tính cách lại vô cùng đàn ông kiên quyết không theo ra sao, thuyền trưởng nổi giận thế nào, vịn cánh tay của cậu ra sau lưng, xé rách sơ mi đè xuống chiếc bàn dài trong phòng thuyền trưởng, sống lưng trắng nõn của cậu thiếu niên run rẩy trước cơn cuồng phong bão tố, máu tươi chảy men từ đùi xuống đến mắt cá chân...

Quá trình đồn đại như có tai có mắt, mỗi một tình tiết đều sống động như thật, giống như thể đã tận mắt chứng kiến. Trên thực tế đội trưởng Nick

chưa bao giờ cởi trần, lưng cậu nhóc trắng hay đen nào ai biết. Chẳng qua là cuộc sống trên biển quá khô khan nhàm chán lại không có phụ nữ, chỉ có những đề tài cấm kỵ hấp dẫn hơn cả rượu rum mới khiến cho tinh thần đám cướp biển hưng phấn.

Cứ như vậy, vị thuyền trưởng đã bị gian thương tống tiền (không thành công), lại còn phải cõng trên lưng tội danh cường bạo oan uổng chẳng ra đâu vào đâu.

Thực ra Hayreddin không định tiếp tục giận nổi nữa. Hắn đã lẫn lộn trong giới cướp biển bao nhiêu năm rồi, sao phải so đo tính toán với một con nhóc chứ? Chẳng qua là đã nghĩ thông một chuyện, kèm cặp trẻ con cũng giống như nuôi thú cưng, không thể chiều được, hễ chiều là sinh hư.

Hayreddin vốn cho rằng Nick ngây ngô sẽ là một thuộc hạ ngoan ngoãn, không nói nhiều trước mặt người khác, không bao giờ chơi trội, trong cả đám thuộc hạ xấu xa từ suy nghĩ cho đến hành động của mình không thể tìm ra được ai như vậy. Cấp dưới thành thực nghe lời lại có năng lực làm việc là những gì ông chủ thích nhất, vì thế Hayreddin rất coi trọng Nick, thậm chí chiều chuộng nàng.

Nhưng vấn đề đã dần dần xuất hiện, Nick không có cá tính ổn định giống các thuộc hạ khác, rõ ràng là vẫn còn mang tính cách của một đứa trẻ. Đối tốt với nàng, nàng liền được đà làm tới, chiều chuộng nàng, nàng dám cười luôn lên đầu mình lắm. Đặc biệt là cái thái độ đối với tiền bạc, quả thực là gian xảo vô sỉ tới nỗi khiến người ta tức đến tràn máu mũi.

Hayreddin hiểu rất rõ, đối với cô nhóc này nên sử dụng chiêu cây gậy và củ cà rốt, vừa đấm vừa xoa thì mới khuất phục được.

Thêm nữa, còn một vấn đề cấp bách cần phải giải quyết...

Nick đang thù người ngồi trên một cây cột buồm khá cao, nói dễ nghe là ngồi suy ngẫm về đường đời, nói khó nghe là ngồi ngơ ngẩn. Khuôn mặt

Karl đỏ bừng nhìn theo lòng bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn một trước một sau đung đưa đá lên đá xuống, rất muốn bắt nàng mang giày tất vào cẩn thận, nhưng sợ hãi nhải nhiều quá lại bị ghét. Đang trong lúc rối rắm, Hayreddin đi tới, ngẩng đầu hét với cô nhóc đang ngần ngại kia:

“Xuống đây!”

Nick tung người nhảy từ trên cột buồm xuống trước mắt Hayreddin, ngoan ngoãn giơ tay lên chạm vào trán chào: “Thuyền trưởng”.

“Đưa lưỡi hái cho tôi”. Hayreddin chìa tay ra, Nick liền rút lưỡi hái từ phía sau lưng giao nộp cho cấp trên.

“Dao găm”. Một con, hai con.

Nick rất nghe lời, vì biết rằng dạo gần đây ông chủ không thích mình, không cẩn thận không chừng cái chức vị lương cao này sẽ biến thành bọt nước mất.

Hayreddin đặt số vũ khí lên một chiếc thùng gỗ bên cạnh, tóm cánh tay Nick kéo đến mép thuyền, nhắc tay lên dứt khoát ném một cú, thẳng thùng quăng nàng xuống biển.

Karl sợ đến tái mặt, xông tới định nhảy xuống.

“Đứng bên cạnh nhìn thôi”. Hayreddin thản nhiên nói, “Cứu được một lần, nhưng cậu có thể đi theo cô ấy cả đời này một phút không rời không? Làm cướp biển lại không biết bơi, không phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao?” Vừa nói, vừa từ từ cởi quần áo.

Trên người Nick không mang thứ gì nặng, liều mạng đạp chân, gắng gượng ngóc được đầu lên khỏi mặt biển một chút, rồi lại chìm xuống uống nước tiếp. Hayreddin cởi áo sơ mi và giày, mình trần nhảy từ trên thuyền xuống, bơi đến phía sau lưng Nick kéo nàng lên. Nick nổi lên khỏi mặt nước ra sức

hít thở, Hayreddin lại thả tay ra để nàng chìm xuống. Làm đi làm lại mấy lần liền, Nick nốc đầy một bụng nước biển, tranh thủ lúc nổi lên cuống quýt xin tha: “Thuyền trưởng! Khụ khụ... tôi biết lỗi rồi... khụ...”.

“Ừ, biết lỗi thì phải sửa, ấy mới là trẻ ngoan”. Hayreddin tóm lấy gáy của nàng, cuối cùng cũng nở nụ cười mà suốt mấy ngày rồi không thấy, “Học cho tốt, biết bơi rồi sẽ trả lại áo giáp vàng cho cô”. Xong lại thả tay ra để nàng chìm xuống.

Hắn cũng không thèm giảng lý thuyết cơ bản, những đứa trẻ lớn lên bên bờ biển đều chưa từng học khóa bơi lội nào cả, dựa vào cảm giác của bản thân mà mò mò tự học là cách nhanh và tốt nhất. Hơn nữa, vào giây phút liên quan đến vấn đề sống còn, con người càng bộc lộ những tiềm lực trước giờ chưa thể hiện.

Hayreddin ung dung nhàn nhã bơi đứng tại chỗ dưới nước, Nick cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi, trong mũi trong mắt đều là nước, ra sức giãy giụa trôi lên khỏi mặt nước, không cầm cự nổi hai, ba giây lại chìm xuống. Karl tóm chặt mép thuyền nhìn xuống, xót xa nhưng không thể giúp gì, cuống quýt đến sắp phát điên, nhưng ở trên thuyền, hắn không có tư cách để phản bác lại thuyền trưởng, trong lòng cũng hiểu rằng Nick bơi được thì càng an toàn cho nàng hơn.

Thể lực của Nick ở mức bình thường, giãy giụa trong làn nước lạnh một hồi chân liền bị chuột rút, Hayreddin thấy động tác của nàng xiêu xiêu vẹo vẹo, liền bơi tới ôm nàng vào lòng rồi xoa bóp giãn cơ cho. Nick bám lấy không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa, sống chết ôm chặt cổ Hayreddin không chịu buông tay.

“Khụ khụ! Tôi không được rồi... thực sự không được rồi... hu hu... thuyền trưởng thuyền trưởng...”.

Con người khi đối mặt với cái chết, những thứ như lòng tự trọng hay thể diện đều có thể không cần tới nữa.

Nick không sợ chết, nhưng không chịu được sự giày vò chết đi sống lại như vậy, cổ họng khàn rồi, hốc mắt cũng đỏ ửng lên rồi, dựa vào hôm cổ Hayreddin khóc lóc cầu xin, giọng nói như một con mèo con bị ngược đãi. Hayreddin vỗ vỗ lên lưng nàng tỏ ý động viên, trong lòng nhủ thầm con bé này gầy đến khiếp, hai mảnh xương bả vai gồ lên đâm cả vào lòng bàn tay.

“Lần sau không dám nữa, giờ lên thuyền được không?” Nick ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lay láy tràn đầy vẻ đáng thương.

Hai người mặt đối mặt, Hayreddin nhìn nàng một lúc rồi cười mắng: “Còn lừa người nữa, lần trước tôi bỏ qua cho cô, cô giả vờ đến nghiệm rồi à?” Sau đó kéo nàng ra.

Nick lập tức thu lại nước mắt, quẩn lấy thuyền trưởng như một con bạch tuộc sống chết không chịu thả tay ra, lòng thầm ngạc nhiên chiêu này sao lại đột nhiên không còn tác dụng nữa. Phần thân trên cường tráng của Hayreddin để trần, hai người chỉ cách nhau một lớp áo sơ mi ướt đẫm, da thịt dính sát vào da thịt truyền đi nhiệt độ của cơ thể. Tay chân quẩn chặt lấy nhau vừa túm vừa kéo, âm thầm sinh ra một thoáng mờ ám.

Đương nhiên Nick nhỏ bé ngờ nghệch chẳng cảm nhận được điều gì, nước biển lạnh như băng, nhiệt độ trên cơ thể thuyền trưởng chính là đại diện cho con đường sống. Hayreddin vất vả lắm mới kéo được nàng xuống, dùng sức đẩy ra xa, Nick lại không nơi bám víu. Uống thêm mấy ngụm nước nữa, cơ thể Nick gắng gượng trôi lên khỏi mặt biển, đổi hướng cầu cứu người trên thuyền: “Karl! Karl!”

Cô chủ đã gọi tha thiết như thế, nhiệt huyết của chó săn Tóc Vàng lập tức sôi trào, đá văng giày chuẩn bị nhảy xuống ứng cứu. Hayreddin nổi cáu,

dám ở trước mặt hăn gọi người khác, đúng là thềm ăn đòn, lập tức găm lên với Karl: “Dám nhảy xuống, chờ chết đi!”

Sư Tử Đỏ nổi tiếng là người nói được là làm được, nếu thật sự làm trái mệnh lệnh của hăn, tuyệt đối không có cửa cầu xin con đường sống. Karl cứng người đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm chặt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch, hăn biết nếu như bị mất công việc này, Nick sẽ không bao giờ đi cùng mình nữa.

Hoàn toàn không còn cách nào khác, Nick chìm nổi chìm nổi, tay chân vung lên loạn xạ ra sức quấy đạp.

Ánh mặt trời dần dần ngả về phía Tây, Hayreddin cực kỳ kiên nhẫn, kéo lên ném xuống hết lần này đến lần khác, đợi đến khi thể lực của Nick tiêu hao khá khá rồi, liền ôm vào lòng một lúc để nàng nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục huấn luyện kiểu Sparta^[1]. Chịu đựng giày vò gần hai giờ đồng hồ, Nick vẫn không có tiến triển nào đáng kể, nhiều nhất cũng chỉ có thể gượng nổi trên mặt nước được một, hai phút.

[1] Sparta nằm trong vùng đồng bằng Laconia là thành bang Hy Lạp nổi tiếng nhất bán đảo Peloponnesus. Xứ Sparta theo chủ nghĩa quân phiệt và thành bang này chẳng khác gì một trại lính, với những chiến binh hết sức tinh nhuệ. Ngày xưa, nhà nước quân phiệt khắt khe Sparta là một trong hai cường quốc hùng mạnh nhất trên lục địa Hy Lạp, cùng với nhà nước dân chủ Athena. Những chiến binh Sparta tinh nhuệ luôn khiến cho quân thù phải khiếp sợ, kể cả khi họ sống sót hay đã hy sinh.

Ngước lên ngăm nhìn bầu trời từ dưới mặt biển, đó là một màu xanh thăm thăm trong veo đến khó tin, bầy cá như những chú chim bay lượn lướt ngang qua bầu trời, thế giới yên tĩnh khiến trái tim con người dần đập chậm lại. Tứ chi lạnh toát, các ngón chân đều trở nên tê dại. Nick ngừng giãy giụa, để mặc cho nước tràn vào mũi vào miệng mình.

Hayreddin đợi một lúc, thấy nàng mãi không nổi lên, lập tức lật người lặn xuống nước. Chỉ thấy đôi mắt đen láy ngáy ngẩn nhìn lên trên, tay chân duỗi thẳng, ánh mắt lạng lẽ không chút cảm xúc chìm xuống dưới đáy biển. Trái tim Hayreddin rung lên cảnh báo, mạnh mẽ bơi tới tóm chặt lấy nàng. Nick cũng không còn ra sức bám chặt lấy hãn như lúc trước nữa, mà mềm rũ như thể đã mất đi tri giác, để mặc cho hãn bơi kéo mình lên khỏi mặt biển.

Hayreddin lo sợ, vừa nổi lên khỏi mặt nước liền ôm nàng vào lòng, sờ vào mạch máu ở cổ. Nick dựa đầu vào bả vai hãn, từ từ tìm một vị trí thích hợp...

Mạch đập rất bình thường, Hayreddin đang cảm thấy ngạc nhiên sao nàng lại đột nhiên trở nên bất động, thì bả vai chợt đau nhói, Nick giống như con thú nhỏ đang đói khát, phập một miếng hung hăng cắn lên cơ thịt trên bả vai hãn.

“Nhóc con khốn kiếp! Nhả ra!” Hayreddin tách khớp hàm của nàng ra, vết răng cực sâu đã in lên đầu vai hãn, rơm rớm máu. Nick liếm liếm môi, vô cùng hài lòng.

Bị thương khi đang bơi ở dưới biển là chuyện cực kỳ xuẩn ngốc, có lúc chỉ một giọt máu thôi sẽ lôi kéo một đàn cá mập háu đói tìm tới. Hayreddin tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nhưng bị chó cắn thì không thể quay lại cắn trả được, đành phải kéo nàng lên thuyền.

Karl đã chuẩn bị chặn từ trước, lao bổ tới cuốn chặt lấy Nick ôm vào lòng, tư thế như thể dù có liều mạng cũng không để kẻ khác động vào nàng. Hayreddin vốn dĩ muốn đá cho Nick một cú, nhưng xem ra như vậy cũng không có gì hay ho, đành dặn dò lão đầu bếp đang hóng chuyện: “Theuriau, đi nấu một bát canh nóng, cho nhiều hạt tiêu vào”. Nói xong liền vợ chiếc áo sơ mi quay về phòng xử lý vết thương. Hạt tiêu là loại gia vị đắt tiền được vận chuyển từ phía Đông của Ấn Độ, đôi khi còn được sử dụng như

một loại thuốc quý. Nếu không phải là mệnh lệnh của thuyền trưởng, lão đầu bếp cũng không dám tùy ý sử dụng.

Nick báo thù thành công, nhưng lại mệt đến là người, tay chân đều mất sạch cảm giác. Karl dìu nàng đến mép thuyền nôn ra một đồng nước, rồi lại trở về phòng đun nước nóng lau tay ủ chân, nốc một bát súp nóng đậm đặc hạt tiêu, Nick bị nghẹn ho khù khụ liên tục mới có cảm giác hồn vía quay về.

“Răng chắc thật”

Victor thường thức dấu răng nhỏ vừa tròn vừa sâu trên bả vai Hayreddin, tặc lưỡi khen: “Hàm răng đều tăm tắp, hai cái răng nanh nhỏ nhắn, nhưng vẫn chưa mọc răng khôn”.

Từ lâu Hayreddin đã quen với cái bệnh nghề nghiệp của tay bác sĩ thần kinh này, nên tự mình nhắc lọ cồn đổ lên miệng vết thương: “Tôi không gọi cậu tới”.

“Vết thương do bị cắn rất dễ nhiễm uốn ván, đặc biệt là vết cắn của động vật hoang dã, ngài không muốn đột nhiên mắc chứng dại như con nhỏ Nick đó đấy chứ”. Victor lấy một chiếc nhíp bạc gấp bông đã tẩm cồn, vạch vết thương ra sức lau rửa vào sâu bên trong.

“Động vật hoang dã? Ồ...” Khóe miệng Hayreddin nhếch lên tạo thành một đường cong thâm hiểm, giọng nói tràn đầy ham muốn chinh phục, “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ thuần hóa con nhãi đó thành vật nuôi trong nhà.”

Sự thực chứng minh, thiên tài cũng đều là những người có khiếm khuyết, võ nghệ cao cường trời cho không có nghĩa là khả năng bơi lội trời cho cũng cao cường như thế. Hayreddin đã làm thì làm cho chót tóm lấy Nick ngâm nước biển thêm vài ngày nữa, nàng vẫn chỉ có thể phun bong bóng ùng ục ùng ục rồi chìm xuống. Đến mức sau này, Nick cứ nhìn thấy thuyền trưởng là tái mặt, sau đó vắt chân lên cổ chạy trốn, Hayreddin không thể

không thừa nhận, trên thế giới này có một kiểu người cả đời cũng không thể học bơi được.

Qua một tháng, thuyền Hải Yêu trở lại Algiers.

Vừa cập bờ, Nick và đám cướp biển háo sắc điên cuồng chạy thẳng tới quán rượu Medusa, không phụ bản chất đàn ông đích thực, trước mặt bao nhiêu người kéo Sierra quay về nhà “ngủ một giấc thật say”.

Mặc định sau khi lên bờ được ba ngày là khoảng thời gian tự do cá nhân, trừ phi có việc gì khẩn cấp, còn không thuyền trưởng không bao giờ ra lệnh triệu tập. Nhưng thời gian nghỉ của thuyền trưởng Nick chỉ kéo dài có nửa ngày, đến ngày thứ hai vừa mới tỉnh giấc, đã có thuộc hạ tới thông báo nàng phải tới lâu đài. Mệnh lệnh của thuyền trưởng không thể làm trái, Nick đành không cam tâm tình nguyện đi lên núi.

Hayreddin nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng khách, nhưng đợi rất lâu cũng không thấy người đâu, bèn cao giọng gọi: “Lề mề cái gì nữa, vào đây”.

Nick vén lớp rèm lụa mỏng lên, chầm chậm lê gót đi tới, nhưng không chịu đến gần chiếc giường mềm của Hayreddin. Nàng nhớ tới cái hồ trong phòng tắm rất sâu, chỉ sợ thuyền trưởng không có ý tốt, muốn tóm nàng quăng vào đấy tiếp tục học uống nước.

Các loài động vật nhỏ rất cảnh giác, Hayreddin quyết định thả thính, thò tay mở chiếc hộp bạc tinh xảo trước mặt ra đẩy tới: “Bánh Pastilla^[2], tôi vừa mới kiếm được của một tay đầu bếp mới từ chỗ sultan”.

[2] Pastilla là một món ăn truyền thống của Maroc, loại bánh này là sự kết hợp giữa vị ngọt và mặn, là sự hòa quyện của phần giòn từ vỏ bánh cùng với phần nhân thịt được hầm bằng lửa nhỏ trong nước dùng gia vị sau đó băm nhỏ rồi được phủ lên trên một lớp hạnh nhân rang giòn, quế và đường. Món này thường được phục vụ như một món khai vị vào đầu các bữa ăn đặc biệt.

Ở Bắc Phi có một câu ngạn ngữ cổ rằng: Con người trên thế giới có thể chia thành hai loại, loại thứ nhất là những người đã từng được ăn món bánh Pastilla, loại còn lại là những kẻ đáng thương chưa được ăn món bánh Pastilla bao giờ. Bên trong chiếc hộp bạc đựng đầy những miếng bánh có nhân màu vàng óng ả nóng hôi hổi, lớp đường cát mịn màng phủ bên ngoài làm nổi bật hoa văn xinh xắn, thậm chí có thể nhìn thấy phần nhân đầy chặt với đủ màu sắc sặc sỡ bên dưới lớp vỏ bánh nửa trong suốt.

Ánh mắt Nick lập tức nhìn thẳng.

“Ăn đi, ăn xong rồi sẽ nói phải làm gì”

Dựa vào sự hiểu biết của Hayreddin, con nhóc này trước giờ luôn ôm cái bụng rỗng đi lên núi, sau đó ăn xong còn mang về thẳng lợi bội thu. Quả nhiên Nick đói rồi, cuối cùng nộ vũ khí đầu hàng trước miếng mồi hấp dẫn, vội vàng nhét một miếng bánh vào miệng ăn đến mức phồng mang trợn má.

Nhìn vẻ vừa lòng thỏa ý không chút nghi ngờ khi ăn của nàng, Hayreddin không nhịn được mở miệng trêu: “Đầu bếp của sultan còn có sở trường điều chế thuốc mê, chuyên khiến cho những cô gái không chịu nghe lời phải phục tùng”.

“Khụ khụ!!! Á há...” Nick quả nhiên bị nghẹn. Trùng mắt đầy phần nộ lườm tên đầu sỏ gây tội một cái, đối phương đang lười biếng ngả người dựa vào chiếc giường mềm, nở nụ cười vừa đắc ý vừa thâm hiểm.

Ăn xong miếng bánh lau tay sạch sẽ, lại uống thêm một cốc nước ép táo chua pha mật ong, Nick cũng không cảm thấy có gì khác thường. Nàng nghĩ thầm, nhan sắc cô hầu gái ở đây còn đẹp hơn Sierra, vóc dáng trẻ con của một đứa dậy thì muộn như mình, đương nhiên sẽ không bao giờ khiến thuyên trưởng có hứng thú đánh thuốc mê.

Hayreddin ngồi thẳng lên một chút, ra lệnh: “Vây bắt đầu vào việc chính thôi. Ngồi gần vào đây, bỏ khăn trùm đầu xuống, xõa tóc ra”.

“Hả?” Nick thấy khó hiểu.

“Bỏ khăn trùm đầu xuống”. Hayreddin lặp lại lần nữa, “Có phải bảo cô cởi sạch ra đâu.”

“Ồ...”. Nick ngoan ngoãn cởi khăn trùm đầu xuống, tháo sợi dây buộc tóc ra. Công việc tiền lương cao bên ngoài thì phô trương, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều điều vất vả không thể nói với người khác. Trường hợp của nàng chính là ông chủ tính tình thất thường, thường xuyên làm những chuyện không ai hiểu nổi, nhưng trong kế ước đã viết rất rõ ràng rằng nhất định phải tuân theo mọi mệnh lệnh của hắn.

Mắt Hayreddin nhìn không chớp, đánh giá Nick, vốn tưởng rằng xõa mái tóc dài ra sẽ giống con gái hơn, nhưng mái tóc màu hạt dẻ của nàng vừa nhìn thấy là biết ngay đang ở tình trạng thiếu dinh dưỡng dài hạn, lại thêm việc hứng gió phơi nắng nhiều, nên rồi bù không bóng mượt.

“Lau sạch mặt đi”. Hayreddin tiếp tục ra lệnh.

Nick kéo ống tay áo lên lau mặt, chùi sạch vết dầu mỡ còn sót lại do vừa nãy ăn bánh bên khốe miệng đi, nhưng vẫn còn một vệt bẩn trên mũi, cả khuôn mặt xám xịt không nhìn ra được màu da thật. Trên người mặc chiếc áo sơ mi rẻ tiền cùng chiếc quần bằng vải bố rộng thùng thình, tuy đã được giặt giũ sạch sẽ, nhưng với loại chất liệu đó, cởi ra là có thể lập tức mang ra làm giẻ lau nhà.

Phần lớn cướp biển đều tuềnh toàng hơn cả nàng, nhìn quen rồi thì không thấy lạ, nhưng giờ có bối cảnh lâu đài hoa lệ để so sánh, lại quan sát bằng ánh mắt soi mói, nên đã lộ ra vẻ quá đỗi nghèo túng.

Hayreddin cau mày: “Trước giờ cô đi tắm mà không rửa mặt à? Trong tay mà cầm thêm cái chậu thúng nữa, thì chẳng khác gì đám ăn mày ở dưới chân tường. Cầm ba mươi đồng vàng tiền lương, mà sao ngay cả một bộ quần áo tử tế cũng không có?”

“Mặt thế này thoải mái...”. Nick mất tự nhiên sờ sờ mũi, kết quả xoa xoa lại khiến vết bẩn loang càng rộng hơn.

Hayreddin nghĩ thầm nàng vẫn thường xuyên linh vào phòng tắm của mình tắm rửa, cũng không phải bầm sinh đã lồi thối lếch thếch, nhưng từ lớp da bên ngoài này, chẳng nhìn ra được sự sạch sẽ của nàng. Karl vẫn luôn đuổi theo thu dọn, chỉ chớp mắt đã không biết nàng lại cọ mũi vào đâu mà dính bẩn.

“Được rồi, hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn.” Hayreddin cau mày thờ dài, con nhóc này theo hăn lâu như vậy, mà thường xuyên bị những người chưa gặp bao giờ coi là người hầu. Chỉ một câu thôi, dẫn theo ra ngoài thật xấu mặt.

“Á! Thuyền trưởng, tôi đâu có làm sai chuyện gì, đừng trừ tiền lương nữa!” Nick cuống đến mức bốc hỏa, nàng không biết gần đây nàng gặp phải vận đen gì, toàn chọc giận thuyền trưởng, cuối cùng đều là kết cục bị mất tiền.

Hayreddin không để ý đến nàng, vỗ tay gọi người: “Fatima, Lilith”.

Phía sau lớp rèm mỏng màu trắng xuất hiện hai cô gái tuyệt sắc thân hình uyển chuyển duyên dáng, mái tóc xoắn dài đến thắt lưng đen mượt óng ả, làn da rám nắng hoàn mỹ tuyệt đối. Những người đẹp Ba Tư thường có đôi mắt sâu thẳm như ảo mộng, lớp voan mỏng che mặt càng tôn vẻ thần bí rung động lòng người.

Nick mãi nhìn đến ngây người, Hayreddin liền dặn dò: “Xử lý gọn gàng mái tóc dài rối bù của cô ta đi, tắm rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới, thay một bộ quần áo tử tế rồi dẫn tới đây”.

Hai cô gái cười vâng lệnh, mỗi người một bên kẹp lấy cánh tay Nick, vừa kéo vừa đẩy lôi nàng ra ngoài. Nick hơi giãy giụa, liền cảm nhận được mình vừa chạm vào một khối đầy đặn mềm mại, toàn thân lập tức tê dại, liền bị kéo ra hành lang trong tâm trạng vui sướng lâng lâng như bước lên mây, sau đó được đưa tới một phòng tắm lớn để trở lại làm người.

Đầu rồng bằng vàng rồng phun ra dòng nước nóng bốc hơi nghi ngút, hình cá voi ghép từ đá khảm trên sàn nhà ẩn ẩn hiện hiện trong hơi nước. Hai cô gái xinh đẹp không chút ngưng ngượng, xắn tay áo lên cởi quần áo của Nick. Nick liền rụt người lại, cuống quýt nói: “Không tiện đâu, tự tôi tắm là được rồi”.

Cô gái tên Fatima tháo mạng che mặt xuống, cười dịu dàng: “Không sao đâu, chúng tôi biết cả rồi”.

Lilith trẻ trung hoạt bát hơn một chút tiếp lời: “Cô tự tắm, nếu ngài ấy không vừa ý, chúng tôi sẽ phải chịu tội mất. Đội trưởng Nick, cô rủ lòng thương giúp đi ạ”. Nói xong liền chớp chớp mắt, hàng mi dày rậm cong vút tựa như những cánh bướm đang dập dờn bay lượn.

Trong khi đội trưởng Nick đang bị những cánh bướm mê hoặc, thì loáng cái đã bị hai cô gái lột sạch, ấn xuống làn nước hương thụ màn phục vụ xa hoa mà trước giờ chưa từng nghe đến. Chỉ đáng tiếc ân tình mỹ nhân chính là thứ khó nhận nhất, nhìn thấy thứ hai cô gái đó dùng, Nick lập tức sợ hết hồn.

“Cái đó, cái đó là nước trái cây hả?”

“Đúng vậy, cam chua làm mềm da đấy”. Lilith vui vẻ đổ đầy nước trái cây tươi vào chiếc chậu tắm bằng đồng.

“Đừng cử động, phải làm ướt tóc trước đã”. Fatima nhẹ nhàng ấn đầu Nick xuống, một tay nhắc chiếc bình bạc lên, rót một chất lỏng màu trắng ngà xuống mái tóc của nàng.

“Á! Là sữa! Lãng phí thực phẩm sẽ bị sét đánh đấy, sao có thể...”. Nick còn chưa nói xong, Lilith đã chạy tới kéo mấy lọn tóc của nàng, cau mày lắc đầu: “Cháy nắng khiếp quá, bị khô xơ chẻ ngọn hết rồi, thêm mấy lòng trắng trứng vào nhé?”

Fatima lập tức tỏ vẻ đồng tình, lại đổ thêm một hũ mật ong, không nói không rằng ngâm tóc Nick vào trong chậu. Tiếp theo là hơn nửa lít dầu ô liu giá ba đồng bạc, khiến tóc trở nên mềm mượt bóng mượt hơn; nửa ounce nhựa cây mộc dược giá hai đồng vàng, có tác dụng mờ sẹo tan các vết thâm tím; nửa ounce cao thơm hạnh nhân giá sáu đồng vàng, giúp làn da trở nên mềm mại mịn màng hơn...

Đến khi được phép mặc quần áo thì ruột gan Nick xót đến phát run. Chất vải lụa mát rười rượi trơn tuột không dính vào cơ thể, mặc mà như không mặc, nàng khó chịu tới mức đi trên đường cũng thấy mất tự nhiên. Lúc quay lại phòng khách thì mặt trời cũng sắp xuống núi, Nick bước vào phòng không nhịn được hỏi: “Thuyền trưởng, ngài nuôi hậu cung nhiều như vậy, rốt cuộc là tốn bao nhiêu tiền?”

“Trừ hết tôi tớ ra chỉ có hai người này, cũng không nhiều lắm.” Hayreddin cười đáp. “Đương nhiên là tốn nhiều hơn chút đỉnh so với sự bao nuôi của cậu”.

Nick thầm nhẩm tính sơ sơ, chỉ riêng khoản chăm sóc da thôi đã khiến sắc mặt nàng tái nhợt: “Đây không phải là tiêu tiền như nước, mà là thác nước, thác nước!”

Hayreddin nhún vai xòe tay, làm ra vẻ bất lực: “Hết cách, có một số món quà từ chối sẽ khiến người ta mất mặt”.

“Tặng thứ gì rẻ rẻ thôi không được à, chẳng phải đều giống nhau chỉ dùng để rửa mặt gội đầu thôi sao...”. Nick nhỏ giọng lầm bầm.

“Cô hiểu sai rồi, món quà ở đây là để chỉ những cô gái người khác mang đến tặng tôi “. Hayreddin phất tay tỏ ý vấn đề này sẽ kết thúc ở đây, hất hất cằm về phía Nick, “Tắm rửa sạch sẽ chưa? Đứng ra chỗ sáng, để tôi ngắm lại xem nào”.

Nick đi tới trước cửa sổ sát đất, để ánh hoàng hôn rơi trên người mình.

Khuôn mặt hình trái xoan đoan trang thanh tú, làn da trắng nõn, cần cổ thanh mảnh.

Thành thật mà nói đáng vẻ tuy không tồi, nhưng cũng không xinh đẹp đến mức khiến người ta choáng váng.

Hayreddin bình tĩnh nhìn thật kỹ, dung mạo này chỉ có một đặc điểm khiến người khác khó quên – chính là vẻ tao nhã trời sinh.

Từ lông mày xuống dưới cằm, từng đường cong đều hài hòa vừa phải, ngũ quan tuy không quá sắc nét, nhưng lại đủ tinh tế. Loại tinh tế này không phải kiểu khoe ra một cách phô trương, mà là sự điềm đạm kiêu ngạo toát từ trong cốt tủy, là kết quả của sự giao phối giữa rất nhiều đời có mối quan hệ huyết thống với nhau. Giống như những món đồ sứ quý giá, có được vốn đã khó khăn, nhưng hễ chạm vào là vỡ. Tao nhã mà lại mong manh.

“Biết nói tiếng Pháp chứ?” Hayreddin hỏi.

“Biết một chút”.

“Khiêu vũ thì sao?”

“Đã từng nhìn thấy người ta nhảy rồi.”

Hayreddin gật đầu, đưa ra mệnh lệnh cuối cùng: “Bắt đầu từ bây giờ, cô không được phép rời khỏi tòa lâu đài này một bước. Mỗi câu nói đều phải

sử dụng tiếng Pháp, Victor sẽ dạy cô lễ nghi và khiêu vũ. Ngày mai thợ may sẽ tới, váy sẽ trở thành trang phục duy nhất của cô”.

Chương 15: Vũ hội và huấn luyện

“Một hai ba bốn, xoay, hai hai ba bốn, xoay, chú ý tư thế phần eo, nhất định phải uyển chuyển tao nhã. Đừng có cúi đầu nhìn chân, nhìn vào mặt tôi này, ánh mắt phải dịu dàng, dịu dàng hiểu không? Giống như một miếng bơ hạnh nhân sắp tan chảy ấy, có vẻ sáng bóng, mượt mà, mềm mịn của tơ lụa...”.

Victor cố gắng hết sức có thể để giải thích những lí thuyết cơ bản của khiêu vũ, kết quả thu được là ánh mắt hung dữ như lang sói của con nhãi đang ở trong lòng.

Nick đói đến mức hai mắt bắn ra tia sáng xanh lè, hậm hực nói: “Anh cứ lấy thức ăn ra làm ví dụ nữa đi, tôi giẫm đứt đầu ngón chân của anh giờ”.

Victor cẩn thận thu chân về một chút, “Cô có hủy chân tôi cũng vô ích thôi, thuyền trưởng đã nói rồi, trưa hôm nay cô không học xong phần này thì không được ăn cơm”.

Nick đẩy anh chàng bác sĩ ra, xông đến bàn làm việc của anh ta lục lọi lung tung, lần mò từ chiếc rương gỗ nhỏ đựng dụng cụ phẫu thuật đến cả bên trong mô hình đầu lâu cũng không phát hiện được chút điểm tâm cất riêng nào.

“Đừng tìm nữa, bị tịch thu hết rồi, thậm chí vụn bánh quy cũng chẳng còn”. Victor nhìn nàng bằng ánh mắt đồng tình, “Phản kháng lại thuyền trưởng cũng vô dụng, cô hãy ngoan ngoãn nghe lời đi”.

Nick ôm bụng đói thất vọng ngồi sụp xuống, tà váy quét chấm đất, “Kết thành đồng minh thì kết thành đồng minh, sao cứ nhất định bắt tôi đến Pháp

làm gì!” Rồi lại nhìn chăm chăm đầy giận dữ về phía Victor, “Anh nói tiếng Pháp giỏi thế lại biết khiêu vũ, sao không dẫn anh theo?”

Victor sửa lại áo sơ mi của mình, động tác đầy vẻ âm đạm mà tiêu sái, “Hiển nhiên, tôi là người chân thật đáng tin, tài mạo song toàn, là một mỹ nam hiếm có trên đời. Nhưng trong thư mời của vua François I của nước Pháp lại viết rằng: “Ngài Hayreddin cùng bạn”, nếu là đi chơi riêng thì chẳng có vấn đề gì, nhưng trong một buổi yến tiệc chính thức của cung đình, dẫn theo một người đàn ông sẽ khiến người ta được một phen kinh hãi”.

“Chẹp..”. Thở dài một tiếng, Nick hoàn toàn bó tay rồi,

Đều là những nước lớn theo Thiên chúa giáo ở châu Âu, lãnh thổ Tây Ban Nha tiếp giáp với nước Pháp, một loạt những cuộc xung đột lợi ích diễn ra vô cùng kịch liệt. Hoàng đế Charles V trẻ tuổi của Tây Ban Nha là kết quả cuối cùng từ mối liên hôn hoàng thất của gia tộc Habsburg^[1], lên ngôi vào năm hai mươi tuổi, là người thừa kế của các triều đại cai trị Castilla, Aragon, Navarra, Sicilia, Sardegna từ tổ tiên, cùng quyền thống trị toàn bộ vùng Bắc Mỹ, vàng bạc châu báu của Tân thế giới ùn ùn đổ về Tây Ban Nha không dứt, tham vọng mãnh liệt của Charles V đang trên đà thống nhất Địa Trung Hải.

[1] Họ Habsburg là tên của một hoàng tộc ở châu Âu, được xem là một trong những hoàng tộc có thế lực nhất trong lịch sử châu Âu vào thời kỳ Cận đại. Dòng dõi Habsburg đã cai trị Áo, Bohemia và Hungary trong nhiều thế kỷ. Trong giai đoạn 1438 – 1806, gần như toàn bộ các hoàng đế La Mã thần thánh dân tộc Đức đều thuộc về dòng họ Hasburg. Rất nhiều thành viên của gia tộc này đã lần lượt cai trị Bohemia, Anh, Đức, Hungary, Croatia, Ireland, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, và cả các quốc gia nhỏ độc lập tại Hà Lan và Ý.

Cuộc chiến tranh giành xâu xé Ý giữa Pháp và Tây Ban Nha đã kéo dài suốt hai mươi năm, trước giờ vẫn luôn duy trì được thế cân bằng, nhưng từ năm ngoái sau khi Charles V lên ngôi, gió liền đổi chiều về phía Tây Ban

Nha. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, Đế quốc Pháp đang ở vào thế hạ phong nên không thể không hạ mình, dự định sẽ kết đồng minh cùng cộng đồng cướp biển Bắc Phi chống lại Tây Ban Nha.

“Dù sao thuyền trưởng đã nghĩ tới việc lợi dụng mâu thuẫn đôi bên từ lâu rồi, nên trước giờ chúng ta không động vào thuyền của nước Pháp”.

“VẬY CŨNG PHẢI, NGÀI ẤY LÀ MỘT NGƯỜI NHÌN XA TRÔNG RỘNG HIỂM THẤY”. Victor ngừng lại một lát, anh ta biết Hayreddin xuất thân thấp hèn, nhưng là người tinh nhanh nhiều mách khéo trong việc thao túng thời cục, không một chính khách quý tộc nào có thể bì được với hắn. Cơ hội là do mình giành lấy, Hayreddin đã nhiều lần ngầm đưa ra ám hiệu giao hảo, nên quốc vương Pháp mới hạ quyết tâm.

Victor lạnh lùng nhìn kỹ Nick đang ngồi xồm trên sàn nhà, so với những tiểu thư quý tộc xinh đẹp của giới thượng lưu, đương nhiên nàng chỉ là một con nhóc khốn kiếp ăn nói thô lỗ, cử chỉ bừa bãi, nhưng loại khí chất bẩm sinh này, có thể là lý do thuyền trưởng chọn con nhóc đi theo.

“Anh nhìn tôi chăm chăm như thế làm gì? Mặc váy trông buồn cười thế ư?” Nick ngẩng đầu lên hỏi.

“Không có gì, cô không cảm thấy hai chúng ta có chút giống nhau à”.

“Chẳng giống tí nào, mắt tôi đen, con mắt anh nhạt màu như viên bi ấy”.

“Không phải nói đến ngoại hình”. Victor kéo nàng dậy, đứng song song trước tấm gương lớn để sửa tư thế khiêu vũ, “Nhìn đi, da trắng hơn hẳn người thường, hơn nữa còn khó bắt nắng, thân hình gầy mỏng, khung xương nhỏ nhắn thanh mảnh, trông hơi ốm yếu”. Victor kéo ống tay áo lên, để lộ ra phần cổ tay trắng mịn hơn hẳn những người đàn ông khác, thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng mạch máu màu xanh dưới làn da nửa trong suốt ấy. Nick cúi đầu nhìn cánh tay của mình, quả nhiên cũng giống như vậy.

“Thế này là sao?”

“Là một loại đặc trưng về ngoại hình, trước đây tôi thường thấy khi còn ở Florence”. Victor dừng lại một thoáng, “Theo như những gì tôi biết, đa phần là do kết hôn cận huyết. Ví dụ như mẹ tôi và cha tôi là anh em họ, bà nội và ông nội là cháu gái và cậu, tra ngược lên trên nữa, cơ bản đều có quan hệ họ hàng”.

“Thế thì rất kỳ lạ à?” Nick nói điềm nhiên như không, “Cũng chẳng phải chuyện gì hiếm, tôi nghe nói các pharaoh Ai Cập đều là anh em lấy nhau, hơn thế ngựa đua và chó săn đều phải giao phối cùng huyết thống, những con con sinh ra mới thuần chủng nhất”.

“Cô có biết phải sàng lọc từ bao nhiêu ngựa đua và chó săn mới chọn được một con không? Kết hợp cùng huyết thống, đời sau có thể có khả năng vượt trội, nhưng tỉ lệ dị tật và bệnh tật cũng cao hơn hẳn. Hãy nhìn Charles V của Tây Ban Nha đi, gia tộc Habsburg ưa thích dùng những mối quan hệ liên hôn để mở rộng lãnh thổ, mẹ ông ta – nữ hoàng Juana là một người điên, cha thì qua đời sớm, bản thân ông ta cũng có thể coi là may mắn, thần trí bình thường, chỉ có chiếc cằm bị nhô ra nên không ngậm miệng vào được. Còn gia đình của chúng tôi, cậu họ tôi từng có hai người con trai sinh đôi, một là người khổng lồ, một là chú lùn”.

“Ồ, hai anh em mà cùng ra khỏi cửa, nhất định là rất chối mắt”.

“Ha ha, hai người bọn họ đã không có cơ hội đi ra khỏi cửa cùng nhau nữa rồi...”. Nụ cười của Victor giống như người tâm thần, “Chưa đầy năm tuổi đã chết đuối rồi bị lén lút mang đi chôn, không thể vạch áo cho người xem lưng được. Tôi đã đi đến nghĩa trang đào thi thể lên cắt xẻ ra xem thử, tất cả xương đều bị biến dạng”. Anh ta gỡ kính ra lau, đôi con ngươi nhạt màu sáng lấp lánh, “Nghĩa trang của gia tộc là một nơi rất tốt, luôn có những thi thể kỳ lạ hiếm có phục vụ cho công cuộc tìm tòi khám phá của tôi. Dù sao đó cũng là khởi nguồn cho hứng thú của tôi, một gia tộc tồn tại đồng thời

cả người điên, kẻ ngốc, nghệ sĩ và nhà thơ, chặc chặc, muôn màu muôn vẻ”.

“Medici là gia đình quý tộc lớn nhất ở Florence, Victor, chẳng trách anh vẫn còn nguyên vẹn khỏe mạnh ở đây khiêu vũ”. Nick nhìn vào đôi mắt màu xám nhạt của anh ta, “Nếu như sinh trong một gia đình bình thường, anh đã bị tòa án tôn giáo xử treo cổ hoặc thiêu chết từ lâu rồi”.

“Đây là đặc quyền giai cấp đấy, dù cuối cùng tôi vẫn bị gạch tên khỏi gia phả và đuổi đi”. Victor cười cười, “Cái gọi là quý tộc, chính là một đám xác chết đã sắp thối rữa mà vẫn dương dương tự đắc, cũng chính đám xác chết đó lại quyết định vận mệnh của đa số kẻ khác. Tập thôi, muốn ăn cơm thì phải đóng kịch cho khéo, đại yến cung đình nước Pháp nổi tiếng lắm đấy. Cô có tư chất lĩnh ngộ những động tác khiêu vũ rất tốt, nhưng biểu cảm lại quá kém”.

“Không phải chỉ là cười thôi sao, cũng đâu phải tôi không biết”. Nick nhỏ giọng lầm bầm.

“Cười, là một loại học vấn uyên thâm”. Victor lắc lắc ngón tay, “Nụ cười của một tiểu thư quý tộc, phải thanh lịch, dịu dàng, thân thiện, nhưng đồng thời cũng phải toát lên được vẻ cao ngạo từ trong huyết quản, xa cách hờ hững, phong thái coi thường mọi thứ xung quanh. Nào, cô thử cười theo những đặc điểm tôi vừa nói xem”.

Nick phấn chấn tinh thần, nỗ lực hết sức, nở nụ cười cho Victor xem.

Anh chàng bác sĩ sán lại gần khuôn mặt nàng cẩn thận quan sát một lượt, buông lời nhận xét: “Cơ mặt co giật, ánh mắt xoáy đảo lảo liên, chúc mừng, cô đã thể hiện thành công triệu chứng điển hình của người bị trúng gió”.

Những cuộn vải nhung sang trọng, lụa, lông thú bày đầy trên nền đất, những đôi giày khiêu vũ bằng da cừu thêu kim tuyến và đính những miếng kim loại sáng bóng xếp thành một hàng, người thợ may được mời từ châu

Âu xa xôi đang ướm thử từng món từng món một lên người một cô gái đang đứng trên ghế.

“Thưa ngài, năm nay mốt ở Pháp là loại vải nhung này, khi làm áo khoác ngoài điểm xuyên thêm một chút lông chồn, rồi phối cùng những nút cúc áo bằng đá quý, sẽ cực kỳ quyến rũ”. Tay thợ may nở nụ cười nịnh nọt, lấy một súc vải nhung màu ngọc trai dày nặng ra làm mẫu.

“Không cần lông chồn, thứ đó chỉ có phụ nữ đã kết hôn mới dùng”. Victor đảm nhiệm chỉ đạo kỹ thuật dứt khoát từ chối kiểu thiết kế này, “Người Pháp là những kẻ quê mùa thiên cận, muốn học đòi vẻ thời thượng của người Ý nhưng lại không học được điểm mấu chốt, chỉ biết đắp hàng đồng vải vóc đá quý lên người, khiến họ trông y như một đám nhà giàu mới nổi vừa mới đặt chân lên thành phố”. Victor bưng bưng khí thế chỉ vào súc vải, “Vải nhung thì được, nhưng áo khoác thì không cần thêm mấy thứ thừa thãi như lông chồn làm gì, cúc áo dùng ngọc trai, bóp phần eo vào phía sau kéo dài thành kiểu đuôi cá”.

“Vâng, vâng, ngài chắc hẳn là người Ý phải không? Thật sự rất am hiểu công việc này”. Tay thợ may thu lại tấm vải nhung, hí hửng đặt bút ghi lại vào đơn đặt hàng. Tuy rằng nước Ý vào thế kỉ 16 thế lực yếu nhược, nhưng lại là nơi khởi nguồn của văn hóa nghệ thuật Phục Hưng, toàn bộ xu hướng thịnh hành ở châu Âu đều bắt chước theo nước Ý.

“Vậy còn váy dài làm lễ phục khiêu vũ thì sao? Ở cửa hàng của tôi ở Paris, các phu nhân tiểu thư đều thích chỉnh sửa thành kiểu có cổ áo hở thật rộng, hơn nữa còn đẩy ngực lên siết chặt eo vào, trông vô cùng gợi cảm”. Tay thợ may xin ý kiến chỉ đạo về xu hướng thời trang với một vẻ vô cùng khiêm tốn.

“Cái đấy...”, Nick từ đầu đến cuối vẫn bị phớt lờ mở miệng nhỏ giọng nói, “Victor, tôi không thể mặc được mấy cái váy cổ rộng đó đâu, sẽ để lộ dấu nung”.

“Biết rồi biết rồi”. Victor phất tay sốt ruột, nói một cách chanh chua cay nghiệt: “Đừng nói là khe rãnh, ngay cả một chút nhấp nhô cũng chẳng nặn ra được nữa là. Dù cô không nhắc, tôi cũng có thể để người khác nhìn thấy mấy cái xương sườn và xương ức trụi thui lụi của cô được sao?”. Victor tiếp tục chỉ thị tay thợ may, “May cổ cao, phần ngực đắp thêm bèo nhún khuyết điểm”.

“Anh đúng là cái đồ ác mồm, gần đây tôi có chút thay đổi rồi mà...”. Nick cúi đầu nhìn cơ thể mình, kể từ lần kinh nguyệt đầu tiên, dường như có dấu hiệu hơi căng lên.

“Đáng thương thay, cô đứng cùng hai người phụ nữ của thuyền trưởng, chênh lệch như so cái gò đất con con với đỉnh Everest ấy, có cần tôi nói nữa để hiểu thêm không?”

“Không... không cần...”. Nick cúi đầu ủ rũ.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Hayreddin bước vào lên tiếng hỏi, nhìn chăm chăm vào Nick đang đứng trên ghế, hai ngày trước mặc chiếc váy này vẫn còn giống như đồ đi ăn trộm, nhưng giờ thì thuận mắt hơn nhiều rồi.

“Khiêu vũ theo hàng vẫn còn chưa bắt đầu, còn điệu nhảy hai người cúi đầu chào nhau vẫn phải mất một tiết nữa mới học xong”. Thầy giáo Victor trả lời.

“Tranh thủ thời gian đi, còn có hơn một tháng nữa thôi, đi đường đã mất đứt hai mươi ngày rồi”. Hayreddin vẫy vẫy tay với Nick, “Xuống đây tập với tôi xem nào”.

Nick nhảy từ trên ghế xuống, đi tới trước mặt Hayreddin đưa tay ra cho hắn, còn chưa bắt đầu thì đã có vấn đề rồi.

“Thuyền trưởng, ngài có thể cúi lưng xuống được không?” Nick kiễ kiễ mũi chân, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Vóc người

Hayreddin cao lớn rần rôi, độ cao chênh lệch giữa hai người giống như người lớn và trẻ con vậy. Victor không nhịn được, phụt một tiếng phì cười.

“Đi thiết kế đi, phần đế giày khiêu vũ phải cao thêm hai inches nữa”. Hayreddin không chút để tâm, dặn dò tay thợ may.

“Á, thưa ngài, như thế là cà kheo rồi còn gì!” Tay thợ may sợ hãi than, có rất nhiều kiểu giày nhưng trước giờ gã chưa từng thấy loại nào có đế cao như vậy.

“Vậy suy nghĩ kỹ thiết kế thế nào để giấu kín phần đế, đi vào phải thật linh hoạt, giấu trong tà váy dài không lộ ra ngoài. Ông mang theo mấy người phụ việc?”

“Sáu người, thưa ngài, họ đều là những công nhân thạo việc nhất”.

“Tặng thù lao gấp đôi cho ông, nội trong năm ngày phải may xong váy áo rồi mang tới đây, giày và các phụ kiện đi kèm cũng phải làm nhanh hết sức”.

Thủ đoạn của thuyền trưởng vẫn hào phóng như xưa, tiêu tiền như nước, Nick nhìn số vải sang trọng đắt tiền đó mà trái tim nhỏ máu. Váy khiêu vũ và áo choàng dài nàng có thể mặc mấy lần chứ? Đều là những thứ dùng một lần tốn kém lãng phí quá...

Suốt nửa tháng trời, không ai ngờ đội trưởng Nick – thần tượng của đội xung phong lại đang mặc váy ở trong lâu đài, tiến hành khóa giáo dục tăng cường trở thành tiểu thư. Đến lúc xuất phát, Nick vẫn mặc chiếc áo sơ mi đầu quần khắn, và còn mang thêm hai chiếc rương gỗ cực to được khóa rất kỹ càng.

Đầu tháng Năm, đội thuyền của Sư Tử Đỏ giương buồm khởi hành từ Algiers, vượt qua Địa Trung Hải, đến bến cảng Marseille lớn nhất nước

Pháp. Ở đây, đám cướp biển đã được chứng kiến một cảnh tượng chưa từng có.

Toàn bộ bến cảng Marseille, tất cả quân hạm của Pháp đều hạ quốc kỳ hình hoa bách hợp xuống, treo lá cờ của cướp biển hình đồng hồ cát màu trắng trên nền đen lên.

Barbarossa Hayreddin, tên cướp biển lớn mạnh nhất Địa Trung Hải nhận được sự trọng đãi tối cao của nước Pháp tựa như một quốc vương tôn quý. Từ lúc đặt chân xuống Marseille, đã có đội hộ vệ năm trăm người đi theo suốt cả đoạn đường, Hayreddin dẫn theo đội phó và đội trưởng đội xung phong cùng anh chàng bác sĩ ngồi xe ngựa đi lại trên lục địa nước Pháp.

Hoa diên vĩ mọc trên mọi nẻo đường khắp các sườn núi, ánh mặt trời tháng Năm rực rỡ chiếu rọi xuống mặt đất. Nick chống cằm, quan sát mọi thứ bên ngoài qua ô cửa sổ trên xe ngựa, dường như đang quay trở về quá khứ.

Chuyến đi rất thuận lợi, mỗi một nơi đi qua, với tư cách chủ nhà, lãnh chúa nơi đó dốc hết sức lực tiếp đãi rất chu đáo, tiện thể gửi tin tức hỏa tốc về kinh đô. Lộ trình hơn mười ngày thoáng chốc đã trôi qua, đoàn người cuối cùng đã tới Paris. Thành phố này trở thành thủ đô của nước Pháp đã một nghìn năm, bên bờ sông Seine đâu đâu cũng thấy những tòa nhà cao lớn, tiếng chuông giáo đường vang vọng quanh quẩn mãi không ngừng trong không trung.

Vua Pháp đã phái bá tước Navarre đáng tin cậy nhất ra ngoài thành nghênh đón, và sắp xếp cho bọn họ tạm thời nghỉ tại tòa lâu đài tráng lệ với lối kiến trúc kiểu mới của ngài bá tước. Sau khi nghỉ ngơi đơn giản cho lại sức, sứ giả của nhà vua đã gửi thư mời chính thức đến, nói rằng sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc long trọng cho những vị khách quý tại lâu đài Fontainebleau.

“Hay lắm, màn biểu diễn sắp bắt đầu rồi. Nick... à không, tiểu thư Nicole, xin mời ngay lập tức đến gian phòng bên cạnh thay quần áo”. Hayreddin

nhìn nét chữ viết tay bay bổng trên bức thư mời, vui vẻ dặn dò, “Thời gian gấp gáp, hãy nhanh lên một chút”.

Đã lâu rồi Nick không được gọi bằng cái tên này, thấy rất lúng túng, lại không biết nên phản ứng như thế nào, trong lòng cứ thấp thỏm mãi không thôi.

Cố ý lượn đến phòng nghỉ, nhìn thấy anh chàng bác sĩ đang ngồi trên sofa chậm rãi thưởng trà, cô hỏi: “Victor, anh thật sự không đi à??”

Victor lắc đầu, “Vua Pháp thường xuyên liên hôn với gia tộc Medici, tôi không muốn bị một người họ hàng xa nào đó nhận ra. Với lại, tôi muốn đến chợ xem có bộ sách và thứ thuốc nào cần không, chứ còn lâu mới muốn lãng phí cuộc sống kiểu ấy”.

Nick quay đầu sang hỏi Karl: “Anh thì sao? Chúng tôi phải dẫn theo vài hộ vệ đi cùng”.

Vô cùng bất ngờ, chú chó trung thành luôn bám sát theo cô chủ không rời lần này lại từ chối. Về mặt Karl rất phức tạp, đối mặt với việc thân phận của nàng được khôi phục lại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này khiến gã vừa mừng lại vừa lo, “Không... lần này tôi không đi cùng đâu, xin cô chú ý đến an toàn”.

Victor cười hì hì: “Chàng hiệp sĩ cũng sợ bị người khác nhận ra à?”

Karl lắc lắc đầu, nhưng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Nick đành một mình quay trở về phòng, mở chiếc rương gỗ lấy quần áo ra, chuẩn bị thay hình đổi dạng. Hayreddin đợi hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng “bạn gái” đâu, không biết Nick đang lè mề cái gì, liền đứng dậy đi tìm nàng. Đến trước cửa phòng, hấn gõ cửa:

“Còn chưa mặc xong à? Ngồi xe ngựa mất hai tiếng, nếu tới muộn cô chỉ có thể ăn đồ thừa thôi đấy”.

Trong phòng không có tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng vải sột sà sột soạt vang lên cùng tiếng giày dép hoảng loạn. Đầu mày Hayreddin nhúu chặt, tự nhủ con nhóc này lẽ nào lâm trận định chạy trốn. Bèn đẩy cửa “rầm” một tiếng, chỉ thấy Nick trên người mặc váy lót đang xoắn xuýt vạy vẹo, lễ phục khiêu vũ bên ngoài chỉ kéo lên được một nửa, cuống đến mức trán toát hết cả mồ hôi.

“Sao vậy?”

“Mặc, mặc không vừa...”. Nick với tay ra vừa đủ đến những chiếc cúc sau lưng, nhưng bộ váy lại hở mất một khoảng, nên không sao cài được cúc.

“Không phải một tháng trước đã đo cẩn thận rồi mặc thử rồi sao? Cô béo lên à?” Hayreddin nhúu mày bước tới, nhắc nàng lên ước lượng, không thấy có gì thay đổi cả.

“Không biết nữa, tháng trước tôi ăn ít lắm mà...”. Nick nâng mu bàn tay lên quệt mồ hôi, vô cùng căng thẳng, nếu như làm hỏng kế hoạch của thuyền trưởng, không biết sẽ bị xử lý như thế nào?

Hayreddin xoay nàng quay qua quay lại cẩn thận nhìn ngắm, khoe miệng liền nhếch lên, huýt sáo: “Béo lên một chút thật, ở phía trước”.

Nick cúi đầu thì nhìn thấy bên trong phần ngực của chiếc váy lót thủ phạm hơi hơi nhấp nhô, lập tức cuống lên. Không sớm không muộn, lại chọn to lên đúng lúc này!

“Làm thế nào bây giờ?” Nick nhìn về phía thuyền trưởng vạy năng, dáng vóc lùn cũng có thể nghĩ ra cách dùng giày cao gót, nên chỉ mong hăn có biện pháp cứu vạy người ra khỏi nguy nan.

Hayreddin nghĩ ngợi một lát, “Áo chèn của cô có dây đai không? Mang ra đây cho tôi”.

Nick đột nhiên hiểu ra, vội vàng lôi ra đưa cho thuyền trưởng.

“Xoay người lại, tìm thứ gì đó nắm thật chắc vào”. Hayreddin ra lệnh.

Nick làm theo, nắm chặt cột giường, dùng sức hít vào một hơi. Hayreddin bó chiếc áo chèn chắc chắn được làm từ tấm sừng hàm của cá voi lên người nàng, tay dùng sức siết một cái, sau đó vắt chéo hai đầu dây lại kéo ra thật căng, bó phần eo càng lúc càng chặt.

Trước mắt Nick sao vàng nảy ra loạn xạ, chỉ cảm thấy cả linh hồn và không khí trong phổi đều chen nhau chui hết ra ngoài, thuyền trưởng lòng dạ độc ác ra tay hung hiểm vẫn đang thít mạnh. Khi đã chặt đến hết mức, Hayreddin buộc cố định dây đai lại, cười hà hà đỡ nàng lên, “Thử mặc lại váy đi xem nào”.

Hoàn toàn vừa khít. Hơi của Nick thở ra thật khẽ, đảo tròn mắt, cuối cùng mới nghĩ ra được ví dụ thích hợp:

“Con người... tôi... sắp... lòi ra ngoài rồi”.

Hayreddin mỉm cười xoa xoa đầu nàng, “Giờ giọng nói của cô nghe dịu dàng lắm, đeo găng tay vào đi, thợ làm tóc đã đợi cô rất lâu rồi đấy”. Tay là bộ phận quan trọng nhất thể hiện thân phận của một người, Nick luyện võ suốt một thời gian dài, những vết chai trên lòng bàn tay dù đã được chăm sóc nhưng vẫn có thể tiết lộ quá khứ của nàng.

“Đợi một lát”. Nick vén váy lên, buộc con dao găm vào đùi.

Cỗ xe sang trọng do tám con ngựa to khỏe kéo rời khỏi tòa lâu đài, Karl đứng nhìn qua cửa sổ, hẩn đứng rất lâu, rất rất lâu. Mãi cho đến khi trời tối

đen, Victor đẩy cánh cửa phòng nghỉ ra, mới kéo được hẳn ra khỏi đồng cảm xúc bộn bề phức tạp.

“Sao không thắp đèn lên? Này, để đến được lâu đài Fontainebleau sẽ phải ngồi xe ngựa rất lâu, cậu đứng đợi, muốn đợi tới sáng luôn hả?”

“Không, tôi chỉ là... không phải anh đi mua sách sao?”

Hai tay Victor trống không, nhưng mặt mày lại tươi tắn rạng rỡ, “Vừa ra khỏi cửa thì gặp người quen, thầy giáo cũ của tôi vừa hay cũng đang ở Paris, ông ấy đang thiết kế cung điện cho vua Pháp, nói chuyện một lát rồi quay về luôn, ông ấy cũng tham dự buổi dạ tiệc hôm nay đấy”.

Karl cười: “Chúc mừng nhé, thầy giáo của anh nhất định là một bác sĩ thiên tài có tay nghề cao siêu”.

Victor gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu: “Nói thế nào bây giờ nhỉ, những lĩnh vực ông ấy tham dự quá nhiều, hơn nữa tất cả đều đạt được thành tựu rất cao, chỉ dùng một từ ‘thiên tài’ để tóm tắt thì thật sự là không đủ. Nhưng nửa đêm đến nghĩa trang đào mộ giải phẫu thi thể đúng là do ông ấy dạy tôi. Medici đã từng tài trợ cho sự nghiệp của ông ấy”.

“Ồ? Lại có một nhân vật như vậy ở Paris sao?” Karl ngạc nhiên hỏi.

Giọng nói của Victor mang theo vẻ tôn kính cực kỳ hiếm thấy: “Đúng vậy, nhưng bình thường mọi người đều chỉ coi ông ấy là một họa sĩ. Tôi nghĩ nhất định anh đã từng nghe qua rồi, tên của ông ấy là Leonardo da Vinci^[2] (L.D.V)”.

[2] Leonardo da Vinci (1452 - 1519) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu học, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên, được coi là một thiên tài toàn năng người Ý.

Chương 16: Lâu đài Fontainebleau

Chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh trong suốt treo trên trần nhà chiếu sáng khuôn mặt dễ thương của những bức phù điêu thiên sứ. Tiếng nhạc du dương xuyên qua những cánh cửa làm bằng gỗ gụ mạ vàng khảm bạc, nường theo chiều gió bay đến khoảng sân mỹ lệ bên ngoài lâu đài. Lâu đài Fontainebleau đêm nay đèn đuốc sáng trưng, tất cả nam nữ trong giới quý tộc cung đình của thành phố Paris đều tập trung tại đây, thấp thỏm chờ đợi một vị khách vô cùng đặc biệt.

Quyết định của nhà vua khi mời vị khách đó cho đến giờ vẫn có không ít người nghi ngờ. Hẳn không chỉ xuất thân là cướp biển thấp kém, mà còn qua lại thân thiết với đám người Moor, để một giáo đồ dị giáo tà ác bước chân vào cung điện là điều không thể chấp nhận được đối với những quý tộc kiên trì bảo vệ huyết thống và tín ngưỡng. Nhưng tình hình gần đây đã không cho phép họ suy nghĩ nhiều nữa, tuyến đường hàng hải mới mở đã khiến cho những đất nước nhỏ bé như Bồ Đào Nha, Anh, Hà Lan trở nên giàu có hùng mạnh, lại thêm thế lực mới nổi Tây Ban Nha càng khiến cho vị thế của nước Pháp ở châu Âu bị đe dọa nghiêm trọng.

Liên minh, là hiện thực không thể không thừa nhận.

Đã đợi gần một tiếng đồng hồ rồi, bầu không khí tràn ngập sự nôn nóng. Chiếc quạt dát vàng của phu nhân công tước Clermont phe phẩy phe phẩy không ngừng lấy một giây, đập vào bộ ngực đầy đặn của bà ta, bà ta nhỏ giọng căn nhắc:

“Thật quá đáng, chẳng qua chỉ là một tên cướp biển chân đất lên bờ thôi, mà dám bắt chúng ta chờ đợi! Chúa ơi, lát nữa còn phải khiêu vũ nữa chứ, tôi sẽ không bao giờ để hấn đụng vào tay mình! Ôi, nghĩ đến cảnh tên đàn ông hung bạo đó đến gần mình, là tôi muốn tắt thở ngất xỉu luôn rồi!”

“Ha ha ha... thật đúng là nói một đằng làm một nẻo, nếu không muốn khiêu vũ, thì cố ý ăn mặc trang điểm như vậy để làm gì? Chậc chậc, toàn bộ số châu báu tổ tiên để lại đều đeo hết lên người rồi há?” Đối thủ không đội

trời chung của phu nhân công tước Clermont ghé sát vào tay người bạn thân, thì thầm nói chuyện riêng bằng âm lượng vừa đủ để người bên cạnh nghe thấy, “Lại còn nói không muốn để người ta chạm vào tay mình nữa chứ, nghe nói bà ta là vì muốn chăm sóc cho cái bộ móng vuốt nần nẫn đó, suýt chút nữa đã khiến mấy cô hầu gái kiệt sức mà chết đấy”.

“Ô kìa, phu nhân Monton, bà bình tĩnh thật đó”. Phu nhân công tước Clermont quay đầu về hướng này, lấy quạt che miệng, “Nghe nói mấy ngày trước chỉ vì một cọng lông đà điểu mà bà ta đánh nhau với tiểu thư Nalsa ở cửa hàng quần áo Fifi, không biết là thật hay giả?”

Mặt phu nhân Monton liền đỏ lựng lên, hừ một tiếng quay đầu đi không thèm để tâm, sợi lông chim cao cao vênh lên lắc lư trên đầu, trông giống hệt một con chim trĩ kiêu ngạo.

Khác với vẻ đăm chiêu lo lắng của cánh đàn ông, đám phụ nữ lại đang có tâm trạng thấp thỏm chờ đợi khác. Nhưng điều vô cùng không hay là, tên cướp tén đồ dị giáo tà ác dũng mãnh hơn người, anh tuấn giàu có nổi tiếng khắp gần xa, hơn thế từ trước đến nay luôn lịch sự nho nhã với phái nữ, cho dù là lúc cướp bóc thuyền bè, hãn cũng không bao giờ để thuộc hạ của mình làm nhục phụ nữ.

Ôm niềm mong đợi không thể nói cho người khác biết, các quý phu nhân cùng các tiểu thư ra sức trang điểm, cố gắng không để thua những người bên cạnh. Lúc đó thời trang nước Pháp đang dần dần trút bỏ những yêu cầu tôn giáo là đòi hỏi sự giản dị từ thời Trung Cổ, thay vào đó là chạy theo vẻ hoa lệ và khoa trương, tóc giả rắc bột vàng được búi cao thành nhiều tầng, vàng bạc trang sức lóa cả mắt, không thể đếm nổi có bao nhiêu loại nước hoa trộn lẫn trong không khí, bấy giờ đã là cuối tháng Năm nhưng vẫn có người khoác áo lông thú đẹp để đắt tiền.

Trong lúc đám phụ nữ đang mải dò đoán dáng vẻ bạn gái của hãn sẽ như thế nào, thì tiếng vó ngựa nặng nề từ xa vọng tới, những thị vệ đứng gác

trên hành lang cung điện từng người một nối tiếp nhau cao giọng hô to. Đám đông chấn động, sự chờ đợi sắp kết thúc rồi.

Tám con ngựa vó sắt phi nhanh tới, một cỗ xe ngựa tuyệt đẹp với hai màu vàng đen đan xen nhau xuất hiện, cùng một khí thế không gì ngăn cản được từ trong màn đêm lao tới.

“Tổng đốc Algiers, thống soái hải quân ngài Barbarossa Hayreddin giá lâm”.

Vị khách của bóng đêm, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Thị vệ mở cửa xe, trên chiếc thang vừa được thả xuống xuất hiện cặp ủng dài đến đầu gối lấp lánh ánh bạc, tiếp đó là phần đùi rắn chắc bên trong chiếc quần ống túm. Một người đàn ông cao lớn với mái tóc đỏ rực nhanh nhẹn dứt khoát từ trên xe ngựa bước xuống, tên thị vệ đứng bên cạnh chỉ cao đến gần nửa đầu của hắn. Chiếc áo khoác màu đen nếp là thẳng tắp của hắn ôm sát bờ vai dày rộng cùng phần eo lưng săn chắc mạnh mẽ, hiện rõ vóc dáng cơ thể hoàn mỹ, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Hai hàng cúc vàng nạm kim cương lấp lánh ánh sáng, chiếc nhẫn hồng ngọc màu máu chim bồ câu cực lớn, và đôi khuyên tai vàng theo phong cách hoang dã của Bắc Phi, người đàn ông đeo rất nhiều đồ trang sức, nhưng dường như không thứ gì có thể lấn át được phong thái mạnh mẽ toát ra trong con người hắn. Thời trang thịnh hành bấy giờ đều diêm dúa phức tạp như vậy, những thứ trang sức đó ở trên người kẻ khác sẽ tinh xảo đẹp đẽ quá mức thành ra dư thừa, nhưng khi ở trên người hắn lại trở nên vô cùng phù hợp với công việc của hắn, thêm vào đó còn tôn lên khí chất hoang dã đặc biệt, khiến người ta không thể rời mắt.

Đó là một người đàn ông, một người đàn ông ăn vận sang trọng, cử chỉ tao nhã khiến mọi người có mặt ở đó đều có ảo giác như nhìn thấy một yêu thú

với ma lực vô hạn, biến hóa thành người, che giấu bên dưới bộ quần áo hoa lệ là những nanh vuốt sắc bén.

“Chúa ơi, nhìn làn da màu đồng r ám nắng và hàm răng trắng bóc của anh ta kìa, thật đúng là một người đàn ông hoang dã...”.

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng thề có Chúa, đây là người đàn ông hoang dã đẹp trai quyến rũ nhất mà tôi từng nhìn thấy!”.

“Anh ta đi vòng sang bên kia xe ngựa rồi kìa, có phải là đón bạn nhảy không? Nhưng anh trai tôi nói, lúc họ lên bờ không thấy mang theo cô gái nào mà”.

“Ngốc quá, nghe nói phụ nữ dị giáo không được để người đàn ông khác ngoài chồng mình nhìn thấy mặt, nên phải đeo mạng che mặt và mặc quần áo dài, ai mà biết được là người nào?”

“Tôi còn nghe nói, ở Algiers, Hayreddin có hẳn một hậu cung, bên trong có hơn trăm ngàn phi tần! Anh ta sẽ mang người đẹp nhất tới nhĩ?”

Các vị phu nhân tiểu thư thì thầm bàn tán, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngựa.

Cửa xe từ từ mở ra, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh dễ thương trong đôi găng tay chìa ra, đặt vào lòng bàn tay của người đàn ông tóc đỏ.

Bầu không khí lặng phắc, một thiếu nữ tựa như ánh trăng bước ra khỏi xe ngựa. Động tác của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, nhẹ đến nỗi không thể nhìn ra được tà váy có xao động không, tựa như một cánh hoa rơi xuống mặt đất.

Trên đôi vai thon gầy của thiếu nữ khoác một chiếc áo choàng nhung dài màu ngọc trai, bên trong là chiếc váy dạ hội bằng lụa bóng cùng tông màu, đơn giản mà phóng khoáng, nhưng những đường vân chìm thêu bằng kim

tuyến trên chiếc váy đã tiết lộ bộ y phục này tiêu tốn không biết bao nhiêu nhân lực, vừa nhìn đã biết ngay là có xuất xứ từ một nhà thiết kế danh tiếng. Nàng không đội tóc giả mà mái tóc xoắn dày màu nâu đậm suôn mềm được tết thành một bím tóc theo phong cách hoài cổ kiểu Hy Lạp thả phía sau gáy, chuỗi ngọc trai thon nhỏ tết lẫn trong mái tóc, tôn làn da trắng nõn mịn bóng như sữa, tự nhiên mà lại dễ thương.

Cách ăn vận trang điểm này tuy rằng đơn giản trang nhã, nhưng khuyết điểm lại là quá mức đơn điệu, không có trang sức, cũng không lộ ra phần ngực, nên không quá nổi bật giữa một đám những quý phu nhân váy áo đẹp đẽ trang sức lấp lánh kia.

Người đàn ông nắm tay thiếu nữ, từ từ bước lên bậc thang rộng rãi làm bằng đá ngọc thạch, vua và hoàng hậu nước Pháp bước tới nghênh đón, các quý tộc nghiêm trang xếp hàng theo đúng thứ tự phẩm cấp, đi phía sau vua và hoàng hậu thể hiện lòng kính trọng với hai người khách vừa đến.

“Hoan nghênh đã tới Fontainebleau, ngài Hayreddin hy vọng chuyến đi tới Pháp lần này sẽ khiến cho ngài và bạn mình cảm thấy vui vẻ”. François I hơn hai mươi tuổi là vị vua trẻ đam mê nghệ thuật, phong thái thân thiết mà ôn hòa, cố gắng thể hiện điệu bộ cao quý của hoàng thất nước Pháp trước mặt vị khách từ xa tới.

Hayreddin mỉm cười đặt tay lên ngực hành lễ, thứ tiếng Pháp tao nhã trôi chảy chậm rãi tuôn ra từ trong miệng hắn: “Thưa bệ hạ, thần rất cảm kích trước thịnh tình khoản đãi của người, quãng thời gian tuyệt vời khi ở đây sẽ khiến chúng thần cả đời này khó lòng quên được”. Hắn lại quay người sang hành lễ với hoàng hậu, tán thưởng nhan sắc mỹ lệ của nàng ta, cử chỉ lịch sự, lời nói đúng mực, khiến hình tượng tên cướp biển bạo lực thô lỗ trong lòng mọi người hoàn toàn bị phá vỡ.

Hoàng hậu mỉm cười hỏi: “Phong độ của ngài thật sự khiến ta vô cùng ngạc nhiên, tiểu thư trẻ tuổi dễ thương này là...?”

Hayreddin nhẹ nhàng kéo cô bé nhỏ nhắn bên cạnh tới, giải thích đơn giản: “Tên nàng là Nicole, nàng sẽ là bạn nhảy của thần tối nay”.

Thiếu nữ bước lên hành lễ, ánh đèn sáng bừng trong cung điện chiếu lên khuôn mặt nàng, khiến người ta phải thâm cả kinh.

Nàng chỉ là một cô bé mười sáu, mười bảy tuổi thôi, khuôn mặt non nớt, vóc dáng còn chưa dậy thì hết. Tuy mang trong mình khí chất của mỹ nhân, nhưng cũng không đẹp đến mức hồn xiêu phách lạc, tại đây cũng có năm, sáu tiểu thư quý tộc xinh đẹp hơn hẳn nàng ta. Tại sao một đại cướp biển ung dung ngồi ôm cả một hậu cung toàn giai nhân tuyệt sắc, lại dẫn theo một cô bé con tuổi còn quá nhỏ như vậy tới dự tiệc? Chỉ cần nhìn vào dáng vóc tướng mạo của hai người, có thể thấy hai người tuyệt đối không có quan hệ huyết thống.

Thiếu nữ trước sau vẫn giữ im lặng, Hayreddin dường như không có ý định giải thích, chỉ hờ hững nói một câu: “Nàng ấy không tiện nói chuyện”.

Để khách đứng ngoài trời thế này thì không lịch sự, vua Pháp liền mở đường, mời hai người vào đại điện. Ban nhạc lập tức tấu lên một khúc nhạc trịnh trọng mà vui tươi, buổi dạ tiệc bắt đầu.

Cánh phụ nữ cởi áo choàng, để lộ ra những bộ lễ phục được chọn lựa hết sức kỹ lưỡng. Cô gái tên Nicole kia cũng nói lỏng cúc áo bằng ngọc trai, trao chiếc áo choàng nhưng cho thị nữ.

Ánh sáng chói mắt lóe lên trong giây lát khiến mọi người chăm chú nhìn qua, chỉ thấy một dây vải ren màu đen cuốn xung quanh cần cổ thon dài mượt mà đầy đặn của nàng, và một viên kim cương cỡ lớn chừng nửa ounce điểm xuyên ngay giữa cổ, tiêu điểm của cả cơ thể tập trung chính chỗ này, đã đánh bại mọi thứ trang sức cầu kỳ phức tạp khác. Khuyết điểm về phục sức đơn điệu trên người đã hoàn toàn bị quét sạch.

Đứng trước kiểu ăn vận đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ sang trọng, đồng tóc giả và lông chim đà điểu kia quả thực giống như một trò cười. Các quý phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xông tới hỏi thăm tên tuổi nhà thiết kế.

Buổi dạ tiệc theo hình thức tụ tập cởi mở bắt đầu, nguyên nhân là vua Pháp không biết vị khách của ông ta hiểu được bao nhiêu về phương thức cấp bậc xã giao. Nếu tùy tiện tổ chức vũ hội, nhưng đối phương lại không biết khiêu vũ, thì cả hai bên chủ và khách đều sẽ vô cùng lúng túng.

Mọi người tản ra, nhìn có vẻ như đang nói chuyện rất thoải mái, nhưng sự chú ý đều tập trung quanh nhà vua và vị khách kia. Cuộc hội đàm chính trị quan trọng đương nhiên không thể tiến hành ngay trước mặt công chúng, François I và Hayreddin trao đổi với nhau về những chủ đề vô thưởng vô phạt, như những điều mắt thấy tai nghe trên đường đi, khác biệt về khí hậu giữa nước Pháp và Bắc Phi. Hoàng hậu và mấy nữ công tước được sủng ái cũng vừa hay bước tới hỏi han, cố gắng hâm nóng bầu không khí.

Họ lập tức phát hiện nỗi lo lắng lúc trước là thừa thãi, nếu đơn thuần là một người khách, thì Hayreddin là điển hình của việc vô cùng được chào đón. Hắn đi nhiều hiểu rộng, cách nói chuyện vừa dí dỏm vừa lịch sự, cho dù là những lời xã giao khô khan buồn tẻ đến miệng hắn lại trở nên sinh động thú vị, càng không phải bàn tới vẻ ngoài anh tuấn, vóc dáng cao lớn, và giọng nói âm trầm êm tai của hắn.

Sức chú ý của đám phụ nữ đều đóng đinh tại đây, Hayreddin hoàn toàn khác so với cánh đàn ông quý tộc mà bọn họ thường gặp mỗi ngày. Hắn rất thông minh, dũng mãnh, tinh lực dồi dào, trong ánh mắt sắc bén dường như có một ngọn lửa địa ngục đang hừng hực bốc cháy, tràn đầy vẻ quyến rũ nam tính nguyên thủy không gì có thể ngăn cản được. Trước mặt hắn, những nhà quý tộc yếu ớt với khuôn mặt trắng toát phấn trắng, đầu đội tóc giả, quả thực trông như một đàn lừa bị thiến.

Một cách vô thức, vòng tròn này đã được những chiếc váy phồng chen chúc quay vòng trong vòng ngoài, đám phụ nữ dường như có thể nhìn thấy làn da màu đồng gợi cảm bên dưới chiếc áo khoác rất vừa người của hã. Thân phận cướp biển độc ác dũng mãnh của Hayreddin đối với những cô gái thích tưởng tượng mà nói đã trở thành một loại kích thích rất đặc biệt.

“Thưa ngài, chúng tôi nôn nóng muốn nghe kể về những trải nghiệm huyền thoại của ngài, nghe nói ngài đã từng đánh nhau với hải quân Tây Ban Nha, lấy một chọi năm và cuối cùng toàn thắng?” Tiểu thư Sophia ngẩng đầu lên hỏi, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái, vận dụng trí tưởng tượng phóng đại hã thành chàng hiệp sĩ trong câu chuyện “Bài ca Roland”^[1].

[1] Bài ca Roland là một bản anh hùng ca hư cấu dựa trên trận Roncevaux, diễn ra năm 778 giữa quân Charlemagne và người Islam.

“Tiểu thư, những tin đồn phóng đại đó không thể tin được đâu”. Hayreddin cười đáp, “Chỉ là lấy một chọi ba thôi, hơn nữa đối phương không phải ở cấp bậc thiết giáp hạm, còn có cả một chiếc thuyền cũ sắp sửa về hưu nữa chứ”.

“Ồ!!!” Vì sự khiêm tốn của hã, mọi người xung quanh đều đồng loạt vang lên tiếng than đầy kinh ngạc, khuôn mặt Sophia đỏ ửng, kích động như sắp ngất xỉu tới nơi. Điều đó khiến tử tước Krona, người đang theo đuổi nàng ta cảm thấy cực kỳ đố kỵ, cuối cùng không thể nhìn thêm được nữa, liền ho khan một tiếng cao giọng đề nghị: “Các quý cô đây đều đã đi giày nhảy rồi, nếu không khiêu vũ chẳng phải đã phụ lòng ánh trăng tuyệt sắc đêm nay ư?”

Vào thời ấy, những bước nhảy và trình tự trong khiêu vũ hoàng gia có những quy tắc rất nghiêm ngặt, và yêu cầu cực cao về cử chỉ và dáng vẻ, là một thứ tượng trưng cho thân phận, nếu như không trải qua quá trình rèn luyện thì sẽ xảy ra những sơ suất rất mất mặt. Mục đích của ngài tử tước vô

cùng rõ ràng, François I hơi gật đầu, vỗ vỗ tay lớn tiếng tuyên bố, vũ hội bắt đầu.

“Nicole”. Hayreddin gọi, cô gái lập tức đứng dậy đi tới chìa tay ra với hắn, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như đầm nước, không chút oán giận vì bị đối xử lạnh nhạt, cũng chẳng hề vui thích khi được coi trọng, giống hệt như một con rối biết vâng lời.

Theo trình tự, vũ hội đều bắt đầu khiêu vũ theo hàng có đội hình cực lớn, đây là một loại khiêu vũ hoàng gia đến từ nước Ý, là sân khấu tốt nhất để thể hiện thân phận và phong độ. Vì nam nữ từng người một tự xếp thành hai hàng ngay ngắn chỉnh tề, động tác hoàn toàn giống nhau, nên càng thể hiện được sự khác nhau một trời một vực giữa cao thủ và lính mới.

Âm nhạc vang lên, nhà vua và hoàng hậu bước ra đầu tiên nhảy mở màn, theo sau là các vị khách đến từ phương xa, những thân vương, hầu tước dựa theo thân phận và địa vị lần lượt bước ra sàn. Lúc mới bắt đầu, sự chú ý của mọi người vẫn đổ dồn vào Hayreddin. Hắn nhảy rất giỏi, động tác chuẩn xác mà nhanh nhẹn, tùy theo sự biến hóa đa dạng của đội hình, nên cánh phụ nữ từng người từng người một đều được đứng đối mặt với hắn, cho dù là phu nhân công tước Clermont kiên trì với suy nghĩ “không bao giờ để tên đàn ông man rợ đó đụng vào tay mình” cũng không khỏi ngây ngất đỏ mặt khi ở trong bờ vai rộng lớn và vòng tay mạnh mẽ ấy.

Nhưng rất nhanh sau đó, tiêu điểm đã thay đổi.

Một thiên thần màu trắng đang xoay vòng nhảy múa như trượt trên mặt nước, tà váy như con sóng nhẹ vỗ vào bờ. Nếu nói Hayreddin nhảy rất giỏi, thì bước nhảy của thiếu nữ ấy chính là nghệ thuật. Chưa một ai từng nhìn thấy tư thế và phong thái nào nhẹ nhàng uyển chuyển đến vậy, rõ ràng là cùng một động tác giống nhau, nhưng nàng lại như được tạo hóa ban cho một vẻ thông minh nhanh nhẹn rất đặc biệt, giữa hàng trăm người trong

sánh đường, mà dường như chỉ có duy nhất một người tung mình nhảy múa.

Khi ánh mắt của mọi người đều chuyển từ bước nhảy đến cơ thể của nàng, họ mới phát hiện thiếu nữ ấy có một khí chất rất khác biệt. Làn da của nàng trắng nõn, bờ vai như được gọt rũa, vòng eo nhỏ nhắn gợi cho người ta cảm giác chỉ một cơn gió thổi qua cũng sẽ làm nó đứt gãy, đó là một loại mỹ cảm mong manh yếu ớt. Nhưng sống lưng của nàng trước sau vẫn thẳng tắp, cần cổ thon dài như một con thiên nga kiêu ngạo đang chống đỡ cái đầu của mình.

Đội ngũ bắt đầu đan xen vào nhau, một vài người có khả năng quan sát mạnh mẽ đã phát hiện ra, cánh tay nhỏ nhắn của nàng ta trắng như tuyết đầu mùa, dưới làn da nửa trong suốt lộ ra mạch máu xanh lam.

Rốt cuộc nàng là ai?

Nổi nghi ngờ mãnh liệt lan ra rộng khắp, khiêu vũ theo nhóm nhảy đến bước cuối cùng, hàng ngũ liền giải tán, lại trở thành những cặp nam nữ như lúc đầu. Hayreddin ôm lấy cô nàng bạn nhảy nhỏ nhắn yêu kiều của mình xoay tròn, dưới ánh sáng từ chiếc đèn chùm pha lê chiếu xuống, khoảng cách giữa hai người rõ ràng đến mức không cách nào bỏ qua được.

Một tên cướp biển mạnh mẽ hoang dã, một thiếu nữ mong manh cao quý.

Màn khiêu vũ theo hàng kết thúc, trong khoảng nhạc dạo ngắn ngủi, cuối cùng mọi người đều không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ, bèn hỏi Hayreddin về thân phận thiếu nữ. Hắn chỉ cười cười, trả lời như đang nói đùa: “Nàng là nàng tiên cá Amphorite của tôi”.

Nàng tiên cá Amphorite bị thần biển Poseidon bắt cóc có giọng hát vô cùng tuyệt vời, nhưng sau khi lên bờ sẽ biến thành người câm, để đổi lại những bước nhảy kì diệu nhất của thế gian. Câu chuyện này sẽ khiến những cô gái nảy sinh những suy nghĩ mơ mộng lãng mạn, nhưng cánh đàn ông lại hiểu

quá rõ, rất nhiều tên cướp biển cửa rách cổ họng tù binh, huấn luyện họ thành những nô lệ câm.

Cổ áo của nàng thiếu nữ che kín mít, thái độ im lặng phục tùng, hiển nhiên đã khiến người ta phải tưởng tượng xa xôi.

Trong lúc vũ hội diễn ra, từng bàn từng bàn tiệc xa hoa được bê lên đặt ở xung quanh, bổ sung thể lực cho những người tham gia đang mất sức. Nấm cựa quý hơn vàng, hào, tôm hùm, gan ngỗng, thậm chí cả món kem tráng miệng thần kỳ đến từ Ý, cho dù có là những tiểu thư rụt rè nhất, cũng không thể không nếm thử một lần rồi lại muốn thêm lần nữa. Nhưng thiếu nữ kia lại chỉ lịch sự nhấp nhấp môi, rồi đặt xuống không động tới nữa.

Ăn ít như một con chim non là một trong các yêu cầu hà khắc nhất dùng để phân biệt những quý tộc. Nàng lặng lẽ ngồi bên bàn ăn, dáng vẻ hoàn toàn không bị lay động bởi bữa tiệc xa hoa tốn kém này, chỉ mang theo một thoáng u sầu trời sinh, ánh mắt mênh mang không biết nhìn về nơi nào.

Nửa tháng trước, trên xe ngựa.

“Giọng nói của nàng tuyệt vời như tiếng chim dạ oanh, cánh môi mềm mại như một đóa tường vi, dáng vẻ của nàng đã tóm chặt trái tim của ta làm tù binh, ôi tiểu yêu tinh luôn giày vò người khác, ta nên làm thế nào với nàng đây?” Chàng thanh niên nhìn thiếu nữ ngồi đối diện với ánh mắt nồng nàn say đắm, thể hiện vẻ kích động trong lòng.

Nick líu lười không thốt nổi lên lời sau khi nghe xong màn tự bạch của anh chàng bác sĩ, ập úng mấy tiếng rồi im bật.

“Nói nhanh lên xem nào, có người nói với cô những câu đó thì cô sẽ trả lời sao?” Victor sốt ruột thúc giục.

“Ừm, ừ thì...”. Nick vắt cạn cả óc, nhần nhần khóe miệng thử thăm dò, “Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi?”

“Không đúng”.

“Việc này, tôi hỏi thuyền trưởng rồi sẽ trả lời anh sau”.

“Không được!”

“VẬY, VẬY...tôi đang mót, vào nhà vệ sinh trước đã, lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp?”

Victor không nhịn được nổi hết cả gân xanh, kích động toàn thân run rẩy. “Sao lại như vậy được! Sao lại như vậy được chứ! Dưới sự chỉ dạy của một thầy giáo hoàn mỹ như tôi suốt một tháng trời, sao cô vẫn có thể thốt ra câu “đang mót lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp ‘được’ hả! Sao cô có thể! Sao có thể!!!”

Hayreddin vỗ vỗ lên lưng hãnh an ủi: “Được rồi Victor, tôi biết cậu đã cố gắng hết sức rồi”.

Nick nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi”.

Victor cực kỳ tức giận: “Tôi biết ngay là cở đuôi chó thì không nở ra được hoa hồng mà, cho dù cô có học được tiếng Pháp, cũng mãi mãi không thể bước chân vào xã hội thượng lưu!”

“Hừ, còn lâu tôi mới thềm nở hoa...” Nick nhìn trộm thuyền trưởng, lầm bầm, “Nếu không phải các anh nói đi khiêu vũ sẽ có đồ ăn ngon, thì tôi chẳng hơi sức đâu để tâm đến cái xã hội thượng lưu đó...”.

“Cô còn dám nói...”.

“Được rồi được rồi, không biết trả lời thì giả vờ là bị câm vậy”. Hayreddin cắt ngang màn đấu thầu của hai người, “Tôi cũng không mong cô ta có thể thông minh đạt đến trình độ gián điệp, ngoan ngoãn làm bình hoa là được”.

“Bình hoa cái gì chứ! Làm gì có cái bình hoa nào ăn uống như chim ưng già vồ thỏ non như thế hả? Chỉ nháy mắt là sẽ bị vạch trần ngay!” Cơn giận còn sót lại của Victor vẫn chưa nguôi.

“Không sao đâu, tôi đã có cách khiến cô ấy ăn nhỏ nhẹ như chim non”. Hayreddin nở nụ cười đầy tự tin.

Cho đến hôm nay, khi nhớ lại nụ cười đó, là Nick lại thấy kích động muốn lật bàn. Thức ăn ngon đúng là có, số lượng đủ chất lượng tốt, danh bất hư truyền.

Vấn đề là nàng không thể nuốt được miếng nào.

Đừng nói là ăn món gì đó, với cái thắt lưng bó chặt khít vào người, ngay cả thở nửa hơi thôi nàng cũng không thể thở được. Trơ mắt nhìn vô số những món ăn mới lạ trên quý mỹ vị nhưng lại không thể nuốt vào bụng, khó trách khí chất “u sầu” bao phủ khắp toàn thân. Thật ra căn bản không phải là u sầu, mà là dấu hiệu của việc sắp phát điên.

“Tiểu thư, đôi mắt của nàng quả thực lấp lánh tựa như những vì sao trên bầu trời, hết thấy người đẹp của thành phố Paris này cộng lại, cũng không thể bì được với khí chất tao nhã của nàng”.

“Không, không phải tao nhã, mà là cô đơn. Nàng giống như đóa bách hợp cô đơn trên đàn tế của các vị thần đỉnh Olympus, viên kim cương kia chính là giọt sương vương trên cánh hoa đó, phản ánh tâm hồn thuần khiết của nàng”.

“Ta rất nghi ngờ trên thế gian này liệu có ai có thể thể hiện được khí chất độc nhất của nàng không, Giotto^[2]? Raffaello^[3]? Tiziano^[4]? Hay Leonardo vĩ đại? Ta nghĩ ông ấy khi nhìn thấy nàng nhất định sức sáng tạo sẽ tuôn ra như suối ngàn, nàng biết bức tranh Mona Lisa treo ở hành lang lâu đài Fontainebleau này chứ?”.

[2] Giotto (1267 – 1337) là một họa sĩ và kiến trúc sư người Ý. Ông được coi là một trong những họa sĩ vĩ đại nhất thời kỳ Phục Hưng Ý. Sự tích về cuộc đời của Giotto cũng luôn là một đề tài bàn luận. như các vấn đề về: ngày sinh, nơi sinh của Giotto, quãng đời khi ông học nghề, liệu ông có điêu khắc các bức bích họa tại Assisi, hay ông được chôn ở đâu sau khi mất.

[3] Raffaello (1483 – 1520), tên thường gọi là Raphael, là họa sĩ và kiến trúc sư nổi tiếng người Ý. Cùng với Michelangelo và Leonardo da Vinci, kết thành bộ ba bậc thầy vĩ đại của thời kỳ Phục Hưng.

[4] Tiziano (1490 – 1576) tức Tiziano Vecelli, là một họa sĩ người Ý, người lãnh đạo trường phái Venice thế kỷ XVI của phong trào Phục Hưng.

Nick rũ mi mắt, để những lời vo ve của đám người bên cạnh vào tai trái ra tai phải, bất luận là ra sao, đóng giả làm người câm đúng là một ý kiến tuyệt vời, chí ít nàng không cần phải phản ứng lại những lời chả ra đâu và đâu này.

“Ồ, nói tới là tới, thưa thầy, xin hãy ngắm thử người đẹp lạ lùng này...”.

“Lạ, thực sự rất lạ”. Một bóng người lắc lư trước mắt Nick, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một ông lão với khuôn mặt toàn râu là râu đang đứng trước mặt, cúi người về phía với nàng, chìa tay ra vô cùng lịch sự.

“Không biết ta đây có vinh hạnh mời giai nhân huyền bí đây thưởng thức những tác phẩm của mình một lát không?”

Nick quay lại tìm kiếm trong đám đông, Hayreddin cũng đang bị một đám phụ nữ bao vây. Nhưng không biết là do ăn ý hay thần giao cách cảm, đúng lúc đó hắn cũng nhìn qua, Nick đánh mắt hỏi. Hayreddin lại tưởng có người mời khiêu vũ, nên nhẹ nhàng gật đầu. Nick liền đứng dậy, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đặt tay vào lòng bàn tay của ông lão, rồi theo ông ấy rời khỏi đại sảnh ồn ào.

François I có sở thích về văn hóa nghệ thuật thời kỳ Phục Hưng, điều đó khiến nhà vua trở thành một trong những nhà sưu tập tác phẩm nghệ thuật lớn nhất của thời bấy giờ, hai bên hành lang như một phòng triển lãm treo những tác phẩm nghệ thuật vô giá của các họa sĩ như Rosso, Primaticcio, Cellini...

“Đúng là đời người vô thường, không ngờ ta lại gặp người ở đây”.

“Như nhau cả thôi, tôi cứ tưởng ông phải chết già từ lâu rồi chứ”.

“Ha ha, không giả vờ làm người câm nữa à?”

Hai người đứng song song trước bức tranh chân dung với nụ cười mỉm bí ẩn trữ danh, Leonardo da Vinci nói khẽ như đang thì thầm:

“Nếu như để người ta biết được vị khách bí ẩn cao quý đang ở giữa chốn hoàng cung nước Pháp đã từng làm nghề mại dâm trẻ em ở Florence thì thế nào nhỉ?”

Chương 17: Vũ hội ở Paris

Tiếng nhạc du dương tản mát trong đêm tối hương thơm thoang thoảng của hoa hồng và bách hợp bay bổng. Trên hành lang, ông lão và thiếu nữ sánh vai nhau thưởng thức tranh, không ai nhận ra được điều gì khác thường.

Một phút trước Da Vinci vẫn còn nắm bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt của nàng tiểu thư, chỉ một phút sau đã bị móng vuốt sắc nhọn hung hăng tóm chặt năm ngón tay phải, kẹp đến mức phát ra tiếng kêu răng rắc. Ông lão già mặt mày trắng bệch thảm thương, lập tức thay đổi giọng nói:

“Đừng đừng! Xương cốt của lão già này không chịu nổi giày vò đâu, cái tay này phải giữ lại để còn vẽ tranh nữa!”

Nick không chút nao núng nhìn người phụ nữ mập mạp trong bức tranh, tay lại siết chặt thêm chút nữa, “Tôi nhớ là ông thuận tay trái mà”. Lão già chết tiệt định lừa ai hả.

“Thiên tài vĩ đại ngàn năm mới có một giống như ta, chết đi rồi sẽ là một tổn thất lớn cho cả thế gian đấy!”

“Thế thì liên quan gì đến tôi?”

“Người... ta tốt xấu gì cũng là người già, con nhóc nhà người sao đến một chút đạo đức kính già cũng không có?”

“Lúc ông đi tới nhà thổ chọn người, cũng đâu có thấy đạo đức yêu trẻ nào đâu”.

Một khi đã nói toạc ra vậy rồi, thì hai người cũng không cần phải giấu giếm gì nữa. Nick lôi Da Vinci ra chỗ khuất ở hoa viên ngoài hành lang, rồi mới thả móng vuốt ra. Ông lão vừa mới thở được một hơi, cảm giác mát rượi từ đôi găng tay lụa đã lại xuất hiện ở vị trí quan trọng trên cổ họng. Da Vinci mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, đành phải nói thật: “Ta không nói với ai hết! Dọa thôi, dọa người chút thôi, hừ, không có chút khiêu hài hước nào hết. Ta đã già từng này tuổi rồi, còn có thể làm gì được chứ? Xét lương tâm mà nói, ta đã làm gì người chưa? Con nhóc khốn kiếp người lúc sắp đi còn tráo giấy thông hành của ta!”

Nick quan sát lão già, ánh trắng chiếu xuống khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão giống y hệt một thanh gỗ mục mọt sâu, trông già nua tang thương hơn nhiều so với mấy năm trước. Nhưng cũng chính đôi tay khô héo ấy, đã vẽ ra thanh lưỡi hái độc nhất vô nhị cho nàng.

“Sắp xuống mồ rồi thành thực chút đi, mồm miệng vẫn còn nói linh tinh được”. Nick buông tay ra, ý định giết người cũng tiêu tan.

“Ta chưa từng kết hôn, thiên tài đều có một chút sở thích đặc biệt như vậy đấy”. Da Vinci vịn vào trụ hành lang thờ đốc, bỗng nhớ đến tên học trò tình cờ gặp được hôm nay cũng nói những lời giống vậy. Bọn trẻ bây giờ thật là...

Nick dừng dừng nói: “Ông có đứng giữa đường giữa chợ tuyên bố tôi cũng không quan tâm, nhưng không thể phá hỏng việc của thuyền trưởng. Trước khi ngài ấy đi, tốt nhất ông nên giữ im lặng. Nếu không...”. Nàng dừng lại một thoáng, con người sâu thẳm không chút ánh sáng chứa đầy vẻ uy hiếp trắng trợn.

“Hiểu rồi, không phải người chết sẽ giữ bí mật tốt nhất sao, thật là...”. Da Vinci phui phui áo choàng, trong lòng cảm thấy một niềm vui không thể giải thích được. Là một họa sĩ, ông quá hiểu đạo lý thàng năm như nước chảy, nhan sắc dễ phai tàn. Có rất nhiều phẩm chất sẽ bị năm tháng và hoàn cảnh bào mòn, nhưng đôi mắt ông thích vẫn như ngày xưa không hề thay đổi.

Năm đó tình cờ gặp gỡ, con bé mặc bộ quần áo rách rưới bẩn thỉu như một tên ăn mày, mặt mũi lem luốc tóc tai bù xù, duy chỉ có đôi mắt giống mắt một con thú nhỏ nổi bật giữa tất cả. Lạnh lùng, quật cường, và tràn đầy khát vọng sống. Như đóa hoa nở giữa mảnh đất xấu xa tội lỗi, gặp một lần cả đời khó quên, lão đã mang con bé về nhà mà chẳng thêm phân biệt rõ ràng xem nó là nam hay nữ.

“Người ăn mặc thế này, nên lúc mới đầu ta thật sự không dám nhận. Gần đây thịnh hành một làm cướp biển, một đứa rồi hai đứa đều đua nhau lên thuyền làm cướp”.

“Kiếm được nhiều tiền mà”. Nick tiện mồm trả lời, sau đó trong lòng lại thấy hối hận, “Nhưng đừng có nghĩ đến chuyện tống tiền đấy, trên người tôi một xu lẻ cũng không mang đâu!”

Trên cổ còn đang đeo một viên kim cương giá trị liên thành thế kia còn giả vờ ôn nghèo kể khổ, Da Vinci khóc dở mếu dở.

“Ta vẫn chưa ra nông nỗi ấy đâu, hai năm trước ở Florence, có một cậu thanh niên rất tuấn tú nhìn thấy mấy bức tranh đó, liền như phát điên tìm ta truy hỏi về tung tích của người. Ta chẳng thèm mấy đồng bạc lẻ của hắn, nên ngay cả người làm gì cũng không nói, chỉ bảo hắn rằng người gặp khó khăn, nên làm mẫu để kiếm tiền đi đường thôi”.

Nick suy nghĩ một lúc, nhú mào: “Người đó có phải tóc vàng mắt xanh lam, tên là Karl đúng không?”

“Không sai không sai, mỹ nam, thánh khiết như Tổng lãnh thiên thần vậy!”

Nick trợn trừng hai mắt, ủ rũ nói: “Chỉ cần ông cứ nói thật khiến anh ta từ bỏ hy vọng đi còn hơn, hại tôi phiền phức đến sắp chết rồi đây”.

“Ha ha, cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy người rồi à? Ta không nở phá vỡ trí tưởng tượng của người trẻ tuổi, cậu ta theo đuổi người giống như theo đuổi một giấc mơ vậy, chỉ sợ không thể chấp nhận được thực tế tàn khốc”. Đôi mắt của lão già léo lên một tia sáng láu cá, “Nhưng anh chàng thuyền trưởng tóc đỏ vạn người mê ấy trông không giống người sẽ để tâm đâu”.

“Vớ vẩn, ngài ấy là ông chủ của tôi, để tâm cái này làm gì?” Nick nhảy lên hành lang, vượt phẳng những nếp nhăn trên váy, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai, lấy lại dáng vẻ thiếu nữ diễm đạm tao nhã. “Tôi quay lại đây, thuyền trưởng không tìm thấy sẽ nổi cáu đấy”.

“Kéo ta lên với, chẹp, già rồi đúng là vô dụng, ngay cả một bậc thang cũng không bước qua nổi. Nói đi cũng phải nói lại, nếu như ta đã nói với người Pháp rồi, thì người định làm thế nào?”

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc: “Đấy ngã ông xuống hồ nước trong hoa viên, đợi ông tắt thở rồi nói với mọi người ông sẩy chân rơi xuống

nước”.

Da Vinci cả kinh nói: “Người! Người! Người là con nhóc khốn kiếp không có lương tâm! Bao nhiêu bánh mì trắng đều cho chó ăn rồi!!!”

“Đó là do lao động mà có, phải cời trần đứng suốt ba ngày giữa trời đông giá lạnh, tôi còn chưa đòi tiền thuốc men đây”.

Một già một trẻ nhỏ giọng cãi nhau, lúc quay trở lại đại sảnh, lập tức khôi phục dáng vẻ nho nhã mũ áo chỉnh tề. Hayreddin và vua Pháp không biết đã đi đàng nào, chủ nhân đã đi rồi, các quý ông lập tức bắt lấy cơ hội này, nhao nhao tiến tới mời tiểu thư Nicole bị bỏ lại một mình khiêu vũ. Ra biển lớn cần dựa vào người cầm lái, không có chỉ thị của thuyền trưởng, Nick hoảng sợ lúng túng. Không nhảy thì sợ đắc tội với người ta rồi làm hỏng việc, nên đành ai mời cũng không từ chối, cẩn rắng nhảy hết bài này đến bài khác.

Giày cao gót thì bó khít lấy chân, áo chèn thì siết chặt đến không thể thở nổi, bạn nhảy còn không ngừng lái nhái. Nick trong ngoài đều khốn đốn, chán ghét đến buồn nôn, quả thật giống như nàng tiên cá, mỗi bước đi đều giống như đang đi trên lưỡi dao.

François I bỏ bản thương nghị bí mật đã được ký kết vào trong chiếc tráp vàng, cẩn thận khóa lại cất đi, nỗi lo lắng suốt mấy ngày nay đã được quét sạch sẽ. Tên cướp biển Bắc Phi được ca ngợi là anh hùng của người Hồi giáo không mấy may để tâm đến sự khác biệt tôn giáo, sau khi bổ sung điều chỉnh thêm vài chi tiết nữa, thì đã đồng ý liên minh một cách vui vẻ.

“Các hạ, lãnh thổ Giáo hoàng^[1] trước giờ vẫn thiên vị Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, tất cả quyền sở hữu khai thác và phát triển ở những vùng lãnh thổ hải ngoại, nước Pháp quả thực đều hoàn toàn không có”. François I nói với vẻ lo lắng trùng trùng.

[1] Lãnh thổ Giáo hoàng là những lãnh thổ nằm dưới sự trị vì tối cao của Giáo hoàng kéo dài từ năm 754 đến năm 1870. Lãnh thổ này tương ứng với phần đất chủ yếu thuộc nước Italia ngày nay. Ngày 20 tháng 9 năm 1870, Roma bị quân Ý chiếm đóng, lãnh thổ Giáo hoàng chính thức không tồn tại. Thế nhưng phải sau hiệp ước Lateran năm 1929, Giáo hoàng mới chính thức công nhận quyền sở hữu hợp pháp của quốc gia Ý trên lãnh thổ ấy. Giáo hoàng chỉ có quyền hành trên phần đất nhỏ là Vatican hiện nay.

Hayreddin mỉm cười hờ hững: “Tôi nghĩ dựa vào trí tuệ của Julius ở Tòa Thánh, sẽ khó mà nhận thức được sai lầm này. Nhưng bộ hạ có thể thử làm theo cách của chúng tôi”.

Hai mắt vua Pháp sáng lên: “Ý ngài là lén đánh cướp thuyền? Nhưng chuyện này đối với việc ngoại giao mà nói...”.

“Tại sao phải thừa nhận là do mình làm? Dù sao Charles cũng là cây to đón gió mà”. Hayreddin cười tủm tỉm nói, “Đương nhiên, ngài vẫn có thể liên hợp với những đồng nghiệp thiết thời khác. Tây Ban Nha cướp bóc Tân thế giới, chúng ta chẳng qua chỉ chuyển vàng sang tay khác thôi, không cần cảm thấy có gánh nặng đạo đức nào cả”.

François I gật gật đầu. Chiến tranh trên đất liền đã không phải là đối thủ của Tây Ban Nha, nếu có thể dùng cách lén lút đánh cướp tàu thuyền nặc danh làm liên lụy đến tinh lực của kẻ địch, đó đương nhiên sẽ là lựa chọn tốt nhất.

“Còn một chuyện nữa, bệnh tình của hoàng đế Maximilian I của đế quốc La Mã thần thánh đang nguy kịch, Charles V là cháu trai trưởng của ông ta, nếu tước vị của hoàng đế La Mã thần thánh cũng rơi xuống đầu hẳn, thì châu Âu sẽ không có ai là đối thủ của Tây Ban Nha nữa!”

Nỗi lo lắng của vua Pháp không phải là không có lý, hiệu quả của chính sách liên hôn gia tộc vào thời của Charles V đã đạt tới đỉnh cao, mỗi một vương thất đều có quan hệ huyết thống với ông ta, cùng với sự qua đời của

các bậc trưởng bối, quyền thừa kế càng lúc càng tập trung lại, toàn bộ châu Âu dường như đều sắp viết tên triều đại Habsburg.

“Ở Bắc Phi có một câu ngạn ngữ cổ thể này: ‘Cuộc hôn nhân giữa bò và cừu sẽ không bao giờ bền vững’. Liên hôn chính trị chưa chắc đã ổn thỏa, cứ tạm thời chờ xem. Hơn nữa cái người ở phương Đông đó, không có chuyện mặc kệ không quan tâm đâu”. Hayreddin lãnh đạm nói.

François I trong lòng ớn lạnh, người ở phương Đông đó, hẳn là đang ám chỉ Suleiman Đại đế của đế quốc Ottoman. So với những cuộc chiến nội bộ của các quốc gia Kitô giáo ở châu Âu, thì sự uy hiếp của đế quốc Hồi giáo hùng mạnh này rõ ràng là lớn hơn.

Đang nói đến đây, đột nhiên gian phòng nhỏ ẩn bên trong vang lên tiếng gõ cửa. Hai tiếng liền nhau hai tiếng dứt đoạn, lặp đi lặp lại bốn lần. Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, François I vốn dĩ hơi tức giận, nhưng nghe thấy tiếng gõ cửa theo quy luật liền thay đổi sắc mặt.

“Bệ hạ, đã đạt được sự đồng thuận, tôi cũng không quấy rầy thêm nữa, thiết nghĩ Nicole của tôi đợi lâu cũng đang lo lắng rồi”. Hayreddin quan sát sắc mặt hoàng đế Pháp, bèn đứng dậy cáo từ.

Vua Pháp thuận nước đẩy thuyền, cười nói xin lỗi: “Thật là thất lễ quá, ta và các hạ vừa gặp mà như đã quen từ lâu, có cơ hội nhất định phải nói chuyện nhiều thêm”. Nói xong mở cửa, lịch sự khách khí tiễn Hayreddin ra ngoài.

Đứng bên ngoài cửa là một người đàn ông trung niên phục sức sang trọng, nhìn từ khí thế và vóc dáng có thể thấy, người này là quý tộc đã từng ở trong quân đội. Hai người đối mặt gật đầu chào hỏi, rồi lướt qua vai nhau, không bao giờ gặp lại.

Gian phòng nhỏ sát vách với đại sảnh, vừa mới quay lại sàn khiêu vũ, Hayreddin đã nhìn thấy sáu, bảy quý tộc trẻ tuổi trên tay bưng mấy cái đĩa,

đang chen chúc vây quanh, xun xoe sẵn đón một thiếu nữ đang ngồi nghỉ ở chính giữa.

“Tiểu thư Nicole, bánh chocolate mới ra lò đây, lớp vỏ màu đen này được vận chuyển từ Tân thế giới xa xôi vận dậm về đây, nghe nói ăn vào dư vị còn mãi”.

“Thứ này giống như thuốc mê của phù thủy, các tiểu thư không thể ăn uống linh tinh được! Hay là nếm thử món Pháp chính tông đi, ốc sên nướng bơ, mềm mịn mà lại giòn tan rất đã miệng!”

“Đừng để ý đến hẳn, nàng chắc chắn là sợ côn trùng đúng không? Món sở trường nhất của nhà bếp là thịt bê fillet, phải tẩm ướp trước đó suốt một đêm. Tôi đã cắt ra một miếng mềm nhất rồi đây, nếm thử một chút nhé?”

Những chiếc đĩa gần như kề sát vào mặt, thiếu nữ hơi cúi đầu lặng im không nói gì, hai bàn tay vẫn xếp chồng lên nhau thả trước đầu gối duyên dáng, chỉ chiếc váy bị túm chặt nên xuất hiện những vết nhăn.

Hayreddin khoanh tay đứng nhìn hồi lâu, thấy Nick đã sắp đến giới hạn của sự bùng nổ, mới mỉm cười bước tới giải vây.

“Cảm ơn các vị đã giúp tôi chăm sóc Nicole, nhưng tiếc quá, nàng không ăn thịt”.

Chủ nhân đã quay lại rồi, đám người tạp nham đành ngượng ngùng rút lui. Hayreddin dịu dàng an ủi: “Cô bé đáng thương, đợi sốt ruột lắm rồi phải không?”

Nick ngẩng đầu lên, biểu cảm không chút thay đổi, nhưng ánh mắt thì như muốn giết người.

“Quả đúng là đợi sốt ruột thật rồi”. Hayreddin cười tủm tỉm nói, “Đã vậy, chúng ta về nhà nghỉ ngơi thôi”.

Chào tạm biệt ngắn gọn xong, hai người rời khỏi toà lâu đài Fontainebleau váy áo thơm nức ấy, lên đường trở về nhà.

Ngồi vào xe ngựa, chốt cửa lại từ bên trong rồi, Nick liền vén váy lên đá văng đôi giày cao gót tra tấn người khác ra, sau đó cởi hết những nút áo sau lưng, một dao cứa đứt hết dây buộc của áo nịt ngực. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng giành lại được nửa cái mạng rồi. Giống như trong câu chuyện cổ tích đã kể, khi tiếng chuông nửa đêm vang lên, cô bé Lọ Lem sẽ trở về hình dáng ban đầu.

“Thuyền trưởng, ngài thật quá đáng! Chân tôi vì khiêu vũ mà phồng rộp lên cả rồi, vậy mà ăn một bữa nóng sốt thôi cũng không được!” Nick vô cùng bất bình, lật lòng bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo lên, trưng vết hằn do đôi giày gây ra cho ông chủ nhìn tâm xem.

“Ừ...” Hayreddin nhẹ nhàng thốt ra một tiếng, sau đó hồi lâu cũng không thấy nói năng gì.

Nick thấy nghi ngờ, liền xoay ngọn đèn dầu qua đó một chút, mới phát hiện Hayreddin đã nói lỏng cổ áo, nhắm mắt nghiêng người dựa vào lưng ghế, tay phải xoa xoa sống mũi vừa cao vừa thẳng, dáng vẻ trông vô cùng mệt mỏi.

Nick cả kinh, nàng rất hiểu sức lực và tính nhẫn nại vượt xa người bình thường của người đàn ông này, có đôi khi trên biển nổi gió bão, người nằm trong khoang thuyền đều đã nôn hết mật xanh mật vàng trong bụng, nhưng hắn vẫn có thể thức cả đêm trên boong thuyền chỉ huy việc cầm lái, một, hai ngày không ngủ tinh thần vẫn tỉnh táo như thường. Nhưng chỉ là một buổi vũ hội thôi, mà giống như đã rút cạn hết nguồn năng lượng không bao giờ cạn của hắn.

“Này, không sao chứ?” Nick thò tay lắc lắc cánh tay Hayreddin, “Tôi tưởng có nhiều phụ nữ xinh đẹp vây quanh, ngài sẽ rất vui chứ”.

“Nếu đó là những người phụ nữ bình thường...”. Hàng lông mày của Hayreddin nhăn tít lại, “Ngàn tính vạn tính, lại quên mất chuyện này. Có lẽ khứu giác của tôi sẽ bị mất linh trong vài ngày mất”. Hắn bóp bóp sống mũi, giống như đang chịu đựng một cơn đau nhức nào đó.

Nick đột nhiên hiểu ra. Người Pháp thích nhất là dùng nước hoa, phụ nữ quý tộc lại càng không thèm quan tâm đến giá cả, ra sức dốc nước hoa lên người, hơn trăm loại mùi hương nồng nặc khác biệt trộn lẫn lại với nhau, đối với những người có khứu giác cực kỳ nhạy cảm như Hayreddin mà nói thì đúng là một sự tra tấn.

“Ồ, thế thì cay mũi lắm, hơn nữa hình như loáng thoáng có mùi gì đó là lạ”. Nick nhớ lại cảnh tượng ở buổi vũ hội, lúc ấy sức chú ý của nàng dồn cả vào mùi thơm của các loại thức ăn, nên cũng không quan tâm đến những thứ khác.

“Đương nhiên là có mùi lạ rồi, cô nghĩ tại sao họ lại phải liều mạng xịt nước hoa như thế?” Hayreddin mở mắt ra, thái độ tràn đầy vẻ chán ghét, “Tất cả đám người đó không bao giờ tắm rửa, vì sợ bệnh tật sẽ từ lỗ chân lông chui vào cơ thể, còn nói đó là sự thành kính với Thượng Đế. Nếu như cô tinh mắt hơn chút nữa, thì có thể nhìn thấy những thứ bò lổm ngổm trên móng tóc giả của những phụ nữ đó toàn là rận và bọ chó”.

Nick rùng mình, nổi oán hận đối với thuyền trưởng lập tức chuyển thành sùng bái và đồng tình. Mùi hôi thối hòa lẫn với mùi thơm nồng nặc, đối mặt với đám phụ nữ như vậy mà hắn vẫn có thể diễn kịch không để lộ chút sơ hở nào, quả thật không còn lời nào để chê.

“Càng cao quý lại càng bẩn thỉu, đó là lý do tại sao nhu cầu về thương hiệu của châu Âu lại lớn như vậy”. Hayreddin mở cửa sổ xe ra, để cơn gió đêm mang tới luồng không khí trong lành mát lạnh.

Nick hít một hơi thật sâu, thở ra hết những hơi thở hỗn tạp vẫn đục bên trong lá phổi ra ngoài. “Tôi vẫn luôn cho rằng các tôn giáo chẳng có gì khác nhau. Hôm nay quan sát, xem ra rõ ràng đạo Hồi vẫn tốt hơn, ít ra người Hồi giáo mỗi ngày còn đánh răng rửa mặt”. Nàng quay đầu lại nhìn Hayreddin, hỏi với vẻ đầy hiếu kỳ: “Thuyền trưởng, nếu như nhất định phải lên giường cùng một trong những người phụ nữ ấy mới có thể hoàn thành được đại sự, ngài có làm không?”

Da mặt Hayreddin giật giật, giả thiết này làm cho hắn cực kỳ buồn nôn, lạnh lùng đáp: “Đừng nói liên minh, cho dù François I có nhường vương miện cho tôi, tôi cũng chẳng thèm”.

Chiếc vương miện khảm đầy ngọc trai đá quý xoay tròn trong đầu Nick, nàng nhủ thầm giá trị con người của thuyền trưởng quả nhiên không phải đắt tầm thường.

Cùng lúc đó, tại lâu đài Fontainebleau.

Gia tộc của nam tước Custer trước giờ không được giới quý tộc cấp thấp coi trọng, bản thân ông ta không phải là con trai trưởng, nên không thể kế thừa tước vị của cha mình, vì vậy từ thưở thiếu thời đã đi du lịch khắp các nước. Hai năm trước François I lên ngôi, bắt đầu bồi dưỡng thế lực của mình, lòng trung thành cùng kinh nghiệm phong phú đã giúp Custer trở thành người thân tín của nhà vua, được phong tước vị và lãnh địa. François I rất tín nhiệm ông ta, vì màn báo cáo của ông ta nên mới bê trễ khách khứa. Bữa tiệc kết thúc, hai người ở trong căn mật thất nói chuyện.

“Vất vả cho ông rồi Custer, ta cứ nghĩ từ Ý quay về thế nào cũng phải mất ba tháng, tối nay ông sẽ không thể nào về kịp được”.

Nam tước cung kính trả lời: “Ở biên giới nghe nói về thân phận của khách mời, thần đã nghĩ dù thế nào cũng phải ở bên cạnh người. Chỉ là không ngờ Hayreddin lại tự mãn như vậy, chỉ dẫn theo vài trăm người đến Paris. Giả như chúng ta có suy nghĩ khác, thì sẽ dễ như trở bàn tay”.

François I lắc đầu, vẻ mặt u ám, đã không còn vẻ thân thiết hòa nhã dễ gần như lúc tiếp đãi khách khứa nữa: “Ngược lại, hẳn là gã đàn ông có tâm tư cẩn mật suy nghĩ chu đáo, ông vừa mới quay về nên vẫn chưa biết, thuyền của hắn không chỉ neo đậu ở Marseille, mà còn mười mấy con thuyền khác vòng tay với hắn, sẽ phải tâm lý bồi thường kha khá cho tất cả bến cảng ven biển đấy”.

François I không nói tỉ mỉ rõ ràng, nhưng thật ra ông ta đã sớm nhận được tin của thám tử, rằng mấy ngày trước trên sông Seine của Paris xuất hiện rất nhiều thuyền lạ, không làm ăn buôn bán cũng không giương buồm, căn bản là không có ý định che giấu sự uy hiếp. Điều kinh ngạc duy nhất, cũng chính là buổi tối hôm nay hắn chỉ dẫn theo một bạn nhảy tới dự tiệc.

Vua Pháp trầm giọng nói: “Hơn nữa, Barbarossa, không phải chỉ có một mình Hayreddin”.

Vị nam tước rùng mình, lập tức hiểu ý của nhà vua.

Barbarossa không phải là họ của Hayreddin, từ này có nghĩa là bộ râu đỏ, được sáng tạo từ các anh của hãn truyền xuống. Trong số bốn anh em, Hayreddin xếp thứ ba, anh hai và em tư đã chết trận, nhưng người anh cả vẫn đang tung hoành ở phía Đông Địa Trung Hải, cùng với hãn ở phía Tây, chiếu sáng lẫn nhau. Một tên cướp biển dũng mãnh khiến người ta đau đầu, nhưng lý do lớn nhất không thể đụng vào anh cả Barbarossa, là do hãn có chỗ dựa vững chắc chính là đế quốc Ottoman.

“Nghe nói Hayreddin hiểm khi liên lạc với anh trai, nhưng rốt cuộc vẫn là người một nhà. Năm đó bốn anh em hãn bắt đầu làm giàu từ Hy Lạp, chỉ trong vòng ba, bốn năm đã đánh bật hoàn toàn những thế lực của Tây Ban Nha, sau đó tuy có tách ra làm ăn riêng lẻ, nhưng hễ có chuyện gì xảy ra, họ không bao giờ giúp người ngoài”.

Custer lo lắng: “Lòng lang dạ sói, loại người này suy cho cùng không đáng tin, người thật sự muốn liên minh với cướp biển sao?”

Vua Pháp nhú mày: “Tình cảnh hiện giờ của chúng ta rất khó khăn, không có cách nào khác nữa rồi. Custer, ông vội vàng gõ cửa là vì muốn nói những lời này sao?”

Nam tước lắc đầu: “Không, là vì vừa nãy đã nhìn thấy một người, lúc đầu còn không dám tin, nên đã mời nàng ấy nhảy một điệu rồi mới xác định. Thần nghĩ bất luận thế nào cũng phải nói cho người biết trước”.

“Ai?”

“Bạn gái của Hayreddin, là cô gái mặc bộ váy trắng, mấy năm trước khi thần ở Tây Ban Nha đã từng gặp nàng ta”.

“Chết tiệt! Sao không nói sớm? Nàng ta là gián điệp?”

François I trong lòng cả kinh, những ngón tay được chăm sóc rất tốt không khỏi mất tự chủ siết chặt thành nắm đấm. Mái tóc và con người sẫm màu tuy là đặc điểm phổ biến của người Tây Ban Nha, nhưng dân cư ở các quốc gia châu Âu di cư hàng năm, nên không thể dựa vào những điều đó để xác định quốc tịch. Lời cam đoan duy nhất khiến ông ta quyết định liên minh, chính là anh em Barbarossa đứng ra chống lại Tây Ban Nha, lập trường đối địch chưa bao giờ thay đổi. Nhưng nếu Hayreddin đã âm thầm hòa giải với Tây Ban Nha, thì màn liên minh này hoàn toàn là một trò đùa.

“Xin đừng lo lắng thưa bệ hạ, thần cũng chỉ đoán thôi”. Nam tước vội vàng giải thích: “Khoảng chừng năm, sáu năm trước, thần đã đi du lịch gần thành phố Sevilla của Tây Ban Nha. Lúc đó thần mang theo giấy thông hành của Tòa Thánh của anh trai mình, đóng giả thành một giáo sĩ thực tập, nên đã nhận được lời mời đến quan sát một buổi xét xử tôn giáo của một thị trấn nhỏ ở vùng nông thôn, có liên quan đến việc phù thủy yếm bùa. Nếu như không nhận nhầm người, thì trước ngực cô gái đó sẽ có một dấu ấn hình ngôi sao sáu cánh, vì thế nàng ta không thể mặc lễ phục trễ ngực”.

Tây Ban Nha là một quốc gia Thiên Chúa giáo tuyệt đối chính thống, bắt đầu từ thời ông bà ngoại của Charles V, tất cả những hành vi mạo phạm uy nghiêm Thiên Chúa đều bị đàn áp đẫm máu, tín đồ Tin Lành, người Moor thì khỏi phải nói, chỉ cần có quan hệ dính dáng đến những người dị giáo, pháp thuật, ma quỷ đều bị tòa án dị giáo bắt giam đánh đập tra tấn, kết cục tốt nhất chính là ban cho một cái chết thật dứt khoát.

Nam tước Custer nói: “Chú của cô gái ấy là một thương nhân người Do Thái, kiếm chút tiền ẩn cư tại thị trấn nhỏ đó. Có lẽ là bị người ta ghen ghét đố kỵ, nên có một người dân trong làng đã buộc tội cô gái sử dụng tà thuật nguyên rủa hàng xóm, giáo hội lập tức tịch thu tài sản của họ, đồng thời bắt giữ và tra tấn”.

“Người Do Thái đâu có gì béo bở chứ”. François I thúc giục, “Nói tiếp đi”.

Nam tước nhíu mày: “Đó cũng chính là cách làm việc khiến cho người ta thấy ghê tởm của Sở Tài phán^[2], năm đó đứa trẻ ấy chỉ cao có một mẫu thôi, nhưng đã bị trói lại ném xuống ngâm trong nước hết lần này đến lần khác, sợ đến mức không nói nên lời”.

[2] Sở Tài phán là cơ quan xét xử các vụ án.

“Không có gì khác nữa sao?” François I hỏi. Không phải vua Pháp là người vô tình, mà là đã chứng kiến quá nhiều buổi phán xét phù thủy vào thời kỳ Trung Cổ, đến mức không còn cảm thấy lạ nữa, rất nhiều người phụ nữ vì những lời buộc tội bịa đặt bắt bóng bắt gió mà bị thiêu chết, đó không phải là chuyện phiếm.

“Lạ chính là ở chỗ, sự chú ý mấy vị quan thẩm phán không đặt trên người đứa nhỏ, mà chỉ muốn tra hỏi đến chết người nuôi dưỡng bé gái, muốn ông ta thừa nhận đã nhận nuôi đứa bé từ chỗ của ma quỷ, hơn thế nhất định phải để lại giấy tờ bằng chứng...”.

Vị nam tước nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt trấn tĩnh dần dần trở nên tái đi. Mái tóc vàng dính bê bết máu, xương cốt vỡ vụn và tiếng nghiến răng khùng khiếp, bất luận là qua bao nhiêu lâu vẫn khiến người ta ám ảnh.

“Custer, ông cũng là một dũng sĩ dựa vào chiến công mà có được huân chương Thập Tự Sắt, cũng đã từng tham gia không ít buổi xét xử tra khảo, sao lại sợ hãi như thế?” François I thắc mắc hỏi.

“Bệ hạ, xin thứ lỗi, chuyện này để lại ấn tượng quá sâu đậm đối với thần...”.

Custer cố gắng giữ vững nhịp điệu bình ổn của mình, đánh đập tra tấn ông ta đã từng thấy rất nhiều, nhưng chưa bao giờ chứng kiến thủ đoạn nào hèn hạ bỉ ổi như thế. Kẻ hành hình ép đứa trẻ phải nhìn người thân của mình chịu hình phạt, cho đến tận bây giờ, ông ta cũng không cách nào quên

được, tiếng gào khóc thảm thiết xé ruột đứt gan của đứa trẻ vang vọng trong căn hầm tối tăm ấy.

“Ba ngày ba đêm, người đàn ông kháng cự cho đến tận lúc chết, cũng vẫn không chịu thừa nhận đứa bé gái mình nuôi là phù thủy. Sau buổi phán xét đó thần đã rời khỏi Tây Ban Nha, nghe nói sau này cô gái ấy đã trốn thoát trên đường áp tải. Thậm chí phán lúc đó là một giáo sĩ địa phương tên là Calitos, theo như thần được biết, hẳn là một kẻ vừa bất tài lại ngu xuẩn, cũng không có thể lực chống lưng nào. Nhưng chỉ chưa đầy hai năm hẳn đã được thăng chức thăng một lèo lên làm hồng y giám mục, không biết là do giáo hoàng gợi ý hay hoàng đế nâng đỡ”.

François I gật gật đầu, “Nói như vậy nghĩa là, nàng ta là người Do Thái, từng bị Tòa thánh Tây Ban Nha bức hại. Custer, theo phán đoán của ông, nàng ta có làm gián điệp cho Tây Ban Nha không?”

Nam tước cúi đầu trầm tư, hồi lâu sau mới lắc đầu nói: “Thần nghĩ là không”.

“Ông chắc chứ?”

“Bệ hạ, người đàn ông đó cuối cùng đã bị nướng chín từ từ trên lửa nhỏ ngay trước mặt đứa bé gái. Thần nghĩ nếu như lúc đó con bé không chết, hiện giờ chắc cũng đã phát điên rồi. Người hôm nay nhìn thấy, có lẽ chỉ là cái xác không hồn còn sót lại trên cõi đời này thôi”.

Dưới ánh trăng bạc lạnh yên tĩnh, vạn vật trên thế gian đều như đang chìm vào một giấc ngủ say, ngay cả tiếng côn trùng cũng hoàn toàn biến mất vào lúc sáng sớm. Chỉ có âm thanh của cỗ xe ngựa cô độc đi về phía trước vang vọng trên con đường ngoại ô Paris.

Ngọn đèn dầu bên trong xe ngựa đã bị thổi tắt từ lâu, dưới ánh trăng, Hayreddin đang lạng lẽ cân nhắc dẫn đo đối sách sau khi liên minh. Hồi lâu không lên tiếng, thỉnh thoảng bánh xe va phải những hòn đá trên đường,

khiến thùng xe xóc nảy lên, bóng người nhỏ bé bên cạnh lắc lư, tỉnh táo được một lát, rồi lại tiếp tục gật gù như gà con mổ thóc. Suy cho cùng Nick vẫn còn nhỏ, khiêu vũ suốt một đêm, không chỉ thân thể rã rời, mà thần kinh căng thẳng cũng rã rời. Về đến nhà mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ, nên nàng không dám ngủ thật, lắc bên này lắc bên kia chiến đấu giằng co với cơn buồn ngủ.

Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, bên môi mới nở một nụ cười, cô bé con, chỉ có duy nhất tối hôm nay là thành tâm thành ý. Bèn thò tay ra chạm vào bả vai nàng nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ta trông cho”.

Nick phân tích ý nghĩa trong câu nói từ trong cơn mơ màng hỗn độn, khẽ khàng ừ một tiếng rồi mới dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại. Theo cơn xóc nảy, chỉ một lát sau cái đầu nhỏ bé nghiêng sang bả vai Hayreddin, rồi lại trượt một đường xuống tới đùi hắn. Vừa rần chắc lại ấm áp, Nick vô thức nắm lấy góc áo của ông chủ, nước miếng chảy xuống chiếc quần đắt tiền của hắn.

Xe ngựa chậm chậm đi về phía trước, Hayreddin ngắm nhìn con mèo con đang ngủ rất thoải mái trên chân mình, lần đầu tiên trong đời suy nghĩ về hành vi của bản thân. Không phải là từ góc độ thủ đoạn, mà là từ những nguyên tắc chuẩn mực trong lòng hắn.

Trước giờ hắn suy nghĩ chu đáo cẩn thận, cho dù đã tính toán lên kế hoạch kỹ càng chuyện liên minh, thì cũng không đến mức không may mắn phòng bị gì một thân một mình đến hoàng cung nước Pháp.

Hắn mang theo thanh đao sắc bén nhất của mình.

Hắn mang theo nàng, không phải là vì dung mạo xinh đẹp của nàng, chỉ là bởi vì nàng là cô gái duy nhất dù không có chỉ thị nhưng đã giấu một con dao găm trong váy.

Hắn sử dụng nàng như một khẩu súng, vung vẩy như một thanh đao, như một thứ vũ khí có thể tiêu hao, một quân cờ có thể thay thế.

Tham vọng của hắn rất lớn, cũng rất cực đoan và ích kỷ, làm tất cả mọi thứ đều chỉ vì bản thân mình. Đức tin, đạo nghĩa, danh dự, mấy thứ đó chẳng là gì trong lòng hắn.

Mà hết thảy chúng, so với cô nhóc chẳng lớn hơn một con mèo là bao nhiêu đang cuộn tròn mình nằm trên đùi hắn đây, thì còn rõ ràng hơn nhiều, nàng không thông minh, cũng chẳng lanh lợi nhạy bén, nhưng có một sự lý giải rất bản năng. Nàng hiểu rất rõ từng đồng vàng đến được tay, đều phải dùng tính mạng của mình để đổi lấy.

Vì hiểu rất rõ, nên chưa từng phàn nàn.

Hayreddin không nghi ngờ gì, nếu tối nay có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ không chút do dự dùng nàng làm vật hy sinh, tranh thủ cơ hội sống sót cho bản thân. Suốt mười năm mưa máu gió tanh, đốt phá chém giết cướp bóc, hắn chưa bao giờ quay đầu ngẫm lại hành vi của mình. Chỉ có đêm nay, đột nhiên Hayreddin nghĩ tới, hắn đã dùng một cô bé còn nhỏ hơn Cecilia đến hai tuổi làm vật hy sinh cho mình.

Dùng một cô bé làm vật hy sinh.

Gió đêm thổi từ từ, màn trời cao rộng.

Một người đàn ông tóc vàng đứng trước cửa sổ đợi cô chủ trở về.

Một người đàn ông tóc đỏ ngồi trong xe ngựa suy ngẫm lại quá khứ.

Chương 18: Chim non mất tổ

Thế giới chao đảo tối tăm, tựa như xung quanh đều là những con sóng đang cuộn trào, từng đợt từng đợt kéo nàng xuống đáy biển sâu. Nick tỉnh dậy từ

trong giấc mộng mờ tối ngọt ngào, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào, bốn phía đang lắc lư, trong cơn mơ màng còn tưởng mình đang ở trên thuyền. Đã lâu lắm rồi không được ngủ ngon như vậy.

“Sắp tới rồi, tỉnh dậy đi.” Trong bóng tối, một giọng nam trầm thấp vang lên, lúc ấy Nick mới nhớ ra mình đang ở trên xe ngựa, cùng với thuyền trưởng. Chống khuỷu tay ngồi dậy, một thoáng mát lạnh tràn vào từ khoảng hở trên quần áo, theo bản năng Nick cuộn chặt chiếc áo choàng lên người lại. Chiếc áo choàng bằng len này rất lớn, dày dặn lại ấm áp, phảng phất mùi hương nhàn nhạt của rượu vang và thuốc lá.

Hơi thở trầm ổn mà quen thuộc, bóng dáng của một người đàn ông trung niên tóc vàng béo tốt, cơ hồ như đang ngồi trên chiếc ghế da bên cạnh khe mỉm cười. Nick lại cảm thấy hoảng hốt.

Chú Assa...

“Ngủ mê à?” Thấy nàng tỉnh lại rồi mà vẻ mặt vẫn như đang mộng du, Hayreddin mở miệng hỏi. Cơn xóc nảy dần đỡ hơn, chiếc xe đi vào một con đường bằng phẳng của một tòa nhà riêng. Lại đi thêm một lúc nữa, tốc độ xe ngựa từ từ chậm lại rồi dừng hẳn. Cửa xe mở ra, gió lạnh từ bên ngoài mang theo luồng sương đêm ẩm ướt ào vào trong xe, lúc ấy Nick mới dần dần trở lại hiện thực. Chiếc áo khoác này rất thoải mái, nàng chần chừ không muốn trả lại cho chủ nhân của nó.

“Được rồi, quay về ngủ tiếp đi”. Hayreddin cũng không định đòi lại, mặc độ một chiếc áo sơ mi bước xuống xe, tay giữ cửa xe chờ nàng xuống.

Nhiệm vụ kết thúc, không cần phải đóng giả làm tiểu thư nữa, Nick nhấc tà váy nhảy từ trên xe ngựa xuống. Nhưng đúng là nàng thật sự đã ngủ đến mù mị đầu óc rồi, quên mất rằng hành động này sẽ gây ra hậu quả. Một tiếng tinh giòn tan vang lên, có thứ gì đó sáng lấp lánh rơi ra từ bên trong chiếc váy rộng thùng thình.

Một con dao ăn bằng bạc nguyên chất.

Khuôn mặt Nick lập tức trắng bệch. Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, cánh tay rần chắc giơ lên, vòng qua nách nàng, nhắc bổng nàng lên không trung lắc mạnh như thể đang dốc một túi bột mì. Leng keng leng keng, đĩa bạc, thìa bạc, nắp hộp gia vị dát vàng, đĩa bạc con... những dụng cụ ăn uống hết món này đến món khác rơi ra từ chiếc váy trắng tuyệt đẹp. Lăn lóc cuối cùng, một bọc khăn tay căng phồng, nhòn nhòn rơi xuống đất.

“Hừm, chân tay nhanh nhẹn quá nhỉ”. Hayreddin quét mắt nhìn một lượt đồng đồ đạc trên đất, “Đây là toàn bộ rồi đấy hả.”

Nick hoảng đến độ hai mắt nổi lên toàn sao vàng, bím tóc cũng xõ tung, dáng vẻ hệt như một con sóc chuột đi ăn trộm rồi bị tóm, tóc tai bù xù rối tung ngược nhìn thuyền trưởng với vẻ vô cùng đáng thương.

“Trong khăn tay gói thứ gì vậy?” Hayreddin hỏi.

“... Ốc sên và chocolate.” Nick thẽ thọt đáp. Khăn tay bị thấm nước sốt, chocolate cũng bị chảy, lộn xộn nhào nhoét gói lại cùng với nhau.

Sắc trời vẫn chưa thấy ánh bình minh, khuôn mặt thuyền trưởng ngăm đen nên không nhìn ra được cảm xúc gì. Nick lặng lẽ nuốt nước bọt, xót xa cho số tiền lương có khả năng bị cắt giảm thêm lần nữa của mình. Hồi lâu sau, Hayreddin thả tay ra. Nick rơi xuống đất, sau gáy âm ỉm, một bàn tay chắc khỏe đang phủ lên đầu nàng.

“Chảy rồi không ăn được nữa đâu, lâu sau sẽ mua cho cô loại ngon hơn”. Hayreddin nhẹ nhàng xoa đầu nàng, giọng nói ấm áp: “Hôm nay làm việc rất tốt, đi ngủ đi”.

“Không trừ tiền ạ?” Nick cẩn thận dè dặt hỏi lại.

“Không trừ, khoản còn thiếu lúc trước, đi đòi chỗ kế toán đi”.

“Vậy sau này thì sao? Tiền chảy máu mỗi tháng...”. Nick sốt sắng hỏi.

“Phép trừ biến thành phép cộng, coi như tiền trợ cấp”.

Trong đêm tối, hai hàm răng be bé trắng bóc sáng lên, từng chiếc từng chiếc như những vỏ sò nhỏ trên bãi cát. Vẻ đờ đẫn trước giờ của Nick cuối cùng đã thay đổi. Hoàn toàn khác với kiểu thanh lịch tinh tế mà Victor đã dạy, nụ cười của nàng đơn thuần trong sáng, như dòng suối trong sáng, như dòng suối mát lạnh chảy róc rách trên núi cao.

“Hi hi... Chuyến này đi không vô ích chút nào”. Nick giơ tay lên quẹt quẹt cái mũi nhỏ, nụ cười như một đóa trẻ thơ.

“Tôi đã nói rồi, làm cho tôi, sẽ không bao giờ để cô bị thiệt. Nhưng cảnh báo trước một tin buồn, nếu cô ăn trộm trên thuyền, thì cứ tắm rửa sạch sẽ mà chờ ăn roi đi”.

Hayreddin lại xoa xoa đầu nàng. “Chàng hiệp sĩ tới đón cô kìa”.

Nick quay đầu lại, thấy mái tóc vàng của Karl lóe sáng từ cánh cửa lớn của tòa lâu đài, nàng vội vàng vơ lấy đồng dao đĩa trên đất vào lòng, tóm lấy bọc khăn tay chạy ào tới. Karl tay chân luống cuống đỡ lấy đồng chiến lợi phẩm từ trong tay vị công thần, cười hỏi: “Có thuận lợi không?”

“Thuận lợi! Vừa nãy thuyền trưởng còn khen tôi nữa kìa! Chỉ tiếc là thất lương quá chặt, chẳng ăn được gì hết”.

“Thế nào, cung điện rất thú vị đúng không?”

“Người thì chán chết, nhưng đồ ăn lại rất thú vị, có nhiều thứ rất lạ chưa từng nhìn thấy bao giờ.” Nick hào hứng thì thà thì thầm, cởi chiếc khăn tay giống như báu vật của mình ra, “Anh đã từng ăn ốc sên chưa? Thứ đen đen này là chocolate đấy, hơi bị chảy một chút, nhưng rất ngọt...”

Bóng lưng nhỏ nhắn vui mừng nhảy nhót, sau lưng vẫn còn lủng lẳng sợi dây từ áo chèn bị cắt đứt, trông như một cái đuôi con ngoe nguẩy hết bên này lại lúc lắc sang bên kia.

Đại lục tháng Năm, là thời điểm xuân hè giao nhau ấm áp, là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở, có một tên cướp biển ngang ngược cố chấp tới Paris.

Tóc đỏ, từ xưa đến nay là đặc trưng của tầng lớp dân đen đất đai cằn cỗi cơm không đủ ăn, quần áo không đủ mặc, nhưng Barbarossa Hayreddin, lại là tên cướp biển tóc đỏ nổi tiếng đương thời, chỉ dựa vào sức quyến rũ cá nhân đã tóm được tầng lớp quyền lực của thành phố Paris hoa lệ làm tù binh.

Một tiếng “phập” vang lên, một mũi tên lông vũ được bắn ra ghim một cách chuẩn xác vào hồng tâm tấm bia, kèm theo đó là tràng pháo tay tán thưởng của đám đông. Khuôn mặt người đàn ông cầm cung tên đeo một chiếc mặt nạ da màu đen, đôi mắt màu xanh lam tỏa ra luồng ánh sáng rực rỡ, đường viền cằm cương nghị toát lên sự tự tin không gì sánh được. Người đàn ông nhẹ nhàng cúi người về phía các cô gái, khiến các tiểu thư nhất loạt thét lên khe khẽ với vẻ đầy vui sướng.

“Lại là một phát mười điểm nữa!” Quý ngài ‘Mặt nạ đen’ đã trở thành vị vua không ngai rồi!”

“Mọi người nâng cốc nào! Mời vị vua không ngai!”

Ánh mặt trời buổi chiều tươi sáng rải trên lâu đài Versailles, chim hót hoa nở. Vũ hội hóa trang vốn dĩ được tổ chức vào ban đêm, nhưng giới quý tộc hứng lên ngay lúc này, thì đừng nói là hóa trang chơi trò chơi vào lúc trà chiều, mà cho dù có thắp sáng cả La Mã cũng không phải là tin tức mới lạ.

“Cạn ly, mời đám người ngu ngốc”. Một quý tộc trẻ tuổi với mái tóc nhạt màu ngồi một mình trong góc hoa viên lâu đài Versailles, vừa nâng cốc vừa nhẹ nhàng nở nụ cười mỉa mai với đám đông. “Lại còn quý ngài ‘Mặt nạ

đen' nữa chứ, nói cứ như thể mọi người không biết ngài ấy là ai ấy". Người thanh niên thân người gầy gò, trên người mặc một chiếc áo sơ mi lụa rất hợp dáng, chỉ là bên ngoài chiếc mặt nạ tinh tế được trang trí bằng lông vũ màu trắng lại đeo thêm một cặp kính bằng thủy tinh, trông có chút nửa dơi nửa chuột.

"Winnie thân mến, ta lại cứ tưởng con không bao giờ tham gia những buổi yến tiệc kiểu như thế này chứ". Một ông lão xoay người bước ra khỏi bóng cây, trên chòm râu dài vẫn còn vết thuốc màu rõ ràng chưa được rửa sạch, nhưng không mấy may ảnh hưởng gì tới nụ cười vui vẻ của ông.

"Đừng có gọi ta là Leo đấy, kháng nghị lần thứ 132". Chàng thanh niên thoáng cau mày, nhưng vẫn đặt một chân ở trên đầu gối xuống, tư thế ngồi của bản thân trở nên nghiêm chỉnh hơn một chút.

"Đừng nhay cảm thế chứ con thân mến, cơ hội để ta gọi con được như thế còn được mấy lần? Nghe nói ngày kia con sẽ rời Paris". Ông lão kéo vạt áo choàng run rẩy ngồi xuống, chuyến du lịch của toán cướp biển sắp kết thúc rồi, sinh mệnh của ông cũng chẳng còn bao nhiêu ngày nữa.

"Vâng ạ, thuyền vĩnh viễn thuộc về biển lớn mà". Victor lắc lắc ly rượu vang đỏ, nhìn vết rượu trượt xuống thành ly. "Nói đi cũng phải nói lại, con nhóc Nick đó ba lần ra ngoài thì có đến hai lần đều gặp thầy, thầy không nhàm chán đến mức ấy chứ?"

"Ông lão này cũng có quyền hưởng lạc chứ, huống hồ lại có thứ thú vị thế kia".

"Thứ gì cơ?"

"Nhìn bên đó đi". Da Vinci xoay người một cách chật vật, chỉ về phía con đường rợp bóng cây, "Có nhìn thấy thứ nho nhỏ ở bên đường kia không?"

Victor xoay người nhìn sang, cạnh tảng đá là một cục lông màu vàng kem nho nhỏ, nó run rẩy, phát ra tiếng kêu khe khẽ, nếu không cẩn thận lắng nghe sẽ chẳng thể nhận ra.

“Nhìn thấy rồi”. Victor dùng ánh mắt dò hỏi nhìn ông thầy của mình.

“Là một con chim sẻ non, có lẽ là con bé nhất, những người anh em khỏe mạnh không muốn chia thức ăn cho nó, nên đã đẩy nó ra khỏi tổ. Vận mệnh của con chim bé nhỏ đó sẽ ra sao? Có lẽ chim bố mẹ khi kiếm thức ăn về phát hiện ra thiếu mất một con, sẽ cứu nó về nhà; hoặc có lẽ sẽ có một cậu thiếu niên lương thiện mặc quần áo lụa đi ngang qua, nhặt nó lên trả về tổ”.

“Nhiều khả năng là bị một chiếc xe ngựa đi trên đường chẹt chết, hoặc bị một con chó săn của một quý tộc nào đó ăn thịt”. Victor lạnh lùng đáp, “Huống hồ con đã qua cái tuổi làm những việc ngu xuẩn kiểu như mặc quần áo lụa trèo cây lâu rồi”.

“Chep, Winnie bé nhỏ đã từng đáng yêu biết bao, mỗi đứa trẻ đều là một thiên thần, chỉ là trong lúc trưởng thành đã mất đi đôi cánh...” Ông lão lẩm nhẩm, lắc đầu tỏ ý tiếc nuối. Ông quay người lại, nhìn về hướng người đàn ông tóc đỏ che mặt cao hơn một chút so với đám đông, “Con có nghĩ là hẳn sẽ đưa con chim non đáng thương đó về tổ không?”

“Để một con sư tử châu Phi hộ tống một cừu non trở về vòng tay ấm áp của mẹ?” Victor bĩu môi, tỏ vẻ không thể tin được, “Leo, thuyền trưởng có điểm nào giống với một thiếu niên lương thiện không?”

“Thế nếu trong tổ chim có một cục vàng rất lớn thì sao? Thượng Đế luôn chuẩn bị quà đền đáp cho những người có tấm lòng lương thiện”. Da Vinci vẫn không cam lòng, nêu ra một điều kiện rất hấp dẫn.

“Vậy thì thuyền trưởng sẽ bắn cho cái tổ chim đó rơi xuống, khỏi phải tốn sức trèo cây. Dùng lợi ích để dụ dỗ kẻ ác làm việc thiện chính là hành vi đùa với lửa”. Victor nhú má, “Leo, rốt cuộc là thầy muốn nói gì?”

Ông lão thở dài, nhìn về bóng người nhỏ bé ở phía xa xa.

“Thế sự khó khăn biết chừng nào...” Ông khẽ ho khan một tiếng, vẻ nhẽ nhõm dễ gần trên mặt biến mất. “Victor, tuy không thể quay về tổ, nhưng nhất định sẽ có người biết được sự thật. Ta có chút chuyện phải nói cho con biết, liên quan đến ‘Tiểu thư trầm lặng’”.

“Tiểu thư trầm lặng” hôm nay mặc một chiếc váy màu xanh lá bằng voan phủ satin, tô điểm trên cổ là một viên ngọc lục bảo thượng hạng, chiếu lên đôi mắt đen thăm thẳm của nàng một tầng sáng xanh mờ mờ lấp lánh rực rỡ.

Chỉ là sắc mặt bên dưới chiếc mặt nạ lông vũ có chút xanh tái.

Kem trong chiếc đĩa sứ đã sắp chảy hết, hương vị của bơ gần trong gang tấc, nhưng Nick lại chỉ có thể giả bộ như là không thấy ngon miệng, ngồi ở bên bàn dùng chiếc muỗng nhỏ tao nhã gầy gầy khều khều. Thuyền trưởng vẫn đang nói về những chủ đề nghe mà chẳng hiểu gì, còn giả vờ giả vịt không ngừng mỉm cười với những phụ nữ cùng bàn nữa chứ.

Nick thầm le lưỡi trong lòng, trong lúc phân tâm, chiếc khăn bị rơi xuống đất. Không muốn cho đám người dính như kẹo kéo đó có cơ hội bắt chuyện, Nick lập tức cúi người xuống nhặt, nhưng vô tình nhìn thấy một màn kịch nho nhỏ ẩn phía dưới tấm khăn trải bàn. Một bàn chân trần đã tháo giày, thò ra từ bên trong tà váy, đang khều khều chiếc ủng màu đen bóng cao đến đầu gối của người ngồi bên cạnh.

Khuôn mặt Nick không chút cảm xúc nhặt chiếc khăn ăn lên ngồi nghiêm chỉnh. Lại thấy Hayreddin – chủ nhân của chiếc ủng đó bình thường như thể không có chuyện gì xảy ra, phu nhân Bombardie bên cạnh vẫn giữ dáng vẻ thanh lịch đoan trang.

Tiếng chim sơn ca trong trẻo xuyên qua bầu trời, ở một góc khác trong đình viện, một chiếc ly thủy tinh rơi xuống nền đất lát đá màu vỡ tan tành.

“Sao có thể như vậy được chứ! Như vậy quá ly kỳ... Leo, thầy có chắc chắn đó là sự thật không?” Victor đứng bật dậy ngậy người, chiếc mặt nạ lông vũ cũng không che nổi ánh mắt kinh ngạc của hẳn.

“Ta không chắc”. Bàn tay trống trơn của Da Vinci ấn một cái, “Yên lặng ngồi xuống đi anh bạn trẻ, ta không muốn tất cả mọi người đều biết đâu”.

Ông nói: “Tất cả đều chỉ là suy đoán. Nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy, tận tay vẽ hai bức chân dung. Hai mươi lăm năm trước, có một cô gái dung hòa huyết thống của hai vị vua. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt đen thăm thăm như một chiếc giếng cổ... mấy năm không gặp, đứa bé đó trở mã lại càng giống hơn, quả thực như đúc ra từ một khuôn.”

“Leo, trước giờ con chưa từng nghi ngờ trí nhớ siêu việt của thầy. Nhưng ngoại trừ mẹ và con gái ra, những người xa lạ cũng có khả năng có vẻ ngoài trùng hợp giống nhau”. Victor vẫn không thể tin được, “Thầy cũng biết, có đôi khi trùng hợp thực sự giống như một kỳ tích khiến người ta khó lòng mà tin được”.

“Kỳ tích, Victor à, cho dù là xác suất trùng hợp, cũng luôn tồn tại lý do cho sự xuất hiện của nó”. Da Vinci nói, “Dòng máu này đã được kết hợp cận huyết qua rất nhiều thế hệ rồi, con đã từng để ý tới khuỷu tay của con bé chưa? Đã dùng tới ánh mắt giống như dao giải phẫu của con chưa?”

“Rồi ạ, chỗ khớp xương hơi có một chút dị tật bẩm sinh, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Con nghĩ điều đó ảnh hưởng tới cách sử dụng lực, hai khớp cánh tay của Nick linh hoạt khác hẳn với người bình thường, có thể xoay vặn ở những góc độ không thể ngờ được...” Victor khựng lại hồi lâu, rồi chậm chạp mở miệng.

“Lẽ nào người đó cũng như vậy?”

Leonardo gật đầu, khẳng định phỏng đoán của Victor.

“Loại biến đổi bệnh lý này rất hiếm gặp, vì thế ta đã dựa vào điều đó để thiết kế lưỡi hái cho con bé. Mà năm ấy... vào ngày hôm ấy...” Da Vinci rũ mí mắt xuống, trí nhớ phi thường khiến hồi ức của hơn hai mươi năm trước hiện lên rõ ràng như một bức tranh sơn dầu.

“Hôm đó cô ấy mặc một chiếc váy hở nửa cánh tay, là một chiếc váy nhung màu xanh đậm, điểm xuyết bởi những đường đăng ten cầu kỳ, có thể thấy nó đã được lựa chọn rất cẩn thận. Bức chân dung có lẽ sẽ được gửi đến tay vị hôn phu tương lai của cô ấy, nên cô ấy có chút xấu hổ... sau đó, ta đề nghị nếu để lộ tay ra sẽ càng đẹp hơn, vì thế cô ấy đã tháo găng tay ra. Ta đã quan sát thấy có vài điểm khác biệt so với người bình thường ở hai khuỷu tay phía trước...”

Ánh mắt của ông lão nhìn chằm chằm vào hư không, ngón tay không ngừng phác họa lên đầu gối mình, tựa hồ như đang vẽ lại một lần nữa. Hồi lâu sau đó, cuối cùng ông cũng bước ra khỏi bức màn hồi ức, nặng nề nói: “Ta không biết kiểu khớp xương dị thường như vậy có linh hoạt hay không, nhưng hai mươi lăm năm trước, ta đã nghĩ cuộc đời của cô gái may mắn này sẽ không bao giờ cầm lên một thứ gì đó nặng hơn một hộp trang điểm. Ai ngờ số mệnh sau này của cô ấy lại bi thảm như vậy”.

Victor im lặng. Cô gái vung lưỡi hái cực nặng giữa màn mưa máu, rất khó để nói số phận của nàng có điều gì đó tốt hơn so với người mẹ của mình.

“Leo, nếu như phỏng đoán của thầy là thật, thì bí mật này nhất định phải để mục nát trong lòng con và thầy. So với việc tận mắt nhìn thấy niềm hy vọng sụp đổ, chi bằng để cô ấy không biết gì hết. Con chim non khỏe mạnh nhất đã lớn rồi, sẽ không bao giờ cho phép người khác cùng chia sẻ thức ăn với nó đâu, cho dù chỉ là giả thiết”.

“Ồ ồ...” Âm thanh thất vọng phát ra từ sâu bên trong cổ họng của ông lão, “Con như một con dao luôn nói sự thật”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”. Victor cúi đầu, tay ôm ngực.

Da Vinci lắc đầu thờ dãi, “Như con đã nói, cơ hội quá mong manh. Ta chỉ nói với một mình con, thậm chí ngài thuyền trưởng... con nói đúng, con người này đã tâm quá lớn, không thích hợp đưa chim non về tổ.”

Hoàng hôn buông xuống, xe ngựa chạy băng băng trên con đường hướng về phía mặt trời lặn.

Nick theo lệ thường đá văng đôi giày gót gỗ. Phớt lờ ánh mắt phê bình của Victor, nàng thản nhiên tựa người vào lưng ghế, để từng ngón chân bị o ép được giãn ra thoải mái.

“Đây là thứ ông lão đó bảo tôi chuyển cho cô, nói là sau này có thể không còn cơ hội gặp lại nữa”. Victor thờ dãi, đưa một cuộn giấy cho Nick. Nick mở cuộn giấy ra, trên đó chỉ vồn vẹn có mấy câu.

“Nicole, là tên của nữ thần chiến thắng trong thần thoại Hy Lạp, nàng là người cao quý kiên cường, và bất khả chiến bại.

Thêm một lời chúc nữa, thuận buồm xuôi gió.

L.D.V”

“Vậy là có ý gì?” Nick hỏi, nàng nhận thức được những lời trong cuộn giấy, nhưng cùng với đó là cảm giác kỳ lạ không nói rõ được.

“Tự mình tìm hiểu đi”.

Nick thấy khó hiểu, nghiên cứu lại tờ giấy thêm vài lần nữa, nhưng đầu óc vẫn mờ mịt. Một lát sau, nàng lại nhớ đến chuyện xảy ra lúc chiều. Lập tức duỗi lòng bàn chân ra, nhanh nhẹn dứt khoát giẫm lên ủng của Hayreddin.

“Thuyền trưởng, thế này có nghĩa là gì?” Nick hiếu kỳ hỏi, “Tôi nhìn thấy dưới gầm bàn có người giẫm chân trần lên chân của ngài”.

Cả xe im lặng trong ba giây, Victor phì cười trước tiên, vừa đấm ngực vừa ho.

“Đây chính là lời mời của phụ nữ, liên quan đến một loại vận động rất thú vị... chính là vận động trên giường”. Hayreddin nhìn bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo đang giẫm trên ủng của mình, lại nhìn đến ánh mắt trong veo của Nick, trả lời đầu ra đấy, “Ý gì thì tự cô tìm hiểu lấy đi”.

Chương 19: Rời khỏi Paris

Một ngày đầu hè năm 1516, lá cờ cướp biển có hình đồng hồ cát màu đen trên nền trắng phấp phới đón gió, một đại hải tặc giống như anh hùng sấp lên đường đi xa, rời Paris trong màn hoa rơi rợp trời cùng tiếng reo hò hoan hô.

...

Một con chuột khổng lồ thò đầu ra khỏi đồng rác trong góc tường, bộ da lông màu xám bóng mượt, từ cái bụng căng phình của nó có thể thấy, nếu không phải nó đang mang thai một ổ chuột con, thì cũng vừa được ăn một bữa đại tiệc xa hoa. Cùng ở trên đồng rác là hai đứa trẻ bần thiêu đến độ không phân biệt được giới tính của từng đứa vẫn còn đang bối tìm cực nhọc, xương sườn gồ hằn ra cùng ánh mắt đói khát bùng cháy thể hiện rõ ràng rằng nghiệp vụ của hai đứa chúng không xuất sắc bằng đồng nghiệp nhỏ bé có bộ da màu xám kia.

Nước thải ngập ngụa ngang dọc khắp con hẻm nhỏ bốc lên mùi hôi tanh khó mà tả nổi, là mùi chất thải lên men của người và động vật. Trong thành phố không có bất kỳ hệ thống xử lý nước thải và công trình vệ sinh công cộng nào, người ở trên tầng hai sẽ chào đón nắng mai bằng cách mở cửa sổ, không may mắn xấu hổ trút đổ những thứ ở trong xô xuống đường cái.

Nơi này là Paris, hơn thế không phải là khu ổ chuột, đây chỉ là một bộ mặt khác của “thành phố ngàn hoa” mà thôi.

Một thiếu niên thanh tú đầu quấn khăn xếp dắt hai con ngựa đứng trong bóng râm trên đường đợi ai đó. Loại mùi vị tràn ngập ở khắp các thành phố lớn của châu Âu vô cùng quen thuộc với cậu ta, đến mức còn nảy sinh một cảm giác dễ chịu từ tận đáy lòng. Thậm chí lúc nhìn khắp xung quanh theo bản năng, cậu ta còn có thể phân biệt được trong đồng rác kia thứ nào có thể thu hồi để tái sử dụng, và cả giá trị túi tiền của người đi bộ trên đường.

Một cánh cửa gỗ trong con hẻm nhỏ bật mở, một người đàn ông cao lớn khoác áo choàng màu xám bước ra, chiếc mũ trùm đầu che kín cả mái tóc lẫn khuôn mặt, khiến người khác không nhìn rõ được tướng mạo của hắn. Chiếc áo choàng được dệt bằng lông cừu thô, nhưng đôi ủng lại được làm bằng một loại da thượng hạng, chiếc đinh thúc ngựa bằng bạc lóe sáng trong con hẻm nhỏ tối tăm. Hắn quét ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt cậu thiếu niên, giống như đang thuyết phục cậu nhóc điều gì đó.

“Ta trông cậu như đang đợi chủ nhân thì phải? Mười sáu đồng quốc vương thế nào, con hẻm bên cạnh không có người đâu”. Gã béo xoa xoa tay, cặp môi dày bị nước bọt nhiều ra trở nên bóng loáng. Gã móc ra một đồng từ trong chiếc áo choàng đen, lắc lắc trước mặt cậu thiếu niên, “Tiền vừa mới đúc đủ phân lượng đấy! Chỉ một lát thôi, tuyệt đối không mất nhiều thời gian đâu, nhất định sẽ xong việc trước khi chủ nhân cậu quay lại”.

Ánh mắt cậu thiếu niên không tự chủ đưa theo đồng xu, đến lúc đầu óc tỉnh táo lại, đang tính mở miệng từ chối, thì chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết, khuôn mặt của gã đàn ông to béo mặc áo đen rúm ró, gã ngã lăn xuống vũng bùn lầy lội hôi thối bên đường.

“Xin lỗi nhé, chủ nhân của cậu ta trở lại hơi sớm”. Hayreddin bình tĩnh nhàn nhã đứng ở đúng vị trí vừa nãy của gã béo, chiếc roi ngựa khẽ gõ nhịp

trên lòng bàn tay, nói với Nick: “Chỉ một đồng xu mà đã động lòng rồi à? Chí ít thì cũng phải thấy được xu bạc Tây Ban Nha chứ”.

“Đó không phải lỗi của tôi... thuyền trưởng, chính ngài khăng khăng bắt tôi rửa mặt đấy chứ”. Nick lập tức xóa sạch nghi ngờ. Nàng không hiểu màn tán tỉnh tao nhã dưới gầm bàn, nhưng lại rất tâm đắc với chuyện mặc cả cò kè bên đường. Khuôn mặt thanh tú trắng nõn ở trong xã hội thượng lưu thì chẳng là gì, nhưng ở trên con phố tối tăm này, lại là món hàng ngon trong mắt không ít người.

“Cứ như tôi lúc đầu thì sẽ ít phiền phức hơn nhiều”. Nick thò tay quẹt vào bức tường xám, thành thực bôi lên mặt, lại bôi thêm xuống cổ. Trong nháy mắt, cô tiểu thư mà Victor khổ công đào tạo đã trở về nguyên hình.

Hayreddin nhìn nàng hồi lâu, rồi cầm dây cương xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía Nam thành phố. Nick vội vàng lên ngựa đuổi theo, không nhìn được thắc mắc “Này thuyền trưởng, chúng ta không ăn sáng rồi mới lên đường sao?”

Sáng sớm nay, người ngồi trong cỗ xe ngựa to lớn có đệm mềm thoải mái, rời Paris trong màn hoa bay và những tiếng reo hò là một tên thuộc hạ tóc đỏ mặc quần áo của thuyền trưởng. Còn nàng, đội trưởng Nick của đội xung phong, ba giờ sáng đã bị ông chủ tóm lôi ra khỏi ổ để đi làm, hiện giờ cả bữa sáng cũng chẳng thấy đâu.

Giữa từng trận từng trận mùi mồ hôi thối đang tấp vào mặt Hayreddin cau mày, nhếch cằm ra thấp giọng nói: “Ở đây ấy hả, không thể nào”.

“Nhưng ra khỏi thành phố rồi thì chỉ có đào trộm củ cải mà ăn thôi...” Nick lẩm bẩm, “Hơn nữa ở đây cũng đâu có bẩn thỉu, có mùi chứng tỏ thành phố này có sức sống, chỉ có xác chết thối do bệnh dịch hạch gây ra thì mới cần cảnh giác thôi”.

Hayreddin không thèm để ý tới nàng nữa, khê thúc vào bụng ngựa, tăng tốc ra khỏi thành phố. Đằng sau vẫn tiếp tục truyền đến giọng nói thương lượng của cậu thiếu niên: “Không ăn trong thành phố cũng được, chúng ta mua mấy cái bánh rồi lên đường tiếp được không? Kiểm hai quả táo thôi cũng được, tôi thấy gần đây có mấy sạp hàng bán hoa quả này! Thuyền trưởng?”

Chuyến đi tới Paris đã kết thúc, bức tường thành cao lớn dần dần mất hút phía sau lưng, thành phố vừa xô bồ phần hoa lại vừa rách nát bản thiêu vẫn đứng lặng lẽ bên dòng sông Seine.

Chuyến đi lần này của Hayreddin rất bí mật, lúc Karl và Victor thức dậy chỉ thấy kẻ thế thân đang vô cùng căng thẳng cùng tờ giấy vền vện vài chữ: “Các cậu đi trước đi”. Xử lý công việc tình báo ở Paris xong xuôi, Hayreddin mang theo Nick đi theo tuyến đường đã vạch ra từ trước – quay ngược trở lại Marseille. Tốc độ cưỡi ngựa nhanh hơn ngồi xe rất nhiều, hai người thoáng cái đã bỏ lại mọi người ở phía sau.

Tháng Sáu ở châu Âu đã là đầu hè, ánh mặt trời chiều rọi xuống cánh rừng rậm rạp rộng lớn gần trung tâm nước Pháp khiến chúng trông như một đại dương xanh lục ngút tầm mắt. Giữa tiết trời trong veo không một gợn mây, có thể thấy rõ những tòa lâu đài cổ xưa được xây ghép bằng những tảng đá cực lớn xếp chồng lên nhau đang đứng sừng sững trên những dãy núi phía xa xa. Cỏ dại bao phủ khắp các mái nhà, dây leo xanh mướt che kín những bức tường thành. Thuốc súng đã kết thúc thời đại vũ khí lạnh, những chàng hiệp sĩ từng áo giáp sáng bóng ngựa chiến dũng mãnh lao về phía Đông đã vĩnh viễn biến mất không còn bóng dáng.

Đứng bên bờ sông Loire, Nick vừa gặm củ cải, vừa buồn bức nhìn dòng nước chảy xiết. Nhiệm vụ của chuyến đi lần này khiến nàng rất thất vọng, tuy rằng không phải vung đao đốc sức, nhưng đại tiệc nước Pháp vẫn luôn mong ngóng lại thoáng qua như mây khói, thậm chí chẳng có cả cơ hội được ăn no.

Một con đò ngang xuôi dòng trôi đến, Nick quăng luôn lá củ cải đi, vừa nhảy vừa hét to với lái đò: “Bên này! Bên này!” Nàng sợ ướt giày, nên cởi ra nhét vào trong bọc hành lý, chân trần chạy tới chỗ nước nông, để lại một chuỗi dấu chân nhỏ nhắn trên bãi đất bùn.

“Chúng tôi muốn qua sông, có cả ngựa nữa!!!”

“Được rồi, thuyền đã ghé vào bờ rồi, cô nhỏ tiếng lại đi”. Hayreddin nói, “Sau này bớt ngoác cổ họng ra la hét”.

“Hả?”

“Cô bắt đầu võ giọng rồi đấy, không muốn về sau giọng như cái chiêng võ, thì hai năm này hãy yên tĩnh một chút đi. Sau này khi ở trên thuyền có hô hào truyền đạt mệnh lệnh gì thì bảo Karl làm”.

“Ồ”. Nick bồn chồn đồng ý, không hiểu tại sao thuyền trưởng lại quản rộng đến vậy. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Marseille”. Hayreddin đáp.

“Không cùng một điểm đến với mọi người sao?”

“Đúng vậy. Nhưng, tôi nhớ có người âm ỉ đòi ăn món Pháp mà”.

Thúc ngựa chạy thẳng về phía Nam, mấy trăm dặm quanh thung lũng sông Loire phong cảnh tươi đẹp dân cư thưa thớt, những thị trấn nhỏ và các thôn trang trong lành dễ chịu, không bẩn thỉu giống như ở thành phố. Hai người không ngừng phi ngựa trên đường, chỉ cần gặp những làng mạc thôn xóm có quán trọ, là Hayreddin liền dẫn Nick xuống ngựa vào ăn một bữa thỏa thích.

Súp nấm đặc thả măng tây, táo nướng tẩm mật ong vàng ruộm, bánh nướng nhân mút mâm xôi rắc vụn hạt phi, cùng salad bông cải xanh và dưa chuột

muối ăn rất đã miệng. Không có áo nịt ngực, không có nhiệm vụ, cuối cùng tâm nguyện của Nick đã trở thành sự thật, dọc đường ăn uống thỏa thích các món Pháp.

Buổi sáng hôm hai người tới Marseille, trời vừa tạnh mưa, mây tan sương tản, bầu trời trong vắt như vừa được gột rửa. Ánh mặt trời phản chiếu lên mặt biển, từng tầng từng tầng ánh sáng trắng chói lóa khiến người ta không mở được mắt. Những cơn gió ẩm ướt vuốt ve khuôn mặt, tiếng chim hải âu kêu lướt qua lớp lớp những cánh buồm trắng, những con thuyền tỏa ra một hương thơm nhẹ rung động lòng người và mùi vị trong sạch. Hai người không hẹn đều cảm thấy tâm tình rất thoải mái, những kẻ lấy biển làm nhà không bao giờ thật sự thích cuộc sống trên đất liền, giống như những dân tộc sống ở trên thảo nguyên cứ xuống khỏi lưng ngựa đi đường là thấy khó chịu.

Ngoài bến sông, đội thuyền của Sư Tử Đỏ vẫn không khác gì lúc rời đi, Nick nhìn bức tượng trên phần mũi thuyền Hải Yêu nói: “Chúng ta đến sớm hơn bọn Karl bốn năm ngày đúng không? Chẳng có ai ra đón cả”.

“Đương nhiên, tôi không nói cho ai biết hết”. Gió biển thổi bay mái tóc dài màu đỏ, Hayreddin giống như quay trở lại ngôi vương trong lãnh địa của mình, toàn thân toát ra một thứ không khí thoải mái dễ chịu, “Các cậu nhóc, thời điểm hỏi tội đến rồi”. Nụ cười xảo quyệt quay trở lại trên gương mặt Sư Tử Đỏ, Nick linh cảm sắp có người gặp xui xẻo.

Cuộc tập kích bất ngờ của thuyền trưởng khiến mấy tay giám sát được một phen kinh hoàng. Suy cho cùng cũng không phải là ở quê nhà Algiers, nên trước khi lên đường Hayreddin đã đặc biệt dặn dò, trừ những người làm nhiệm vụ bổ sung tiếp tế lương thực và do thám tin tức, tất cả thuyền viên chiến đấu không được rời thuyền.

Sau khi điểm danh đầu người xong, trong số một ngàn hai trăm người có ba mươi lăm người vắng mặt không phép. Trong hải quân, tỉ lệ chuyên cần

như vậy có thể coi là không tệ, Hayreddin tương đối vừa lòng, lại kiểm tra vấn đề cấp dưỡng và vệ sinh trên thuyền.

Huấn luyện trường kỳ khiến cho đám thủy thủ không dám bỏ bê, dù thuyền trưởng vắng mặt, sàn thuyền vẫn được cọ rửa mỗi ngày, pháo đồng được lau chùi sáng bóng; trên boong, từng cuộn từng cuộn dây thừng được cuốn thành những vòng tròn gọn gàng, trên mấy cây cột buồm dự trữ bằng gỗ tròn đều được phủ bạt dầu chống thấm nước, thịt xông khói, bơ, các loại hạt khô, nguyên liệu nấu súp, bánh quy đóng trong thùng được sắp xếp có trật tự và đánh số dựa theo thời gian mua và thời hạn sử dụng; thuốc súng được phân chia theo các nhóm hạt thô, hạt mịn, dạng bột, và cất cẩn thận ở tận đáy của khoang thuyền.

“Mọi người làm tốt lắm. Chỉ là đã quên tra dầu cho pháo rồi, cứ thế này mà gặp phải kẻ địch thì xong đời”. Hayreddin cười khẽ bước tới khoang pháo, thả vào từng miệng đánh lửa của mỗi khẩu pháo một đồng xu vàng. Cách “tra dầu” này là một phương thức khen ngợi rất truyền thống, quân giới trưởng và các thủy thủ trưởng lập tức cười đến không khép miệng lại được.

“Những người không tuân thủ quy tắc rời thuyền lượn lơ lung tung, mỗi người lãnh mười hai roi, đợi bác sĩ về rồi hãy đánh. Được rồi, mọi người ai về vị trí người nấy đi”. Hayreddin nói xong, dẫn Nick quay về buồng thuyền trưởng trên thuyền Hải Yêu. Thương phạt phân minh xong, nên tất cả không ai có ý kiến gì, thật lòng phục tùng, trở lại làm việc.

“Thuyền trưởng...”. Nick đi theo sau lưng Hayreddin, lí nhí nhắc nhở: “Mấy chiếc thuyền đó đều có phụ nữ, số lượng còn rất nhiều nữa”. Tiếng quần áo lén lút mờ ám vang lên bên trong khoang thuyền, hòa cùng mùi sơn phấn khác thường lẫn trong trong mùi cơ thể hôi rình nồng nặc của đám cướp biển, nàng không tin khứu giác nhạy bén của thuyền trưởng lại không để ý tới.

“Còn quy tắc cũ, phụ nữ không được phép lên thuyền thì sao?”

“Coi như không nhìn thấy gì”. Hayreddin thoải mái nói: “Không cho bọn họ xuống thuyền, lại không để phụ nữ lên thuyền, vậy lần tới gặp kẻ địch trên biển chỉ có nước hạ cờ chạy trốn thôi. Sĩ khí rất quan trọng, đôi khi quy tắc cũng phải linh động”.

“Rốt cuộc tại sao phụ nữ không được phép theo ra biển? Quân đội trên đất liền cũng thường xuyên dẫn theo vài người đi đánh trận đấy thôi”.

“Vì lượng nước ngọt quý giá mà bọn họ tiêu thụ quá lớn”. Hayreddin nhìn chăm chăm vào Nick đầy ẩn ý, “Nói chung là, không có mấy thuyền trưởng có thể chịu đựng được cấp dưới của mình cứ cách dăm ba bữa lại đi tắm đâu”.

Buổi tối, mười mấy cô gái váy áo lòn lẹt lạng lẽ linh xuống thuyền, mất hút trong màn đêm tối tăm trong ánh mắt lưu luyến không rời của đám cướp biển. Trong các nàng có những cô gái bên bờ biển kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng có những người là gái điếm chuyên nghiệp. Giá cả hợp lý, thuận mua vừa bán, mọi người đều rất hài lòng.

Ba ngày sau, đội quân xe ngựa mới đến bến cảng. Karl cực kỳ bất mãn với hai người đã không từ mà biệt này, mãi cho đến khi thấy Nick bình an vô sự mới an tâm. Victor tóm lấy sợi thang dây thòng xuống từ trên mạn thuyền, sắc mặt trắng bệch trèo lên. Nick đứng ở trên tiếp ứng, phía dưới còn có hai người anh em giơ cánh tay đỡ.

“Victor, ‘con mọt sách tay chân vụng về’ tiếng Latin nói thế nào?” Nick nắm lấy cổ áo thêu hoa của anh chàng bác sĩ, kéo anh ta lên boong thuyền, “Đầu bẹp nặng 200 pound^[1], chỉ có một chân thật, mà còn trèo lên lanh lẹ hơn cả anh”.

[1] 200 pound tương đương với hơn 90kg.

“Cái chân gãy bị hoại tử đó nếu không phải tôi chữa đi, giờ lão ta chỉ có thể ăn thứ bánh quy với đầy mọt bò lổm ngổm bên trên, không rảnh rỗi mà đứng đó khoe khoang thứ tiếng Latin chết tiệt đó của cậu đâu”. Victor đứng vững sau một hồi lảo đảo, hung hăng hất tay Nick ra, rồi nhét lại chiếc áo sơ mi thấm hại vào trong quần.

Một người ngay cả thang dây cũng không biết trèo, dù ở trên bất kỳ con thuyền nào cũng sẽ trở thành đối tượng bị cười nhạo, nhưng không một ai trên thuyền Hải Yêu dám chế giễu Victor. Ở trên biển, bác sĩ là một nghề rất được tôn kính, huống hồ là một bác sĩ có y thuật cao siêu như Victor. Thậm chí rất nhiều thuyền viên còn có một lòng tôn sùng gần như mê tín đối với anh ta. Một gã thủy thủ công túi dụng cụ chuyên dùng và hòm thuốc của bác sĩ lên thuyền, sau đó ôm vào trong ngực với vẻ kính nể, mang giúp anh ta về phòng y tế.

“Có tin tức gì tôi cần phải biết không?” Victor hỏi.

“Có ba mươi lăm người sắp bị ăn roi”. Nick nói, “Thuyền trưởng nói đợi anh quay lại rồi mới đánh”.

“À hà, được lắm, ba mươi lăm cái roi mới, lại còn cả một đống vết thương sau đó cần xử lý. Tự dừng lại bởi ra việc, không để tôi rảnh rang được nổi lấy một phút”. Victor hăm hăm đẩy cánh cửa gỗ phòng y tế ra, “Không có tin xấu nào khác nữa đúng không?”

Nick nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Đúng rồi, hình như có vài cô gái đã lên thuyền”.

Nghe xong những lời này, đầu tiên Victor không thể tin được há hốc miệng, sau đó mềm oặt người dựa vào tường, “Trời ơi là trời, một nghìn hai trăm tên đàn ông, từng tên một phải xếp hàng kiểm tra bệnh lậu và giang mai! Sao những tên đó không quản lý tử tế cái thứ ở trong đũng quần của mình đi hả? Một lũ cướp biển thối tha yếu sinh lý!”

Bất luận anh chàng bác sĩ có phàn nàn thế nào, từng mục từng mục công việc vẫn phải tự tay làm cho xong. Để ngăn ngừa vết thương bị nhiễm trùng, mỗi người chịu phạt đều được phép yêu cầu một cây roi mới đã qua khử trùng. Loại công cụ dùng xử phạt được những người đi biển gọi là “roi chín đuôi” này được làm bằng dây thừng, tách một sợi dây thừng sợi thô thành chín đoạn, cuối mỗi đoạn đều có nút thắt.

Sau khi ngâm những cây roi vào rượu nồng độ thấp xong, Victor sẽ phơi khô chúng dưới ánh nắng mặt trời. Đánh bằng roi là một nghi thức rất trang trọng, ánh mắt nể sợ của đám cướp biển nhìn theo những sợi dây thừng đang đung đưa đón gió, đợi ngày xử phạt đến.

Một buổi sáng trời trong nắng ấm, ba mươi lăm người rời bỏ vị trí, tập trung lại trên thuyền Hải Yêu, lột những chiếc áo sơ mi bẩn thỉu ra, mình trần trối vào cột buồm hoặc bánh lái. Xử phạt mười hai roi cũng không phải là nặng, chỉ nhằm mục đích cảnh cáo mà thôi. Những người không tuân thủ quy tắc sẽ phải nhận lấy bài học trước sự chứng kiến của tất cả anh em trên thuyền.

Hayreddin đứng trên bục phẳng phía mũi tàu, thanh đao cong khảm đá quý Damascus lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đứng sau lưng hắn là đội trưởng xung phong và giám sát của các tàu, đều ăn mặc quần áo và trang bị vũ cùng chỉnh tề.

“Không được trái mệnh lệnh của thuyền trưởng”. Hayreddin nhấn mạnh từng chữ một, “Hy vọng sau này các cậu có thể nhớ kỹ từng câu nói của tôi”.

Thủy thủ trưởng nhận lệnh, những cánh tay với cơ thịt to khỏe rắn chắc vung roi lên, vừa lớn tiếng đếm vừa quật xuống.

Tất cả lại trở về bình thường, thuyền Hải Yêu giống như một con bồ câu xinh đẹp sải rộng đôi cánh, cưỡi gió bình an lướt về Bắc Phi.

Mùa hè năm 1516 là một mùa hè rất đặc biệt đối với nhiều người.

Bắt đầu từ năm đó, bắt đầu từ nước Pháp, các quốc gia châu Âu không hẹn mà cùng triển khai hoạt động đánh cướp tàu thuyền, người người đều muốn chia nhau một chén súp ngon của thời đại hàng hải vĩ đại này. Khi những con thuyền buôn Tây Ban Nha chở đầy vàng bạc từ Tân thế giới quay về, đi kèm với đó không còn là dòng hải lưu thuận buồm xuôi gió nữa, mà là đám cướp biển của nhà nước với lá cờ đen.

Và những chuyện lén lút không để ai biết được này, đã đẩy lên một con sóng cực lớn cho thế giới tương lai.

Ví dụ như một người hầu trong cung điện lặng lẽ rời khỏi Paris, cưỡi ngựa xuyên qua biên giới, phi nước đại về hướng thủ đô Toledo của Tây Ban Nha; ví dụ như có vài con thuyền có hai đầu cong vênh lên, rõ ràng là những con thuyền cướp biển mang phong cách của Thổ Nhĩ Kỳ, thẳng tiến đến Algiers.

Còn Nick, con chim non bị đẩy ra khỏi tổ, vẫn hoàn toàn không biết gì về vận mệnh trong quá khứ cũng như ở thì tương lai của bản thân.

Chương 20: Râu Đỏ

Sóng cao vừa tầm, hướng gió thích hợp. Những cánh buồm trên thuyền Hải Yêu giương cao phần phật, đuôi thuyền kéo theo một con sóng trắng thẳng tắp. Nick ngủ trên một chiếc bục bằng phẳng phía mũi tàu được một lúc, nhưng cảm thấy không thoải mái, nên lại đổi sang đài quan sát trên cột buồm, nhưng vẫn không ngon giấc.

Mười bốn, mười lăm tuổi là thời kỳ cơ thể phát triển, cả ngày Nick không buồn ngủ thì là đói, nếu không thì là vừa buồn ngủ vừa đói, giấc ngủ buổi trưa cực kỳ quan trọng với nàng. Máy chỗ cũ đều không thể an tâm chợp mắt, khiến Nick rất bồn chồn. Cẩn thận quan sát suốt một lượt, mới phát

hiện tất cả là do những ánh mắt tạo thành – dường như toàn bộ người trên thuyền đều đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Sự kiện đội trưởng Nick đóng giả phụ nữ đã theo lời những thuyền viên lên bờ lan ra khắp cả đội thuyền, trở thành tin đồn gây sốc nhất năm của Sư Tử Đỏ. Từng là đội trưởng đội xung phong đàn ông nhất, hung mãnh nhất, nhưng giờ trong mắt đám cướp biển dường như đã có sự thay đổi. Là một cường đạo quanh năm cướp bóc trên biển, da dẻ cậu nhóc có phần hơi quá trắng, giọng nói cũng lộ ra đôi chút cao mà sắc rất kỳ lạ, đặc biệt là chưa bao giờ thấy thay quần áo trước mặt người khác.

Rốt cuộc đội trưởng là “chàng” hay là “nàng”? Thuyền trưởng không một lời giải thích, đương nhiên cũng chẳng có ai dám hỏi thẳng ngài.

Nick gãi gãi đầu, buồn bực chui vào phòng thuyền trưởng Hayreddin đang bò ra bàn tính toán, trên bàn bày thước kẻ và compa, cùng một cuốn sách Latin rất dày đang mở. Nick thò đầu nhìn, chỉ thấy trên những trang giấy là các ký hiệu và hình vẽ rất kỳ lạ.

“Sách gì vậy?”

“Hàm số lượng giác”.

“Toán học”. Nick bậm miệng, ngoài trừ dùng số học vào việc đếm vàng ra, nàng chẳng hiểu một tí gì về môn khoa học này. “Tính toán cái này để làm gì? Có thể tăng sức chiến đấu không?”

“Hiện giờ thì chưa được, tôi vẫn còn đang học”. Hayreddin thay một tờ giấy tính mới, vứt tờ giấy viết đầy những công thức tính toán xuống chiếc hòm dưới chân, đồng bản thảo bên trong đã chất cao đến gần một thước. “Toán học và thiên văn học rất hữu dụng trong ngành hàng hải, đặc biệt là ở những hải vực rộng lớn mà ta chưa biết rõ”.

“Tôi tưởng thuyền trưởng đã là một chuyên gia sành sỏi trong thuật hàng hải rồi”. Nick nói, “Chưa bao giờ thấy ngài dẫn thuyền đi sai đường”.

“Vì đây là Địa Trung Hải, đều là những tuyến đường hàng hải lâu đời đã đi qua đến hơn ngàn năm nay, chỉ dựa vào kinh nghiệm và mấy câu ngạn ngữ được truyền lại cũng có thể tìm được đường tới đất liền”. Hayreddin cầm chiếc bút lông vào bình mực đen, rút ra một tấm bản đồ vẽ trên giấy da dê rồi trải ra cho Nick xem, trên đó ghi lại một cách mơ hồ những đường ven biển của Tân thế giới, còn các vùng biển chưa biết thì được vẽ lại bằng những con quái thú trong tưởng tượng.

“Thế giới này rộng lớn hơn cô tưởng tượng nhiều, thời kỳ chỉ dựa vào kinh nghiệm đã xa rồi. Những con mọt sách không bao giờ ra khỏi cửa, chỉ dùng một dụng cụ đo đạc định vị đơn giản và một cây bút đã có thể nắm rõ vị trí đất liền hơn cả tôi”.

Nói xong, Hayreddin lại quay lại việc luyện tập tính toán. Nick gối đầu lên cánh tay, ngồi bên bàn nhìn hẩn vẽ hết hình tam giác này đến hình tam giác khác.

“Thuyền trưởng, ngài đã từng được đi học bao giờ chưa? Tôi luôn cảm thấy cái gì ngài cũng biết, giống như là sinh ra trong đầu đã chứa cả một tủ tư liệu ấy”. Nàng đã từng thấy hẩn nói tiếng Pháp, dùng tiếng Tây Ban Nha viết thông báo tuyên chiến, còn cả dùng tiếng Latin để tính hàm số sin nữa.

Hayreddin nhìn cái đầu nhỏ đang nghiêng sang một bên của nàng, bật cười bất lực. “Sao có thể, đều là sau này từ từ tự học đấy”.

“Sau này? Vậy trước đó thì sao?” Nick truy hỏi đến cùng.

“Trước đó... anh em rất đông, nhà lại nghèo, nhét cho no bụng thôi đã đủ bận lắm rồi”. Hayreddin nhướn nhướn mày, dùng một câu nói tóm tắt cuộc sống hẩn đã trải qua, hơn nữa không có ý tưởng thuật lại. “Đừng có luẩn quẩn ở đây nữa, không có việc gì thì tìm Victor chơi đi, hoặc là xuống đáy

thuyền bắt chuột. Mấy con tiểu quý khoác áo da lông đỏ sắp ăn sạch đồ dự trữ rồi”.

Nick bị đá ra khỏi khoang thuyền trưởng, buồn bực đi tìm chỗ tiêu khiển.

Nàng cũng không phải buồn chán quá lâu, vừa tiến gần vào hải vực Algiers, mùi của không khí đã thay đổi. Tro tàn của lưu huỳnh và diêm tiêu theo gió bay tới, những mảnh gỗ vỡ vụn nổi dập dềnh rải rác trên mặt biển.

Mấy thủy thủ quan sát thấp thỏm lo lắng nhìn về phía đường chân trời, cách căn cứ địa gần như vậy xảy ra chiến sự không phải là một điềm báo tốt đẹp. Lúc Hayreddin tới Pháp đã dẫn theo phần lớn tàu thuyền, tuy bến cảng đã giới nghiêm, nhưng nếu giờ có kẻ địch nhân lúc vắng người bí mật tập kích, thì hậu quả không cần nói cũng biết. Thuyền Hải Yêu dùng tín hiệu cờ để triệu hồi các thuyền chiến khác, tất cả đội thuyền hợp thành đội hình chiến đấu, các pháo thủ ai vào vị trí người nấy.

Rất nhanh, dòng hải lưu đã đưa tới một lời giải thích chi tiết và kỹ càng hơn. Một cái xác mặc đồng phục màu xanh lam lập lờ trôi tới. Thủy thủ trưởng dẫn theo vài người đáp thuyền nhỏ trèo tới xác nhận, thi thể vẫn chưa bắt đầu phân hủy, chỉ có vẻ mặt kinh hoàng đau đớn tiết lộ cảnh tượng trước phía thuyền lớn, “Chết chưa được hai ngày!”

Hayreddin nhìn đăm đăm về hướng Algiers, không nói một lời. Người của hãn vẫn còn quá ít, tình hình này tuy có thể dự đoán trước, nhưng hãn không có cách nào để giải quyết.

Hết thi thể này đến thi thể khác nối tiếp nhau trôi tới, mọi người đều chú ý với vẻ rất cao hứng, trên mặt biển tuyệt đại đa số đều là người Tây Ban Nha. Chỉ có một người đàn ông khuôn mặt đen đúa khắp mặt là râu quai nón lẫn trong số đó, đầu quấn khăn trắng và áo choàng thấm đẫm máu tươi.

“Kéo hãn ta lên đi!” Hayreddin ra lệnh, thủy thủ thòng dây thừng xuống mạn thuyền, người ở trên thuyền nhỏ liền buộc chặt cái xác vào, người bên

trên lập tức kéo lên. Tuy rằng rất giống với người Moor Bắc Phi, nhưng từ cách quần khăn xếp đến đôi hài mũi nhọn cong lên thì có thể thấy, đây là người Thổ Nhĩ Kỳ.

Vẻ mặt Hayreddin được thả lỏng đôi chút, một mình lẩm bẫm: “Nếu sự việc giống như ta dự đoán, thì vận may của chúng ta cũng có thể coi là không tồi”.

Đội thuyền tiến thẳng một đường vào cảng Algiers mà không gặp bất cứ cuộc tấn công nào như trong tưởng tượng, chỉ là trên bến cảng có mấy con thuyền Thổ Nhĩ Kỳ với hai đầu cong lên đang neo đậu trông vô cùng kỳ lạ. Hayreddin bắn một quả pháo gió lên trời, đối phương ngay lập tức giương lá cờ hiệu lên.

Lá cờ cướp biển nền đen đầu lâu trắng, trên mặt đầu lâu còn vẽ thêm hai đường râu màu đỏ cực kỳ khoa trương.

Tiếp đó, một người đàn ông râu đỏ chính tề đi lên boong thuyền, bật cười sang sảng chào hỏi phía bên này: “Ê! Reis! Lần này chú nợ anh một món nợ ân tình lớn rồi đấy!”

Barbarossa Ishak, biệt danh Râu Đỏ, là người sáng tạo biệt danh Barbarossa đầu tiên. Ishak là anh cả trong bốn người anh em, đã gần bốn mươi tuổi, nhưng những trận say túy lúy cùng sự giàu có không hề tổn hại đến cơ thể rắn chắc và dẻo dai này. Hắn đầu quần khăn xếp trắng, thắt lưng dắt một thanh đao cong, trên tai là mấy chiếc vòng vàng lóe sáng lấp lánh, trông giống hệt một vị vua sultan đến từ nước ngoài.

Chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng biết hai người do cùng một mẹ sinh ra. Bờ vai rộng, đôi chân dài, làn da màu đồng, dưới mái tóc màu đỏ dày rậm là đôi mắt màu lam tràn đầy năng lượng giống hệt nhau. Chỉ cần nhìn Ishak, thì sẽ biết Hayreddin của mười năm sau như thế nào.

Hai anh em đầu tiên trừng mắt nhìn nhau nửa phút, sau đó là một cái ôm của loài gấu, dùng hết sức lực đâm lên lưng của đối phương, giống như trên lưng có những con quái vật nhỏ hút máu.

“Lâu rồi không gặp anh cả, đã bảy... không, đã tám năm rồi không gặp chứ nhỉ? Em còn tưởng anh đã trở thành một ông lão già khom rồi cơ”. Hayreddin cười nói.

“Ăn nói vớ vẩn! Đây đang là độ tuổi hấp dẫn nhất của người đàn ông đấy biết không!” Ishak hung hăng thụi lên vai em trai mình một đấm, “Chú vẫn liều lĩnh phốt đời như ngày xưa, cửa lớn mở toang mà dám ra ngoài tìm thức ăn”.

“Điều đó không phải chứng minh tâm hồn của em trẻ trung hơn anh sao?”

Hai anh em khoác vai nhau rời khỏi bến thuyền, trong lòng đều hiểu rõ lần này chỉ bị một phen kinh hoàng chứ không có gì nguy hiểm cả. Thuyền Tây Ban Nha lén tập kích đã bị Râu Đỏ cản lại.

Quay trở lại tòa lâu đài màu trắng trên đỉnh đồi, Hayreddin mở sáu thùng rượu ngon – loại mà các đế vương cũng khó có được để chiêu đãi khách khứa. Hương rượu thơm lừng nồng bay khắp bốn phía, hai người đàn ông chói mắt như ngọn lửa cháy tập trung ở phòng khách, khiến hết thảy những nhân vật xung quanh đều trở nên u ám nhỏ bé. Ishak hít hai hơi từ ống điếu kiểu Ả Rập, thật lòng khen ngợi hang ổ của em trai mình. Sau đó vẫy vẫy tay, bảo thuộc hạ dắt một con ngựa nhỏ lông ngắn rất đẹp vào. Da và lông của nó rất phù hợp cho việc tản nhiệt, đây là loài ngựa ưu tú do những dân tộc trên sa mạc gây giống.

“Nó tên là Lily, huyết thống Ả Rập thuần chủng nhất đấy, đã có người muốn dùng một con thuyền cực lớn, mới hoàn toàn để đổi mà anh không nỡ đổi”. Ishak vuốt ve cổ con ngựa nhỏ tràn ngập vẻ yêu thương, sau đó đánh ánh mắt nhìn khắp nơi háo hức tìm kiếm, “Reis, mấy đứa cháu trai đáng

yêu của anh đâu rồi? Chúng nó nhìn thấy món quà của người bác này nhất định sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng!”

“Hút thuốc của anh đi Ishak, ở đây chẳng có đứa cháu trai nào hết”. Hayreddin dứt khoát nói.

“Chú không có con trai?” Ishak vô cùng thất vọng. Ngây người hồi lâu, lại bảo bọn thuộc hạ bê ra mấy chiếc hộp nữ trang do những nghệ nhân Thổ Nhĩ Kỳ chế tạo, nhìn dáng vẻ của bọn họ thì bên trong hẳn là rất đầy.

“Được rồi, cháu gái cũng tốt”. Ishak xoa xoa tay lòng tràn đầy mong chờ, dường như đang chuẩn bị bế bổng mấy cô bé con lên xoay vòng trên không một cái thật nhiệt tình. “Mấy con bé chắc đều có mái tóc đỏ đẹp rực rỡ như lửa nhỉ?”

Hayreddin lại tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt không mấy may có chút gì là đang đùa giỡn. Nụ cười trên mặt Ishak đông cứng cả lại.

Qua một lúc lâu sau, vẫn không có một đứa trẻ nào chạy ra chào đón khách, khuôn mặt râu đỏ dần dần lộ vẻ tuyệt vọng: “Ôi Chúa ơi! Ngay cả một đứa cháu gái cũng không có! Mẹ kiếp, suốt tám năm qua chú làm cái quái gì vậy hả? Bị đạn pháo bắn trúng đũng quần rồi à?”

Không đợi em trai kịp giải thích, ánh mắt Ishak đã lướt đến sau lưng Hayreddin, dừng trên người cậu thiếu niên vẫn im thin thít không nói năng gì.

“Lẽ nào, lẽ nào tin đồn đó là thật? Ở Thổ Nhĩ Kỳ anh nghe xong còn tưởng chuyện cười...” Ishak khó tin hét toáng lên, “Reis, chú thực sự thích những bé trai à?”

Cánh cửa lớn vang lên “rầm” một tiếng đóng lại sau lưng, Nick cùng toàn bộ đám tùy tùng bị đá bay ra khỏi phòng khách. Chỉ loáng thoáng truyền ra dư âm gầm thét đầy giận dữ của hai người đàn ông. Hải Yêu, tin đồn, lan

truyền khắp Địa Trung Hải, đoạn tử tuyệt tôn... dăm ba câu ấy len lỏi qua khe cửa khiến mọi người nhất loạt đưa mắt nhìn nhau. Nick và chú ngựa nhỏ bốn mắt gặp nhau, nàng liền móc một quả sung khô từ trong túi mình ra nhét vào miệng nó, rồi cả hai cùng chuồn ra ngoài chơi.

Hai anh em dùng năm đấm để trao đổi ngọn nguồn tin đồn, trên mặt đất lộn xộn bừa bãi, rất lâu vẫn không có kết quả.

Ishak nhặt di hài của chiếc ống điếu kiểu Ả Rập mạ vàng của mình lên, vung tay ném ra sân, một con chim sẻ xám hoảng sợ đập cánh lao ra khỏi bụi cây.

“Cháu trai lớn của anh cũng cao bằng nòng pháo rồi! Thằng hai và thằng tư đã ra đi, chú cũng sắp ba mươi tuổi, lẽ nào không muốn để lại chút cốt nhục của bản thân sao? Anh nhớ chú vẫn luôn thích trẻ con, nhưng thật sự không tưởng tượng được là lại thích theo cách này...”.

Ở thời đại này, đàn ông ba mươi tuổi chưa có gia đình (trừ những kẻ khổ rách áo ôm nghèo đến nỗi ngay cả một đứa bé cũng không nuôi nổi), nếu không phải là thân thể có vấn đề thì là thần kinh có vấn đề. Ishak nghĩ tới đứa trẻ lấm lem phía tay phải em trai mình, chòm râu liền co giật theo da mặt.

“Anh đừng tưởng tượng lung tung nữa”. Hayreddin trầm giọng nói, “Hiện giờ đứa trẻ đó là gánh nặng của em. Huống hồ chỉ cần anh còn sống, bọn nhóc tóc đỏ sẽ không ngừng tăng lên. Anh cứ mặc kệ em”.

Thấy năm đấm vô dụng, Ishak đành hạ giọng nhẹ nhàng khuyên lơn: “Reis, chú chưa kết hôn, nên nhìn thấy thứ gì mới lạ cũng muốn thử tí xem sao, điều này anh có thể hiểu được. Những cuộc sống có phụ nữ có con trẻ rất dễ chịu, nghe này, em gái họ của vợ ba của anh cũng sắp đến tuổi kết hôn rồi, phụ nữ trong gia đình họ rất biết sinh con...”.

“Đủ rồi!” Hayreddin phát cáu, “Ishak, em nói nốt lần cuối cùng, nếu tai anh không điếc thì hãy nghe cho thật kỹ. Thứ nhất, em không thích đàn ông, cũng không thích bé trai, hoặc những sinh vật mang giống đực; thứ hai, Nick là con gái, nhưng không phải là của em, em có người phụ nữ của riêng mình”.

Ishak ngắt lời: “Vậy sao lúc nào chú cũng đem theo con nhóc đó bên cạnh?”

“Vì con nhóc đó là đội trưởng đội xung phong của em!” Hayreddin ra sức day huyệt Thái Dương, bị sự hiểu lầm không thể giải thích này khiến tâm trạng vô cùng tồi tệ, “Em không muốn thảo luận chuyện này với anh nữa, dừng ở đây. Ishak, lần này anh tới không phải chỉ vì chuyện này chứ? Nếu quả thật là vậy, thì em nghi ngờ anh liệu có phải là ông anh giả mạo không”.

Hắn nhìn đăm đăm vào đôi mắt màu xanh lam cực kỳ giống mình phía đối diện nói: “Suleiman Đại đế vẫn khỏe chứ?”

Biểu cảm như mẹ già trên khuôn mặt râu đỏ trong nháy mắt nhạt dần, thay vào đó là một nụ cười ý vị thâm sâu, cùng hàm răng trắng bóc như răng dã thú. “Ngoài việc hơi phát tướng ra, những thứ khác đều rất ổn. Reis, ngài ấy cũng hỏi thăm chú y hệt như vậy”. Ishak móc từ trong người ra một cuộn giấy da dê đưa cho Hayreddin, cười bảo: “Anh chỉ muốn chuẩn bị quà cho các cháu trai của mình, còn về phần chú, để Đại đế tự chi tiền”.

Đó là một bản đồ hải đảo mà người Bắc Phi nào cũng biết, đảo Djerba của Tunisia, là con đường quan trọng nối liền Đông và Tây Địa Trung Hải.

“Đừng đi lang thang khắp nơi không nơi nương tựa, đơn độc chiến đấu với các cường quốc châu Âu như vậy nữa, đế quốc Ottoman có thể cung cấp mọi thứ cho chú ổn định”. Ishak nói, “Mùi vị gia đình rất tuyệt vời, Reis, từ từ suy ngẫm đi”.

Ishak đi dạo một lúc trên dãy hành lang quanh co uốn lượn, chợt nhìn thấy trên mặt đất mềm bên ngoài hành lang có mấy dấu chân nhỏ nhắn xinh đẹp, men theo thì những dấu vết đó đi sâu vào bên trong sân. Ở một góc nhỏ yên lặng, con ngựa nhỏ Lily đang nhàn nhã gặm mấy chồi cây mới nhú. Một cậu thiếu niên đang ngồi xõm bên cạnh, trong tay đang cầm một cái que nhỏ chọc chọc vào bụng một con cóc, con cóc mập mạp chỉ kêu “ộp oạp” hai tiếng, nhưng cũng không nhảy tránh đi, cậu nhỏ chơi vui quên trời đất.

Ngực phẳng, hông hẹp, mông nhỏ, nhìn sao cũng không thấy giống kiểu phụ nữ có thể sinh được nhiều con.

Đánh giá một hồi, Ishak bực mình gầm đưa ra kết luận.

Đội trưởng xung phong nên có dáng vẻ thế nào? Phải giống như Pharise trên thuyền của hắn, thân cao hai mét, khỏe mạnh lực lưỡng, cường tráng như một con bò đực mới đúng. Còn nếu là phụ nữ, thì phải đồi núi chập chùng, thân hình bốc lửa... nhưng cả hai phía đều không giống vậy, thì tính sao đây?

Lặng lẽ suy nghĩ một lúc, Ishak lên tiếng: “Ở Thổ Nhĩ Kỳ, dụ dỗ ngựa của người khác có tội ngang với dụ dỗ vợ người khác”.

“Tôi đâu có dụ dỗ nó, là tự nó muốn đi theo tôi đấy chứ”. Nick móc túi quần rỗng không còn gì ra, “Còn ăn hết sạch cả sung khô của tôi, chẳng chừa cả mẩu vụn”.

“Tên cậu là gì?”

“Nick”.

“Vô lễ!” Sắc mặt Ishak sầm xuống, giống như một quốc vương đang bực bội nghiêm nghị khiển trách: “Đứa trẻ này, nếu đã sống ở trên biển thì phải biết quy tắc là gì chứ. Khi một thuyền trưởng hỏi cậu, cậu phải tự giác báo cáo họ tên đầy đủ!”

“Họ tên đầy đủ của tôi là Nick”. Nàng đứng dậy, phúi phúi hết bụi đất trên người, đã cảm nhận được thái độ của đối phương không thân thiện cho lắm.

Ishak lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt sầm sì vô cùng đáng sợ. Dưới cái nhìn đăm đăm của Râu Đỏ, rất nhiều tay già đời lăn lộn nhiều năm trên biển cũng bất giác nảy sinh cảm giác rét lạnh trong lòng. Nick ngược mắt lên, khuôn mặt vô cảm đáp trả lại cái nhìn trợn trừng của hắn.

Ishak chìa tay, con ngựa nhỏ Lily lập tức ghé đầu cọ cọ vào lòng bàn tay hắn. Hắn xòe năm ngón tay ra, giống như đang nhẹ nhàng chải chiếc bờm cho con ngựa nhỏ.

“Ở trên biển, có rất nhiều lời bàn tán không thể tin được. Tin đồn, truyền rằng, đội trưởng đội xung phong được những đám thủ hạ bại tướng bất tài đánh giá quá cao...”. Không hề báo trước, Ishak đột nhiên rút thanh đao cong ra, chém ngang về phía Nick như sấm vang chớp giạt. Nick đã sinh lòng cảnh giác từ trước, lúc này ứng biến thần tốc, nhanh nhẹn rút ngay vũ khí ra đỡ, lưỡi hái vang một tiếng “rẹt” trong lớp vải bố bọc.

Lily hí nhẹ lên một tràng, chạy dạt sang một bên quan sát.

“Xem ra truyền thuyết về Hải Yêu không hoàn toàn là hư cấu”. Ishak thu đòn tấn công, cất lưỡi đao với luồng ánh sáng lưu động kỳ dị vào trong vỏ.

“Biệt hiệu Râu Đỏ cũng không phải chỉ có hư danh”. Nick bướng bỉnh đáp trả.

Nghe câu trả lời trẻ con đó, Ishak lộ ra một thoáng tươi cười, “Reis trả lương cho cậu một tháng bao nhiêu?”

“Ba mươi đồng vàng”. Nick thành thực trả lời.

“Ta sẽ trả gấp đôi”. Ishak vỗ vỗ lên thanh đao Damascus nạm vàng khảm đá quý bên hông, “Bảo đao tuần mã, rượu và thức ăn ngon, cùng ta quay về

Thổ Nhĩ Kỳ, cậu muốn thứ gì sẽ có thứ đó”.

“Miễn đi, cảm ơn”. Nick không cần suy nghĩ, lập tức từ chối.

“Ha ha, trung thành với ông chủ như vậy sao? Cậu không thích vàng à?”
Ishak hỏi với vẻ vô cùng thích thú.

“Thích chứ. Nhưng có thể trên đường đi ngài sẽ ném tôi xuống biển làm mồi cho cá mập”. Nick chờ dẫn đáp, “Thật lòng cho tiền, và thoả mái đồng ý nhưng chơi xong quét miệng bỏ đi, hai loại người này vẫn có một chút xíu khác biệt”.

Giống như đang tìm kiếm bí ẩn ẩn chứa trong bản đồ kho báu, Ishak lại dùng ánh mắt thăm dò nhìn chăm chăm vào Nick một lúc rất lâu, rồi mới nặng nề nói: “Xem ra Reis cũng không tùy tiện chọn người”.

“Tôi cũng không chọn bừa ông chủ”. Nick nghiêm túc nói, “Mỗi tháng thuyền trưởng đều phát đủ lương, đúng thời hạn”.

Râu Đỏ phá lên cười, lồng ngực dày rộng phập phồng lên xuống theo tiếng cười sảng khoái, sự thù địch như có như không liền biến mất. Từng đốt ngón tay Nick trắng bệch do nắm chặt lưỡi hái bấy giờ mới chậm rãi nói lỏng.

“Nick phải không? Thích sung khô à?” Ishak cười nói, “Qua hành lang bên kia ngồi đi, cùng ăn vài món điểm tâm, tôi sẽ kể câu chuyện của bốn anh em cho cậu nghe”.

Chương 21: Chuyện xưa của bốn anh em

Trên một vùng biển xanh thẳm, có một hòn đảo nhỏ rất đẹp và trù phú. Trên đảo có một gia đình người thợ xây, sinh được bốn người con trai tóc đỏ...

Nick hỏi: “Là đảo Lesbos của Hy Lạp đúng không? Thuyền trưởng được sinh ra trên đảo Lesbos thật à, tôi nghe nói dầu ô liu và rượu vang đỏ sản xuất ở nơi đó nổi tiếng cực kỳ, ngài cứ kể thẳng luôn vào câu chuyện bốn anh em nhà Barbarossa đi”.

Ishak nói: “Sao cậu lại ồn ào thế nhỉ! Chẳng lẽ Reis chưa từng dạy cậu, khi lắng nghe thuyền trưởng nói chuyện thì phải giữ im lặng à?”

Nick đáp: “Nhưng những người kể chuyện khác đều yêu cầu khán giả khuấy động bầu không khí mà”.

Ishak nói: “Vậy thì ngậm miệng lại, chỉ cần dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi là được rồi!”

Nick: “Ồ!”

Nhà người thợ xây quá nhiều miệng ăn, đến bánh mì đen cứng như đá cũng không đủ ăn, nhưng bốn anh em trai người sau còn khỏe mạnh cường tráng hơn người trước. Bọn họ đánh cá, nung gạch, giúp người giàu có trong làng sửa lại nhà cửa, dựa vào hai bàn tay của mình để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Nhiều năm trôi qua, đứa trẻ nhỏ nhất đã ra đời. Đó là một cô bé với mái tóc đỏ rất dễ thương, và là cô con gái duy nhất trong nhà.

Chưa đến hai năm, người thợ xây và vợ của ông lần lượt ốm bệnh rồi qua đời, bốn anh em vay mượn tiền bạc mai táng cho cha mẹ, trở thành trụ cột gia đình. Trong bốn người thì người anh thứ ba là người nhẫn nại nhất, vì thế phụ trách chăm sóc cô em gái.

Cô bé càng lớn càng xinh đẹp, khuôn mặt tròn như một trái táo, mái tóc đỏ rực như lửa cháy. Bốn người anh đều là những cao thủ đánh nhau lấy một địch mười, ngay cả con trai của trưởng thôn cũng không dám bắt nạt cô bé. Cô bé hoạt bát hiếu động, chân trần chạy nhảy lung tung, thường để lại một chuỗi dấu chân nhỏ nhắn trên cát...

Những chàng trai dần trưởng thành, trở thành những người đàn ông, cuộc sống trong nhà cũng dần dần khá hơn. Bốn anh em cùng nhau lén tiết kiệm tiền, muốn chuẩn bị một phần của hồi môn thật đầy đủ cho cô em gái. Người trong thôn đều nói gia đình này sắp giàu đến nơi rồi, cô bé mới mười hai tuổi, mà đã có người đến xin cầu hôn.

Tất cả mọi người đều tưởng rằng những ngày tháng sau này sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn, nhưng ai ngờ Đức Chúa nhân từ không ưa nổi việc con dân sống hạnh phúc. Hòn đảo vốn dĩ là địa bàn của người phương Đông quần khăn xếp, nhưng có một ngày, một con thuyền chở đầy những người da trắng phương Tây cập bến. Chúng đốn hạ những cây ô liu, san bằng các vườn nho, đập phá điện thần cổ hơn ngàn năm tuổi bên bờ biển.

Không ai dám đứng lên, bọn chúng có súng, có pháo, hoành hành ngang ngược trên hòn đảo nhỏ. Những kẻ làm việc xấu trong thiên hạ vốn không bao giờ thiếu, mọi người đều hiểu rằng nhẫn nhịn mới có thể tiếp tục sống, ngay cả bốn anh em cũng nghĩ như vậy. Nhưng có một ngày...

Có một ngày cô bé ra bờ biển phơi lưới đánh cá, đã bị một tên da trắng vô lại trên thuyền nhìn trúng. Cô bé khóc lóc chạy về nhà, trên váy toàn là máu. Bốn anh em vác dao tới nói lý, nhưng kẻ vô lại là một tên quan có máu mặt trên thuyền, vì thế người anh thứ ba bị dính đạn.

Có thể đánh nữa, nhưng bọn họ chỉ có bốn người. Không súng không pháo, bốn anh em biết rằng không thể đánh lại được. Người em gái gặt lệ, không chịu để các anh đi liều mạng. Cả gia đình tóc đỏ đành nghiên răng chuyển khỏi thôn, đến sống ở một hòn đảo khác.

Nói đến đây, Ishak im lặng không nói gì thêm nữa. Nick đợi một lúc, hỏi: “Hình như đây không phải là kết cục của câu chuyện này”.

“Không phải”. Ishak chậm rãi nói, “Kết cục là cô bé đó chết. Chỉ mới có một lần, con bé đã mắc bệnh giang mai. Tóc bị rụng hết, mũi bị lở loét. Lúc

chết, con bé còn chưa vỡ giọng”.

Bầu không khí cũng trầm mặc theo. Hồi lâu, Nick hỏi: “Đó là thuyền Tây Ban Nha đúng không?”

“Không sai”. Giọng nói Ishak không mang theo chút cảm xúc nào, “Tên vô lại đó là trợ lý của tổng đốc Tây Ban Nha ở vùng biển Hy Lạp. Nổi hận lớn nhất cả đời ta, chính là để hắn chết quá thoải mái vì say rượu mà rơi xuống nước”.

Nick đã hiểu rõ mọi chuyện, giọng nghèn nghẹn nói: “Sở thích chung của những tên quan lại và giáo chức là những đứa trẻ, cũng không biết tại sao lại thế nữa”.

Ishak bật cười lạnh lùng, “Lũ khốn đó bị liệt dương từ tinh thần đến thể xác, những phụ nữ có kinh nghiệm coi thường chúng, chúng chỉ biết làm nhục những đứa trẻ không có sức phản kháng, từ đó tìm lại được chút lòng tự tôn thâm hại.”

Nick nghĩ ngợi hồi lâu, cảm thấy những lời này quả thực cũng hơi có lý.

“Nhưng phiên bản câu chuyện tôi nghe từ đám thủy thủ lại không giống lắm, bọn họ nói bốn người anh em đó đã hiến tế em gái mình cho thần Biển, nên mới có được vận may và sự giàu có không ai địch nổi như bây giờ”.

“Nói như vậy cũng không hẳn là sai. Vì bị bệnh đó không được chôn trong nghĩa trang ở đất liền, bọn tôi đành hỏa táng Cecilia rồi rắc tro trên biển. Lửa giận không có nơi để xả, bốn người bọn tôi liền dùng số tiền tiết kiệm làm hồi môn cho con bé mua một con thuyền nhỏ, giương cờ gia nhập nghề cướp biển”. Ishak thở dài, dáng vẻ có phần thê lương. “Chuyện đã xảy ra từ rất nhiều năm trước rồi, giờ thằng hai và thằng tư đã ra đi... tôi vốn tưởng Reis sẽ có rất nhiều con, thằng bé rất thích trẻ nhỏ, dù những đứa bé đó có

nhõng nhẽo thế nào, khi đến tay nó đều ngoan ngoãn như một con mèo con”.

“Thật khó mà tưởng tượng ra được”. Nick bĩu bĩu môi, “Chỉ thấy những người bị ngài ấy rút roi đánh cho một trận ngoan ngoãn giống như mèo con thôi”.

Râu Đỏ năm lần bảy lượt cường điệu hóa vấn đề hậu duệ đời sau, Nick bèn hào tâm giải thích đỡ cho thuyền trưởng nhà mình một câu: “Thuyền trưởng có phụ nữ mà, Fatima và Lilith, hai người bọn họ đang ở trong hậu viện”.

“Hai cái tên này chỉ nghe thôi đã thấy có thể sinh được con rồi”. Ishak hài lòng gật đầu, sau đó liếc nhìn Nick một cái, “Ở cùng với những phụ nữ của nó, cậu không thấy khó chịu sao?”

“Khó chịu? Ồ, là cực kỳ khó chịu”. Nick đau khổ lắc đầu, “Hai người bọn họ quả thực tiêu tiền như nước. Cô gái tôi bao ở dưới núi, bất kể là ăn ngủ trong một tháng cũng chỉ hết ba đồng vàng thôi”.

Nghe xong những lời này, Ishak líu lười không thốt nổi lên lời nhìn chăm chăm vào vị đội trưởng đội xung phong phải đến ba phút, cuối cùng mới nặn ra một câu:

“Không phải là tai tôi bị điếc, mà là đầu óc của Reis thật sự có vấn đề.”

Vì mối quan hệ huyết thống giữa hai thuyền trưởng tóc đỏ, nên ngài thuyền trưởng đến từ Thổ Nhĩ Kỳ dễ dàng được cư dân Algiers đón nhận. Những tên cướp biển đầu quần khăn kỷ luật nghiêm minh, có tiền lại hào phóng, trừ việc không uống rượu ra, thì cũng có thể coi là những vị khách mẫu mực.

Một mặt Ishak tích cực lôi kéo người anh em gia nhập thế lực Ottoman, mặt khác cầu người hiền tài như nắng hạn chờ mưa, chi một số tiền lớn

chiêu mộ những người giỏi giang có bản lĩnh. Hãn mang bản đồ đảo Djerba đến cho em trai, cũng mang cả tiền bạc ra mê hoặc người khác. Có người tận mắt chứng kiến dưới tán nho trong sân, Ishak đang cò kè mặc cả với đội trưởng Nick, người được mệnh danh là mạnh nhất Địa Trung Hải. Lương lậu của đội thuyền Sư Tử Đỏ tuy cao, nhưng tập trung đông đảo kẻ dưng mãnh, có rất nhiều cướp biển tự tin bản lĩnh của mình không kém cỏi gì nhưng mãi vẫn không thể nổi bật, nhìn thấy cơ hội này tim không khỏi đập thình thịch.

Cướp biển chính là nghề bạc tình trực lợi như vậy đấy, chỉ cần không phải là phía đối địch, thì nhả việc là chuyện thường xuyên xảy ra. Anh trai ở lại Algiers hơn nửa tháng, Hayreddin vẫn luôn tiếp đãi vô cùng lịch sự, nhưng với những vấn đề quan trọng thì trước sau không thể hiện bất kỳ thái độ nào. Trước giờ thuyền trưởng tâm cơ thâm sâu thủ đoạn hiểm ác, những kẻ đã trót động lòng không biết sau đó sẽ là họa hay là phúc, nên không dám nghĩ dám làm.

Tòa lâu đài màu trắng nằm trên đồi như đang có một con sóng ngầm ngấm ngấm cuộn trào, mọi người đều mở to hai mắt chăm chú quan sát, không bỏ lỡ bất cứ một động thái cỏ lay gió thổi nào. Buổi chiều một ngày nọ, lúc quân giới trưởng ba thuyền theo lệ tới báo cáo, tình cờ chạm mặt đội trưởng Nick vừa đi ra từ hậu viện.

Tất cả mọi người ở Algiers đều biết “hậu viện” là để chỉ nơi nào – chính là hậu cung của Sư Tử Đỏ Hayreddin. Quân giới trưởng cứ giương mắt lên nhìn Nick vẫn con đang ngái ngủ ngáp một cái, thong dong bình tĩnh bước ra khỏi hậu viện của ông chủ.

“Trên người cậu ấy có mùi long diên hương! Là long diên hương đấy!”

Quân giới trưởng nốc một ngụm rượu rum lớn, nói đến mức nước bọt văng tung tóe khắp nơi. Trong quán bar đông nghịt không còn chỗ trống, mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe những tin đồn mới mẻ nóng sốt.

Giá tiền của long diên hương thì ai cũng biết, còn đắt gấp mấy lần vàng ròng, những phụ nữ trong thành phố có khả năng dùng loại hương liệu này có thể đếm trên đầu ngón tay. Đội trưởng Nick trước giờ không có thói quen xúc hương liệu lên người, nên trên người dính mùi hương từ ai, không cần nói cũng biết.

“Tôi nghĩ cậu ấy không dám đâu. Ở trong hậu viện dù sao cũng là phụ nữ của thuyền trưởng, có ngang ngược tùy tiện đến đâu cũng phải biết quý trọng cái đầu trên cổ mình chứ!” Có người tỏ vẻ nghi ngờ, sau đó liền có bốn, năm giọng nói phụ họa theo.

Quân giới trưởng cười hì hì, đề thấp giọng xuống nói: “Tôi vốn dĩ cũng không tin, nhưng lúc bước tới định bắt chuyện nói hai, ba câu, thì thấy tóc tai cậu ấy vừa mới được chải xong, tết gọn lại sợi nào sợi nấy bóng loáng.

“Ồ!!!...” Một loạt những tiếng xuýt xoa bật ra, thính giả tâm ý tương thông đều hiểu ý của hãn. Cánh đàn ông trên biển đều biết rằng, một thằng đàn ông độc thân sửa soạn tươm tất cho bản thân là chuyện cực kỳ hiếm thấy, chải đầu tết tóc là một loại kỹ thuật cao cấp (đặc biệt còn là một bím tóc rất đẹp nữa), chỉ có thể từ bàn tay của những người yêu nhau mà thôi.

“Các cậu cũng biết mà, đội trưởng rất thích những người phụ nữ đầy đặn. Tôi hỏi cậu ấy đi đâu đấy, cậu ấy điềm nhiên trả lời tôi rằng đi ngủ một giấc, căn bản không hề sợ người khác biết chuyện cậu ấy ngủ ở đâu!” Quân giới trưởng hai mắt sáng lên như vừa được ăn nha phiến, lộ ra chiếc răng bọc vàng: “Theo những gì tôi thấy, căn bản không phải là lén lút, mà là được thuyền trưởng ngầm cho phép!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, kinh hãi không hiểu ra sao, thậm chí quên luôn cả việc đặt cược.

“Chỉ vì muốn giữ lại Hải Yêu thôi sao? Cái này, ra cái giá này cao quá! Nếu là tôi, dù cậu ta có tài năng đến mức nào cũng đừng hòng ngủ được với

vợ tôi!” Một tên cướp biển trẻ tuổi kích động nói.

“Ô hô! Cho nên đến giờ cậu vẫn chỉ là một tay thủy thủ lót đường cạo rửa boong thuyền thôi! Thuyền trưởng không phải là kiểu người như vậy, ngài ấy là kiểu... là kiểu trong truyền thuyết vẫn thường nói đến, người sinh ra để làm những việc lớn!” Vốn từ của quân giới trưởng thiếu thốn, chỉ biết vung cánh tay, cố gắng miêu tả dã tâm tham vọng của Hayreddin. “Kiểu người như vậy luôn khác người, để giữ được cánh tay đặc lực của mình, cho người đó ngủ với vợ mình có là gì?”

Bị sốc vì thủ đoạn tàn nhẫn tuyệt tình mạnh mẽ này, đám cướp biển im lặng hồi lâu, vừa kinh ngạc lại cảm thán. Một tay thủy thủ nhỏ giọng lặp ba lần nói chen vào: “Cứ, cứ cho đây là thật đi. Nhưng, lẽ nào mọi người chưa từng nghe qua lời đồn, thật ra đội trưởng căn bản không phải là đàn ông à?”

Lại thêm một hồi im lặng nữa bao phủ, đối mặt với những tin đồn phức tạp huyền bí như thế này, đám cướp biển rõ ràng nhận thức được bản thân mình đọc sách quá ít, não không đủ dùng.

Nick mang theo mùi nước hoa long diên hương dính từ người Fatima, cùng mái tóc được Lilith chải tết đi tới phòng khách của Hayreddin.

Những tên cướp biển có một quy tắc do thói quen mà thành, trong những dịp quan trọng có thuyền trưởng tham dự, đội trưởng xung phong nhất định phải đi theo đứng sau lưng, vừa làm vệ sĩ vừa để thị uy. Kể từ ngày ông anh Râu Đỏ đến làm khách ở Algiers, tùy tùng Nick ngày nào cũng phải ở trên núi chờ nghe lệnh triệu tập, ngay cả việc xuống núi ngủ một giấc với Sierra cũng đừng hòng mơ tưởng. Nhưng những meo vặt kiểu này nàng có rất nhiều, chưa được mấy ngày đã tìm được một vòng tay đầy đặn mới.

Fatima và Lilith rất vui vẻ bằng lòng ôm nàng ngủ trưa. Chỉ một giấc ngủ trưa thôi mà, Nick đã tự nhủ với mình như thế. Dù sao buổi tối nàng cũng sẽ quay về cái ổ của mình, tuyệt không quấy rầy đến cuộc sống riêng tư của

thuyền trưởng. Nhưng ngủ suốt mấy ngày liền, không thấy thuyền trưởng nói gì, nên Nick coi như hấn đã ngâm đồng ý.

Lúc Hayreddin nhìn thấy Nick bước ra, vẫn là dáng vẻ thản nhiên ấy, giống hệt cái bộ dạng lén lút lình vào phòng tắm riêng của hấn tắm rửa, như thể đó là lẽ đương nhiên.

Cái lẽ đương nhiên chết tiệt.

Hayreddin nghĩ, nếu đổi lại là một thằng nhóc khác dám to gan làm bậy như thế, hấn đã dìm xác xuống Địa Trung Hải từ tám trăm năm trước rồi. Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng trong lòng hấn lại không thực sự nổi giận. Giống như thuốc súng bị ẩm, đương nhiên không thể châm lửa được rồi.

“Ngủ có ngon không?” Hayreddin hỏi.

“Ồ, cũng được”. Nick gãi gãi đầu, nếu không phải Lilith nhất định kéo nàng dậy chải đầu, buổi trưa oi bức này sẽ càng thoải mái hơn.

“Cô cũng suy nghĩ hòm hòm rồi đúng không”. Hayreddin nhìn nàng, hỏi thẳng thừng, “Ishak trả cho cô bao nhiêu tiền?”

Nick sửng người một lúc, rồi mới hiểu được ý của ông chủ. “Gấp đôi. Còn có cả ngựa, đao, và một căn nhà nữa”. Nàng thành thực trả lời. Mười ngày nay anh trai Râu Đỏ quả thực đã tìm mọi cách lung lạc nàng, thái độ và điều kiện đưa ra cũng rất chân thành.

“Nhiều phết nhỉ. Đao Damascus và ngựa thuần chủng Ả Rập có nguồn gốc từ Thổ Nhĩ Kỳ, về mặt này thì bộ sưu tập của Ishak quả thật là nhiều hơn tôi rồi”. Hayreddin cười khẽ, “Lung lay rồi à?”

Nick gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu. Lăn lộn lâu như vậy rồi, nàng rất hiểu đạo lý mười con chim trong một khu rừng không bằng một con trên tay,

chẳng qua cám dỗ vẫn cứ là cám dỗ, nàng không có cách nào từ chối được việc có nhiều vàng hơn.

Hayreddin không hỏi nữa. Theo lệ thường hắn đưa ra một số văn thư và những thông tin thu hoạch được cho Nick xem, để nàng phân tích lợi hại. Thời gian buổi chiều lặng lẽ trôi qua, đến khi bụng Nick nhắc nhở đã đến lúc ăn điểm tâm, Hayreddin mới thu dọn văn kiện, nhưng không có ý cho nàng lui xuống.

“Hôm nay là ngày phát lương”. Hắn nói chắc nịch, “Từ ngày nhập hội đến giờ, tôi đoán cô đã tiết kiệm được hơn hai trăm đồng vàng rồi, cộng thêm cả chiến lợi phẩm nữa, gia tài có lẽ cũng phải tầm năm trăm đồng vàng rồi ấy nhỉ”.

Nick ngậy người, gật gật đầu: “Cũng khoảng khoảng con số ấy”.

Bình thường cướp biển vùng tay quá trán đã thành tính, rất ít người có thể tiết kiệm được. Nhưng Nick đúng là thần giữ của, một năm ngoại trừ ăn cơm mặc quần áo ngủ nghỉ ra, thì chưa từng tiêu lấy một xu lẻ nào. Phần lớn chiến lợi phẩm để ở nhà của Sierra, tiền và châu báu thì chia ra giấu ở một vài địa điểm bí mật, ví dụ như ở chỗ thú cưng của thuyền trưởng – bên dưới ổ của con sư tử Hamm.

“Vậy cô có biết, tháng này một cây gỗ sam dài mười mét, có thể đóng được long cốt giá bao nhiêu tiền không?”

Nick lắc đầu mù tịt, “Tháng này thì không biết, nhưng năm ngoái lúc đến thăm xưởng đóng thuyền, nghe các công nhân ở đó nói hình như cần đến mười hai đồng vàng. Giờ tăng giá rồi sao?”

Hayreddin giơ ba ngón tay lên lắc lắc, “Tháng này, là chừng này”.

Nick nhìn biểu cảm của thuyền trưởng, kinh ngạc kêu lên: “Ba mươi? Tăng hơn cả gấp đôi? Sao có thể chứ?”

“Một mặt là vì nguyên liệu gỗ đạt chuẩn ở ven biển càng lúc càng ít, mặt khác, của cải vận chuyển từ Tân thế giới đến càng lúc càng nhiều, vàng không còn giá trị nữa”.

Nick nghe xong câu này, cảm giác như sét đánh bên tai, choáng váng đến mức đầu óc vang lên những tiếng ong ong. Trong suy nghĩ nhỏ bé của nàng, những đồng tiền lấp lánh ánh vàng rục rờ đó là đại diện cho giá trị của tất cả mọi thứ trên thế giới, tuyệt đối không có lý nào lại mất giá cả.

“Sao vàng lại không còn giá trị nữa chứ!”

Hayreddin nhún vai xòe tay: “Những cây gỗ có giá trị chỉ nhiều từng ấy thôi, chặt một cây là bớt một cây, các loại hàng hóa khác cũng có chung quy luật ấy. Địa Trung Hải chỉ có thể sản sinh ra những thứ đó, vàng bạc càng lúc càng nhiều. Giá cả các loại nguyên liệu gỗ và lương thực là tăng ghê gớm nhất, những thứ khác cũng tăng ít nhất là ba mươi phần trăm. Tôi đoán đã rất lâu rồi cậu không ra chợ, hàng hóa khắp nơi ở Địa Trung Hải lên giá mỗi ngày, có những lúc một ngày có thể tăng giá đến ba lần”.

Nick cúi đầu căn môi, nàng thường xuyên ra chợ, nhưng trước giờ chẳng mua thứ gì. Ăn mặc ở do thuyền trưởng bao hết đương nhiên không cần phải hỏi, những thứ khác đã có Sierra và Karl sắp xếp ổn thỏa giúp nàng, căn bản là chẳng cần bận tâm lo lắng. Nghĩ lại thì, đậu rang muối và cá cơm khô quả thực đã tăng thêm hai đồng, chẳng qua trong túi nàng có tiền, nên không để ý đến mà thôi.

“Tăng thêm ba mươi phần trăm... cũng có nghĩa là nói, vốn dĩ một món đồ chỉ với mười đồng vàng đã có thể mua được, nhưng hiện giờ phải cần ít nhất mười ba đồng mới có thể mua được đúng không?”

“Cực kỳ chính xác”.

Hai mắt Nick tối sầm, chỉ cảm thấy trái tim mình như vừa bị một khẩu súng bắn cá xuyên thủng, máu chảy ròng ròng. Dựa theo cách tính này, chiến lợi

phẩm không bán ra thì vẫn còn giữ được giá, nhưng số vàng ngoan ngoãn trung thành nằm ở khắp mọi nơi của nàng, sức mua vô duyên vô cớ bị giảm mất đi một phần ba. Cho dù có mang đi cho vay nặng lãi, cũng không bù lại được khoản lỗ này!

Hayreddin nhìn hàng lông mày nhăn tít cùng dáng vẻ đau khổ như muốn chết của nàng, trong lòng thấy rất vui.

“Bồ Đào Nha, Hà Lan, Anh, Pháp, và toàn bộ châu Âu hiện giờ đều nhất loạt căng buồm, bắt đầu hướng ra biển đào vàng rồi, thêm vào đó là gian thương giật dây, vàng sẽ càng lúc càng trở nên vô giá trị”. Lạm phát là hiện tượng phổ biến trên khắp Địa Trung Hải, điều này Hayreddin không hề nói dối. Chẳng qua ví dụ hãn đưa ra là ở Algiers, mức độ biểu hiện của thành phố của những tên cướp biển này sẽ ghê gớm hơn nhiều so với các thị trường bình thường khác.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Nick cuống quýt, kiểu xu hướng “toàn bộ châu Âu” này hiển nhiên nàng không có khả năng ngăn chặn, mau chóng nghĩ cách để ngăn cản tổn thất cá nhân mới là chuyện quan trọng.

Cuối cùng Hayreddin cũng mỉm cười, nụ cười vô cùng vui vẻ. Hãn không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô có biết hiện giờ ai là gian thương lớn nhất ở Bắc Phi không?”

Nick lắc đầu mờ mịt.

“Là tôi”.

Chạng vạng hôm đó, Nick ra khỏi phòng làm việc của thuyền trưởng với cái đầu nặng trĩu và bước chân nhẹ bẫng. Nàng vừa mới thực hiện một vụ làm ăn lớn nhất trong đời – giao tất cả khoản tiền tiết kiệm được cho thuyền trưởng.

Cuối cùng nàng đã ý thức được rằng, ông chủ của mình nắm trong tay số tài nguyên khổng lồ đến mức nào. Trên các con thuyền đánh cướp được tuy rằng có vàng bạc, nhưng nhiều nhất lại là số hàng hóa đáp ứng nhu cầu cấp thiết của các khu vực xung quanh. Lương thực, vải vóc, vật liệu xây dựng, khoáng thạch, vũ khí, hương liệu, các mặt hàng xa xỉ phẩm... cùng với việc các quốc gia và khu vực ký “Hiệp ước hữu hảo”, mỗi tháng đều sẽ trả cho Sư Tử Đỏ một khoản tiền đảm bảo rất lớn.

Hayreddin không giống với những đại hải tặc trước đây, giấu của cải châu báu trên những hoang đảo không một ai hay biết để chúng từ từ mục nát, mà dựa vào vũ lực và cơ hội, nhanh chóng xây dựng Algiers thành một thị trường giao dịch phồn vinh bậc nhất Bắc Phi.

Lợi tức khởi điểm là ba phần trăm một tháng, một năm ít nhất cũng được ba mươi sáu phần trăm, căn cứ theo tốc độ lạm phát, như vậy chỉ ít cũng bảo đảm được khoản tiền ban đầu không bị thâm hụt. Nếu đến cuối năm việc kinh doanh sinh lời, thì lại dựa vào tỉ lệ cổ phần để chia cổ tức. Điều khoản Nick nắm trong tay cực kỳ hậu đãi, đã được hưởng sự an toàn của việc gửi tiền, lại còn nắm giữ phần cổ tức của cổ đông, trong chốc lát từ người làm công ăn lương trở thành một cổ đông nhỏ.

Công thức kiếm tiền phức tạp đã đánh bật suy nghĩ muốn nhảy việc của Nick. Nàng vắt óc ra sức tính toán, nghĩ sao cũng thấy lợi ích thu được không tồi chút nào. Đặt tay lên ngực tự hỏi bản thân, cho dù chú Assa có ở bên cạnh tham mưu, cũng sẽ không thể tìm được vụ kinh doanh nào hiệu quả hơn thế. Thậm chí nàng còn lên kế hoạch mỗi tháng lĩnh tiền lương, lập tức tăng giá gửi vào trong kho báu của thuyền trưởng.

Mang theo cái đầu mệt mỏi nhưng sung sướng, Nick vui vẻ chạy đi ăn cơm. Từ đầu đến cuối nàng không hề chú ý đến việc mình đã trở thành người không một xu dính túi, từ nay về sau bị trói chặt lại cùng Sư Tử Đỏ với danh nghĩa là “cổ đông”.

Chương 22: Chiếc khăn tay

Victor. F. Medici xuyên qua sân trước, đi tới khu ký túc xá tạm thời của một loạt những thuyền viên cấp cao.

Ánh mặt trời buổi chiều như thiêu như đốt ở Bắc Phi cùng tiếng ve kêu không ngừng nghỉ khiến Victor thấy rất khó chịu, nếu không phải có việc, anh ta tuyệt đối không muốn đến chỗ ồn ào đầy rẫy những tên cướp biển xấu xa tệ hại này. Mặc dù là bác sĩ trên thuyền, anh ta lại cứ như thể chưa từng bước vào đáy thuyền chật chội bắn thiu cùng đủ loại mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi bao giờ vậy. May mà lúc này ánh nắng vẫn còn gắt, đám cướp biển nếu không ở trong những quán rượu uống say bí tỉ, thì cũng tìm một chỗ râm mát tránh nóng, nên trong sân rất yên tĩnh.

Đi tới trước căn phòng có vị trí tốt nhất trong khu vực, Victor phát hiện trên cánh cửa gỗ có một biểu tượng được khắc sơ sài bằng dao – hình lưỡi liềm cán dài, biết mình đã tìm đúng chỗ. Gỗ cửa, chủ nhân bên trong chỉ đáp lại một tiếng, nhưng không đích thân ra đón khách. Victor hiểu chủ nhân nơi này không có chút lịch sự nào, nên tự mình đẩy cửa đi vào, một căn phòng điển hình của cướp biển hiện ra ngay trước mắt.

Chiếc giường cứng được rải một lớp rơm mới nhẹ xốp, trên mặt bàn gỗ bày đèn dầu, cốc chén, vải dầu lau đao và đá mài, một chiếc rương chứa tất cả gia sản. Chỉ có vài tờ giấy mỏng và mấy chiếc bút lông rơi vung vãi là chứng tỏ sự khác biệt rõ ràng của chủ nhân nơi này với những tên cướp biển khác. Một bóng người gầy nhỏ nhưng nhanh nhẹn đang treo trên xà nhà, dùng lực cánh tay liên tục nhanh nhẹn kéo cơ thể mình lên.

“139, 140, 141...”

Nick thở hỗn hển, sàn nhà dưới chân có một vũng mồ hôi ướt nhẹ, chiếc áo sơ mi như vừa được giặt qua nước dính sát lấy người. Victor ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt của một bác sĩ cẩn thận quan sát cơ thể nàg. Khác với

kiểu người trắng trẻo chưa từng cầm đồ vật nặng như anh ta, thân thể này linh hoạt khéo léo sẵn chắc, tuy gầy nhưng không thiếu sức mạnh. Mỗi một bộ phận đều từng trải qua cuộc sống gian nan tôi luyện năm rộng tháng dài, bỏ đi những điểm thừa thãi vô ích, còn lại là những cấu tạo hiệu suất nhất. Khác với vẻ cứng rắn của đàn ông, ở nàng là sự mềm dẻo linh hoạt, trên cánh tay không nhìn ra nổi cơ thịt này lại có một sức bật kinh người đến vậy.

Các thuyền viên trên thuyền hải tặc có độ tuổi trung bình là hai mươi sáu. Những người trẻ tuổi sức lực dồi dào đa phần đều sẽ bỏ mạng nội trong hai năm. Trừ những người chết do chiến đấu và những sự cố ngoài ý muốn ra, những thứ như thiếu thốn dinh dưỡng do thức ăn trên biển quá đổi đạm bạc, uống rượu bừa bãi không biết tiết chế, các bệnh liên quan đến đường sinh dục do quan hệ với gái mại dâm, đều có thể hủy hoại bất kỳ một người đàn ông khỏe mạnh như bò đực nào thành một đồng rác thải.

Đám cướp biển vung tay tiêu xài hoang phí số tiền vàng cướp bóc được, cũng đồng nghĩa với việc vung tay tiêu xài hết mạng sống của bản thân. Giữa một tập thể phung phí như vậy, những người có được một thói quen làm việc và nghỉ ngơi khoa học, cùng sự kiên trì rèn luyện thân thể là vô cùng hiếm hoi.

Người Victor nghĩ đến đầu tiên chính là thuyền trưởng. Trước hết gia tộc tóc đỏ này có được những khả năng thiên bẩm, vóc dáng và sức lực cường tráng. Từu lượng của Hayreddin sâu không thấy đáy, nhưng rất ít khi quá chén say xỉn. Nhằm giữ bình tĩnh và tính hiệu quả của cái đầu, hẳn thích uống cà phê và trà hơn. Sự tiết chế về phương diện phụ nữ, cũng khiến người khác phải thấy lạ lùng, ngay cả một bác sĩ như Victor cũng không thể đưa ra được lời kiến nghị nào tốt hơn.

Hiện giờ, Victor đã phát hiện ra một tấm gương tiêu biểu khác.

“200!”

Nick nhảy xuống một cách nhẹ nhàng, xoay vòng cánh tay vì hoạt động mà hơi nhức mỏi, mái tóc ướt đầm bết dính trước trán.

Victor ngửi thấy từ trên người nàng một mùi lạ.

“Cô uống rượu à?”

“Ừ, một, hai ly rượu Rogue”. Nick rút một chiếc khăn phủ lên mặt lau quấy quá vài cái, tu ừng ực ừng ực một cốc nước lạnh, ngả người ngồi nghỉ ngơi trên ghế.

Victor cau mày: “Nói cho cô biết, mụn trứng cá, mụn nước, và chứng bệnh đỏ mặt đều có liên quan đến việc uống rượu quá mức đấy nhé, đừng có ý tuổi trẻ rồi tàn phá làn da như thế, qua vài năm nữa cô chỉ có ngồi mà khóc thôi!”

“Ấy, thỉnh thoảng thôi mà, tôi đã bảo bartender thêm vào khá nhiều nước rồi”. Chiếc ghế khá cao, Nick đứng đưa chân không chịu ngồi yên, dường như đang rất hưng phấn.

“Hôm nay cô rất vui”. Victor quan sát kỹ người trước mặt, đôi mắt đen lay láy của Nick lấp lánh những tia vui sướng, hai gò má ửng đỏ do hơi rượu cộng với việc vừa vận động xong. “Từ thần chỉ uống nước táo chua” cực kỳ nổi tiếng ở Algiers, Victor cũng biết nàng không thích uống rượu, nhất định phải có chuyện gì xảy ra mới khiến nàng đặc biệt phấn chấn như thế.

“Để tôi đoán thử xem...”. Quét ánh mắt suốt một lượt từ trên xuống dưới, Victor nhặt mấy tờ giấy nháp dưới đất lên, trên đó dày đặc chi chít toàn là chữ số Ả Rập.

“Lãi suất năm 36%, 200 đồng sau một năm là 272, sau hai năm là 344. Tiền lương hiện tại là 30 đồng, nếu bắt đầu từ tháng này mỗi tháng gửi thêm 24 đồng nữa...”. Anh ta hứng thú đọc tiếp, thấy bên mặt trái của tờ giấy còn

ghi các khoản chi tiêu khác: “Đồ ăn vặt, mở ngoặc, tích cực ăn chực ở chỗ thuyền trưởng, đóng ngoặc”.

Victor nghĩ đến mấy công thức tính toán lãi kép, một lúc sau vỗ tay phá lên cười: “À, tôi biết rồi, cô bán mình cho thuyền trưởng rồi đúng không!”

“Ừ, nói một cách chính xác là tôi mua cổ phần của thuyền trưởng, như vậy mỗi năm có thể tăng giá...”. Nick cố gắng thử giải thích, lại bị ánh mắt chứa đầy vẻ thương hại của Victor cắt ngang: “Chẹp chẹp chẹp. Tôi biết ngay mà, rốt cuộc cô cũng không thoát nổi bàn tay của ngài ấy, bán mình đi mà vẫn còn vui vẻ đếm tiền giúp cho người ta”.

“Còn lâu nhé! Tôi đã tính toán rất cẩn thận rồi, tiền kiếm được ổn định lại không hề bị lỗ!” Nick lớn tiếng phản bác.

“Được rồi được rồi, có tiền cũng khó mua được sự đồng ý của cô, thuyền trưởng là người làm ăn thành thực thận trọng, hợp tác với ngài ấy tương lai cũng sẽ nhiều hứa hẹn”. Victor không muốn giải thích nhiều, nụ cười gian xảo ý vị thâm sâu lóe lên sau cặp kính: “Đội trưởng Nick đã trở thành một đại nhân vật quan trọng rồi, xin chúc mừng nhé!”

Nick bị nụ cười của anh ta làm cho đứng ngồi không yên, nhưng không nghĩ ra được điểm nào không đúng, đành hỏi lại:

“Vậy anh đầu tư vào đâu? Tôi biết lương của anh tương đương với thuyền phó nhất, cũng có một phần chiến lợi phẩm, cộng lại cũng được không ít đâu nhỉ”.

“Tôi không có hơi sức đâu mà quản lý mấy thứ ấy, tất cả tiền bạc đều gửi vào ngân hàng ở Florence, những người quản lý chuyên nghiệp ở đó sẽ giúp tôi xử lý các tài vụ, đầu tư sản nghiệp, ngăn chặn tổn thất do lạm phát”. Victor trưng ra một quyển chi phiếu cho Nick xem, “Thuyền trưởng nhất định là đã dùng mấy thứ vàng bạc vượt sức tưởng tượng để dụ cô đưa

tiền cho mình đúng không? Bảo sao cô không thoát khỏi lòng bàn tay của Sư Tư Đỏ, muốn đùa với đầu óc của ngài ấy, cô vẫn còn xanh và non lắm”.

Nick bị gia huy ấn loát của gia tộc Medici làm cho kinh hãi, hai mắt nhìn chăm chăm vào quyển sổ nhỏ thần kỳ với vẻ háo hức: “Hồi ở Ý tôi đã từng thấy người ta dùng những quyển sổ nhỏ nhỏ như vậy, vung tay viết bừa bãi vài chữ là đã có rất nhiều tiền để tiêu rồi, thứ này cũng phổ biến ở Algiers hả?”

“Điểm thu đổi mới mở”. Victor cũng không giải thích tại sao ở Bắc Phi lại xuất hiện đại diện chi nhánh ngân hàng của Ý. “Đội trưởng Nick đã không có ý định nhảy việc, thì lời nhờ vả của người nào đó coi như đã đạt mục tiêu rồi”.

“Sao vậy, Karl từng nhờ anh à?”

“Phải”. Dáng vẻ bồn chồn lo lắng của chàng thanh niên tóc vàng đó như hiện ra trước mắt Victor. Không muốn nàng đến vùng đất của những giáo đồ dị giáo, nhưng giữ lại Bắc Phi làm cướp biển cũng không phải con đường khiến người ta thấy vui vẻ gì cho cam. Bất luận là chọn lựa cũng chẳng nhìn thấy chút hy vọng, Victor có thể tưởng tượng được một người giấu bí mật trong lòng sẽ mang theo gánh nặng tâm lý đến mức nào, khuôn mặt của chàng trai ấy không hề có chút hưng phấn sôi nổi, mà ngược lại luôn là vẻ kìm nén, ẩn nhẫn, buồn khổ.

“Mặc kệ anh ta đi, anh ta luôn có lý do để lải nhải không ngừng”. Nick khó chịu hất tóc mái ra sau, rõ ràng cực kỳ mất kiên nhẫn với người vừa xuất hiện trong chủ đề cuộc nói chuyện.

Victor âm thầm lắc đầu.

Nick thay đổi chủ đề: “Nói như vậy nghĩa là anh cũng không có ý định nhảy việc? Tôi nghe nói vị Râu Đỏ đó đã tiêu tốn rất nhiều công sức để lung lạc anh”.

“À há, suy nghĩ trong một giây tôi liền từ chối”.

“Sao vậy, lẽ nào anh cũng ghét người Thổ Nhĩ Kỳ?”

“Chỉ là tôi ghét thói quen vệ sinh của cái ông râu đỏ đó thôi”. Victor cau mày vẻ ghê gớm, “Râu là thiên đường cho vi khuẩn sinh sôi nảy nở, cả đám đàn ông từ thuyền trưởng đến đầu bếp đều nuôi râu đối với tôi mà nói chính là địa ngục”.

Nick không thể phủ nhận rằng, trong mắt của tay bác sĩ biến thái mắc phải căn bệnh sạch sẽ thái quá này, chẳng có mấy thứ có thể coi là sạch sẽ trên bề mặt trái đất.

“Được rồi, vậy anh tới đây là để kiểm tra vệ sinh à?”

“Nực cười!” Victor nâng chiếc cằm với đường cong tuyệt đẹp và trơn bóng của mình về phía cửa, nói bằng ra lệnh: “Thay quần áo đi, tôi muốn ra chợ mua thuốc, cô đi theo xách đồ cho tôi”. Anh ta đánh giá một lượt từ trên xuống dưới cơ thể ướt đẫm của Nick, ánh mắt dừng lại lâu hơn một chút ở trước ngực, chanh chua nói: “Nhân tiện mua cho đội trưởng đây một chiếc áo lá mặc bên trong”.

Trên thực tế bác sĩ Victor là một người thích ở một mình và cực kỳ chú trọng không gian riêng tư cá nhân nhưng đồng thời cũng là người sợ đau sợ chết. Từ sau khi xảy ra vụ bị đâm ở hội chợ đầu năm, mỗi lần ra ngoài mua bán, anh ta đều gọi thêm hai vệ sĩ nữa đi cùng xách đồ, vết thương khỏi rồi thói quen vẫn không thay đổi. Mà tay cu-li xách đồ thường là “tên nhóc khốn kiếp được tinh tinh nuôi lớn”.

Nick không để tâm đến chuyện phải xách đồ, vì đấu võ mồm với Victor rất vui, chọc anh ta cáu đến mức nhảy dựng lên, mất hết phong độ lại càng vui hơn. Đặc biệt là chất lượng cuộc sống hạng nhất của anh chàng bác sĩ xuất thân quý tộc này, có cơ hội ăn chực một bữa cơm cao cấp cùng rượu vang Bordeaux không phải cảm giác dễ chịu bình thường đâu.

Dựa trên nguyên tắc có thể bỏ một xu để giải quyết được một chuyện thì tuyệt đối không bao giờ móc ra xu thứ hai, lúc đứng trước quầy tính tiền của cửa hàng quần áo, Nick rất vô sỉ móc triệt để tất cả những thứ có trong túi quần của mình ra – một chiếc khăn tay, một ít vụn bánh quy, mấy cái vỏ hạt dưa, ngoài ra không còn gì nữa. Victor có dấu hiệu của việc tức ngực thổ huyết ngay tại chỗ, cay cú móc ví ra, trả tiền cho hóa đơn của ba chiếc áo lót bằng vải lụa, ba chiếc áo lót bằng vải bông mịn.

Ra khỏi cửa hàng quần áo, Victor dẫn họng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Lẽ nào ngay từ lúc đầu cô đã tính bắt tôi trả tiền áo lót cho cô rồi hả?”

Nick chớp chớp mắt đầy vô tội: “Ấy, trả tiền cho phụ nữ không phải là thể hiện phong độ của một quý ông sao? Huống hồ tôi cũng đâu có định mua, là anh nhất quyết kéo tôi đi đấy chứ. Anh biết mà, tôi ghét nhất là mấy thứ áo lót bó sát vào người ấy”.

“Nói như vậy, cô lấy không mấy thứ đó rồi mà vẫn còn thấy thiệt thòi?”
Gân xanh trên trán Victor gồ hẳn lên, nhảy loạn xạ.

“Ôi, khách sáo quá. Nể tấm lòng thành của anh lắm, nên tôi mới miễn cưỡng nhận mấy thứ này đấy”. Thời tiết nóng bức thế này mặc thêm một cái áo lá nữa thì thoải mái thế nào được, nhưng Nick chiếm được lợi của người ta rồi trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái. Nàng tự cho mình là thông minh dạy bảo anh chàng bác sĩ: “Hơn nữa, anh có thể đổi tên của các vật phẩm trong hóa đơn thành các loại thuốc, sau đó tìm thuyền trưởng thanh toán mà”.

Victor không ngờ nhân phẩm của một thiếu nữ đang dậy thì lại vô sỉ đến mức không có giới hạn như thế, anh ta bất lực đến độ không buồn lườm cô nàng. Cũng may là anh ta không phải là người thiếu thốn tiền bạc, nên không quá bận tâm đến khoản chi phí bất ngờ này.

“Tôi muốn hỏi một câu, rốt cuộc cô đã dùng tiền của mình mua thứ gì bao giờ chưa?”

“Rất nhiều mà, ở trên thuyền dùng muối tinh đánh răng, gội đầu bằng bồ kết, áo sơ mi, quần, dây lưng để thay đổi, còn cả những lúc xui xẻo phải dùng vải bông với bông nữa, đâu có thứ nào là không cần tiêu đến tiền đâu?”

“Những thứ ấy đều là do Karl chuẩn bị sẵn cho cô, tôi đang hỏi những thứ mà đích thân cô tiêu cơ”.

“Mỗi tháng phát lương tôi đều đưa trước cho anh ta một đồng bạc để mua những nhu yếu phẩm thường ngày, còn không phải là tôi móc tiền ra à?”

Nick nghi ngờ.

“Thì ra là vậy”. Victor thở dài, nhìn sâu vào mắt nàng, “Karl chăm sóc cho cô quá tốt, bắt đầu từ năm ngoái khi cậu ta xuất hiện, cô không còn phải tự mình cò kè bớt một thêm hai với đám tiểu thương nữa. Một đồng bạc vào năm ngoái thì đủ, nhưng lẽ nào thuyền trưởng không nói cho cô biết, một sợi dây thừng bện cỏ ở Algiers hiện giờ cũng tăng giá theo ngày à?”

“Cái này...”

“Hơn thế bản thân cô toàn mua những thứ kém chất lượng nhất, còn những thứ Karl chuẩn bị cho cô đều là hàng thượng phẩm, tôi không nhớ rõ năm ngoái cô có thói quen mang theo khăn tay không, nhưng đó là chất liệu rất cao cấp đấy”.

Nick vô thức mân mê chiếc khăn dệt bằng vải bông mềm mại được gấp làm bốn vuông vức ở trong túi. Trước khi trở nên giàu có, ngay cả một cái quần lót lành lặn tử tế nàng cũng không có, làm sao có ý nghĩ xa xỉ như sử dụng khăn tay chứ. Gia nhập cướp biển, nàng bận bịu tiết kiệm tiền, những thứ lâu rồi không dùng đến thì đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc cho vào ngân sách. Mãi cho đến khi Karl xuất hiện, lấy danh nghĩa là người hầu ôm đồm tất cả mọi thứ trong cuộc sống hàng ngày của nàng, mấy chiếc khăn tay này lại xuất hiện một cách thần kỳ bên trong túi của những bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ.

“Trước khi anh chàng ấy gia nhập cướp biển và được phát lương, có mấy lần tôi nhìn thấy cậu ta làm thuê ở bến tàu, mồ hôi đầm đìa. Thành thật mà nói, trước giờ tôi luôn coi thường những kẻ chỉ biết nói suông mà không làm. Tuy hành vi của cậu ta không thể chứng minh được đức tin của cậu ta là chính xác, nhưng chí ít cũng chứng minh được rằng nó không giả dối”. Victor nói.

Nick cúi gằm đầu đi đường, có một loại cảm xúc kỳ lạ không nói rõ được lặng lẽ tập kích vào trong trái tim nàng.

“Thì ra...”

Thì ra không phải là mình thuê anh ta, mà ngược lại luôn là anh ta chu cấp lại cho mình.

“Tôi biết giá trị quan của hai người hoàn toàn bất đồng, chẳng qua là trên thế giới này có thể gặp được một người thật lòng lo nghĩ cho cô như vậy không dễ”. Victor lãnh đạm nói, “Cho nên cho dù là cô ghét cậu ta, vĩnh viễn không thể chấp nhận được cậu ta, chí ít cũng đừng quá vô tình”.

Ishak trải qua một tháng nóng nhất ở Algiers, nhưng cuối cùng lại không thể lôi được cậu em trai bướng bỉnh và đội trưởng xung phong “trung thành” với hãn trở về Thổ Nhĩ Kỳ. Hayreddin lịch sự từ chối hành ô liu của Suleiman đại đế, đồng thời gửi tặng một phần quà rất hậu hĩnh để thể hiện ý thân thiện, chỉ là thời cơ chưa đến, cần có nhiều thời gian để suy nghĩ hơn.

Đứng trên bến tàu Algiers, Ishak sắp rời đi lại hơi buồn bã. Nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Nick, trong lòng nghĩ đứa trẻ này tuy không chịu đi, nhưng cũng coi như rất trung thành, hãn hãnh giọng, nén cảm giác đau nhói như có kim châm xuống nói với nàng: “Reis không có con trai, nhưng Lily lại bị say sòng, ta thực sự không nỡ lòng hành hạ con ngựa đó thêm lần nữa...”

Nick nghe vừa nhanh lại vừa khéo, hai mắt sáng lên, không đợi Ishak nói xong, đã khom lưng cao giọng cảm ơn: “Cảm ơn anh cả! Tôi sẽ chăm sóc nó cẩn thận!”

Hơn mấy trăm anh em đứng xung quanh trợn mắt nhìn, lời đã thốt ra, con ngựa quý giá trị liên thành của Râu Đỏ liền “được” tặng cho tên nhóc biết té nước theo mưa kia. Da mặt Ishak co giật, suýt nữa thì tắc thở.

“Ai là anh cả của cậu hả thằng nhóc khốn kiếp kia!! Há?”

Hayreddin phá lên cười, ngược lại còn có vẻ đắc ý: “Đã biết tay nhau chưa anh trai, nếu anh thật sự muốn dẫn cậu ta theo, cẩn thận chưa lên được bờ thì đã bị chọc tức chết rồi ấy chứ”.

Ishak hừ hừ hai tiếng, thở đều thở đều nào, quyết định duy trì phong độ đến tận giây phút cuối cùng.

“Bỏ đi, còn không lên đường thì hướng gió thay đổi mất”. Hắn thụi lên vai người anh em của mình một cú, nói đầy tiếc nuối, “Thằng nhóc chú không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời anh gì cả, anh cứ tưởng từ giờ có thể kề vai sát cánh chiến đấu cùng chú đấy”.

“Chúng ta vẫn luôn kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau mà”. Hayreddin nhìn thẳng vào khuôn mặt màu đồng giống y hệt mình, nghiêm túc nói:

“Anh là anh trai duy nhất của em”.

Đối mặt với sự chiêu an của đế quốc Ottoman cường thịnh phồn vinh, Barbarossa Hayreddin không vì được súng ái mà lập tức chấp nhận. Con thuyền buồm Thổ Nhĩ Kỳ hai đầu cong rẽ nước rời khỏi Algiers, những người hơi có chút nhạy cảm về chính trị sẽ hiểu rằng, tài năng và bản lĩnh của người đàn ông này sẽ không bao giờ khiến hãn an phận một góc làm thủ lĩnh của một đám cướp biển.

Mặt khác, Nick lại vô cùng có hứng thú với “mấy tờ giấy thần kỳ chỉ viết vài chữ đã có một số tiền giá trị cực lớn”, Hayreddin kiên nhẫn giải thích cho nàng về thế giới tài chính và hệ thống tín dụng, nhưng không cho nàng lấy bất kỳ một lý do gì để rút lại tiền đầu tư.

Hayreddin: “Nghe có hiểu không?”

Nick: “... Báo cáo thuyền trưởng, có nghe nhưng không hiểu”.

Hayreddin: “Bỏ đi, dù sao gần đây cũng không có việc gì, tôi sẽ dẫn cô đích thân đi xem thử”.

Nick: “Đích thân... ý của ngài là đi Ý?”

Hayreddin: “Không sai, đi Ý”.

Chương 23: Florence

Ý, ngôi sao kim của nền văn minh châu Âu, mảnh đất an nghỉ của thánh Peter, khởi nguồn của văn nghệ Phục Hưng... Một nước Ý sở hữu bề dày lịch sử vẻ vang nhưng lại không phải là một quốc gia hùng mạnh, bởi hệ thống quản lý quá lỏng lẻo gồm nhiều thành bang nhỏ. Trên bán đảo Apennini hình chiếc ủng, Venice, Florence, Milano, Napoli đã ký hiệp ước đồng minh và thay thế chiến tranh với lãnh thổ Giáo hoàng, vừa độc lập riêng biệt lại vừa có mối liên hệ với nhau.

Nếu muốn tham quan hệ thống tài chính, đích đến đương nhiên chỉ có một – thành phố có ngành tiền tệ phát triển nhất ven bờ Địa Trung Hải, Florence.

Lần này, Sư Tử Đỏ không khua chiêng gióng trống lên bờ nữa, mà thả neo giấu thuyền ở một bến cảng, Hayreddin dẫn theo đội phó cùng đội trưởng đội xung phong và anh chàng bác sĩ rời xuất phát. Lúc xuống thuyền, Victor suýt nữa lại thụt chân vào khoảng trống giữa cầu thang bên mạn thuyền với thuyền nhỏ. Tuy anh ta đã làm việc trên thuyền cướp biển ba năm rồi, nhưng vẫn không lấy được chút xíu bản lĩnh nhanh nhẹn của đám thủy thủ, luôn cố gắng nắm lấy mọi cơ hội thử rơi xuống nước.

“Lần sau lúc anh rửa mặt, tôi sẽ trông chừng để anh không bị chết đuối trong chậu rửa”. Nick kịp thời tóm được cánh tay của anh chàng bác sĩ, nhưng lại vì câu nói này mà được nhận về một tràng những lời mắng mỏ độc mồm “dậy thì muộn”.

Mấy người đóng giả làm thương nhân, ngồi xe ngựa tiến vào khu vực trung tâm thành phố nằm ở ven biển. Những ngôi nhà mái ngói đỏ tươi nhấp nhô nằm kề sát bên nhau dưới khung cảnh trời xanh mây trắng lại càng tôn thêm vẻ mỹ lệ khôn kham. Sự phồn hoa của thành phố này chủ yếu nhờ vào ngành sản xuất len và ngành công nghiệp dệt may, dường như phía sau mỗi cánh cửa chớp màu xanh lá cây kia, đều có một đôi bàn tay nhanh nhẹn khéo léo đang không ngừng quay sợi lách cách lách cách.

Nick đã từng lưu lạc ở Ý nhiều năm, tới Florence cũng có thể nói là quay lại chốn xưa. Xe ngựa đi qua bến cảng bận rộn, những vị khách giàu có ngồi trên thuyền lấy những đồng xu ném thia lia xuống biển, dù lũ trẻ con nghèo khổ nhao nhao nhảy xuống nước vớt.

“Hành vi của những con người nơi đây vẫn tồi tệ như thế”. Victor đội một chiếc mũ rộng vành che kín mặt, ánh mắt cay nghiệt từ trên cửa sổ xe ngựa nhìn chăm chăm vào đám thủy thủ đang cười ha hả kia, “Mỗi năm đều có rất nhiều người chết đuối, đáng lẽ phải xử bọn họ tội gián tiếp giết người mới đúng”.

Cảnh tượng này là hình ảnh quá đỗi quen thuộc đối với Nick, chẳng qua là quen rồi nên cho là bình thường, không có bất kỳ cảm xúc phẫn nộ nào, chỉ buồn rầu nói một câu: “Ai mà bơi giỏi mò một ngày thu nhập cũng không tồi đâu, đáng tiếc là tôi không biết bơi”.

Victor liếc nhìn nàng một cái đầy khinh thường: “Cô chỉ có tí chí khí như vậy thôi à”.

Karl không dám tưởng tượng, cuộc sống năm đó Nick ngưỡng mộ cả những kẻ kiếm tiền bằng việc vớt tiền xu là một cuộc sống như thế nào, nhất thời không nói nên lời.

“Cô giống hệt một con chó con nhìn chăm chăm vào cục xương”. Hayreddin nói, rồi móc ra một túi tiền xu Tây Ban Nha quăng cho Nick:

“Lát nữa xuống xe cô cũng ném đi, phải ném ngay trước mặt đám người luôn tự cho mình là đúng kia”.

Nick nhón lấy túi tiền, ước lượng chỉ ít cũng phải đến hai mươi đồng, nàng nhanh chóng cất số tiền xu vào trong túi, nghiêm sắc mặt nói: “Thuyền trưởng, còn lâu tôi mới tầm thường giống bọn họ”.

Hayreddin bật cười ha hả, nhìn nàng nói: “Đừng có nuốt trọn như thế, đây là cho mấy người tiêu chung. Đồ ở Florence là đặc sắc nhất và đầy đủ nhất Địa Trung Hải, hôm nay làm xong việc rồi thì giải tán, muốn thứ gì thì tự mình đi mua đi”.

Nick rất vui, háo hức nhìn những dãy cửa hàng sầm uất nhộn nhịp nằm san sát nhau bên ngoài cửa sổ, đó là những nơi nàng chưa từng được bước qua ngưỡng cửa. Ba người nàng, Victor, Karl, có thể chia nhau mỗi người bảy đồng, đây đã là một khoản phí du lịch mua sắm rất xa xỉ rồi.

“Victor, anh là người ở đây phải không? Có thứ gì giá rẻ mà chất lượng tốt thì giới thiệu đi?”

“Thứ giá rẻ mà chất lượng tốt thì chưa thấy bao giờ, tiền nào của ấy mới là quy tắc của nơi này”.

Victor dường như cực kỳ nhạy cảm với mấy chữ “người ở đây”, lại kéo sụp vành mũ xuống.

“Những thứ khác cô cũng chẳng nỡ bỏ tiền ra đâu, mua một cái chăn tốt ấy, vừa ấm lại vừa bền, đó chính là sản phẩm đáng để vung tay móc ví nhất ở Florence này đấy”.

Vì là nơi tập trung định cư của giới thương nhân quý tộc giàu có, thị trường hàng xa xỉ phẩm ở Florence muôn màu muôn vẻ, các sản phẩm dệt may và chế phẩm từ len được sản xuất ở đây cũng dựa theo tiêu chí chất lượng tốt

giá thành cao, các mặt hàng cao cấp đều sử dụng những loại thuốc nhuộm cực kỳ đắt tiền, màu sắc tươi sáng lại lâu phai.

“Thảm len kìa...” Nick chạm vào đồng tiền kim loại trong túi, trong đôi mắt sáng lấp lánh như trực tiếp viết bốn chữ nóng lòng muốn thử.

Mọi người trong xe nhìn dáng vẻ thích thú của Nick, cũng thấy có chút hứng thú dạo chơi.

Cuối cùng đã đến khu vực trung tâm thành phố, việc đầu tiên khi xuống xe ngựa không phải là đi tìm khách sạn, mà là đổi tiền.

Đồng vàng “florin”^[1] phát hành ở Florence là tiền thân của tiền tệ toàn châu Âu, những khu vực lưu hành chúng cực kỳ nhiều. Ở khắp mọi nơi trong thành phố đều có những điểm đổi tiền do ngân hàng lập ra, trên đường phố tập nập kê một chiếc bàn, một băng ghế dài và một nhân viên, là đủ để giải quyết vấn đề giao dịch đổi tiền của hơn mười loại tiền tệ đến từ các khu vực như Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Pháp, Anh, Hà Lan, đế quốc Ottoman, Ai Cập.

[1] Đồng florin được đúc lần đầu tiên vào năm 1252, đồng tiền này đã nhanh chóng nhận được sự tín nhiệm và công nhận rộng rãi, nhờ có nó mà hệ thống ngân hàng ở Florence đã thống lĩnh được hệ thống tài chính quốc tế.

Một đoàn người che giấu danh tính, vừa xếp hàng trước bàn đổi tiền ở những địa điểm làm việc chờ giải quyết giao dịch, vừa đánh giá cảnh quan xung quanh thành phố.

Nick đang ngăn người ra suy nghĩ về khoản tiền mua sắm thuộc về nàng, thì bất ngờ nghe thấy âm thanh chói tai át cả tiếng người huyên náo ầm ĩ, hét to: “Bắt lấy kẻ trộm! Có kẻ lấy trộm túi tiền của tôi!”

Đám đông liền trở nên náo loạn, Nick không nói tiếng nào vấp chân lên cổ cuống cuống bỏ chạy, cứ chạy không mục đích suốt nửa con phố, mới hiểu

ra người mà họ muốn bắt không phải là mình, ngượng ngùng gãi gãi mũi quay về.

“Lâu rồi không làm chuyện này, thần kinh có hơi nhạy cảm...”

Hayreddin thờ dài nói một câu: “Có đôi khi tôi thật sự không muốn thừa nhận, mang cô theo quả thực rất mất giá”.

Victor quay lưng lại, giả vờ như không hề quen biết nàng.

Karl vì muốn khóa lấp sự bối rối của Nick, bèn lên tiếng hỏi: “Những điểm làm việc sơ sài như vậy, trên bàn toàn là vàng bạc và tiền tệ, ngay cả một người bảo vệ cũng không có, nhân viên chỉ mãi vùi đầu ghi chép sổ sách, lẽ nào không lo lắng đến vấn đề an ninh sao?”

“Không phải lo, bọn họ đều là người của gia tộc Medici”. Nick trả lời chắc nịch, “Cho dù nhân viên kia có mót quá đi vệ sinh, thì lúc quay lại, một xu lẻ trên bàn cũng không bao giờ thiếu”.

Nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên khuôn mặt Karl, Victor bèn mở miệng giải thích: “Medici là một thế lực bản địa hung tợn lớn nhất ở đây, là xã hội đen đấy”.

Victor xuất thân từ một gia tộc lớn mạnh tuy sở hữu phong thái của những đại quý tộc, nhưng thực ra lại không có huyết thống của giới quý tộc châu Âu. Bọn họ là những người xuất thân từ thế giới ngầm làm giàu bằng cách mở ngân hàng, sử dụng tiền bạc, vũ lực và sự uy hiếp khống chế thành phố này trong suốt ba trăm năm nay.

Hayreddin hạ thấp giọng kể lại giai thoại năm đó: “Hơn ba mươi năm trước, người đứng đầu của dòng họ Medici “quý ông Lorenzo hào hoa” và em trai của ông ta bị đối thủ cạnh tranh lén tấn công trong một nhà thờ, người em trai chết ngay tại chỗ, Lorenzo trốn trong phòng chứa đồ thánh nên mới giữ được mạng sống. Sang ngày hôm sau, gia tộc Medici phản

công, tiêu diệt gia tộc Pazzi, một đối thủ trong lĩnh vực kinh doanh ngân hàng, ngay cả vị tổng giám mục được bọn họ chống lưng cho cũng không thể thoát khỏi cái chết, khắp các con phố lớn nhỏ ở Florence đâu đâu cũng là thi thể người bị chém đứt, toàn bộ thành viên nam chỉ có duy nhất một người liên hôn với gia tộc Medici là còn sống sót”.

Karl vô cùng kinh hãi: “Cái gì?! Lẽ nào người dân trong thành phố đều im lặng chịu đựng những hành vi tàn bạo này? Hung thủ có tội, nhưng cũng phải trải qua quá trình thẩm vấn đã chứ?”

“Cậu đánh giá cao phẩm chất của người dân trong thành phố quá rồi đấy”. Victor bật cười, “Trên thực tế Medici thực sự là một gia tộc rất được trọng vọng, tham dự hành động báo thù lần ấy có rất nhiều người là cư dân thành phố. Lúc diễn ra hình phạt treo cổ công khai, đám đông vây xung quanh không ngừng hét lớn “Treo cổ bọn chúng đi!” Bản thân những người trong gia tộc Pazzi cũng bị phanh thây treo phía bên ngoài tòa thị chính. Lorenzo thuê Botticelli vẽ lại tất cả việc này, ngay cả thầy dạy của tôi là Da Vinci cũng tham gia vào việc sáng tác. Nếu như cậu muốn tham quan cảnh tượng năm đó, hiện giờ bức tranh đó đang được treo ở trong tòa thị chính”.

Karl sốc đến độ không nói nổi lên lời, Nick nói một câu trần thuật mang tính tổng kết: “Vậy nên tuân theo quy tắc, thà rằng ăn trộm của Thượng Đế, chứ những thứ ở trên bàn kia dù có bị đánh gãy tay cũng không được động vào”.

Cho dù dùng vàng đánh cho Nick ngất xỉu, nàng cũng biết lần này tới Florence không chỉ để tham quan. Victor là người rất ghét phải ra khỏi nhà trong lúc thời tiết nóng bức, có thể bắt anh ta đội mũ rộng vành mặc áo choàng phơi nắng trong một ngày tháng Tám thế này, chỉ có thể là nhiệm vụ đặc biệt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một hàng người dừng chân ở khách sạn không lâu, đã có một cỗ xe ngựa màu đen xa hoa bí ẩn dừng bên ngoài.

Một vị quản gia trung niên sống lưng thẳng tắp như ruột bút khom lưng chào Victor đầy cung kính, gọi một tiếng: “Cậu chủ nhỏ”. Sắc mặt của anh chàng bác sĩ trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

Lên xe ngựa, biểu cảm mỉa mai chua cay cực phong phú của anh ta liền bị giấu đi, thay vào đó là vẻ lạnh lùng như mặt nạ.

“Nói rõ ràng trước, tôi là người đã tách riêng, giờ cũng đã mất quyền thừa kế, lần này chỉ phụ trách việc bắc cầu giạt dây, thành hay bại không phải là trách nhiệm của tôi đâu đấy”.

Hayreddin nhẹ nhàng gật đầu, dùng giọng nói trầm ổn vững vàng an ủi: “Đừng lo lắng thế, cậu chỉ tới làm việc thôi, có phải về nhà thăm người thân đâu”.

“Hừ... nơi này luôn khiến tôi cảm thấy không thoải mái”.

Qua một lúc, Nick trước giờ vẫn rất hiếm khi hỏi đến nội dung nhiệm vụ đột nhiên mở lời: “Thuyền trưởng? Ngài muốn gửi tiền vào ngân hàng của gia tộc Medici à?”

“Nếu may mắn, tôi lại càng hy vọng có thể kiếm chút đỉnh từ Lorenzo, ví dụ như bán cho ông ta vài thứ chẳng hạn”. Hayreddin nói đầy ẩn ý. Người hẳn vừa nhắc đến chính là cháu trai của vị Lorenzo ba mươi năm về trước, được gọi là Lorenzo II, là người đứng đầu đương nhiệm của gia tộc Medici, và là kẻ thống trị thực tế của Florence.

“Sao, có vấn đề gì?”

Nick không trả lời, trong vô thức duỗi tay ra nắm chặt lấy lưỡi hái bên trong túi vải, vẻ hưng phấn thoải mái khi tới Florence bị cuốn trôi sạch sẽ.

“Không có vấn đề gì. Chỉ là nếu thuyền trưởng muốn cướp ngân hàng, tôi cần phải chuẩn bị tâm lý một chút đã”.

Nick đã lăn lộn ở Ý nhiều năm nên hiểu rất rõ ý nghĩa của cái tên “Medici”, một gia tộc có quyền lực mạnh hơn cả chính phủ, một gia tộc giống xã hội đen không từ bất cứ thủ đoạn nào, tàn nhẫn và bạo lực.

“Chỉ dựa vào ba người chúng ta, có thể thuận lợi thoát thân đã là vô cùng khó khăn”.

Karl nắm chặt lấy chuôi kiếm, nghĩ cách để Nick an toàn thoát thân khi lâm vào tình huống xấu nhất, bầu không khí trong xe bỗng trở nên căng thẳng. Qua một lúc lâu (hoặc có lẽ là chỉ qua hai, ba phút), anh chàng bác sĩ đột nhiên phát hiện ra sơ hở trong câu nói của Nick: “Này con nhóc khốn kiếp kia, tại sao lại là ‘chỉ dựa vào ba người chúng ta’?”

Nick xòe đầu ngón tay ra đếm cho anh ta nghe: “Thuyền trưởng, tôi, Karl, ba người không sai mà”.

“Vậy còn tôi thì sao?”

“Anh á...”. Nick đánh giá anh chàng bác sĩ gầy gò yếu ớt bằng ánh mắt vô cảm: “Sức chiến đấu của anh xấp xỉ bằng không, nên không cần tính”.

Trong xe đột nhiên văng ra tiếng cãi nhau âm ỉ, âm thanh đầy phần nộ của một người đàn ông trẻ tuổi bật lên cao vút, thùng xe cũng vì thế mà lắc qua lắc lại theo.

Hayreddin chỉ mỉm cười quan sát trận hỗn chiến, đến khi Karl ôm Nick vào lòng, còn Victor chỉnh trang lại chiếc áo sơ mi xộc xệch và mũ đội đầu xong, bầu không khí căng thẳng lúc trước đã bớt hơi không còn tăm tích.

“Nếu là tôi, tôi sẽ không bao giờ phí thời gian vô ích đàm phán mấy cái hiệp ước hữu hảo đó đâu”. Những dây thần kinh căng cứng của Victor đã được thả lỏng, cuối cùng không nhịn được nói với Hayreddin: “Ba năm trước, người đứng đầu đương nhiệm Medici đã được quân đội Tây Ban Nha giúp đỡ ngồi lên vị trí cao nhất, hơn thế ông ta còn là cháu ruột của Giáo

hoàng Leo X, thuyền trưởng ngài có mối quan hệ ‘hài hòa và thân thiện’ với cả hai bên lẫn mà!”

“Cảm ơn, tôi ý thức rất rõ các mối quan hệ cá nhân của mình”. Hayreddin cười nói, “Nhưng đồng thời, quan hệ của Medici và Thổ Nhĩ Kỳ cũng cực tốt. Đế quốc Ottoman là khách hàng quan trọng nhất trong việc kinh doanh buôn bán của Florence, từ điểm này có thể thấy, Medici kỳ thực không có lập trường chính trị nào hết, chẳng qua coi tiền vàng là tối cao mà thôi. Vậy nên tôi muốn thử thời vận một lần xem sao, nếu có thất bại thì cũng chẳng tổn thất gì. Huống hồ, không phải cậu liên tục viết không ít những bức thư tình cảm gửi cho người nhà rồi hay sao?”

“Đó là công việc bất hợp lý mà thuyền trưởng cứ ép tôi phải làm!” Victor cực kỳ bất mãn nói: “Đến khi nào thì ngài mới có thể bỏ được những phương thức ngoại giao mờ ám đó hả? Không nương nhờ vào ai, cũng không thân thiết với ai, như vậy có thú vị lắm không?”

“Thú vị lắm!” Đôi mắt màu lam của Hayreddin sáng lấp lánh, tràn đầy vẻ tự tin không có gì là không làm được, “Chuyến đi này là tìm kiếm sự giàu có trong chốn nguy hiểm. Nếu như muốn sống đời yên ổn, thì thà tôi mua vài trăm mẫu vườn cây ăn quả rồi làm địa chủ cho xong!”

“Nhưng ngoại giao mờ ám kiểu này là con dao hai lưỡi, tuy rằng có thể có được lợi ích lớn nhất, nhưng bất cứ ai cũng có khả năng trở mặt thành thù!”

“Vậy không phải rất kích thích sao?” Hayreddin hỏi ngược lại, rồi mỉm cười tiếp lời, “Giống như quy tắc theo đuổi phụ nữ vậy, chỉ khi cô ấy như gần như xa, không nóng không lạnh với những người xung quanh, thì đó mới chính là lúc cậu để ý tới cô ấy nhất, vì cô ấy mà bất chấp tất cả dốc hết sức lực và tiền bạc của mình”.

Victor nhất thời không còn gì để nói, Hayreddin nhìn đến Nick, nàng không nói lời nào, chỉ nhìn hẩn chăm chăm, dường như đang lắng nghe rất chăm

chú.

“Nghe hiểu những gì? Nói thử xem nào”. Hayreddin hỏi.

“Vâng, đầu tiên tôi tán thành ý tưởng về vườn cây ăn quả và địa chủ”. Nick nghiêm túc phát biểu cảm tưởng của mình, “Và cả phương thức giao du để có thể thu được tiền bạc một cách nhiều nhất nữa”.

“Phương thức gì cơ?”

“Chính là những lời thuyên trướng ngài vừa nói đấy thôi, ngủ với tất cả mọi người, chỉ có vậy mọi người mới đồng ý trả nhiều tiền nhất”.

Hayreddin há hốc miệng, tiêu hóa hàm ý của những lời này một cách khổ sở.

“Không, không đúng, tôi nói là ‘như gần như xa, không nóng không lạnh’, cô không hiểu hai cụm từ này à? Không phải là ngủ! Mà là mờ ám!”

Nick giương cặp mắt to tròn, hiển nhiên là có chút nghi hoặc: “Không phải ngủ... vậy tức là bàn về chuyện giá cả xong sẽ phải giẫm lên chiếc ủng dưới gầm bàn ăn nữa đúng không?”

Victor đã nằm bò ra ghế phá lên cười đến nỗi không dậy nổi, Karl đỏ mặt tía tai khẩn nài xin thuyền trưởng đừng tiếp tục nói về đề tài này nữa. Cuối cùng Hayreddin cũng nhớ ra một quy tắc khi dẫn theo trẻ con đi cùng: Đừng bao giờ đàm luận những chủ đề không thích hợp trước mặt trẻ nhỏ, bọn chúng sẽ bóp méo tất cả mọi thứ.

Trong thùng xe ngựa không ngừng truyền ra những tiếng cãi nhau, tiếng cười, tiếng phàn bác đan xen vào nhau, vị quản gia ngồi ở bên ngoài xe nhẹ nhàng vung roi ngựa lên, khoe miệng để lộ ra một nụ cười rất khế.

Cậu chủ, hình như đã tìm được những người đồng hành khiến cậu ấy vui vẻ rồi.

Chương 24: Lorenzo rắn độc

Cuộc gặp mặt được sắp xếp tại đại bản doanh của gia tộc Medici – lâu đài Medici. Đây là tòa lâu đài cao tầng được xây dựng theo phong cách La Mã, với nền tảng là những phiến đá thô được xếp chồng lên nhau trông như một pháo đài kiên cố thời kỳ Trung Cổ, bức gia huy cực lớn trên tường thành khoe mẽ vinh quang của cả gia tộc: Trên tấm khiên màu vàng kim được tô điểm bằng sáu quả cầu màu đỏ sẫm, đại diện cho sáu sản nghiệp lớn chống đỡ cho gia tộc Medici gồm ngân hàng, gia công len, công nghiệp nhuộm, dược phẩm, xuất nhập khẩu tơ lụa và chế tác hàng thủ công.

Xe ngựa dừng ở trước cửa ngách, cả đoàn người được vị quản gia trung niên dẫn vào trong, đi bộ dọc theo một con đường mòn không có gì đặc biệt dẫn tới tòa nhà chính. Đối với một chuyến viếng thăm bí mật mà nói, quy cách tiếp đón như vậy dường như rất bình thường. Nhưng Victor biết, đây chẳng qua là thủ đoạn cường điệu chính thống của vị chủ nhà với sở trường là chiến tranh tâm lý trước mặt đứa con trai ruột thịt đã bỏ nhà ra riêng của mình mà thôi.

Rất nhiều tay đàn ông mặt mày hung dữ đang đi lại lang thang trong hoa viên, quần áo bọn họ mặc rất đẹp, nhưng khí chất rõ ràng không phải kiểu quý tộc nho nhã lịch sự. Tất cả không nói không rằng chỉ nhìn chòng chọc vào những vị khách mới tới, trong ánh mắt để lộ ra vẻ đe dọa lộ liễu, nhưng đáng tiếc chẳng có chút ảnh hưởng nào tới đoàn người của Sư Tử Đỏ. Đại bản doanh của đám cướp biển hiển nhiên còn có sức uy hiếp hơn ở đây nhiều.

Đứng hai bên cửa lớn là năm, sáu người đàn ông cao lớn vạm vỡ, cúi người hành lễ bằng thái độ thịnh hành trong xã hội thượng lưu – động tác lịch sự

nhưng ánh mắt lại rất kiêu ngạo, người đàn ông đứng đầu nói với Hayreddin:

“Quý khách tôn quý, để thể hiện sự kính trọng đối với chủ nhà, xin hãy để vũ khí của ngài ở lại đây, chúng tôi sẽ bảo quản cẩn thận cho ngài.”

Nick và Karl đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều phát hiện ra bên trong áo choàng của những người đàn ông này có giấu vũ khí.

Hayreddin mỉm cười, không chút do dự rút thanh đao Damascus ở thắt lưng ra, đặt lên chiếc khay trong tay một người đứng bên cạnh. Hắn đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ, Nick lập tức thả chiếc lưỡi hái xuống, Karl cũng tháo song kiếm ra. Trong một gian phòng lớn không bao giờ thiếu vũ khí, dựa vào thân thủ của ba người bọn họ mà nói, ở trên tay kẻ khác hay ở trên tay họ thì cũng không khác biệt gì nhiều.

“Mạo phạm rồi, tôi còn phải đặc biệt kiểm tra từng người một trong các vị đây”. Người đàn ông thu lại đao kiếm, ra hiệu cho những người khác lục soát thân thể.

Karl đang định lên tiếng, Hayreddin đã xua tay bảo hắn im lặng, sau đó dang rộng hai cánh tay ra, vô cùng thoải mái để đối phương khám xét một lượt.

Sau đó là đến Karl, lúc đến lượt chàng bác sĩ, tên khám xét bị một thanh niên cũng mang họ Medici trừng mắt lên nhìn, hắn liền chuyển mục tiêu sang Nick.

“Ấy! Người này thì không được”.

Không đợi Karl xông đến, Hayreddin đã thò tay ra kéo Nick vào lòng mình, bằng một khẩu khí đầy vẻ mờ ám nhưng giọng điệu từ chối tuyệt nhiên không cho phép kẻ khác nghi ngờ chất vấn: “Chỉ có tôi mới có thể động

vào thân thể của cậu nhóc này. Chủ nhà cũng nên thể hiện sự tôn trọng dành cho khách mới đúng”.

Khí thế ngang tàng và danh tiếng của Hayreddin khiến người đàn ông đó không dám cưỡng ép, gã chần chừ đánh giá Nick một lượt, là một thiếu niên thanh tú trắng trẻo, nhìn không có vẻ đe dọa nào. Có lẽ chỉ là một đứa trẻ làm ấm giường mà thôi. Gã đàn ông nghĩ.

“Được rồi, đối đãi ôn hòa với khách khứa, chúng tôi trước giờ luôn là những người khảng khái hào phóng. Xin mời các vị đi theo tôi”.

Thế là Nick “nhìn không có vẻ đe dọa nào” giữ lại được hai con dao găm trong ủng, thuận lợi bước chân vào nơi ở của tộc trưởng gia tộc Medici.

Các tác phẩm nghệ thuật hiếm có được bài trí giống như các tác phẩm bình thường khắp trong phòng khách và trên cả hành lang, những nghệ sĩ tên tuổi như sấm đánh bên tai như Masaccio, Botticelli, Raffaello, Michelangelo, đều tự hào vì từng được phục vụ cho gia tộc này.

Trên những bậc cầu thang đường bộ tráng lệ, trái tim đỏ tươi là một thanh niên đang dang rộng cánh tay về phía mọi người.

“Hoan nghênh! Những vị khách đáng kính. Em trai thân yêu của tôi, lâu rồi không gặp!”

Người thanh niên bước xuống cầu thang với dáng vẻ cực kỳ tao nhã, ôm lấy Victor một cách đầy khoa trương. Lúc má của hắn chạm vào má của mình, anh chàng bác sĩ chán ghét đến độ toàn thân cứng đờ. Hắn khéo léo đẩy đối phương ra, lạnh lùng nói: “Lâu rồi không gặp, ‘anh họ’ Piero”.

“Vẫn lạnh nhạt như vậy, người đẹp băng giá của tôi”. Lorenzo II bật cười hì hì nhìn cậu em họ bị mình đích thân gạch tên đuổi ra khỏi Florence, cứ như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nói một cách công bằng, Lorenzo Piero da Medici là một thanh niên khá đẹp trai. Tuổi tác và ngoại hình của hắn đều rất giống Victor: Mái tóc màu xám bạc, làn da trắng bệch quá mức, đồng tử nhạt màu thường thấy ở người có tình trạng loạn thần kinh, thân hình tao nhã nhưng gầy gò. Chỉ là đôi mắt của hắn không bị che khuất bởi cặp kính, nên mang đến cho người ta một cảm giác khác biệt hoàn toàn.

Victor chỉ lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng Lorenzo lại giống như một con rắn độc đang quan sát con mồi ở trong bóng tối, vẻ âm u ác ý thấm sâu vào tận xương tủy khiến người ta không rét mà run. Hắn chào hỏi “nhiệt tình”, dùng ánh mắt ấy đánh giá tất cả mọi người.

Hayreddin không may mắn động đậy, nụ cười vẫn ấm áp hài hòa như gió xuân; Karl cau mày, không muốn lên tiếng đáp lời; còn Nick, khi ánh mắt đó quét đến, liền có cảm giác như bị chiếc lưỡi của một con rắn độc liếm lên cổ.

Nàng không ngờ lại thoáng có chút run rẩy.

Nick chưa từng gặp Lorenzo. Nhưng những kẻ có ánh mắt giống như thế đều tàn nhẫn độc ác một cách khác thường, Nick không để lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, nhưng nỗi đau đớn của thể xác trong trí nhớ lại khiến nàng không kìm được mà co rúm lại.

Dường như Hayreddin lập tức phát hiện ra được tình hình đó, nên nhân lúc Lorenzo mời tất cả mọi người vào phòng khách nói chuyện, hắn cố ý dùng giọng điệu cứng chiều dặn dò Nick: “Này nhóc, cậu ở lại ngoài này đi, được tham quan lâu đài Medici là cơ hội ngàn năm có một đấy”.

Nick gật đầu đồng ý. Nàng biết biểu hiện của mình lúc vừa nãy có thể sẽ trở thành sơ hở của Hayreddin, bèn dứt khoát ở lại bên ngoài canh chừng, đề phòng bất trắc.

Lorenzo rất hào phóng để quản gia đưa Nick đi thăm quan, sau đó biến mất phía sau cánh cửa lớn cầu kỳ của phòng khách.

“Chủ nhân rất thích những hình tượng nghệ thuật có liên quan đến phụ nữ, nên đã sưu tập rất nhiều các tác phẩm chân dung. Giống như bức tranh ‘Đức Mẹ trong vườn hoa’ của Raffaello này chẳng hạn...”. Vị quản gia giới thiệu một cách đầy tinh thần trách nhiệm, nhưng Nick lại chẳng mấy may để tâm lắng nghe. Nàng vừa đi lang thang cầm chừng xung quanh phòng khách, vừa quan sát đường đi lối lại và địa hình từ trên cửa sổ.

“... Tôi rất vui, xem ra cậu chủ nhỏ sống rất vui vẻ”. Ở một góc hẻo lánh, sau một màn thuyết minh thao thao bất tuyệt, đột nhiên ông quản gia thấp giọng nói một câu.

“Vui vẻ gì cơ?” Nick không hiểu lắm, miễn cưỡng kéo đầu óc quay về hỏi lại.

“Tôi đang nói đến cậu chủ Victor”. Ông quản gia nở nụ cười ôn hòa nói, “Tôi đã từng có vinh dự được phục vụ cậu ấy rất nhiều năm”.

“Ồ, ông nói anh chàng bác sĩ đó hả”. Nick giật mình, sau đó nói một câu chả ra đâu vào đâu, “Có lẽ vậy”. Lúc hãnh chảnh chọe với người khác quả đúng là trông rất vui vẻ.

“Lúc còn nhỏ, cậu chủ là một cậu bé dịu dàng lương thiện, cậu ấy từng trèo lên cây trả một chú chim non bị rơi xuống đất về lại trong tổ”. Ông quản gia nhớ lại, khuôn mặt lộ ra vẻ ngậm ngùi, “Nhưng cậu ấy không giống với những người khác trong gia tộc Medici, vì thế đã phải chịu không ít thiệt thòi. Không có hứng thú với việc kinh doanh của gia tộc, nên trước giờ chẳng thể hòa hợp được mọi người”.

“Đó là vì anh ta có sở thích khác người...” Nick nhỏ giọng đáp. Sở thích mổ xẻ thi thể người chết.

“Hôm nay nhìn thấy cậu ấy thoải mái trong xe ngựa như vậy, tôi thực sự thấy rất mừng. Cảm ơn các cậu”.

Cuối cùng Nick cũng có hứng thú trò chuyện dăm ba câu với ông quản gia, nhưng lúc hai người đi vòng qua góc đó, ông quản gia lập tức khôi phục lại vẻ hiêu khách nghiêm nghị, giống như chưa từng xảy ra cuộc nói chuyện lúc vừa nãy, tiếp tục màn giải thích về các tác phẩm nghệ thuật.

“Bức tranh ‘Nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng’ này là tác phẩm của một họa sĩ vô danh, nhưng do thủ pháp và chủ đề đều hết sức độc đáo, nên chủ nhân cũng khá coi trọng nó”.

“Nữ thần chiến tranh...”. Sức chú ý của Nick đổ vào bức họa, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới lâu thêm chút nữa.

Trong bức tranh là một phụ nữ châu Âu mặc chiến bào màu trắng, khuôn mặt đã không còn trẻ nữa. Tay của nàng cầm một cây trường thương, ánh mắt rất kiên định, trong phong thái đẫm máu ấy mang theo vẻ oai hùng đầy khí phách. Bối cảnh là dãy tường thành u ám đổ nát, chỉ có trên sườn núi phía xa xa, là một tòa cung điện rộng lớn được xây bằng những viên đá đỏ, làm nổi bật người phụ nữ mặc áo choàng trắng.

“Bức tranh không ký tên, cũng không ghi lại nhân vật chính là ai. Nhưng tòa cung điện màu đỏ làm nền kia, thường được gọi là ‘cung điện màu đỏ’ ở Granada Tây Ban Nha, là cứ điểm cuối cùng của người Moor ở lục địa châu Âu”.

“Cho nên đây chính là cảnh tượng thành phố Granada bị tấn công vào năm đó?”

“Đúng vậy, theo gợi ý từ chiến bào màu trắng và tòa cung điện màu đỏ, người phụ nữ này có lẽ là nữ hoàng Isabella I^[1] của Castila. Ba mươi năm trước bà đã đích thân dẫn đầu mười vạn tướng sĩ tấn công Granada, đồng

thời tuyên thệ bên ngoài thành phố rằng, nếu không thể thu hồi lại phần đất đai đã mất của tổ quốc thì không bao giờ cời chiến bào. Cuối cùng, bà đã thống nhất được Tây Ban Nha, hoàn thành bá nghiệp một đời”.

[1] Nữ hoàng Isabella I (1451 – 1504), nữ hoàng của Castila và Leo'n. Cùng với chồng là Fernando II của Aragon, bà đã có công trong việc mang lại sự ổn định cho các vương quốc này, tạo cơ sở để vua Karl V của đế quốc La Mã thần thánh – người cháu nội của bà thống nhất vương quốc Tây Ban Nha.

Nick không có thiện cảm đối với đất nước Tây Ban Nha, nhưng sự tích về nữ hoàng tiếng tăm lừng lẫy này, mọi phụ nữ và trẻ em ở khắp châu Âu đều biết, bà chiến đấu cả đời, nhưng hiếm có ai mà cả hành vi và cử chỉ lại không may mắn có chút tỳ vết nào như vậy, có thể nói đây là ví dụ điển hình cho sự hoàn hảo tuyệt đối của Chúa Kitô trên thế gian, nhưng đáng tiếc lại qua đời quá sớm, cuộc đời của phụ nữ đều thật bất hạnh.

Đúng vào lúc ấy, một con ngựa to khỏe bốn vó tung bay phi thẳng vào chính giữa sân trước của cung điện, người điều khiển ngựa thân thủ nhanh nhẹn lật người nhảy xuống yên ngựa, chạy bộ về hướng nhà lớn. Ông quản gia cau mày một cái rất khế, nói một tiếng xin lỗi, rồi sải bước đến giữa sân, người điều khiển ngựa mặc áo choàng có gắn gia huy của gia tộc Medici vừa ghé vào bên tai ông quản gia sốt sắng nói gì đó, vừa chỉ chỉ về phía phòng khách.

Nick chạy đến trước cửa phòng khách nôn nóng gõ vài tiếng, rồi không đợi người bên trong cho phép đã mở cửa len người qua khe hở.

Cuộc trao đổi giữa những người trong thế giới ngầm cấm kỵ nhất là bị quấy rầy, những chuyện nhỏ nhặt không liên quan nếu làm không khéo sẽ trở thành một màn đẫm máu. Nick đột nhiên xông vào, đoàn người của Sư Tử Đỏ lập tức hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Sao thế, nhanh như vậy đã chơi chán rồi à?” Hayreddin hỏi Nick với vẻ quan tâm, nhưng ánh mắt lại nhìn xoáy vào Lorenzo, Karl chậm chậm di chuyển đến chặn ở vị trí cửa lớn.

Nick giả vờ phàn nàn rất ngây thơ: “Chẳng thú vị gì cả, có một người cười ngửa chạy qua chạy lại, quá ồn ào”.

Lorenzo ngăn mấy tay trợ thủ đang móc vũ khí ở phía sau lưng lại, hẳn biết nếu không lập tức giải quyết chuyện này thì sẽ rất phiền phức, vì thế bèn dang rộng hai tay, hướng lòng bàn tay trống không về phía các vị khách, buông lời cam kết: “Xin các vị đừng nghĩ nhiều, giao dịch không thành nhưng nhân nghĩa vẫn còn mà, trở mặt với Sư Tử Đỏ cũng không mang lại chút lợi lộc nào cho chúng tôi”.

Hắn ngồi nguyên tại chỗ, cho trợ thủ ra ngoài hỏi han tình hình. Ông quản gia rất nhanh đã chạy theo đến nơi, trông thấy cảnh gươm tuốt vỏ nổ giương đây nọ, lập tức báo cáo với Lorenzo: “Chủ nhân, ‘vị khách’ ở phía Đông Nam bất ngờ tới viếng thăm”.

“Ra là vậy”, Lorenzo vỗ vỗ tay, thoải mái nói, “Thì ra là một vị bà con thân thích tới thăm tôi, không liên quan gì với các vị hết”.

“ ‘Vị khách’ ở phía Đông Nam à...”. Hayreddin mỉm cười, lời nói đầy ẩn ý: “Thế thì đúng là một vị khách rất tôn quý rồi, xem ra để tránh nghi ngờ chúng tôi đành phải cáo từ thôi”.

Phía Đông Nam của Florence chính là lãnh thổ Giáo hoàng, “vị bà con thân thích” của Medici từ thành Vatican tới viếng thăm, thiết nghĩ chỉ có thể là người chú ruột của Lorenzo, Giáo hoàng đương nhiệm Leo X.

Lorenzo cười hì hì ngậm thừa nhận: “Hôm nay thật không may, tôi cứ nghĩ sẽ giữ các vị ở lại đây dùng bữa tối. Nhưng vị bà con thân thích này có đôi chút hiềm khích với ngài thuyền trưởng, nên không gặp mặt trực tiếp sẽ tốt hơn”.

Chuyện Sư Tử Đỏ từng cướp hai chiếc thuyền lớn chở đầy vàng bạc châu báu của Leo X, không phải chỉ dùng vài từ “đôi chút hiềm khích” là có thể hình dung được cơn phẫn nộ của Giáo hoàng. Đúng là quá khéo, hai người lại cùng chạm mặt ở Florence này. Hayreddin thuận theo lời đề nghị, lập tức đứng dậy cáo từ, Lorenzo không thể tiễn khách ra tận cửa được nên tỏ vẻ rất áy náy. Nụ cười của hắn tươi hơn khi ôm chặt lấy Victor, nhân cơ hội hai khuôn mặt kề sát vào nhau ghé vào tai cậu em họ nhẹ nhàng nói: “Nhanh như vậy đã phải đi rồi, mấy năm nay anh thật sự rất nhớ chú...”.

Con người của anh chàng bác sĩ co lại, tóc gáy dựng thẳng đứng. Nhưng anh ta đã không còn là chàng thanh niên quý tộc ngây thơ chưa từng trải sự đời ba năm về trước nữa, chỉ lạnh nhạt đẩy tay chủ nhà ra: “Cáo từ Piero, tôi cũng sẽ rất nhớ anh”.

Cả đoàn người đi bộ dọc theo hành lang treo tranh, Hayreddin cố ý thả chậm bước chân, dáng vẻ giả vờ như đang thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật đi một lúc rồi lại dừng. Không lâu sau, một cỗ xe ngựa màu vàng nhạt tuyệt đẹp liền tiến vào trong chính giữa sân, Lorenzo đích thân ra tận cửa đón tiếp. Bốn người Hayreddin nấp phía sau cửa sổ, nhìn tộc trưởng gia tộc Medici quỳ xuống trước mặt một người đàn ông trung niên mặc áo choàng đỏ, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của người đó.

“Cha...”.

Nick nhìn thấy cử động của đôi môi.

Leo là chú ruột của Lorenzo, nhưng biểu tượng hai chiếc chìa khóa đan chéo nhau bên dưới vương miện trên chiếc nhẫn thánh của ông ta, chính là đại diện cho uy quyền của hết thảy mọi thứ trên trời dưới đất. Lorenzo hôn lên chiếc nhẫn, sử dụng tôn xưng mà tất cả mọi người đều dùng để gọi Tòa Thánh – Đức Cha.

Buổi gặp mặt kết thúc vội vã như vậy, nếu như nói “không thất bại triệt để là hoàn toàn thành công” là mười thì hôm nay Hayreddin đã nắm được năm phần.

Mục đích của hắn là ký kết hiệp ước hợp tác chính thức với Medici: Florence cung cấp các bến cảng neo đậu tàu thuyền an toàn và là thị trường tiêu thụ số hàng hóa đánh cướp được, bù lại Sư Tử Đỏ hứa sẽ không động đến những tàu thuyền qua lại nơi này. Nhưng Lorenzo lại không muốn quá mạo hiểm như vậy – tuy rằng việc buôn bán của cướp biển có cực nhiều lợi ích, nhưng sự nguy hiểm đến từ vũ đài chính trị lại khiến hắn ta phải chùn bước. Công khai ký kết hiệp ước với kẻ thù của Tây Ban Nha và Giáo hoàng không phải là một cuộc giao dịch yên ổn.

“Thật không may lại gặp phải một tên thích chơi trò ngoại giao mờ ám”. Hayreddin tự giễu, “Nhưng tốt xấu gì hắn ta cũng thích kiếm tiền, nên cơ hội hợp tác ngầm vẫn sẽ có. Vấn đề là, quý ngài ở Tòa Thánh tới tìm cháu trai mình để làm gì vậy kia?”

“Dù sao cũng không phải là tới truyền đạo cho Rắn Độc”. Victor lạnh lùng nói: “Gửi Piero đến địa ngục tôi sẽ tán thành, nhưng ông chú đó không chắc sẽ đồng ý đâu, hai người bọn họ cùng một giuộc, còn giống nhau hơn cả cha con ruột thịt”.

“Khi còn nhỏ chắc chắn là hắn hoàn toàn bắt nạt anh đúng không?” Nick nhìn anh chàng bác sĩ với vẻ đồng tình, “Quản gia đã nói cho tôi biết cả rồi, cậu thiếu niên dịu dàng lương thiện, còn rất thích trả chim non về tổ nữa”.

Chàng bác sĩ nham hiểm độc mồm lúc bình thường không ngờ cũng có một tuổi thơ như vậy, Hayreddin và Karl cùng lúc phá lên cười.

“Cô!!! Ông già Sebastian khốn kiếp này...”.

Victor cực kỳ bối rối, tức giận đến toàn thân run rẩy, tai và cổ đỏ lựng. Nick thấy tình hình không ổn, không đợi Hayreddin ra lệnh giải tán thì đã chạy

dạt ra xa đến hơn ba mươi mét, vẫy vẫy tay, chỉ để lại một câu phía sau lưng: “Thuyền trưởng, tôi đi mua chăn đây!” Sau đó chui vào một con hẻm nhỏ, hoàn toàn mất dạng.

Nàng ra sức liều mạng chạy trốn, chỉ sợ bị đồng bọn nhìn ra điểm kỳ lạ, vì không tìm được sự hưng phấn và cảm giác hoảng loạn mà cả người phát run.

Vừa rồi lúc ở cung điện Medici, khi những người cùng đi với Giáo hoàng lần lượt bước xuống xe ngựa, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vậ thôi, nhưng Nick đã nhìn thấy trong số đó có một ánh mắt khiến nàng cả đời này cũng không thể quên được.

Một cơn rã độc cắn nuốt hết thảy mọi niềm hạnh phúc và những kỷ niệm xa xưa.

Khi chạng vạng tối, trời Florence tí tách mưa rơi, nhìn những tầng mây dày nặng xám xịt, e là sẽ càng lúc càng lớn. Karl lo lắng bồn chồn đi đi lại lại trong khách sạn, Nick vẫn chưa về, mà nàng tuyệt đối không phải là người vì mấy cái lý do kiểu trời mưa mà móc tiền ra mua ô.

Phía chân trời loáng thoáng truyền đến tiếng sấm, cuối cùng Karl không thể chờ đợi thêm được nữa, chỉ nói một câu “Tôi đi đón cô ấy” rồi xông vào màn mưa.

Victor nhàn nhã thưởng trà, hết cách nói: “Con nhóc khốn kiếp đó không nỡ mua ô, nhưng lẽ nào lại không biết tìm chỗ trú mưa sao?”

Hayreddin không lên tiếng tiếp lời, chỉ nhìn chăm chăm ra phía ngoài khung cửa sổ u ám, tìm kiếm bóng dáng của chim ưng, bồ câu đưa thư, hay những loại chim khác. Hắn đang đợi tin tức từ lãnh thổ Giáo hoàng.

Karl không nắm rõ địa hình khu vực gần đây, nên chỉ có thể chạy qua chạy lại trên mấy con đường nhất định phải đi qua để đến được khách sạn, người

trên đường tất tả vội vàng quay về nhà, hẩn lo lắng tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện ra người mình muốn thấy đâu. Mãi cho đến khi sắc trời đã tối hẩn rồi, một bóng người nhỏ bé mới xuất hiện ở chỗ ngoặt, ánh đèn dầu từ trong cửa kính của một nhà hàng hắt lên, kéo theo cái bóng đang lê bước cô độc một mình.

Karl giương ô chạy tới đón nhìn thấy người Nick ướt đẫm, trên lưng cồng một thứ gì đó được cuốn bằng vải dầu cúi đầu đi trên đường.

“Sao giờ mới về! Lại còn đi lè rề như vậy nữa!” Karl đau lòng nhường toàn bộ ô cho nàng, không quan tâm đến những hạt mưa đang thấm ướt mái tóc vàng của mình.

Nick mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn hẩn một lúc, mới nhận ra đây là chú chó săn mồi của mình.

“Tôi đi mua chăn mà. Hơn nữa chạy nhanh rồi cũng sẽ bị ướt thôi, thế thì chi bằng cứ từ từ mà đi tiết kiệm chút sức lực”.

Karl thấy nàng bơ phờ ủ rũ, bèn hỏi: “Sao lại không vui thế? Đánh nhau với người ta à?”

“Không, chỉ là không ngờ chăn lại đắt như vậy”. Nick đáp qua loa, rồi cúi đầu dụi dụi vào bên người Karl, “Chúng ta quay về thôi”.

Cả người đi đón và người được đón, đều quay trở về khách sạn trong tình trạng ướt như chuột lột, liền bị Victor cười nhạo cho một trận. Hẩn ném cho mỗi người một chiếc khăn để lau tóc, thò tay mở cuộn vải dầu của Nick ra: “Để tôi xem xem cô mua được thứ gì tốt nào”.

Bên trong cái bọc là một tấm chăn len hoa văn Ba Tư cỡ lớn màu đỏ thẫm, dày dặn mà mềm mại, cảm giác khi sờ tay lên thích vô cùng. Nhưng Victor vừa kéo hai đầu chăn rồi giũ ra, mới phát hiện hoa văn bị cắt đứt ngay chính giữa – đó căn bản chỉ là một nửa tấm thảm.

Victor ngậy người, rồi lập tức hiểu ra nguyên nhân. Liên đoàn chế tạo len của Florence có yêu cầu cực cao về chất lượng sản phẩm, những tấm thảm màu nhuộm không đều, hoa văn xiên lệch, thì thà cắt đôi rồi bán lại cho cánh bán hàng rong chứ tuyệt đối không bao giờ trộn lẫn chúng vào trong các đơn hàng. Giá cả của những tấm thảm lỗi này rất rẻ, là sự lựa chọn hàng đầu của người nghèo.

Anh chàng bác sĩ giận dữ gầm lên: “Cô đúng là cái đồ bunn xin hết thuốc chữa! Số tiền thuyền trưởng trả cho cô đảm bảo đủ dùng, lẽ nào tiết kiệm lại giấu hết ở trong hang chuột rồi à?”

Nick sờ sờ mũi, hơi chút xấu hổ: “Một nửa thôi cũng rất tốt rồi mà, vừa dày lại vừa ấm, giá tiền lại chỉ bằng một phần mười thành phẩm xịn. Huống hồ người tôi nhỏ, hoàn toàn đủ dùng”.

“Chuyến này cô tới Florence chỉ để mua loại hàng giá rẻ bán lại cho mấy tay vỉa hè này thôi à?”

“Dù sao cũng dùng trong phòng của mình, chẳng có ai nhìn thấy, hơn nữa mọi người trên thuyền đều đắp chăn được phát cho mà...”

“Khốn kiếp, thu nhập của cô chỉ để đem đi so với cái đám ngay cả một cái áo sơ mi để thay lúc tắm rửa mà cũng không có thôi sao?”

Karl nghe Victor cứ chế nhạo đi chế nhạo lại Nick mãi, siết chặt lấy chiếc khăn mặt không nói lời nào, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cuối cùng không nhịn được nữa lên tiếng thô lỗ cắt ngang: “Đừng nói nữa! Nếu không phải, nếu không phải... thì cô ấy luôn được dùng những thứ tốt nhất!!”

Anh chàng bác sĩ lập tức im lặng. Hồi lâu sau khóe môi mấp máy được vài lần, nhưng cũng chỉ thốt ra được có một câu “Xin lỗi”, sau đó lách người chui vào phòng.

Nick thấy Karl đột nhiên nổi nóng, hoang mang hỏi: “Anh sao vậy?”

Karl ngẩn người ra nhìn cô chủ của mình, mắt bỗng hoe hoe đỏ. Nàng mặc quần áo con trai, đội mưa đi bộ ướt như chuột lột. Không có xe ngựa, không có người hầu, ở một thành phố coi trọng giá trị vật chất, mà ngay cả một tấm chăn cũng không nỡ mua cả cái.

“Xin lỗi...”. Karl cúi thấp đầu đau khổ nói, “Là lỗi của tôi, tôi sẽ đi xin lỗi bác sĩ”. Nói đoạn liền bước ra khỏi phòng.

Hai người đều đã đi cả. Tiếng sấm vang lên âm âm, Hayreddin im lặng nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ.

Đông bão đến rồi.

Chương 25: Lăn theo dấu vết

Một cơn bão lớn không biết từ đâu đến đã tấn công vùng ven biển Địa Trung Hải, toàn bộ nước Ý chìm trong những trận mưa to gió lớn mịt mù che kín đất trời

Cùng lúc đó, tin tức hoàng đế Maximilian I của đế quốc La Mã thần thánh bệnh nặng qua đời đã bắt đầu lan rộng, cơn gió bão tranh đoạt hoàng vị đã cuốn theo toàn bộ châu Âu lâm vào tình cảnh không đoán trước được tương lai.

Chỉ có hai người thừa kế có tính cạnh tranh nhất là vua Francois I của nước Pháp và cháu ngoại của “nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng” – hoàng đế Charles V của Tây Ban Nha. Ngai vàng sẽ do đoàn đại cử tri gồm mười chín vị hầu tước tổng hợp từ khắp các cuộc bầu cử bỏ phiếu, việc này đối với vị vua trẻ mà kẻ địch truyền kiếp đã huy động tất cả những lực lượng có thể huy động được, thì tầm ảnh hưởng từ các phương diện như chính trị,

quân sự, hối lộ tiền bạc, tôn giáo đã bắt đầu mở ra một cuộc cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Những cơn mưa lớn không ngăn được hứng thú đi dạo phố của Nick, ngày thứ hai, ngày thứ ba, cứ sáng sớm là đã không thấy bóng dáng nàng dâu, và chỉ quay về khi đã nửa đêm.

Còn tin tức mà Sư Tử Đỏ vẫn luôn mong chờ, cuối cùng cũng đã bắt chấp mưa gió đến được tay hắn.

“Người đàn ông đến Florence cùng Leo X, chính là tổng đốc Napoli, hầu tước Tây Ban Nha, Pedro de Toledo”.

Hayreddin vò nát tờ giấy rồi ném ra ngoài cửa sổ, mảnh vụn bay chấp chới trong không trung, sau đó bị những hạt mưa xối xả làm cho ướt đẫm và nhão nhoẹt. Bàn tay đút trong túi của Nick siết chặt lại thành đấm, ánh mắt không chút cảm xúc nhìn cái tên biến mất dần trong màn mưa.

Pedro là cận thần được Charles V tin tưởng nhất, được ủy nhiệm tới thuộc địa của Tây Ban Nha ở phía Nam nước Ý chủ trì sự vụ. Sự xuất hiện của ông ta ở mảnh đất Florence hỗn loạn rồn ren này hiển nhiên không phải vì tham quan ngắm cảnh cùng Giáo hoàng.

“Mục đích chú tôi giới thiệu Pedro với Rắn Độc đã quá rõ ràng, hoàn toàn giống với thuyền trưởng ngài, tới kiếm tiền”. Victor từ từ rót sữa dê tươi vào trong cốc, quan sát những bọt trắng nổi lên trong chén trà xanh, “Xưa nay những ngân hàng ở Florence đều rất thích đầu tư vào chính trị, đám vua chúa đại công tước đến đó vay tiền là chuyện thường ngày”.

“Charles cũng thiếu tiền sao?” Karl không tài nào hiểu nổi, “Toàn bộ châu Mỹ và một nửa Địa Trung Hải đều là của ông ta, sao ông ta có thể thiếu tiền được?”

Hayreddin lắc lắc đầu: “Số vàng đó không chỉ thuộc về một mình nhà vua, Charles muốn có được ngôi vị hoàng đế của đế quốc La Mã thần thánh, nhất định cần rất nhiều tiền để hối lộ đoàn hầu tước đại cử tri thì mới thành công. Trong đất nước Tây Ban Nha vẫn còn có rất nhiều người không ủng hộ ông ta, khoản quỹ dành cho cuộc bầu cử này rất lớn, Charles phải tự mình tìm cách thôi”.

“Nếu Lorenzo thực sự hỗ trợ tài chính cho ông ta thì...”

“Vậy thì Charles muốn gió được gió, muốn mưa được mưa”. Hayreddin nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt còn âm u nặng nề hơn cả bầu trời. Hồi lâu sau, hắn đột nhiên bật cười, đôi mắt dưới ánh sáng phản chiếu của những tia chớp bắn ra những luồng sáng đỏ của một con sư tử khát máu. “Cứ để cho kẻ thù được kiêu ngạo đặc ý mãi như vậy cũng không phải là tác phong của tôi. Nick, cậu phải ra ngoài một chuyến rồi, tôi sẽ tăng gấp ba lần lương làm thêm giờ cho cậu”.

Nếu như nói có việc gì đấng toàn năng Barbarossa Hayreddin không thể làm được, thì chỉ có khả năng vô cùng yếu kém trong công tác tình báo. Mái tóc đỏ rực nổi bật cùng với ngoại hình vô cùng điển trai của hắn, khiến cho tất cả mọi người gặp một lần là nhớ mãi không quên, hiển nhiên không thích hợp để làm những công việc bí mật như theo dõi giám sát. Mà cậu nhóc cấp dưới của hắn, lại hoàn toàn đảm nhiệm được công việc ấy.

Trong một con hẻm nhỏ chỉ cách cung điện Medici ba trăm thước Anh, một cậu thiếu niên đầu quấn khăn đang náu mình dưới một mái hiên gặm bánh mì. Thân hình cậu nhóc gầy nhỏ, khuôn mặt lem luốc cùng ánh mắt mơ hồ, là hình tượng tiêu chuẩn cho những người bưng bê chạy bàn, tạp vụ, trộm cắp, khiến người ta nhìn thấy rồi lập tức quên ngay.

Trước khi thuyền trưởng hạ lệnh, Nick đã mai phục ở đây được hai ngày rồi, nhưng kiểu phòng vệ của pháo đài nhà Medici hoàn toàn không cho kẻ khác cơ hội tiếp cận, người mà nàng chờ đợi cũng không có hứng thú ra

ngoài thường ngoạn mua sắm. Mệnh lệnh của Hayreddin là: Điều tra xem nhiệm vụ của vị tổng đốc Pedro kia đã hoàn thành chưa. Nếu không mượn được tiền, vậy thì tốt; nhưng nếu ông ta thật sự tranh thủ được sự ủng hộ của Lorenzo thì... Nick thò tay ra sau lưng, vuốt ve lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo như băng của thanh lưỡi hái. Nó và nàng có chung một mục đích.

Cơn mưa mãi không dứt, cái nóng rực cuối cùng của mùa hè đã được xua tan hoàn toàn, chợ đã đóng cửa, không một ai ở bên ngoài. Trong bầu không khí lạnh lẽo ẩm ướt kèm theo những cơn mưa bụi không ngừng tấp lên người, tuy đã trốn dưới mái hiên, nhưng Nick vẫn bị ướt hết nửa người. Ấm ướt, nhớp nháp, lạnh lẽo, giống như chiếc lưỡi của một con rắn độc. Nick nhắm mắt nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra dưới tầng hầm năm đó, sợ hãi thù hận đã bị thời gian làm cho nhạt nhòa, khiến nàng quên mất khuôn mặt của kẻ thù.

Cuộc xét xử năm đó do giám mục Calitos chủ trì, nhưng đứng phía sau thân hình béo ục ịch ấy, luôn luôn có một người đàn ông với ánh mắt âm u lạnh lẽo y như một con rắn độc.

“Vạch mắt con bé đó ra, để nó nhìn cho kỹ thẳng chú của nó”. Giọng nói của người đàn ông không mang theo chút cảm xúc nào.

Nick dừng nhớ lại những chuyện xưa, móng tay bấm mạnh ngập sâu vào tận cánh tay, mới ngăn được cơ thể đang run rẩy. Ông ta không có tên, không có dấu vết, tất cả mọi người đều nói rằng chưa từng gặp ông ta, Nick hỏi thăm lan man không có mục đích rất lâu cũng không tìm ra được chút xíu manh mối nào.

Nhưng đuôi của con rắn vẫn cứ phải lộ ra ngoài.

Pedro de Toledo.

Nick lặng lẽ lẩm nhẩm cái tên ấy một lần nữa, nhai đi nhai lại trong miệng từng từ một, giống như đang gặm nhá một chiếc giày mốc meo trong lúc

đói khát cùng cực. Nàng nhìn đăm đăm vào bức tường dày dặn chắc chắn của tòa lâu đài Medici, ngay cả một con chuột chui ra cũng quyết không bỏ qua.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, trong con hẻm nhỏ vang lên tiếng bước chân lép nhép lép nhép, một người đàn ông đi ủng cao giẫm lên những vũng nước tiến lại gần.

“Cô lại quên mang ô rồi”. Chàng trai tóc vàng nói.

“Quay về đi, thuyền trưởng bảo tôi theo dõi một mình”. Nick từ chối.

“Nhưng thuyền trưởng đã thay đổi ý kiến rồi”. Karl nói, “Ngài ấy lệnh cho tôi đến giúp cô hoàn thành nhiệm vụ”.

“Mái tóc màu vàng của anh quá nổi”.

“Tôi sẽ theo dõi từ xa”.

“Nếu như ông ta chỉ có lúc rời đi mới chịu bước ra, tôi chắc chắn sẽ phải đuổi theo đến tận Napoli”.

“Nếu thế tôi sẽ cùng cô đến Napoli”. Karl cố chấp đưa ô sang, “Tôi đã nói rồi tôi sẽ mãi mãi đi theo cô”.

Đối với chiêu này, Nick hoàn toàn bó tay, đành phải nhận ô rồi mở ra.

Karl tùm tùm cười rồi móc từ trong người ra một chiếc bánh mì tươi ngon mang theo độ ấm của cơ thể nhét vào tay nàng, đôi ủng cao lại lép nhép lép nhép giẫm lên những vũng nước rời đi.

Không ngờ nói đùa mà trúng, người đàn ông tên Pedro đó vô cùng cẩn thận, dường như hoàn toàn không muốn để người khác phát hiện ra hành tung của mình. Sáng sớm ngày hôm sau, ông ta ngồi trên cỗ xe ngựa của

Giáo hoàng rời khỏi lâu đài Medici, mười mấy hộ vệ phi ngựa đi dọc theo bờ biển chạy về phía Nam, đích đến chính là lãnh địa của ông ta – Napoli.

Tên Lorenzo xảo quyết không tiết lộ chút xíu thông tin vào về cuộc nói chuyện với vị khách về cuộc nói chuyện với vị khách Tây Ban Nha, Hayreddin cùng với Victor trở lại thuyền, đi vòng theo đường biển đến Napoli. Pedro làm đủ mọi loại chuyện mờ ám suốt mười mấy năm nay, nên tính cách thâm trầm cẩn trọng, công tác bảo vệ an toàn được bố trí cực kỳ hoàn hảo, Nick và Karl buộc phải che giấu thân phận, lên một chiếc xe ngựa bình thường dành cho khách du lịch bám theo sát sao.

Trên cỗ xe ngựa thô sơ chen chúc những người nghèo khổ rời nhà đi xa cùng vài tiểu thương buôn bán nhỏ lẻ, vì bánh xe đi vào con đường lầy lội nên nghiêng ngả lắc lư, so với cỗ xe ngựa sang trọng của gia tộc Medici kém xa. Karl lấy thân mình ngăn một người đàn ông đang vừa ngủ gật vừa chảy nước dãi, giữ lại cho Nick một khoảng không quá khó chịu. Hắn cúi đầu nhìn cô chủ của mình, nàng không mấy may động đậy nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, tựa như một cái xác không chút cảm xúc.

Trong lòng Karl đột nhiên nảy sinh cảm giác sợ hãi. Dè dặt thò tay ra huých huých vào người nàng, Nick khẽ động, nhìn hắn với vẻ thắc mắc.

May quá, vẫn còn sống.

Karl thầm cười nhạo bản thân, cũng đâu phải chưa nhìn thấy dáng vẻ giết người của nàng. Nếu Pedro thật sự là người chủ mưu ra lệnh năm đó, thì phản ứng của Nick có thể nói là cực kỳ bình thường. Đêm đã về khuya, trong xe, hành khách đều đã ngủ say, bánh xe lăn qua những viên đá, phát ra âm thanh giòn ghẹt không theo quy luật. Trong bầu không khí tĩnh mịch ấy, không biết tại sao lại khiến bí mật được giấu tận sâu thẳm trong lòng Karl được buông lỏng.

“Cô... có muốn biết về chuyện trong quá khứ không?” Hãn hỏi nàng bằng một giọng rất nhẹ.

Nick vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời hãn bằng âm điệu bình tĩnh, “Anh muốn nói về việc tôi là con ngoài giá thú của một nhà quý tộc nào đó hả”.

“Sao cô lại nghĩ như vậy?”

“Đoán thôi. Hồi tôi được ba, bốn tuổi, tôi ở cùng với một người phụ nữ, cuộc sống khi đó dường như rất khá. Sau đó Assa dẫn tôi chạy trốn, ông ấy không thừa nhận mình là cha ruột của tôi, nên có lẽ là nhân tình của người phụ nữ đó”.

Đương nhiên là không phải rồi. Karl cười khổ, khó khăn lựa chọn từ ngữ để nói với nàng: “Vậy, cô có muốn quay lại không? Những tháng ngày ‘rất khá’ đó ấy?”

“Không muốn. Ông ấy đã chết, tôi đã cắt đứt tất cả những mối liên hệ với quá khứ rồi”.

“Nhưng, nếu vẫn còn có rất nhiều người đang đợi cô thì sao?” Karl lo lắng hỏi.

“Chẳng liên quan gì đến tôi”. Nick quay đầu lại, sau lưng là màn đêm tối tăm không một ánh sao.

“Anh đã từng rơi xuống nước bao giờ chưa? Những chuyện đó đối với tôi, giống như bị chìm sâu xuống đáy biển, tối đen đến mức không nhìn thấy một tia sáng nào. Đợi đến khi báo thù xong, tôi sẽ quên hết tất cả mọi thứ”.

Trước khi đến được nơi cần đến, đây là câu nói cuối cùng của Nick.

Napoli là con nuôi của Tây Ban Nha – người dân Địa Trung Hải thường gọi mảnh đất này bằng cái tên ấy. Sự thống trị kéo dài gần hai trăm năm đã

khiến văn hóa và con người nơi đây càng giống với lãnh thổ bản quốc Tây Ban Nha hơn, chứ không phải là địa bàn nước Ý. Thời tiết trên biển vẫn rất xấu, những con sóng cuồn cuộn không ngừng xô vào vách đá dốc thẳng đứng rồi vỡ tan, những kiến trúc trên bờ biển đã phai màu theo thời gian, khung cảnh xơ xác tiêu điều.

Pedro xuống xe ngựa bước vào dinh thự tổng đốc, đây là một tòa pháo đài cũ xây trên vách núi đã được cải tạo và xây dựng lại, tường thành cao lớn dày dặn chắc chắn, dễ phòng thủ khó tấn công. Nick đảo một vòng xung quanh tòa dinh thự từ phía xa, phát hiện con đường dẫn lên núi chỉ có một, chỉ cần có hai canh vệ đứng từ trên cao nhìn xuống là có thể giám sát được mọi động tĩnh dưới núi.

“Tôi sẽ trèo từ phía đằng sau lên trên đó”. Nick cắn móng tay, ước chừng độ cao của vách núi.

“Không được, những tảng đá trên vách núi đều đã bị ăn mòn, giẫm lên không khéo sẽ rơi thẳng xuống chết thảm ở bãi đá phía dưới mất”. Karl kiên quyết phản đối ý tưởng này.

“Tôi đâu phải là anh chàng Victor tay chân vụng về đó. Chỉ cần thả một sợi dây thừng từ trên xuống...”.

“Ai trèo vào trong đó mà thả dây thừng xuống cho cô được?”.

Nick lập tức ngậy người ra.

“Chuyện này hai chúng ta không thể làm được đâu, trước tiên cứ quay về bàn bạc thêm với thuyền trưởng đã, giải thích rõ ràng tình hình rồi mang thêm nhiều người tới, ngài ấy sẽ không trách móc gì cô đâu”.

Karl giả vờ không biết mỗi khúc mắc giữa nàng với Pedro, tranh thủ để đội xung phong với sức chiến đấu siêu cường đứng chắn trước mặt nàng. Trong thời chiến, lúc này xảy ra va chạm, hiệp sĩ đều là những người được xếp

đứng ở hàng đầu trở thành bia đỡ đạn, hẳn có thể hy sinh bản thân mình, nhưng tuyệt đối không thể khiến Nick dính vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nhân lực trong nước không đủ, nên hẳn mới miễn cưỡng chịu đựng việc Nick ở lại cùng đám cướp biển này, cũng là lo lắng tương lai nếu có đụng dao đụng súng thì có thể dùng đến.

“Không... tôi nhất định phải tự tay xử lý hẳn”. Ánh mắt Nick vững như bàn thạch, nghĩ ngợi một lát lại bổ sung thêm một câu: “Còn cả lương làm thêm giờ tăng gấp ba lần nữa”.

“...”.

Nick vốn rất dễ nói chuyện, nhưng một khi tính cố chấp thật sự nổi lên thì giống hệt một con tê giác, hơn nữa trên danh nghĩa Karl là phó đội trưởng của Nick, bất luận là mệnh lệnh của cô chủ hay là mệnh lệnh của đội trưởng, hẳn đều không thể từ chối. Hai người đành phải tìm một nhà trọ nhỏ dưới chân núi nghỉ tạm, chờ cơ hội thích hợp.

Cứ đợi như vậy suốt bốn, năm ngày, trong khoảng thời gian đó, Nick đã thử đủ các cách để len được vào trong tòa pháo đài.

Trốn trong chiếc xe kéo vận chuyển rau dưa lương thực lên núi – nhưng đáng tiếc Karl quá nặng, trông hoàn toàn không giống một tảng thịt lợn đã được giết mổ cạo rửa sạch sẽ.

Giả vờ làm thợ thủ công sửa chữa và bảo trì đồ gia dụng – nhưng không ngờ trong dinh thự của tổng đốc lại có người quản lý đồ dùng chuyên nghiệp riêng.

Đóng giả làm kỹ nữ để quyến rũ các cảnh vệ thì... Karl lấy tính mạng ra uy hiếp nhất quyết không để cho Nick làm, nhưng lúc để hẳn mặc quần áo của phụ nữ đi qua đó, ánh mắt của mấy tên cảnh vệ lộ ra vẻ kinh dị - mặc dù mái tóc màu vàng óng nhìn rất tuyệt cùng đôi mắt màu lam thuần khiết như

hoa xa cúc, nhưng vóc dáng của người đẹp này thực sự quá rắn chắc khiến người ta không thể không chú ý.

Nick vô cùng lo lắng, tuy Karl là một tay kiếm giỏi, nhưng chắc chắn không phải là một sát thủ tuyệt vời. Bọn họ càng quen mặt với đám lính cảnh vệ, cơ hội đột nhập vào thành lại càng trở nên xa vời. Thêm vào đó, chó săn Tóc Vàng đeo bám, không để nàng có bất kỳ cơ hội nào hành động một mình. Napoli là cứ điểm quan trọng của Tây Ban Nha ở Ý, chiến hạm qua lại không ngớt trên bến cảng, thuyền cướp biển muốn mở một cuộc tấn công với quy mô lớn nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt, Nick bắt đầu oán giận thuyền trưởng tại sao không phái đến cho nàng một trợ thủ đặc lực hơn.

Chính trong hoàn cảnh tiến không được mà lùi cũng chẳng xong ấy, cuối cùng cơ hội cũng đến giống như món quà ông trời ban xuống.

Những người đã từng thật sự được nhìn thấy mặt mũi tổng đốc Pedro cực kỳ ít, và họ cũng là những người có mối quan hệ rất chặt chẽ với một người không thích đi ra ngoài và ghét việc giao tiếp xã giao như ông ta. Nhưng tổng đốc không thể điều khiển cấp dưới từ xa mãi được, sẽ có một vài vị khách quan trọng cần ông ta phải đích thân tiếp đón.

Một hôm, có một chiếc xe ngựa với huy hiệu in hình tấm khiên màu vàng và quả bóng màu đỏ từ phía Bắc tới. Tấm rèm bằng nhung rất dày rủ xuống trước cửa sổ xe, hiển nhiên là vì vị khách tới thăm không muốn bị những người làm vây lấy hỏi han thăm dò. Gia huy của dòng họ Medici cho phép cỗ xe ngựa đi qua các trạm kiểm soát mà không gặp bất kỳ một sự cản trở nào, thẳng tiến đến khách sạn sang trọng nhất ở Napoli.

Chuyến đi đến Florence của Pedro đã không thành công. Thương nhân đều coi trọng giá trị lợi nhuận và sự an toàn của tiền vốn, Lorenzo muốn quan sát sơ qua tình hình rồi sau đó mới quyết định có nên đầu tư hay không. Vậy mà chỉ sau có vài ngày đã có người của gia tộc Medici tới thăm hỏi

đáp lễ, chứng tỏ sự việc đã có chuyển biến, hơn thế rất có khả năng là chuyển biến theo hướng có lợi, nên Pedro rất muốn gặp vị khách này.

“Cho nên chúng ta bám dưới gầm xe là đã có thể lên vào rồi”. Nick tổng kết.

Karl cảm thấy kế hoạch này quá sức sơ sài, cực kỳ không ổn, nhưng hẳn không thể công khai nghi ngờ chỉ số thông minh của cô chủ được, nên đành bịt mái tóc vàng rực rỡ của mình bằng một chiếc khăn đen, tranh thủ lúc trời tối cùng Nick đột nhập vào trong khách sạn.

Vị sứ giả tiên phong của tổng đốc đã đến đây trước, đang trong quá trình thương lượng bàn bạc với sứ giả của gia tộc Medici. Hai cái bóng một lớn một nhỏ nấp trong những bụi cây bên ngoài cửa sổ, Nick vểnh tai lên, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

“Đường đi xóc ngai đã phải vất vả rồi, tổng đốc bảo tôi gửi tới ngài những lời thăm hỏi chân thành tha thiết nhất, và cũng muốn hỏi ngài xem khi nào thì có thể tới dinh thự để nói chuyện được kỹ càng hơn”.

“Ấy, thời tiết mấy ngày nay xấu quá, tôi thực sự chẳng có tâm trạng nào mà...”. Trong phòng vang lên giọng nói uể oải của người đàn ông trẻ tuổi, “Ai cũng nói Napoli là thành phố của ánh nắng mặt trời, phong cách mỹ lệ, nhưng theo tôi thấy cũng chẳng có gì ghê gớm cả, ngay cả khách sạn hạng sang cũng không có, còn xa mới bằng được với Florence”.

Nick cảm thấy giọng nói cực kỳ quen thuộc, bèn từ từ đứng dậy, cạy ra một khe hở trên cửa sổ rồi nhìn vào trong, chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc chải chuốt nghiêng người dựa trên sofa. Hắn đang nâng một ly rượu vang nhẹ nhàng lắc lắc, con người nhạt màu tản ra cái nhìn âm u lạnh lẽo, hóa ra chính là người đứng đầu gia tộc Medici, Lorenzo II.

Vị sứ giả của tổng đốc cung kính nói: “Ngài nói rất phải, để ngài phải ở tại nơi sơ sài như thế này đúng là không hợp lý, tổng đốc đã sắp xếp cho ngài

một gian phòng rất thoải mái, có thể ngắm được cảnh biển, chi bằng lập tức lên trên núi...”.

“Pedro cũng ngông nghênh thái quá rồi đấy, là ông ta nhờ vả tôi, chứ không phải là tôi nhờ vả ông ta!” Lorenzo ngạo mạn nói, “Tôi lội bùn lầy vất vả lắm mới đến được đây, tại sao không phải là ông ta tới tìm tôi nói chuyện kỹ càng hơn?”.

Vị sứ giả đã nhận được chỉ thị của Pedro, bất luận người đến có khiêu khích thế nào đi nữa, cũng phải hầu hạ bằng những lời lẽ mềm mỏng dễ nghe nhất. Ông ta thấp giọng giải thích: “Như ngài đã thấy, mấy ngày nay thời tiết thật sự rất xấu, bệnh gút của tổng đốc lại tái phát, nên không tiện di chuyển. Hơn nữa cũng là vì nghĩ đến vấn đề an toàn, thưa ngài, khách sạn không phải là nơi tốt để giữ bí mật...”.

Hai người cứ dùng dằng ngài tới tôi đi, hơn nửa ngày trời vẫn chưa quyết định được rốt cuộc là ai sẽ đi thăm ai. Cuối cùng Lorenzo lấy lý do rằng trời đã khuya cần phải nghỉ ngơi, đuổi vị sứ giả về.

Xung quanh không có ai, Nick liền mở cửa sổ chui vào trong, ngay cả cơ hội để Karl ra tay ngăn cản cũng không có.

Ngoài cửa sổ đột nhiên nhảy vào hai bóng đen khiến Lorenzo giật thót mình, loạng choạng đứng bật dậy từ trên ghế sofa, không cẩn thận đá phải chân bàn uống nước, đau đến gập cả người.

“Victor, anh cũng đến đây à?” Nick tung tăng nhảy tới, người đàn ông tóc xám bạc hậm hực hừ một tiếng, đổ người xuống ghế sofa xoa xoa đầu ngón chân đáng thương của mình.

“Sao cô nhận ra được? Bất luận là về ngữ điệu, biểu cảm, động tác hay bút tích, tôi đều tự tin là có thể bắt chước giống được đến chín mươi phần trăm, chỉ cần không phải người thân tín bên cạnh, tuyệt đối không thể nhận ra”.

“Anh nhìn người khác toàn nheo nheo mắt, tiêu cự hoàn toàn bị lệch, tháo kính ra đúng là rất không quen nhỉ”. Nick nói với vẻ thông cảm.

Anh chàng bác sĩ cận nặng chỉ có thể hếch mắt lên đầy khinh thường, âm thầm thừa nhận những gì nàng nói là đúng.

“Anh bắt chước bút tích của Lorenzo để làm gì? À tôi biết rồi, nhất định là giả mạo chữ ký trên chi phiếu!” Nàng tự cho mình thông minh, đắc ý lắc đầu.

“Khốn kiếp! Cả đời tôi kể từ khi sinh ra chưa bao giờ thiếu tiền tiêu! Cần gì phải ký mấy cái chi phiếu giả đó? Nếu không phải Piero toàn bắt tôi phải làm bài tập về nhà cho hấn ta thì...”. Victor đột nhiên ngậm miệng lại, tự biết bản thân đã lỡ lời, lại càng thẹn quá hóa giận.

“Tất cả là do hai người ngốc nghếch bọn cô! Lâu như vậy mà vẫn chưa động thủ, thuyền trưởng đợi đến phát mệt, nhất định bắt tôi đến giúp, nhưng tôi là nhân viên bàn giấy! Hiểu cái gì là nhân viên bàn giấy không hả?”

“Hiểu, nghĩa là ngoài việc nghịch cán bút ra thì chẳng biết làm việc gì khác”.

Karl không biết nên cười hay mếu, bèn bước đến giải quyết: “Anh đã đến rồi, vậy thì giúp chúng tôi lên vào trong đi. Vừa này anh cũng nhìn thấy rồi, ông ta giống một con hươu già khôn ngoan, căn bản không chịu ra khỏi hang”.

Victor cũng hiểu rằng nhiệm vụ này không thể tránh được, mặt mày ủ rũ gia nhập nhóm sát thủ kỳ quặc được tạo thành bởi chàng hiệp sĩ dòng Đền^[1] tên nhóc trộm cắp kiêm gái đứng đường và anh chàng bác sĩ ngoài ý muốn. Ba người bàn bạc hơn một giờ đồng hồ, quyết định ngày thứ hai sẽ hành

động, Nick và Karl quay về trước để chuẩn bị, Victor vẫn đóng giả làm Lorenzo ở lại khách sạn.

[1] Hiệp sĩ dòng Đền còn được gọi là các Chiến hữu Nghèo của Chúa Kitô và đền Solomon, thường được gọi tắt là Hiệp sĩ dòng Đền hay Hiệp sĩ Đền Thánh, là một trong những dòng tu quân đội Kitô giáo nổi tiếng nhất của ngày xưa, được thành lập từ sau cuộc Thập Tự Chinh thứ nhất năm 1096 để bảo vệ người châu Âu đi hành hương tới Jerusalem sau khi thành phố này bị xâm chiếm, dòng tu này tồn tại khoảng hai thế kỷ trong thời Trung Cổ.

Hai người lục tục nhảy ra ngoài cửa sổ, anh chàng bác sĩ ngăm nghía cái đầu buộc khăn vuông đen của Karl, nói khẽ: “Cậu càng lúc càng giống một tên cướp biển thực sự rồi đấy”.

Chương 26: Chân tướng

Sư Tử Đỏ có được một đội ngũ ám sát mật thám rất chuyên nghiệp, nhưng chuyện Pedro bí mật viếng thăm gia tộc Medici xảy ra quá đột ngột, để thuận tiện, Hayreddin trực tiếp phái Nick đến đó xử lý. Không ngờ chiến tuyến càng kéo càng dài, vô tình sinh ra một nhóm sát thủ kỳ quặc như vậy.

Tổng đốc Pedro cực kỳ coi trọng cuộc gặp mặt này, nên đã đặc biệt phái tới một đội vệ binh trang bị súng ống và áo giáp sáng bóng hộ tống “quý ngài Lorenzo đại công tước xứ Florence” lên núi. Victor không có khả năng dụ con mồi ra khỏi hang, cứ kiên trì mãi chỉ e đối phương sẽ sinh lòng nghi ngờ, nên dù trăm lần không muốn cũng đành tiễn bản thân mình ra cửa lên đường, ba người được đội vệ binh rất nhiệt tình vây xung quanh xuất phát thẳng tiến tới tòa lâu đài trên núi.

Anh chàng bác sĩ vén rèm cửa sổ xe ngựa, chỉ thấy đám kỵ binh Tây Ban Nha đang cầm những cây trường thương nhọn hoắt sáng loáng, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh ướt đẫm.

“Tôi, tôi có lẽ thật sự đã uống nhầm thuốc rồi, nếu không tại sao lại đi theo hai kẻ lên cơn động kinh các người thế này chứ, rõ ràng thuyền trưởng chỉ bảo tôi tới giúp tạo cơ hội thôi...”.

“Trường thương là vũ khí lạnh lùng trong nghi lễ, ở trong phòng không thể cười ngửa, chẳng có mấy lực sát thương đâu”. Karl tốt bụng an ủi hẳn, nhưng lại hoàn toàn phản tác dụng. Giọng điệu Victor lập tức run rẩy lớn tiếng nói: “Cậu nói gì? Cậu còn định để bọn chúng luyện tay nghề nữa chắc?”

“Suýt”. Nick đặt ngón tay lên môi, “Tôi cũng cảm thấy dẫn anh theo là một sai lầm. Kế hoạch của chúng ta là không động tay động chân với kẻ khác, xong việc lập tức chuồn ngay, chạy đến chỗ có thuyền tiếp ứng bên bờ biển là ổn”.

“Sao những gì cô nói nghe còn nhẹ nhàng hơn cả ăn cá khô thế?” Anh chàng bác sĩ dè dặt giọng xuống phát câu nói.

“Càng nghĩ phức tạp thì anh càng sợ hơn”.

“Ai, ai nói là tôi sợ nào!”

“Ai đang toát mồ hôi lạnh thì nói người đấy”.

“Con nhóc khốn...”.

“Được rồi được rồi, mọi người đều căng thẳng cả”. Karl biết hai người chẳng qua đang mượn việc đấu võ mồm để giảm bớt áp lực, bèn một lần nữa làm người trung gian hòa giải: “Ý của đội trưởng là tình hình bên trong tòa thành vẫn chưa nắm rõ, nên không thể đề xuất kế hoạch tỉ mỉ được, chỉ có thể tùy cơ hành sự. Còn nữa, trông thấy cửa thành, hãy nhớ giữ im lặng”.

Cánh cổng sắt cực lớn của tòa thành đóng lại âm âm phía sau lưng, trong lòng ba người nhất thời đều chấn động, nhưng giờ phút này đã không còn cơ hội để quay đầu lại nữa rồi, chỉ có thể xốc lại tinh thần, ứng phó với màn đại khiêu chiến liên quan đến vấn đề sống còn tiếp sau đây.

Nhìn từ cách trang trí nội thất của tòa thành, có thể thấy chủ nhân của nó không thích phong cách xa hoa bốc đồng, tuy nói rằng đây là dinh thự của tổng đốc, nhưng chẳng có gì khác biệt so với tòa thành của những quý tộc sa sút cả, chỉ vì đón tiếp một vị khách quan trọng nên mới trải một tấm thảm mới, có thêm vài cái giá nến.

Một người đàn ông chống ba – toong, khuôn mặt lạnh lùng hốc hác đang ở đại sảnh nghênh đón, ông ta chính là quý tộc vùng Aragon Tây Ban Nha, tổng đốc Napoli, Pedro de Toledo.

“Ngài đại công tước”. Pedro với khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc lịch sự chào hỏi vị khách vừa tới, tuy chân hơi tập tễnh, nhưng sống lưng vẫn luôn thẳng tắp, hiển nhiên là do xuất thân từ quân nhân. Ông ta lời ít mà ý nhiều nói: “Bệnh gút của tôi lại tái phát, nên không thể đích thân ra khỏi thành để chào đón ngài, xin được lượng thứ”.

“Lorenzo” gật gật đầu: “Nghe nói ngài đã từng bị thương ở chân trong chiến dịch Cerignola, lúc thời tiết xấu chắc chắn là rất khó chịu đúng không?”

“Đau đớn là huy chương của quân nhân mà”. Giọng điệu của Pedro thoảng chút kiêu ngạo, không mấy may một chút cảm giác tội lỗi vì đã đi xâm chiếm lãnh thổ của một đất nước khác, “Dùng một vết thương vật vãnh này để đổi lấy Napoli cho tổ quốc, tôi cảm thấy vô cùng tự hào”.

“Tổ quốc của ngài là Aragon?” Victor cố ý hỏi một cách đầy khiêu khích.

Tây Ban Nha là một đế quốc khổng lồ do các tiểu vương quốc kết hợp bằng hình thức liên minh gia tộc, hai vương quốc lớn nhất trong số đó chính là

Castila và Aragon. Bốn mươi năm trước, Fernando II của vương quốc Aragon kết hôn với “nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng” nữ hoàng Isabella của Castila, vì vậy trên danh nghĩa hai vương quốc này đã sáp nhập với nhau.

Nhưng đúng như những gì Hayreddin từng nói: “Cuộc hôn nhân giữa bò và cừu không bao giờ bền vững”, nội bộ đế quốc luôn luôn tồn tại sự chia rẽ sâu sắc, giai cấp quý tộc trước giờ toàn tự làm theo ý mình, việc tranh quyền đoạt lợi đã lan rộng từ dòng dõi hoàng gia cho đến tận đáy của xã hội. Câu nói này của Victor, chính là đang chế nhạo nền nội chính rối ren của Tây Ban Nha.

Ai ngờ Pedro không nổi giận như anh ta tưởng tượng, chỉ bình thản đáp: “Aragon là quê hương của tôi, và tổ quốc của tôi chỉ có một, chính là Tây Ban Nha”.

Pedro phong độ trầm ổn, cách nói chuyện đúng mực, ngay cả Victor cũng không thể không bội phục sự bình tĩnh của người đàn ông này.

“Lorenzo” giả mạo chưa từng tiếp xúc thực tế với ngài tổng đốc, nên không dám nói chuyện nhiều ở đại sảnh, bèn đề nghị: “Ngài không định đứng ở đây nói hết mọi việc thế này đấy chứ? Thứ cho tôi nói thẳng, cho dù thể lực của ngài vẫn còn khỏe, nhưng bản thân tôi được nuông chiều từ nhỏ, không thích đứng lâu đâu”.

Pedro tuy không thích chuyện xã giao, nhưng vẫn hiểu rất rõ đạo tiếp khách, lập tức mời “Lorenzo” tới phòng khách, đồng thời đề nghị tổ chức vũ hội hoặc yến tiệc để khoản đãi. Victor biết thời gian tiếp xúc càng dài thì sơ hở sẽ càng nhiều, nên vừa đi tới phòng khách vừa nói dăm ba câu chuyện không mấy liên quan cho có lệ, chỉ đợi lúc Pedro ở một mình thì sẽ xuống tay.

Lần này “đại công tước Florence” bí mật tới thăm đáp lễ, không dẫn theo đám tùy tùng, chỉ có một thị vệ và một cậu nhóc đầy tớ đi theo. Vốn dĩ Pedro vui vẻ vì sự tin tưởng này, nhưng khi khước mắt quét đến hai tên người hầu đang cúi đầu im lặng kia thì đột nhiên khựng lại.

Victor vội vàng giả vờ sốt ruột hỏi: “Sao vậy? Có cần tôi bảo bọn họ tránh đi không?”

Pedro biết Lorenzo là người tính tình hà khắc nóng nảy, rất dễ trở mặt chỉ vì một chút chuyện nhỏ, lập tức lắc đầu giải thích: “Không, chỉ là hai người đó hơi quen mặt”.

Tòa thành này được thiết kế để chống lại sự tấn công của kẻ địch bên ngoài, cấu trúc bên trong vô cùng phức tạp. Bước trên những bậc cầu thang bằng đá chật hẹp, máu trong người Nick âm thầm sôi sục lên, đã vài lần muốn rút con dao găm từ trong ống tay áo ra, nhưng trước sau đều có thị vệ, nàng phải nghiêng chặt răng mới kiềm chế được bản thân không lập tức ra tay. Chân của Pedro có vết thương cũ, nên bước đi rất chậm, trái tim của ba sát thủ không ngừng đập điên cuồng theo tiếng cộp cộp từ cây gậy ba – toong của ông ta, trên con đường âm u sâu hun hút, âm thanh ấy truyền đi rất xa, giống như có thể dẫn dụ ra một con quái vật xa xưa nào đó.

“Lần trước chúng ta nói về triển vọng tương lai, có vẻ như đại công tước ngài không thích thú lắm, tại sao giờ lại thay đổi ý kiến nhanh vậy?” Pedro hỏi.

Victor đương nhiên không biết lần trước bọn họ đã nói những gì, chỉ đành giả vờ như trong lòng đã hiểu rất rõ, “Là vì tôi cần có thời gian để suy nghĩ, quyết sách không đủ cân trọng sẽ khiến gia tộc rơi vào tình cảnh khó khăn”.

“Vậy thì, rốt cuộc là điểm nào đã khiến ngài cảm thấy đề nghị của tôi đáng tin vậy?” Pedro một lần nữa lại hỏi rất chi tiết.

“Không nằm ở điều khoản, mà là ở tính khả năng trong tương lai”. Victor nói kiêu nước đôi, cảm thấy từng lớp mồ hôi lạnh đang túa ra sau lưng, ánh mắt của Pedro âm u lạnh lẽo hơn cả ánh mắt của rắn độc, nhìn xoáy sâu vào người khác khiến anh ta cảm thấy dạ dày mình trào lên những cơn ợ chua, “Tổng đốc, ngài thích vừa tản bộ vừa bàn chuyện quan trọng thế này à? Tôi nhớ sứ giả của ngài rất chú ý đến vấn đề an toàn”.

“Xin ngài yên tâm, những thị vệ này đều do chính tay tôi cất nhắc, cực kỳ trung thành, vô cùng đáng tin”. Pedro nhấn mạnh hai điểm cuối, ánh mắt như có như không quét qua hai tên tùy tùng của “Lorenzo”.

Đoạn đường đi tới phòng khách là hành trình dài nhất mà đời này Victor đã từng đi, khoảnh khắc khi cánh cửa lớn điêu khắc hình một con rồng hung dữ đóng lại sau lưng, mạch máu trong não anh ta căng lên như sắp vỡ ra đến nơi. Pedro giữ lại bốn tên thị vệ đi theo, Victor không thể lên tiếng phản đối, vì chính sau lưng anh ta có hai người bất luận là xảy ra chuyện gì đi nữa cũng không thể cùng ra ngoài.

“Ngài đại công tước, sao trông ngài mệt mỏi thế? Sắc mặt không được tốt lắm?” Pedro hỏi han với vẻ quan tâm: “Lẽ nào trong người cũng có bệnh?”

Victor đang định tìm vài câu lấp liếm cho qua, thì đột nhiên nhìn thấy Pedro lùi lại đằng sau mấy bước, mấy tên thị vệ phía sau lưng ông ta hiểu ý cầm chặt chuôi kiếm, ngài tổng đốc nghiêm giọng nói: “Hay là vì người hầu mới quá, nên không chăm sóc chu đáo được cho ngài?”

Trong đầu anh chàng bác sĩ là một khoảng trống rỗng.

Đúng vào lúc ấy, một vệt sáng màu đen và bạc từ sau lưng Victor đồng thời được rút ra khỏi vỏ, tựa như một tia chớp lao bổ về phía thị vệ của Pedro. Bốn tên quân nhân này tuy rằng võ nghệ không phải kém cõi, nhưng so với những tên cướp biển quanh năm dùng người sống làm bia thì còn kém một

khoảng rất xa, bốn người không kịp thốt lên lời nào, bảo kiếm còn chưa rút được ra khỏi vỏ thì đã mất mạng dưới hoàng tuyền.

Pedro cả kinh, ông ta vốn dĩ nghĩ rằng lấy hai địch một, dù không thể bắt sống thì cũng có thể giết chết, ai ngờ trong lúc tay nhắc kiếm rơi chỉ còn sót lại độc có một người. Ông ta nhanh nhẹn rút ra một thanh kiếm giấu kín bên trong ba – toong, đang định cao giọng la to, thì thanh kiếm của Karl đã kề ngang lên cổ ông ta.

“Không được lên tiếng, nếu không ông sẽ chết nhanh hơn đấy”. Karl vòng ra phía sau lưng Pedro, đề phòng ông ta đột nhiên nóng nảy kích động.

Pedro không hồ là người đã chinh chiến chốn sa trường nhiều năm, mặt không biến sắc, lạnh lùng nói: “Các người không trốn thoát được đâu, không ngờ lại có kẻ có thể đóng giả Lorenzo giống đến vậy, ta thật sự đã bị gia huy của nhà Medici làm mờ mắt rồi!”

“Bị cái gì làm mờ mắt không quan trọng, sao ông nhìn ra được sơ hở? Tôi nghĩ mình đã rất cố gắng sửa được thói quen nheo mắt rồi mà”. Trái tim của Victor cũng an tâm phân nửa, cẩn thận lùi ra sau mấy bước, không để máu của mấy tên thị vệ dính bắn lên đôi ủng của mình.

“Không, cậu đóng giả quá giống, cho đến tận vừa nãy ta vẫn còn tưởng cậu là Lorenzo bị bọn sát thủ bắt ép nữa kìa”. Pedro hơi hơi xoay phần dưới cổ, nói với Karl đang ở sau lưng:

“Là cậu đã để lộ ra sơ hở. Tóc vàng mắt xanh, dáng vẻ của cậu rất giống với ngài ấy lúc còn trẻ, dung mạo xuất sắc như vậy sao ta có thể quên được? Cậu là con trai của ngài ấy à?”

“Ông ta không có con trai, tôi chỉ là người thừa kế huyết thống thôi”. Karl lạnh lùng nói, “Hôm nay đối tượng ông nói chuyện không phải là tôi”.

Trong mắt của Pedro dấy lên một tia nghi ngờ, cậu nhóc đẩy tứ phía trước mặt vẫn luôn cúi đầu giọng nói nghèn nghẹt đột nhiên xé rách chiếc áo sơ mi ra, những chiếc cúc áo bắn văng ra rơi xuống sàn, một dấu ấn in bằng sắt nung màu xanh lam góm ghiếc lên trên lồng ngực trắng nõn lộ ra trong không khí, Karl rũ ánh mắt xuống không đành lòng nhìn cảnh ấy.

Vẻ bình tĩnh lạnh lùng của Pedro giống như một tòa nhà cao lớn âm âm đồ sập, đôi mắt hẹp dài lập tức trợn trừng.

“Ngôi sao sáu cánh! ... Thì ra, thì ra là người...”.

“Xem ra ông vẫn còn nhớ”. Nick ngẩng đầu lên, hất tóc mái ra phía sau, để khuôn mặt đối diện với ánh nến, con người đen thẫm thẫm của nàng giống như một hang động tối tăm dẫn đến tầng sâu nhất dưới địa ngục, một nơi u ám không trăng không sao.

Một sát thủ thực thụ.

“Đã từng, tôi đã từng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi ông. Tại sao lại là chú ấy, tại sao lại nhẫn tâm như vậy, là ai đã xúi giục, và tại sao lại giữ lại mạng sống của tôi...”. Nick hạ tay xuống, mái tóc xoắn buông xuống bên sườn mặt không mấy may mang theo chút cảm xúc nào của nàng, “Nhưng nhiều năm trôi qua, hiện giờ tôi đã không còn quan tâm nữa, chỉ cần ông chết vậy là xong”.

Nick tay cầm con dao găm ba rãnh máu, thành thạo đâm thẳng vào ngực phải của Pedro, vết rách giữa xương sườn thứ mười và xương lưng thứ mười một, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ. Lá phổi bên phải của Pedro lập tức bị xuyên thủng, bọt máu trào ra từ miệng vết thương.

Người đàn ông trong nháy mắt mất đi khả năng kêu gào, Karl đạp ông ta ngã xuống sàn nhà bằng đá lạnh như băng.

“Ông sẽ không chết nhanh quá đâu, tôi còn chưa nghịch đủ, miệng vết thương rất nhỏ, máu chảy ra cũng sẽ không quá nhiều”. Nick bình thản như đang tường thuật nội dung của bữa ăn trưa, “Khi không khí được hít vào thì từ miệng vết thương toàn bộ máu sẽ chảy hết ra ngoài, ông sẽ như một con cá mắc cạn từ từ ngạt thở mà chết”.

“Tôi muốn bổ sung thêm vài điều, nếu như động mạch chủ của phổi bị đâm thủng, thì cũng có thể bị sặc máu mà chết giống như là chết đuối đấy”. Victor vừa cài ngược giá cầm nển lên tay nắm cửa ngăn cản đám thị vệ ở bên ngoài, vừa không bỏ lỡ cơ hội nói thêm vào một câu, “Hơn nữa, dựa vào y thuật của tôi cũng không vá lại được cái lỗ này đâu, nhưng ông có thể thử một tay khám nghiệm tử thi có kinh nghiệm may vá”.

Ngay lập tức, Nick quét ánh mắt khắp một lượt xung quanh căn phòng, phát hiện đây không phải là phòng khách, mà là một gian phòng bình thường nằm ở tầng cao nhất của tòa lâu đài, ngoài cửa lớn ra thì không còn bất kỳ lối ra nào khác. Nàng chạy đến chỗ cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vách đá vừa cao lại vừa dốc là những bãi đá menh mông trắng xóa nằm ngổn ngang, gió mạnh thổi qua khiến những viên đá ào ào rơi xuống.

“Ca... in...”.

Karl đột nhiên nghe thấy Pedro thều thào, hăn quỳ xuống cẩn thận lắng nghe những lời sau cuối của một người sắp chết.

“Cain giết chết Abel... Thượng Đế... không thể khoan thứ... nên ta không thể... giết cô...”^[1]. Từ miệng vết thương của Pedro bọt máu ồ ồ ộc ộc tuôn ra như nước suối, cùng với tiếng thở rin rít gấp gáp của kẻ sắp chết, ông ta giải thích câu hỏi của Nick.

[1] Cain và Abel là hai người con trai do Adam và Eva sinh ra, Cain trồng hoa màu còn Abel chăn nuôi súc vật. Cain dâng nông sản mình trồng trọt được ngoài đồng cho Chúa, còn Abel thì dâng con vật mới sinh và phần mỡ béo ngậy của mình. Chúa thương Abel nên đã nhận thị Abel dâng cúng,

nhưng lại chê và không nhận hoa trái của Cain. Cain rất tức giận, nên đã rủ em trai của mình ra ngoài đồng rồi giết chết.

“Chỉ cần cô có thể giống như... mẹ của cô... thất thường... có thể khống chế... chúng ta đều là... quân cờ... của bộ hạ...”.

“Người ông nói đến là Charlie?” Karl cúi người lắc lắc bả vai Pedro, “Rốt cuộc là ông muốn thế nào?”

Pedro hơi hơi lắc đầu: “Năm đó... ông ta cũng chỉ có mấy tuổi... là chúng... chúng ta... không thể không... bộ hạ muốn hai phe chúng ta... tiêu diệt lẫn nhau...”.

“Nên ông đã nảy ra cái ý tưởng ép cho cô ấy phát điên đó sao? Ông có biết dòng máu chảy trong người cô ấy thiêng liêng đến mức nào không, cô ấy là người thừa kế chèo chống duy nhất của chúng tôi!” Dường như Karl đã mất kiểm soát, cao giọng nói toạc bí mật đó ra.

Bọt máu từ miệng vết thương của Pedro càng lúc càng ít, hiển nhiên là sắp đến giới hạn cuối cùng của sự sống, nhưng ông ta không có bất kỳ một biểu cảm oán hận kỳ lạ nào, thậm chí còn lộ ra thoáng chút ôn hòa và một nụ cười rất khê: “Cậu là... hiệp sĩ? ... Ta cũng vậy... chúng ta đều vì niềm tin... về một Tây Ban Nha... thống... nhất...”.

Người đàn ông không từ bất kỳ một thủ đoạn nào, cho dù có xuống địa ngục cũng nhất định phải đạt được mục tiêu của bản thân. Tuy đã chết, nhưng đôi mắt của ông ta không nhắm lại, dường như vì chưa được tận mắt chứng kiến mộng tưởng trở thành hiện thực nên trong lòng cảm thấy nuối tiếc.

“Được rồi, xin hỏi đội trưởng Nick giờ chúng ta sẽ thoát khỏi đây bằng cách nào?” Victor mất hết hồn vía nhìn đám thị vệ ở bên ngoài đang xông tới đập rầm rầm lên cánh cửa lớn. Karl không ngừng di chuyển đồ nội thất

tới làm vật cản chặn ở phía sau cửa, Nick nhặt thứ vũ khí bên cạnh xác chết lên vung vẩy ướm thử tay.

“Phương án A: Mở cửa lớn, chém giết mở đường máu xông ra”.

“Nếu thế thì ít nhất cần phải xử lý đến năm trăm tên!” Victor gào toáng lên như phát điên, “Cô không mang theo lưỡi hái, tôi thì phải làm thế nào? Ngoại trừ khiêu vũ ra tôi chưa từng làm bất kỳ một công việc lao động chân tay nào!”

“Phương án B: Chúng ta trèo từ cửa sổ xuống, men theo vách đá đi tới bờ biển”. Nick rút thanh kiếm to lớn không vừa tay đi, rồi lôi từ trong chiếc áo khoác dài ra một sợi dây thừng.

Victor chạy đến gần cửa sổ thò đầu xuống nhìn, mái tóc không rối lấy một sợi lập tức bị những cơn gió lồng lộng thổi bay tán loạn.

“Đó căn bản là đi tìm đường chết!” Anh chàng bác sĩ ôm ngực bước lùi ra sau, đôi môi trắng bệch thảm thương: “Hay là chúng ta chọn phương án C đi, lấy áo sơ mi của kẻ nào đó trên sàn làm cờ trắng, sau đó giơ tay xin hàng”.

“Rồi sau đó được xếp dàn hàng ngang đi treo cổ, thi thể được rưới nhựa đường phơi khô treo trên bến cảng, những người muốn lại gần thưởng thức phải móc ví lấy ra năm đồng”. Nick nói. Nàng đã quăng sợi dây thừng được buộc rất chắc chắn xuống dưới, hét lên với Karl: “Thứ tự thế nào đây?”

“Cô xuống đầu tiên! Sau đó là bác sĩ, tôi bọc hậu!” Karl vội vàng chạy tới, đám thị vệ bên ngoài dường như đang khiêng trụ gỗ đến phá cửa, cánh cửa lớn lung lay như sắp đổ.

Nick tóm lấy sợi dây thừng giậm xuống sàn nhảy ra khỏi cửa sổ, ngoắc ngoắc tay với anh chàng bác sĩ: “Mau lên! Không có thời gian để lễ mễ đâu! Anh có rơi thì tôi cũng sẽ bắt được mà!”

Karl không quan tâm đến phép lịch sự nữa, túm ngay lấy Victor với khuôn mặt trắng bệch ném ra ngoài cửa sổ, treo lên sợi dây thừng. Một đoàn ba người giống như một xâu châu châu, chao bên này lắc bên kia trên vách đá cao gần trăm mét.

Vách đá bị vôi hóa vô cùng khủng khiếp, chỉ khẽ chạm vào thôi là những hòn đá liên ầm ầm rơi xuống, căn bản là không có chỗ để đặt chân. Sức tay của Nick và Karl rất khỏe, nên cử động tương đối nhanh nhẹn, nhưng Victor lại chưa từng gặp phải tình huống thê thảm như thế này bao giờ, nên vừa tự nhủ rằng mình không sợ độ cao, vừa nắm chặt lấy sợi dây thừng run lấy bầy, khuôn mặt không đeo kính, nên thế giới xung quanh lại càng chao đảo lắc lư đến xây xẩm mặt mày.

“Nhúc nhích đi chứ! Anh phải di chuyển mới được!” Nick trượt xuống được một đoạn ngược nhìn lên, thấy Victor vẫn cứ run rẩy ở vị trí cũ, lập tức không kìm được lớn tiếng thúc giục: “Anh không di chuyển, Karl biết làm thế nào?”.

Victor hiểu giờ đang là lúc ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nên đành nghiến chặt răng, sử dụng hết sức lực từ thuở cha sinh mẹ đẻ di chuyển hai tay, giống như một con lười có tuổi vụng về trèo xuống.

“Tôi thề! Tôi thề với Hippocrates! Tôi thề với Plinius! Tôi thề với Soranus! Tôi thề với Claudius Galenus! Tôi thề với Thượng Đế cùng các vị ông bà tổ tiên chết tiệt! Tuyệt đối! Không bao giờ có bất kỳ quan hệ dây dưa gì với các người nữa!!!”^[2] Tiếng chửi thề bi phẫn của anh chàng bác sĩ lã chã tuôn rơi trong cảnh trời gió to lồng lộng.

[2] Hippocrates, Plinius, Soranus, Claudius Galenus: những thầy thuốc nổi tiếng trong lịch sử y học.

Ba người trượt xuống được già nửa, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa rầm rầm cực lớn. Victor giật bắn cả người, tay vừa thả lỏng,

cả người đã trượt xuống theo sợi dây thừng, Nick đã có chuẩn bị từ trước, lúc anh ta trượt qua người mình liền tiện tay tóm lấy, kéo lại. Ai ngờ trọng lượng cơ thể con người cộng thêm lực quán tính vượt quá dự liệu của Nick, chỉ kịp nghe thấy hai tiếng răng rắc trầm đục vang lên, hai khuỷu tay cùng bị trật khớp.

Cơn đau dữ dội tập kích cánh tay khiến cả người Nick run rẩy, nhưng trước giờ nàng đã quen chịu đựng, không hề hé răng kêu lấy một tiếng sống chết kéo cổ tay Victor lại. Anh chàng bác sĩ tinh thần chưa kịp bình tĩnh, theo bản năng tóm lấy sợi dây thừng đang đung đưa trước mặt, chuyển gánh nặng trọng lượng cơ thể từ trên người Nick sang sợi dây. Có lẽ anh ta biết rằng sau này sẽ không bao giờ có một sự cố nào may mắn như thế nữa, hoặc do tiềm lực được kích thích trỗi dậy, nên hơn mười mét cuối anh ta từ từ trượt xuống rất thuận lợi.

Hai khuỷu tay Nick bị trật khớp, bên tai lại nghe thấy tiếng gào thét “chặt đứt sợi dây thừng đó đi” của đám người Tây Ban Nha ở trên đỉnh đầu truyền xuống, sự tê dại và đau đớn trên cánh tay khiến Nick không thể cử động được.

Từng nhát từng nhát rìu liên tiếp bổ xuống, chính trong thời điểm nguy cấp ấy, trong đầu Karl lại sáng suốt, yên tĩnh.

Đây vốn dĩ là sứ mệnh của ta, là ý nghĩa của cuộc đời ta.

Hắn坦然 nhiên buông hai tay ra, ôm chặt lấy Nick vào lòng rơi thẳng xuống dưới.

Sợi dây thừng đã bị chặt đứt.

Chương 27: Santa Lucia

Cú va đập cực mạnh khiến người ta có cảm giác nội tạng như bắn cả ra ngoài, nhưng quá trình rơi xuống lại cực kỳ rõ ràng. Nick hơi hơi khôi phục tri giác, lập tức bò dậy từ trên người nằm dưới, tóm chặt lấy vai hấn hét lên: “Karl! Karl!”

Hơi thở của chàng hiệp sĩ vẫn còn, nhưng miệng phun ra máu tươi nằm bất động, dường như bị thương rất nặng.

“Đừng động vào cậu ấy!” Anh chàng bác sĩ tập tễnh ngăn động tác của Nick lại, lúc sợi dây thừng bị đứt anh ta chỉ cách phía dưới hai mét, nên khi ngã chỉ bị xây xát ngoài da, còn ôm người rơi xuống từ độ cao mười mét như Karl thì hiển nhiên là không được may mắn như thế.

Victor sờ nắn một lượt từ trên xuống dưới người Karl, tiến hành vài chẩn đoán đơn giản: “Xương sườn bị gãy vài chỗ, có khả năng khi đã bị thương ở lưng, di chuyển sẽ khiến chúng đâm vào nội tạng. Tôi nghĩ tạm thời sẽ không chết được đâu, nhưng...” Anh ta thọc tay vào trong túi lục tìm rồi lôi cặp kính đã bị rạn nứt đeo lên mặt, chỉ thấy đồng phục màu xanh lam của toán kỵ binh Tây Ban Nha ở phía xa xa đang nhanh chóng di chuyển tới phía bên này.

“Nhưng bị đám người Tây Ban Nha đó tóm được, ngã không chết cũng bị tra tấn thảm vắn đến chết, tiếng xấu của tòa án dị giáo cả nước Ý này đều biết”.

Tình huống quá rõ ràng khiến trái tim người ta cảm thấy lạnh run.

Thuyền tiếp ứng có lẽ đang ở gần đây, nếu giờ có thể vớt Karl ở lại rồi chạy trốn, nhóm sát thủ sẽ có hai người may mắn sống sót. Nếu không chạy, sẽ chết cả đám. Nick quay đầu lại nhìn Victor, lòng bàn tay chưa từng phải làm công việc gì nặng nhọc vì cọ vào dây thừng nên da thịt xước xát chảy máu bầy nhầy, đẩy cặp kính rơi gãy gọng hoảng loạn liếc nhìn xung quanh.

Một người như anh ta chắc chắn không biết làm thế nào để thoát khỏi chỗ này.

Nick lặng lẽ nhìn chàng thanh niên đang nằm trên những tảng đá ngổn ngang, buộc phải đưa ra quyết định.

Đúng lúc ấy, Karl tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, hơi thở gấp gáp đau đớn ho ra một búng máu, màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả khuôn mặt đứng đắn.

“Chạy... Mau chạy đi...”. Ánh mắt Karl mê man, tìm kiếm bóng dáng chủ nhân mình.

Nick bắt lấy tay hắn: “Đừng cử động, vết thương của anh rất nặng”.

“Đừng lo cho tôi... Cô, cô không thể chết được... Cô là niềm hy vọng cuối cùng của chúng tôi...”. Karl đột nhiên hồi quang phản chiếu siết chặt lấy tay Nick, đôi mắt màu lam xanh thăm thẳm bắn ra ngọn lửa hừng hực cuối cùng của một con thú hoang bị vây khốn: “Phải tiếp tục sống!! Một mình cô phải tiếp tục sống!”

Trong ký ức đen thẫm như biển Chết đột nhiên bùng lên một chùm pháo hoa cực lớn, chiếu sáng quá khứ đã lùi sâu vào trong dĩ vãng.

Nick thực sự không thể thở được nữa.

Tiếp tục sống.

Một mình.

Nhiều năm trước đây, cũng có một người đàn ông người dính đầy máu gào thét như vậy với nàng, dùng hết toàn bộ sinh mệnh để khẩn cầu và bức ép.

Nàng chưa bao giờ phát hiện ra rằng, thì ra Karl lại giống chú đến vậy. Mái tóc vàng rực rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt màu lam trong veo như những

đóa xa cúc, và cả, và cả ánh mắt mỗi khi nhìn về phía nàng đều chất chứa vẻ chờ mong.

Cuối cùng Nick đã hiểu ra tại sao thuyền trưởng lại bảo anh chàng Karl hay khoanh tay bó gối tới giúp đỡ nàng rồi. Vì người đàn ông đó hiểu quá rõ, gặp những lúc nguy hiểm liên quan sống còn như thế này, Karl nhất định sẽ xả thân cứu nàng, còn nàng từ trước đến giờ không thích anh chàng lắm lời ấy, sẽ cân nhắc vứt anh ta ở lại. Con người thông minh như thuyền trưởng, chưa bao giờ cần phải lo lắng chuyện nặng nhẹ thứ chính.

“Làm, làm thế nào bây giờ?” Anh chàng bác sĩ hoảng loạn luống cuống, giờ đã có thể nghe thấy rất rõ ràng tiếng vó ngựa của kỵ binh Tây Ban Nha.

“Tôi sẽ không để anh chết đâu, cả hai người các anh”. Nick lật tay nắm chặt lấy bàn tay dày rộng của chàng hiệp sĩ, “Lần này, tôi sẽ bảo vệ các anh”.

Hayreddin trước giờ trí tuệ luôn hơn người lần này đã tính toán hoàn toàn sai lầm.

Con thuyền đi tiếp ứng ngay cả một người cũng chẳng mang về được, ba thuộc hạ quan trọng của hắn – đội phó và đội trưởng của đội xung phong cùng tay bác sĩ đều bị bắt giữ. Ba người bị buộc tội đã giết tổng đốc Napoli Pedro de Toledo, và lập tức bị đội kỵ binh Tây Ban Nha áp giải đến Santa Lucia để nhận phán quyết.

Thứ đang chờ đợi họ chần chẫn là những màn tra tấn thâm vắn, sau đó treo cổ sẽ là hình phạt không cần may mắn nữa.

Đoàn trưởng của đoàn kỵ binh có giọng nói và sắc mặt vô cùng nghiêm trọng hỏi một câu cuối: “Ai là kẻ chủ mưu?” Câu hỏi cuối cùng này khiến chứng đau nửa đầu của ông ta bùng phát.

Hai tên sát thủ ý thức tỉnh táo không chút do dự chỉ thẳng tay về hướng anh chàng đang hôn mê bất tỉnh nằm trên đất. Thật ra không cần nói đoàn

trưởng cũng biết, tên nằm trên đất chắc chắn là chủ mưu.

Hai người còn lại, một tên thì sức trói gà không chặt, tên còn lại căn bản chỉ là một đứa trẻ. Đoàn trưởng không tài nào hiểu nổi đầu óc của anh chàng tóc vàng kia rốt cuộc là bị gì mà lại đi tìm hai trợ thủ bất tài như vậy.

Quy trình thẩm vấn khi bắt được loại phạm nhân kiểu này rất đơn giản, đầu tiên là tra tấn đánh đập, hỏi cho ra kẻ chủ mưu, xúi giục, sau đó là treo cổ. Nhưng cái tên nằm trên đất kia đừng nói là đánh đập tra tấn, mà thoạt nhìn chỉ đập khẽ một cái thôi cũng mất mạng luôn rồi.

Gã thanh niên hào hoa phong nhã dùng thứ tiếng Latin lưu loát nói với ông ta rằng gã là quý tộc Medici bị bắt ép đến đây, hoàn toàn không biết gì về âm mưu này. Đoàn trưởng đoàn kỵ binh nhất thời không dám xuống tay, Medici là gia tộc nổi tiếng ở châu Âu, ngộ nhỡ thật sự có mối quan hệ nào đó, thì ông ta không gánh nổi trách nhiệm. Còn thằng nhóc gầy gò bần thủ kia, bị đánh đến mũi miệng đều chảy máu cũng chỉ khai mình là một tên trộm vặt ở Florence được thuê với giá năm đồng bạc đến để kéo xe.

Khám người quả nhiên đã chứng minh đó là sự thật, trên người thằng nhóc này đúng là tìm thấy năm đồng bạc florin, lúc tên trợ thủ của ông ta thu số tiền đó vào trong túi của mình, ánh mắt chứa đầy vẻ oán hận và đau lòng của thằng bé tuyệt đối không thể giả vờ được.

Đoàn trưởng đoàn kỵ binh do dự, cái chết của cấp trên đối với ông ta mà nói không phải là chuyện xấu, nhưng xử lý kết quả hay hay dở mới thực sự ảnh hưởng tới con đường làm quan.

Suy đi tính lại, đoàn trưởng quyết định đóng gói chuyện này lại giao cho thẩm phán của Santa Lucia, ông ta dặn dò cấp dưới xử lý sơ qua vết thương của gã thanh niên tóc vàng, rón rén di chuyển phạm nhân lên xe tù, còn sau đó phạm nhân còn sống hay chết không liên quan gì đến ông ta nữa.

Ba người được đưa đến một đoạn đường bất ngờ như thế đó.

Vì thân phận chưa xác định rõ ràng nên Victor không gặp phải màn đối đãi thô bạo nào, nhưng chứng kiến Nick và Karl nằm trên xe tù, khiến anh ta quan ngại sâu sắc về tương lai của bản thân.

Nick bị đánh mặt mũi bê bết máu, bụng bị ăn mấy phát đạp, nôn hết bữa sáng ra ngoài. Nàng không hề hé răng rên la lấy một tiếng nằm bệt trên sàn, máu mũi nhỏ giọt tong tỏng xuống theo kẽ hở giữa những tấm ván gỗ.

“Cô, cô cảm thấy thế nào rồi?” Không thể chịu nổi bầu không khí im lặng nặng nề ấy, Victor không kìm được thấp giọng mở miệng hỏi. Anh ta vừa mới nắn lại khuỷu tay bị trật khớp của Nick, đối phương bất động không nhúc nhích, y hệt một cái xác.

“Chẳng thế nào cả, hơi khát nước”. Nick nhỏ giọng trả lời.

“Cô chảy máu nhiều lắm”. Victor liếm liếm đôi môi khô nứt nẻ, với tình hình hiện tại, anh ta cũng lực bất tòng tâm. “Tôi tưởng cô bị đánh ngất rồi, lúc này bọn chúng đánh sao cô không hé răng kêu câu nào?”

“Ngốc thế, lúc ăn đòn mà ngoác miệng ra kêu cứu thì lưỡi sẽ bị cắn đứt mất, dù sao cũng chẳng có ai tới giúp, nghiền chặt răng mới là đúng đắn, mất một hạt cơm thì không có lợi đâu”. Nick giảng giải lại kinh nghiệm bị ăn đòn trong nhiều năm qua cho anh chàng bác sĩ nghe.

Chiếc xe tù xóc nảy bất thường trên con đường lầy lội cùng tương lai có thể dự đoán trước được khiến người ta không thể ôm bất cứ tia hy vọng nào. Khó khăn lắm bên ngoài mới quăng vào trong xe một túi nước, chỉ mình Victor không bị trói là đỡ được, cẩn thận đổ một ít ra rửa qua khuôn mặt lấm lem bẩn thỉu của Nick, rồi cho nàng uống mấy ngụm.

“Karl không cần uống sao?”

“Cậu ấy vẫn chưa tỉnh, cứ cố đổ nước thì sẽ chảy vào khí quản mất”. Victor cau mày, uống thứ nước với tình trạng vệ sinh không đảm bảo bằng thái độ không sợ chết như đang uống thạch tín, vì anh ta không dám đảm bảo khả năng chữa bệnh của bản thân khi bị mất nước còn hiệu quả nữa không.

“Anh ấy sẽ không chết chứ?” Nick lại hỏi.

“Đừng lo, chó săn mồi Tóc Vàng của cô vẫn còn khỏe mạnh cường tráng lắm”. Victor nói an ủi. Xương cốt bị gãy đã được bó nẹp vào thanh gỗ rồi, nhưng vấn đề là, người dù có khỏe mạnh cường tráng nhất đi chăng nữa cũng chẳng thể trụ được quá ba mươi giây trên giá treo cổ.

Rukia là một nữ giáo đồ sinh ra ở Napoli, khi đến truyền đạo ở đảo Sicilia^[1] đã bị bức hại rồi tuấn giáo, để tưởng nhớ vị thánh đồ ấy, người ta đã đặt tên cho bến cảng nhỏ nơi bà sinh ra là Santa Lucia (Thánh Lucia). Mảnh đất được bao phủ bởi bầu không khí tôn giáo nồng nàn này bị Pedro nhìn trúng, sở thẩm phán và trại giam là những nơi được xây dựng quy mô bề thế nhất.

[1] Sicilia là một vùng tự trị của Ý, có diện tích 25.708 km², là vùng có diện tích lớn nhất của Ý. Đây cũng là hòn đảo lớn nhất Địa Trung Hải. Ngoài ra còn nhiều hòn đảo nhỏ hơn bao quanh thuộc vùng này.

Ba người trải qua một màn lục soát rất nghiêm ngặt, thân phận con gái chẳng thể giúp được bất cứ điều gì cho Nick, mà ngược lại dấu in bằng sắt nung trên ngực còn khiến ấn tượng của thẩm phán càng khắc sâu. Một nữ

tù đã từng bị kết án phù thủy thì chẳng có quyền lợi pháp lý gì, Nick và hai người khác cùng bị tống vào nhà lao dành cho tử tù.

Bước chân vào căn hầm tối tăm, Victor thực sự muốn ngất xỉu. Tuy anh ta rất quen thuộc với mùi thối rữa của xác người, nhưng môi trường của nơi này hoàn toàn khác với phòng y tế trên thuyền.

Ghế tra tấn có gắn đinh đặt sát tường, trong góc phòng là mấy cái chậu bần thiu bằng sắt đựng đầy những thứ cơ quan nội tạng gì đó. Tấm ván gỗ trên tường treo một loạt đủ các loại cưa và roi da với kích cỡ khác nhau, cái nào cái nấy do bị thấm đẫm máu tươi nên đều đã han gỉ. Một cái giá tra tấn khiến Victor không tài nào rời tầm mắt đi được, bộ phận then chốt của nó có dạng bốn chân cố định rất đáng sợ, chỉ cần chuyển động tay cầm xoay liên tục, thì có thể từ từ xé đứt tứ chi của phạm nhân.

Gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn thấy anh ta chú ý tới cái bệ giá, hàm răng vàng khè cáu bần nặn ra vẻ dâm dăng: “Người đẹp, cậu thích không? Món đồ chơi này thú vị lắm đấy, nếu kéo trên kéo dưới sẽ khiến thân người dài ra không ít đâu, kéo đến cuối cùng da bụng cũng trở nên nửa trong suốt, có thể nhìn thấy cả nội tạng chuyển động đi chuyển động lại nữa kìa”.

Một tiếng vù xuất hiện trong đầu Victor, thiếu chút nữa là lăn đùng ra ngất không dậy nổi.

Vì chủ mưu bị trọng thương chưa khỏi nên cả nhóm sát thủ tạm thời chưa phải chịu tra tấn, mà chỉ bị nhốt vào trong một phòng giam nhỏ bên cạnh phòng hành hình, chờ tuyên gọi buổi xét xử cuối cùng của thẩm phán. Gã tra tấn không có cơ hội rèn luyện tay nghề, cảm thấy hơi hụt hẫng, đánh giá ba người bọn họ một lượt bằng ánh mắt khiến người ta dựng cả tóc gáy, sau đó khóa cửa bỏ đi.

Ánh mắt lập lòe lóe sáng của một con chuột cực to đang ngồi chồm hổm trong góc tường khiến sắc mặt Victor xám ngoét không ra hình người, thì

thăm nói với Nick:

“Tôi lấy thành ý cả đời này ra khẩn thiết xin cô một chuyện. Nếu như thật sự không có ai tới cứu viện, trước khi tên đàn ông ở bên ngoài kia động vào tôi thì xin cô hãy kết thúc sinh mệnh của tôi trước. Cứ bắt đầu từ cột sống ấy, như vậy tôi sẽ không cảm thấy gì hết và sau đó là đã có thể nhìn thấy Thượng Đế rồi”.

“Động vào anh, là để chỉ việc dùng hình tra tấn hay làm việc với cái mông của anh?” Nick hỏi rất nghiêm túc.

“Bao gồm cả hai phương diện ý nghĩa ấy!” Victor thực sự sắp rồi loạn thần kinh đến nơi.

“Đừng có nói mấy lời xui xẻo đó nữa.” Nick vừa nãy vẫn còn thờ thoi thóp giờ bật dậy, tinh thần hăng hái lần sờ phòng giam khắp một lượt, “Nói cho anh biết, tính thêm cả chuyến này, tổng cộng tôi đã có kinh nghiệm bị bắt sáu lần rồi. Nếu có cơ hội, anh có thể nhìn thấy lệnh truy nã của tôi ở một số nơi như Cartagena, Barcelona, Nice. Nhưng kỹ thuật vẽ tranh của bọn họ còn kém xa so với ông thầy giáo già kỳ quái của anh, chẳng có bức nào giống người thật cả”.

“Bị bắt sáu lần? Lần nào cô cũng gặp đúng dịp được đặc xá hả?”

“Sao mà được, chẳng qua là lần nào tôi cũng chạy trốn thành công thôi”. Nick – tên tội phạm chuyên vượt ngục, tàn bạo độc ác đến cùng cực nói.

Cùng lúc đó, Hayreddin đang nghĩ cách giải cứu ái tướng của mình. Tổng đốc Pedro là một nhà quý tộc quan trọng nhất của phe phái nhà Aragon, cũng là người thay mặt cho Tây Ban Nha ở nước Ý, cái chết của ông ta có ảnh hưởng rất lớn đến tình hình chính trị ở Tây Ban Nha, cứu nhóm sát thủ ra một cách dễ dàng đơn giản đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Cách lý tưởng nhất chính là dẫn theo một tiểu đội tinh anh, xông thẳng tới pháp trường cứu người. Thế nhưng hàng ngàn quân lính cùng đội kỵ binh lại

cùng đồng loạt ra trận, tập trung tại Santa Lucia chờ lệnh điều động và phân phối của vị tổng đốc kế nhiệm, mà chiến đấu trên đất liền lại không phải là thế mạnh của Sư Tử Đỏ.

Phạm nhân hôn mê bất tỉnh không thể bắt đầu cuộc thẩm vấn, tình hình cứ mãi tiếp tục giằng co như thế.

Victor trải qua nửa tháng khó khăn nhất trong cuộc đời, môi trường nhà lao dành cho tử tù đừng nói là vệ sinh, còn cách xa tiêu chuẩn sạch sẽ tối thiểu. Đám chuột, gián, rệp, bọ chét không chỗ nào là không có mặt luôn quấy rầy anh ta, đồ ăn thức uống tệ hại vô cùng, không có hệ thống giữ ấm và quần áo để thay giặt, chẳng mấy chốc anh ta để lộ rất rõ ràng hình dạng bộ xương sườn bên dưới lớp áo sơ mi. Chỉ có mình Nick là từng trải, cảm thấy điều kiện của loại phòng giam đơn này có thể coi là không quá tồi tàn, nếu như bị nhốt trong phòng chung, thì với một Victor đẹp trai tay chân trói gà không chặt, một Karl chẳng còn sức lực phản kháng, và bao gồm cả nàng nữa, đều sẽ là đối tượng thích hợp nhất bị những phạm nhân khác tấn công tình dục.

Nick tìm kiếm xung quanh phòng giam, tìm thấy một mảnh xương lẫn trong đám bụi đất ở góc phòng, dựa vào thứ này nàng có thể mở được cánh cửa sắt của phòng giam nhỏ, nhưng ổ khóa của phòng tra tấn bên ngoài lại phức tạp hơn rất nhiều, hơn thế cả ngày đám cai ngục ở xung quanh không ngừng đổi ca. Một mình nàng chạy trốn dĩ nhiên là dễ dàng, nhưng mang theo Karl không tiện hành động và anh chàng bác sĩ không chút sức chiến đấu lại là điều hoàn toàn không thể. Niềm hy vọng duy nhất nằm ở sự hồi phục sức khỏe của Karl, chỉ cần hắn có thể gắng gượng bò dậy được, Nick sẽ nắm chắc được năm phần chạy thoát thành công.

Nhưng vấn đề là, đợi đến khi hắn hồi phục được một chút, thì màn tra tấn thẩm vấn đã như lửa sém lông mày.

Tối nay, tên cai ngục vứt bữa ăn duy nhất trong ngày vào rồi khóa cửa bỏ đi. Nick gầy gầy nhặt nhặt một lúc, chọn ra mấy thứ vẫn còn tương đối tươi tốt ngon đưa cho Victor, còn mình cầm bát canh mà như bát nước rửa bát vo gạo lên uống liền mấy ngụm. Để tăng thêm cảm giác no bụng, nàng còn cẩn thận nhai những thứ bên trong bát canh, một vài sinh vật nhỏ chuyển động giữa hai hàm răng của nàng phát ra tiếng vỡ lép bép. Trong bầu không khí im lặng như giữa bãi tha ma, âm thanh đó quả thực khiến người ta muốn phát điên.

Victor nghe mà cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình như đang cuộn trào, bất lực cắn nhai: “Cô không thể uống liền một hơi được sao? Cứ nhất định phải nhai bụn chúng mới được à?”

“Chỉ là mấy con giòi thôi mà, lại còn man mát beo béo nữa chứ, ăn khá ngon đấy”. Nick bình luận như thế một chuyên gia ẩm thực, thở dài một tiếng nói tiếp: “Cậu chủ à, anh thật khó hầu hạ, khuất mắt trông coi, anh tranh thủ lúc trời tối ăn hết phần của mình đi”.

“Cuối cùng tôi đã lý giải được nỗi ám ảnh của cô đối với bánh mì trắng rồi”. Victor than thở: “Bây giờ chỉ cần có người cho tôi một chút thức ăn sạch sẽ thôi, tôi sẵn sàng chuyển nhượng không hoàn lại cái họ Medici này cho hẳn”.

Nick nhún nhún vai không cho là vậy, tựa hồ cảm thấy cái họ như có như không đó căn bản không giá trị bằng một mẫu bánh mì trắng thơm phức.

Karl vừa nằm vừa ăn một chút mì nửa sống nửa chín, dưới sự chăm sóc của anh chàng bác sĩ, thể lực của hắn hồi phục cực kỳ nhanh, nhưng để kéo dài thời gian, nên vẫn luôn giả vờ trọng thương chưa khỏi.

Ăn xong bữa tối vô cùng khó nuốt này, Nick quệt quệt miệng, thì thầm nói với hai người còn lại: “Nghe này, tôi đã quan sát hơn mười ngày nay, gần như đã nắm chắc được thời gian thay ca đổi vị trí của đám cai ngục rồi.

Khoảng tầm hai giờ sáng cai ngục của ca này rất thích đánh bài để nâng cao tinh thần, chúng ta chỉ cần xử đẹp cái tên răng vàng xấu xí bên ngoài kia, nâng chìa khóa và vũ khí của hắn ta, việc trốn ra ngoài sẽ trở nên rất dễ dàng”.

“Nhưng chúng ta không hiểu rõ tình hình bên ngoài, không có tiếp ứng, có trốn thoát cũng sẽ bị phát hiện ngay, toàn bộ Santa Lucia sẽ bao vây thiết quân luật”. Karl cực kỳ bi quan với tình hình hiện tại, lại nhắc đến chuyện để nàng chạy trốn một mình, “Cô có kinh nghiệm, vừa hành động vừa ẩn náu, một mình chạy trốn thì tỉ lệ thành công sẽ lớn hơn”.

“Nếu cô ấy định chạy trốn một mình thì từ lúc ở dưới vách đá, chân đã sớm như được bôi dầu rồi”. Victor bất mãn nói.

Nick vẫn cứ giả vờ như không nghe thấy gì trước lời đề nghị của anh chàng chó săn mồi Tóc Vàng: “Karl, anh có thể đi bộ được không?”

Karl chống nửa người dưới lên khỏi đồng rơm bần thiêu, khó khăn ngời dậy nói: “Đi từ từ tôi nghĩ là không sao, nhưng chiến đấu thì không thể”.

“Vậy là được rồi. Victor sức yếu, tôi cũng chẳng có được cái bản lĩnh công người vượt ngục”.

Mọi chuyện bàn bạc xong xuôi, nhưng kế hoạch luôn không theo kịp những thay đổi, đêm hôm đó, một tiếng súng nổ vang lên xé rách màn đêm yên tĩnh.

Rạng sáng, năm, sáu kỵ binh mang theo súng hỏa mai xông vào phòng giam, nhóm sát thủ mỗi người ăn mấy phát báng súng, cổ tay bị trói chặt bằng dây thừng rồi bị lôi ra ngoài. Một chậu than cháy rất đượm bùng lên trong phòng tra tấn, gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn với hàm răng vàng đang hứng phần tra dầu vào đồng dụng cụ chuyên dùng.

Hai tay của ba người bị kéo cao treo lên xà ngang trong phòng, xương cốt của Karl vẫn chưa lành hẳn phát ra tiếng khảng khặc khiến người ta hoảng sợ. Sắc mặt của tên đội trưởng dẫn đầu đoàn kỵ binh nghiêm khắc, lạnh lùng nói:

“Vừa nãy, có một nhóm cướp bịt khăn đen lên tấn công nhà tù, đoàn kỵ binh của bọn tao tổng cộng đã chết mười ba người, xem ra lai lịch của bọn mày quả thực không đơn giản”.

Đội trưởng kỵ binh đã giấu bớt một phần nội dung, thật ra hai tên trông chừng phòng giam được hối lộ một số tiền vàng rất lớn, đã cung cấp thời gian biểu thay ca cho những kẻ cướp ngục. Nhưng ngoài ý muốn là, đúng lúc ấy lại đụng phải tiểu đội đi tuần tra đoàn kỵ binh, nên mới có tiếng súng nổ. Thẩm phán và đoàn trưởng đoàn kỵ binh bị đánh thức khỏi mộng đẹp vô cùng tức giận, quyết định thẩm vấn ngay trong đêm.

Gã đàn ông tra tấn dúi mấy chiếc bàn là mà hăn ưa thích vào chậu than, làm công tác chuẩn bị cuối cùng. Hăn vênh mặt cười nói: “Đội trưởng, muốn đứng cạnh quan sát không?”

Đội trưởng kỵ binh chán ghét tránh né hơi thở hôi thối của hăn, “Không, một mình người làm hết đi. Ngài thẩm phán đã nhận được thư từ Florence, đại công tước Lorenzo nói việc này không liên quan gì đến gia tộc Medici, nên người có thể yên tâm ra tay”.

Ánh mắt như một con thằn lằn của gã tra tấn liếm lên thân hình Victor, người phía sau sợ giật thót mình, giống như một con thỏ sắp chết run rẩy lấy bầy.

Đoàn kỵ binh rời đi, gã tra tấn cẩn thận khép cửa lại, vừa xoay lật những chiếc bàn là bên trong chậu than vừa cười dâm dăng: “Lúc ba người chúng mày bước vào đây, tao đã cảm thấy không bình thường rồi, bộ dạng tên nào tên nấy đều rất khá, lại còn cả một đứa con gái hiếm có khó tìm nữa chứ.

Đáng tiếc là những kẻ phạm trọng tội không có sự cho phép thì không được động vào, tao đã nhẫn nhịn lâu như vậy rồi, thật sự không thể nhịn tiếp nữa”.

Gã lấy một sợi roi xuống, ánh mắt đánh giá ba người giống như đang chọn kẹo, lưỡng lự xem sẽ khai đao xuống thân thể nào trước.

Victor cảm thấy hối hận tại sao mình lại không chết luôn vào cái ngày bị viêm ruột đi cho rồi, vết thương của Karl đau nhói, chỉ âm thầm cầu xin Thượng Đế hãy cho Nick vượt qua kiếp nạn này, mọi hình phạt hãy cứ rơi hết lên người hắn.

Một tiếng than đột nhiên vang lên, mang theo một thoáng rên rỉ khổ sở, đôi mắt của Nick ướm át, thấp giọng thở hển hển vắn vẹo thân mình.

“Ừ a... dây trói chặt quá, khó chịu quá...”.

Hai tay của nàng bị treo trên không trung, đôi chân thon thả không ngừng cọ cọ vào nhau, eo lưng mảnh mai, tựa như không thể chịu nổi những màn tra tấn liên tục.

Sợi roi trong tay gã tra tấn rũ xuống, ánh mắt nhìn thẳng tới.

Karl và Victor vừa nghi ngờ vừa khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Nick đang không ngừng thở dốc.

“Ừm ừm... khó chịu quá...”.

Phịch một tiếng, sợi roi rơi xuống đất.

“Muốn ít chịu khổ sở hơn à? Thông minh đấy. Yên tâm đi, tao sẽ thương tiếc mày”. Nữ tù nhân dùng thân xác để đổi lấy đãi ngộ tốt hơn là thủ đoạn cực kỳ phổ biến ở trong tù.

Chương 28: Công thành

Khóe mắt Karl như muốn rách toạc, hấn lớn tiếng gào thét, cổ tay bị ma sát bật máu, tiếc rằng sức lực có hạn, căn bản không thể thoát được khỏi sợi dây thừng, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đàn ông khổng nạn kia hành động.

“Đừng có động vào cô ấy! Mà là đồ vô si, loại người hạ lưu như mày ngay cả liếc mắt nhìn cô ấy cũng không xứng, sao dám dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào cô ấy!!!”

“Ha ha ha, vậy mày hãy nhìn xem tao có xứng hay không!” Gã đàn ông nhìn thấy vẻ giận dữ của Karl, lại càng hưng phấn vênh váo đắc ý, xé áo sơ mi của Nick.

Karl quả thực sắp phát điên rồi, hai mắt đỏ ngầu như máu, không quan tâm đến việc mình đang bị trọng thương ra sức giãy giụa, hận không thể nhai sống máu thịt của đối phương. Nhưng Victor dần dần hiểu ra kế sách của Nick, bèn thì thầm khuyên nhủ: “Đừng giãy nữa, nếu không lát nữa cậu không đi nổi đâu!” Nhưng chàng hiệp sĩ đã hoàn toàn không nghe lọt tai bất kỳ một âm thanh nào khác, trong lồng ngực như đang cháy bùng lên một ngọn lửa muốn chết cùng kẻ thù, lấy máu rửa nhục.

Gã đàn ông tra tấn vui đến trời đất.

“Mềm mại quá, người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay mười bảy”. Nick thấp giọng thở hỗn hển, “Làm ơn, nói lỏng dây thừng ra đi”.

Tên đàn ông tra tấn nhếch miệng để lộ hàm răng vàng cười lạnh một tiếng, bàn tay vẫn hoạt động không ngừng: “Treo lên thì hơn, tao không dám để kẻ phạm trọng tội như mày chạm vào bảo bối của mình đâu”.

Nick khố sở, van xin: “Vậy thì hạ thấp xuống một chút được không, chân tôi không chạm được đến mặt đất, cánh tay sắp trật khớp đến nơi rồi”.

Gã đàn ông chần chừ giây lát, thầm nghĩ một đứa con gái còn ít tuổi yếu ớt như con bé này chẳng đào đâu ra mấy sức lực, hơn nữa hai tay bị trói chặt rồi thì chắc không thể xảy ra sự cố. Vì thế bèn di động cơ quan, hạ Nick xuống cùng một mặt phẳng với mình, mặt đối mặt.

Hắn mân mê đôi môi mềm mại của Nick, hung tợn đe dọa: “Nghe cho rõ đây, nếu dám cản tao, tao sẽ khiến mày muốn chết không được muốn sống cũng không xong!” Sau đó sáp mặt lại gần.

Cơ phần hận của Karl tích tụ lại trong lòng, cổ họng tanh ngọt, rồi lập tức phun ra một búng máu tươi, Victor ghé tởm đến nỗi thiếu chút nữa là nôn hết bữa cơm từ tối hôm trước.

Có lẽ cảm thấy Nick phục vụ không tồi, gã tra tấn tương đối hưởng thụ, vì thế lúc nàng ghé sát lại bên tai liếm vào cổ hắn, gã cũng không hề từ chối.

Chỉ nghe thấy một tiếng “phập” nghiền nghệt vang lên, hai mắt gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn đột nhiên lồi hẳn ra, cổ họng phát ra tiếng rì rì, máu phun ra. Khuôn mặt của Nick bị máu bắn đỏ tươi, nhổ ra một miếng máu thịt bầy nhầy bắn thiu, ánh mắt không chút cảm xúc nhìn đối phương đang bịt chặt cổ lăn lộn trên sàn nhà.

Sau lưng Victor toát mồ hôi lạnh, Nick giống như một con thú đang nổi giận ngọam chặt lấy yết hầu của gã đàn ông, cắn đứt luôn dây thanh quản và khí quản, ngay cả cơ hội để kêu cứu gã cũng không có, ngã lăn lên đất lăn lộn co giật, máu phun ra thấm ướt mặt đất một màu đỏ thẫm.

Hai cánh tay Nick dùng lực đu mình lên, ngậm cắn rồi lôi ra một mảnh sắt nhỏ giấu trong ống tay áo, cọ mài lên sợi dây thừng. Đây là chiến lợi phẩm lúc trước nàng lấy trộm được từ phòng tra tấn, cuối cùng cũng có chỗ dùng.

Hai tay thoáng cái đã được tự do, Nick nhanh nhẹn rút thanh đao trên người gã đàn ông, bồi thêm mấy nhát.

“Phù, nguy hiểm quá”. Nick phi nhổ lên cái xác, đưa tay áo lau chùi vết máu trên mặt, thả Karl và Victor xuống, cắt đứt hết đồng dây thừng trói trên cổ tay hai người. “Cơ hội này thật quá tốt, nếu như mấy tên vừa này ở lại, sẽ phải tốn thêm chút thời gian và công sức nữa”.

Trong ánh mắt không thể nào tin được của Karl, nàng buộc lại dây lưng như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, áo sơ mi thiếu mất vài chiếc cúc, chỉ có thể quần lại quấy phá qua loa, che mấy vết hằn đỏ do những ngón tay hung hăng lưu lại trên ngực. Cho dù là bị bịt miệng, trói chặt tay chân, chỉ cần tên đàn ông nào đó nổi tà niệm tới gần, nàng sẽ có vô số cách đưa hãn vào chỗ chết.

Victor lặng lẽ cởi áo ngoài của mình ra đưa cho Nick, trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, lại chỉ có thể nhờ một cô gái bán rẻ cơ thể để cứu tính mạng của hai người đàn ông, chút lương tâm còn sót lại của anh ta chấn động mạnh mẽ.

Karl dùng sức quá mức, khuỵu gối xuống đất không đứng dậy được, anh chàng bác sĩ bước tới đỡ hãn dậy, Nick cầm lấy vũ khí đi ra sau cửa, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài.

“Cậu không nên nhìn cô ấy bằng ánh mắt ấy, nó thực sự khiến người ta thất vọng đấy”. Victor thấp giọng trách móc, “Cô ấy hy sinh bản thân mình để cứu cậu, cứu hai người chúng ta”.

Khuôn mặt Karl đầy vệt nước mắt, toàn thân run rẩy, trong đầu toàn là cảnh tượng Nick bị treo lên làm nhục, hãn đau đớn vùi đầu vào hai cánh tay, hối hận vì mình đã từng hứa sẽ bảo vệ nàng, nhưng lại đẩy nàng đến bước đường tự giẫm lên tôn nghiêm của bản thân.

“So với việc được cứu mạng như vậy, thà tôi chết luôn đi còn hơn...”.

Victor buông một tiếng thở dài: “Cậu mãi mãi không thể hiểu được cô ấy, nên cô ấy cũng mãi mãi không thể hiểu nổi cậu”.

Bước đầu trong kế hoạch của nhóm sát thủ là xử lý gã tra tấn, tranh thủ lúc đám lính gác thay ca sẽ lén lút lén ra ngoài. Nhưng chuyện cướp ngục đã khiến toàn bộ đoàn kỵ binh đang ngủ trên giường bị đánh thức, vì những anh em đã chết, bọn họ khua những vó ngựa đầy phần mộ quần nát từng tấc đất xung quanh bốn phía ngục giam, cố gắng tìm ra những kẻ cướp ngục đang lẩn trốn.

Nick nhìn quang cảnh người ngã ngựa đổ, đuốc cháy bập bùng bên ngoài qua khe cửa, còn có người đề nghị lôi ba kẻ từ trong phòng giam ra, dùng ngựa kéo cho đến chết. Nàng rút một cây gậy sắt treo tường sau cánh cửa, lại lục lọi ra mấy thứ vũ khí dự trữ trong góc phòng, rồi cúi đầu quay về bên cạnh hai bạn đồng hành nói:

“Tình huống xấu nhất, chúng ta bị mắc kẹt ở đây rồi”.

“Có thể chống đỡ thêm một lúc nữa không, đợi thuyền trưởng tổ chức lại lực lượng rồi tới cứu viện?” Victor hỏi với thái độ không cam tâm.

“Thế còn xem xem ngài ấy có đến nữa không”. Nick đáp với vẻ nặng nề. Những năm tháng của quá khứ, nàng đều dựa vào bản thân đối phó với hết thảy mọi chuyện, chưa từng trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Một đêm đau đớn khổ sở dài đằng đằng, chưa được bao lâu, mấy tên lính gác bên ngoài phát hiện bên trong phòng tra tấn vốn dĩ phải vang lên tiếng gào thét thê thảm không dứt lại yên lặng một cách đáng ngờ, gõ cửa vài lần cũng không thấy ai lên tiếng trả lời, chúng lập tức gọi đoàn kỵ binh đến, chuẩn bị phá cửa xông vào.

Nick nắm chặt vũ khí trong tay, hạ vai cong lưng đứng chắn phía trước, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào tấm ván cửa đang không ngừng vang lên những âm thanh trầm đục; Victor chộp lấy một chiếc bàn là đã được nung

đỏ, dây thần kinh căng thẳng như sắp đứt tung đến nơi; Karl quỳ trên đất hôn lên cây thánh giá bằng bạc, chống kiếm vất vả đứng dậy, chuẩn bị dùng sinh mệnh cuối cùng bảo vệ đức tin trong trái tim.

Cửa đã bị phá.

Nick chiếm được vị trí có lợi ở cửa, kẻ địch từng người xông vào đều bị chém ngã, sa vào lưới đánh cá do Victor và Karl phối hợp giăng phía sau lưng. Nick sử dụng tất cả kỹ nghệ bản thân, chạy chỗ này nhảy chỗ kia như một chú cá hoạt bát, tốc độ nhanh nhẹn quý dị tựa quái vật biển. Tấc đất phía trước cửa trong nháy mắt trở thành một biển máu.

Suy cho cùng thể lực của con người cũng có hạn, vũ khí lại không phải loại nòng quen dùng. Kẻ địch thay nhau lao tới như thủy triều không ngừng không nghỉ, Nick thở dốc càng lúc càng dồn dập, bước chân cũng càng lúc càng loạng choạng. Trước mắt nàng là những con sóng màu đen, kẻ thù chỉ là những nét phác họa mơ hồ, kể từ ngày gia nhập đội cướp biển đến giờ, nàng chưa bao giờ kiệt sức đến vậy. Đoàn kỵ sĩ tấn công hồi lâu mà không có kết quả, bèn chất một đồng cũi lớn trước cửa, định thiêu sống ba người trong phòng tra tấn.

Đã đến giới hạn rồi.

Cuối cùng, Nick quét ánh mắt nhìn những thi thể trên mặt đất, nói với một nơi nào đó trong tim:

Chú, nơi cháu chôn thân, chính là Santa Lucia.

Đúng vào lúc ấy, một tiếng nổ cực lớn xé toang bầu trời, ánh lửa tựa như sấm sét chiếu sáng toàn bộ bến cảng nhỏ. Hai ngọn đuốc khổng lồ cao đến hơn trăm trượng cháy bùng trên vịnh biển, đó là quang cảnh sau khi chiến hạm hộ tống của Tây Ban Nha đóng quân tại đây bị tấn công.

Đồng hồ cát đã chảy hết, con sư tử nổi giận cuối cùng đã gầm lên rồi.

Trên mặt biển Santa Lucia, hơn hai mươi cỗ pháo hạm cực lớn treo cờ cướp biển màu đen đang vây kín bến cảng nhỏ như một bức tường thành, ánh lửa từ miệng pháo lóe sáng từ trái sang phải trong màn đêm tối tăm, luân phiên bắn rất đều đặn, hơn một ngàn quả đạn pháo kết hợp với hàng chục tấn thuốc súng nã vào trong thành, ánh lửa bốc lên tận trời, đất rung núi chuyển, những đám mây đen do khói thuốc súng hình thành tựa một đoàn quân của ma quỷ quét tới bao phủ toàn bộ Santa Lucia, lại giống như muốn xé nát bến cảng nhỏ đang yên đang lành thành từng mảnh vụn.

Cả thành phố bốc cháy, người dân kinh hoàng cực điểm, bị tiếng pháo nổ như tiếng động đất dọa cho hoang mang sợ hãi. Ngựa của đội kỵ binh chưa từng nhìn thấy thế trận như vậy, nhấc hai chân lên đứng như người, hí vang điên cuồng bỏ chạy, hoặc giẫm vó sắt lên người chủ nhân. Cả một binh đoàn hùng mạnh từng hung hãn càn quét tàn phá miền Nam nước Ý sụp đổ trong nháy mắt, toán kỵ binh giữ chặt súng ống, nhưng không biết nên bắn về hướng nào, trong màn khói bốc lên cuồn cuộn hoang mang bỏ chạy như rắn mất đầu.

Một nhiệm vụ bình thường cuối cùng lại thành ra phức tạp, nhóm sát thủ gà mờ mắc kẹt trong trận địa của kẻ thù, nguyên nhân là do dùng người không chuẩn, nhưng năm lần bảy lượt đi giải cứu lại không thu hoạch được gì, đã khiến Hayreddin cực kỳ tức giận.

Hắn là một người trầm ổn bình tĩnh, nhưng trước hết, người đàn ông này còn là một tên cướp biển, cả đời kiêu hùng tung hoành khắp Địa Trung Hải.

Hayreddin có thể vì lợi ích mà hòa giải với kẻ thù, có thể dùng tiền bạc để hối lộ, dùng quyền lực để dụ dỗ, nhưng tuyệt đối không cho phép bất cứ một ai, một thế lực nào cướp đi những thứ quan trọng bên người hắn.

Tuyệt đối không bao giờ cho phép.

Lượt đạn đầu tiên là màn cảnh cáo không lời của vua hải tặc, chỉ nhằm vào quảng trường chính giữa thành phố và những khoảnh đất trống. Đâu đâu cũng thấy cảnh người và động vật hoảng loạn chạy trốn, đám người quyền quý trong thành hai chân run lẩy bẩy bò ra từ trong gậm giường, chẳng thể tìm nổi một tên hầu năm rõ tình hình bên ngoài. Lúc binh lính giữ thành tới thông báo một số lượng lớn thuyền hải tặc đã phá hủy chiến hạm hộ tống, bao vây hoàn toàn bến cảng, chẳng ai còn tâm trí đâu mà phản kháng nữa, chỉ sợ đám cướp biển tàn sát toàn bộ thành phố, sẽ không một ai chạy thoát được.

Lời nhắn của Hayreddin lập tức được gửi tới đất liền: Ba người đó, phải trả lại cho ta nguyên vẹn không sót mẻ.

Thẩm phán cân nhắc một chút, lập tức hiểu ra ngay kẻ đứng sau đám sát thủ ám sát Pedro là ai, nhưng kẻ đứng sau quả thực quá sức kiêu ngạo, cướp ngục không thành lại ngang nhiên tấn công trực diện, lấy tính mạng người dân trong thành ra uy hiếp. Xác chiến hạm Tây Ban Nha cháy đen trôi dập dềnh theo những con sóng biển, ngài thẩm phán là một người biết xem xét thời thế, vội vàng chạy thẳng một mạch đến phòng giam định ban lệnh đặc xá, nhưng lại bị đoàn kỵ binh cản lại, quân nhân suy cho cùng đều là những kẻ có cá tính, không muốn chỉ uy hiếp đơn giản như vậy mà đã hèn hạ khuất phục đám cướp biển.

“Thả ba tên đó ra, trách nhiệm có thể đổ lên đầu bọn cướp biển; không thả, đừng nói là chức vị tiền đồ, mà ngay cả tính mạng của cậu và tôi cũng có thể cùng vứt luôn xuống đáy biển!” Màn dạy dỗ vô cùng thâm thúy của vị thẩm phán khiến đoàn trưởng của đoàn kỵ binh lập tức tỉnh ngộ, lại thêm một đám quý tộc tham sống khố sở cầu xin, vị đoàn trưởng nhanh chóng đưa ra quyết định, sai người di chuyển hết đồng củi khô đi, thả ba kẻ đang bị mắc kẹt trong phòng tra tấn ra.

Hắn thật sự đã đến rồi, mang theo thiên quân vạn mã.

Lại một lần nữa thoát khỏi đôi cánh của tử thần hung tợn, Nick giống như đang mê đang say nhìn cả thành phố bị ngọn lửa ác liệt tàn phá dữ dội, đây là lần đầu tiên có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của thuyền trưởng đáng sợ như vậy.

Đây chính là cường quyền! Chính là sức mạnh!

Nàng bị số mệnh bẻ gãy, bị cường quyền bức hại, nhưng chính vì như vậy, nàng vô cùng sùng bái sự vĩ đại của sức mạnh. Trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nảy lên “thịch” một tiếng rất mạnh, như muốn tóm chặt lấy rồi khống chế sức mạnh vận mệnh của bản thân từ trong ngọn lửa.

Đám cướp biển đến tiếp ứng không ngờ ba đại nhân vật trên thuyền lại thảm hại đến vậy, phó đội trưởng trọng thương hôn mê tay vẫn còn nắm chặt thanh kiếm lưỡi mề, có muốn gỡ ngón tay ra cũng không được; anh chàng bác sĩ sắc mặt tái nhợt gầy sọp trông như một hồn ma, không ngừng xoay đầu nhìn dáo dác bốn phía dáng vẻ y hệt chim sẻ sợ cành cây cong; chỉ có Nick toàn thân như vừa tắm máu tươi là vẫn còn tỉnh táo lạ thường, dưới ánh lửa rực sáng, đôi mắt đen thăm thăm bắn ra luồng ánh sáng bất diệt.

Đám cướp biển nể sợ tránh ra nhường đường, trên boong tàu nơi “hải yêu” đi qua lưu lại những dấu chân máu.

Hayreddin cầm đao đứng ở mũi thuyền, mái tóc đỏ tung bay trong làn khói súng đang tản ra trong gió,凛冽 như một vị thần, một bức tượng, tựa như chỉ cần hấn đứng ở nơi này, hết thảy mọi tai họa trên thế gian đều sẽ biến mất, hết thảy kẻ địch trên thế gian đều sẽ bị đánh bại.

Nick đi tới chỗ thuyền trưởng, càng đi càng cảm thấy buồn ngủ.

Chiếc áo dính đầy máu bám chặt lấy người, hai tay chặm chạp đau nhức, nàng thật sự đã mệt lắm rồi. Ăn uống kham khổ trong một thời gian dài, nửa đêm hùng hục chém giết tắm máu, nghĩ đủ mọi cách chăm sóc chiến

hữu, một người thì nỗ lực phấn đấu, một người thì giãy giụa vùng vẫy, cùng một lúc cả tinh thần và thể xác của nàng đã đến cực hạn. Giờ ở trong lãnh địa của người đàn ông này, trong vòng tròn bảo vệ mạnh mẽ của hắn, cuối cùng nàng đã có thể nghỉ ngơi không cần phải bận tâm đến bất cứ chuyện gì nữa rồi.

“Thuyền trưởng, tôi về rồi đây...”.

Tinh thần gượng gượng đến giờ bỗng chốc thả lỏng, trước mắt Nick biến thành màu đen, bước chân lão đảo rồi ngã xuống.

Vốn dĩ Hayreddin có rất nhiều điều muốn nói, muốn quở trách nàng làm việc không cẩn thận, lãng phí thể trạng giải cứu hoành tráng như thế của hắn, muốn nói với nàng nhiệm vụ thất bại cũng do lỗi của hắn dùng người không đúng, lại liên tiếp phải trợ thủ vướng chân vướng tay tới liên lụy nàng; muốn tăng gấp năm lần tiền làm thêm giờ để an ủi nỗi vất vả của nhiệm vụ lần này, lại vừa muốn trừ nửa năm tiền lương coi như trừng phạt nàng vì tội không nghe lời dạy bảo.

Nhưng chẳng kịp nói nổi lấy một câu, vẻ mặt Nick mơ màng, loạng choạng đi về phía hắn. Hayreddin đưa tay ra đỡ lấy bả vai nàng, nhưng Nick hiển nhiên là không thể đứng thẳng, đầu gối vừa khụy, thân hình liền mềm oặt trượt xuống, Hayreddin đành phải ôm nàng vào lòng.

Cô nhóc khốn kiếp giống như một con thú nhỏ mệt mỏi, vừa trượt xuống vừa chìm vào trong giấc ngủ sâu, nàng gối đầu lên bả vai dày rộng của thuyền trưởng, không mấy may khách sáo cọ cọ khuôn mặt dính đầy máu và nước miếng lên trên chiếc áo choàng vô cùng phong cách của hắn.

Nơi này có sức mạnh, nơi này an toàn.

Chương 29: Nick cá

Hayreddin ôm Nick đang ngủ say như chết đi đến ngã rẽ thì khựng lại, bên phải là khu vực của các thuyền viên, bên trái là phòng thuyền trưởng.

Hắn dành hai giây để suy nghĩ, rồi dứt khoát quay người rẽ sang bên phải. Mặc dù cô nhóc trong lòng vừa nhẹ lại vừa mềm, nhưng suốt nửa tháng trời Nick không tắm rửa, bẩn thỉu như một con khỉ hôi rình, quả thực khiến hắn không thể có ý nghĩ đưa nàng về phòng ngủ của mình.

Hải Yêu là kỳ hạm hắn dùng gần mười năm nay, quả thực còn quen thuộc hơn cả khoảnh sân nhà mình, Hayreddin thông thuộc đường nên nhanh chóng tìm thấy phòng riêng của đội trưởng đội xung phong, đẩy cửa đi vào.

Đúng là quá nhỏ. Không gian trên thuyền chật hẹp, mọi thiết kế đều thu nhỏ lại hết cỡ, ngay cả cửa ra vào cũng thấp đến độ hắn phải cúi đầu xuống mới có thể đi qua. Tuy là phòng riêng của cấp bậc đội trưởng, nhưng không có nổi một ô cửa sổ, một chiếc giường nhỏ đến thảm thương kê ở góc tường, kích cỡ giống hệt như chủ nhân của nó. Hayreddin nhìn tấm thảm len trên giường, đây là thứ hồi đầu hắn đã dặn dò thuộc hạ đưa tới đây. Con nhóc chết tiệt này đã hủy hoại chiếc áo choàng của hắn, vậy không nên để cô ta hủy hoại luôn món quà này.

Hayreddin thả Nick xuống, để nàng dựa vào người mình, từ từ xé chiếc áo dính đầy máu đã đông lại thành mảng đến mức không còn nhìn ra màu sắc ban đầu.

Lại gầy như hồi xưa rồi. Hayreddin đỡ bả vai gầy yếu nhô cả xương quai xanh của nàng, vô cùng khó chịu nghĩ, có lẽ phải bảo người lên bờ cướp bóc một phen, để bồi thường chi phí dinh dưỡng khổng lồ hắn đã bỏ ra cho thú cưng của mình trong suốt một năm qua.

Hình như nghe thấy tiếng nói bất mãn trong lòng thuyền trưởng, Nick nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói mớ: “Bánh nướng, thêm một cái nữa đi...”.

Hayreddin phì cười, thâm nhủ đợi cô tỉnh rồi hẵng ăn uống thoải mái, chết no cũng không phải bồi thường.

Sau đó, hắn nhìn đến dấu ấn bằng sắt nung, cùng dấu ngón tay trên ngực và vòng eo của nàng.

Chẳng trách lại mệt mỏi đến mức độ này. Hayreddin không nói năng gì, bàn tay lớn nâng cái đầu bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng đặt ngay ngắn lên giường, lấy một tấm chăn quấn kín cô nhóc như thể một con nhộng quấn kén, gió chui không lọt.

Khuôn mặt lúc ngủ của cô nhóc thuần khiết mà điềm tĩnh, mái tóc rối xõa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh môi màu tường vi nương theo nhịp thở khẽ hé mở, như thể chưa từng trải qua bất kỳ quãng thời gian đen tối và tội ác nào. Hayreddin dịu dàng xoa xoa đầu nàng, đóng cửa rời đi.

Đã vất vả rồi, ngủ đi nhé.

Nick ngủ mê man suốt ba ngày liền, ăn cơm uống nước đều tiến hành trong trạng thái mộng du. Nàng mơ thấy rất nhiều thứ. Có ông chú hói đầu bụng phệ đang tưới nước trong vườn hoa, có con sư tử màu đỏ dạo bước trong sa mạc, có chiếc bánh nướng bay trên trời cao, bên trong chiếc bánh nướng nhồi đầy chặt những đồng xu vàng nhỏ xinh. Rất nhiều rất nhiều, đến nỗi lúc nàng tỉnh dậy chẳng nhớ nổi mấy thứ.

Đến khi phát hiện ra trần nhà trước mắt mình là thứ thuộc về thế giới thực, nàng có cảm giác như vừa mở mắt ra đã là một không gian khác, một lần nữa được sống lại làm người.

Tấm chăn len mềm mại cuốn chặt cơ thể trần trụi của nàng, ấm áp đến mức nàng không muốn chui ra. Nick như một con sâu bướm chui ra chui vào giữa những đám mây, thật nhẹ, thật mềm, tựa như ôm một cô gái đầy đặn trước ngực vậy. Đầu tiên nàng còn tự tán thưởng tài năng nhận biết hàng tốt

hàng xấu của bản thân, đến lúc tỉnh táo lại hoàn toàn, mới phát hiện đó không phải là một nửa chiếc chăn tàn tạ nàng đã mua ở Florence.

Vàng mặt trời vàng rực rỡ trên cao trải ánh nắng ấm áp xuống mặt đất, điểm tô cho căn phòng sơ sài không có cửa sổ lộng lẫy như một cung điện. Bên cạnh cây thánh màu vàng kim là những dây nho uốn lượn, hoa văn Ba Tư cầu kỳ tựa như một bức tranh cuộn trải rộng, những sợi len nhỏ mịn rất tinh tế được dệt với mật độ dày chặt không nhìn thấy khoảng hở, chỉ vàng thêu quanh mép lụa làm đường viền.

Nick ngậy người ra hồi lâu, lật đật nháy ra khỏi chăn, nhắc tấm chăn cao quý siêu cấp lên cẩn thận xem xét. Nhất định, nhất định đừng dây bẩn đấy! Công cuộc cẩn thận kiểm tra của Nick hoàn tất, cuối cùng phát hiện mình ngủ trần, lúc ấy mới yên tâm lặn vào trong chăn tiếp tục hưởng thụ cảm giác mềm mại xa xỉ.

Không phải là đã chết rồi đấy chứ.

Ý nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu Nick, nhưng dựa vào những mạng người đã mất trong tay nàng, nếu nàng có thể bước chân vào thiên đường thì đúng là trò đùa. Huống hồ, bên trong thiên đường chưa chắc đã có tấm chăn tốt như thế này.

Nick không biết thứ quý giá này từ đâu đến, cũng không có ý định ra ngoài dò la tìm hiểu. Đây là một món quà! Bất kể là ông chú hiền lành, giao hàng hóa sai địa chỉ, hay đang mơ chưa tỉnh... dù thế nào đi nữa, thứ này là của nàng! Nick như một con gấu túi hai tay hai chân ôm chặt lấy tấm chăn, thề bằng phong cách hung hãn của một tên hải tặc, ai dám đến cướp của nàng, nàng sẽ tặng cho kẻ đó một đường lưỡi hái đẹp mặt!

Lưỡi hái. Nàng bỗng giật thót mình, lại ngồi bật dậy. Thanh lưỡi hái vốn dĩ đã đánh mất ở Napoli đang lặng lẽ dựng ở bên tường, ngay cả lớp vải thô bọc ở bên ngoài cũng không có gì thay đổi.

Quay về rồi, thật sự đã quay trở về rồi. Trái tim vẫn như thể đang treo lơ lửng của Nick cuối cùng cũng rơi trở về với lồng ngực, nàng biết mình đang ở trên con thuyền Hải Yêu, trên thế gian này, đó là nơi an toàn, yên ổn nhất.

Đầu tiên Nick đi tới phòng y tế, trên đường đi đám thủ hạ nàng gặp đều tỏ vẻ ngưỡng mộ, còn đưa tay lên trán thực hiện động tác chào kiểu nhà binh. Tin tức trong đất liền nhanh chóng truyền đến trên biển, đội trưởng Nick vì bảo vệ cho đồng đội lấy ít địch nhiều, chém giết đám người Tây Ban Nha đó đến mức máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Rất có nghĩa khí! Thật đáng mặt đàn ông! Nhìn lúc thuyền trưởng ôm lấy cậu ấy, ai có thể tưởng tượng được bên trong cậu thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn như một con mèo kia lại tồn tại một bản lĩnh nam nhi đến thế? Đi theo đội trưởng Nick kiếm cơm, đúng là một việc may mắn biết bao!

Nick không hay không biết sai bước tung tăng, căn bản không biết rằng trong ba ngày nàng ngủ mê mết, thuyền trưởng đã tắm máu sở thẩm phán Santa Lucia, đốt phá nhà tù, biến nơi đó trở thành bãi hoang tàn. Chỉ cần hạ lệnh, sẽ có hàng ngàn tên hải tặc sẵn sàng lao vào nơi nước sôi lửa bỏng vì đội trưởng đội xung phong.

Trước cánh cửa phòng y tế treo một tấm biển, bên trên dùng ít nhất năm thứ tiếng để chú thích: “Bộ phận này nghỉ làm việc một tháng, kẻ nào làm phiền sẽ phải hứng chịu sự nguyền rủa của thần y,” Nick lướt ánh mắt nhìn qua, không chút do dự đẩy cửa bước vào.

Victor đang định kêu gào quát tên nào không có mắt, nhưng khi nhìn thấy người tới là ai thì đột nhiên im bật. Nick vén tấm rèm của khu giường bệnh lên nhìn vào, Karl nằm trong cùng, đang ngủ rất say, những bộ phận cơ thể hở ra đều quấn băng kín mít.

“Thế nào rồi?” Nick thả rèm xuống, nhỏ giọng hỏi.

“Một, hai tháng nữa là sẽ ổn thôi, anh chàng này khỏe như một con chó Caucasian^[1] vậy”.

[1] Chó Caucasian là một trong những loài chó có kích thước lớn nhất thế giới, cùng với sự hiếu chiến, loài chó này từng được Liên bang Xô Viết coi như báu vật quốc gia hay thậm chí được giao nhiệm vụ bảo vệ Bức tường Berlin và gọi là “vua của các loài chó”.

Sau cuộc đối thoại đơn giản lại là bầu trời không khí im lặng, Nick cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, gãi gãi đầu nói: “Hôm nay anh nói rất ít, đã không mắng chửi người lại chẳng cay nghiệt chua ngoa, tôi thật sự thấy không quen”.

Victor đẩy chiếc kính dự phòng của mình lên, thở dài nói: “Tôi cũng không thấy quen, chúng ta vẫn nên quay trở về nguyên trạng thôi. Chuyện lúc ở trên bờ tôi thật sự không muốn nhắc lại nữa, nhưng vẫn rất biết ơn cô đã chăm sóc cho tôi”.

Câu cảm ơn chưa từng có của anh chàng bác sĩ khiến Nick lại được một phen ngây người, chân tay luống cuống không biết phải làm thế nào. Hai người nhìn nhau hồi lâu, rồi đột nhiên rất ăn ý khẽ giọng cười hì hì, vì thế tất cả lại quay về lúc trước.

“Cảm ơn bằng miệng chẳng được tích sự gì hết, thực tế một chút đi”. Nick tìm kiếm xung quanh những món tráng miệng và cà phê anh chàng bác sĩ cất giấu.

Lần đầu tiên Victor nhanh nhẹn mở cánh cửa tủ, lôi ra từ trong một bộ sách bìa cứng hộp gỗ đựng những món đồ quý báu được anh ta cất rất kỹ.

“ ‘Bàn về mối quan hệ bản chất giữa phẩm chất đạo đức của nhân loại và sự thăng hoa tâm hồn?’” Nick đọc cái tên trên chiếc hộp, lăm lăm với vẻ không thể tin được: “Thật quá gian xảo, hóa ra giấu trong này!”

“Ô hô, tôi biết dù có đánh chết cô cũng sẽ không bao giờ đọc mà”. Anh chàng bác sĩ dương dương tự đắc đổ hạt cà phê vào trong một cái ấm thiếc,

sau đó thêm nước rồi đặt lên trên chiếc bếp nhỏ.

Nói là không nhắc đến chuyện cũ nữa, nhưng trí nhớ lại chẳng thể xóa bỏ dễ dàng như vậy thấy cái miệng nhỏ của Nick không ngừng há ra ngậm vào, dạ dày của anh chàng bác sĩ cũng quặn lên từng hồi.

“Cô đánh răng chưa đấy?” Mặc mày Victor nhăn nhó hỏi.

“Dùng muối tinh và nước xà phòng đánh mấy lần liền rồi”. Nick biết tên bác sĩ này đang muốn hỏi gì, nể tình anh ta nhanh chóng giao nộp điểm tâm, nên không muốn làm anh ta thấy buồn nôn.

Victor thở phào nhẹ nhõm, bi ai cảm thán cho căn bệnh tâm lý không biết đến năm nào tháng nào mới có thể chữa khỏi của bản thân. Cà phê sôi, Victor rót thứ chất lỏng đen sóng sánh đó vào trong tách, hương vị đắng chát mà vẫn vương trong nháy mắt lan ra xung quanh.

“Đã đến đây rồi, tôi xin trình trọng tuyên bố với cô một việc”.

“Chuyện gì?” Nick bỏ thêm nhiều đường hết mức có thể vào trong tách cà phê, thấy anh ta nghiêm túc như vậy, lập tức nói: “Những lời xấu xí cứ nói thẳng ngay trước mặt, ngoại trừ vay tiền ra, những việc khác đều có thể thương lượng”.

Victor trợn mắt đầy vẻ khinh thường, hiếm khi không mỉa mai thói kiệt sĩ của nàng. Anh ta uống một ngụm cà phê, dẫn đo cách dùng từ: “Tôi không muốn dò hỏi trước đây cô đã làm công việc gì, nhưng tôi lấy tư cách bác sĩ ra để nhắc nhở cô. Bệnh lây qua đường tình dục thì không cần phải nói, sau này nếu ở cùng với đàn ông, cô phải cẩn thận, không sẽ mang thai đấy”.

“Ồ, thì ra là anh định nói về chuyện này”. Nick đột nhiên hiểu ra, sau đó thẳng thắn đáp: “Yên tâm đi, tôi tư chất tự nhiên đặc biệt, không bao giờ mang thai”.

“Dựa vào đâu mà nói vậy?”.

“Dựa vào việc tôi đã làm rất nhiều, nhưng trước giờ chưa hề mang thai!”
Nick nói với vẻ hùng hồn.

Trong thoáng chốc Victor nổi lên ác niệm muốn dìm chết con nhóc vô tri kia vào tách cà phê. Nhắm chặt mắt lại lăm lăm liệt kê tất cả loại dụng cụ y tế từ đầu đến cuối bồn, năm lượt tâm trạng mới có thể bình tĩnh lại được, cố gắng hết sức giải thích cho nàng bằng giọng điệu ôn hòa nhất:

“Đó là vì lúc đầu cô vẫn là một cô bé, chưa có kinh nguyệt thì không thể mang thai, nhưng sau này thì không như vậy nữa đâu!”

Nick cả kinh, bán tín bán nghi hỏi: “Xui xẻo thế cơ à? Lẽ nào không có cách gì phòng tránh được à?”

Victor lắc đầu: “Y học phát triển đến hiện giờ, cũng không có biện pháp tránh thai nào đặc biệt hiệu quả cả, vì thế nếu không muốn dính bầu rồi sau đó ngồi khóc, hãy giữ mình trong sạch cho tôi nhờ”.

Nick cắn môi, lặng lẽ suy ngẫm về tin tức chấn động này, cùng với việc tổn thất tiền bạc, suy cho cùng đây cũng là một nguồn thu nhập bên ngoài vô cùng tiện lợi. Một lúc lâu sau nàng bỗng ngẩng phắt đầu lên, trong đáy mắt lóe lên những tia sáng tinh quái:

“Không thành vấn đề, tôi đã từng nghe những tiên bói nói về một bí quyết”.

“Bí quyết tránh thai? Đừng có nói với tôi mấy thứ mê tín kiểu đeo mấy mảnh xương mèo linh tinh gì đó đấy nhé”. Victor rất hứng thú, tính hiếu kỳ nghề nghiệp khiến anh ta thật sự muốn chia sẻ đôi chút kiến thức của “người trong ngành”.

Nick lắc đầu, nói với tay bác sĩ với giọng thần bí: “Không, là bí quyết đích thực làm một lần cho mãi mãi. Người ta nói với tôi, chỉ cần uống một bát

nước đá thật lớn, sau đó cưỡi ngựa phi như điên suốt hai mươi dặm, thì Thượng Đế sẽ gọi đứa bé đó trở về! Tôi đã có con Lily của ngài thuyền trưởng Râu Đỏ tặng rồi, nên tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!”

Uy lực của những lời này sánh ngang với cây búa của thần Sấm trực tiếp hạ gục anh chàng bác sĩ ngay tại chỗ, Victor nhìn Nick líu lười không thốt nổi nên lời, mỗi một tế bào trên người đều đang kêu gào trong điên loạn “đìm chết con nhóc khốn kiếp này để chấm dứt hậu họa”. Loại ảo giác này cực kỳ mãnh liệt, thậm chí anh ta không thể không mở tủ thuốc, lấy ra một viên thuốc trị chóng mặt nuốt xuống bụng. Cuối cùng tay bác sĩ cũng từ bỏ ý tưởng ngu xuẩn phổ cập kiến thức sinh lý đó, đứng dậy, hai tay vỗ lên vai Nick:

“Cô chỉ cần biết một chuyện này thôi là đủ rồi. Bất kể cô mang thai hay sảy thai, thuyền trưởng sẽ không do dự sa thải cô rồi đá khỏi thuyền. Tính toán cho cẩn thận xem sẽ kiếm nhiều hơn hay mất nhiều hơn!”

Con nhóc vô tri Nick quả nhiên vì lời đe dọa thất nghiệp mà sợ tái mét mặt mày, vội vàng thể hiện mình sẽ không dám quan hệ ngoài luồng nữa. Victor hài lòng gật đầu, mắt kính lóe lên tia sáng trắng tinh ranh. Để tăng thêm sức mạnh trong lời đe dọa, hẳn đặc biệt giữ lại một câu không nói ra: Trừ phi cô mang thai dòng giống của thuyền trưởng.

Nick đùng đùng tức giận đi tới phòng thuyền trưởng, thầm nghĩ làm con gái thật phiền phức, một chút xíu lợi ích cũng không có, không chỉ kinh nguyệt hàng tháng xui xẻo, mà lại còn thêm cả việc mang thai nữa chứ, thực chỉ muốn tìm cách thay đổi giới tính cho xong.

Đây là lần báo cáo công việc đầu tiên sau nhiệm vụ ám sát, tuy thuyền trưởng không sai người tới gọi nàng, nhưng Nick vẫn quyết định chủ động tới tận cửa. Trong lòng hơi thấp thỏm, suy cho cùng nhóm sát thủ gà mờ đâm đầu vào đồng rắc rối lớn, để cứu ba người bọn họ, thuyền trưởng đã

gặp biết bao khó khăn trắc trở, nên lần này đến là lành hay dữ vẫn chưa thể biết được.

Gõ cửa, không người trả lời. Nick mở hé cánh cửa ra một tí, thò đầu vào trong nhìn ngó một lượt, chiếc bàn dài trống không. Nàng lập tức muốn trở về phòng ngủ tiếp, lại nghe thấy một giọng nam trầm từ trong buồng ngủ gọi mình: “Vào trong này”. Nick đành phải đi vòng qua chiếc bàn dài, bước qua cánh cửa nàng chưa từng đặt chân vào bao giờ.

Cửa tuy chưa từng đi qua, nhưng thật ra nàng đã ra vào buồng ngủ của thuyền trưởng không ít lần, toàn là tranh thủ cơ hội tắm rửa lén lỉnh vào mò tìm hoa quả. Quay trở lại hiện trường phạm tội khiến Nick thấy có chút áp lực tâm lý, vì khí thế của vị chủ nhân nơi này quả thực quá mạnh mẽ.

Điểm xa xỉ nhất trong phòng ngủ của thuyền trưởng chính là sự ứng dụng không gian, chiếc giường ba mét ba đặt ở giữa nhìn cực kỳ thuận mắt. Không có bàn ghế, mặt sàn gỗ trải một tấm thảm Ba Tư dày kích thước cực lớn, bên trên còn đặt mấy chiếc đệm mềm. Cửa sổ mạn thuyền nghiêng một đường vòng cung duyên dáng, ánh mặt trời rục rỏ xuyên qua từng mảnh từng mảnh lớn.

Dường như Hayreddin vừa tắm xong, chỉ mặc tạm một cái quần trắng rộng rãi, mái tóc đỏ ướt đầm nước buông hờ lên bờ vai trần, giọt nước chảy dọc xuống theo làn da màu đồng, những vết sẹo vụn vặt do đao kiếm và đạn súng tạo nên trên toàn thân đã thể hiện quá khứ của người đàn ông này. Hắn nghiêng người dựa vào trước cánh cửa sổ mạn thuyền rộng rãi, tùy ý gầy gầy cây đàn lute, tiếng “tinh tang” lãnh đãng như bọt nước từ từ nổi lên khỏi đáy biển. Một bức thư đang mở đặt ở bên cạnh, kêu lật phật trong làn gió biển thổi tới.

Vẻ mặt bình tĩnh như mặt biển lặng sóng, Nick không đoán ra được ông chủ đang vui hay đang giận. Chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay hữu lực của hắn đang gảy rất linh hoạt lên cây đàn lute, cảm thấy vô cùng kỳ diệu. Nick

ngũ, lực cổ tay của thuyền trưởng khỏe vượt xa người bình thường, mà sao cây đàn gỗ ấy chưa bị vỡ nhỉ?

“Ngủ ngon không?” Hayreddin lên tiếng.

Nick gật đầu rất mạnh, đến nỗi cảm chọc cả vào cổ. Có một bảo bối tốt như vậy, sao có thể ngủ không ngon chứ?

“Tắm chăn không tồi chứ?” Câu nói của thuyền trưởng dường như ẩn chứa chút âm mưu.

Nick liền hiểu ra nguồn gốc của món bảo bối kia, trả lời đầy cảnh giác: “Rất tốt”.

Hayreddin nghiêm mặt nói: “Đương nhiên, đồ của tôi mà. Cô đã dậy rồi thì mau mau gấp gọn gàng rồi mang đến đây trả cho tôi”.

“Không trả!” Nick lập tức cuống lên, giống như một con mèo hoang xù lông dựng đứng nhảy bật dậy lớn tiếng phản bác: “Là của tôi chứ! Tôi đã ngủ rồi thì nó thuộc về tôi!”

Nhìn dáng vẻ bảo vệ thức ăn của nàng, Hayreddin cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đùa bỡn quen thuộc: “Nói như vậy thì, những thứ thuộc về cô cũng thật là nhiều”.

Nick ngẩn người, lúc hiểu ra được, rầu rĩ nói: “Thuyền trưởng, ngài lại xỏ tôi rồi”.

“Chính là xỏ cô đấy, thế thì sao?”

Chẳng thế nào cả.

Nick nhìn cơ bụng tám múi cùng bờ vai và tấm lưng khỏe mạnh săn chắc, nuốt nước bọt đầy kính sợ. Nàng có bản lĩnh dạy cho thuyền trưởng một bài học không? Hiển nhiên là không. Chém giết càng nhiều, nàng lại càng nhạy

cảm với sự chênh lệch sức mạnh, không có lưỡi hái, thuyền trưởng chỉ cần dùng cây đàn gổ trong tay kia thôi đã có thể moi cùi não trong đầu nàng ra rồi.

... Hay đợi hăn ngủ say rồi lén tấn công nhĩ? Nick ôm trong đầu những suy nghĩ độc ác.

Hayreddin thản nhiên nói: “Không biết trong cái đầu nhỏ của cô đang tính toán gì, nhưng tôi phải nhắc nhở cô rằng, tất cả những kẻ từng để lộ ra dự định trù xử tôi đều đã bị tôi vớt xuống biển làm mồi cho cá”.

Nick giật thót mình, khiếp vía vì khí thế mạnh mẽ của Hayreddin lập tức đứng nghiêm thể hiện lòng trung thành: “Suy nghĩ của tôi chính là sau này sẽ nỗ lực làm tốt công việc của bản thân, đoàn kết với đồng nghiệp, cùng học tập chăm chỉ, quyết không phụ sự kỳ vọng của thuyền trưởng!” Nàng ngừng lại một lúc, lại bổ sung thêm một câu rất vô lại: “Và cảm ơn thuyền trưởng đã tặng cho tôi tấm chăn”.

Cùng với tiếng cười sang sảng mạnh mẽ của Hayreddin, Nick hiểu rằng cảnh báo đã được dỡ bỏ, hôm nay tâm trạng của ông chủ không tệ đâu.

“Thuyền tiếp ứng cho bọn cô ở dinh tổng đốc Napoli đã báo cáo rồi, ba đứa ngọc bọn cô, chỉ cần thay đổi trình tự leo xuống thì chẳng phải đã không còn chuyện gì xảy ra rồi không? Anh chàng hiệp sĩ của cô xuống đầu tiên tiếp ứng, còn cô bọc hậu, thì đâu có náo loạn lớn đến mức ấy”. Hayreddin hồi tưởng lại một loạt những sự cố dở khóc dở cười liên tiếp nhau bất giác cảm thấy đau bụng, rất muốn kéo nàng lại, vắt ngang qua đầu gối rồi phát lên mông mấy cái.

Nick nhớ đến chuyện bị anh chàng bác sĩ kéo đến trật khớp tay, quả nhiên chỉ cần nàng và Karl đảo ngược vị trí cho nhau, cả ba người đã có thể bình an quay về rồi. Nhưng chú chó lông vàng lại có tâm tư, nhất định bắt nàng phải rút lui trước, nên có xảy ra sự cố cũng là chuyện nằm trong dự kiến.

Nàng chỉ có thể ngượng ngùng sờ sờ mũi nói: “Thuyền trưởng, vẫn là ngài thông minh”.

“Thông minh sau khi sự việc đã xảy ra rồi thì chẳng khác nào bằng không! Lần sau làm chuyện gì cũng phải cẩn thận động não suy nghĩ, đừng có chỉ biết mỗi ăn!”.

Nick gật mạnh đầu thể hiện những lời dạy dỗ của thuyền trưởng rất chuẩn, trường kỳ tiếp nhận huấn luyện khiến nàng hiểu rằng, lúc Hayreddin nói kiểu “lần sau phải thế này thế kia”, thì ý là chuyện lần này coi như cho qua.

Mọi chuyện xem ra đều rất thuận lợi, Nick đã bắt đầu ngắm số hoa quả bày trong phòng chuẩn bị rút lui.

Tốt thật, hôm nay là cam và dưa vàng...

Hayreddin nhìn ánh mắt lơ đãng của con nhóc chết tiệt kia cứ dán vào đĩa trái cây là biết ngày hôm nay xem như đàn gậy tai trâu. Thở dài, ném bức thư đã mở bên cạnh cho nàng, “Đọc cái này đi, cô ấy cũng có thể coi là người quen của cô đấy”.

Nick nhận lấy bức thư, nhìn nét chữ tao nhã chỉ viết đúng một dòng vô cùng ngắn gọn:

“Thưa ngài, tôi đã tìm thấy người muốn gửi gắm cả cuộc đời. Tháng Chín này sẽ lập tức rời đi, cảm ơn sự quan tâm của ngài nhiều năm qua – Fatima”.

Một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ ụp xuống, Nick vô cùng kinh hãi với khả năng đoán biết sắc mặt người khác của bản thân đang trên đà suy giảm đáng kể, thế mà nàng lại tưởng tâm trạng Hayreddin không tệ!

Ngài thuyền trưởng quả thực vừa đáng sợ lại vừa thâm sâu khó lường! Người phụ nữ của mình trèo tường nhưng vẫn giữ dáng vẻ sóng lớn chẳng

kinh sợ, hoặc lẽ hăn đang suy nghĩ xem làm cách nào để bằm vằm tên gian phu đó ra cho cá ăn? Nick suy nghĩ rất lung, chỉ sợ nói sai một câu sẽ dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn.

“Kìm nén bi thương... chuyện này, nhân tiện...”. Nàng lấp ba lấp bắp an ủi con sư tử thoát nhìn thì có vẻ bình tĩnh nhưng có khả năng đang âm thầm nổi dông bão.

“Kìm nén bi thương gì cơ? Cô ấy sẽ kết hôn vào tháng sau, tôi sẽ sai người gửi của hồi môn về Algiers”. Hayreddin cười nói, “Tôi muốn hỏi cô có định nhân tiện nhả nhủ đôi lời gì không, cô đã bôi không ít dầu của người ta rồi còn gì”.

Đầu Nick hoàn toàn mơ hồ.

“Tôi cứ tưởng... cứ tưởng thuyền trưởng ngài sẽ rất tức giận...”

“Tôi mừng thay cho cô ấy”. Hayreddin nói đầy chân thành, “Quanh năm suốt tháng phần lớn thời gian tôi đều lênh đênh trên biển, nơi đó cũng chỉ là những căn phòng trống trải, chẳng có ý nghĩa gì hết. Huống hồ năm đó tôi cũng đã nói rõ ràng với các cô ấy rồi, tìm được người mình thích thì có thể rời đi bất cứ lúc nào”.

Cuối cùng Nick cũng nhớ ra những lời Hayreddin nói khi nhắc tới hai cô gái ở trong tòa lâu đài, “món quà không thể không nhận”. Đối với những món quà được tặng, hăn không bao giờ thấy yên tâm, hiện giờ cô ấy muốn đi, Hayreddin cũng không có ý níu giữ.

Sẽ không được gặp cô gái dịu dàng ôm mình mỗi khi ngủ trưa đó nữa, Nick hơi rầu rĩ, “Thuyền trưởng, ngài thật là rộng lượng”.

Hayreddin nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của nàng, cười nói: “Cũng chưa chắc. Nếu cô dám tùy tiện ăn máng khác, thì đừng có mơ đến hoa hồng và tiền

thường cuối năm nữa!” Tiền vốn có trả lại cho cô hay không lại là chuyện khác.

Nick lo lắng nuốt nước bọt: “Báo cáo thuyền trưởng, tôi vẫn luôn hết mực trung thành!”.

“Tôi thấy cô hết mực trung thành với thức ăn thì đúng hơn”. Hayreddin cười mắng.

Nick mặt dày bị nói trúng tim đen, đành lảng sang chủ đề khác, không có gì nói cũng phải bới ra cho có thể nịnh nọt, “Thuyền trưởng, ngài đánh đàn thật sự rất hay, sao trước giờ chưa từng nghe ai nhắc đến nhỉ?”

“Tôi chẳng phải người chơi đàn kiếm sống, sao phải chơi đàn cho những kẻ không liên quan nghe”. Hayreddin nói với vẻ không vui.

“Nói cũng phải... nhưng đó là bài gì vậy?” Nick mò mẫm tiến sát lại gần, kéo một cái đệm tới nhét xuống dưới mông, biểu cảm đầy vẻ chờ đợi kiểu “Tôi muốn nghe kể chuyện”.

“Là một câu chuyện cổ tích của Ý, cũng có đôi chút liên quan tới cô đấy, tên của nó là ‘Nick cá’”. Hayreddin chậm rãi gảy một vài nốt nhạc, hẳn kể cho nàng nghe bằng chất giọng nam tính gợi cảm của mình:

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé ở cảng Messina tên là Nick, bất kể là ban ngày hay đêm tối, cậu luôn ngâm mình bơi lội dưới biển, đến nỗi sau này đã biến thành một hải yêu nửa người nửa cá”.

Tiếng đàn của Hayreddin khựng lại: Giỏi hơn cô rồi đấy, ít ra người ta còn biết bơi.

“Quốc vương của Messina biết về chuyện Nick cá, nên đã phái thuộc hạ tìm cậu bé về. ‘Nick cá, cậu hãy lặn xuống dưới đáy biển Messina nhìn giúp ta xem nó sâu bao nhiêu’. Nick cá tuân theo mệnh lệnh của quốc

vương, nhảy xuống biển. Sau một ngày một đêm cậu bé trôi lên, nói: ‘Bệ hạ, bên dưới Messina không có đáy biển, chỉ có ba cây cột trụ to không nhìn thấy điểm cuối’. Quốc vương không vừa lòng, ông ta ra lệnh: ‘Cậu tiếp tục lặn xuống đi, nhìn xem bên dưới những cột trụ đó có gì’. Nick cá lại nhảy xuống nước, mất hai ngày hai đêm mới quay lại, sắc mặt trắng nhợt như một con ma, cậu bé nói với quốc vương: ‘Bệ hạ, bên dưới cột trụ có một con quái ngư có thể nuốt chửng cả một chiếc thuyền lớn, thiếu chút nữa tôi đã mất mạng rồi, khó khăn lắm mới trốn thoát về được!’.”

Nick hỏi: Thuyền trưởng, dưới đáy biển thật sự có quái ngư to như vậy cơ à?

Hayreddin đáp: Tôi đã từng nhìn thấy một con bạch tuộc dài cỡ mười mấy mét ở sâu dưới đáy biển, nhưng đã là một cái xác.

Nick: “... Tôi quyết định sau này vẫn không học bơi”.

Hayreddin tiếp tục kể: “Vị quốc vương trợn mắt há hốc mồm, nhưng vẫn cứ không vừa lòng, nhất định muốn biết cuối cùng dưới đáy biển Messina sâu bao nhiêu, Nick cá nói với ông ta: ‘Bệ hạ, không được đâu, tôi bị dọa sợ chết khiếp rồi, sau này không dám lặn xuống nước nữa đâu’. Quốc vương liền tháo chiếc vương miện gắn đầy kim cương ném xuống biển, sau đó ra lệnh: ‘Nick cá, hãy đi vớt chiếc vương miện ấy về đây! Đó là chiếc vương miện độc nhất trên thế gian này, cậu nhất định phải tìm được nó về!’.”

Nick nói: “Nếu như tìm được nó về rồi tặng lại cho tôi, thì tôi có thể suy nghĩ”. Hayreddin vỗ bốp một cái lên gáy nàng.

“Nick cá buồn bã nói: ‘Bệ hạ, đây là mệnh lệnh của ngài, nên tôi không thể không xuống nước, nhưng tôi có dự cảm rằng mình sẽ không thể trở về được nữa. Hãy cho một hạt đậu lặn, nếu như tôi có thể tìm được sự sống trong cõi chết, thì ngài sẽ nhìn thấy tôi trôi lên từ dưới mặt nước; nhưng

nếu hạt đậu lặn nổi lên trên mặt nước, có nghĩa là tôi sẽ vĩnh viễn không thể trở về được nữa’. Nick cá mang theo hạt đậu lặn xuống nước lần thứ ba. Vị quốc vương đợi, đợi mãi, không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng hạt đậu nổi bập bềnh trên mặt nước. Cho đến tận hôm nay, Nick cá cũng không quay trở lại”.

Những câu chuyện cổ xưa mà buồn bã như vậy đều dừng lại ở đây, Nick rầu rĩ nói: “Nick cá thật đúng là một cậu bé bất hạnh, gặp phải một ông chủ tồi tệ như vậy, luôn bảo cậu ấy đi tìm đường chết”.

“Đúng vậy, cấp trên không nhìn rõ tình hình, trở thành bia đỡ đạn toàn là cấp dưới”.

“Thuyền trưởng, ngài kể chuyện rất hay”. Nick lắng nghe rất hài lòng, thật lòng khâm phục nói, “Không chán như ông già kể chuyện Franky ở quán rượu Algiers. Nghe ông già ấy kể một đoạn, ít nhất phải mất ba đồng”.

“...”

Da mặt Hayreddin co giật, hiếm khi hắn có hứng thú chơi đàn cho người khác nghe, thế mà lại bị so sánh với một ông già. Hắn ùng ùng nổi giận, cuối cùng sự kiên nhẫn tiếp đãi cô nhóc cũng cạn kiệt, liền vung tay đuổi nàng ra ngoài.

Con nhóc chết tiệt mân mê quả cam ngoan ngoãn nằm trong túi rồi biến khỏi phòng thuyền trưởng, vừa được ăn lại vừa được nghe kể chuyện, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng Nick đã nghĩ thông suốt rồi, ông chủ đã đối xử với nàng tốt như thế, thì mấy cái nghề tay trái đó tạm thời bỏ đi vậy.

Cơn gió mát lạnh xua tan cái oi nóng khát cháy khó chịu của mùa hè, những cánh buồm căng phồng mang theo những món quà của thần Gió Aiolos.

Như thường lệ, Hayreddin lại đi đường vòng qua Tây Ban Nha, chở theo hơn một nghìn người Moor đang trong tình cảnh nguy hiểm, hộ tống bọn họ quay lại Bắc Phi. Sau khi trải qua cuộc hành trình kinh thiên động địa, con thuyền Hải Yêu lại trở về Algiers. Những người Hồi giáo nhận ân huệ của Hayreddin ở gần đây, đám người Moor từng được hãn cứu giúp an cư tại nơi này, và thậm chí vô số những kẻ nghe nói về Sư Tử Đỏ trong sự kiện ở Santa Lucia cũng tụ tập tự phát ở bến cảng chào đón hãn.

Ánh hoàng hôn bi tráng, những cơn gió thu ngang tàng, Hayreddin sai những bước chân mạnh mẽ xuống con thuyền Hải Yêu, chiếc áo choàng tung bay, tịch dương phủ một vầng ánh sáng màu vàng kim xuống phía sau lưng hãn. Một vài trường lão đức cao vọng trọng mắt ngân ngấn lệ, kìm lòng không đặng quỳ rạp xuống chân người đàn ông trước mặt, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trên tay hãn.

“Cha...”

Bọn họ giống như đám người châu Âu đang gọi giáo hoàng trong Tòa Thánh, tôn xưng hải tặc vĩ đại là – Đức Cha.

Chương 30: Những thiên thần của Charles

Sau khi quay về Algiers, Hayreddin không vội đi biển lần nữa.

Hành động nã pháo oanh tạc Santa Lucia không thể ngừng ở đây, dường như hãn có dự cảm gì đó, toàn bộ đội thuyền được bố trí lại lần nữa, tàu thuyền luân phiên nhau đưa về bến cảng tàu để tu sửa, kho chứa vũ khí đạn dược cũng được kiểm kê và bổ sung thêm, còn bản thân Hayreddin mang theo hơn ba nghìn thuộc hạ, tiến hành huấn luyện đặc biệt một cách nghiêm ngặt nhất về thay đổi đội hình, tốc độ nhồi đạn pháo, chỉ huy cờ tín hiệu, chấp hành mệnh lệnh... Những ai có biểu hiện xuất sắc sẽ được trọng thưởng, còn bất kỳ ai không nghe mệnh lệnh, hoặc trong lúc huấn luyện có biểu hiện co vòi nhát gan, sẽ bị giáo dục bằng roi da.

Victor cũng không thể không tạm dừng kỳ nghỉ phép, dưới mệnh lệnh thép của thuyền trưởng chiêu mộ thêm tám trợ thủ, hướng dẫn những gã xui xẻo ấy học những kiến thức chăm sóc sức khỏe một cách có hệ thống.

Nick đi theo thuyền trưởng học tập từ sáng đến tối, nên đành phải kết thúc hợp đồng với Sierra trong niềm tiếc nuối, quy tắc của ngành này là thế, khi số lần ở chung ít hơn ba ngày trong một tháng, lại còn độc chiếm một cô gái xinh đẹp như vậy thì chính là tội ác. Nhưng nhờ vào quan hệ dan díu với “hải yêu”, nên vị thế hoa khôi ở Algiers của Sierra càng không thể lung lay.

Mỗi một người đàn ông muốn tiếp tục kết duyên bèo nước với Sierra đều phải cân nhắc cẩn thận về bản lĩnh của mình, vì đây chính là cô gái từng được người đàn ông chân chính dũng mãnh nhất Algiers yêu thích!

Hayreddin chọn ra một con thuyền cùng tên với quán rượu Medusa (trên đó có ba mươi khẩu pháo nặng mười hai pound, bổ sung thêm thuyền phó nhất và hoa tiêu đặc lực nhất của hãn), giao cho Nick bé nhỏ vì đang “thất tình” mà rầu rĩ, cầm tay dạy nàng cách chỉ huy thuyền ra khơi.

Trong suốt hơn một năm chiến đấu, “hải yêu” dựa vào những chiến công và lòng can đảm để chinh phục những tên cướp biển kiêu ngạo khác, ngoài thuyền trưởng ra, đội trưởng đội xung phong chính là vị chỉ huy khiến mọi người tâm phục nhất. Khi cậu thiếu niên lưng đeo lưỡi hái khổng lồ đứng trên mũi tàu, không một tay thủy thủ nào có dám lờ đi những mệnh lệnh dù là nhỏ nhất của cậu, ví dụ: đến nhà bếp lấy cho tôi một miếng cá khô, phải ướp ngấm vào đấy.

Hai tháng sau.

Anh chàng bác sĩ mang theo danh sách các loại thuốc mới mua đi tìm Hayreddin, vừa bước vào phòng làm việc của thuyền trưởng đã nhìn thấy

Nick đang nằm bò trên chiếc bàn bên cạnh Hayreddin, gặm cán bút trầm tư suy nghĩ.

Hayreddin bấm đồng hồ thúc giục: “Đã cho cô quá cả gấp đôi thời gian mà vẫn không tính ra à? Nếu là trên chiến trường thì thuyền của cô đã bị bắn thành bó đuốc mười lần rồi đấy!”

Nick mặt mày đăm chiêu ủ dột, miệng hóp lại như ăn phải một quả ô liu thối: “Thuyền trưởng, tôi thực sự không am hiểu lĩnh vực này đâu, lẽ nào không thể để đám hoa tiêu kia tính toán mấy thứ khoảng cách, tốc độ gió, thời gian ngó ngán này sao?”

“Mục đích bắt cô tính toán những thứ này không phải là vì các con số, mà là muốn tập cho quen, nếu như chủ soái không thể ước tính được đại khái, thì không thể nào đánh trận được. Lúc cô tiếp cận mạn thuyền chẳng nhẽ định lôi bút ra tính toán khoảng cách của kẻ địch chắc? Dừng cảm giác! Dừng kinh nghiệm! Biến mỗi chiếc thuyền thành một con người, suy nghĩ xem lưỡi hái của cô có thể vung lên được bao xa, sau đó thay vào trong tầm bắn đại pháo, cô sẽ biết lúc nào thì nên ra tay.”

Nick có vẻ như đang rất tập trung ghi lại những lời nói của thuyền trưởng vào một cuốn sổ nhỏ, ngay cả Victor bước vào cũng không nhìn thấy.

“Sáng nay chỉ đến đây thôi, đến nhà ăn ăn cơm trưa đi”. Thuyền trưởng tuyên bố tan học, Nick sung sướng nhét quyển sổ vào trong túi, theo đường tắt nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Victor chọn một chiếc đệm mềm trông có vẻ mới nhất để ngồi, chằm biếm nói: “Ngài chơi trò chơi chăm sóc và giáo dục này thật đúng là không biết mệt, muốn bồi dưỡng con nhóc chết tiệt đó thành cánh tay đắc lực chắc? Màn thách thức này thực sự khó mà tưởng tượng nổi.”

“Mỗi một cây gỗ trưởng thành đều bắt đầu từ những cây non, tôi chỉ tin tưởng những người do chính tay mình kèm cặp.” Hayreddin cầm cây bút

lông ngỗng Nick vút lại vào trong bình mực, xếp đồng giấy da dê sang một bên, hỏi: “Nhiệm vụ dạy học của cậu tiến hành đến đâu rồi?”

Victor xì một tiếng, khinh bỉ nói: “Nhìn lại những kẻ ngài giao cho tôi đi, một đám thợ cắt tóc, nhổ răng, chỉ biết cái trò chửi chôn ấm ớ của mấy gã thợ mộc, mà vẫn trông chờ tôi sẽ đào tạo bọn họ thành Galen^[1] được chắc?”

[1] Galen (129 - 200/217), hay còn gọi là Galen de Pergamum, là một thầy thuốc và nhà triết học nổi tiếng người La Mã gốc Hy Lạp, và có lẽ là nhà nghiên cứu y học tài ba nhất của thời La Mã. Các học thuyết của ông đã chi phối và ảnh hưởng đến y học phương Tây hơn một thiên niên kỷ.

“Ưu tiên học cách sơ cứu và xử lý ngoại thương là được rồi, dẫu sao bọn họ cũng có thể coi là những bác sĩ có tiếng khi ở trên bờ. Quá trình bình phục của Karl thế nào rồi?”

“Cũng sắp khỏi hẳn, nếu cậu ta dừng hành hạ bản thân kiểu như luyện kiếm đến phát điên phát rồ nữa, có lẽ còn nhanh khỏi hơn đấy.” Victor biết Hayreddin trước giờ không tin tưởng anh chàng đội phó này, quan sát người đàn ông tóc đỏ này lần nữa, trầm giọng hỏi: “Ngài... phát hiện ra điều gì rồi à?”

“Cậu muốn hỏi về câu chuyện chàng hiệp sĩ và nàng công chúa gặp nạn, hay hành động trở về quốc nội Tây Ban Nha mà không có kế hoạch từ trước?”

Victor thở dài: “Quả nhiên chẳng có gì giấu được ngài.”

Lông mày Hayreddin trợn ngược, cố ý làm ra vẻ khiếp sợ: “Ngài hiệp sĩ trung bình cứ ba ngày lại gửi một bức thư đầy ẩn dụ đến Tây Ban Nha, thái độ và lời nói đó, lẽ nào mục đích của các cậu không phải là muốn tuyên bố cho toàn thế giới biết, ‘Chúng tôi có một nàng công chúa’ sao?”

Victor biết Hayreddin đang mĩa mai công tác bảo mật của bọn họ kém cỏi đến mức nào, nhưng cũng đành bó tay.

“Nick là một con nhóc khốn kiếp vô cùng đáng ghét, nhưng cô ấy sống cố gắng gấp mười lần những kẻ khác, tôi không muốn, không muốn...”. Victor không muốn khiêu khích người đàn ông tóc đỏ trước mặt này, nhưng vẫn nghiêng răng nói ra những lời từ trong tận đáy lòng: “Tôi không muốn ngài lợi dụng thân phận của cô ấy”.

“Thì ra cậu nghĩ như vậy.” Hayreddin đan mười ngón tay vào nhau, dựa vào chiếc giường mềm mại phía sau, “Tôi tưởng cậu là người thông minh, sẽ không ngây thơ giống anh chàng hiệp sĩ kia, cho rằng cứ ‘trở về tổ’ là sẽ thành công”.

“Một mình cô ấy không thể thành công được, nhưng cộng thêm một đại hải tặc vừa dã tâm bừng bừng vừa có thực lực kia, thì cũng chưa biết được!”

“Kẻ thù của tôi luôn luôn là toàn bộ Tây Ban Nha, bất kể các phe phái đang tranh giành trong nội bộ của nó”. Hayreddin chậm rãi nói ra những phán đoán của mình: “Tây Ban Nha chia thành hai phe là Castilla và Aragon, Pedro là quý tộc Aragon, trước giờ luôn giúp đỡ Charles V, cứ nhìn phản ứng nghiêng răng nghiêng lợi đó của Nick thì có lẽ cô ấy là người thừa kế được Castilla ủng hộ, và là em gái của Charles. Karl không ngừng liên lạc với những đồng liêu ở trong nước, là muốn tranh thủ lúc tôi khai chiến với Tây Ban Nha sẽ tiến hành cách mạng, trong ngoài giáp công lật đổ Charles V, rốt cuộc là ai muốn lợi dụng ai đây?”

Victor cảm hòng bởi những lời của Hayreddin đành ngụy biện: “Vậy tại sao ngài lại quan tâm đến cô ấy như vậy?”

“Là vì tôi thích chơi trò chăm sóc và giáo dục chứ sao”. Hayreddin thản nhiên tự đắc nói, vứt trả lại những lời lúc trước cho anh chàng bác sĩ, thấy Victor giật đến sắp nhảy dựng lên mới ngừng bõn cợt, trầm giọng nói: “Cậu cứ yên tâm, tôi giữ Nick lại là vì coi trọng năng lực của chính cô ấy, chứ không phải vì thân phận phía sau”.

Trước đây, Hayreddin vốn là người biết cách quản lý thuộc hạ, thêm ba tháng huấn luyện ma quỷ đặc biệt này, có thể nói là như hổ mọc thêm cánh, một nhóm hải tặc vốn dĩ mang đặc tính cướp bóc, về kỹ thuật đội ngũ có thể sánh ngang hải quân chính quy, thêm vào đó là sự nhanh nhẹn dũng mãnh hung hiểm mà hải quân không có. Vũ khí trang bị hùng mạnh như vậy, khiến đám cướp biển ngạo mạn này nóng lòng muốn thử tay nghề với người Tây Ban Nha.

Mặt khác, việc ám sát tổng đốc Pedro và hành động ngang nhiên khiêu khích nã pháo oanh tạc Santa Lucia khiến Charles V cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn dùng lực lượng quốc gia tiêu diệt đám cướp biển Bắc Phi.

Ngày 26 tháng 12, gió Bắc, có sương mù.

Sáng sớm, tay quan sát trên ngọn hải đăng Algiers nhìn qua kính viễn vọng thấy những chiếc bóng lơ mờ cách đó hơn mười mấy hải lý, hần từ từ rung chuông cảnh báo, tín hiệu truyền thẳng đến con thuyền nhỏ được bố trí phòng vệ trên biển, tay thủy thủ ngáp một cái trèo lên cột buồm, định nhìn xem là chiếc thuyền buôn nào dám to gan đến gần thành phố cướp biển này.

Trong làn sương mù mỏng manh, mấy con thuyền đen sì trông như những thành trì khổng lồ nhẹ nhàng lướt tới, tay thủy thủ không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình, dụi dụi mắt thêm vài lần nữa.

Toàn bộ bảy thiết giáp hạm dài gần ba trăm thước, boong thuyền bốn tầng pháo cùng những cánh buồm cực lớn được căng lên, theo sau là hơn hai mươi chiếc thuyền đến Algiers, bay phấp phới trên cột buồm cao gần một trăm mét là lá cờ với ba đường màu đỏ và vàng của Tây Ban Nha.

Trên bảy chiếc thuyền chiến khổng lồ, được phân biệt bằng cách dùng sơn đen viền bạc phát ra tên thuyền: Michael, Raphael, Gabriel, Uriel, Sariel, Remiel, Metatron – bảy vị Tổng lãnh thiên thần.

Địa Trung Hải mùa đông năm 1516, một trận đại chiến căng thẳng sắp sửa diễn ra.

Nick bừng tỉnh vì tiếng chuông báo động thúc giục, lập tức lăn từ trên giường xuống, đi giày cầm lấy lưỡi hái chạy nhanh ra khỏi phòng. Kỷ luật sắt của Sư Tử Đỏ đã quy định: Trong vòng mười phút khi tiếng chuông vang lên phải nhanh chóng đến địa điểm tập hợp ở bến cảng. Đã từng diễn tập vô số lần, cây roi của Hayreddin đã từng trừng trị không ít những kẻ say xỉn và không nở rời giường.

Nick miệng cắn dây buộc tóc chạy như điên, đi theo sau là Karl. Trên đường bọn họ đụng độ anh chàng bác sĩ đầu tóc rối bù, sau lưng là hai trợ thủ tay xách hộp dụng cụ y tế.

“Sao thế sao thế? Không phải đã nói tôi không cần tham gia diễn tập lúc nửa đêm sao? Chết tiệt!” Victor bị tên trợ thủ kiên quyết lôi ra khỏi giường, vừa sợ lại vừa tức, cặp kính thủy tinh đeo trên mặt xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Đây là cảnh báo bị tập kích chính thức! Không phải diễn tập!” Karl lớn tiếng giải thích với hắn.

Giống hệt như câu trả lời của hắn, lúc này mười mấy thủy thủ đang giơ cao ngọn đuốc quay về từ bến cảng, vừa chạy vừa hét to: “Lên thuyền! Lên thuyền! Quân Tây Ban Nha tập kích bất ngờ! Ước chừng có ba mươi chiếc thuyền! Tầm khoảng trên một vạn quân!”

Hai chân Nick tăng tốc, hét lên với anh chàng bác sĩ: “Hiểu chưa! Muốn về ngủ tiếp thì có thể quay về rồi đấy! Victor đành phải cố nén cảm giác khó chịu khi chưa được đánh răng rửa mặt, guồng đôi chân dài chạy theo.

Hiệu quả của việc chuẩn bị chiến tranh quả nhiên vô cùng rõ rệt, chỉ sau hai mươi phút, tất cả những con thuyền của Sư Tử Đỏ lập tức nhổ neo xuất phát. Vũ khí đạn dược và thức ăn nước uống đã được trang bị đầy đủ, hàng ngàn cánh buồm trên bến cảng Algiers nhất loạt căng lên.

“Titan và Đinh Ba đi trước mở đường, sau đó là Hải Yêu, Medusa và Chiến Thần bảo vệ cánh trái, Odin và Diêm Vương chịu trách nhiệm cánh phải, những thuyền khác xếp hàng đi theo!”

Hayreddin như một bức tượng điêu khắc đứng sừng sững trên mũi kỳ hạm, truyền đạt mệnh lệnh xuất phát cho người cầm cờ. Vì đây là lần đầu tiên quân đoàn chiến đấu, nên Nick vẫn đi theo cạnh thuyền trưởng, nàng thì thầm hỏi: “Nghe nói đối phương có hơn một vạn người?”

“Không sai, ba chọi một, số lượng người và thuyền của chúng ta đều đang ở thế hạ phong”. Hayreddin nói như vậy, nhưng bên trong lời nói lại không có chút bi quan chán nản nào, “Nghe nói Charles đã phá vỡ vũ khí bí mật tối, mỗi một thiết giáp hạm đều được trang bị hàng trăm khẩu đại pháo, còn nhiều hơn cả thuyền Diêm Vương lớn nhất của chúng ta”.

“Thuyền trưởng, sao trông ngài lại có vẻ cao hứng thế?” Nick bồn chồn hỏi. Nếu nghe nói có một nhóm người cao to vạm vỡ trang bị tối tân tới bao vây tấn công mình, thì không nên có phản ứng như thế mới phải chứ?

“À à... cô không hiểu đâu, tôi đã đợi ngày này rất lâu rất lâu rồi”. Hayreddin không giải thích gì thêm, hắn giống như một con sư tử dũng mãnh đói khát từ lâu nhìn chăm chăm về hướng bắc, hai mắt hưng phấn sáng rực.

Tốc độ của hạm đội Tây Ban Nha là sáu knot^[2], đội thuyền của Sư Tử Đỏ nhanh hơn một chút, sau hai giờ chèo thuyền, hai bên cuối cùng cũng đối đầu nhau. Bảy tàu chiến dàn thành một hàng ngang trông như một pháo đài khổng lồ trên biển, trên khoang pháo cao đến hơn bốn tầng là những khẩu pháo hạng nặng nòng dài đen kịt như hố sâu.

[2] Knot là đơn vị đo tốc độ di chuyển của tàu thuyền, 1 knot tương đương với 1 hải lý/giờ hay 1,852m/h.

Thời bấy giờ từ biển Aegean^[3] của Hy Lạp đến bến cảng của người Carthage^[4], từ vùng biển Bắc^[5] nơi đám hải tặc Viking hoành hành cướp bóc chém giết, sau đó qua cả Gibraltar^[6] ở Đại Tây Dương, chưa một ai nhìn thấy những tàu chiến khổng lồ như vậy trên biển.

[3] Biển Aegean là một vùng vịnh nối dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Nó nối liền với biển Marmara và biển Đen về phía bắc thông qua eo Dardanelles và Bosphore.

[4] Carthage là tên gọi của một thành phố cổ thuộc xứ Tunisia ngày nay và cũng để chỉ khu vực ngoại ô Tunis hiện nay. Thành phố này đã có một thời phát triển huy hoàng, trở thành nền văn minh rực rỡ, không chỉ vàng son trong phạm vi thành phố mà còn lan truyền ảnh hưởng rộng khắp, mở ra nền văn minh Punic, hay còn gọi là nền văn minh Carthage.

[5] Biển Bắc (trước đây còn có tên là Đại dương Đức – German Ocean) là một vùng biển phía bắc Đại Tây Dương. Biển Bắc giáp Na Uy và Đan Mạch về phía đông; Scotland và Anh về phía tây; Đức, Hà Lan, Bỉ và Pháp về phía nam.

[6] Gibraltar là vùng lãnh thổ hải ngoại thuộc Liên hiệp Vương quốc Anh và bắc Ireland, nằm gần cực nam bán đảo Iberia, bên trên eo biển Gibraltar, giáp Tây Ban Nha ở phía bắc. Trước kia, Gibraltar là một căn cứ quân sự quan trọng của lực lượng vũ trang và hải quân Hoàng gia Anh.

“Michael, Raphael, Gabriel... bảy Tổng lãnh thiên thần cơ à?” Hayreddin cầm kính viễn vọng, khẽ lẩm bẩm đọc những cái tên trên thân thuyền, trong đầu thoáng tính toán, liền hiểu để chế tạo ra bảy chiếc thiết giáp hạm này, Charles V đã dốc hết toàn bộ nguồn lực trong nước. Mỗi một chiếc thuyền có lượng rẽ nước ít nhất là hai nghìn năm trăm tấn, sức chứa gần một nghìn người, tổng chi phí đóng thuyền ước tính một cách bảo thủ nhất cũng phải từ ba trăm vạn đồng vàng Tây Ban Nha trở lên.

Không chỉ là muốn đối phó với đám hải tặc, mà mục đích của Charles là muốn Tây Ban Nha xưng bá Địa Trung Hải, thậm chí là toàn bộ đại dương.

Cảnh tượng hiểm gặp như vậy khiến ngay cả Victor nhát chết cũng phải trèo lên boong thuyền quan sát: “Cách đặt tên thật khiến người ta không còn gì để nói! Charles muốn xây nhà thờ trên biển cho Chúa à? Đúng là tin đồn cuồng nhiệt nhất châu Âu!”

“Hoàng đế Tây Ban Nha cũng đang ở trên đó à?” Nick hiếu kỳ hỏi anh ta.

“Có lẽ là không, Charles cực kỳ quý trọng huyết thống Habsburg thần thánh của bản thân, khả năng ngự giá thân chinh là rất ít”.

Karl im lặng nhìn những vật đại diện cho sức mạnh quốc gia, trong lòng cuộn sóng. Victor lặng lẽ liếc nhìn Nick, nếu như hoàng đế thật sự đang trên thuyền, thì đây sẽ là cuộc quyết đấu trực tiếp giữa anh trai và em gái.

“Thuyền trưởng! Kẻ địch đã tiến vào tầm bắn của pháo hạng nhẹ rồi!” Pháo thủ trưởng hét to báo cáo.

Trang bị của một bộ phận đội thuyền Sư Tử Đỏ là trường pháo hạng nặng nhẹ cỡ mười hai pound, tuy uy lực khá yếu nhưng tầm bắn lại cực kỳ xa, thường dùng để uy hiếp những thuyền buôn bình thường.

Ngón tay Hayreddin vạch một đường về phía những chiến hạm phía trước, cao giọng nói: “Bắn một vòng thử xem, nhớ phải chăm sóc cẩn thận từng vị trí một”.

“Ấy ấy! Lẽ nào ngại thật sự muốn đối đầu trực diện với đám quái vật đó à?” Victor nhìn người đàn ông tóc đỏ với ánh mắt không thể tin được, dường như đang cố tìm dấu hiệu bệnh não từ hăn. Hayreddin nhìn Nick gật đầu, Nick lập tức đưa ra hai mệnh lệnh cho thuộc hạ: “Đưa bác sĩ về phòng y tế, đừng để anh ta ngã bị thương”.

Hai tên cướp biển cường tráng lập tức nhắc bổng anh chàng bác sĩ lên, tốt bụng “đỡ” hăn về đáy thuyền.

“Đừng có động vào tôi! Tay các người quá bẩn! Tôi có phải không biết đi đâu...”.

Chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ liên hoàn vọng tới ầm ầm gần bên tai, thân thuyền bị rung lên trước sức giật cực mạnh của đạn pháo, quả nhiên hai đầu gối của Victor mềm nhũn, thiếu chút nữa là khuỵu luôn xuống đất.

Đó là ý nghĩa của câu “phải chăm sóc cẩn thận từng vị trí một”, thuyền trưởng muốn quan sát xem độ dày phòng ngư của đối phương. Nã một lượt pháo mười hai pound, khói thuốc vừa tan đi, đám cướp biển kinh ngạc phát hiện, chiếc tàu chiến ở chính giữa đội thuyền dường như không hề hấn gì, chỉ có hơn chục tên thủy thủ trên boong bị thương vì mảnh pháo vụn.

Hayreddin giơ kính viễn vọng cẩn thận quan sát thiệt hại của đối phương, nhàn nhã nói: “Những tấm gỗ bên sườn thuyền chí ít cũng phải dày hai mươi tấc, đều là loại gỗ sồi tốt nhất, Charles thật không tiếc tiền”.

Phía Tây Ban Nha bị pháo kích, cũng lập tức tổ chức phản công, nhưng trang bị của bọn họ đa phần là pháo nòng dài hạng trung và hạng nặng, tầm bắn không xa bằng của Sư Tử Đỏ, đạn pháo cách mục tiêu tầm hai, ba trăm mét đã rơi xuống biển. Hayreddin để đội thuyền duy trì khoảng cách ấy, một vài tay ngắm tốc độ giỏi nhất tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bảy chiếc thiết giáp hạm, song song với việc bấm đồng hồ, cây bút lông không ngừng vang lên những tiếng loạt soạt trên tấm da dê.

Một lượt pháo kích, rồi lại thêm lượt nữa.

Hải chiến trong thời đại tàu buồm này có lúc vô cùng buồn chán, vì pháo được trang bị ở hai bên sườn thuyền, nên lúc hai bên giao chiến đều dàn ngang thân tàu ra, sau đó thả neo xếp thành một hàng dài nã pháo vào nhau. Chỉ cần không có ý định tiếp cận mạn thuyền, thì kiểu giằng co này có thể kéo dài cả ngày, cho đến khi một bên hết sạch đạn dược mới thôi.

“Thuyền Gabriel sáu phút mười giây!”

“Thuyền Michael năm phút năm mươi tám giây!”

“Thuyền Raphael sáu phút hai mươi mốt giây!”

...

Những tay ngắm tốc độ nhất báo cáo lại khoảng cách thời gian bắn pháo của bảy chiếc thiết giáp hạm, Nick đã hiểu được ý của thuyền trưởng.

“Chúng ta nhanh gấp đôi bọn chúng!” Nàng hưng phấn reo lên.

Tốc độ pháo kích là sinh mệnh của sức chiến đấu đội thuyền, dùng khoảng thời gian ngắn nhất bắn ra số đạn pháo nhiều nhất có thể, trong trường hợp hỏa lực của cả hai bên tương đương nhau thì sẽ chiếm được ưu thế rất lớn. Hayreddin vẫn luôn cực kì coi trọng việc huấn luyện tổ pháo kích, còn Charles V tuy chế tạo thuyền lớn, nhưng rất nhiều thuyền viên tập trung vội vàng, không có kinh nghiệm cọ sát và trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc, nên khi hai bên đối đầu với nhau, lập tức phân ra trình độ cao thấp.

Nhưng vấn đề thắng bại còn bị hạn chế bởi những yếu tố khác nữa.

Người Tây Ban Nha không ngu xuẩn đến mức chịu thiệt mãi như thế, ngay lập tức cố gắng thu hẹp khoảng cách, thêm vào đó là hơn hai mươi thuyền bảo vệ của bọn họ cũng khép chặt từ hai cánh, ý đồ bao vây Sư Tử Đỏ.

Số lượng quân chiến đấu và thuyền bè chênh lệch nhau quá nhiều. Hayreddin vượt cảm, hoàn thành lượt thăm dò thứ nhất của mình.

“Nhổ neo, chúng ta rút lui!”

Nhờ tính cơ động mạnh mẽ nên đội thuyền Sư Tử Đỏ dễ dàng chui ra khỏi vòng vây còn chưa kịp hình thành kia, Hayreddin là thiên hạ vô địch trong việc nắm rõ hướng gió và dòng chảy, dưới sự lãnh đạo của hãn, đội thuyền

một vạn người của Tây Ban Nha bị bỏ lại phía sau, không thể không giải tán đội hình dàn hàng ngang, cấp tốc đuổi theo.

Gió mạnh như một lưỡi dao sắc lạnh cạo lên mặt Hayreddin đích thân cầm lái, kỳ hạm Hải Yêu đập gió rẽ sóng, kéo theo phía sau là chiếc đuôi trắng dài đến hai, ba hải lý. Chỉ dựa vào vệt đuôi tuyệt không chút chần chừ, với đường cong hoàn mỹ là có thể đoán ra, người cầm lái là một nhân vật lợi hại có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Trên khu vực màu xanh lam này, đám cướp biển luôn có ưu thế tốc độ một cách tuyệt đối, Hayreddin cũng không dốc hết bản lĩnh, mà chỉ làm bộ như đang ra sức rút lui, kéo theo quân đoàn thiên thần của Charles không xa cũng chẳng gần ở phía sau đuôi, chốc chốc lại bắn mấy quả đạn pháo linh tinh để khiêu khích quấy rối. Trước đó người Tây Ban Nha cũng đã điều tra chi tiết về Sư Tử Đỏ, biết được nhân số của đám hải tặc này nhiều nhất cũng không quá ba nghìn người, trận chiến ngày hôm nay đoán chừng đã dốc tất cả binh lực, nên không thể còn quân cứu viện hùng mạnh để giăng bẫy, vì thế yên tâm đuổi theo, muốn đợi đối phương lộ ra sơ hở sau đó một mẻ vét sạch.

Hai bên đuổi đuổi trốn trốn, tạo thành một cuộc đua đường dài.

Sức sản xuất của thời đại hạn chế tốc độ của phương tiện giao thông, người sống trên biển đều phải cực kỳ kiên nhẫn. Thuyền viên làm việc chia thành ba ca, ăn uống nghỉ ngơi vẫn theo quy củ, hai bên lái thuyền suốt từ sáng sớm đến chạng vạng, nhưng cuộc rượt đuổi vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Bầu trời dần dần mờ tối, Hayreddin không có vẻ gì là mệt mỏi, vẫn bưng bưng khí thế đứng trên mũi thuyền cầm lái như ban sáng. Nick ăn xong bữa tối bước ra khỏi đáy thuyền, đưa cho hãn một miếng bánh mì kẹp thịt muối: “Thuyền trưởng, không đổi người sao? Qua một lúc nữa trời sẽ tối đấy”.

Hayreddin một tay cầm bánh lái, một tay nhận lấy miếng bánh mì ăn mấy miếng, cười nói: “Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi, sao tôi có thể rời đi được”.

Màn trời buông xuống, lớp sương mù màu xanh lam đậm lại một lần nữa bao phủ mặt biển. Sư Tử Đỏ kéo giãn khoảng cách với quân đoàn thiên thần, dần dần biến mất trong màn sương đêm, ánh sao âm đạm, chỉ có ánh đèn dầu trên thuyền như ẩn như hiện ở phía trước.

Bá tước Fernando, chủ soái của quân Tây Ban Nha đã làm rất tốt công tác chuẩn bị trường kì tác chiến, ông ta – một người đàn ông ý chí kiên nghị phụng lệnh hoàng đế dẫn theo gần một nửa binh sĩ của hải quân Tây Ban Nha xuất trận, trong lòng sớm đã hạ quyết tâm phải đuổi cùng giết tận đám cướp biển Bắc Phi kia. Cho dù lần truy kích này có bị mất dấu kẻ địch, ông ta cũng chẳng nhụt chí, vì thành phố Algiers này không thể mọc cánh mà bay được, chỉ cần quay đầu tấn công vào thành phố cướp biển, tiêu diệt căn cứ đầu não của bọn chúng, cũng giống như dành được thắng lợi hoàn toàn.

Fernando đã hạ quyết tâm, nếu sáng ngày hôm sau vẫn không đuổi kịp đám cướp biển kia, tất cả sẽ quay đầu lại tấn công Algiers. Ông ta trải tấm bản đồ Bắc Phi lên chiếc bàn thuyền trưởng tuyệt đẹp, dùng mực đỏ vẽ một dấu gạch chéo đỏ tươi lên địa danh Algiers.

Nhưng đúng vào lúc ấy, một cơn chấn động rất khê từ dưới lòng bàn chân truyền lên, Fernando nhấc bút lên thoáng ngây người, rồi đột nhiên, phần thân tàu rung lắc dữ dội, mực đỏ từ trong chiếc bình không nắp trào cả ra ngoài, làm ướt tấm hải đồ. Fernando bám chặt mặt bàn đứng thật vững, lớn tiếng gọi trợ thủ báo cáo tình hình.

Chưa đến hai phút ngài bá tước đã có được kết luận, con thuyền to lớn dưới chân ông ta, kỳ hạm Michael của quân đoàn thiên sứ đã bị mắc cạn. Fernando rất sốc, tấm hải đồ bị mực bắn vào biển thành màu đỏ ở ngay bên cạnh, sao ông ta lại không biết có đá ngầm ở gần đây? Huống hồ đèn đuốc

của Sư Tử Đỏ vẫn đang ở phía trước. Những thuyền lớn của bọn chúng cũng nặng đến cả tấn mà!

Thiết giáp hạm kích thước khổng lồ nặng nề, vị trí ngập nước phải rất sâu, yêu cầu đối với tình hình đáy biển khá cao, một khi mắc cạn, muốn di chuyển là chuyện vô cùng khó khăn. Michael giống như một con thú khổng lồ bị mắc kẹt trong hố bẫy, không thể nhúc nhích.

Fernando cũng không phải là một kẻ bất tài, lập tức sai thủy thủ phát tín hiệu đá ngầm tới các thuyền bạn, cảnh báo họ tránh xa phần hải vực này, đợi sau khi trời sáng đánh rõ tình hình xung quanh sẽ nghĩ cách cứu viện. Phần thân thuyền kiên cố của Michael không bị hư hại gì, dựa vào hỏa lực hùng mạnh của một trăm hai mươi khẩu trọng pháo và sự bảo vệ của hơn một nghìn thuyền viên, hẳn sẽ không đến mức lâm vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng.

Chính vào lúc chiến hạm Michael nâng cao tinh thần đề phòng, thì ở phía trước nơi cách quân đoàn thiên thần không quá một hải lý, mấy chục ngọn đuốc bùng lên cháy phừng phừng trong bóng đêm.

Sự am hiểu của Fernando về bờ biển Bắc Phi không thể sánh bằng tên đại hải tặc đã tung hoành suốt mười mấy năm ở đây. Thời gian thủy triều lên xuống ở vùng hải vực này, vị trí, độ sâu của các bãi đá ngầm, Hayreddin nắm rõ như lòng bàn tay, ngay từ lúc bắt đầu đã dẫn dụ quân đoàn thiên thần chạy thẳng đến đây. Khi màn đêm xuống, hắn ra lệnh cho thuyền lớn ở vùng ngập nước sâu tắt toàn bộ đèn đuốc đi, tránh ra khỏi khu vực đá ngầm, còn mình thì dẫn theo thuyền nhẹ đi trước dẫn đường, dụ quân đoàn thiên thần rơi vào bẫy.

“Không may mắn lắm, quân Tây Ban Nha phản ứng không chậm, chỉ có một con thuyền mắc cạn”. Hayreddin cười nói. Trong một buổi tối sương mù như thế này, năng lực quan sát ban đêm cực tốt của hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình của đối thủ.

“Thuyền trưởng, có thứ để ăn là tốt rồi, làm người không thể quá tham lam”. Nick không chút biểu cảm đi theo bên cạnh hắn nói.

“Này, người duy nhất không có tư cách nói với tôi câu này chính là cậu đây”. Hayreddin dờ khóc dờ cười, phất tay hạ lệnh. Thủy thủ truyền tín hiệu dùng đèn dầu phát ra những tia sáng tín hiệu chớp động, hơn hai mươi con thuyền nhỏ không người chở đầy dầu mỡ và củi khô đã bị đốt cháy, nối đuôi nhau bằng những sợi xích sắt như một con rồng lửa, thuận theo hướng gió trôi về phía chiến hạm Michael không nhúc nhích kia.

Con thuyền to lớn trở mắt nhìn ngọn lửa dữ dội của địa ngục lao về phía mình, không cách nào ngăn cản, không cách nào né tránh...

Gỗ sồi khô loại tốt bùng cháy, chỉ trong nháy mắt đã biến con thuyền Michael thành một ngọn lửa khổng lồ, hầu hết thủy thủ đoàn không kịp thả thuyền cứu sinh, đều chôn thân trong biển lửa. Ngọn lửa cực lớn dưới cái nhìn trân trân đầy bất lực của quân đội bạn cháy mãi cho đến tận sáng ngày hôm sau mới dần dần tắt lịm, từ xa đến mấy chục hải lý cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa bốc lên tận trời nhuộm đỏ những tầng mây thành màu máu.

Bá tước Fernando hy sinh thân mình vì nhiệm vụ quay trở về thiên đàng với Tổng lãnh thiên thần Michael.

Barbarossa Hayreddin, một lần nữa cùng với sự độc ác tàn nhẫn của sư tử và bản tính khôn ngoan của cáo già đã khiến toàn bộ Địa Trung Hải kinh hãi.

Chương 31: Karl rời thuyền

Chủ soái hy sinh vì nhiệm vụ, kỳ hạm bị đốt cháy thành than, số người chết lên đến gần một nghìn.

Kết quả trận chiến đầu tiên của quân đoàn thiên thần trang bị thiên hạ vô địch của Tây Ban Nha bị thảm như vậy, còn phía Sư Tử Đỏ lại không chết lấy một người, chỉ có một tên cướp biển tay chân vụng về trong lúc châm lửa không cẩn thận bị bỏng mu bàn tay mà thôi.

Tin dữ truyền đi, Charles V kinh hãi đến mức ngã lăn từ trên ngai vàng xuống đất, không chỉ vì niềm tin sẽ quét sạch đám hải tặc Bắc Phi của hắn bị giáng một đòn quá đau, mà còn bởi một tầng bí mật nữa, quả thực đã khiến hắn lo sợ đứng ngồi không yên.

Chính là một người em gái chưa từng tồn tại

Hơn mười năm trước, cuộc tranh giành giữa những phe phái quý tộc trong nội bộ Tây Ban Nha lên đến đỉnh điểm, hai phe đều ủng hộ người thừa kế của mình, và cứ như thế hai đứa trẻ ngây thơ bị đẩy lên trước đầu sóng ngọn gió. Mà người chấp chính lúc đó là ông ngoại Charles, Ferdinand II có xu hướng nghiêng về người thừa kế nữ, một người giống như con gái Juana của ông ta, thì càng dễ dàng khống chế. Nhưng mục đích lớn hơn của ông ta chính là làm suy yếu giới quý tộc, tăng cường sức mạnh vương quyền, nên trước giờ vẫn luôn tọa sơn quan hổ đấu, không đưa tay giúp đỡ bất kỳ một phe phái nào.

May mắn là, cuộc đấu tranh chính trị của phe Castilla bảy năm trước đã thất bại, cô em gái này cùng với người bảo vệ đã “bốc hơi khỏi thế gian”, quyền thừa kế của Charles cũng được xác định. Trong số những người con của Juana “điên”, sự tồn tại của cô công chúa này đã bị xóa bỏ vĩnh viễn, cùng với cái chết của ông ngoại là sự suy yếu của phe Castilla, Charles tưởng rằng ngai vàng của mình sẽ vững như bàn thạch.

Nhưng nửa năm trước, một tin bất ngờ từ nước Pháp truyền đến, cô gái thừa kế mất tích nhiều năm về trước đã xuất hiện ở Fontainebleau, và người bảo hộ mới chính là Barbarossa Hayreddin, đại hải tặc của Bắc Phi.

Giám mục Calitos tham dự vào vụ việc năm đó, và nhà quý tộc Pedro đều liên tiếp bị ám sát, tình hình trong nước hỗn loạn rối ren, cướp biển, báo thù, chia rẽ, nổi loạn cô em gái hồn ma khiến Charles hăn không một phút giây nào là không như ngồi trên đồng lửa.

Nhất định phải loại trừ ả!

Trong mắt vị hoàng đế trẻ tuổi, nỗi sợ hãi và sự điên rồ đan xen lẫn nhau, hải quân Tây Ban Nha hùng mạnh dũng mãnh, liên tục được phái tới Bắc Phi.

Quân đoàn thiên thần tuy đau đớn vì mất đi kỳ hạm, nhưng quân chủ lực vẫn chưa bị thiệt hại nặng, nên sau vài ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn đã lấy lại tinh thần. Lần này bọn họ không dám nghênh chiến trên biển với Sư Tử Đỏ nữa, mà chuyển mục tiêu tấn công sang đất liền, chính là thành phố của cướp biển – Algiers.

Quân Tây Ban Nha dự tính sẽ có một trận đại chiến ở đây, nhưng năm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Sư Tử Đỏ dứt khoát bỏ chạy, vứt lại đại bản doanh. Không có đạn dược, không có vũ khí, không có vàng bạc châu báu đã cướp được, chỉ có một tòa lâu đài màu trắng trống không, cùng vô số người Hồi giáo và người Moor căm hận những tín đồ Kitô giáo.

Hạm đội Tây Ban Nha cướp bóc một trận, bắn phá thành phố Algiers thành đồng tan hoang đổ nát, chỉ để đổi lại lòng hận thù và sự phản kháng càng mãnh liệt hơn của người dân Bắc Phi.

Chính sách trường kỳ thu phục nhân tâm của Hayreddin cuối cùng cũng phát huy tác dụng, cộng đồng Hồi giáo coi hăn là người anh hùng dân tộc, cố gắng giúp đỡ hăn vượt qua cửa ải khó khăn. Toàn bộ đường bờ biển Bắc Phi đều biến thành bến cảng tiếp tế và đại bản doanh của Sư Tử Đỏ, mỗi nơi Hayreddin đặt chân đến đều nhận được sự chào đón nồng nhiệt nhất,

mọi người đều nghĩ rằng cung cấp đồ ăn thức uống và giúp đỡ cướp biển chính là vinh dự lớn nhất của mình.

Sau đó, Hayreddin thay đổi chiến trường, biến bị động thành chủ động, dùng pháo đạn dẫn dụ tiến vào đất liền Tây Ban Nha.

Tây Ban Nha sở hữu một đường bờ biển dài gần tám nghìn kilomet, bất luận thế nào, Charles cũng không thể bố trí phòng thủ trên tất cả bến cảng, đường bờ biển dài trở thành một cơn ác mộng. Chiến thuật du kích của Hayreddin vừa độc vừa chuẩn, coi tiêu diệt sinh lực địch là mục tiêu, không chiếm lĩnh không thâm nhập sâu, đánh xong là chạy, tất cả các tổng đốc bến cảng Tây Ban Nha nghe đến tên của hắn hai chân đều run lấy bầy, mặt vàng như nghệ.

Vua hải tặc đã khiến đế quốc Tây Ban Nha chói lóa như mặt trời phải run rẩy.

Tiếng người nói ồn ào huyên náo dưới đáy thuyền tối tăm, hai mươi mấy tên cướp biển hoặc phanh ngực hoặc cởi trần quây thành một vòng tròn, dưới ngọn đèn dầu đang nhảy nhót chiếu sáng, tập trung tinh thần quan sát cuộc chiến xảy ra bên trong một chiếc thùng gỗ.

Phạch một tiếng, một lá bài bắn thiu được vút lên trên chiếc thùng.

“Một thương gia Florence giàu có”.

“Chặt, một thương nhân Do Thái giàu hơn”.

“Chặt, một cán bộ thuế. Hê, tịch thu tất cả đồng tài sản phi pháp nhá!”

“Chặt tiếp, giám mục một vùng. Không mua phiếu chuộc tội thì không lên thiên đường được đâu”.

“Ha ha, mà thâm rồi!” Một tên cướp biển vút lá bài trong tay lên trên lá bài ‘giám mục’ của đồng bọn, bên trên là hình một cô gái xinh đẹp để lộ ngực trần, hẳn đắc ý cười gian: “Một lá bài kỹ nữ...”.

“Ê ê! Kỹ nữ chặt được giáo hoàng, mẹ kiếp cái quy tắc khi gió gì thế?” Tên đồng bọn gào toáng lên cực kỳ bất mãn.

“Giám mục thích phụ nữ cười phía trên.” Đội trưởng đội xung phong Nick vút lá ‘thủ lĩnh lưu manh’ xuống, mở miệng nói không chút cảm xúc.

Đám cướp biển phá lên cười rần rần, đồng ý với luật chơi hài hước này.

Đại đa số chơi đánh bài đều là đánh hết những lá bài linh tinh trước, sau đó là đến những lá bài tương đối chủ chốt, mấy tên cướp biển mù chữ thích trò “chơi nhau loạn xạ” này cũng vì vậy. Sau khi bốn người đấu những lá bài cấp thấp như kẻ trộm, cướp, phú nông, nghệ nhân xong, thì những nhân vật có máu mặt như thẩm phán, hiệp sĩ, quý tộc, quốc vương mới được lên sàn, chiến đấu rất kịch liệt, những tên cướp biển đứng quanh chiếc thùng gỗ không thể sán lại gần chỗ chơi liên tục gào thét, nếu không phải trên thuyền cấm chơi cờ bạc ăn tiền, thì bọn họ đã dốc hết toàn bộ gia tài vào đó từ lâu rồi.

Đó là cảnh tượng Karl chứng kiến khi đến đáy thuyền. Nick mãi chen chúc chơi bài giữa một đám cướp biển hôi hám bẩn thỉu, hoàn toàn không phát hiện anh chàng hiệp sĩ đang mặt mày tái mét.

Karl nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nhưng chỉ có không khí ô nhiễm dưới đáy thuyền tràn vào lá phổi.

“Đội trưởng, tôi có chuyện này muốn bàn với cô”. Hẳn lách vào giữa đám người, vừa dặt vừa lôi Nick ra, tìm một góc không có ai mới buông tay.

“Có chuyện gì vậy, vừa nãy trong tay tôi có lá bài thuyền trưởng, đó là lá to nhất đấy!” Nick cảm thấy cực kỳ mất hứng khi bị phá đám lúc đang chơi

bài, hơn thế lại là ván bài thắng lợi đang ở ngay trước mắt.

“Cô không nên cùng đám người đó...”, Karl dừng lại một thoáng, hẳn biết nàng không thích mình lái nhải, bèn nói với vẻ thương lượng: “Muốn chơi bài, có thể đi tìm tay bác sĩ mà”.

“Còn lâu mới thềm, Victor đúng là tên nhiều sự, chơi với anh ta một lúc mà phải rửa tay, vừa nhàm chán vừa tẻ nhạt. Với cả anh ta còn có việc, phải chăm sóc những người đang bị thương”. Trong lòng Nick ngứa ngáy không nhịn nổi, thấy Tóc Vàng không có việc gì, bèn đẩy hẳn ra định đi xuống chơi tiếp ván bài dang dở.

Cuối cùng Karl cũng không tìm được nữa kéo cánh tay của nàng lại khẩn nài: “Tôi xin cô đừng như vậy nữa, thân phận của cô hoàn toàn khác với đám cướp biển đó!”

Nick liếc nhìn hẳn với ánh mắt vô cùng khó hiểu: “Thân phận của tôi chính là cướp biển, có gì khác với bọn họ đâu?”

Karl không thốt lên lời, nắm đấm thả ở bên ngoài siết chặt.

Nhanh thôi, rất nhanh thôi sẽ có thể đưa cô ấy rời khỏi nơi này, một lần nữa giành lại tất cả những gì đã mất.

“Không nói cái này nữa”. Hẳn hạ giọng nhẹ nhàng nói với Nick: “Ở Tây Ban Nha tôi có chút việc gấp cần phải xử lý, nên phải rời thuyền, có lẽ trong vòng mấy tháng nữa không thể chăm sóc cho cô được, cô nhất định phải chú ý an toàn. Khăn trải giường, quần áo và những vật dụng thay giặt hàng ngày tôi đã gấp gọn gàng xếp vào rương của cô rồi, buổi tối trực đêm nhớ phải mặc thêm áo, đừng có ăn lẫn thức ăn nóng với thức ăn lạnh, cũng đừng uống nhiều rượu quá...”.

Karl chậm rãi kể lễ, chỉ cảm thấy những chuyện mình muốn dặn dò mãi không bao giờ có điểm cuối.

“Hả, á...”. Nick líu lưỡi, hồi lâu mới nghe ra điểm mấu chốt trong một loạt những lời căn dặn của hắn, sau đó cả kinh nói: “Anh muốn rời thuyền ư?”

“Đúng vậy. Trong kế ước không phải đã viết rồi sao, mỗi cá nhân có thể tự ý rời thuyền”.

“Nhưng, nhưng... ở đây rất tốt mà? Có cơm ăn nước uống, mọi người sống cùng nhau vui vẻ biết bao, hơn thế thuyền trưởng sẽ không thua đâu, nhất định sẽ đánh bại được quân Tây Ban Nha!”

“Tây Ban Nha không phải là kẻ thù của cô”. Karl lặng lẽ nhìn Nick.

Đừng hận nơi ấy, nơi ấy là tổ quốc của cô mà.

Cuối cùng Nick cũng không nghĩ ra được cách gì để giữ Karl lại, đành nhìn hắn bước vào phòng thuyền trưởng, rồi mang ra tờ kế ước đã bị xé thành hai mảnh. Nhận được sự chăm sóc từng ly từng tí suốt hơn một năm qua, nên Nick cũng cảm thấy hơi buồn. Thuyền Hải Yêu dừng lại bên bờ biển gần Valencia, nàng đích thân tiễn cựu phó đội trưởng của mình lên lãnh thổ Tây Ban Nha.

“Nếu... tôi nói là nếu như, sau này tôi cần đến sự giúp đỡ của cô, cô sẽ dẫn người tới giúp chứ?” Karl thăm dò.

“Nếu như không trái mệnh lệnh, tôi sẽ xiên hai dao lên người kẻ đã bắt nạt anh, người anh em tốt ạ”. Nick trả lời đầy nghĩa khí, nhắc nắm tay bé nhỏ của mình lên đấm khế lên bờ vai rắn chắc của Karl một cái.

Karl mỉm cười thản nhiên, trong đôi mắt màu xanh lam vẫn luôn ưu sầu lộ ra một tia sáng vui mừng.

Hắn cởi chiếc khăn đen buộc đầu ra, mái tóc màu vàng kim xõa xuống. Chàng chiến binh tựa thiên thần đã gầy đi nhiều so với hồi mới gặp, ưu tư lâu ngày và quãng thời gian lãng phí đã mài mòn ít nhiều vẻ rạng rỡ của

hắn. Hắn nắm lấy bàn tay của Nick, nhẹ nhàng hôn như đang hôn một cây thánh giá.

Đây không phải là một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, mà là một bàn tay đầy những dấu vết tàn khốc của vận mệnh; nhưng rất nhanh thôi, bàn tay ấy sẽ nắm chặt quyền trượng khám đá quý. Vì điều đó, dù phải trả giá bằng máu và sinh mệnh này, hắn cũng không hối tiếc.

“Tên thật của tôi là Karl de Balemiano, cháu trai của chú Assa của cô, là người thừa kế của ông ấy”. Karl trầm giọng nói, “Nếu sau này không còn gặp lại nhau, hy vọng thỉnh thoảng cô có thể nhớ tới tôi”.

Bóng lưng cô đơn của chàng hiệp sĩ biến mất giữa cánh đồng bát ngát, như thể sẽ đơn độc đi khiêu chiến với ác long, hoàn thành một nhiệm vụ bất khả thi.

Nick sững sờ nhìn theo chàng trai trẻ rời đi, không kịp thốt lên cả một lời từ biệt.

“Buồn như vậy sao? Cô đã đứng ở đây sắp được mười phút rồi đấy”. Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói thâm trầm của một người đàn ông, Nick không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai.

“Không... chỉ là tôi không thể ngờ... Karl anh ấy lại là...” Nick ngơ ngẩn nhớ đến chàng thanh niên anh tuấn với mái tóc vàng kim và đôi mắt màu xanh lam, so sánh với chú Assa ở trong sâu thẳm ký ức.

“Chú tôi tuy tóc cũng vàng, nhưng đã hói thành Địa Trung Hải rồi, hơn nữa lại là một ông chú già bụng bia ba trăm pound...”. Nàng lắc đầu, hơi tiếc nuối nói: “Thì ra sau này Karl cũng sẽ trở thành như vậy!”.

“... Từ trước tới giờ, khi nghe người khác nói chuyện cô chẳng bao giờ tóm được trọng điểm”. Hayreddin thở dài vô cùng bất lực. Balemiano là dòng

họ đứng đầu trong số tứ đại quý tộc của vương quốc Castilla, chàng hiệp sĩ nghèo này chắc chắn có xuất thân là hậu duệ quý tộc.

“Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đi theo cậu ta sao?”

“Chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó, tôi là hải yêu, đương nhiên phải ở cùng với con thuyền Hải Yêu rồi”.

“Ồ, nói vậy đó là lý do cô chọn phía bên này”.

Nick quay đầu lại, rất thẳng thắn nói: “Đương nhiên là vì ngài nhiều tiền hơn Karl rồi, thuyền trưởng”.

Cô nên nhanh chóng đi theo cậu ta luôn đi. Gân xanh trên huyết Thái Dương của Hayreddin gồ hăn lên, không biết tại sao câu nói này đột nhiên bật ra khỏi đầu hăn.

“Ngoài tiền ra, không có lý do nào khác khiến cô muốn ở lại đây sao?”

“Ngoài tiền ra...”. Nick tập trung suy nghĩ, ăn mặc, ở, đồ dùng, hết thảy những thứ thuyền trưởng cho nàng đều có giá trị vô cùng xa xỉ, có thứ gì quan trọng hơn nữa đâu nhỉ?

Có. Là tự do, là đồng bọn, là hy vọng.

Và cả ngọn lửa thiêu cháy tất cả mọi thứ, là sức mạnh thiên hạ vô địch.

Có lẽ sự xuất hiện của Karl là một điềm báo trước, Nick nghĩ. Mối quan hệ giữa hăn và chú Assa khiến nàng có cảm giác vừa ấm áp vừa hoài niệm, nhưng thù hận cũng vì thế mà càng trở nên rõ ràng hơn. Và rất nhanh thôi, nàng cũng sẽ có được ngọn lửa đó, sức mạnh đó...

Cuối cùng, nàng ngẩng mặt lên nhìn về phía Hayreddin, đôi mắt đen láy trong veo sáng rõ.

“Ngài là người mạnh nhất mà tôi biết, mạnh hơn tất cả mọi người, nên tôi sẽ luôn đi theo ngài, thuyền trưởng ạ.”

Rốt cục Hayreddin cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của Nick, cúi xuống thì thầm vào tai Nick: “Nhớ những lời hôm nay cô đã nói, nếu dám quên, tôi sẽ bắt cô phải trả một cái giá đắt đấy”.

Tháng 3 năm 1517, bốn đại quý tộc của vương quốc Castilla khởi nghĩa, giương cao lá cờ “huyết thống chính đáng, thiêng liêng”, đê cử nữ hoàng Juana bị chính cha đẻ, chồng và con trai lợi dụng giam cầm nhiều năm nên đã bị tâm thần phân liệt từ lâu, bởi vậy trên thực tế đám quý tộc đã cẩn thận chuẩn bị một người thừa kế mới khác.

Cuộc cách mạng được tiến hành hùng hực khí thế, chẳng ai có thể đoán trước được thế giới tương lai.

Nick ngồi ở phía bên tay phải Hayreddin, im lặng lắng nghe màn báo cáo căng thẳng của những thuyền viên cấp cao của đội thuyền. Cuộc họp tập thể lần này cực kỳ nghiêm túc, tất cả giám sát thuyền, quân giới trưởng và sự vụ trưởng đều có mặt, ngay cả anh chàng bác sĩ không bao giờ tham dự vào những buổi tập trung thể này cũng đang ngồi bên cạnh bàn.

“Thuyền trưởng! Thuyền Đinh Ba cần lên bờ để sửa chữa mấy lỗ thủng lớn nằm dưới mực nước không thể dùng mảnh gỗ vá lại được, phải trát nhựa đường bên ngoài mới đảm bảo những thuyền viên cấp thấp nhất sắp phải ngủ trong nước rồi!”

“Thuyền Odin của chúng tôi cũng vậy, long cốt phải tăng cường thêm lớp đồng bọc bên ngoài, nếu cứ tiếp tục nổ pháo thì sẽ bị gãy làm hai mảnh mất!”

“Ba khẩu pháo mười tám pound của thuyền Thần Lửa đã bị nổ nòng, gần đây thuốc súng thực sự không đủ, hạt mịn của tháng trước đã dùng hết rồi, hạt thô nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được bảy, tám lượt nữa thôi...”.

Hayreddin im lặng lắng nghe, không nói một lời, đợi các quân giới trưởng than phiền về vấn đề thiếu thốn đạn dược, sự vụ trưởng yêu cầu lên bờ tu sửa tàu thuyền xong, hấn hất hất cằm về phía Victor đang ngồi ở cuối bàn nói: “Chỉ có cậu là chưa lên tiếng thôi đấy”.

Victor lấy ra một bản danh sách rất chi tiết: “Thuốc viên và thuốc mỡ do các xưởng thuốc sản xuất đã hết từ lâu, những thứ như đại hoàng, ký ninh, lô hội, hoàng kỳ, rau diếp cá, đinh hương dùng để thay thế các loại thảo dược cũng sắp dùng hết. Nếu không muốn có người khiếu nại phòng y tế, thì cho tôi xài ít thuốc phiện đi, quả anh túc hay mạn đà la cũng được, lúc cưa chân tay và mổ sọ không có thuốc an thần thực sự quá đổi vất vả.”

Giọng của anh chàng bác sĩ vừa dứt, tất cả mọi người ngồi quanh chiếc bàn dài chìm vào trong bầu không khí im lặng.

Lát sau, Hayreddin ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế dựa lưng cao cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói thâm trầm mà mạnh mẽ vang vọng trong chốn thần thánh của đám cướp:

“Các anh em, chúng ta rời Algiers sắp được bốn tháng rồi, tuy người dân Bắc Phi vẫn luôn ủng hộ chúng ta, giúp chúng ta không bị thiếu đồ ăn thức uống, nhưng không có bến cảng để sửa chữa tàu thuyền, không có kênh cung cấp đạn dược, bắt đầu từ bây giờ, tình cảnh của chúng ta sẽ càng ngày càng khó khăn hơn.

Nhưng, đó chỉ là khó khăn tạm thời.

Bốn tháng qua chúng ta đã trải qua hàng chục trận huyết chiến, nhưng chưa từng một lần thất bại, thậm chí chưa từng bị đánh chìm một con thuyền. Các quốc gia đều đang theo dõi cuộc chiến này, theo dõi thắng lợi vĩ đại của chúng ta, Bồ Đào Nha, Pháp, Ý, La Mã thần thánh, Phổ, Áo, và đặc biệt là – đế quốc Ottoman. Bọn họ phải ngược nhìn chúng ta, nể sợ chúng ta, khát vọng được sở hữu sức mạnh bách chiến bách thắng của chúng ta, và những thứ đó sẽ mở ra con đường tương lai cho chúng ta.

Bắc Phi là của chúng ta, Địa Trung Hải cũng nằm trong bàn tay Sư Tử Đỏ. Chúng ta không nên nghe theo sự sắp đặt của vận mệnh, mà nên bắt vận mệnh phục vụ cho mình. Các anh em, đừng để những khó khăn nhất thời đánh bại chúng ta! Thứ duy nhất đáng để sợ hãi, chẳng qua cũng chỉ là bản thân mình mà thôi.

Hãy tin tôi, tôi tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của mọi người.”

Bài phát biểu tự tin mà tràn đầy khí phách khiến lòng người phấn chấn như thế, đám cướp biển nhiệt tình sôi sục, nhao nhao rút gươm ra cắt máu ăn thề, thể hiện tấm lòng nguyện vì Hayreddin mà lao vào nước sôi lửa bỏng, dốc toàn lực tiếp tục chiến đấu. Sĩ khí vốn giảm thấp do trường kỳ chiến đấu và thiếu thốn nguồn nhân lực vật lực một lần nữa lại dâng cao, mà trong lòng Nick bé nhỏ, lại càng sùng bái, càng bội phục thuyền trưởng.

Tháng Năm, Hayreddin bí mật dẫn Nick tới thị trấn Alicante nằm ở bờ biển phía Đông Tây Ban Nha, ở đây có một vị khách quan trọng đang đợi bọn

họ.

Mái tóc đỏ rực như lửa cháy và chòm râu gọn gàng cùng màu, người đàn ông tóc đỏ oai hùng đứng giữa đám đông, kéo theo vô số những cái liếc mắt nhìn trộm của người qua đường. Nhưng không một ai có thể tưởng tượng được rằng, người đàn ông trung niên cao lớn ấy chính là tên cướp biển Râu Đỏ tung hoành khắp phía Đông Địa Trung Hải, Barbarossa Ishak.

Râu Đỏ và tay đội trưởng đội xung phong lưng hùm vai gấu của hắn thực sự rất bắt mắt, thêm vào đó là người em trai còn rực rỡ hơn, nên bốn người không thể không chui vào một hẻm nhỏ hẻo lánh, tìm một góc trong quán rượu để ngồi.

“Chết tiệt! Đã gần hai mươi ngày rồi anh không được ăn một bữa cơm thịt nóng sốt nào đấy!” Ishak gọi hắn cả một con cừu được nấu chín, ba con gà quay, ăn ngấu nghiến như thể không có ai bên cạnh, nhai luôn cả xương. Đội trưởng đội xung phong của hắn cũng có bộ dạng y hệt, chỉ là những người trên bàn ăn đều là những nhân vật tầm cỡ, nên mới cố gắng ăn uống lịch sự hơn một tí.

Nick mù tịt chẳng hiểu mô tê gì, lẽ nào Râu Đỏ cũng gặp tình cảnh khó khăn à?

Hayreddin đợi anh mình ăn lưng lưng dạ, mới mở miệng hỏi: “Đồ đã tới chưa?”.

“Tất cả đang để ở cảng tránh gió cách đây ba dặm, một trăm tám mươi thùng thuốc súng loại tốt, năm trăm thùng đạn pháo đủ các loại trọng lượng, hai trăm khẩu súng, còn có không ít thuốc men, những thứ có thể vác đi được đều chuyển tất cả tới”. Ishak kéo khăn trải bàn lên lau lau bàn tay dính đầy dầu mỡ, hậm hực nói: “Ngay cả phòng ngủ và phòng bếp của anh cũng chứa đầy thuốc súng! Không thể nổi lửa nấu cơm, không dám

thấp đèn chiếu sáng, bọn anh đã phải lần mò ăn lương khô trong đêm tối suốt hai mươi ngày trời đấy!”

Hayreddin chân thành nói: “Cảm ơn Ishak, em sẽ ghi nhớ tấm ân tình này của anh”.

Râu Đỏ khoát khoát tay: “Anh chẳng qua chỉ làm cu li một chuyến thôi, người chú nên cảm ơn là Suleiman Đại đế. Reis già cả cũng không rẻ đâu? Chú không thể trông chờ ngài ấy nhường cả ngôi vị hoàng đế cho chú được”.

“Ấy, tất nhiên là em không có ý đó, nhưng cơ hội này hiếm có, nên muốn đấu vài trận rèn luyện chân tay xem thế nào”.

“Đợi chú đến đó, anh em chúng ta ở cùng nhau, chiến trận nào mà không được chứ!” Ishak rất cao hứng, uống một hơi cạn sạch ly rượu rum. Hẳn biết chỉ cần em trai mình chấp nhận mấy chiếc thuyền đạn được này, cũng đồng nghĩa với việc nhận sính lễ hồi môn, việc đến cậy nhờ Ottoman sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Những việc cần làm diễn ra rất thuận lợi, nên sự chú ý của Ishak chuyển qua người Nick: “Lily của tôi thế nào rồi? Nghe nói quân Tây Ban Nha oanh kích Algiers, cậu không vứt nó ở lại đó đấy chứ?”

“Sao có thể thế được hả anh cả, trước khi đi tôi đã gửi con ngựa con đó vào đất liền rồi”. Nick trả lời rất ân cần.

“Được lắm! Có tương lai!” Ishak vỗ mạnh lên bờ vai gầy nhỏ của Nick, khiến nàng suýt chút nữa là chúi người xuống đồng hải sản bày trước mặt. “Cậu làm việc rất tốt, ở Constantinopolis^[1] tôi cũng nghe thấy mọi người bàn luận về ‘hải yêu’, Reis đúng là rất có con mắt nhìn người”.

[1] Constantinopolis (có nghĩa là thành phố của Constantinus) hiện là thành phố Istanbul, đã từng là kinh đô của đế quốc La Mã (330-395), của đế quốc Byzantine/Đông La Mã (395-1204 và 1261-

1453), của đế quốc Latin (1204-1261) và của đế quốc Ottoman (1453-1922). Trong suốt thời Trung Cổ, Constantinopolis đã là thành phố lớn nhất và giàu nhất của Châu Âu, được biết đến với tên gọi là “Nữ hoàng của các thành phố”.

Cơ nước xong xuôi, đội trưởng đội xung phong của Râu Đỏ lên đường sắp xếp thủ tục di chuyển ‘hàng hóa’, hai anh em tóc đỏ thảo luận chi tiết về việc bố trí binh sĩ sau này, còn Nick bước ra khỏi quán rượu, đứng đợi ở ven đường canh chừng.

Sau khi được ăn no, năng lượng toàn thân dường như đều chảy hết vào dạ dày, toàn thân lười biếng không muốn động đậy gì nữa. Giọng hát nhẹ nhàng đằm tĩnh từ bên trong căn nhà bên cạnh bay ra, giống như một cơn gió tháng Năm ấm áp uể oải lướt nhẹ qua mặt.

“Ngủ ngoan, bé yêu của mẹ, cây khế đưa làn gió đến, chiếc nôi cảm đầy hoa hồng...”.

Nick đi vài bước theo tiếng hát, dòm qua khe cửa gỗ nhìn vào trong, một người phụ nữ còn trẻ với bầu ngực đầy đặn đang khe khẽ ngâm nga, tay đang đưa một chiếc nôi đơn sơ, ru con ngủ trưa.

“Ngủ ngoan, bé con dễ thương của mẹ, cánh tay mẹ yên bình, tất cả hạnh phúc đều dành cho con...”.

Bài hát ru từ thời xa xưa này đã được lưu truyền suốt mấy trăm năm trên lục địa châu Âu, ca từ có nhiều phiên bản, nhưng giai điệu trước giờ vẫn không hề thay đổi.

Nick bỗng dừng ngậy người, một thứ cảm giác kỳ lạ lan ra toàn thân. Không gian và thời gian đã biến mất từ lâu ở một nơi tối tăm xa xăm nào đó đột nhiên được mở ra, bên trong trí nhớ còn u ám dày đặc hơn cả mây đen, một vài tia sáng len lỏi chiếu vào.

Nỗi yêu thương, nỗi buồn đau, và vòng tay ấm áp của một người phụ nữ. Trong ý thức được khúc nhạc khơi lên xuất hiện rất nhiều những hình ảnh mơ hồ. Đó là quãng thời gian còn xa xôi hơn cả những tháng ngày sống bên chú Assa, lâu đến nỗi chính nàng cũng không biết đó là tưởng tượng, hay chúng thật sự đã xảy ra.

“Bé con thân yêu của mẹ...”. Theo bản năng Nick lẩm nhẩm hát theo một câu, không hề phát hiện ra rằng mình đang dùng tiếng Tây Ban Nha, thứ tiếng nàng đã từng cảm hận.

Trong một buổi chiều đầu hạ, Nick cứ ngây người đứng trước cửa nhà của một người xa lạ, dường như quên cả hít thở, mãi cho đến khi thuyền trưởng gọi nàng.

Chương 32: Thiêu cháy

Ngôi làng Doni đang chìm vào buổi chiều yên tĩnh của tháng Năm, mọi người trong làng có thói quen ngủ trưa kiểu Tây Ban Nha dài mà nhàn nhã, khoảng thời gian này dường như đến chim sẻ cũng lười “nói chuyện” với nhau.

Nơi này không phải nút giao thông quan trọng, không phải cứ điểm quân sự hiểm yếu, cũng không có bất kỳ nguồn mỏ khoáng sản nào đáng nhắc đến, cho nên khi thế giới xung quanh bốn bề bốc khói, thì ngôi làng nhỏ với hơn hai trăm người này vẫn giữ được khung cảnh thanh bình yên ả vốn có.

Doni chỉ có hai nơi có thể khiến người ta dừng chân ngắm lâu hơn. Một là căn biệt thự bỏ hoang nằm trên ngọn đồi nhỏ bên ngoài ngôi làng, đó từng là nơi ở của một thương nhân giàu có người Do Thái, nhưng mấy năm trước, sau khi xảy ra một thảm kịch mà người trong làng không một ai muốn nhắc đến, thì căn biệt thự nhỏ gồm khu vườn xinh đẹp đã cỏ dại um tùm khắp nơi, và cũng không có ai sống ở đó nữa.

Nơi còn lại, chính là một tòa giáo đường cổ từ thời Trung Cổ nằm ở trung tâm ngôi làng. Bức tượng Jesus chịu nạn trên cây thánh giá treo trong nhà thờ vô cùng chân thật, những cây đinh sắt đâm vào lòng bàn tay khiến máu tươi ứa ra, trên thân hình gầy guộc trơ xương phủ kín những vết roi, ngay cả vẻ thống khổ trên khuôn mặt đứa con của Đức Chúa Trời cũng được điêu khắc rất tỉ mỉ, như muốn người ta đích thân trải nghiệm hình phạt chết chóc bi thảm kia. Theo truyền thuyết, phía dưới giáo đường còn có một tầng hầm âm u rất đáng sợ.

Tòa nhà thần thánh mà cổ xưa này dành cho dân làng tới làm lễ thường ngày, cử hành những buổi hội họp định kỳ, nhưng nó cũng có một công dụng ẩn khác, chính là một tòa án dị giáo.

Thời tiết nóng bức, trên đường chẳng có mấy người qua lại. Một thiếu niên dáng vẻ phong trần bụi bặm đẩy cánh cửa lớn của giáo đường bước vào, nhìn ngó khắp xung quanh, rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ cuối cùng bên trái của hàng thứ hai. Chiếc ghế này đã rất cũ rồi, cậu nhóc vuốt ve những vết khắc và chỗ lõm, cúi đầu nhìn xuống dưới tay vịn.

Vết khắc quả nhiên vẫn còn.

Nhiều năm, khi còn là một đứa bé, những buổi lễ ngày Chủ nhật luôn khiến cậu cảm thấy buồn ngủ, nên cậu rất thích dùng móng tay lén vạch ở một nơi kín đáo, phía dưới chỗ tay vịn vẫn còn một cái tên rõ nét – Nicole.

“Cậu bé, con tới để sám hối sao?” Một vị cha xứ già với khuôn mặt hiền từ đứng ở trước mặt cậu hỏi. Vào thời điểm này, nhà thờ không một bóng người, thỉnh thoảng có người chịu bỏ giấc ngủ trưa để tới đây, nhất định là có tâm sự muốn thổ lộ với Chúa.

“Không, thưa cha...”. Cậu thiếu niên mân mê vết khắc dưới tay vịn, lắc lắc đầu. Cậu từ từ ngẩng mặt lên, nhìn về phía cây thánh giá nằm chính giữa nhà thờ nói: “Tôi tới để báo thù”.

Màn đêm buông xuống, làng quê yên tĩnh thanh bình bỗng nổ ra hàng tràng tiếng la hét sợ hãi và khóc than, mấy trăm tên cướp biến đầu quần khăn đen như hung thần đột nhiên bao vây lấy ngôi làng, lừa hết dân làng từ trong nhà ra ngoài, ngồi thành vòng tròn ở khoảng đất trống trước nhà thờ chính giữa làng. Ánh sáng từ những ngọn đuốc cháy phừng phừng chiếu rọi lên hơn hai trăm khuôn mặt đang rúm ró vì sợ hãi, nước mắt và những lời van xin tuôn ra liên tục không ngừng nghỉ, nhưng đám cướp biến vẫn trơ ra như đá tảng không chút động lòng.

Đúng lúc ấy, một cậu thiếu niên trắng trẻo gầy gò từ bên ngoài vòng tròn đi tới, đám cướp biến tránh đường với vẻ kính sợ, tay cầm đuốc đưa cậu tới một chiếc bục gỗ ở giữa khoảng đất trống. Chiếc bục này chỉ được mang ra dùng khi trong làng có chuyện trọng đại cần tuyên bố với mọi người, nên nhất thời ánh mắt của tất cả đều đổ dồn lên nó.

“Bảy năm trước, làng Doni đã từng xảy ra một chuyện”.

Giọng nói của cậu thiếu niên không lớn, nhưng ngoài những ngọn đuốc cháy và tiếng nước nổ của đám phụ nữ ra không một ai dám cắt ngang lời cậu, thanh âm lành lạnh như nước suối ngày đông từ từ lan ra.

“Có một thương nhân người Do Thái, ông ấy chăm chỉ vất vả bôn ba làm việc rất nhiều năm, kiếm được chút tiền từ thế giới bên ngoài. Người thương nhân đó dẫn theo đứa cháu gái nuôi tới làng Doni, xây một căn nhà nhỏ trên ngọn đồi bên ngoài ngôi làng, hy vọng sẽ được an cư ở chốn yên bình này”.

Trong đôi mắt đen láy của cậu thiếu niên tuyệt nhiên không nhìn thấy vẻ giận dữ cũng như kích động, tựa hồ chỉ đang trần thuật lại một câu chuyện đồn thổi. Nhưng những câu nói bình thản của cậu lại khơi dậy trong lòng dân làng một cơn sóng lớn, mọi người run rẩy sợ hãi, hai bà lão biết rõ chuyện xưa năm đó lập tức ngắt xiu ngã ra đất. Đám cướp biến dùng bóng

súng và vỏ đao xua những người có ý định chạy trốn quay lại, ép bọn họ phải tiếp tục lắng nghe câu chuyện của cậu thiếu niên.

“Nhưng thương nhân đó lại không ngờ rằng, nơi này không phải là một chốn dừng chân an lành. Dân làng ghen tị với số tài sản ít ỏi của ông, căm ghét thân phận Do Thái của ông, nghĩ trăm phương ngàn kế để kéo ông ấy xuống tình cảnh khốn cùng giống mình. Những kẻ thích bịa đặt gây chuyện đã chạy tới chỗ thuế quan tố cáo tài sản của thương nhân đó có nguồn gốc bất minh, rêu rao khắp nơi tướng mạo của ông ấy, tung tin đồn cháu gái nuôi của ông ấy là phù thủy rồi báo cho giáo hội. Vì thế thương nhân đó đã bị bắt, ngày này của bảy năm về trước, cũng trên chiếc bục gỗ này, tất cả dân làng Doni đã xét xử công khai ông ấy và cháu gái nuôi. Có tám người đã đặt tay lên “Kinh Thánh” tuyên thệ, rằng đã từng tận mắt nhìn thấy cô bé đó triệu hồi ác quỷ, dùng bùa chú khiến chó mèo nhà hàng xóm mắc bệnh, làm cho đĩa rơi xuống đất. Vì thế, chiếc bàn là nung định tội đã ấn lên ngực cô bé, cô bé và người chú nuôi bị lôi xuống tầng hầm dưới nhà thờ, và sau đó không bao giờ họ xuất hiện nữa. Tài sản của thương nhân bị tịch thu sung vào giáo hội, cha xứ đã mua rượu vang và bánh thánh, mọi người đều vui vẻ ăn uống một bữa linh đình, cảm thấy bản thân đã thay trời hành đạo, lại tiến thêm một bước gần với thiên đường”.

Cậu thiếu niên chậm rãi cởi hai chiếc cúc ở cổ áo, lộ ra một nửa ngôi sao sáu cánh màu lam.

“Câu chuyện đến đây là hết”.

Tám người đàn ông và phụ nữ bị đám cướp biển kéo lên trên bục gỗ, bọn họ hoảng sợ đến mất kiểm soát, gào khóc quỳ sụp xuống đất, cầu xin cậu thiếu niên tha thứ.

“Cũng như năm đó, các người có quyền được xét xử công bằng”. Cậu thiếu niên giống hệt một thẩm phán, cao giọng nói với đám người bên dưới: “Có

ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, tới chứng minh sự trong sạch của bọn họ không?”.

Không một ai trả lời.

“Có ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, tới chứng minh sự trong sạch của họ không?”

Cậu thiếu niên hỏi lại một lần nữa.

Cánh đàn ông bịt miệng những đứa trẻ, đám phụ nữ không dám để tiếng khóc buột ra khỏi miệng.

“Một lần cuối cùng, có ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, ở trước mặt Thượng Đế, tới chứng minh sự trong sạch của họ không?” Cậu thiếu niên cao giọng hét lớn, ngọn đuốc cháy nổ những tiếng lép bép, nhưng trừ âm thanh đó ra, không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

Tám người ở trên bục dần dần tuyệt vọng. Bọn họ nhớ rất rõ, bảy năm trước, sau ba câu hỏi giống hệt như vậy, chiếc bàn là nóng rẫy đỏ rực đã in lên ngực cô bé.

Đừng hoảng sợ trước kẻ thù của người, kẻ thù nhiều nhất cũng chỉ có thể giết chết người; đừng nể sợ bạn bè của người bạn bè nhiều nhất cũng chỉ có thể bán đứng người; nhưng một đám người dừng dừng thờ ơ, chỉ vì sự ngấm ngầm đồng ý của bọn họ, nên thế giới này mới có chết chóc và phản bội.

“Giết hết bọn chúng đi.” Cậu thiếu niên ra lệnh.

Từng ngọn đuốc nối tiếp nhau được ném vào giáo đường, nhà ở, cửa hiệu tạp hóa, kho lúa, chuồng ngựa, toàn bộ ngôi làng nhỏ sáng rực như ban ngày. Những người dân trong làng bị đuổi ra khỏi nhà, trơ mắt nhìn ngôi làng Doni bị ngọn lửa dữ che trời kín đất hủy diệt.

Nick đứng trước một ngôi nhà đổ nát, nhìn rất lâu, rất lâu.

Nơi này chứa đựng những hồi ức đẹp đẽ của nàng, hết thảy thời thơ ấu, những mộng tưởng, những tình thân, những dịu dàng ngây thơ. Tiếng cười vui vẻ vang lên không ngớt trên chiếc xích đu chú đã tự tay làm, mái nhà đỏ tươi và tường bao màu trắng sữa tựa Vườn Địa Đàng trong chuyện cổ tích. Vậy mà giờ đây cỏ dại đã che kín cả khu vườn, vách tường phủ đầy những dây leo, toàn bộ cửa kính đều đã bị đập vỡ, đồ dùng bằng gỗ hồ đào chẳng còn sót lại lấy một món, thậm chí cả ván cửa cũng bị dân làng tháo xuống làm của riêng.

Cuối cùng, nàng ném ngọn đuốc đang cháy trong tay. Xà nhà mục nát tanh tách tróc ra từng mảng, ngôi nhà cũ nát nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt gọn. Ngọn lửa liếm đến những đóa hoa đình hương và tường vi dại trong khoảnh sân đã từng vang lên tiếng hót của chim dạ oanh, nuốt chửng chiếc xích đu đang đưa theo làn gió, cuối cùng thiêu cháy chiếc cối xay gió nho nhỏ trên mái nhà, chôn vùi tất cả hồi ức.

Karl đứng phía sau nàng, chẳng thể mở miệng nói lên lời. Hắn đã viết thư, hy vọng nàng dẫn theo thuộc hạ tới tham gia cuộc khởi nghĩa, nhưng Nick lại đi thẳng tới ngôi làng nhỏ này thiêu rụi hết thảy.

“Đi thôi, kết thúc cả rồi”. Nàng nói, rồi xoay người bỏ đi.

Toàn bộ ngôi làng bốc cháy sau lưng nàng, ngọn lửa nhuộm đỏ cả bầu trời. Nick bước từng bước một, không quay đầu nhìn lại.

Đuổi theo sau nàng một hồi lâu, cuối cùng Karl cũng mở miệng: “Lẽ nào cô không muốn biết tại sao ư? Dân làng phao tin đồn chỉ là màn dạo đầu, tại sao việc xét xử lại lập tức thi hành? Tại sao Calitos và Pedro lại chú ý đến chú và cô?”

“... Karl, tôi không muốn biết, mọi chuyện đến hôm nay là chấm dứt”. Nick rất mệt, nàng đã đợi rất nhiều năm màn lửa cháy dữ dội này, chờ đến

khi giấc mơ trở thành hiện thực, thì mệt mỏi đến độ không muốn đeo đuổi thêm việc gì nữa. Còn điều gì khiến người ta cảm thấy mệt mỏi hơn chân tướng và sự báo thù kéo dài đến vô cùng vô tận nữa đây?

“Hai người bọn cô bị kẻ thù hãm hại, vì họ muốn tước đoạt quyền thừa kế của cô!”

Nick không quay đầu lại, giả vờ như không nghe thấy gì. Karl hét lớn:

“Cô luôn miệng gọi ông ấy là Assa, nhưng căn bản không biết tên thật của ông ấy!”

Nghe đến tên chú, Nick khựng lại, dừng bước.

“Tên thật của ông ấy là Alsace de Balemiano, là hiệp sĩ dòng Đền được nữ hoàng gia phong, lãnh chúa của León^[1]!”

[1] León là thủ phủ của tỉnh León, thuộc vùng tự trị Castilla và León, phía Tây Bắc của Tây Ban Nha.

“Assa đã chết rồi, ông ấy là ai cũng không còn quan trọng nữa”. Nick thì thầm nói, “Cho dù ông ấy có là chú ruột của anh”.

“Không, không... cô không hiểu được tầm quan trọng của bản thân rồi...”. Karl lắc đầu đầy lo lắng kích động, thấy xung quanh không có ai, cuối cùng mới nói ra sự thật:

“Tôi nói cho cô biết, tên thật của cô. Cháu gái của nữ hoàng Isabella của Castilla, con gái của nữ hoàng kế nhiệm Juana, Nicole Habsburg, cô là công chúa mang trong mình huyết thống của hai bậc đế vương thần thánh, tương lai sẽ ngồi lên ngai vàng Tây Ban Nha!”

Bầu trời u ám nặng nề đè xuống, từng tầng từng tầng mây dày hình thành do đám cháy bao trùm vùng đất hoang tàn này.

Nick từ từ quay đầu lại, trong đáy mắt đầy vẻ mệt mỏi: “Thì ra đây chính là chuyện anh luôn muốn nói. Vậy thì sao? Cho dù tôi có là công chúa, một mình anh đơn thương độc mã muốn bắt Charles nhường ngai vàng cho tôi sao? Karl, đừng nằm mơ nữa, cứ sống mãi trong ảo tưởng cũng không tốt đâu, tôi chỉ là một tên cướp biển không nhà thôi”.

“Không! Cô mới là chủ nhân đích thực của mảnh đất này! Charles đã bức diên, cầm tù mẹ của cô, hẳn là tên phản nghịch không thể tha thứ! Castilla đã tập hợp quân đội rồi, rất nhanh sẽ đánh đuổi được hắn thôi... lẽ nào cô dẫn người quay về, không phải muốn giúp đỡ chúng tôi sao?” Karl khẩn thiết hỏi.

“Tôi từng đồng ý sẽ không nề hà rút đao giúp đỡ, nhưng không có ý định cùng tham gia vào cuộc cách mạng đó. Thuyền trưởng phái những người này tới là vì có nhiệm vụ giao cho tôi, tôi chỉ tranh thủ cơ hội quay về báo thù thôi.”.

“Đừng nhắc đến tên cướp biển đó nữa, hẳn có tư cách gì để ra lệnh cho cô? Cô sở hữu dòng máu thuần khiết nhất, không thể lẫn lộn với lũ cướp biển và đám tín đồ dị giáo đó được!”

“Thuần khiết”. Nick lặp lại cụm từ đó một lần nữa, “Có phải anh định nói, tôi thần thánh, tôi thuần khiết, tôi ngây thơ sạch sẽ như một đứa trẻ nữa đúng không?”

“Những chuyện trước đây không nói, sau này tôi sẽ trở thành thanh kiếm của cô, vấy máu thay cô, bảo vệ cho cô...”.

“Karl, anh vẫn luôn coi thường Sierra, coi thường các anh em trên thuyền”. Nick cắt ngang lời hắn, rốt cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi với cuộc đối thoại khiến người ta chán chường này. “Nhưng anh lại không biết rằng, bốn, năm năm trước, đừng nói là công chúa gì đó, anh chỉ cần cho tôi một mẩu bánh mì mốc, thì có bảo tôi làm gì tôi cũng đồng ý”.

Nàng nở nụ cười lạnh nhạt, giống như đang nói về một chuyện tầm thường không đáng để tâm.

“Những điều anh nói, hiện giờ tôi không cần”.

Nói đoạn, nàng xoay người bỏ đi.

Thứ gọi là bi kịch, không phải là chàng hiệp sĩ bảo vệ công chúa cho đến khi tử trận.

Mà là chàng tới muộn, từ lâu công chúa đã trải qua đủ mọi gian nan vất vả trên thế gian, không cần tới bất kỳ một sự bảo vệ nào nữa.

Karl không đuổi theo nữa.

Tín ngưỡng với Thượng Đế là căn bản lập thân của hiệp sĩ châu Âu, mà trung thành, chỉ có thể xếp sau tín ngưỡng. Sư Tử Đỏ chạy sang thế giới Hồi giáo ngay trước mặt, Nick nghĩ, nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng thanh niên tóc vàng mắt xanh này nữa.

Hayreddin giận đến bầm gan tím ruột.

Cả đời hăn liệu địch như thần, chưa bao giờ tưởng tượng nổi mầm cây mình dùng bao nhiêu tâm huyết tưới tắm, thủ hạ mình ra sức bồi dưỡng lại phản bội hăn.

Ba ngày trước, Sư Tử Đỏ bao vây tấn công cảng Valencia – trọng trấn quân sự của Tây Ban Nha. Hayreddin trước đó nhận được tin có một cánh quân đánh thuê từ Genova đến cứu viện, nên cấp cho Nick ba con thuyền và năm trăm người, để nàng mai phục trên con đường viện quân sẽ đi qua.

Nhưng khi cuộc chiến bắt đầu, toàn bộ quân chi viện của Genova đã xông vào chiến trường, mà vẫn không thấy Nick xuất hiện.

Hải Yêu dẫn người theo rồi mất tích.

Đội quân phòng vệ và quân chi viện trong ngoài tiếp ứng, Sư Tử Đỏ đã bị vây khốn ở cảng Valencia, Hayreddin đã phải trả một cái giá cực đắt là hai chiếc thuyền mới có thể gây thương vong nặng nề cho địch rồi xông ra khỏi vòng vây.

Sự tình nhanh chóng được làm rõ. Đội trưởng đội xung phong không tuân lệnh ngoan ngoãn chờ kẻ địch xuất hiện, mà dẫn người lên bờ phóng hỏa đốt nhà. Nàng tưởng rằng có thể quay về kịp, nhưng vì thiếu kinh nghiệm nên để chi viện của địch lướt qua, bỏ lỡ mất cơ hội.

Trong buổi họp xét xử có sự tham dự của tất cả thành viên, Nick bị trói hai tay ra sau lưng, đầu cúi gằm xuống như một đứa trẻ phạm tội, nhưng không biết hình phạt mình sắp phải đối mặt tàn nhẫn đến mức nào.

Kẻ lừa hèn xử tội chết, kẻ xao nhãng nhiệm vụ phải chém, phép tắc của cướp biển cũng giống như quân luật, nhất định phải dùng sắt và máu tươi để duy trì sự tôn nghiêm đó!

Hayreddin cảm thấy máu trong người như đang cuộn cuộn sôi lên vì giận dữ, nhưng sau đó lại vì thất vọng cùng cực mà trở nên lạnh buốt. Hãn đã nghĩ nàng quá mức đơn thuần quá mức đơn giản rồi, có ai có thể cưỡng lại được sự cảm dỗ của việc đội lên đầu một chiếc vương miện chứ? Bất kể nàng đã đi làm gì, thì cũng là sau khi nhận được bức thư gửi từ đất liền nên mới dẫn người lên bờ...

Phản bội! Hãn dốc sức ra bồi dưỡng nàng, hoàn toàn tin tưởng nàng, không tiếc quyết chiến trước thời hạn với quân Tây Ban Nha cũng vì muốn cứu nàng, vì thế, sự phản bội này càng khiến hãn thất vọng và căm hận hơn.

Hayreddin nhắm mắt lại.

Một khẩu súng hỏa mai, một viên đạn chì trên chiếc bàn dài, đẩy tới trước mặt nàng.

“Đày ra đảo hoang”.

Đây là tội chết của cướp biển: Mang theo một khẩu súng rồi bị vớt lên một hòn đảo không một bóng người, viên đạn cuối cùng là giữ lại cho bản thân.

Nick ngẩng phắt đầu lên, trong đáy mắt là vẻ không thể tin được.

Khai trừ? Thuyền trưởng không cần nàg nữa? Nàg phải... rời thuyền?

Ý nghĩa của cụm từ đó khiến Nick cực kỳ hãi hùng lúng túng. Nàg tưởng rằng sẽ bị chịu một trận roi, hoặc trừ hai năm tiền thưởng, thậm chí bị giáng cấp thành một tay thủy thủ bình thường chuyên cọ rửa boong thuyền lau dọn nhà vệ sinh, thì cũng có thể chấp nhận được. Nhưng, “rời thuyền”!

Đồng đội, tự do, gió biển ấm ướt... có nghĩa là tất cả mọi thứ đều sẽ mất hết!

“Không!!!” Nick kích động gào lên, giống như một con cá sắp chết liều mạng giữa: “Tôi không đi, tôi đã từng ngồi tù sáu lần rồi! Bất kể là ném đến đâu, châu Phi, Bắc Cực... cho dù là lưu đày đến chân trời góc bể tôi cũng có thể sống được! Tôi không muốn, không muốn rời thuyền!”

Lời vừa thốt ra, cả căn phòng chìm vào im lặng, Victor thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Thuyền trưởng đương nhiên biết nàg là tội phạm vượt ngục chuyên nghiệp, lưu đày ra ngoài đảo hoang chẳng qua là cho nàg một cơ hội sống sót! Nhưng cái con bé ngốc nghếch này, lại vạch trần ý đồ của thuyền trưởng trước mặt mọi người, thì bảo hãn sao có thể nể tình được nữa đây?

Sắc mặt Hayreddin sầm sì như sắt, trong đôi mắt màu xanh lạnh lẽo như đang âm thầm chuẩn bị nổi gió lốc, tất cả những người đang có mặt trong phòng thuyền trưởng đều cảm nhận được cơn rét lạnh vô cùng đáng sợ.

“Không muốn đi, vậy thì chuẩn bị sẵn sàng đi”. Hãn lạnh lùng nói, “Một trăm roi, nếu cậu có thể sống được, thì không cần dùng đến khẩu súng này nữa”.

“Không được!” Victor thất thố cao giọng hét toáng lên, trong số những người ở đây thì có hãn là hiểu rõ nhất hậu quả của màn trừng phạt này.

Một trăm roi! Ngay cả một người đàn ông khỏe mạnh cũng có thể mất mạng ngay tại chỗ! Nhiều khả năng còn tử vong do biến chứng nhiễm trùng sau khi bị trọng thương... Victor lao bổ đến trước mặt Nick liều mạng lắc bả vai nàng:

“Cô sẽ bị ngài ấy đánh đứt đôi thành hai mảnh chết tươi mất, mau đồng ý đi lưu đày đi!”

Nick nghiêng chặt răng, lắc lắc đầu.

Nàng không muốn lại đánh mất những thứ quan trọng nữa. Không muốn ăn không đủ no áo không đủ mặc, không muốn sau khi bị thương, ốm đau còn phải chịu giày vò khổ sở, càng không muốn... không muốn lại trải qua những tháng ngày cô đơn, lưu lạc nữa.

“Tôi chấp nhận phạt roi, thưa thuyền trưởng”.

Đôi mắt đen láy trầm tĩnh như mực, Hayreddin nhìn chăm chú khuôn mặt non nớt im lặng rất lâu, rất rất lâu.

Nhưng cuối cùng, mệnh lệnh sắt đá vẫn bật ra khỏi miệng hãn: “Bác sĩ, chuẩn bị roi đi, sáng sớm mai sẽ hành hình”.

Chương 33: Phạt roi

Victor nghiêng răng nghiêng lợi hoàn thành công việc mà cả đời anh ta không muốn làm nhất – tiến hành khử trùng sợi roi da chỉ nhìn thôi đã thấy sợ rồi.

Nếu là sợi roi chín đuôi thường dùng khi bị xử phạt, thì sau ba mươi roi, tất cả phần da lưng của người bị phạt đều tróc ra thành từng mảng, trong thời tiết mùa hè nóng bức này sẽ dễ dàng bị nhiễm trùng máu. Mà sợi roi dài được làm bằng da bê thuộc này, có thể kéo dài số lần và thời gian xử phạt.

Đó là chiếc roi của Hayreddin.

Hắn rất hiếm khi đích thân ra tay xử phạt ai đó, cũng chỉ có những sự việc cực kỳ nghiêm trọng, khi người phạm trọng tội chính là cánh tay đắc lực của hắn, thì sợi roi khiến người ta phải run rẩy này mới có cơ hội xuất hiện trước mặt mọi người.

Phạt roi thì phải cởi quần áo công khai tiến hành xử phạt, Victor đã suy nghĩ rất nhiều cách, cuối cùng quyết định cho Nick mượn chiếc áo sơ mi với hàng nút cài ở lưng, như vậy thì nàng có thể dùng vạt áo trước che đi phần ngực, rồi sơ vin vạt áo vào trong quần, không phải chịu cảnh bị quật roi trần truồng trước ánh mắt của ba nghìn gã đàn ông.

Lúc làm tất cả những việc này, Nick đang thù người ở trong phòng y tế, bất kể anh chàng bác sĩ mắng mỏ khuyên nhủ thế nào đi chăng nữa, lôi một loạt những trường hợp chết do miệng vết thương bị mưng mủ thối rữa ra để hù dọa nàng, thì con nhóc cố chấp này vẫn không chịu mở miệng.

“Chi bằng cô mang thai đi! Bất kể là trên bờ hay trên biển, phụ nữ mang thai tốt xấu gì cũng có đặc quyền miễn hình phạt”. Victor hung hăng dùng cùn lau rửa vị trí sắp phải chịu hình phạt của Nick, tấm lưng trơn mịn này sắp bị quật đến nát như, cả đời này cũng đừng hy vọng sẽ hồi phục lại nguyên trạng.

“Như vậy cũng sẽ bị khai trừ”. Nick quay lưng lại nói, “Lần này thật sự là lỗi của tôi, nghiêm rằng chịu đựng là sẽ qua thôi”.

“Con nhóc khốn kiếp, cô đang ngủ mê đấy à? Một trăm roi, cô có nghiêm võ răng cũng không chịu nổi đâu! Nghe lời đi, đợi ngài ấy đánh được mười,

hai mươi roi rồi, cô giả vờ ngắt xiú, dù dùng nước lạnh hắt thế nào đi nữa cô cũng đừng mở mắt, theo quy tắc thì không thể đánh người đã mất đi ý thức. Dù sao đám người lên bờ với cô cũng biết cô là con gái, đợi thuyền trưởng nguôi giận rồi, quy tắc cũng là làm cho người ta xem thôi mà, gần như có thể cho qua...”.

Victor căn nhà căn nhẵn, giảng giải tất cả những cách có thể giảm bớt đau đớn anh ta biết cho cô nhóc kia nghe, nhưng không biết nàng đã nghe vào đâu được bao nhiêu. Nick lặng lẽ chờ đợi hình phạt, đây là lần đầu tiên, nàng biết bản thân mình dù phải chịu tổn thương cũng không muốn chạy trốn, vẻ thất vọng và tức giận đến cùng cực của Hayreddin dường như đang ở ngay trước mắt, cuối cùng nàng đã hiểu ra, có những chuyện một khi đã làm sai thì không thể vãn hồi.

Thời khắc không thể trốn tránh cuối cùng đã đến.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả tàu thuyền của Sư Tử Đỏ đều tập trung lại với nhau, như những vì sao mọc xung quanh mặt trăng vây lấy con thuyền Hải Yêu, tất cả thuyền viên đều được yêu cầu đứng trên boong thuyền quan sát quá trình xử phạt.

Thú cưng ngày xưa của thuyền trưởng, đội trưởng Nick của thuyền Hải Yêu bị giải lên bục thuyền ở tầng cao nhất. Hai tên cướp biển kéo hai tay nàng ra, dùng một sợi dây thừng thô ráp trói chặt lên lan can bằng sắt, đảm bảo rằng cho dù nàng có ngắt đi thì cũng không bị trượt ngã xuống. Thủy thủ trưởng bước lên phía trước, cởi từng chiếc, từng chiếc cúc áo ở sau lưng nàng ra, phần lưng trắng mịn mượt mà như tuyết đầu mùa lộ ra trong không khí, trước mặt tất cả đám đàn ông.

Có rất ít kẻ nảy sinh ý nghĩ khinh mạn.

Một thiếu nữ giả làm con trai uy danh lan truyền khắp Địa Trung Hải, ngoài thuyền trưởng ra, không một ai có thể đỡ được quá ba chiêu từ hai cổ tay

mảnh mai của nàng. Nàng có nghĩa khí, có trách nhiệm, có ân báo ân có oán báo oán, cho dù không phải là một người đàn ông thực sự, nhưng trong tâm trí của đám cướp biển, hành động của nàng là hành động của người đàn ông chân chính nhất. Thậm chí tay thủy thủ chịu trách nhiệm trói Nick cũng không tìm được dùng ánh mắt cổ vũ với nàng, hy vọng đội trưởng có thể chịu được khổ hình để được ở lại.

“Gang miệng ra!” Theo quy tắc, thủy thủ trưởng hô lớn, một thủy thủ đứng cạnh đó lập tức nhét một cây gậy gỗ bọc vải ngang miệng Nick. Căn thứ đó, chỉ ít có thể cầm cự được gấp đôi thời gian.

Tay Hayreddin cầm sợi roi da bước tới, dừng cách đó khoảng tầm ba mét. Sợi roi rất dài, hẳn không cần phải đứng ngay trước mặt nàng.

“Nhớ cho kỹ, sau này không được phép làm trái mệnh lệnh của tôi”. Giọng nói đầy uy nghiêm từng câu từng chữ như đang gõ vào trái tim của tất cả mọi người, ngay cả những người không phải đứng trên giá chịu phạt cũng không ngừng run rẩy.

Roi thứ nhất mang theo tiếng rít gào xé gió vung tới, sau một tiếng quật giòn tan vang lên, một vết hằn đỏ liền xiên lệch xuyên qua tấm lưng trơn mịn không chút tì vết, sưng lên thành vệt rỉ máu từng giọt. Sự đối lập giữa vết roi thâm và làn da trắng nõn khiến người ta không dám nhìn tiếp, Victor cũng phải quay mặt đi.

Roi thứ nhất bao giờ cũng là roi đau đớn nhất, thân thể giống như kinh sợ mà nảy sinh các phản ứng khác nhau. Có người sẽ nghiến chặt khớp hàm rên rỉ, có người lại nhổ ra thanh gỗ gang miệng lớn tiếng thét chói tai, thậm chí có người vì cơn đau kịch liệt bất ngờ này mà mất kiểm soát. Nhưng Nick, chịu đựng cơn đau không hé răng lấy một tiếng theo thói quen. Đường roi thứ nhất rơi xuống lưng, hô hấp của nàng dừng lại hai giây, sau đó nhắm chặt mắt lại nặng nề thở dốc.

Cổ tay Hayreddin vung lên, đuôi roi giống như một con rắn đen linh hoạt vạch ra một đường trong không khí, thuận thế bay trở về lại trong tay. Hắn nắm chặt sợi roi kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến khi thân thể của Nick quen với cơn đau, hơi thở hỗn hển dần dần ổn định lại, mới không nhanh không chậm vung ra đòn trừng phạt tiếp theo.

Cường độ cứng rắn như thép tựa như những con sóng đập vào những tảng đá lớn, trầm ổn kiên định, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, tuyệt đối không vì sự căng cứng và run rẩy của nàng mà chậm lại, cũng không vì biểu cảm của những người đứng nhìn xung quanh mà nhẹ nhàng. Mỗi roi quất xuống đều vững vàng chắc chắn, ngọn roi không một lần nào trật xuống lan can sắt, boong thuyền, hay những nơi không liên quan khác, cứ như vậy, vết roi từng đường từng đường xếp gọn gàng song song với nhau, không có đường nào trùng với đường nào. Đợi cho đến khi toàn bộ phần lưng đều không còn chỗ nào nguyên vẹn, hắn lại bắt đầu quất một lượt nữa lên những chỗ đã quất lúc đầu.

Sự im lặng chết chóc bao phủ khắp mặt biển, chỉ có tiếng đuôi roi rít gào vang lên, cùng âm thanh giòn tan rơi xuống phá vỡ bầu không khí trầm mặc ấy. Vạt áo trước của Nick đã ướt đẫm, mồ hôi hòa lẫn với máu nhỏ giọt xuống dưới, cảm giác đau đớn giống như cơn thủy triều không ngọn từng đợt từng đợt khiến đầu óc nàng choáng váng, nhưng dưới sức lực từ những đường quật lại luôn cảm thấy tỉnh táo.

Năm mươi roi, quả thực dài đằng đằng như “Sách Sáng Thế”^[1]. Xem ra nàng sắp không cầm cự được nữa rồi.

[1] “Sách Sáng Thế” là sách mở đầu cho “Cựu Ước” nói riêng cũng như “Kinh Thánh” nói chung. Nội dung của “Sách Sáng Thế” nói về nguồn gốc của vũ trụ, nhân loại và đặc biệt là dân tộc Israel. Phần một giải thích nguồn gốc vũ trụ và nhân loại, phần hai nói về nguồn gốc dân tộc Israel và các tổ phụ lớn.

“Nói dây trời”. Hayreddin thu lại sợi roi.

Hai thủy thủ lập tức bước tới nắm lỏng sợi dây lưng trên tay Nick ra, cả người nàng giống như nhúng nước phủ phục trên giá hành hình, sau khi lấy thanh gỗ gang miệng ra, trên đó vẫn còn hằn rõ vết răng mang theo dấu máu. Victor lao bổ tới, kê một ly nước đến gần bên miệng nàng, Nick lắc đầu từ chối.

“Uống đi!” Victor cao giọng nói, sau đó sấn vào tai nàng thì thầm phun ra một từ Latin.

“Là nha phiến đấy”.

Nick thở hổn hển, ngoan ngoãn kề miệng vào gần ly nước uống mấy ngụm. Miệng đã bị chính nàng cắn rách, máu nhuộm hồng chất lỏng đắng chát trong ly. Nha phiến có hiệu quả ngay tức thì, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, vết roi sưng nóng trên lưng dường như không còn đau đớn khó chịu nữa.

“Mang cô ấy xuống trị thương”. Hayreddin dặn dò. Nếu không phải muốn cố ý dồn đối phương vào chỗ chết, thì kiểu hình phạt một trăm roi này thường được phép chia ra để thực hiện.

“Không... đánh một lần cho xong đi”. Giọng nói của Nick khàn khàn, đẩy cánh tay của Victor ra, khẽ nói: “Kết vảy rồi lại rách toạc ra phiền lắm”.

“Con nhỏ ngốc nghếch này! Nghỉ ngơi vài ngày thì còn có cơ xoay chuyển đường sống!” Victor nổi giận lôi đình, thực sự chỉ muốn bóp chết nàng luôn. Đã bị đánh thành bộ dạng thê thảm thế này rồi, nói không chừng qua vài ngày nữa, thuyền trưởng sẽ mềm lòng miễn cho phần còn lại cũng nên?

“Một lần đi, tôi chịu được”. Giọng nói của nàng yếu ớt, nhưng vẫn cố chấp.

“... Được”. Mệnh lệnh của Hayreddin thật sự khiến người ta tưởng rằng trái tim được làm từ sắt đá, “Trói lại đi”.

Năm mươi roi tiếp theo hắt đổi tay, vết roi xiên theo hướng khác quật xuống, xếp chồng lên những vết roi vừa xong, giống như một tấm lưới màu đỏ tươi phủ lên trên người nàng. Da thịt nứt toác, hai mươi roi cuối cùng, mỗi lần Hayreddin vung cánh tay, đuôi roi lại làm bắn lên những vệt máu tươi, dính lên mặt lên những người đang đứng xung quanh.

Nàng vẫn kiên quyết không hé răng lấy một lời.

Khi một tay thủy thủ thả Nick máu thịt bầy nhầy ra, Victor có cảm tưởng bản thân anh ta sắp ngất xỉu đến nơi. Là một bác sĩ, tất nhiên anh ta đã chứng kiến những vết thương còn nghiêm trọng hơn, nhưng quãng thời gian chờ đợi một trăm roi này kết thúc quả thực quá dài, gần như sắp nghiền nát anh ta.

Hayreddin bước tới ngồi xổm xuống, quan sát thương thế của Nick. Sức lực khổng lồ hoàn hảo, chắc chắn sẽ không chết...

Đúng lúc ấy, Nick đang trong trạng thái hôn mê bỗng động đậy, đôi mắt ẩm ướt khẽ hé mở, thì thầm đứt quãng nói:

“Thuyền trưởng... tôi không... phản bội ngài... trước giờ... chưa từng...”.

Cuối cùng, nàng không gắng gượng được nữa ngất đi.

Victor tự biết sức lực mình không đủ, bèn vội vàng giơ tay chỉ huy, bảo đám cướp biến chuyển nàng đến phòng y tế. Nhưng Hayreddin lại gạt mấy tay thủy thủ ra, tự mình duỗi tay ra xuyên qua dưới phần nách gần ngực Nick, hướng lưng nàng lên trên rồi bế dậy.

“Đến chỗ của tôi”. Hắt nói với Victor.

Anh chàng bác sĩ ngẩn người, lập tức hiểu ra: “Đúng đúng, thời tiết nóng như vậy, chỗ của ngài là thoáng gió nhất, khó bị nhiễm trùng”. Sau đó giục

mấy tên trợ thủ mang hòm thuốc và hòm dụng cụ từ phòng y tế đến phòng của thuyền trưởng.

Được đặt lên chiếc giường dài rộng ba mét của Hayreddin, trông Nick lại càng nhỏ bé đến đáng thương. Hai người cởi hết đồng quần áo dính bê bết máu của nàng ra, vết thương trên lưng so với làn da trắng nõn ở phần hông, lại càng khiến người ta cảm thấy thê thảm không nổi nhìn. Anh chàng bác sĩ dùng một cục bông nhúng vào rượu khử trùng cho nàng. Vết roi tầng tầng lớp lớp, da thịt bị tổn hại đến mức đã không còn lau rửa được nữa, chỉ có thể khẽ chấm chấm từng chút một. Hayreddin nâng nàng dậy, vì cổ tay nàng bị sợi dây thừng thô ráp chà xát, nên hẳn dùng lực rất nhẹ nhàng băng bó cho nàng. Chẳng có ai có thể tưởng tượng ra được, đôi tay ấy vừa nãy còn tàn nhẫn quật cô nhóc đang nằm trên giường đến mức ngất xỉu.

Victor biết rõ không được làm trái phép tắc của cướp biển, nhưng vẫn không nhịn được hậm hực cắn nhả: “Phải nói thế nào về ngài mới được đây, xong việc mà đau lòng như thế, thì hà tất phải đánh con bé dữ đến vậy? Vết thương này e là cả đời cũng không hết được...”.

“Vậy thì, cả đời này con nhóc đó sẽ không dám quên những lời tôi đã từng nói”. Người đàn ông đáp.

Nick chỉ cảm thấy có vô số những ngọn lửa nhỏ đang không ngừng liếm lên lưng mình như muốn nướng chín nàng. Tiếp sau đó toàn thân khô nóng, mạch máu sau lưng nảy lên từng cái thành thịch thịch thịch, dường như máu tươi có thể bắn ra bất cứ lúc nào. Đi kèm với trọng thương luôn là sốt cao, không bao lâu sau, Nick đã bắt đầu sốt, sốt cao đến mức hai gò má bắt đầu đỏ rực, cánh môi khô nứt nẻ, dù đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cứ canh cánh một chuyện trong lòng.

“Tôi không đi... không đi...”.

Nàng cứ liên tục lấm bầm, thoát nóng thoát lạnh, mồ hôi thấm ướt cả khăn trải giường dưới người, có vẻ như giấc ngủ không được an ổn chút nào. Victor rất lo lắng, thời tiết nóng bức như vậy, nếu như miệng vết thương bị nhiễm trùng, bất luận là biến chứng sang nhiễm trùng máu hay thối rữa trên diện rộng, thì đều nguy hiểm tới tính mạng.

Một đôi bàn tay mạnh mẽ không ngừng lau trán, lòng bàn tay, khuỷu tay, nách và lòng bàn chân cho Nick, lúc mới bắt đầu, chất lỏng tỏa ra mùi rượu nhanh chóng bị nhiệt độ từ cơn sốt cao của nàng làm cho bay hơi, nhưng hai bàn tay ấy vẫn cực kỳ kiên nhẫn lau hết lần này đến lần khác, dần dần, cảm giác mát lạnh đã làm dịu nhiệt độ.

“Nước...”. Chỉ cần mở miệng ra đòi một lần, lập tức sẽ có người đỡ hai bả vai nâng nàng dậy, rồi đưa một chút nước mát chua chua đến bên miệng.

Là bác sĩ sao? Nick mơ mơ màng màng nghĩ, đôi bàn tay ôm lấy nàng quá thực giống như đang chơi đùa với một đứa trẻ, hình như Victor không có được sức mạnh như vậy.

“Chua...”. Nick nhỏ giọng lấm bầm một câu, nước ngọt trên thuyền đã bắt đầu hỏng rồi sao?

“Là nước chanh, ngoan ngoan uống tiếp đi, nếu không sẽ bị nhiễm trùng máu đấy”. Giọng nói trầm thấp của một người đàn ông quanh quẩn bên tai, Nick lập tức biết được chủ nhân của bàn tay ấy là ai.

“Thuyền... trưởng?”

“Ừ, là tôi”.

“Tôi không hề... không hề phản bội...”.

“Tôi biết rồi, tôi tha thứ cho cô”.

Nick lại một lần nữa chìm vào hôn mê. Nàng không biết ý nghĩa của từ “tha thứ” đó là gì, là sẽ không đuổi nàng xuống thuyền? Hay là chỉ miễn hình phạt lưu đày ngoài đảo hoang thôi? Trái tim lo lắng bất an treo lơ lửng trong không khí, Nick rất muốn làm một điều gì đó để chứng minh lòng trung thành của bản thân, nhưng ngay cả việc lật người lại thôi cũng chẳng thể làm được.

Ngủ ngoan, bé con thân yêu của mẹ, cây khế đưa làn gió đến, chiếc nôi cài đầy hoa hồng...

Tiếng hát êm dịu như có như không bay tới, Nick lắng nghe trong cơn mê man, trực giác hồi tưởng lại lời bài hát ru lưu truyền trong lục địa châu Âu.

Bé con, mình có từng là một cô bé con được ai đó chăm sóc che chở không? Được say giấc nồng yên ả ở một nơi an toàn không vương chút sầu lo? Không cần bươn bả phải chạy đi chạy lại vì khói lửa và đói khát, không cần phải chốc chốc giật mình tỉnh giấc, chạy trốn kẻ thù trong nỗi sợ hãi cùng cực?

Hiện giờ, đã không còn kẻ thù nữa, hết thảy thù hận đều đã bị nàng đốt cháy cả rồi, tất cả quá khứ đều đã vượt khỏi đầu, nhưng một cái ôm, một nơi an toàn giờ lại đang ở đâu?

Bài hát cực kỳ nhẹ nhàng vang vọng bên tai, giai điệu dịu dàng đến thế quen thuộc đến thế, Nick cảm thấy đôi mắt mình trở nên ẩm ướt.

Rất nhớ, rất nhớ...

Ngủ ngoan, bé con thân yêu của mẹ, đừng khóc đừng buồn, tất cả yên lành đều dành cho con...

Lệ rơi cũng sẽ chẳng có ai lau khô, giã giụa cũng sẽ chẳng có người chìa tay ra an ủi, không phải là nàng đã quên mất dáng vẻ khi rơi lệ từ lâu rồi

sao? Vậy thứ hiện giờ đang chảy trên mặt là gì thế? Và thứ thấm ướt cả gối lại là gì vậy?

Đắm chìm trong bài hát ru nhẹ nhàng, cuối cùng Nick cũng chìm vào giấc ngủ yên ổn, giống như một đứa trẻ vừa phải chịu uất ức, trên hai gò má vẫn còn vương những giọt lệ long lanh.

Ô cửa sổ mạn thuyền hình vòng cung duyên dáng mở tung, rèm cửa mỏng như sương mềm mại lay động mỗi khi những cơn gió biển thổi qua, một người đàn ông tóc đỏ tựa người vào trước cửa sổ, chậm rãi gảy một khúc nhạc từ cây đàn lute cổ xưa. Những nốt nhạc nhẹ nhàng tuôn ra từ những sợi dây đàn, tựa dòng suối thời gian chảy từ quá khứ tới hiện tại, mang theo nỗi niềm hoài niệm vô cùng vô tận và những an ủi vượt ve.

Chương 34: Nam nữ chung một phòng

Dưới sự chăm sóc của Victor, bác sĩ vĩ đại nhất Địa Trung Hải (tự xưng), và cả một người không ngừng liên tục dùng rượu để hạ sốt theo phương pháp vật lý cho nàng, cuối cùng cơn sốt của Nick dần dần lui bớt. Dù sao cũng là một sinh mệnh trẻ trung hoạt bát, chẳng phải là bông hoa trong nhà kính, nên khả năng phục hồi của Nick rất mạnh.

Đội thuyền không tiếp tục chiến đấu nữa, mà đi về phía Đông hướng tới đế quốc Ottoman, nên Nick có đủ thời gian để dưỡng thương. Thời tiết nóng bức nên Victor không băng bó cho nàng, mà chỉ bôi thuốc mỡ rồi để hở, Nick bé nhỏ đành phải ở trần nằm trên giường của thuyền trưởng đợi vết thương đóng vảy.

Mỗi lần thuyền trưởng đến bón nước hoặc lau rượu cho nàng, là Nick lại ra sức ngoái đầu lại định quan sát sắc mặt của hắn. Nhưng biểu cảm của Hayreddin vẫn luôn bình tĩnh đến mức gần như là lãnh đạm khắc nghiệt, chẳng mảy may khác gì lúc cầm roi đánh.

Lòng dạ Nick giống hệt như đáy biển ở Messina trong những câu chuyện xa xưa, đen kịt không có đáy. Thuyền trưởng muốn làm việc gì, trước giờ đều lặng lẽ mà làm, nói không chừng vết thương của nàng đỡ hơn một chút rồi sẽ lồi bản khế ước xé tan ngay trước mặt nàng cũng nên...

Không! Bất luận là dùng thủ đoạn gì đi nữa, hoặc thậm chí là chịu thêm một trận roi nữa, nàng cũng tuyệt đối không xuống thuyền! Nick siết chặt nắm tay, chuyển động của bộ não thần tốc hẳn lên.

Suy cho cùng Hayreddin cũng không có ý định đánh chết nàng, lực tay được khống chế rất hoàn hảo, thoát nhìn bên ngoài thì có vẻ máu thịt bầy nhầy vậy, nhưng thực tế lại không gây ra nội thương. Một tuần sau, phần thịt non mềm màu hồng phấn trên tấm lưng trần trụi của Nick đã kết một lớp vảy mỏng, nàng đã có thể chậm chạp bò dậy ăn cơm uống nước được.

Chạng vạng hôm nay, Victor bôi thuốc mỡ lên phần lưng đã được lau rửa bằng rượu của Nick xong, tuyên bố chỉ cần cẩn thận không để vết thương nhiễm trùng, một tháng sau sẽ lành hẳn. Anh ta cuống cuống rửa tay khử trùng, rồi vội vội vàng vàng xách hòm thuốc bỏ đi. Cánh cửa vừa đóng rầm, ngài thuyền trưởng rốt cục cũng mở miệng vàng nói.

“Cô không chết thì hãy chuyển ra ngoài tìm chỗ khác mà ngủ”. Hẳn thờ ơ không chút để tâm lật quyển hải đồ trong tay, chẳng thèm liếc mắt nhìn Nick.

Lòng Nick trầm xuống, cái gì nên tới thì vẫn cứ phải tới. Nàng đã chấp nhận chịu phạt, đã không còn là đội trưởng đội xung phong, căn phòng riêng nho nhỏ đó cũng không còn thuộc về nàng nữa. Vậy cái cụm từ “chuyển ra ngoài” đó là ám chỉ bảo nàng cút đi sao? Nick nhìn về phía thuyền trưởng đang ngồi trên giường đọc sách, nhìn từ cánh tay rắn rỏi khỏe mạnh đến eo lưng và phần đùi dưới lớp quần áo bó chặt của hắn.

Nàng lặng lẽ nuốt nước bọt, Assa ơi, hãy phù hộ cho cháu giữ chức thành công...

Trong tầm mắt của Hayreddin xuất hiện một đôi chân trần. Mười đầu ngón chân tròn trịa nhỏ xinh giẫm lên tấm thảm dày, những sợi lông thỏ chui lên qua những kẽ ngón chân, thoát nhìn có cảm giác rất ngứa ngáy. Một trong hai bàn chân nhấc lên, rồi lại hạ xuống, dùng một loại dũng khí không biết sợ là gì giẫm lên đôi bốt cao cổ của Hayreddin.

“Thuyền trưởng, chúng ta lên giường đi?”

Đôi mắt đen láy vô tội của Nick mở to, cứ như thể vừa nói “Chúng ta ăn cơm đi” vậy.

Câu nói này lập tức khiến đầu óc Hayreddin trống rỗng hai giây, không phải vì hẳn không có đủ kinh nghiệm cho loại chào mời này, mà là chưa bao giờ nghĩ rằng câu nói đó lại được phát ra từ miệng con nhóc đang đứng trước mặt mình đây.

Nick biết rất rõ của những người phụ nữ của thuyền trưởng ra sao, nếu lấy một bữa tiệc thịnh soạn ra để so sánh, thì bản thân nàng giống như một con cá khô ăn kèm, hoặc vài hạt đậu rang muối thôi, muốn thành công chỉ còn cách dựa vào kỹ thuật. Vì thế Nick không cho Hayreddin có cơ hội cự tuyệt, nhân lúc hẳn còn chưa kịp phản ứng đã lao bổ tới.

Sắc mặt Hayreddin sa sầm, đôi con ngươi màu xanh lạnh lẽo đang âm thầm nổi bão, hẳn đê thấp giọng lạnh lùng hỏi: “Rất thành thực, trước đây đã làm không ít lần rồi đúng không?”

Hàm của Nick bị nắm đến phát đau, nàng liếm liếm nước bọt đang trào ra bên khóe miệng, trong ánh mắt chỉ có vẻ mê mang. Kỳ lạ thật, đây rõ ràng là chiêu mọi tên đàn ông đều thích mà?

“Thuyền trưởng ngài không thích sao? Vậy tôi còn thứ khác”.

Nick nhẹ nhàng đẩy bàn tay của Hayreddin ra, lùi ra sau hai bước, bắt đầu cởi quần áo với tốc độ khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Áo sơ mi, thắt lưng, quần ngoài, quần lót, từng thứ từng thứ một rơi trên thảm.

Biểu hiện rõ ràng một cách trắng trợn như vậy, Hayreddin không cần đoán cũng biết cựu đội trưởng đội xung phong của hắn vốn dĩ làm nghề gì.

Dám có suy nghĩ dùng cơ thể hối lộ ông chủ, Hayreddin vừa tức vừa buồn cười, quả thực không biết nên nói sao với nàng mới phải. Nhìn vóc dáng cơ thể vẫn còn chưa nẩy nở hết mà thủ đoạn đã quá đổi thuần thục kia, trong lòng lại thấy âm ỉ xót xa. Một đứa trẻ ở độ tuổi này một mình lang thang kiếm sống đã trải qua những gì không cần nghĩ cũng biết.

Hayreddin cứ im lặng đánh giá nàng như thế, giống như đang ước tính giá trị của con mồi. Trong lòng Nick thấp thỏm, hiểu rằng bộ ngực của mình có nhân đôi lên cũng chẳng thể lấp đầy được một bàn tay của thuyền trưởng, chắc chắn là bị coi thường rồi.

“Tôi còn rất nhiều trò khác nữa, thử một chút nhé?” Nàng mở to mắt mời chào bản thân, ra sức ưỡn bầu ngực non nớt, dường như đang thôi miên đối phương.

Nếu Hayreddin là một chính nhân quân tử, một người tốt có gia đình có sự nghiệp, một con chiên đạo mạo, thì hắn sẽ nhặt đồng quần áo kia lên dụi dàng mặc lại cho Nick, sau đó nói với nàng: Cô đang bị thương, đừng như vậy.

Nhưng vấn đề ở đây là, hắn lại là một kẻ ác không kiêng nể ai, một tên cướp biển với lưỡi dao vấy máu, lại còn ham muốn vừa mới bị khơi lên kia, và cảm giác đói khát khi ra khơi gần nửa năm mà không được chạm vào phụ nữ nữa. Vì thế đối mặt với thứ mỹ vị trông có vẻ được kia, có đưa ra quyết định ăn tươi nuốt sống cũng không phải là điều quá khó hiểu. Bị

thương? Làm cái nghề có nguy cơ cao như cướp biển này, có ai chưa từng chịu chút thương tích đâu?

“Qua đây”. Hayreddin chìa tay ra.

Nick mừng rỡ, vội vàng ngoan ngoãn chạy sà vào lòng hăn, đang ngần ngại không biết nên bắt đầu ra tay từ vành tai hay từ yết hầu. Bất ngờ, Hayreddin nắm lấy tóc nàng, nâng gáy của nàng lên, bắt đầu từ một nụ hôn sâu. Môi lưỡi quấn quýt, Nick đưa chiếc lưỡi nhỏ non mềm hồng hào ra, thành thực cuốn lấy dây dưa cùng Hayreddin. Nụ hôn cũng giống hệt như chiến thuật của hăn, mưa giạt gió gào cuốn sạch đi tất cả mọi thứ, Nick gần như đã tưởng rằng thuyền trưởng đói đến độ muốn ăn trọn cả con người nàng.

Kết thúc nụ hôn, nàng thở hỗn hển, Nick chỉ có thể dùng từ kinh ngạc để miêu tả tâm trạng bản thân.

“Hóa ra là mùi bạc hà”. Cánh tay mảnh mai của nàng níu lấy cổ Hayreddin, cắn cắn khóe môi hăn giống như đang xác nhận lại một lần nữa. Trong vị tươi mát có mang theo một thoáng đắng chát, mùi vị rất tuyệt.

Vết thương đặng sau lưng của Nick vừa mới đóng vảy, nếu như đè lên giường thì chắc chắn sẽ dây máu khắp nơi, Hayreddin đành ngồi xuống mép giường, ôm nàng vào lòng vuốt ve. Hôm nay cô nhóc tắm rửa rất sạch sẽ, trong hương thơm ngọt ngào của cô gái trẻ chứa mùi thuốc mỡ nhàn nhạt, ngoài việc không thể nằm xuống ra, thì dường như thân thể mềm mại này của nàng có thể làm được tất cả. Hayreddin giống như đang chơi đùa, dễ dàng gập người nàng lại, để đầu gối nàng chạm vào ngực, đôi chân thon thả gác lên bả vai hăn.

Những ngón tay linh hoạt mạnh mẽ du ngoạn trên cơ thể nàng, giống như đang gây những giai điệu phức tạp trên dây đàn. Xương quai xanh tinh tế, bầu ngực nhỏ xinh, bàn chân be bé có thể nắm được bằng một tay, cảm giác

non mềm nhỏ nhắn, Hayreddin không thể không thừa nhận cơ thể mềm mại mà dẻo dai thế này mở ra rất nhiều lạc thú.

Nick thực sự quá sửng sốt, nàng đã trải qua rất nhiều, nhưng chưa từng có một ai kiên nhẫn để ý tới cảm nhận của nàng như vậy.

Tư thế này rất khó có không gian để cử động, Nick giãy giụa muốn đáp lễ, nhưng lập tức bị Hayreddin ép không cựa quậy được. Dường như bản tính của sư tử chính là ngang ngược, ở đâu có phản kháng thì ở đó sẽ bị trấn áp. Hayreddin ấn cái đầu nhỏ vào hõm vai của mình, giọng nói khàn khàn bên tai nàng. “Tôi đã rất lâu rồi chưa làm, lát nữa sẽ làm rất lâu đấy, nên cô chuẩn bị tinh thần cho tốt vào”.

Hơi thở nóng rực phả vào bên tai ngựa ngựa, Nick khẽ thở hỗn hển gật gật đầu, ôm lấy cần cổ cường tráng của Hayreddin càng gập người, sau đó ghé vào cổ hãnh cảm tới cảm lui. Nàng giống như một con thú nhỏ vừa mọc răng sữa, nôn nóng muốn dùng những thứ xung quanh để tôi luyện hàm răng của mình.

Cách một lớp áo sơ mi nhưng Nick đã cảm nhận được sức nóng. Nàng nhận ra thân hình cao lớn săn chắc của Hayreddin tựa như chiếc lò sưởi trong tường đang hừng hực cháy, nhưng sức nóng của nó không thiêu đốt khiến nàng đau đớn như lúc bị thương, mà là cảm giác thoải mái khi được kề sát vào.

Nhưng từ rất nhiều năm về trước, Nick đã quá quen với cảm giác khó chịu này, hay nói cách khác là nàng vẫn luôn cho rằng đây là loại cảm nhận nên có mỗi khi ở trên giường, nên không co rúm trốn tránh. Hayreddin kéo Nick ra khỏi lòng mình, cẩn thận xem xét phản ứng của nàng.

Khuôn mặt nhỏ cứng đờ, lạnh nhạt, thậm chí đến một cái cau mày cũng không có, giống y hệt lúc bị đánh. Động tác của Hayreddin lập tức dừng lại.

“Sao vậy, đau quá à?”

Nick lắc lắc đầu, đổi giọng với vẻ e dè cẩn thận: “Vẫn còn có thể chịu được”.

Cảm giác hứng thú của Hayreddin lập tức giảm đi không ít, không vui nói: “Đau thì nói là đau, khóc cũng được kêu cũng được, vẻ mặt của cô thế kia là sao?”

Trong lòng Hayreddin dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ bé của Nick vào lòng, vuốt ve phần gáy mềm mại của nàng giống như đang an ủi.

“Không cần phải giả vờ nữa, chúng ta cứ ôn tập lại một chút đã”.

Dưới sự hướng dẫn, ôn tập, thử nghiệm và chỉ dạy đầy kiên nhẫn của Hayreddin hết lần này đến lần khác, cuối cùng Nick cũng cảm nhận được khoái cảm trước giờ chưa từng có.

Nick liên tục gọi tên Hayreddin, dùng hàm răng sắc nhọn lưu lại dấu răng rõ ràng lên bả vai hắn.

“Thuyền trưởng... thuyền trưởng... thuyền trưởng...”.

“Gọi tôi là Reis...”.

“Reis... đừng đuổi tôi đi... đừng đuổi tôi đi...”.

Máu tươi từ miệng vết thương bị rách chảy ra, hai mắt Nick ẩm ướt, hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ điều gì. Hayreddin xoay thân hình nhỏ bé đang run rẩy của nàng lại, cẩn thận liếm từng chút từng chút một lên tấm lưng của nàng.

Hayreddin có cảm giác dở khóc dở cười, thế này rốt cuộc là nàng hối lộ mình, hay mình phục vụ nàng đây? Nhưng cô nhóc đang gác cảm lên cổ

hắn chu môi đòi hôn thực sự rất dễ thương, Hayreddin nghĩ, tốn thêm chút sức lực làm hài lòng nàng cũng rất đáng giá.

Khi kết thúc, Nick giống như một miếng kẹo dẻo lười biếng nghỉ ngơi trên người Hayreddin, cái đầu nhỏ tựa vào vòm ngực bằng phẳng của hắn dụi tới dụi lui, hận không thể khoan ra được một cái lỗ để vùi đầu vào. Hayreddin đẩy nàng ra: “Em nằm qua một bên ngủ đi”.

Nick lẩm bẩm mấy tiếng, ngoan ngoãn được một lúc, rồi mò mẫm dụi dụi tiếp, cứ lặp đi lặp lại mấy lần liền, Hayreddin bất lực đành phải kéo nàng ôm vào lòng. Nick dựa vào cơ thể ấm áp của thuyền trưởng, gối đầu lên cánh tay rắn chắc của hắn, vô cùng vừa lòng với sự đãi ngộ này, hai mắt híp lại giống như một con mèo vừa được ăn nhưng, cơ hồ chỉ cần gãi gãi cổ thì sẽ phát ra tiếng grừ grừ.

“Thuyền trưởng...”.

“Ừ”.

“Thuyền trưởng...”.

“Ừ”.

“Thuyền trưởng...”.

Hayreddin bị nàng quẩn lầy đến hết cách: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nick cẩn thận ghé sát vào lòng Hayreddin, âm mưu được tiếp cận với lãnh đạo thêm lần nữa: “Thuyền trưởng, ngài thấy tôi vẫn hữu ích đấy chứ, đừng đuổi đi nhé?” Nàng không ngừng phát ra tín hiệu “tôi có thể đánh trận, có thể làm ấm giường, rất dễ nuôi”.

Hayreddin quét ánh mắt hà khắc nhìn nàng: “Tôi chưa bao giờ có thói quen chia sẻ với người khác, chính em nên nghĩ cho kỹ xem có muốn theo tôi

không”.

Nick ngấn người, nàng tưởng rằng màn hồi lộ hôm nay chỉ là để ổn định vị trí, không ngờ ý thức lãnh địa của sư tử lại mạnh như thế, dùng qua một lần rồi thì sẽ không bao giờ cho người khác động vào.

“Ồ... vậy nghĩa là bao nuôi... dài hạn?” Nick tự cho rằng mình đã hiểu được suy nghĩ của ông chủ, trong lòng nhủ thầm trên thuyền chỉ có mình nàng là con gái, cũng coi như là tài nguyên khan hiếm lời!

Nàng sung sướng quá đỗi, lật người lăn lông lốc một vòng, quỳ ngồi bên cạnh Hayreddin, hớn hờ thương lượng với hắn:

“Vậy là bao theo tháng hay bao theo năm? Trả trước bằng tiền mặt hay viết giấy đảm bảo trước? Quần áo và đồ dùng hàng ngày cũng tính vào đấy chứ? À, tôi thích tiền mặt hơn...”.

Hayreddin chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên đỉnh đầu, rồi quay ngược trở lại tích tụ lại kết thành một ngọn lửa giận dữ bốc cháy phừng phừng trong lồng ngực, thiếu chút nữa là bị con nhỏ khốn kiếp này chọc tức đến nổ người, lạnh lùng hỏi lại: “Em nói gì?”

Nick quan sát, cảm thấy thần sắc của ông chủ không ổn, rụt hai vai lại ngần ngừ nói: “Ngài là thuyền trưởng, nên giảm giá 12%, à không, giảm hẳn 15% nhé...”

Hayreddin quả thực nổi giận đùng đùng, lật người ngồi hẳn dậy, sắc mặt tái xanh nghiến răng nghiến lợi nhả từng câu từng chữ một: “Em – dám – đòi – tiền – tôi?”

Trong nháy mắt Nick liền trở nên bồi hồi, lần hồi lộ này không tính, nhưng bình thường đương nhiên là phải móc tiền trả rồi, đây chính là quy tắc bóc bánh ăn tiền còn gì? Lẽ nào thuyền trưởng cướp bóc quá nhiều rồi, nên quen thói ăn xong xù tiền?

Ngọn lửa trên người Hayreddin đã bốc lên đến mức không cách nào tranh cãi với nàng được nữa, cơn giận trong lồng ngực không tan đi được, liền giơ tay túm con nhóc khốn kiếp kia lại, vắt ngang qua đầu gối ấn xuống thật chặt, nhắc chân đá nàng ra khỏi cửa.

Nick hoảng loạn bối rối đứng ở trước cửa phòng ngủ thuyền trưởng không biết nên đi đâu về đâu. Cái đầu nhỏ vẫn không ngừng suy nghĩ: Lòng dạ đàn ông đúng là như kim đáy bể, vừa nảy vẫn còn tốt đẹp, lát sau đã nổi cáu rồi là sao?

Chương 35: Ảo giác gõ cửa lúc nửa đêm

Cánh cửa phòng y tế vang lên tiếng đập “rầm rầm”, Victor ảo não bò từ trên giường dậy thắp cây đèn mờ cá voi, rồi khoác thêm chiếc áo lụa màu trắng như tuyết của mình ra mở cửa.

Một thằng nhóc đầu bù tóc rối chân trần đứng ở ngoài cửa, dưới lớp ga trải giường quấn quanh người rõ ràng là không mặc gì.

“Ảo giác, ảo giác”. Victor lẩm bẩm tự mình thôi miên bản thân, rầm một tiếng lại đóng cửa vào.

Nhưng đáng tiếc là, ảo giác này rất kiên nhẫn tiếp tục phát ra tiếng, mục đích giống như thế nếu anh không mở cửa thì tôi sẽ gõ đến mãi mãi luôn. Victor thầm nghĩ cứ gõ mãi như thế thì toàn bộ người trên thuyền sẽ chạy tới xem mất, nên đành phải nhắm mắt hậm hực hít một hơi, mở cửa cho nguồn gốc của vạ ác bước vào.

Dưới ánh đèn dầu bập bùng, Victor nhìn con nhóc vô sỉ kia, có dự cảm tối nay không thể nghỉ ngơi tử tế được nữa.

“Tôi đã lên giường với thuyền trưởng”. Nick giống như mọi cô gái thất thân khác, ánh mắt bi thương mà kinh hoàng nhìn xuống đôi chân trần của

mình.

“Tôi sớm biết sẽ có cái ngày này mà!” Victor thở dài, rót một ly nước lạnh đưa cho nàng, vị khách vô lễ nửa đêm tới thăm không có tư cách hưởng thụ trà và cà phê. “Vậy cô trần truồng chạy lung tung khắp nơi thế này nghĩa là sao?”

Nick càng bi thương hơn nói: “Là vì... là vì làm xong việc thuyền trưởng không cho tôi tiền, còn đánh tôi một trận, sau đó đá tôi ra khỏi phòng”.

“Không cho... cô! Cô lại dám đòi tiền ngài ấy hả?” Victor nhìn con nhóc chết tiệt bằng ánh mắt không thể tin được, thậm chí cầu nguyện tất cả chỉ là một cảnh tượng kỳ lạ trong mơ mà thôi.

Nick khẽ lẩm bẩm: “Lần này tôi sẵn sàng miễn phí, nhưng thuyền trưởng nói sau này còn muốn nữa, lại còn độc chiếm, với lại ngài ấy không định cung cấp chi phí bao nuôi”.

Nghe được những lời này, đôi mắt bác sĩ liền âm ỉ, một cảm xúc bi ai thế lương trời dậy, chỉ muốn ngẩng nhìn bầu trời thở dài, nhưng giờ vẫn là đêm, trần nhà đã che hết tầm nhìn của anh ta.

“Vấn đề này cô đi tìm đương sự thương lượng có được không? Chỗ tôi là phòng y tế! Chỉ lo việc chữa trị thân thể bị thương thôi, không phải là phòng tư vấn tâm lý cũng không phải là cơ sở môi giới!”

Nick giống như một con sóc chuột không nhà để về, nhìn bác sĩ với ánh mắt vô cùng đáng thương: “Tôi chẳng có nơi nào để đi cả, hơn nữa trên người đang bị thương”. Nàng xoay người phơi tấm khăn trải giường dính máu ra cho Victor xem: “Vết thương trên lưng rách rồi, mông cũng rất đau, tôi xin được ở lại giường bệnh”.

“Thượng Đế ơi! Không cần phải báo cáo chi tiết chuyện của các người với tôi!!!” Victor toàn thân run rẩy, chỉ muốn đá cái con nhóc này ra ngoài,

nhưng bất kể thế nào cũng không có được bản lĩnh đó.

Nick coi tiếng gào bi thảm của anh chàng bác sĩ là sự phê chuẩn cho lời xin phép được nằm viện, lập tức xốc tẩm rèm ở chính giữa lên, “Cho tôi mượn một cái áo sơ mi nữ đi, tất nhiên là thêm một cái quần còn tốt hơn nữa, còn cái mũ ngủ phòng phòng anh đang đội kia thì khỏi cần”. Nàng chọn một cái giường rồi nằm sấp xuống, đầu khỗ sờ sờ cái mông gặp phải tai ương của mình: “Với cả, thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau có còn không? Thuyền trưởng xuống tay thật là độc...”.

Buổi tối hôm đó, hai người nằm cạnh nhau (trên hai giường), Nick tranh thủ bóng đêm thổ lộ hết những cảm xúc mơ hồ hỗn độn trong đầu mình cho anh chàng bác sĩ nghe.

“Tôi sẵn sàng đi theo ngài ấy, thuyền trưởng vừa mạnh lại có tiền, trước giờ đối xử với tôi cũng rất tốt. Nhưng ngài ấy lại đột nhiên nổi cáu, sớm biết thế thì tôi đã kín đáo hơn một chút rồi...”. Nick cực kỳ tiếc nuối khi để vượt mất cơ hội được một đại gia giàu có bao nuôi.

“Nếu cô mà biết cái gì gọi là kín đáo, thì trái đất này hình vuông lâu rồi”. Khóe miệng Victor co giật, “Nhưng đúng là cô không nên đòi tiền thuyền trưởng, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng tức giận. Ngài ấy muốn cùng cô thiết lập mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng, chứ không phải muốn làm ân khách của cô”.

“Mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng? Là bạn tình sao?”

“... Hãy coi như tôi chưa nói gì hết, tôi đi ngủ đây”. Nói đoạn Victor kéo chăn lên quá đầu rồi xoay lưng lại.

“Này! Anh phải nói rõ ra chứ”. Nick vươn móng vuốt ra sức kéo tẩm chăn của anh chàng bác sĩ.

Victor hít một hơi thật sâu, hiểu rằng buổi tối hôm nay nếu không giải thích rõ ràng cái gì gọi là “mối quan hệ nam nữ bình thường” cho con nhóc khốn kiếp này thì không thể ngủ nổi.

“Nói thế này nhé, khi cô ở chung với những kẻ trả tiền đó, thì ai bỏ ra nhiều hơn?”

“Đương nhiên là tôi rồi, không cho tiền thì ai thèm làm cái loại chuyện vừa đau đớn vừa đáng ghê tởm ấy”.

“Vậy xảy ra quan hệ với thuyền trưởng cũng là cô bỏ ra nhiều hơn, vừa đau đớn lại vừa đáng ghê tởm hả?”

“Không... hình như thuyền trưởng bỏ ra nhiều hơn một tí... hơn nữa làm cùng với thuyền trưởng rất tốt, tôi rất thích...”. Nick hình như đã nghĩ thông được hơn một chút.

“Suy nghĩ nhiều vào, thuyền trưởng bỏ nhiều công sức ra vì cô, sao cô có thể quay qua đòi tiền ngài ấy? Phát mộng một trận vẫn còn lời cho cô lắm!”

Những lời giải thích của Victor giống như luồng ánh sáng trong bóng tối, khiến Nick có một loại cảm giác suy nghĩ đột nhiên được thông suốt.

Thì ra thuyền trưởng là người sẵn sàng làm mọi thứ cho mình.

Nick nghĩ, khuôn mặt và thân hình của nàng kém rất xa những người phụ nữ của thuyền trưởng, lại phạm vào lỗi lớn, hẳn đồng ý giữ nàng lại, chăm sóc nàng, còn cùng lên giường với nàng, vốn dĩ là chuyện rất kỳ lạ.

Là vì thuyền trưởng vẫn cần đến năng lực của mình đúng không? Nick vùi cái đầu nhỏ vào trong gối, khuôn mặt có hơi nóng, đối với chuyện “được cần” này trong lòng cảm thấy rất vui.

“Này Victor, nói cách khác, chuyện lên giường, thật ra không liên quan gì đến nam nữ, mà là liên quan đến chuyện bỏ ra bao nhiêu công sức đúng không?”

Suy nghĩ cả nửa ngày trời, Nick mới hỏi anh chàng bác sĩ về cách nghĩ của mình.

“Cô có thể thay hai chữ lên giường kia thành qua lại được không, hoặc sửa thành yêu thương cũng được... không không, cứ coi như tôi chưa nói gì cả”. Victor chơi trò điền ô chữ vài lần, vẫn cảm thấy không thích hợp chút nào, nên đành phải đồng ý với quan điểm của nàng: “Nói như vậy cũng không sai, mấu chốt ở đây là cô không thể mê tiền đến mù mị đầu óc như vậy được, làm việc gì cũng chỉ biết có tiền, phải nhớ rằng, tâm ý và công sức bỏ ra của người khác cũng là những điều rất đáng giá”.

“Ra là vậy...”. Nick dường như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Victor thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng màn tư vấn “cứu vớt thiếu nữ vô tri” hôm nay có thể tạm dừng tại đây. Thậm chí người nên đòi tiền thuyền trưởng phải là mình mới đúng, vất vả khổ sở làm bác sĩ thì coi như thôi, giờ lại còn phải kiêm luôn cả nhiệm vụ tư vấn tâm lý nữa, không có tiền làm thêm giờ thì đúng là không có đạo trời gì cả.

“Tôi hiểu cả rồi, cảm ơn anh, Victor... chúc ngủ ngon”.

Cuối cùng Nick cũng có được đáp án, vất vả cả một đêm, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, an tâm kéo chăn lên chìm vào giấc ngủ.

Biết sai mà sửa là một đức tính tốt, con nhỏ Nick chết tiệt đương nhiên không thể tính là người có đức tính tốt, nhưng nói lời xin lỗi thì vẫn có thể làm được. Buổi tối hôm sau, Nick từ ô cửa sổ nhỏ linh vào phòng tắm của thuyền trưởng để tắm rửa, nhưng lần này nàng lại đặc biệt chọn lúc Hayreddin đang ở trong phòng ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn được rửa sạch sẽ lộ ra vẻ hồng hào thò ra khỏi khe cửa phòng tắm:

“Hi thuyền trưởng, tối nay có rảnh không?”

“Phập” một tiếng, câu trả lời dành cho nàng là một con dao găm với phần chuôi đang rung lên bần bật cắm thẳng lên cánh cửa. Nick vội vàng rụt cổ lại, nuốt nước bọt. Nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã lăn lộn trong nghề này rất lâu rồi, sẽ không vì một chút chuyện vặt vãnh mà để tuột mất dũng khí thú nhận.

“Tôi tới để xin lỗi, Victor đã giảng giải cho tôi rồi, tôi không nên đòi số tiền chết tiệt ấy”. Nàng lại thò người ra, để lộ bờ vai nhỏ xinh trơn mịn, “Thuyền trưởng, chúng ta thiết lập ‘mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng’ đi?”

Nàng không đợi Hayreddin phi ra một lượt ám khí chết người nào nữa, đã nhẹ chân nhẹ tay mò vào phòng ngủ, rất vô si chui vào bên trong chần, giống như một con cá chạch trơn tuột bơi về phía chủ nhân của cái giường.

Sự thực đã chứng minh, chỉ cần không phải là vấn đề nguyên tắc, thì lửa giận của đàn ông thường sẽ không kéo dài quá lâu. Một lời xin lỗi rất có thành ý, lại thêm màn “hành động” thậm chí còn thành ý hơn, cho dù đó là một người đàn ông như Hayreddin cũng nguôi giận đi ít nhiều. Ban đêm, Victor cực kỳ sung sướng khi không bị “ảo giác” đến gõ cửa làm phiền nữa.

Trong cuộc hành trình đi đến đế quốc Ottoman, người vẫn luôn bận rộn như Hayreddin đột nhiên trở nên nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ nghe báo cáo vị trí của đội thuyền, viết vài dòng nhật ký hàng hải, thời gian còn lại đều ở lì trong phòng. Thịnh thoảng gảy đàn một lúc, hoặc gọt trái cây bón cho Nick, khẩu vị cực tốt của con nhóc này không vì bị thương mà mấy may suy giảm.

Ngoài vết thương trên lưng trước đau sau ngứa ra, thì Nick cảm thấy khoảng thời gian trôi qua rất vui vẻ, thuyền trưởng biết đánh đàn, biết kể những câu chuyện xưa rất hay, biết những loại động vật kỳ quái với chiếc

cổ dài ở sâu trong đất liền, còn biết dùng tay vắt nước chanh cho nàng uống.

Nick rất thích nhìn quá trình này, thuyền trưởng rạch một cái lỗ nhỏ trên quả chanh màu vàng, bàn tay lớn nhẹ nhàng bóp một cái, tất cả nước đều chảy hết vào trong cốc không sót lấy một giọt, chỉ còn lại lớp vỏ dày dẹp lép.

Hắn vẫn còn nhẹ tay chán, Nick nghĩ. Câu “đánh đứt đôi thành hai mảnh chết tươi” mà anh chàng bác sĩ nói không phải là vô căn cứ, chính nàng đã tận mắt chứng kiến lúc thuyền trưởng luyện roi đã quật gãy một cái cây con bằng cánh tay.

Sáng tối đều ở cùng nhau, Nick ngoài việc nằm bò ra đường thương thì chẳng có việc gì để làm, nên chỉ có thể nói chuyện câu được câu chăng với người bên cạnh. Nếu Hayreddin quan tâm đến nàng sẽ nói chuyện cùng, nếu không muốn để tâm, thì nàng tự nói tự nghe.

“Chú Assa luôn thổi phồng rằng thời trẻ mình là một anh chàng đẹp trai nức tiếng xa gần, tôi chưa bao giờ tin điều đó. Trước đó chú ấy còn luyện kiếm, sau này lười chẳng luyện nữa, nên bụng mới càng ngày càng to”.

“Tinh thần của con người được thả lỏng thì thân thể cũng sẽ lơ là theo, có lẽ lúc đó ông ấy đã muốn buông bỏ rồi”.

“Tôi cũng thấy vậy. Vài năm đầu, chú ấy còn liên tục viết thư, sau này dần dần không viết nữa, cũng không nhắc gì đến chuyện đưa tôi quay về, hay nếu là con trai thì sẽ tốt hơn... Lúc vừa mới chuyển đến làng Doni, chú ấy nói thích những nơi yên tĩnh kiểu như vậy, sau đó cứ an ổn lặng lẽ sống ở đó cũng không tòi chút nào”.

“Từ sau khi phe Castilla thất bại thì không có tiến triển gì nữa, có thể ông ấy đã cảm thấy những tháng ngày dẫn em ẩn cư an bình hơn việc tranh

quyền đoạt lợi, con người là vậy, bước vào tuổi trung niên liền suy nghĩ thông suốt hẳn”.

“Thuyền trưởng, ngài có suy nghĩ thông suốt không?”

“... Tôi còn cách cái tuổi trung niên đó xa lắm, em muốn ăn một trận đòn nữa hả?”

“Đừng đừng! Vậy thì coi như ngài suy nghĩ không thông suốt vậy... à, lúc bị nhốt ở cảng Valencia, kẻ địch rất mạnh đúng không? Đã bao giờ khi ở trên biển, thuyền trưởng ngài gặp phải bất lợi chưa?”

“Bến cảng có một pháo đài với kỹ thuật rất tiên tiến, nên không kịp đổ bộ. Thêm vào đó trong đội quân tiếp viện của Genova có một tên lính đánh thuê là con lai rất khỏe, con nhóc khốn kiếp là em lại không có ở đây, nên lúc tiếp cận mạn thuyền chúng ta bị hấn chém chết mất mấy đội trưởng”.

“Hả? Chắc hẳn là loài người sẽ không có kẻ nào mạnh hơn ngài đâu nhỉ?”

“Đúng là không mạnh bằng tôi, nhưng hấn chạy còn nhanh hơn thỏ. Lúc tôi đang định xử lý thằng nhãi đó thì hấn đã chạy xa đến ba con thuyền rồi, nếu tôi hạ lệnh chỉ huy mọi người đuổi theo, thì sẽ trúng kế”.

“Ồ... vậy, ý của thuyền trưởng ngài là tôi vẫn rất hữu dụng đúng không?”
Nick nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, hữu dụng”. Hayreddin vỗ lên cái đầu nhỏ của nàng, “Nhưng giờ em đã bị giáng cấp rồi, muốn quay trở lại làm đội trưởng thì phải chứng minh được bản thân mình hữu dụng hơn thế”.

“Tôi sẽ chứng minh, đợt vết thương trên lưng khỏi rồi sẽ chứng minh”.
Nick đáp lời chắc nịch.

“Được lắm, tôi sẽ rửa mắt chờ xem. Nhưng hiện giờ em phải ngủ đi, trẻ con không được phép thức khuya, nếu không sẽ không cao được đâu”. Hayreddin kéo chiếc chăn đắp đang ở dưới thắt lưng của nàng lên đến bả vai, rồi thổi tắt chiếc đèn dầu.

Chiếc giường lún xuống, hăn nằm xuống ngay bên cạnh.

Nick lẩm bẩm thì thầm: “Chẳng biết tôi còn có thể cao thêm được nữa không...” rồi nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm Hayreddin vẫn chưa nhắm mắt.

Con người ta khi nhàn rồi, thì đầu óc thường hay suy nghĩ.

Sau này nên làm thế nào đây? Mọi người ở trên thuyền đều đã biết Nick là con giá, hăn thân là thuyền trưởng, nên không thể phá quy tắc được, Nick bị giáng cấp rồi, căn phòng riêng của đội trưởng không thể giữ riêng cho nàng nữa. Những thuyền viên bình thường khác đều ngủ ở dưới đáy thuyền tối tăm âm thấp, khoảng cách tiêu chuẩn giữa mỗi chiếc võng là ba tấc, mấy trăm gã đàn ông giống như một tổ ong đông đúc chen chúc cùng với nhau, từ xoay người cho đến nói mơ đều không có chút xíu riêng tư nào.

Để Nick dọn đến đó ở, Hayreddin thấy cực kỳ không vui.

Cô nhóc bên cạnh lại liếm môi chép miệng, không biết đã mơ những gì. Khóe miệng Hayreddin cong lên khẽ mỉm cười, vì cứ phải nằm sấp suốt, nên Nick thường ngủ say đến mức nước miếng chảy ròng ròng, mỗi sáng thức dậy gối của hăn đều ướt sũng.

Cứ để nàng ngủ ở đây luôn đi. Trước khi cô nhóc trở lại làm đội trưởng, hăn không muốn giấc mơ về bánh nướng và bánh pudding của nàng bị người đàn ông khác biết.

Hayreddin đưa ra quyết định rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chính trong khoảng thời gian Sư Tử Đỏ chạy tới Thổ Nhĩ Kỳ, quốc nội Tây Ban Nha đã xảy ra một vụ náo động long trời lở đất.

Cướp biển đã liên tục phá hủy hơn một chục bến cảng quan trọng, cuộc cách mạng của những nhà quý tộc Castilla lật đổ quốc vương hùng hực như lửa cháy, nước Pháp lửa cháy đổ thêm dầu, tranh thủ cơ hội này quấy rối biên giới Tây Ban Nha, hy vọng có thể ngư ông đắc lợi.

Khói súng bốc lên khắp mọi nơi, một đế chế rộng lớn dường như sắp âm ỉm sụp đổ.

Nhưng không một ai nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra. Vốn dĩ mâu thuẫn chính trị bên trong Tây Ban Nha, một đất nước do mười mấy vương quốc nhỏ hợp lại vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có những nước nhỏ còn hy vọng chia ra để cai trị. Trong lúc khó khăn thù trong giặc ngoài, thì một Tây Ban Nha chia rẽ cuối cùng cũng manh nha một thứ suy nghĩ chưa từng có ở châu Âu thời kỳ Trung cổ.

Chính là ý thức dân tộc.

Chỉ có thống nhất thì Tây Ban Nha mới có thể vươn lên thành một cường quốc châu Âu!

Chỉ có thống nhất thì Tây Ban Nha mới không bị ngoại tộc khinh nhục!

Charles V hô hào khắp nơi, yêu cầu dân chúng ủng hộ quốc vương. Chính vào thời khắc quốc gia lâm nguy, vương quyền Tây Ban Nha tập trung chưa từng có, những người dân trí nhớ kém đã quên sạch những cuộc chiến vô cùng hao tài tốn của do Charles phát động, bọn họ nhất loạt bày tỏ sự ủng hộ dành cho quốc vương, lên án giới quý tộc không quan tâm đến đại cục. Quân đội của quốc vương nhanh chóng tập kết, chỉ trong ba tháng đã trấn áp được cuộc khởi nghĩa của phe Castilla.

Cướp biển Bắc Phi chiến tranh du kích giằng co suốt nửa năm, vì không xây dựng bến tàu để tu sửa thuyền bè, tuyến vận chuyển bổ sung vũ khí đạn dược lúc được lúc không, khả năng tiếp tục chiến đấu sụt giảm mạnh. Cuộc chiến dựa vào lực lượng của bản thân khiêu chiến cả một quốc gia cuối cùng cũng kết thúc, Hayreddin đã gom đủ vốn liếng chính trị và uy tín của dân chúng, lúc ấy mới làm theo kế hoạch hướng về phía đế quốc Ottoman, bán Sứ Tử Đỏ với một mức giá tuyệt vời.

Đối với sự nương nhờ của Hayreddin, Suleiman Đại đế mừng đến phát điên, ngay lập tức trao tặng danh hiệu nguyên soái hải quân cho vị thống soái vẫn chưa xuất đầu lộ diện, để hẳn chủ trì tất cả sự vụ của vùng Bắc Phi và phía Tây Địa Trung Hải.

Barbarossa Hayreddin, một tên cướp biển xuất thân hàn vi, bắt đầu từ đây nắm giữ lực lượng quốc gia tung hoành thế giới.

Chương 36: Một hạt đậu lảng

“Này, Theuriau, còn đậu rang muối không?”

Một thiếu niên mồ hôi nhễ nhại bám vào tay vịn cầu thang nhảy vào trong nhà bếp, mang đến một bầu không khí tươi mới cho khoang thuyền tối tăm ngột ngạt. Nick thoải mái chìa tay về phía lão đầu bếp béo: “Khẩu phần ngày hôm qua ăn hết rồi”.

Theuriau vừa nhìn thấy cái hố tham ăn không đáy tiến vào, liền vội vàng giấu miếng chân giò hun khói thuộc thẩm quyền xử lý của mình vào trong tủ bát, ra sức chùi bàn tay béo múp đầy dầu mỡ lên chiếc tạp dề, “Cậu ăn cũng nhanh quá đấy, mấy thứ cứng như đá ấy, ngày nào cũng ăn không sợ rụng răng à?”

“Răng tôi khỏe lắm, không sợ đâu”. Nick quét ánh mắt khắp một lượt, xem có món nào để quên ở ngoài có thể tiện tay cầm đi không.

Cái chân gỗ của lão đầu bếp ở trên sàn nhà kê cột cà cột kẹt, lão nhọc nhằn cúi người xuống, lấy ra nửa bao tải hạt đậu rang muối từ sâu bên trong chiếc tủ thấp, nắm lấy một vốc thả vào chiếc túi nhỏ đựng đồ ăn vặt mà Nick giơ ra.

Nick trơ mắt ra nhìn lão đầu bếp nhét trả bao tải hạt đậu về lại chiếc tủ thấp, căn nhắc: “Ông không thể cho tôi nhiều thêm chút nữa được à? Lần nào cũng cho có một vốc, đúng là keo kiệt”.

“Không phải tôi không cho, mà là thuyền trưởng nói không thể cho cậu một lần quá nhiều đồ ăn vặt được, ồ chớ không giữ được thức ăn, cậu cầm bao nhiêu thì sẽ ăn hết bấy nhiêu!”

“Không ăn thì lấy đâu ra sức, cứ phơi nắng là đầu óc vằng vất”. Nick nhón hai hạt đậu nhét vào miệng, nhai rôm rốp rất khoái chí.

“Nghe người ta nói không ăn muối thì không có sức, một ngày cậu ra bao nhiêu là mồ hôi như thế, số mồ hôi đó chắc đều mặn lăm đấy”. Theuriau nhìn chiếc áo sơ mi trước sau ướt đẫm của Nick, muôn phần cảm khái.

Thật ra thiên tài và nỗ lực không nhất thiết phải có liên quan đến nhau, những người có tư chất bình thường nỗ lực cả đời vẫn cứ tầm thường lẹt đẹt, nhưng cũng có những người vốn dĩ đã sở hữu khả năng thiên phú cực đỉnh sau đó lại cộng thêm sự nỗ lực của bản thân, mọi thành tựu trong sự nghiệp luôn khiến mọi người phải ngưỡng nhìn.

Mỗi ngày thức dậy trước khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, công trên lưng một túi chứa cát đá dẫn tàu^[1] nặng 50 pound chạy ba mươi vòng quanh boong thuyền, trèo lên cột buồm hai mươi lần bằng một tay, sau đó đổi tay trèo thêm hai mươi lần nữa, ngoài quãng thời gian bị thương ra, đây là những bài tập cơ bản từ sau khi lên thuyền sáng nào Nick cũng nhất định phải tập. Không có người đốc thúc, cũng chẳng có ai ép buộc, chỉ là nếu

không luyện tập như vậy, trong cuộc chiến tiếp theo, nàng có thể sẽ mất mạng.

[1] Dẫn tàu là một thuật ngữ trong hàng hải, vật dẫn tàu gồm các vật liệu nặng như: nước biển, cát, đá, phế liệu, kim loại,... dùng làm vật liệu dẫn tàu để giữ gìn hay tăng thêm độ ổn định khi tàu chạy trên biển, đồng thời giữ cho bánh lái, chân vịt của tàu hoạt động bình thường.

Từ sau khi vết thương bị roi quất của Nick lành lại, màn huấn luyện tự mình đề ra này đã được tăng lên gấp đôi. Suleiman Đại đế là người trao danh hiệu cho tân nguyên soái hải quân, lại thêm việc tiếp kiến một loạt các vị đại thần Ottoman rất phức tạp, nên Hayreddin toàn mượn cớ “hải yêu” bị thương chưa khỏi không cho nàng tham gia, cuộc sống mỗi ngày của Nick đều trôi qua với việc luyện tập rồi sau đó là ăn uống ngủ nghỉ.

Hai anh em Barbarossa bắt tay tương phùng tại Thổ Nhĩ Kỳ, từ đây có thể cùng nhau kề vai chiến đấu. Trong tay Hayreddin có ba nghìn người, Ishak cũng có ba nghìn người, cộng thêm hai nghìn tinh binh Suleiman Đại đế cung cấp cho, tám nghìn quân cùng hơn ba mươi chiến hạm lớn nhỏ khác nhau đã là quá đủ để đẩy lên một cơn sóng thần ở Địa Trung Hải rồi.

Tất cả thành viên của đội thuyền đều biết Sư Tử Đỏ sắp quay trở về phía Tây Địa Trung Hải, đoạt lại Algiers từ trong tay người Tây Ban Nha, lấy máu rửa nhục. Còn Nick, cũng sẽ chứng minh lòng trung thành của mình trong trận chiến tiếp theo, một lần nữa lấy lại danh hiệu đội trưởng đội xung phong.

Các thuyền viên vẫn lén gọi nàng là “đội trưởng Nick”, chỉ cần “hải yêu” vẫn ở đây, còn ai không biết tự lượng sức mình đảm nhiệm vị trí này?

Sau hai tháng cọ xát và huấn luyện, đoàn quân hải tặc mới được thành lập dưới sự chỉ huy của Hayreddin nôn nóng tiến về Bắc Phi. Lần này Ishak trở thành trợ thủ xuất trận của em trai, cho dù là Râu Đỏ nằm trong tay tất cả những tuyến đường biển của phía Đông Địa Trung Hải thì cũng không thể

không thừa nhận, chỉ huy trận hải chiến quy mô lớn như vậy, vào thời đại này Hayreddin gần như là thiên hạ vô địch.

Những con thuyền giương buồm kích động, ngàn con sóng tung bọt trắng xóa.

Không ai ngờ được rằng, trong trận huyết chiến giành lại Algiers, Hayreddin sẽ gặp một thống soái hải quân duy nhất trên đời có thể chống lại hắn, và đau đớn mất đi một nhân vật quan trọng từ nay về sau không ai có thể thay thế được.

“Chủ soái của hải quân Tây Ban Nha Fernando đã chết, trong tay Charles không có nhân tài có thể chủ trì được một trận hải chiến tầm cỡ này đâu, nên hắn sẽ mời thủ lĩnh của nhóm lính đánh thuê Genova, Andrea Doria đến chỉ huy quân đoàn Thiên Thần, kẻ thù trực tiếp giao chiến với chúng ta chính là hắn”.

Trong cuộc họp tác chiến, Hayreddin trải tấm hải đồ bên cảng Algiers và tin tức mật thám từ các nơi gửi về lên bàn cho các nhân vật cấp cao xem, trước giờ hắn vẫn thích tấn công bất ngờ, nhưng toàn bộ những cuộc tấn công ấy đều được xây dựng dựa trên những dự đoán chắc chắn về tin tức của kẻ địch trước đó.

“Lính đánh thuê Genova? Chính là đoàn quân tiếp viện lần trước ở cảng Valencia đúng không?” Nick mãi không quên trận chiến do mình xao nhãng nhiệm vụ khiến đội thuyền tổn thất đó.

“Đúng vậy, Andrea cũng thường xuyên đánh thuê cho lục quân, khả năng đánh giáp lá cà rất mạnh. Tên lính đánh thuê người lai chạy nhanh như bay kia có lẽ cũng ở trên thuyền Tây Ban Nha, việc tiếp cận mạn thuyền giao cho em, cẩn thận mấy tay bắn tia đẩy, lưỡi hái của em hiển nhiên sẽ trở thành mục tiêu”.

Nick gật gật đầu.

Ishak lên tiếng: “Quân Tây Ban Nha biết chúng ta sẽ phản kích, có khoảng mười lăm nghìn hải quân đồn trú tại Algiers, nhiều gấp đôi chúng ta. Reis, chú nghĩ kỹ xem nên đối phó thế nào? Toàn bộ đều anh em thân cận, anh không muốn một cuộc chiến tiêu hao sinh lực lấy cứng chọi cứng đâu đấy”.

“Thiết giáp hạm kiên cố, đạn pháo hạng nặng, chúng ta nhất định sẽ tồn thất đôi chút”. Hayreddin rút ra từ trong chõng tư liệu bằng giấy da dê về tướng lĩnh quân địch trải lên mặt bàn, “Em đã từng đọc lý lịch của Andrea Doria, là một quý tộc Genova trẻ tuổi thông thuộc binh pháp, có nhiều kinh nghiệm thực chiến, khả năng ứng dụng chiến thuật cổ điển rất tốt, từng viết hai cuốn sách liên quan đến lịch sử những trận hải chiến kinh điển”.

“Còn là một tên có văn hóa nữa chứ”. Râu Đỏ cầm lên một quyển sách bìa mạ vàng lật lật vài trang, thấy bên trong những hình minh họa toàn là cách bày trận liền vứt trả lại bàn, nói với em trai: “Anh không biết nhiều chữ bằng chú, chú nói tiếp đi”.

“Andrea quá yêu thích chiến thuật cổ điển, nên em có thể đoán ra vài phương pháp thủ thành của hắn”. Hayreddin trải rộng tấm hải đồ bến cảng Algiers ra, dùng bút chì vừa vẽ vừa giải thích, để giám sát của mỗi thuyền đều phải hiểu được chiến thuật, hưởng ứng mệnh lệnh của hắn một cách cơ động.

Cuộc họp tác chiến kéo dài suốt một ngày trời, tất cả đều tràn đầy tự tin sẽ giành lại được Algiers.

Ngày mùng 3 tháng 8 năm 1517, một ngày hè nóng bỏng, cuộc đại chiến giữa hai bên bắt đầu.

Không ngoài dự liệu của Hayreddin, Andrea Doria yêu thích chiến thuật cổ điển đã cho bày thế trận Trường Xà, xếp hơn hai mươi chiến hạm thành một hàng, khóa chặt vị trí hẹp nhất ở hai bờ Đông Tây cảng Algiers, sáu chiếc thiết giáp hạm cỡ lớn đặt tên là Thiên Thần xếp bên trong, ngăn chặn

mọi khả năng va chạm tiến công bằng uy lực hỏa pháo cực mạnh ở hai mạn thuyền.

Gió Nam mạnh mẽ của mùa hè Bắc Phi thổi từ đất liền ra đại dương, bất kỳ con thuyền nào muốn tiến công đều chỉ có cách chạy ngược gió, nên nếu địch chọc thủng đội hình giống cái thùng thép này từ chính diện là chuyện không thể, có thể nói đây là trận pháp kinh điển thiên cổ bất khả chiến bại.

“Vua hải tặc, đừng để ta thất vọng!”

Andrea Doria thất lừng dắt dao bạc, trên người mặc bộ đồng phục tướng lĩnh hải quân đứng thẳng tắp trên mũi thuyền Raphael, quân hàm màu vàng kim trên vai lóe sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tuổi tác hãn tuông đương với Hayreddin, đã sở hữu phong thái bề ngoài thanh lịch quý tộc, lại thêm tác phong quyết đoán cùng sự dũng cảm của quân nhân, là một vị tướng trẻ tuổi sáng chói như một vì sao mới mọc.

Quân đoàn cướp biển chia thành những đội ngũ cơ động nằm rải rác ở trên mặt biển bên ngoài bến cảng, Hayreddin lạnh lùng bình tĩnh, án binh bất động chờ đợi. Andrea có một nhược điểm chết người, ấy chính là không thông thuộc khí hậu bản địa. Gió Nam vào mùa hè ở Bắc Phi tuy rằng rất mạnh, nhưng trên thực tế hướng gió lại không cố định, để duy trì tính cơ động của đội thuyền, Andrea ra lệnh cho tất cả các thuyền thả một mỏ neo xuống, một khi hướng gió có sự thay đổi, thuyền sẽ lấy chỗ thả neo làm gốc đập dềnh theo gió.

Phương hướng không ngừng thay đổi theo mặt trời, ở bến cảng gió Nam chuyển thành gió Tây, thổi đội thuyền của Andrea lệch về sườn phía Đông, con thuyền Metatron nằm ở phía Tây nhất trong thế trận Trường Xà đã để lộ ra một khe hở ở thân thuyền. Đây là không gian nhất định phải để lại, nếu không lúc gió Đông thổi, thuyền Metatron sẽ va phải những bãi đá ngầm ven bờ.

Thời khắc Hayreddin chờ đợi cuối cùng đã đến.

Hắn hạ lệnh cho con thuyền Chiến Thần bên cánh phải chọc vào khe hở này, thuyền Metatron liền phát động một cuộc pháo kích dữ dội. Sức phòng ngự của thiết giáp hạm sở hữu những tấm ván thuyền dày đến hai mươi tấc rất mạnh, thành thực mà nói uy lực của đạn pháo rất khó xuyên thủng được mạn thuyền, cho dù là may mắn bắn trúng trong khoảng cách gần, cũng chỉ để lại một cái lỗ, thiệt hại rất không đáng kể.

Nhưng giá thành của loại gỗ sồi chất lượng tốt thực sự quá cao, nên chỉ có thể dùng thứ tốt nhất cho phần quan trọng nhất, mặt sườn phòng ngự của thiết giáp hạm rất dày, nhưng mũi và đuôi thuyền đều đối mặt với thuyền bạn, nên không cần sự bảo vệ đặc biệt nào. Hiện giờ Chiến Thần đã đâm vào khoảng hở, hỏa lực cực mạnh của toàn bộ số pháo ở bên mạn thuyền đều tấn công mạnh mẽ vào tầng lầu phía đuôi yếu ớt của thuyền Metatron, xóa sổ buồng chỉ huy ngay tại chỗ.

Metatron là thuyền tác chiến thả neo, nên hiện giờ không kịp quay đầu lại phản kích, đám cướp biển trên Chiến thần điên cuồng gào to “Chọc thủng mông mày đi”, bắn liên hoàn pháo và đạn ghém về phía tầng lầu ở đuôi thuyền Metatron vừa bị oanh kích, số đạn pháo ấy giống như vụn bánh nướng bị bẻ vỡ găm xuyên qua tầng tầng lớp lớp ván gỗ mỏng trên thân thuyền, quét ngang một đường, để lại không biết bao nhiêu những thi thể mất đầu đứt tay chân.

Sai một ly đi một dặm, trong khi quân đoàn Thiên Thần còn chưa kịp phản ứng, đã có năm, sáu chiếc thuyền cướp biển thuận theo luồng gió Tây mạnh mẽ len vào chỗ trống, bao vây trước sau thế trận Trường Xà ra sức nã đạn pháo. Thế trận phòng thủ của Andrea bị công phá, rơi vào tình cảnh trước sau đều có địch, trơ mắt nhìn quân hạm Tây Ban Nha thuyền này nối tiếp thuyền kia bị bắn phá thành ngọn đuốc. Vì toàn bộ thuyền đều thả neo tại chỗ để nghênh chiến, nên quân đội ở phía sau cũng không thể tiếp ứng được, trong giờ khắc này, Tây Ban Nha đã bị nữ thần vận mệnh bỏ rơi.

Andrea Doria không phải là người dễ dàng chấp nhận thất bại như thế, hẳn lập tức tổ chức phản công, lệnh cho hai bên mạn thuyền dốc toàn lực khai hỏa, dựa vào ưu thế về số lượng hỏa pháo và bộ binh trên quân hạm để phát động tấn công.

Tay súng bắn tia nằm bò ở một vị trí cao trên cột buồm trong làn khói súng tìm kiếm thống soái và tướng chỉ huy của quân địch. Cách ăn mặc của những kẻ lãnh đạo đám cướp biển không khác biệt với thuyền viên bình thường, trong khi đó, tướng lĩnh quân Tây Ban Nha mặc những bộ lễ phục sắc sỡ nghiêm nhiên trở thành tấm bia sống.

Andrea ra lệnh cho tất cả binh lính dốc hết sức lực tìm cho ra kỳ hạm Hải Yêu của Hayreddin, hy vọng có thể bằng cách tiêu diệt thủ lĩnh để xóa sổ đài chỉ huy của quân địch, bức tượng nửa người nửa cá ở mũi thuyền của Hải Yêu rất rõ ràng, nhưng người đàn ông sở hữu mái tóc đỏ rực như lửa lại không thấy xuất hiện trên boong thuyền.

Chỉ có một thiếu niên vung vẩy lưỡi hái cực lớn gạt hái sinh mệnh kẻ khác, trở thành cơn ác mộng không bao giờ quên trong cuộc đời thuyền viên cả hai bên.

“Hải Yêu” giống như ma quỷ tiến sâu vào trận địa của địch chém giết, lưỡi hái không lồ vung đến đâu, kẻ địch đổ rạp xuống đó như lúa mạch, thành một vùng biển máu. Một trong những nhiệm vụ quan trọng của Nick chính là làm suy yếu tính cơ động của đối phương, nàng dẫn đầu đội xung phong xông lên thuyền địch, càn quét thủy thủ trên boong thuyền như thái rau cắt dưa, rạch nát cánh buồm chém đứt dây thừng, quân hạm Tây Ban Nha giống như đám ruồi mất đầu quay vòng vòng tại một chỗ.

Một tràng pháo bay ngang qua boong, thuyền phó nhất của thuyền Medusa lập tức bị xé thành ba mảnh, tay giám sát vớt phần thi thể còn sót lại của hắn xuống biển, tiếp tục chỉ huy tác chiến. Khoang đạn được bốc cháy, con

thuyền Sariel của quân đoàn Thiên Thần giống như một quái vật khổng lồ đang bốc cháy, gào thét đình tai nhức óc trong cảnh hủy diệt.

Ánh hoàng hôn âm đạm, tịch dương đỏ như máu, hai bên rơi vào cuộc hỗn chiến vô cùng thê thảm máu thịt văng khắp nơi.

Một trong những sách lược của Hayreddin là bố trí của Hải Yêu không giống với những kỳ hạm bình thường khác, bản thân hãn ngồi trên thuyền Diêm Vương chỉ huy đại cục, dùng Hải Yêu làm mồi nhử lửa đạn, vì thế trước sau quân Tây Ban Nha không thể tìm thấy bóng dáng tháp chỉ huy, mà chiếc thiết giáp hạm to lớn lại trở thành mục tiêu công kích rõ ràng nhất.

Chính vào lúc Nick ra vào như ở chỗ không người, liên tiếp khống chế Gabriel và ba chiếc quân hạm khác của Tây Ban Nha, thì tên lính đánh thuê người lai của Genova nhảy lên thuyền Hải Yêu, định tranh thủ cơ hội này chiếm lấy kỳ hạm đại diện cho quân đoàn cướp biển. Người Nick vẫn luôn chờ chính là gã, nàng gấp lưỡi hái thành sáu đoạn, chày nhảy băng băng, móc vào mạn thuyền vượt qua khoảng hở giữa các thuyền, quay trở về thuyền Hải Yêu với một tốc độ khiến người ta phải trợn mắt há hốc mồm.

Đó là một gã đàn ông người lai, thân hình cao ráo rắn chắc, làn da màu nâu sáng, đường nét khuôn mặt mờ nhạt hơn người da trắng, trên người mặc chiếc áo sơ mi rẻ tiền, chân đi một đôi ủng cũ. Nick đã lưu lạc ven bờ Địa Trung Hải lâu như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy người lai nào giống như vậy, có lẽ đối phương cũng không thích bị kẻ khác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khác người của mình, nên để mái tóc dài rũ rượi che kín nửa khuôn mặt, đôi con ngươi giống như dã thú lóe lên những tia sáng kỳ dị bên dưới những lọn tóc.

Lưỡi hái của Nick nhanh hơn thân thể bay tới, gã lính đánh thuê người lai dùng con dao nhỏ trong tay chống đỡ, sống dao cọ sát vào nhau bắn ra những tia lửa. Nick lại chém xuống mấy đòn truy kích dũng mãnh nữa, rạch

lên người gã lính đánh thuê mấy đường rất sâu, nhưng đối phương chỉ lắc người né tránh, chứ không đánh trả.

Bước chân nặng nề chậm chạp, xem ra cũng chẳng phải là cao thủ. Trong lòng Nick thầm đưa ra kết luận, định cho hẳn một đòn thống khoái.

Ánh mắt của gã lính đánh thuê giống như một con linh cẩu đói khát cùng cực, từ lúc Nick lao nhanh tới đây vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, hẳn nhắc mu bàn tay lên quệt quệt lưỡi dao đang chảy máu của mình, nâng con dao chọc xuống mu bàn chân, rạch đứt đôi giày phía dưới, đá tung chân lên, sau đó chân trần đứng trên boong thuyền.

“Không thích mang giày đánh nhau sao?” Nick hỏi, ánh mắt đối phương nhìn nàng sáng rực, không nói lời nào gật gật đầu.

“Được thôi, tùy người chọn”. Nick không chút để tâm xoay xoay cổ chân, chia lưỡi hái ra nắm ở hai tay.

Gã đàn ông đột nhiên biến mất khỏi vị trí.

Theo bản năng Nick nhắc ngang chuôi lưỡi hái, một tiếng keng vang lên, chặn đứng con dao nhỏ lưỡi ngắn bên cổ. Nhanh thật! Nick lật tay vung lưỡi hái ra, đối phương liền bật nhảy lùi ra sau, tránh được một đòn công kích chết người. Động tác của gã lính đánh thuê từ sau khi cởi giày biến hóa nghiêng trời lật đất, giống như một loài động vật linh hoạt, lúc thì nhảy bổ lên tấn công, lúc lại xoay người dạt tránh, cuối cùng Nick đã hiểu ra tại sao thằng nhãi này lại không thích đi giày để đánh nhau.

Hải Yên và gã lính đánh thuê chân trần đánh nhau làm thành một vòng tròn, xung quanh hơn hai mươi mét không một ai dám ở lại, trong không trung vũ khí vẽ ra những tia sáng bạc nhảy nhót.

Màn pháo kích dữ dội của quân đoàn Tây Ban Nha trước sau không dừng lại, thuyền Hải Yên thủng lỗ chỗ, bức tượng nửa người nửa cá ở mũi

thuyền cũng sứt sẹo chẳng chịt, tổ thợ mộc ở dưới đáy thuyền liều mạng bị lỗ thủng do đạn gây ra, nhưng nước vẫn cứ chầm chậm tràn vào, cánh buồm bị cháy, đám thủy thủ vừa phải phản kích vừa lo cứu hỏa, bận tối mắt tối mũi.

Nick hơi nôn nóng, nàng chưa từng gặp phải tình huống nào giống như bây giờ. Gã người lai trước mặt tuy rằng đủ mạnh, nhưng dường như mọi động tác đều là bản năng thêm mười mấy chiêu nữa, nhất định có thể bắt được hắn.

Nhưng trước sau không nghe thấy âm thanh đó.

Âm thanh của sinh mệnh bị đứt gãy.

Sao lại có thể như vậy được? Hắn không mạnh bằng mình, nhưng mình lại không thể nào đánh bại được hắn?

Nick vô thức muốn nhìn xem thuyền trưởng đang ở đâu, không có gì hắn không biết, chẳng có gì hắn không thể, luôn giải quyết được tất cả nghi vấn của nàng.

Nhưng nàng không thể quay lại.

Thuyền trưởng bảo nàng canh giữ thuyền Hải Yêu, dẫn dụ hỏa lực của quân Tây Ban Nha cho đến khi hắn nắm chắc phần thắng, vì thế bất luận là bom đạn có mãnh liệt đến đâu, kẻ địch có khó chơi đến mức nào, nàng cũng nhất định phải ở lại.

Cánh buồm cháy rơi rụng từng mảng từng mảng từ trên cột buồm xuống, mỗi một bộ phận trên thân thuyền bong tróc phát ra tiếng kêu tanh tách trong biển lửa, nhựa đường và sơn bị đốt nóng nhỏ giọt chảy tí tách xuống dưới, giống như những giọt nước mắt cuối cùng của “hải yêu”.

Nick không rảnh quan tâm đến những chuyện xung quanh, siết chặt lấy lưỡi hái, chuẩn bị giáng cho gã lính đánh thuê kia một đòn chí tử.

Âm thanh! Cuối cùng đã nghe thấy rồi!

Nàng vừa sợ lại vừa mừng cong lưng lên, chuẩn bị tấn công kẻ địch trước mặt.

Nhưng đúng vào lúc đó, cột buồm chính của Hải Yêu bị trúng liên pháo, bốc cháy rồi đổ xuống.

Trận huyết chiến giành lại Algiers kéo dài từ buổi chiều cho đến tận bình minh ngày hôm sau, vịnh biển bình yên ngày hôm qua đã biến thành lò mổ vô cùng khủng khiếp, những chiến hạm đã từng uy phong lẫm liệt giờ nghiêng ngả xiêu vẹo ngã trên biển, những thi thể hoặc là máu thịt bầy nhầy, hoặc là bị lửa thiêu cháy đen cùng vô số những mảnh gỗ vụn nổi lênh phênh trên mặt biển.

Ba trong số sáu thiết giáp hạm của quân đoàn Thiên Thần đã bị đánh chìm, một chiếc bị chiếm, mười hai thuyền chiến thông thường đắm ở vùng hải vực, thương vong vượt qua ba nghìn người. Andrea Doria không thể không dẫn tàn quân rút lui, Algiers bị quân Tây Ban Nha giày xéo suốt nửa năm lại một lần nữa trở về trong tay cướp biển. Trận chiến này đã chặt đứt nguồn cung cấp quân bị của Tây Ban Nha thông qua Bắc Phi, lục quân như một trái dưa đứt cuống khô héo trên mảnh đất nóng.

Đội thuyền của Hayreddin làm thủ lĩnh thương vong không đến bốn trăm, chỉ có một con thuyền bị chìm.

Nhưng con thuyền bị chìm đó chính là – thuyền Hải Yêu.

Có một thuộc hạ rất quan trọng đã không trở về - Nick.

Thuyền viên cuối cùng nhìn thấy nàng báo cáo rằng, đội trưởng Nick bị một cây cột buồm cháy đè trúng, đã rơi thẳng xuống biển.

Không ngờ nàng lại trung thành chấp hành mệnh lệnh của thuyền trưởng như vậy, cho đến phút cuối vẫn kiên quyết trông giữ con thuyền chắc chắn sẽ chìm.

Hải Yêu và thuyền Hải Yêu, người và thuyền, mãi mãi sát cánh bên nhau.

Không biết tại sao, Hayreddin đột nhiên nhớ tới một người phụ nữ rất lâu, rất lâu trước đây của hắn.

Người phụ nữ đó đã ở bên cạnh hắn mấy năm, sau đó nàng quyết định sẽ ra đi, hắn đã gửi tặng một khoản hồi môn rất lớn, còn đe dọa người đàn ông sẽ lấy nàng rằng, nếu không đối xử thật tốt với nàng thì sẽ băm vằm hắn ta thành trăm mảnh. Nhưng trước lúc đi nàng vẫn khóc lóc rất thương tâm, nước mắt không ngừng rơi bên dưới lớp khăn che mặt, giống như một chuỗi vòng trai bị đứt. Nàng nói:

“Ngài là một người đàn ông không hiểu thế nào là tức giận thế nào là đau lòng, bởi vì từ trước tới giờ ngài chưa bao giờ dành tình cảm thực sự cho người khác. Chỉ khi nào ngài đặt hết tất cả tâm huyết, thời gian, công sức hy vọng, tâm ý lên một con thuyền, và rồi con thuyền đó đột nhiên chìm xuống đáy biển sâu, ngài mới cảm nhận được thế nào là đau lòng”.

Hiện tại, rốt cuộc hắn đã hiểu được những lời của nàng ấy có ý nghĩa gì.

Kết quả mò vớt chỉ tìm thấy một món đồ chơi be bé, là chiếc túi nhỏ đựng đồ ăn vặt nàng hay mang theo bên mình, bên trong vẫn còn mấy hạt đậu rang muối chưa kịp ăn.

Giống như trong câu chuyện cổ tích đã kể, quốc vương Messina đứng trên bờ đợi rồi lại đợi, không biết đã đợi bao lâu, hạt đậu lặn nổi lên mặt nước, Nick cá cũng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tập 2

Chương 1: Tiếng gọi bên ngoài cửa sổ mạn thuyền

Ổ khóa cực lớn trên tay nắm cửa như tuyên bố không một ai được phép bước vào. Đây thực sự là một căn phòng rất đẹp nằm trên gác hai của thuyền Diêm Vương, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng có một khung cửa sổ bằng gỗ nhỏ, không khí trong lành, thông gió rất tốt, dù trong ngày hè nóng nhất của Bắc Phi, những cơn gió nhẹ cũng sẽ thổi vào, là đãi ngộ mà chỉ có những thuyền viên cao cấp mới được dùng.

Trên cửa phòng còn khảm một tấm biển bằng đồng to cỡ lòng bàn tay, trước khi căn phòng bị khóa, nó đã nằm ở trên đó rồi, tấm biển được lau chùi sáng loáng, bên trên khắc hình một chiếc lưới hái nhỏ.

Đó vốn là một món quà bất ngờ, sau khi cuộc chiến thắng lợi sẽ tặng cho đội trưởng đội xung phong.

Những người thợ đã đóng tấm biển trên cửa, bàn, giường, tủ đựng đồ, giá đỡ chậu rửa mặt, bệ đèn dầu cố định theo mệnh lệnh của thuyền trưởng, kích thước của tất cả đồ dùng trong phòng đều được đặt làm cho người có vóc dáng gầy bé. Ngoài Hải Yêu ra, còn ai có tư cách ở trong căn phòng đơn dành cho “người mạnh nhất” nữa đây? Tất cả đều được chuẩn bị rất chu đáo, mọi người đều tưởng rằng mọi việc sẽ được tiến hành từng bước, cậu thiếu niên sẽ tự hào và vui sướng nhận món quà của thuyền trưởng tặng.

Nhưng Hải Yêu không quay về.

Chiến trường dưới đáy biển Algiers được trục vớt cẩn thận, hàng ngàn người tìm kiếm dọc bờ biển suốt hai tháng, tất cả thi thể dù ngâm nước biển đến trương phềnh, thối rữa đều được khiêng đến trước mặt thuyền trưởng để nhận dạng.

Không có, không có gì hết, lưới hái, di hài, Hải Yêu hiện lên từ dưới đáy biển sâu, rồi lại lặn xuống thế giới sâu không thấy đáy ấy, không ai có thể lần theo dấu chân thần bí của nàng.

Một nhân vật kiêu hùng tung hoành khắp bốn biển nói được làm được, có thể hai tay dâng đại bản doanh lên cho quân Tây Ban Nha giày xéo, kỳ hạm bị bắn chìm có thể thay kỳ hạm khác, vì mục tiêu

tham vọng bồng bồng, Hayreddin có thể vứt bỏ mọi thứ, tất cả đều có thể trở thành một quân cờ, nhưng lần này, hẳn đã phải chịu một tổn thất không thể chấp nhận được.

Trên danh sách tử trận và khen thưởng đều không thấy có tên cậu thiếu niên nhỏ bé, căn phòng đơn của đội trưởng cũng không dành cho người khác, chỉ khóa chặt bỏ đó. Mọi người thì thầm sau lưng, nói thuyền trưởng không nhìn thấy xác thì sẽ không bao giờ thừa nhận Hải Yêu đã chết. Nhưng sống không thấy người chết không thấy xác đâu phải là chuyện chưa từng gặp? Dần dần, những thi thể dạt vào bờ chỉ còn là những mảnh vụn do tôm cá ăn thừa, người Kitô giáo và người Hồi giáo lẫn lộn với nhau, ngay cả những nhà thần học lợi hại nhất cũng không thể phân biệt được đức tin của họ lúc sinh tiền là gì.

Rốt cuộc hẳn cũng sẽ hết hy vọng thôi.

Đêm khuya, biển bắt đầu nổi gió lớn, mưa to như trút nước. Thân thuyền chòng chành lắc lư theo những cơn sóng dữ, lúc thì bị tung lên núi cao, khi lại bị chìm dưới đáy vực. Tất cả những cánh buồm đều đã được thu lại, phủ xuống lan can và sàn gỗ, bao kín khoang pháo và buồng của thuyền viên.

Thuyền phó nhất định có thể đối phó được với tình hình thời tiết này, Hayreddin ép bản thân đi nghỉ, đã rất lâu rồi hẳn chưa ngủ được giấc nào, thường nằm thao thức cho đến khi phía Đông hừng sáng. Nước biển và nước mưa hòa nhau đập vào cửa kính thủy tinh trên cửa sổ mạn thuyền dày đặc, biển lớn tấu lên một chương nhạc gào thét giận dữ, dưới tiết tấu như gõ trống, thần kinh căng thẳng lại được thả lỏng.

Cảm giác mông lung đánh úp, Hayreddin có cảm giác mình đã chìm vào giấc ngủ, nhưng trong một loạt tiếng sấm sét và mưa rơi, hẳn cứ luôn cảm thấy có một âm thanh kỳ lạ vang lên ở đâu đó rất gần, dù đã chăm chú lắng nghe, nhưng lại không thể xác định được nơi phát ra.

Lép nhép, lép nhép, lép nhép, âm thanh rất khẽ, rất nhỏ, hình như có người đi chân trần trên boong thuyền.

Thuyền trưởng.....

Hayreddin lập tức lật người ngồi dậy, theo bản năng tìm kiếm dấu vết quen thuộc trên sàn gỗ. Mỗi lần nàng lén lình vào tắm rửa, không phải vẫn luôn để lại một chuỗi những dấu chân nhỏ xíu ướt

rượt đẩy thôi?

Thuyền trưởng... tôi không... không hề phản bội ngài... “Tôi biết! Tôi biết em chưa bao giờ phản bội tôi!!!” Hayreddin lao ra khỏi giường, tìm kiếm khắp xung quanh, lớn tiếng trả lời thanh âm khẽ khàng như có như không ấy.

Thuyền trưởng... tôi là... tôi là người hữu dụng đúng không?

“Tất nhiên rồi! Em là người hữu dụng nhất, ngoan nhất, lợi hại nhất... Bé ngoan, quay lại đi, quay lại ngay đi!!!”.

Căn phòng dưới ánh đèn dầu mờ mờ ảo ảo, Hayreddin đá văng cửa phòng tắm, trống không; lật tung chiếc tủ gỗ sồi, cũng không có. Liệu hẳn có phải bắt tất cả mọi người cầm đuốc, dựng một phòng giam bỏ thức ăn và vàng vào trong đó, thì mới bắt được linh hồn phiêu diêu đó không?

Thuyền trưởng... thuyền trưởng... thuyền trưởng... Linh hồn vô hình nhẹ nhàng gọi, ác ma tóc đỏ, Vua cướp biển, hình tượng thần thánh không mây may sơ hở trước mặt kẻ địch và thuộc hạ cuối cùng cũng sụp đổ ở chốn không người. Hai mắt đỏ rực, hẳn cao giọng gầm thét, giống như một con sư tử phát điên lật tung mọi ngõ ngách, tìm kiếm khắp các khoang thuyền.

Hayreddin những tưởng mình có thể chấp nhận sự ra đi của một thuộc hạ, và cũng có thể khống chế được tình cảm bằng lý trí trong mọi hoàn cảnh, nhưng hẳn đã đánh giá sai giá trị của cô nhóc trong lòng mình.

Từ bao giờ nàng đã vượt quá vị trí của một thuộc hạ? Và nàng lấy sức mạnh từ đâu ra để quấy nhiễu lý trí của hẳn? Hẳn lại từ lúc nào... từ lúc nào... Không biết, không có đáp án.

Tên trộm chết tiệt với đôi mắt đen lay láy nhẹ nhàng khéo léo chui qua khe hở, lặng lẽ leo qua bức tường cao lớn trong lòng hẳn, để lại đó một chuỗi những dấu chân nhỏ nhắn khắc cốt ghi tâm.

Hối hận, đau đớn, giận dữ, hết thảy hết thảy dâng lên, giống như nhiều năm về trước, khi hẳn rải tro cốt của em gái mình trên biển.

Cuối cùng, Hayreddin cũng tìm thấy nguồn gốc của âm thanh.

Bên ngoài cửa sổ mạn thuyền, trong cơn mưa to gió lớn, bóng dáng xanh xao mảnh khảnh đứng trong đêm tối, mái tóc dài ướt át giống như rong biển xỏa tung trên bờ vai. Hải Yêu không tồn tại trên thế gian, giống như một đám sương mù mờ mờ ảo ảo trôi trên mặt biển, dập dềnh dập dềnh.

Thuyền trưởng, đừng đuổi tôi đi... xin ngài, đừng đuổi tôi đi... tôi không muốn đi... tôi không muốn đi... Linh hồn cô độc khê khàng cầu xin, nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ, toàn thân ướt đẫm.

“Tôi sẽ không đuổi em đi đâu! Tuyệt đối không! Quay lại đi, quay lại đi, mãi mãi ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không bao giờ để em đi vào chỗ chết nữa... cô nhóc... bé ngoan... Nick...”.

Hayreddin thì thầm gọi tên, chỉ sợ đám sương mù sẽ tan biến, dang cánh tay từ từ bước đến.

“Đến chỗ tôi đi, nào...”.

Nhưng trong nháy mắt khi bàn tay hẵn chạm vào tấm kính, giấc mộng hư ảo kết thúc.

Mở mắt ra, tiếng bước chân nhỏ nhỏ, cánh tay tuyết trắng gõ lên cửa sổ, đôi con ngươi đen láy, hết thảy ảo giác đều biến mất, ngọn đèn dầu nhảy múa trong căn phòng ngủ trống trải, để lại vô số những bóng đen.

Hayreddin đột nhiên lật tung chăn đệm lên, chạy đến trước cửa sổ mạn thuyền, đẩy cánh cửa kính chia cắt âm dương ra, muốn để linh hồn bé nhỏ xanh xao bay vào trong khoang thuyền.

Một cơn cuồng phong thê lương ập tới, cơn mưa bão tấp thẳng vào mặt khiến người ta nhất thời ngạt thở. Bên ngoài cửa sổ chẳng có gì cả, chỉ có những cơn sóng đen cuộn cuộn ngập trời cười nhạo trí tưởng tượng của hẵn.

Sư tử ngạo mạn đã phải trả giá, đồ bị trộm mất, dù có nhiều tàu thuyền kiên cố, đạn pháo lợi hại, đao cong ngựa quý hơn nữa, cũng chẳng thể đoạt về được.

Trong suốt một khoảng thời gian dài, hẵn không ngừng nhớ đến một chuỗi những dấu chân nhỏ bé không thể xóa nhòa.

Không thể xóa nhòa.

Chương 2: Sói đất

Mùa hè năm 1517, Tunisia ven biển Bắc Phi.

Đây là một mảnh đất thần kỳ tồn tại giữa đại dương và sa mạc, với những thị trấn ở phía Đông Bắc nơi những bóng dừa lay động trong gió, tỏa ra mùi vị dị quốc mạnh mẽ từ hương liệu, gia súc, cho đến thực phẩm quay nướng, và tô điểm cho sa mạc Sahara ở phía Tây Nam là truyền thuyết về những cái chết được lưu truyền từ thời xa xưa. Những cô gái choàng khăn đen, trên đầu đội những bình nước, đôi mắt sâu thăm thẳm như ẩn như hiện dưới lớp vải che mặt, cánh đàn ông đàm luận những câu chuyện truyền kỳ ngày xưa ngày xưa trong làn sương mù mờ mịt tỏa ra từ ống điếu.

Bầu không khí nóng bức khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, một gã con lai chân trần trẻ tuổi ôm một cái vò bước đi vội vã, mỗi nơi hắn đi qua đều bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Trên người mặc một chiếc áo ngắn không tay dệt bằng vải thô, những chiếc cúc phía trước mở phanh ra, trên cánh tay cường tráng đeo một sợi dây da bảo vệ cổ tay, thắt lưng dắt một thanh đao lưỡi cong đã hỏng, hắn mang dáng vẻ của một lính đánh thuê nghèo điển hình. Không ai biết gã trai đó tên là gì, cũng không biết hắn từ đâu tới, chỉ vì tướng mạo đặc thù và hành vi kỳ quái nên đều gọi hắn là “Sói Đất”, có nghĩa là một thằng nhóc vừa xấu xí lại kỳ quặc, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Thật ra ngoại hình của Sói Đất không hề xấu, thân hình của hắn cao ráo mà cường tráng, cơ bắp cân đối mạnh mẽ, làn da màu nâu sáng bóng như được bôi một lớp dầu ô liu lấp lánh, mái tóc vừa thẳng lại vừa đen che đi đôi mắt màu vàng kim. Hắn không giống con lai giữa người da đen và người da trắng, cũng chẳng giống con cháu của người Moor hay người Ả Rập, cho dù là ở Tunisia nơi có nền thương mại hàng hải phát triển cũng chưa có ai từng nhìn thấy kiểu con lai giống vậy.

Nước trên bộ quần áo ướt đẫm của gã con lai vẫn chưa bị bốc hơi hết, hắn là một con ma nước vô cùng xuất sắc, kiếm sống dựa vào việc nín thở lặn xuống dưới đáy biển mò vớt hàng hóa từ những con thuyền đắm, nghe nói còn làm thêm cả nghề lính đánh thuê ở Genova. Đương nhiên tất cả đều là lời đồn, mọi người trước giờ luôn bài xích những vật, những việc ngoại lai kỳ quái, nên Sói Đất luôn nhận được những cái nhìn chăm chăm không thiện cảm, bị dòm ngó, nhưng không ai muốn nói chuyện với hắn, hắn cũng không có người phụ nữ nào.

Bất cứ người đàn ông nào đến tuổi này rồi đều vì một loại nhu cầu bản năng mà bắt đầu suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, nhưng những gia đình bình thường không đời nào gả con gái mình cho một thằng nhãi kỳ quặc như thế, thậm chí ngay cả những cô gái điếm cũng không muốn giao dịch với Sói Đất, bọn họ nói đôi mắt màu vàng kim của hắn quá đáng sợ, trên người còn có hình xăm rất kỳ quái.

Vấn đề còn một biện pháp giải quyết được vấn đề sinh lý này, chính là nô lệ.

Nhưng giá một nô lệ đã thành niên lại không rẻ chút nào, may mắn gặp được đám lái buôn nô lệ rửa tiền cũng phải mất hai đồng bạc cho một người. Nếu còn có những yêu cầu về chủng tộc, màu da, tuổi tác và ngoại hình khác nữa, giá tiền sẽ còn đắt hơn gấp nhiều lần. Sói Đất không có đủ tiền để trả, vì thế khi những tay buôn nô lệ chào mời hàng mới, lúc quần áo của những cô gái nô lệ được cởi sạch phơi ra giữa quảng trường thành phố, hắn cũng giống như những người đàn ông độc thân đáng thương khác, chỉ biết đứng từ xa liếc nhìn một cái, rồi sau đó bất lực quay người rời đi.

Nhưng rõ ràng hôm nay đã xảy ra một chuyện rất tốt.

Sói Đất nghèo khổ khác hẳn ngày thường, bước chân nhẹ nhàng phơi phới, đầu ngẩng cao ngực ưỡn thẳng sải bước, cổ họng còn loáng thoáng phát ra âm thanh “khùng khục” giống như tiếng cười sung sướng của đám sói đất trên sa mạc lúc tìm được thức ăn. Trong lòng ôm sữa lạc đà vừa mới dùng hàng hóa đổi được về, trên lưng là các loại đồ ăn, thảo mộc, hắn đi thẳng về hướng căn nhà nhỏ rách nát trong khu ổ chuột của mình.

Một tay lái buôn đang hút thuốc dưới bóng râm hiếu kỳ hỏi người đồng nghiệp bên cạnh: “Sói Đất có phụ nữ rồi à?”.

“À, ông vẫn chưa biết nhỉ. Nghe Cheam ở bến cảng nói, mấy ngày trước Sói Đất vớt được một món hàng tốt từ dưới biển, là một cô gái da trắng, rất trẻ, đáng vẻ cũng rất được, chỉ không biết là do mắc bệnh hay bị thương, mà mãi không rời giường”.

“Vớt được? Không phải là người cá dưới đáy biển đấy chứ?” Tay lái buôn bật ra một tiếng giễu cợt, nhả ra một làn khói trắng, thấp giọng cười nói: “Ngài Hayreddin muốn làm vua sultan của Bắc Phi, bên Algiers đánh nhau ánh lửa bốc lên tận trời, ngay cả gỗ và người chết cũng trôi dạt hết về bên này. E là Sói Đất bí bách lâu quá, nên tranh thủ lúc tên bay đạn lạc cướp được một cô!” Gã đồng

nghiệp cũng cười đáp: “Ai quan tâm xem có được từ đâu, ma nước không phải đều như vậy sao, đồ tự tay vớt được thì sẽ thành của mình”.

“Con nhỏ đáng thương, không dậy được, chắc bị ngọn lửa tích lũy suốt hơn hai mươi năm giày vò rồi!”.

Hai tên đàn ông đàm luận cười nhạo Sói Đất không chút kiêng dè, nhưng gã con lai dường như sinh ra đã quen với việc bị đối xử như vậy, nên không mấy may để tâm tiếp tục đi đường. Bắc Phi có một câu ngạn ngữ thế này: con người không phải kèn kèn, không thể biết được thịt thối ăn vào cũng có vị thơm ngon. Trong lòng Sói Đất vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, nên mới không tức giận vì những lời chế giễu kia.

“Người phụ nữ của hãn” đang đợi hãn về chăm sóc!

Nghĩ đến những từ ấy, cổ họng của Sói Đất lại phát ra những tiếng cười ha ha không thể kiềm chế được, hai người đó nói sai rồi, bảo bối này đúng là hãn vớt từ dưới biển lên, chỉ là trước đó do bị thương nên bất ngờ rơi xuống nước thôi. Miếng cơm đảm lính đánh thuê có được là từ đám tù binh và chiến lợi phẩm, cùng phần ăn chia sau khi bán đi các loại hàng hóa trên tàu địch, nhưng nếu thua trận thì chỉ có thể cầm chút tiền cơm. Trong cuộc chiến lần này ở Algiers, Andrew đại bại, Sói Đất chẳng được chia một hào nào, cô gái này chính là thu hoạch lớn nhất của hãn.

Vội vội vàng vàng, cuối cùng Sói Đất cũng quay về được căn nhà nhỏ trong khu ổ chuột của mình, hãn có một cặp giò chạy nhanh vô địch thiên hạ, nếu không phải tay đang ôm vò sữa, thì hãn còn có thể đi nhanh hơn nhiều. Nôn nóng nhìn vào phía trong cửa sổ, hãn thờ phào nhẹ nhõm, bảo bối vẫn nằm trên giường ngoan ngoãn.

Sói Đất dỡ tấm ván gỗ trên khung cửa dựng sang một bên, cúi đầu chui vào trong căn phòng tối tăm thấp bé, một tấm màn bằng vải gai thô chụp xuống khiến chiếc giường trông giống một túp lều, thứ này đã tồn của hãn không ít thời gian chắp chắp vá vá, vì hãn không muốn đám ruồi bọ bu lượn lòng vòng trên miệng vết thương của nàng.

Hãn cố gắng thử đặt chiếc vò gốm chứa đầy sữa lạc đà lên bàn, chiếc bàn chỉ có ba chân rưỡi, còn lại dùng một hòn đá chèn thêm vào, nên có hơi cập kênh, cuối cùng hãn đặt vò sữa xuống dưới đất, mức

một ít nước từ trong chiếc ang đặt ở góc tường tráng qua một cái bát, sau đó rót sữa, rồi vén màn lên chui vào.

Thay vì nói người nằm trên giường là một phụ nữ, thì chi bằng nói đó là một cô bé đang trong giai đoạn dậy thì. Vóc người nhỏ bé, phần ngực chỉ hơi hơi nhô một chút, nhưng Sói Đất không có ý chê bai, đối với một kẻ nghèo khổ cùng cực như hắn, cô gái này đã quá đổi quý giá rồi. Nhỏ thì nhỏ, dốc lòng chăm bẵm hai, ba năm thì sẽ lớn lên ngay thôi!

Thương thế của cô gái cực kỳ nghiêm trọng, vì bị cột buồm cháy đè trúng, toàn bộ cánh tay trái, chân trái đều bị bong, chỉ riêng xương đã gãy đến năm sáu chỗ, bán thân bất toại. Nàng cứ hôn mê mãi trên suốt cả quãng đường tới Tunisia, cho đến tận hôm trước mới tỉnh, nhưng không mở miệng nói câu nào. Nghe thấy tiếng người khác bước vào, cô gái liền mở mắt ra.

Đôi mắt đó đẹp biết bao! Trong veo như sẽ có một chú cá nhỏ bơi ra từ bên trong đầm nước ấy Sói Đất thầm tán thưởng, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã rung động rồi, một tinh linh của cõi chết nhảy múa trong ngọn lửa gạt hái sinh mệnh của kẻ khác, tư thế và thần thái của nàng khiến hắn si mê sâu sắc. Nàng quá mạnh, nếu không phải vì bất ngờ bị thương, sao hắn có thể có cơ hội giữ Hải Yêu làm của riêng được?

“Đói chưa? Có... sữa, là của lạc đà, tươi lắm...”. Gã con lai đã lâu rồi không nói chuyện với con người, nên một câu hỏi thăm thôi cũng rất ngập ngừng lúng túng. Hôm qua hắn đã bón cho nàng một ít bánh mì, nhưng vết thương quá nặng khiến nàng nôn ra ngay.

Sói Đất nhìn với ánh mắt mong chờ, hy vọng cái miệng nhỏ nhắn kia sẽ nói đôi lời với mình, lại sợ nàng tỏ ra ghê sợ, bảo hắn rút đi giống như xua đuổi dã thú. Nhưng đối phương chỉ lặng lẽ nhìn hắn, không có ý mở miệng nói chuyện, đôi mắt to đen láy trên khuôn mặt trắng mịn trông lại càng giống một đầm nước phẳng lặng sâu thăm thẳm.

Sói Đất đành phải coi như nàng đã ngầm đồng ý, bèn nửa quỳ xuống bên giường, cẩn thận dè dặt nâng đầu nàng lên, kê bát sữa lạc đà đến gần miệng nàng, bón cho nàng uống từng ngụm từng ngụm một. Sói Đất nhìn màu da của mình đối lập với màu da gò má của nàng, thấy hơi xấu hổ, da nàng còn trắng hơn cả sữa lạc đà.

Uống được nửa bát sữa, cô gái liền ho một tiếng, rồi có bốn tiếp cũng không chịu mở miệng ra nữa. Sói Đất cẩn thận lau miệng cho nàng, ngón tay vuốt ve làn da ấm áp mềm mại, trơn mịn như tơ lụa, mang lại cảm giác vô cùng thoải mái. Hắn không nén được cơn kích động từ tận đáy lòng, vội vàng ngửa cổ uống nốt số sữa lạc đà còn thừa trong bát, trên chiếc bát nàng uống còn vương hơi thở mê hoặc lòng người, Sói Đất chân tay luống cuống xốc tấm màn đi ra ngoài, suýt chút nữa là vấp ngã.

Hắn ném cái bát sang một bên, lại vớt số thảo mộc đã ngâm từ sáng lên vẩy cho ráo nước, thả vào trong cối đá, giã nát vụn, rồi xốc màn lên bước vào thay thuốc cho nàng. Bị thương nặng thì tốt nhất là nên ít di chuyển, để thuận tiện, cô gái nằm dưới chăn hoàn toàn không mặc gì, vì thế khuôn mặt Sói Đất bắt đầu nóng lên.

Khả năng chịu đau của nàng rất giỏi! Quá trình vết bỏng khép miệng là một quá trình tra tấn dã man, mỗi lần thay thuốc đều phải xé từng lớp từng lớp băng gạc cũ trên miệng vết thương, dịch thể đã đông lại cùng những mảng da nứt rách lần lượt bị lột ra, nàng đau đớn đến nỗi cả người co quắp, cánh tay có thể hoạt động cào rách tấm đệm dưới người cũng vẫn không hé răng kêu một tiếng.

Sói Đất nghĩ, chủ nhân cũ của Hải Yêu nhất định là vô cùng tàn nhẫn. Làn da nàng trắng nõn mịn màng như sữa, nhưng trước ngực lại có dấu ấn bằng sắt nung sâu hoắm, sau lưng là một mảng vết roi rất lớn trông vô cùng đáng sợ, trên cổ tay cũng có vết thương do bị trói chặt.

Sói Đất cảm thấy cực kỳ buồn bực, có được một người phụ nữ của riêng mình là chuyện tốt đẹp biết bao, can có gì lại phải tra tấn nàng đến như vậy? Sói Đất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhịn kia, tưởng tượng đến lúc nàng bị ngược đãi quật roi đau đớn đến mức nào: Hai mắt nhắm chặt, hàng mi run rẩy, sống lưng cong xuống, nắm tay siết chặt, những ngón tay nhỏ nhắn lộ ra sắc tái do mất máu.

Tôi sẽ không bao giờ đánh em đâu, tôi sẽ luôn đối xử tốt với em. Trong lòng hắn thầm nhủ vậy, động tác của bàn tay lại càng dịu dàng hơn. Thứ bảo bối như nàng, bất kể là bị chủ nhân cũ vứt bỏ không cần, hay bất cẩn làm mất, chỉ cần hắn nhặt được có nghĩa là thuộc về hắn!

Thay thuốc xong, Sói Đất ngâm số vải gạc bẩn vào chậu nước, sau đó chạy ra ngoài nhảy lên nóc nhà lấy một miếng bọt biển mới. Đây là thứ hắn vớt được từ dưới biển, đợi khi chất thịt rửa hết, giặt sạch phơi khô là có thể chuyên dùng cho nàng. Sói Đất thấm đẫm nước vào miếng bọt biển, cẩn thận

lau người, từ cần cổ mảnh mai cho đến khuỷu chân vì đau đớn mà toát hết mồ hôi của nàng, sau đó lại đắp chăn lên.

Gã đàn ông nghèo khổ tội nghiệp chỉ có một chiếc giường, một cái chăn, và một tấm khăn trải giường, hiện giờ đều dành cả cho cô nàng tù binh, chính hẳn lúc ngủ cũng chẳng khác gì thú hoang lưu lạc nơi hoang dã.

Nhưng tất cả đều đáng giá, đợi nàng khỏe lên rồi... toàn thân Sói Đất nóng ran, tham lam nuốt nước bọt, trái tim loạn nhịp đập thành thịch thành thịch. Muốn ăn thì nhất định sẽ ăn được đến tận miệng, nhưng chắc chắn hẳn sẽ không giống những ông chủ lạnh lùng tàn nhẫn khác, bắt nô lệ của mình đợi nắng chói chang lấy nước phơi lúa, rồi tra tấn si nhục trước mặt mọi người. Bảo bối của hắn chỉ cần ở trong bóng râm trông coi sạp hàng, hoặc chăm sóc hai chú cừu non dễ thương trắng trẻo sạch sẽ giống như nàng là được... Người bình thường đều cảm thấy ngoại hình Sói Đất xấu xí khó coi, hành tung bí hiểm, chỉ có thể nhặt nhanh chút thịt vụn xương thừa lũ sư tử bỏ lại để lấp đầy cái bụng, là loại động vật khiến người ta vừa thấy chán ghét vừa thấy đáng thương.

Nhưng hẳn lại cho rằng mình là một thanh niên tiến bộ có lý tưởng có mục tiêu, những ngày tháng trôi qua tràn trề động lực.

Hoàn thành mọi việc xong xuôi, gã con lai lại mang số lá thuốc và thảo mộc đã phơi khô ra xoắn lại thành hình bó rơm rồi châm lửa đốt cho bốc khói, sau đó đi vòng quanh tấm màn. Đây là một loại bí thuật của phù thủy dùng để xua đuổi bệnh tật và cái chết. Những ngôn ngữ cổ xưa tuy đã quên mất khá nhiều, nhưng lão phù thủy dạy hắn cách sử dụng thảo dược và pháp thuật đã nói, sự chân thành từ sâu thẳm trái tim mới là thứ quan trọng nhất. Sói Đất ra sức lẩm bẫm đọc thần chú, cố gắng triệu hồi thần linh tới xua đuổi lũ ma quỷ đang làm phiền nàng.

Xin hãy cho nàng sớm bình phục khỏe mạnh, nhưng cũng đừng khỏe mạnh đến mức có thể chém con thành hai nửa.

Xin hãy để nàng quên đi chủ nhân cũ, ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của con.

Xin đừng để nàng ghét bỏ, sợ hãi con, mà hãy thường xuyên nói chuyện với con... Càng niệm thần chú Sói Đất lại càng lạc đề, trong lòng toàn là nguyện vọng của bản thân.

Thật ra nàng cũng đã từng nói chuyện với hắn, Sói Đất nhớ rất kỹ từng từ một.

Câu đầu tiên là: “Không thích mang giày đánh nhau sao?”.

Câu thứ hai là: “Được thôi, tùy người chọn”.

Sói Đất ảo não nghĩ, tại sao lúc đó không nắm lấy cơ hội mà trả lời câu hỏi của nàng một cách tử tế cơ chứ? Thật ra không phải không muốn trả lời, mà là vì những cô gái mỗi khi nhìn thấy hắn, nếu không hét chói tai rồi bỏ chạy, thì cũng trưng ra bộ mặt ghê tởm bảo hắn rút đi thật xa, vì thế ngay từ khi còn nhỏ, hắn đã không biết nói chuyện với những cô gái trẻ như thế nào, nên lúc ấy, hắn cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Hắn muốn nói với nàng, không thích đi giày là vì mãi cho đến lúc vỡ giọng, hắn mới vớt được đôi giày đầu tiên từ dưới biển, lúc ấy bàn chân hắn đã thích ứng với sa mạc nóng bỏng của Bắc Phi rồi.

Bó cỏ cháy hết, Sói Đất vung mạnh về phía tấm màn, những đốm lửa nhỏ bắn ra bốn phía, làn khói lượn lờ vẩn vít, chẳng biết là có xua đuổi được ma quỷ bệnh tật không, nhưng đám ruồi bọ và rận rệp trong phòng quả thực tranh nhau chạy trốn chết. Màn đọc thần chú nghiêm túc của hắn kết thúc bằng một câu:

“Tên của tôi là... Eney, chủ nhân mới của em”.

Đã nhiều năm rồi chẳng có ai gọi cái tên này, nên chính hắn cũng phải nghĩ một lúc mới có thể nhớ ra được. Không biết có phải vì thần linh đã nghe thấy lời triệu hồi hay không, nhưng đúng lúc đó, kỳ tích đã xảy ra. Cô gái bé nhỏ nằm sau lớp màn khẽ động đậy, ho khan hai tiếng, trả lời hắn một câu bằng giọng điệu không chút cảm xúc:

“Tên tôi là Nick, anh sắp hun khói ngạt chết tôi rồi”.

Nick phải mất ba ngày mới rõ gã đàn ông kỳ quái này muốn làm gì. Lúc mới đầu, nàng tưởng rằng sau khi bị kẻ địch bắt sống, sẽ diễn ra một màn hành hạ tra tấn. Nàng quả thật đoán đúng, mỗi ngày gã con lai lại xé lớp băng gạc đã bết dính trên miệng vết thương của nàng một lần, mức độ đau đớn quả thực khiến người ta chỉ muốn cắn lưỡi tự tử, nếu không phải vết thương quá nặng không thể nhúc nhích, nàng đã đập vỡ bát rồi cắt đứt cổ họng hắn từ lâu rồi.

Nhưng những chuyện sau đó lại nằm ngoài dự đoán, sau mỗi lần xé lớp vải băng, gã con lai đều dùng những loại thảo dược già nhuyễn đắp lên miệng vết bỏng của nàng, chúng có tác dụng làm dịu vết thương, nàng đã nhanh chóng bình tĩnh lại ngay khi cơ thể cảm nhận được sự mát lạnh và thoải mái. Tiếp đó, hắn còn cẩn thận lau cơ thể nàng thật sạch sẽ, rồi chuẩn bị bốn thức ăn lỏng để tiêu hóa cho nàng ăn.

Gã trai bản địa thân bí có đôi con người màu vàng kim hiếm có, ngay cả trong căn phòng tối tăm cũng vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh. Dường như mỗi giờ mỗi phút, hắn đều dùng loại ánh mắt khiến người ta khiếp sợ đó nhìn tù binh của mình, giống như một con sói đói khát khó mà nhẫn nhịn lúc mùa khô tới, nước miếng có xu hướng nhỏ giọt tí tách. Mỗi khi áp sát, hắn đều vô thức hít người mùi hương của nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi nở nụ cười ngây ngất và hài lòng khoe hàm răng trắng bóc như răng dã thú. Thậm chí Nick còn nảy sinh ảo giác rằng chỉ một lát sau đây thôi, gã đàn ông này sẽ ăn sạch nàng như một món khai vị.

Nick nghĩ, lẽ nào lại có loại người biến thái có sở thích đặc biệt đến thế?

Giày vò và chăm sóc suốt mấy ngày, gã đàn ông vẫn không cắt một bộ phận nào của nàng để ăn sống hay nấu chùi. Lúc đó, Nick mới nhận ra, mỗi lần chạm vào cơ thể mình, hắn đều rất kích động, có lúc còn lẩm bẫm loáng thoáng mấy câu kiểu như “Chủ nhân, phục tùng”.

Nick thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ có lẽ vết bỏng phải chữa trị như thế, còn mình bị cột buồm đập vào đầu nên nhìn nhằm tư duy là kém nhanh nhạy, tên quái thai này chẳng qua chỉ cần một nô lệ nữ mà thôi. Từ khi sinh ra, tay chân nàng đã nhỏ nhắn mảnh khảnh, chỉ có tư duy là kém nhanh nhạy, nghĩ thông được đoạn khúc mắc này, liền thân nhiên chấp nhận sự quan tâm chăm sóc của người khác, không hề băn khoăn gì đến việc mình trần như nhộng nằm trên giường của một người đàn ông xa lạ.

Thời tiết quá nóng, vết thương gì cũng rất khó khép miệng. Vết thương của Nick lúc nặng lúc nhẹ, mỗi ngày cứ chạng vạng tối là lại lên cơn sốt, gần sáng mới dần dần hạ nhiệt. Gã đàn ông không biết vì lý do gì mà chăm sóc nàng đêm này qua đêm khác. Không có thuốc hạ sốt nào đặc biệt hiệu quả, nên hắn không ngừng lau người cho nàng, đắp miếng bọt biển thấm dẫm nước giếng mát lạnh lên trán nàng. Vì phải nằm ngửa suốt một thời gian dài, lưng Nick bắt đầu xuất hiện những mảng lớn

mụn nước mẩn đỏ, để tránh cho vết thương hoại tử, cứ được một lúc, gã đàn ông kia lại ôm lật người nàng lại.

Nick lặng lẽ quan sát gã con lai tên là Eney kia, dường như hẳn không có việc làm chính thức, cũng không có người thân hay bạn bè, lịch trình hàng ngày ngoài chăm sóc nàng ra thì không ngừng tu sửa căn phòng rách nát đến không thể rách nát hơn này: đuổi chuột, nâng cao nền đất để tránh nước thải chảy vào, dùng những mảnh gỗ nhặt được chặn các lỗ hổng ở tường và nóc nhà. Hôm sửa xong mái, Nick còn cảm thấy tiếc nuối, vì trước đây, mỗi đêm khi vết thương đau đớn không thể nào ngủ được, nàng có thể giải trí bằng cách nằm trên giường đếm những vì sao nhìn thấy qua lỗ thủng.

Điều còn khó chịu hơn cả cảm giác đau đớn chính là sự trống rỗng. Nick luôn không tìm được nhớ tới Hayreddin, nhớ tới bờ vai dày rộng, mùi thuốc lá, thuốc súng trên cơ thể hẳn, mùi da thuộc hỗn hợp cùng vị bạc hà nhàn nhạt trong miệng hẳn. Khác với gã con lai lặng lẽ này, thuyền trưởng biết đánh đàn, biết kể những câu chuyện xưa rất hay, mỗi khi ở bên hẳn, nàng chẳng bao giờ thấy nhàm chán. Nhưng sau này không còn cơ hội quay về nữa rồi.

Nick hiểu rõ vết thương của mình nặng đến mức nào, diện tích bị bỏng đa phần đã chảy dịch, một nửa người bên trái hoàn toàn không thể di chuyển được, nếu không nhờ thứ y thuật kỳ quái của Eney, có lẽ nàng đã thăng thiên từ lâu rồi.

Cho dù có hồi phục được sau một khoảng thời gian rất dài, có lẽ cũng không thể đứng dậy đi lại được nữa.

Hải Yêu không thể chiến đấu, việc làm ấm giường cũng chẳng đến lượt cái cơ thể như hoa quả thối của nàng. Còn thuyền trưởng, trước giờ không bao giờ cần những thứ vô dụng.

Dường như Nick có thể tưởng tượng ra được sau khi nàng quay trở về, thuyền trưởng sẽ đối xử với nàng ra sao. Hẳn sẽ bảo Victor tới kiểm tra thân thể, sau khi chắc chắn nàng không còn có ích nữa, hẳn sẽ trả hết số tiền còn lại cho nàng, có lẽ nàng sẽ được thêm một khoản trợ cấp hậu hĩnh, rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Nàng dường như đã từng gặp một ân khách rất dịu dàng, dẫn nàng về nhà sống, cho nàng ăn cho nàng uống, qua hai năm, vị ân khách đó kết hôn, nàng đành phải quay trở lại lưu lạc đầu đường.

Nghĩ tới đây, Nick liền cảm thấy lồng ngực nóng ran như có lửa đốt, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Cảm giác bị vứt bỏ rất khó tưởng tượng, nàng thà rằng gãy một chân, mất hết khoản tiền tiết kiệm, cũng không muốn phải đối mặt với nỗi đau khổ do “bị vứt bỏ” này thêm một lần nào nữa.

Có lẽ bị xem như đã chết sẽ thích hợp hơn, vì mọi người sẽ luôn nhớ đến những điều tốt của người đã ra đi.

Ánh trăng êm dịu, những vì sao sáng lấp lánh, Nick lặng lẽ nằm đếm nhịp tim đang đập trong lồng ngực mình.

Nàng biết hết mọi thứ.

Nàng biết tham vọng của thuyền trưởng, cũng hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân.

Nhưng tại sao vẫn không thể ngừng được nhớ nhung, trong ảo giác do cơn sốt cao mãi không hạ, tại sao nàng vẫn tưởng tượng mình được quay trở về con thuyền tự do, quay trở về vòng tay mạnh mẽ ấy?

Chương 3: Cô gái tóc tết Tunisia

Đêm hè ở Bắc Phi, tiếng côn trùng kêu rả rích, bầu không khí oi bức rất khó chịu. Ngay cả một cơn gió thoảng qua cũng không có, Sói Đất trần trọc mãi vẫn không ngủ được, chỉ cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người đều bị luồng không khí nóng bít lại, dưới bụng dường như có thứ gì nóng bỏng xông ra ngoài, muốn tìm một nơi để xả ra, những sợi rơm dưới người xuyên qua cả quần áo, đâm vào da thịt càng khiến hằn trở mình hết bên này đến bên kia.

Còn người ở bên trong phòng kia lại ngủ rất say. Trên chiếc giường duy nhất, tướng ngủ của cô gái rất xấu, đạp rơi cả chăn, chiếc áo sơ mi cuộn lên tận trên bụng, một cẳng chân mảnh khảnh trắng trẻo gác tận ngoài mép giường. Nàng không mặc đồ lót, dang hai tay hai chân ra ngủ, hơn phân nửa làn da lộ ra trong không khí, hương thơm cơ thể sâu kín trong màn đêm lặng lẽ càng khiến tâm trí người ta thêm khao khát.

Sói Đất nhìn ánh trăng tròn vành vạnh ngoài cửa sổ, hận không thể ngửa cổ tru một tràng dưới trăng.

Chờ một thời gian nữa, chờ cho vết thương của nàng đỡ hơn... hắn đã đợi hơn hai mươi năm rồi, chẳng qua chỉ thêm hai, ba tháng nữa thôi mà... cổ họng Eney bắt đầu giật giật, lồng ngực phập phồng, không ngừng thôi miên bản thân hiện giờ vẫn chưa phải lúc để ăn.

Mau ngủ đi! Ngủ rồi sẽ không cảm thấy nóng nữa! Hắn ra sức nhắm chặt hai mắt, như một con chó lưu lạc đói khát co ro thành một đống trên lớp rơm lúa mì trong góc phòng, dùng cách đếm số từ xa xưa để di chuyển tinh lực.

Một con lạc đà không bướu nhảy tới, hai con lạc đà không bướu nhảy tới, ba Nick nhảy tới... Không khí nóng bức khiến ảo giác bắt đầu xuất hiện, Sói Đắt đáng thương lấy hai tay ôm đầu, cuối cùng ý chí hoàn toàn sụp đổ.

Nick đang ngủ rất say, nhưng tính cảnh giác được rèn luyện trong thời gian dài khiến mỗi khi có người tới gần, nàng đều giật mình tỉnh giấc theo phản xạ. Một cái bóng màu đen xốc tấm mảnh lên, lặng lẽ chui vào trong, dưới ánh trăng bàng bạc, đôi con người màu vàng kim đang ngậy ra nhìn nàng chăm chăm.

Nick chớp chớp mắt, nhìn thấy cái bóng phủ người xuống, cùng với đó là hơi thở gấp gáp càng lúc càng gần.

Cơ thể phía trên nóng giãy như phát sốt, gã đàn ông hôn không ngừng; sự đụng chạm nóng bỏng dày đặc không giống như đang hôn, mà ngược lại giống một loài động vật không thể kìm cơn đói khát đang cắn xé thức ăn. Nick dường như có thể nhìn thấy ngọn lửa đang hùng hực trong đôi mắt màu vàng kim đó. Hai tay Eney chống xuống hai bên sườn, liếm hăng say lên cần cổ mịn màng thanh mảnh và bờ vai nhỏ nhắn mượt mà của nàng, làn da mát mẻ trơn bóng, khiến cơn khô nóng trong hắn cuối cùng cũng có chỗ để xả.

Gặm cắn một lúc lâu, Eney thờ hờn hển chống nửa người dậy, duỗi tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nick, gãi gãi vào lòng bàn tay của nàng, rồi im lặng chờ đợi. Đây là truyền thống ở quê hắn, người đàn ông trong bộ lạc sẽ bí mật gãi vào lòng bàn tay cô gái mình thích, trưng cầu ý kiến của đối phương, nếu như đồng ý, tối đó hai người sẽ cùng nhau vào chung một chiếc lều. Hắn đã từng nhìn thấy những người khác làm vậy, nên vẫn luôn hy vọng bản thân cũng có cơ hội được làm thế.

Nick không hiểu về loại tập tục này, nhưng chỉ dựa vào những nụ hôn, những động chạm tràn đầy khao khát đó, không cần đoán cũng biết đối phương muốn làm gì. Nick không cự tuyệt, cũng chẳng thấy có gì phản cảm. Nàng đã là tù binh, là nô lệ của hắn, lại còn được sự chăm sóc suốt một thời gian dài như vậy, chút báo đáp này có thể nói là chuyện đương nhiên.

Nàng duỗi thẳng người ra thuận theo.

Trái tim Eney vui sướng như muốn bay lên, hàm răng trắng bóc giống như ánh trăng đầu tháng lóe sáng trong đêm tối, sau đó biến mất trong mái tóc của Nick. Hắn hôn say sưa, với tay vào trong áo sơ mi của Nick, mò mẫm tìm kiếm... Ngốc quá, lớn đến từng này rồi mà ngay cả một cô gái cũng chưa từng động vào.

Nhìn Eney tay chân lóng ngóng, một người kinh nghiệm dày mình như Nick nhanh chóng phát hiện ra đối phương chỉ là một tân binh.

“Có cần thắp đèn lên không?” Nick đề nghị hắn làm căn phòng sáng lên một chút, Sói Đất sờ soạng hồi lâu cũng không mò ra được cái gì, chỉ có những giọt mồ hôi ấm nóng của hắn không ngừng rơi xuống mặt nàng.

“Không không! Cứ thế này, cứ thế này là được rồi”. Tuy rằng không có ai nhìn thấy, nhưng khuôn mặt Eney đỏ ửng như thể sắp xuất huyết đến nơi. Hắn chưa ôm phụ nữ bao giờ, theo bản năng cảm thấy cần phải làm gì đó, nhưng lại không sao nắm được trọng điểm, nên giờ cuống muốn chết, đã không muốn đối phương nhìn thấy dáng vẻ vụng về của mình, lại càng không muốn để lộ hình xăm trên người ra.

Nick cũng bó tay, nàng nằm trên giường chẳng thể động đậy, không cách nào hướng dẫn, chỉ đành cố gắng hết sức dang rộng cơ thể kiên nhẫn chờ đối phương tự học.

Vẫn vò suốt cả buổi, hình như cuối cùng Eney cũng phát hiện ra được cửa vào, đang muốn thâm nhập thăm dò, Nick lại nâng đầu gối lên huých huých vào bụng hắn, thẳng thừng vạch trần sai lầm của anh chàng tân binh:

“Này, nhầm rồi”.

Sói Đất đáng thương mờ hôi tuôn ra như mưa, vừa thấm bại lại vừa xấu hổ. Hắn vốn dĩ đang chống mình phía trên người Nick, lúc này định đổi tay tiếp tục thử xem sao, kết quả trong lúc ý loạn tình mê, bất cẩn đè vào bả vai đang bị thương của Nick.

Nick chỉ hự một tiếng, cũng không mở miệng cắn nhả, nhưng Eney lại nhạy cảm chú ý tới âm thanh cắn răng chịu đau của nàng, động tác lập tức dừng hẳn lại. Làn da ở những vị trí còn nguyên vẹn của nàng mát lạnh trơn mịn, sờ lên cực kỳ thích, nhưng suy cho cùng một nửa bên người vẫn còn đang quấn đầy băng vải. Cuối cùng, Sói Đất cong lưng lật người đi xuống.

“Có muốn làm nữa không?” Nick nghi hoặc hỏi.

“... Đợi thêm vài hôm nữa đã... đợi em khỏe thêm chút nữa...”.

Sói Đất nhặt chiếc chăn rơi dưới đất đắp lên bụng cho Nick, cặp đùi ủ rũ bò trở về đồng rơm của mình, vừa nhìn ánh trăng vừa tiếp tục đau khổ đếm cừ.

Ngày hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng khỏi đường chân trời, những cơn gió nóng vẫn còn chưa bắt đầu càn quét qua thành phố, tranh thủ quãng thời gian mát mẻ hiếm hoi trong ngày, Eney ôm bảo bối của hắn ra ngoài tắm nắng, định dùng một con dao găm để sửa sang lại phần tóc đã bị cháy của nàng.

Trải qua cuộc chiến bại ngày hôm qua, Sói Đất xấu hổ đến mức gần như không còn mặt mũi nào gặp Nick. Nhưng hai người cả ngày mặt đối mặt, muốn tìm một chỗ tránh đi để lấy lại đôi chút tự tin thật chẳng dễ dàng gì.

Eney cúi đầu lặng lẽ sửa sang, khác với mái tóc thẳng của hắn, mái tóc màu hạt dẻ của Nick xoăn tự nhiên, dưới tia sáng chiếu rọi ánh lên thành nhiều tầng với màu sắc khác nhau. Eney rất thích mái tóc này, vì thế cắt sửa cực kỳ cẩn thận, hy vọng có thể để lại thật nhiều những lọn tóc xoăn ấy. Những sợi tóc nhẹ nhàng quấn đi quấn lại giữa những kẽ ngón tay, tù binh của hắn ngoan ngoãn ngồi trên một cái thùng gỗ rỗng mặc cho hắn làm, Eney sắp ngậy ngất trong bầu không khí yên bình này mất rồi.

“Thật ra anh có thể làm vào ban ngày, có ánh sáng thì sẽ nhìn rõ hơn, không bao giờ sợ nhầm chỗ”. Bảo bối dễ thương của hắn ngẩng đầu lên, đề nghị rất nghiêm túc.

Sói Đất chọc luôn con dao găm vào đầu ngón tay mình.

“Đáng tiếc tôi không thể động đậy, nếu không hôm qua anh đã công phá thành công rồi”. Nick vô tri vô giác tiếp tục đả kích vị chủ nhân mới không chút nề nang.

Eney tay chân luống cuống, toàn thân nóng ran, chỉ muốn vắt chân lên cổ bỏ chạy, hoặc đào một cái hố gần đây chôn sống mình đi cho xong.

Sao nàng lại biết hần chưa bao giờ chạm vào phụ nữ nhỉ? Dường như nàng rất chuyên nghiệp về “phương diện này”? Nàng sẽ không coi thường hần vì hần không biết gì chứ?

Eney bị giày vò vô cùng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi, vất vả suy nghĩ mà không tìm ra cách, đành giả vờ như chuyện tối qua chưa từng xảy ra, mút mút ngón tay, im lặng không nói năng gì tiếp tục công việc của thợ cắt tóc.

Con dao găm khá cùn, quá trình sửa sang diễn ra rất chậm, Nick nhớ tới vũ khí của mình: “Anh có nhìn thấy lưỡi hái của tôi không? Còn cả thanh dao găm dặt trong ủng nữa”.

“... Không”. Sói Đất di chuyển đến phía sau lưng nàng, kiên quyết phủ nhận: “Rơi hết xuống biển rồi”.

“Ừ”. Cho dù có lấy được vũ khí về, nàng cũng đâu dùng được, chỉ là Nick tiếc giá trị của lưỡi hái thôi. Nàng quét ánh mắt đến miệng vết thương vẫn còn ửng đỏ trên cánh tay Sói Đất, hỏi một câu từ trước đến giờ cứ nghi ngờ mãi: “Tại sao lại cứu tôi? Lúc đó tôi đã chém anh không ít, sau này sẽ còn rắc rối phiền hà lắm đấy”.

Eney cúi đầu, thố lộ bằng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Thích... từ lần đầu tiên nhìn thấy em, thì đã rất thích...”.

“Anh thích đàn ông à? Lúc đó hình như tôi không mặc váy mà”.

“Không. Tôi nhận ra mùi của em rất dễ chịu”. Câu trả lời lần này của Eney như chém đinh chặt sắt, Sói Đất đực sao có thể không nhận ra được Sói Đất cái cơ chứ?

Nick không nói gì, vốn dĩ nàng thấy chán nên mới bắt chuyện với hần thôi.

Eney sửa sang lại mái tóc của nàng xong xuôi, lấy ngón tay chải vuốt lại đôi chút, rồi tết thành hai bím tóc ngắn ngắn. Hắn đi tới trước mặt Nick quan sát một lượt, vô cùng hài lòng với tác phẩm dễ thương của bản thân. Đáng tiếc là quần áo lại không phù hợp, Nick chỉ có thể mặc lại chiếc áo sơ mi cũ của hắn, vai áo xệ cả xuống, lộ ra đôi chân thon thả dưới vạt áo, da thịt ở những chỗ không quần băng trắng nõn như thạch cao thượng hạng.

Tiền công làm lính đánh thuê chỉ còn thừa lại một ít, không đủ mua đồ đạc tiền như tơ lụa, nhưng nhất định phải mua cho nàng một chiếc váy. Eney đang thầm tính xem có thể dùng số tài sản ít ỏi còn lại mua thêm cho nàng tù binh bé nhỏ thứ gì, lại bị Nick bất ngờ túm chặt, đưa tay gạt mái tóc của hắn ra, để lộ khuôn mặt vẫn thường bị giấu đi.

Chỉ có khoảng một, hai giây vậy thôi, nhưng Nick đã kịp nhìn rõ khuôn mặt hắn, ngoài dự đoán của mọi người, Sói Đất là một chàng thanh niên rất anh tuấn. Tuy rằng đường nét khuôn mặt tương đối mờ nhạt, nhưng các nét ngũ quan lại kiên nghị, trong đôi mắt màu vàng kim trong veo trên làn da màu nâu nhạt chứa đầy vẻ kinh ngạc sợ hãi. Ngoại trừ con ngươi ra, thứ khiến người ta chú ý nhất chính là hình xăm hình con rắn lộ ra khỏi áo, kéo dài từ trán cho đến tận má phải, mang cảm giác quý dị không thốt nổi lên lời.

Eney bị nàng nhìn thấy mặt, xấu hổ đến mức mặt nóng bừng, hai tai cũng ửng đỏ lan cả xuống cổ. Hắn lùi ra sau một bước dài, ra sức cào cào mái tóc xuống, lại biến mình trở về hình tượng Sói Đất đầu tóc bù xù mọi ngày.

“Sao em... sao em có thể... tôi là chủ nhân! Tôi ra lệnh cho em, không được phép... không được phép nhìn thấy mặt tôi...”. Trong lúc hoảng loạn, hắn chợt nhớ ra thân phận của mình, muốn lớn tiếng trách móc, nhưng lại không nỡ, kết quả là giọng nói càng lúc càng bé, cuối cùng lại còn mang ý khẩn cầu.

“Về ngoài của anh không tòi chút nào, sao phải che lại làm gì”.

“Tôi, tôi... ngoại hình không bình thường... hình xăm...” Eney xấu hổ vô cùng, cúi đầu không dám nhìn nàng. Làn da của con lai và ngoại hình kỳ dị chính là nỗi tự ti lớn nhất của hắn, từ khi sinh ra đã bị xăm bùa chú trừ “đám ma quỷ da trắng” rồi, bất luận là khi còn ở trong bộ tộc, hay ở thế giới bên

ngoài của người da trắng, hẳn luôn vì thế mà bị bài xích ra khỏi cộng đồng. Cả hai bên đều không thừa nhận sự tồn tại của hẳn, biến hẳn trở thành kẻ dư thừa.

“Thế có là gì đâu, thuyền trưởng nói thậm chí có cả con hươu đốm cổ dài đến tận hai mét và con rắn to bằng cái thùng nước kia”. Nick muốn thể hiện cho Sói Đất biết hẳn còn lâu mới kỳ dị bằng những sinh vật thần kỳ kia, nhưng theo bản năng lại trích dẫn lời cổ nhân.

Sói Đất lập tức không vui, đê thấp giọng xuống nhắc nhở nàng: “Em là của tôi, không được phép nhắc đến chủ nhân cũ nữa”.

“Ừ, biết rồi”. Nick gật đầu đồng ý.

Eney thấy khuôn mặt nàng không lộ vẻ chán ghét, tận sâu trong tâm hồn lại cảm thấy mình may mắn. Hẳn suy nghĩ rất đơn giản, cho rằng chủ nhân trước đây của Nick thường xuyên đánh đập nàng, nếu như mình đối xử với nàng thật tốt nàng nhất định sẽ đồng ý đi theo mình.

Xương hông của Nick bị gãy, không thể ngồi lâu được, lúc này cơn đau nhâm nhảm bắt đầu trở nên dữ dội. Nàng chống vào chiếc thùng gỗ muốn thử thay đổi tư thế, nhưng thắt lưng lại không dùng được chút sức nào. Eney lập tức bước tới bế nàng lên: “Mặt trời lên cao rồi, chúng ta vào phòng thôi, đừng phơi nắng đen da”.

Bất kể có nói thế nào đi nữa, hẳn vẫn rất ngưỡng mộ làn da trắng như tuyết của nàng, không muốn để bất cứ thứ gì phá hỏng nó.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Eney, sau hai tháng, Nick đã có thể tự mình lật được người, cũng có thể gắng gượng ngồi được một lát, nhưng vẫn chưa thể đi lại được. Lúc ánh trăng tròn vành vạnh, sóng lòng mênh mêng, thỉnh thoảng Eney cũng làm những hành động hôn hít sờ soạng ngoài rìa, nhưng chưa lần nào làm đến bước cuối cùng.

Chút tiền tiết kiệm kiếm được lúc làm lính đánh thuê nhanh chóng dùng hết, trước đây một mình hẳn thì chẳng sao, nhưng hiện giờ lại nuôi thêm một miệng cơm, ăn mặc ở không chuyện gì là không dùng đến tiền, cần phải suy nghĩ xem ngày tháng sau này sẽ sống thế nào.

“Chúng ta bày sạp hàng bán gì đó được không?” Eney sắp xếp những món đồ nhỏ hắt vớt được từ dưới biển, đề xuất với Nick. Thời tiết Bắc Phi vào tháng Mười vẫn rất khô nóng, cả con người lẫn súc vật đều lười di chuyển, Eney vô cùng hổ thẹn vì bản thân không thể kiếm đủ tiền nuôi sống gia đình, lúng túng nói với Nick: “Em chỉ cần trông sạp hàng là được, không cần phải làm việc gì khác, như vậy tôi cũng có thể làm thêm chút việc ở bến tàu”.

Ông chủ mới vừa nghèo vừa ngố, Nick đã biết từ lâu, hơn nữa cứ năm hoài một chỗ dưỡng thương cũng rất tẻ nhạt, nên nàng lập tức vui vẻ đồng ý. Vì thế Sói Đất vay mượn khắp nơi, giao cho nhân viên quản lý thị trường một khoản tiền nhỏ, lo lót được giấy phép bày gian hàng. Vài ngày sau, tranh thủ lúc sáng sớm mặt trời còn chưa lên cao, Sói Đất cõng Nick và sạp hàng hóa đến khu chợ ở cảng biển, chuẩn bị bày gian hàng.

Tunisia và Algiers đều thuộc khu trung tâm ven biển Bắc Phi nên cảnh tượng rất giống nhau. Tờ giấy phép Eney lo lót được cho phép họ buôn bán ở “khu giá rẻ”, đây là khu chợ bình dân, các loại mặt hàng cao cấp như hương liệu phương Đông, gốm sứ, sản phẩm vàng bạc mỹ nghệ không bao giờ nhìn thấy được ở khu này. Bụi đất cùng mùi của đủ loại thức ăn trộn lại với nhau trong khu chợ, nông dân trong đất liền dắt theo những con la chở lương thực ghép thành một đoàn đi qua đi lại, hạt thùy tinh giá rẻ và những món đồ trang sức mỹ ký trong các quầy hàng nhỏ trở thành châu báu thượng hạng, giá của phụ nữ còn rẻ hơn nhu yếu phẩm dân nhà nghèo mua hàng ngày, lũ trẻ con mút ngón tay đứng trước những quầy ăn vặt lưu luyến không rời.

Gian hàng tựa lưng vào bức tường thành cũ, bên trái là sạp hàng bán vải vụn và kim chỉ, bên phải là một quầy bán những món nướng. Nhìn thấy Sói Đất dẫn theo một thiếu nữ da trắng ra đây buôn bán, ánh mắt của mấy tay chủ sạp gần đó đều tụ tập về phía này. Eney cúi đầu lặng lẽ làm việc, dựng một tấm vải bạt dựa vào tường để che chắn ánh nắng mặt trời, sau đó trải một tấm thảm nhỏ bên trong bóng râm, đặt Nick vào trong, làn da trắng muốt như thạch cao của bảo bối không thể đen sạm đi vì phơi nắng được.

Quy định của khu chợ là nô lệ trông coi sạp hàng nhất định phải được đánh dấu, Eney móc từ trong túi ra một chiếc vòng cổ bằng đồng dạng dây xích, đây là thứ hắt vớt được từ một con thuyền đắm dưới biển, không biết là thương nhân nào đặt làm riêng cho nô lệ của mình, bên trên có hoa văn hình hoa dạ lan hương rất dễ thương, Eney lau chùi chiếc khóa bóng loáng, rồi cẩn thận đeo lên cổ Nick, sau đó buộc một đầu sợi dây xích nhỏ lên tường.

Đủ các loại hàng hóa lộn xộn được bày ra trong tấm vải dầu trải dưới đất, nào cúc áo, hạt thủy tinh, thìa, đĩa tách, rồi cả tay nắm cửa, lại ngắm cô nàng nô lệ nhỏ bé ngoan ngoãn ngồi phía sau sạp hàng, trông đã khá ổn rồi đây, nhìn ngắm trái phải một hồi, trong lòng Sói Đất lại cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Những thứ này định giá thế nào?” Nick hỏi rất chuyên nghiệp.

“Em, em thấy bán sao ổn là được...”.

Những thứ vớt được dưới đáy biển vốn dĩ không mất tiền vốn, bán được là đã coi như kiếm được một khoản rồi. Eney nhìn Nick cúi đầu mãi mê phân biệt hình dáng, chất liệu những chiếc cúc áo, nàng lúc này có tinh thần hơn so với lúc nằm trên giường nhiều, trong lòng hẳn thấy rất vui. Hẳn treo túi đựng nước ở chỗ Nick có thể duỗi tay ra với được, cẩn thận dặn dò:

“Tôi đã chào hỏi gã Djenne - trùm bảo kê của khu chợ này rồi, những người bán hàng khác sẽ không bắt nạt em đâu. Nếu như có khách tới cà khịa sinh sự, thì tôi bốc dỡ hàng hóa ở bến tàu ngay cạnh đây, em chỉ cần gọi tên tôi, tôi sẽ lập tức chạy về”.

Nick không để tâm ừ một tiếng, tập trung vào việc định giá hàng hóa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng viết mấy chữ “anh không có chuyện gì ở đây”.

Sói Đất gãi gãi đầu, không yên tâm hỏi lại: “Em, em vẫn còn nhớ tôi tên là gì chứ?”.

“Eney”. Nick mất kiên nhẫn xoa tay đuổi chủ nhân của mình đi: “Đừng nói nữa, tôi còn phải tính giá”.

Thấy nàng nhớ được tên mình, Sói Đất sung sướng ra mặt, vẫy đuôi đi tới bến tàu làm việc.

Dỡ hàng suốt hai giờ đồng hồ, quản đốc cho nghỉ mười lăm phút, Eney dội nửa xô nước lạnh lên đầu, vội vội vàng vàng chạy tới khu chợ, còn chưa nhìn thấy bóng dáng Nick đâu, đã nghe thấy giọng nói trong trẻo như nước suối ngọt mát xuyên qua bầu không khí ngọt ngào oi bức, khiến tinh thần hẳn phấn chấn hẳn lên:

“Cúc xương bò, cúc xương cừu, cúc san hô ngà voi thượng hạng đây! Ly tách đồng thau, bát sắt bát thiếc, đĩa sứ trắng phương Đông vừa sáng lại vừa bóng đây! Thanh lý giảm giá, cúc áo mua mười tặng một, giả một đần mười đây! Ông ơi, lại đây xem thử đi! Chiếc hộp bạc gia truyền này có đẹp không? Là bạc nguyên chất đấy!”.

Đôi mắt Nick sáng long lanh, la hét rất có nghề, không ngừng dùng những từ then chốt kiểu như “giảm giá đặc biệt, khuyến mãi, đại hạ giá” thu hút sự chú ý của người đi đường, dáng vẻ như gian thương thứ thiệt. Ngoại trừ một, hai người cúi đầu xem xét hàng hóa, bên cạnh quầy hàng nhỏ còn có một đám người rảnh rỗi bu xung quanh, chép miệng xem cảnh náo nhiệt.

“Hiếm thấy đấy, một con bé da trắng đeo xích cổ”.

“Là nô lệ của Sói Đất, nghe nói vớt được từ dưới biển, không mất một xu nào”.

“Dáng vẻ còn non quá, nhìn khuôn mặt và cái cổ đó kìa... Chúa đúng là bị mù rồi, tại sao miếng thịt ngon thế kia lại để cho chó tha chứ?”.

Sói Đất đẩy mấy người ra, rẽ một con đường từ trong đám đông. Nhìn thấy thanh đao cong dắt bên hông hẵn, âm thanh xung quanh lập tức hạ thấp xuống, tên quái thai này tuy ít lời, nhưng đánh nhau lại thuộc hàng lão luyện, không có dăm ba người thì đừng hòng nghĩ tới chuyện áp đảo được hẵn, càng đừng nói đến chuyện đánh nhau có vũ khí.

Eney từ khi sinh ra đã giống một con chó bị người ta ghét bỏ, nhưng lúc này, vì có Nick mạnh mẽ đứng trước đầu sóng ngọn gió, cổ họng hẵn lại phát ra những tiếng cười khùng khục kỳ quặc, hẵn ngẩng đầu đi tới phía sau gian hàng ôm chặt lấy bả vai Nick, công khai quyền sở hữu trước mặt đám đông. Những kẻ đứng bu xung quanh trên mặt ngăm chứa đủ các loại biểu cảm ghen tị, phẫn hận, khinh bỉ liên tăn ra, Eney móc ra một mảnh vải bông mỏng, ân cần lau trán cho Nick, quan tâm hỏi:

“Có mệt không? Ngồi thế này không khó chịu chứ?”.

“Vẫn ổn, vừa nãy tôi bán được hai mươi ba cái cúc áo, hai cái thìa, và một cái tay nắm cửa đấy”. Nick giơ chiếc túi da nhỏ đựng tiền lên lắc lắc, bên trong vang lên tiếng leng keng của những đồng xu, trên tấm vải dầu còn có ba quả trứng gà rùng rùng để trao đổi hàng hóa, thành tích này nhiều hơn hẳn thành tích Sói Đất bán hai ngày trước.

Hễ cử động, là phần cổ áo rộng thùng thình trên người Nick lại trễ xuống, lộ ra bờ vai nhỏ nhắn tròn trịa mềm mịn, Eney cẩn thận kéo lại cổ áo cho nàng: “Đợi lát nữa tôi được thanh toán tiền công ở bên kia xong, sẽ mua trước cho em một bộ quần áo mới”. Hắn dừng lại một thoáng, nhớ đến chuyện ngay cả một bộ đồ lót Nick cũng không có, liền bổ sung thêm một câu: “Mua nguyên bộ luôn”.

“Không cần mua giày đâu, dù sao tôi cũng không cần phải đi đường”. Nick nói.

“À... ừ...”.

Đúng vào lúc ấy, một thương nhân Ả Rập đầu quấn khăn đi tới, liền kéo con la dừng lại ngay trước sạp hàng, nhìn lướt qua đống hàng hóa: “Ôi, cậu lại tới bán những thứ này à, vẫn là mấy món hàng rách nát không đáng tiền”.

Sói Đất rất ít khi mở miệng nói chuyện trước mặt người ngoài, chỉ biết rầu rĩ gật gật đầu.

Gã thương nhân cầm một cây gậy gỗ bới chỗ này lật chỗ kia, ánh mắt soi mói: “Chiếc đĩa này không phải mặt hàng tốt, làm giả đồ gốm kém đến mức này, có gì khác đĩa sứ chứ? Như vậy đi, cái lớn giá năm đồng, cái nhỏ ba đồng, bốn cái lớn sáu cái nhỏ, tổng cộng là ba mươi hai đồng, cho tôi thêm một cái cúc áo xương bò nữa, thế nào, rộng rãi lắm rồi đấy”.

Nick tính toán cẩn thận, đầu óc chẳng cần dùng toàn lực đã cộng ra được kết quả là ba mươi tám, hướng hồ những chiếc đĩa này tuy chỉ là đồ giả sứ Trung Quốc, nhưng trắng bóng hoàn hảo, ngay cả một vết nứt cũng không có, thế này đã có thể coi là không tồi, giá gã thương nhân này đưa ra quả thực quá thấp. Nàng chờ Eney phản đối nâng giá lên, nhưng đã hai ba phút trôi qua, Sói Đất vẫn đứng im không hé răng nói câu nào.

“Vậy thì... cứ theo lời ông đi”. Eney khẽ đồng ý, quay người lấy rơm và dây thừng bọc mấy chiếc đĩa lại.

“Không được, bán vậy thì lỗ chết rồi còn gì!” Nick kêu Sói Đất dừng lại, ngẩng đầu nói với gã thương nhân: “Đĩa lớn mười tám, đĩa nhỏ mười hai, mua trọn gói tặng ông thêm một chiếc cúc áo không thì không được”.

“Cô đang tổng tiền đấy chắc? Loại hàng rách nát này mà cũng dám đòi nhiều thế, định chơi nhau à!”.

“Quý khách à, chỗ tôi đây buôn bán hoàn toàn tự nguyện, ngài có thích mua không?”.

Gã thương nhân không ăn chặn được, hậm hực quất vào mông con la, hùng hùng hổ hổ bỏ đi. Lúc ấy Nick mới mở miệng hỏi: “Có phải trước đây cái gã thất đức này toàn mua hàng của anh không?” Nàng cầm một cành cây vạch ngoáy trên đất, viết thành hàng tên của mấy loại hàng hóa và giá tiền: “Cho dù có bán theo cái giá gã đó đưa ra, thì cũng phải là ba mươi tám đồng chứ không phải là ba mươi hai đâu, sao anh không tính toán cho cẩn thận vào?”.

Sói Đất tay chân lóng ngóng cúi đầu đứng im, không nói nổi câu nào. Mấy dòng như gà bới dưới đất, hẳn chẳng đọc được một chữ nào cả. Những phép cộng trừ nhân chia ấy, chưa từng có ai dạy hẳn bao giờ. Hồi lâu sau, Eney hỏi nhỏ: “Em biết chữ à?”.

Nick gật gật đầu.

Sói Đất cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Những người biết tính toán dù không ít, nhưng chỉ những người buôn bán lớn ở khu chợ này mới có kế toán biết viết chữ! Hẳn vô cùng khoái trá khi mình có được một bảo bối này, nhưng từ sâu tận đáy lòng cũng lại cảm thấy cực kỳ tự ti, vì hẳn là một chủ nhân dốt đặc cán mai, vì không muốn là thằng ngốc làm trò cười cho thiên hạ, hẳn mới luôn nghe theo giá khách hàng đưa ra.

Trên khắp Tunisia này, có được mấy người sở hữu một nô lệ da trắng biết viết chữ nào? Sói Đất như một thằng nhóc nghèo khổ nhặt được dị bảo, vừa cảm thấy sung sướng vì vận may của bản thân, lại vừa thâm lo lắng cho số của cải không thuộc về mình.

Ráng chiều bao phủ bầu trời, Sói Đất gói ghém hàng hóa vào túi, đặt lên chiếc xe đẩy nhỏ, thở hốt hển quay đầu lại thì thấy Nick đang ngây người nhìn không chớp mắt vào quầy ăn vặt, cái miệng hơi hé ra, khuôn mặt đầy vẻ si mê.

Đồ ăn nấu chín trong khu chợ đều là đồ giá rẻ, bánh bột ngàn lớp chẳng qua cũng chỉ là bột mì bỏ thêm chút mật ong rồi nướng thêm vài lần, sau đó phết thêm mấy giọt dầu ô liu lên, màu vàng óng ánh sáng bóng trông rất đẹp mắt, nhưng những loại nguyên liệu cao cấp kiểu như phô mai, mút hoa quả, hạt tiêu, hồi hương thì đừng hòng nghĩ đến, mấy cái bánh này đến chạng vạng cũng nguội tanh nguội ngắt cả rồi.

Nhưng những món ăn giá rẻ như vậy cũng là quá xa xỉ với Sói Đất. Hắn nghĩ ngợi một lúc, rồi móc trong túi ra hơn năm xu, mua một miếng bánh nguội ngắt, lót vào trong một chiếc lá to rộng đưa cho nàng nô lệ bé nhỏ của mình.

Nick nuốt nước bọt nhận lấy hỏi: “Anh không ăn à?”.

“Em ăn đi, tôi không thích đồ ngọt”. Sói Đất làm ra vẻ “không lạ gì mấy cái món ăn vặt của đám con gái”, nhìn về phía chân trời đầy ngạo mạn: “Mau ăn đi, đường buổi tối không dễ đi đâu”.

Nick cũng không nhường nhịn nữa, cúi đầu cắn từng miếng từng miếng một, nhanh chóng tiêu diệt cái bánh, ngay đến cả vụn bánh ở kẽ ngón tay cũng liếm sạch sẽ. Thấy dáng vẻ lúc ăn của Nick đáng yêu hết như một con sóc đang cầm hạt phi, Sói Đất không kìm được duỗi tay ra xoa xoa đầu nàng, còn thấy ngọt ngào hơn cả bản thân mình được ăn mật.

Bày gian hàng, làm thuê, ăn cơm, những tháng ngày cứ trôi qua một cách bình yên như vậy, đối với Sói Đất, đó chính là cuộc sống hạnh phúc mà hắn luôn ước ao tha thiết. Còn đối với Nick, cuộc sống hải tặc oanh liệt vẻ vang, những cú nhảy phiêu diêu lá lướt, những cuộc chiến rúng động lòng người, dường như chưa từng xảy ra.

Nàng đã không còn là Hải Yêu nữa rồi.

Chương 4: Xiềng xích và trần ai

Buổi chiều một ngày tháng Mười, trên bến tàu Tunisia xuất hiện hai người đàn ông tráng niên một cao một thấp, bất chấp ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu, họ vẫn đánh giá địa hình xung quanh. Những thanh đao cong giắt ở dây lưng to bản, tay áo xắn lên để lộ ra hình xăm trên cánh tay chính là kiểu ăn vận điển hình của cướp biển. Đàn ông ven biển Bắc Phi lũ lượt đi làm cái nghề này nên thường không thu hút sự chú ý, nhưng lá cờ tung bay trên con thuyền hải tặc chở hai người đàn ông này tới và hình xăm trên cánh tay họ đã khiến mọi người phải liên tục liếc mắt nhìn.

Chiếc đồng hồ cát màu trắng trên nền đen, vua cướp biển - biểu tượng của Sư Tử Đỏ Bắc Phi.

Gã trùm bảo kê Djenne của Tunisia nhận được tin tức đầu tiên, giờ đang vừa lo vừa sợ đi theo sau hai tên cướp biển, dè dặt dò hỏi ý đồ của họ. Phải biết rằng tuy Sư Tử Đỏ không trực tiếp can thiệp

vào chế độ chính trị của Tunisia, nhưng chỉ cần người đàn ông tóc đỏ này muốn, toàn bộ Bắc Phi sẽ nằm trong bàn tay hắn.

“Nhìn cái thời tiết quái quỷ này đi! Bàn chân sắp cháy đen tới nơi rồi!” Trái với vẻ ngông nghênh ngày thường, gã trùm bản địa đang ân cần chiêu đãi những vị khách rắc rối đến từ phương xa: “Trước tiên đến chỗ anh em nghỉ chân uống chén rượu nhạt đã nhé? Gần đây tôi mới có được một lô thuốc lá cực ngon, mùi vị cay nồng đã lắm”.

“Không được! Bọn tôi tới đây tìm người, thời gian gấp gáp lắm”. Một trong hai tên cướp biển, Michelle “Độc Nhân” dáng người thấp lùn từ chối ý tốt của gã trùm bản địa.

“Hắc ín trên thuyền cũng sắp bị nung chảy rồi, sao phải vội vàng thế làm gì, nể mặt anh em chút đi!” Djenne xoa xoa tay, khuôn mặt đầy những thớ thịt gồ lên nặn ra nụ cười mà gã đàn ông nào cũng hiểu: “Ngoài thuốc lá ra, còn có rất nhiều người đẹp vô cùng nóng bỏng...”.

Trên thuyền cướp biển chỉ có cánh đàn ông hôi rình, đi biển mấy tháng trời nói không chừng đến góc váy của phụ nữ cũng chẳng có mà sờ, Michelle “Độc nhân” có hơi dao động, tâm tình đang nhộn nhạo, lại bị đồng bọn huých cho một cái. “Săn cá mập” Van Horn người như cây cột buồm vừa cao lại vừa gầy, hăn sờ sờ vết sẹo do đao gây ra trên mặt, nói bằng giọng âm đạm: “Không phải là bọn tôi không nể mặt, mà đây là mệnh lệnh của thuyền trưởng”.

Hai chữ “thuyền trưởng” được cố ý nhấn mạnh này lập tức chặn đứng những người có mặt ở đó, Djenne không dám phỉ lời nữa, giọng điệu đầy vẻ kính sợ hỏi: “Ngài Hayreddin muốn tìm ai? Cái khác thì không dám nói, chứ vùng Tunisia này, nơi nào có nhiều bọ chó nhất tôi cũng biết!”.

“Săn cá mập” móc từ trong người ra một tấm giấy da dê được gập rất cẩn thận, trải nó ra cho Djenne xem: “Ông đã là trùm ở đây thì hỏi giúp bọn tôi, trong ba tháng gần đây, có ai từng thấy người này chưa?”.

Djenne nhìn chăm chú, chỉ thấy trên tờ giấy da dê vẽ phác hình một thiếu niên đầu quấn khăn, tóc đen mắt đen, vẻ mặt lãnh đạm, thoạt nhìn cũng chẳng thấy có gì đặc biệt. Điều khác thường chính là ở sự tỉ mỉ cực kỳ của bức tranh treo thường này, nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, sống động như thật. Djenne vân vê chòm râu, suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Không có ấn tượng gì mấy... nhưng, nói không chừng sẽ có

tên bán hàng rong hoặc một tay thùy thủ nào đó đã từng gặp rồi, có thể cho tôi thêm vài bức tranh treo thường nữa không? Cũng tiện truyền tay hỏi han xung quanh hơn”.

Van Horn đưa tờ giấy da dê cho hẳn: “Chỉ có một bức này thôi, giữ cho cẩn thận vào. Ông anh à, nếu ông tìm ra cậu ta, thì cứ ngồi đó mà chờ phát tài đi!”

“Bất kể là còn sống hay đã chết?”.

“Bất kể là còn sống hay đã chết!”.

Michelle “Độc nhãn” bổ sung thêm một câu: “Không tìm được thì cứ nói thật là không tìm được, không ai làm gì ông đâu, đừng hòng tìm người giả thế vào cho đủ số, thuyền trưởng nhận ra đấy. Tay trùm cảng Béjaïa tìm bừa một thi thể mặt mũi thối rữa của một thằng nhóc nào đó đem tới nhận công, kết quả thuyền trưởng không nói câu nào, tiễn hẳn gặp Thánh Allah luôn”.

Djenne trợn trừng hai mắt, một tay ôm ngực một tay giơ lên thề: “Thề có Thánh Allah, có cho mười lá gan tôi cũng không dám giở trò qua mắt ngài Hayreddin! Nhưng thời tiết nóng như thế này, nếu nhỡ ra chết rồi, mà cũng... cũng thối rữa nhận không ra được nữa thì sao?”.

Van Horn nhún vai xòe tay: “Lúc đó thì còn phải xem cái số ông thế nào”.

“VẬY THÌ, DÁM HỎI CẬU NHÓC NÀY RỐT CUỘC LÀ... LỄ NÀO...”.

“Nghe này người anh em, kẻ thông minh ít lời thì sẽ phát tài, câu nên hỏi thì hãy hỏi, câu không nên hỏi thì im đi. Hiểu chưa?” “Săn cá mập” vỗ vỗ bả vai Djenne đầy thâm ý: “Chúng tôi đến chỗ đông người hỏi thử xem thế nào, không phiền ông phải phái người đi cùng đâu”. Nói đoạn, hẳn bỏ lại gã trùm bảo kê, dẫn Michelle “Độc nhãn” đi về phía khu chợ náo nhiệt.

La ngựa đi qua đi lại vội vàng, dân cư đông đúc, đợi đến khi không thấy bóng dáng người sau lưng đâu, Michelle mới thì thầm với gã đồng bọn: “Cũng đã ba tháng rồi, nếu đội trưởng vẫn còn sống thì phải có tin tức, mà nói xem cứ làm khó người khác như vậy là nghĩa làm sao? Chỉ riêng ở tuyến đường biển Bắc Phi thôi, thuyền trưởng đã phái đi mười mấy con thuyền rồi, dám giả mạo tìm thấy được cả một mớ”.

Van Horn cau mày nói: “Đến giờ mà mày vẫn chưa hiểu à? Đây chẳng qua là nỗi nhớ nhung của thuyền trưởng mà thôi, không tiếp tục tìm, thuyền trưởng sao chịu từ bỏ hy vọng!”.

Nhớ đến cậu thiếu niên Hải Yêu xuất hiện thần bí lại biến mất đột ngột, trong lòng cả hai dấy lên một nỗi buồn chua xót.

“Đội trưởng nghĩa khí lại hào phóng, có chuyện gì là không nề hà rút dao giúp đỡ, không có chuyện thì mời anh em ăn uống, nhân phẩm cũng rất tốt...”.

Hai gã cướp biển chìm sâu vào nỗi nhớ thần tượng trong lòng, hồi lâu sau, Michelle thả tay áo xuống, che hình xăm đồng hồ cát, khịt khịt mũi nói: “Săn cá mập, tao nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ gặp được người nào đàn ông như vậy...”.

“Cúc xương bò, cúc xương cừu, cúc san hô ngà voi thượng hạng đây! Cỡ lớn cỡ nhỏ cỡ trung bình loại nào cũng có hết, mua mười tặng một giá rẻ đặc biệt siêu giảm giá đây!”.

Michelle “Độc nhãn” còn chưa nói hết câu, một tiếng rao quen thuộc mà trong trẻo giống như sấm nổ bên tai vang lên. Hai gã cướp biển mắt to trừng mắt nhỏ, vắt chân chạy tới chỗ phát ra âm thanh.

Chen chúc dưới chân bức tường đổ nát dưới chân thành là mấy sạp hàng nhỏ tồi tàn, việc buôn bán ế ẩm, máy gã thương nhân uế oải lưỡi biếng phe phẩy quạt, chỉ có một thiếu nữ trên cổ đeo vòng nô lệ vẫn kiên trì rao bán. Cô gái chân trần ngồi sau sạp hàng, sợi dây xích được buộc vào tường, trên người mặt một chiếc váy dài thủ công, mái tóc ngắn màu hạt dẻ được chải thành hai bím gọn gàng, phong thái trông vô cùng giống con nhà lành.

Hai người đi tới trước sạp hàng, rồi cứ ngậy người ra nhìn chăm chăm vào cô thiếu nữ đang bày hàng, Van Horn gọi thử thăm dò:

“Nick, đội trưởng Nick?”.

“Các ngài là... muốn, muốn mua cúc áo à?”.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, bên dưới mái tóc xoắn là khuôn mặt thanh tú trắng trẻo. Dường như nàng hơi kinh ngạc trước sự xuất hiện của hai người, nhưng lập tức trấn tĩnh lại được, ân cần mời chào họ

xem hàng: “Hai ngài xem thử đi, thứ gì sạp hàng của chúng tôi cũng có, là hàng hóa vớt được từ dưới biển, không mất tiền vốn, nên giá rất rẻ”.

Michelle vội hỏi: “Đội trưởng, cậu không nhận ra chúng tôi ư? Tôi là “Độc nhãn” đây mà!” Hấn vén miếng vải đen bịt mặt lên, để lộ ra hốc đen bên dưới.

“Các ngài nhận nhầm người rồi, tôi không biết đội trưởng nào cả”. Thiếu nữ lắc lắc đầu khiến sợi xích vang lên leng keng: “Tôi chỉ là một nô lệ bán hàng thôi. Có muốn mua cóc không?”.

Hai gã cướp biển vô cùng thất vọng, “Độc nhãn” quay sang nhìn đồng bọn như muốn hỏi: “Lẽ nào nhận nhầm người thật?”.

Van Horn lấy lại bình tĩnh: “Nghe nói đội trưởng Nick bị cột buồm đập vào rơi xuống biển, nói không chừng bị thương ở đâu, lại thêm việc bị chìm dưới nước nữa... À đúng rồi! Trên ngực của đội trưởng có một dấu in bằng sắt nung màu xanh lam! Thứ đó không phải ai cũng có đâu!”.

“Độc nhãn” liếc nhìn bộ váy dài với hàng cúc cài kín đến tận cổ, phấn khởi nói: “Ô hô! Không sai!” Hấn sải bước đi tới chỗ sạp hàng, thò hai bàn tay to lớn đầy lông lá định xé váy áo của cô gái ra.

Nhưng đúng vào lúc ấy, một bóng đen đột nhiên mạnh mẽ xông tới, đấm Michelle “Độc nhãn” bay văng ra xa.

Một gã con lai tóc đen da nâu đứng chắn trước mặt cô gái, nhe hàm răng trắng bóc, giống như một con chó lớn đang bảo vệ thức ăn, hung tợn trừng mắt lên nhìn hai người.

“Cút đi! Không nhìn thấy chiếc vòng cổ à? Đây là cô gái của tao!”.

Van Horn đỡ người anh em của mình dậy, đè bàn tay đang định rút dao của hấn lại, nhỏ giọng nói: “Mày không nhớ thằng nhóc tạp chủng này à? Hai ta không phải đối thủ của nó đâu, đừng đánh rần động cỏ”.

Michelle nhớ một bãi nước bọt dính máu tươi, hậm hực liếc xéo gã con lai, chửi mát mấy câu rồi cùng “Săn cá mập” bỏ đi.

“Không sao chứ? Sao không gọi tôi?” Eney quay đầu lại, biểu cảm hung dữ lập tức hóa thành vẻ săn sóc, đôi mắt màu vàng kim sáng lấp lánh thân thiết quan sát cô nàng tù binh bé nhỏ của hắn.

“Không sao, mấy kẻ bớ lông tìm vết ấy không phải vẫn thường có sao?”. Nick giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt thờ ơ cúi đầu xuống kiểm tra lại tổn thất của sạp hàng: “Tiếc quá, giẫm hỏng mất một cái bát rồi”.

Sói Đất thấy nàng không có gì khác thường mới yên lòng, ngồi xõm trên đất sắp xếp lại số hàng hóa ngổn ngang: “Một mình em không sao chứ? Tôi vẫn còn mấy bao hàng nữa chưa dỡ hết, một giờ nữa chắc chắn sẽ xong”.

Nick gật gật đầu: “Không sao đâu, anh đi đi”.

Eney bước đi nhưng trong lòng lưu luyến, còn trong đầu Nick lại là một mớ hỗn độn, nhật một cảnh cây muốn tính toán thu chi, nhưng lại chẳng viết ra được gì. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, nàng phát hiện mình đã vẽ trên nền đất một chiếc đồng hồ cát nho nhỏ.

Cát đã chảy hết, nghĩa là sự nhẫn nại của sư tử đã cạn.

Trí nhớ của thuyền trưởng giống như nét vẽ nguệch ngoạc trên bờ cát, theo thời gian sẽ bị những con sóng từng đợt từng đợt xóa nhòa rồi dần dần biến mất.

Nick ngây người nhìn ký hiệu đó hồi lâu, trước lúc Eney quay về thì giẫm lên cát xóa đi.

Nhưng nàng không ngờ được, trí nhớ của con sư tử Hayreddin rất tốt, mỗi nỗi ân oán đều như được khắc sâu trong tâm trí, nếu không, sự trả thù của hắn đối với Tây Ban Nha cũng chẳng kéo dài cho đến bây giờ. Tám ngày sau, một con thuyền cướp biển cực to trang bị vũ trang tận răng neo đậu tại bến cảng Tunisia, vị trí mũi thuyền được khắc một cái tên đen kịt - Diêm Vương.

Gã trùm bảo kê Djenne dẫn theo một toán anh em đứng ở bến thuyền nghênh đón, vừa ngạc nhiên lại vừa kinh sợ, một mặt cảm thấy rất phấn khích vì được tiếp đãi vị Vua cướp biển uy phong một cõi Địa Trung Hải, mặt khác lại sợ vì tìm sai người sẽ bị diệt khẩu trút giận.

Mấy con thuyền nhỏ đi đón người tiến đến càng lúc càng gần, Djenne nhìn thấy người đàn ông tóc đỏ cao lớn đứng trên thuyền như một bức tượng đá tôn nghiêm kiên nghị mà trầm mặc, khẩu súng và chuôi thanh đao quý dắt ở bên thắt lưng lóe lên những tia sáng. Đường nét gương mặt bên dưới mái tóc đỏ như lửa cháy kia vốn dĩ rất đẹp, nhưng tâm trạng của người đàn ông này rõ ràng là rất tồi tệ, trên khuôn mặt sầm sì là bộ râu mọc lên tua tủa, môi mím chặt lại thành một đường kẻ, tạo ra một loại áp bức khiến người ta không khỏi cảm thấy kính sợ.

Mấy tay chèo thuyền rẽ nước đưa chiếc thuyền nhỏ vào bờ, người đàn ông nhanh nhẹn nhảy từ trên chiếc thuyền nhỏ lên cầu tàu, giẫm mạnh đôi giày da lên tấm ván gỗ, khiến nó kêu lên ruyình ruyình. Ruột gan Djenne cũng đập thình thịch loạn xạ theo âm thanh ấy, cúi người sán lại thấp giọng nói: “Thưa ngài! Thật là vinh hạnh quá...”

“Dẫn đường”. Hayreddin chẳng có tâm trí đâu mà chuyện trò, thẳng thắn thể hiện ý đồ đến đây, một câu “dẫn đường” nói ra hung ác như thể “diệt tất” vậy.

“Vâng ạ vâng ạ! Dẫn ngay dẫn ngay đây!” Djenne nhảy dựng lên như bị sửa chữa, vội vội vàng vàng đi trước chỉ đường. Trên đường đi, Hayreddin không mở miệng nói một câu nào khiến lòng dạ Djenne càng thêm thấp thỏm.

“Thưa ngài, tôi không quen biết người trên lệnh truy nã, mấy hôm trước hai người anh em kia thấy giống, tôi cũng không dám nói bừa, nên mấy ngày nay chỉ báo người lén theo dõi, cũng không quấy nhiễu gì, ngài có thể dừng, dừng...”

Cố họng Hayreddin phát ra một tiếng “ừ” nhưng cũng không phản ứng gì, hiển nhiên là không muốn nghe người bên cạnh lái nhài dài dòng. Trong ngực hắn có một ngọn lửa giận đang hừng hực bốc cháy, thiêu đốt suốt dọc đường từ Algiers đến Tunisia, càng lúc càng nghiêm trọng, đang cận kề bờ vực của sự bùng nổ.

Suốt một trăm ngày đêm, hắn tựa như đánh xe trong màn sương mù vô tận, rõ ràng biết là vô vọng, nhưng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại cuộc tìm kiếm không chút lý trí này. Vậy mà giờ, những phần nộ, những bi thương, những hối hận của hắn, hết thảy giống như mớ rong biển hạ giá trôi dập dềnh trên mặt nước. Hoàn toàn vô ích!

Vừa mới qua trưa, bầu không khí khô nóng ngột ngạt vô cùng, người khôn ngoan sẽ chẳng chọn thời điểm này để ra ngoài làm việc, nhưng trong khu chợ lại đột nhiên xuất hiện một nhóm cướp biển trang bị vũ khí hùng hổ xông thẳng vào. Dẫn đầu là người đàn ông tóc đỏ vô cùng chói mắt, chiếc áo sơ mi bằng chất liệu vải lanh thượng hạng, thắt lưng viền vàng, thanh đao Damascus được khảm đá quý cùng khẩu súng chuôi bạc, mỗi một chi tiết đều thể hiện rằng hắn không nên lang thang trong khu chợ bình dân này.

Đám thương nhân sợ đến mức hai chân run lẩy bẩy, tuy cướp biển chủ yếu kiếm ăn trên biển, nhưng rất cuộc vẫn là cướp, lên bờ chém giết trấn lột cũng không phải chuyện gì lạ. Chứng kiến Djenne trùm bảo kê của Tunisia đi trước dẫn đường giống như gã chạy việc vặt, không biết là ai sẽ nhận phải màn tai họa tiếp sau đây. Đôi mắt màu lam của tên thủ lĩnh cướp biển giống như chim ưng quét khắp lượt, rồi sải bước thẳng đến sạp hàng dưới chân tường thành.

Đợi đến khi gã sát thân đã đi rồi, mấy người bán hàng rong mơ hồ chẳng hiểu gì ghé sát vào nhau thì thầm bàn luận:

“Chỗ tường thành kia nếu không phải là quầy bán đồ ăn vặt thì là sạp bán vải vụn, ông nói xem khí thế bọn họ hùng hổ thế kia, định cướp của ai chứ?”.

“Ý trời khó đoán, ai mà biết được...”.

Cô gái tóc tết bán tạp hóa đang ngồi ngủ gật dưới bóng râm, cái đầu nhỏ gật gà gật gù, vẫn chưa hề biết rằng tai họa đã đến cửa. Một bóng người tựa như mây đen phủ xuống, đôi ủng cực lớn đứng ngay trước sạp hàng, trái tim Nick thịch một tiếng, thần trí lập tức tỉnh táo lại ngay.

“Ngẩng đầu lên”.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Nick ép bản thân hít vào rồi lại thở ra, từ từ ngược mắt lên, nhìn về phía người đàn ông cao lớn trước mặt. Hắn vịn tay vào chuôi đao, vì đứng ngược sáng nên không quan sát rõ được vẻ mặt thế nào, nhưng toàn thân lại toát ra hơi thở nguy hiểm giống như một thùng thuốc súng sắp sửa nổ tung đến nơi.

“Thú vị quá nhỉ, ngoan ngoãn giống như gia súc để người ta cột vào tường thế này sao? Há?”.

Mấy chiếc ly bằng đồng bị đập một cú rất mạnh bay văng ra xa, đĩa sứ vỡ nát thành từng mảnh dưới đế giày. Hayreddin đá tung những món hàng giá cả rẻ mạt bày trên đất, cảm giác bức bách như một quả núi lớn đè xuống, đi tới trước mặt Nick, giơ cánh tay ra. Nick rụt cổ lại theo bản năng, nhưng bàn tay to lớn lại rơi xuống đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng từng chút từng chút một. Hắn bật cười, giọng điệu và động tác đều cực kỳ dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến Nick không kịp được rùng mình ớn lạnh giữa bầu không khí nóng đến hơn 40°C.

Hayreddin khẽ thở dài: “Quãng thời gian qua hẳn là rất vui nhỉ? Tròn ba tháng rồi đấy! Tôi vẫn luôn vẫn luôn đi tìm em... Victor còn thấp đèn dầu vẽ đến hơn một trăm tờ lệnh truy nã... nhưng ‘Săn cá mập’ lại nói, em không chịu thừa nhận mình là thuộc hạ của tôi!”.

Nick không nói lên lời, Hayreddin vuốt ve từ mái tóc xuống đến gò má của nàng, giống như đang phác họa một bức chân dung miêu tả từng chút từng chút một theo đường viền xương chân mày, đường lượn sống mũi, độ cong cánh môi, sau đó đến cằm cổ - trên đó là một chiếc vòng bằng đồng được điêu khắc rất tinh tế. Tiếng dây xích vang lên leng keng, động tác mơn man rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như đang vuốt ve lá thư của tình nhân, nhưng Nick lại có cảm tưởng như đang bị chìm xuống dưới nước, cơ hồ không thể thở nổi.

“Thuyền trưởng, tìm được đồ rồi!” Một nhóm cướp biển khác lục soát căn nhà, cầm theo vài thứ vũ khí vô cùng quen thuộc xuất hiện. Chiếc lưỡi hái màu đen và hai con dao găm hẳn đã tặng cho nàng, những món đồ mà Sói Đất đã tung tin là rơi dưới đáy biển Algiers.

“Tên tạp chủng mắt vàng đó đã giấu trên mái rơm nhưng vẫn bị chúng tôi tìm ra!”.

“À há! Xem ra không nhận nhầm người rồi!” Hayreddin nhìn ba món vũ khí, quay đầu lại bóp lấy cổ Nick, quay mặt nàng nhìn về phía thanh lưỡi hái - biểu tượng của Hải Yêu: “Sao không lên tiếng đi? Hay vẫn định tiếp tục giả vờ mất trí nhớ, muốn chơi tôi à?”.

Giống như cơn cuồng nộ của đại dương sâu thẳm không cách nào đoán trước, vẻ mặt của Hayreddin đột nhiên thay đổi, mây đen lập tức bao phủ. Huy động biết bao nhiêu nhân lực trong suốt ba tháng, vô số lần hối hận đã hoàn toàn trở nên vô nghĩa, con thỏ nhai nhép này lại dám ung dung tự tại bày sạp hàng ở đây như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, mười mấy năm nay, Hayreddin chưa bao giờ

phần nộ đến thế! Nhìn đến chiếc vòng trên cổ Nick, một trận máu nóng lại dâng lên não, hấn đột ngột kéo sợi dây xích lên, nhấc chân đạp mạnh vào bức tường phía sau lưng nàng.

Rầm!!!

Bức tường sập đổ dưới lực đạp cực mạnh, sau một loạt những âm thanh ầm ầm rất to, bụi đất bay mù mịt, đám đông quây lại xem ai nấy đều sợ đến mức rụng rời chân tay vì hành động giật dữ của gã thủ lĩnh toán cướp biển.

“Còn ngồi đó giả bộ nữa?! Đứng lên!!!”.

Hayreddin quát to, bàn tay đang cầm sợi dây xích kéo một cái, lôi Nick ngã phệt xuống, nàng giống như một ngọn cỏ đuôi chó bị bẻ gãy ngã rạp xuống bụi đất.

Điều nàng không muốn nhất cuối cùng vẫn cứ xảy ra, hết thảy những xấu hổ, những bất lực đều lộ ra trước mặt những kẻ từng là cấp dưới, phơi bày trước mặt người đàn ông nàng sùng bái nhất.

Chiếc váy dài bị cuốn lên để lộ một bên chân quấn kín băng vải, cùng một cánh tay thông xuống như mấy sợi mì chín nhừ, Nick giống hệt một con cá mắc cạn giữa giầy giữa một lúc trên nền đất, đừng nói là đứng lên, ngay cả bò thôi cũng rất vất vả. Mái tóc xoắn màu nâu hạt dẻ che khuất gương mặt, cả người nàng dính đầy bụi phủ phục trên đất, dùng thanh âm khê khàng đến mức không thể nghe rõ được nói:

“Thuyền trưởng... tôi tàn phế rồi...”.

Chương 5: Chìa khóa

Khu chợ Tunisia ồn ào giờ phút này im lặng như cõi chết, trong vòng vây của một đám cướp biển dữ tợn, một đứa trẻ bán tạp hóa ngã trên nền đất, tay chân có một nửa xem ra không thể cử động được nữa.

Hayreddin mãi không lên tiếng, quan sát thương thế của Nick nghiêm trọng không giống giả vờ, lúc ấy mới ngồi xổm xuống nhẹ nhàng đỡ nàng đứng lên.

“Em cho rằng em trở thành như vậy, tôi sẽ không cần em nữa, nên mới không quay về ư?”.

Nick không nói gì, cái đầu nhỏ nhắn ù rũ cúi xuống, giống như mầm hạt đậu thiếu nước dưới ánh mặt trời gay gắt.

“Hay là vì quá khó coi, nên ngay cả câu xin tôi tới cứu em cũng không nói?”.

Nick vẫn lặng im.

Hayreddin nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, gầy yếu đi nhiều so với ba tháng trước, hiển nhiên đã chịu không ít giày vò, trong lòng liền có tính toán.

Sợi xích rơi khỏi tường, kéo lê trên mặt đất, Hayreddin liền rút thanh đao Damascus chém sắt như chém bùn ra, thanh đao vung lên, keng một tiếng, sợi dây xích rơi xuống đất. Nhưng chiếc vòng cổ vẫn đeo trên cổ của Nick, không có chìa khóa, cứ cố phá vòng sẽ khiến nàng bị thương, nên tạm thời để lại. Hayreddin thu đao bế Nick lên, ôm vào lòng phúi phúi lớp bụi đất vương trên người nàng, lặng lẽ đi về hướng bến cảng.

Khu chợ nhộn nháo, thậm chí rất nhiều người không liên quan cũng từ xa chạy tới xem náo nhiệt, Sói Đất đã thấy động tĩnh từ lâu, nhưng hấn một thân một mình, lại không có súng, trong khi đó đối phương người đông thể mạnh, nên đành nấp sau thân cây chà là đau khổ chờ đợi. Giờ thấy Hayreddin định mang Nick đi luôn, hấn mới xông ra kích động hét to:

“Cô ấy là của tôi! Tôi cứu cô ấy về, tôi đã chữa trị cho cô ấy!”.

Đầu óc Hayreddin bốc hỏa, một tay ôm lấy Nick, không nói lời nào xoay người giơ tay bắn một phát súng. Eney khổ sở bỏ chạy, đám cướp biển cũng rất thức thời, nhất loạt cùng rút đao cong ra, vây xung quanh. Nick ghé vào đầu vai Hayreddin, tránh ánh mắt của hấn, ra hiệu bằng khẩu hình với Eney: chạy

Sói Đất trơ mắt nhìn giấc mộng cả đời mình bị cướp mất, vừa phẫn nộ lại vừa bi thương, bất lực vì đối phương quá mạnh, đành xoay người vội vàng bỏ chạy. Bị kích trong sa mạc thường chính là như vậy: sói đất hao tổn biết bao tâm tư mới kiếm được đồ ăn, sung sướng cười ha ha, nhưng thanh âm đó lại dẫn dụ những đối thủ mạnh hơn tới. Sư tử đuổi sói đất đi, xơi tái luôn con mồi nó phải vất vả

khổ sở mới bắt được, sói đất đáng thương chỉ có thể đứng ở một bên quan sát chờ đợi, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ buồn thảm giống như đang khóc.

Trong mắt của đám cướp biển, kẻ địch bỏ chạy trốn chết chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc ngắn chen giữa, điều quan trọng là đội trưởng Nick đã trở lại. Nhưng tình trạng hiện giờ của nàng lại làm người ta không thể nào vui nổi. Hải Yêu bị liệt ngã trên đất, bị xích lên tường! Thần tượng sa sút đến mức này, tâm tình đám cướp biển đều như vỡ vụn.

Đoàn người lên thuyền Diêm Vương thả neo ở bến cảng, nhìn thuyền trưởng ôm Nick quay về phòng ngủ. Cách bài trí trong phòng ngủ của thuyền trưởng cơ bản là giống như trên thuyền Hải Yêu đã bị đắm, chỉ là không gian rộng hơn một chút, có nhiều đồ gỗ hồ đào cố định trên sàn hơn.

Tấm rèm trên khung cửa sổ mạn thuyền bay phất phơ trong làn gió biển hiu hiu, Hayreddin ôm Nick trên chiếc giường mềm, cẩn thận đánh giá tên trộm nhỏ với đôi mắt đen lay láy vừa bị mình bắt về quy án, dưới hàng mi cong cong là đôi mắt sâu thăm thẳm như hồ nước, đen thì rất đen, trắng lại vô cùng thuần khiết, tỏa ra luồng ánh sáng mềm mại ướn át đặc biệt chỉ có ở những đứa trẻ. Hết thủy của cải và quyền lực đều không thể làm nảy sinh được loại cảm giác mãnh liệt dâng lên một cách tự nhiên như thế, khiến cả tinh thần và thể xác hẳn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Tìm về rồi, cuối cùng đã tìm về rồi!

Những gì của Thượng đế sẽ trở về với Thượng đế, những gì của Caesar sẽ trở về với Caesar, và trên thế gian này, tên trộm nhỏ bé với đôi mắt đen láy kia chỉ một mình hẳn được hưởng!

Lại một lần nữa quay trở về vòng tay cường tráng, Nick ôm lấy cổ Hayreddin, tham lam hít người mùi hương quen thuộc. Thuyền trưởng... thuyền trưởng... dường như tất cả đã quay về điểm ban đầu, chỉ là màu da của Hayreddin sạm đi nhiều quá, đôi mắt giống như thức suốt đêm, hẳn rõ tơ máu, hai bên má và dưới cằm còn lờm chờm râu, có vẻ đã mấy ngày rồi chưa cạo.

“Thuyền trưởng, ngài định nuôi râu à? Định bắt chước anh cả sao?” Nick ngẩng thuyền trưởng hồi lâu, tò mò hỏi. Trước đây bất luận thế nào, hẳn cũng luôn gọn gàng sạch sẽ, chưa bao giờ để mình tiêu tụy thế này.

Hayreddin mân mê cảm, nghĩ tới việc quên cạo râu hai ngày nay, liền bật cười tự giễu, thầm nghĩ nếu không phải tại con thỏ nhép này suốt ba tháng qua sao hẳn phải lo lắng đến mức bỏ bê bản thân như vậy? Đột nhiên nhớ tới một chuyện, hẳn hờn giận hỏi:

“Con nhóc khốn kiếp kia, lúc nãy ở trong chợ, em đưa mắt ra hiệu cái gì với thằng nhãi tạp chủng đó hả?”.

“Sao cơ? Đưa mắt ra hiệu gì chứ?” Nick chớp chớp mắt, giả vờ không hiểu, nhưng ánh mắt lại không kìm được liếc về bên phải.

Hayreddin là con cáo già giáo hoạt, đương nhiên sẽ không bỏ qua chi tiết này, sắc mặt liền sầm xuống quát: “Dám trợn mắt nói dối! Nằm trên vai tôi ra hiệu với người đàn ông khác, tưởng ông đây là thằng ngốc hả? Em ngủ với thằng đó rồi hả?”.

Bị tóm ngay tại trận, Nick ú ớ không nói được lên lời.

Một cô gái toàn thân bị thương nặng, không có sức chống cự, bị bắt suốt ba tháng, nếu có bị ép buộc với bao nhiêu người cũng chẳng phải chuyện lạ. Hayreddin có khứu giác nhạy bén, tuy rằng sớm ngửi được trên người Nick có mùi của người đàn ông lạ, nhưng hẳn không đặt nặng quan niệm đạo đức trinh tiết, chỉ là thái độ bảo vệ kẻ địch của Nick khiến hẳn rất không vui, hừ lạnh một tiếng nói: “Em nghĩ cho kỹ vào, quên hồi đầu là ai đánh ngã em xuống biển rồi hả? Lại còn giả vờ mất trí nhớ nữa à?”.

“Còn lâu nhé! Còn lâu tôi mới bị đánh bại, là bất cần bị cột buồm đổ vào thôi!” Đề cập đến bản lĩnh của mình, Nick mới lớn tiếng giải thích: “Chính Eney đã vớt tôi lên, nếu tôi sung sức thì anh ta đâu phải là đối thủ!”.

“Hừ, giỏi lắm, lại còn gọi nhau bằng tên nữa!”.

Nick bênh vực Sói Đất hết lần này đến lần khác khiến Hayreddin càng thêm bực bội, nhưng hẳn lại không nỡ đánh nàng, bèn kéo gáy của Nick lại đè cái đầu nhỏ của nàng xuống, dùng râu ra sức chà mạnh lên khuôn mặt mềm mại của nàng. Lóp râu mới mọc vừa cứng vừa ngắn, đâm vào da mặt khiến Nick kêu la òm tỏi. Đặc điểm lớn nhất của đám vô lại đầu đường chính là: lúc đau ốm thực sự có thể không hé răng lấy một tiếng, gắng gượng chịu đựng, nhưng lúc bị bắt nạt dù là tí ti thì lại kêu

gào to không ai bằng. Hai người dính lấy nhau đùa giỡn ầm ĩ một hồi là đã trở về giống như lúc trước.

Hayreddin trêu chọc nàng một lúc đã không còn tâm trạng nữa. Trước đây mỗi lần giả vờ muốn đánh mông nàng, Nick đều giống một con báo con chân tay giãy giụa chạy trốn, nhưng hiện giờ chỉ biết xin tha, tay chân nửa bên trái mềm oặt thõng xuống, thật sự không thể cử động được.

“Khụ khụ khụ!! Tôi nói này, lúc hai người thân mật tốt xấu gì cũng phải nhớ đóng cửa lại trước đã chứ”.

Một giọng nam trung cay nghiệt vang lên trước cửa, Nick nhìn qua vai Hayreddin, một người đàn ông đeo kính gọng bạc nghiêng người dựa vào khung cửa, dáng vẻ giả vờ như đang gõ lên cánh cửa gỗ.

“Tôi nghe nói cô bị mất trí nhớ”. Anh chàng bác sĩ từ tốn xòe ngón tay, điệu bộ như đưa ra một con số: “Trước khi rơi xuống biển cô vẫn còn nợ tôi hai mươi đồng, còn nhớ chứ?”.

“Không hề! Tôi chưa bao giờ mượn tiền anh!” Nick lớn tiếng phản bác.

Chàng thanh niên nhướn mày nói: “Quên rồi à? Vậy chắc cô cũng không nhớ mình gửi ở chỗ thuyền trưởng bao nhiêu tiền đâu, nhỉ?”.

“Hai trăm mười ba đồng lẻ năm xu...”. Phun xong con số ra khỏi miệng, Nick mới hiểu được ý của anh ta.

“Ừ, não bộ hoàn toàn bình thường, không hề bị úng nước. Tôi đã nói rồi mà, người tốt không sống thọ, còn tai họa thì lưu lại đến ngàn năm!” Victor không giấu nổi nụ cười bên khóe miệng, đi vào trong phòng, thái độ khác hẳn lúc bình thường, duỗi ngón tay thon dài ra, tóm lấy chỗ nhiều thịt nhất trên má nàng ra sức bấu véo, vặn vẹo khiến nàng phải nhe răng nhếch miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa mới bị lớp râu cứng chọc vào đỏ bừng, lúc này rất muốn phản kháng lại hành vi bạo lực của anh chàng bác sĩ, nhưng lại bị thuyền trưởng ôm chặt trong lòng, đành sử dụng phương pháp kinh tởm nhất hay dùng: “Hôm nay tôi chưa rửa mặt cũng chưa đánh răng đâu!”.

Đường cong khoe miệng tuyệt đẹp của Victor lộ ra nụ cười thâm hiểm như dỉ ghẻ: “Không sao, lát nữa tôi sẽ rửa tay khử trùng”.

Trước đây thực lực chênh lệch quá lớn, hiếm hoi lắm mới có một lần chơi xỏ nàng, anh chàng bác sĩ vụn nhéo khuôn mặt mình đã vẽ đến hàng trăm lần đến mức méo mó, trong lòng sinh ra một cảm giác sáng khoái không nói lên lời. Hayreddin giữ chặt lấy móng vuốt có thể cử động được của Nick, cười tùm tùm nhìn nàng bị bắt nạt.

Hai quý ngài xả giận đủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick cũng đã bị vằn vò đến mức vừa đỏ lại vừa sưng, đôi mắt nàng loang loáng ánh lệ, miệng còn cố ý hừ hừ. Hayreddin đứng dậy, đặt nàng xuống chiếc giường mềm, nhét vài tấm đệm xuống dưới lưng nàng, nói với anh chàng bác sĩ:

“Được rồi, cậu tới xem vết thương cho cô ấy đi”.

Nghe thấy những lời này, biểu cảm đáng thương giả vờ trên mặt Nick lập tức nhạt dần đi, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, chờ đợi phán quyết cuối cùng. Nàng biết thương thế của mình rất nghiêm trọng, nhưng câu “Cô bị tàn phế vĩnh viễn” từ miệng chuyên gia thì có mức độ dã thương hoàn toàn khác.

Mà chuyện tiếp theo nàng phải đối mặt, chính là rời thuyền.

“Ở đây có đau không?” Bác sĩ ấn nhẹ lên vùng cơ đùi phía trên đầu gối của Nick.

“Không đau”. Nick dừng lại một thoáng, rồi trả lời rất nhẹ nhàng.

“Thế này thì sao?” Victor đổi một góc độ khác, tăng thêm chút lực.

“Cũng, cũng không đau”. Bệnh nhân nào đó hít vào một hơi gấp gáp, vẫn điềm nhiên kiên trì đến cùng với ý kiến của bản thân.

“Cũng không đau à...”. Victor nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Nick, cặp mắt kính gọng bạc lóe lên một tia sáng sắc bén, anh ta ngẩng đầu lên, xoa tay đầy vẻ tiếc nuối nói với Hayreddin: “Thuyền trường, xem ra dây thần kinh ở chân bị hoại tử nhiều quá rồi, ấn vào đâu cũng không có phản ứng”.

Hayreddin khoanh tay quan sát: “Dùng thử mấy loại kiểu như búa nhọn đầu, hay dùi gì đó của cậu đi, gõ thật mạnh xem thế nào”.

Anh chàng bác sĩ đồng ý lôi một ngăn kéo trong hòm ra, để lộ đồng dụng cụ thoát nhìn thôi đã có thể khiến người ta thấy đau. Lông tóc Nick dựng đứng, lập tức phản cung: “Đừng! Đừng! Thực ra, thực ra là đau có một tí thôi...”.

“Chỉ đau có một tí thôi à? Bầm tím diện tích rộng như vậy là do gãy xương mà ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người nói chỉ đau có một tí thôi đấy”. Tay bác sĩ xấu tính ấn nhẹ xuống chỗ xương gãy lồi ra rõ ràng dưới da.

“Á!!!” Lần này cuối cùng Nick cũng không thể gắng gượng thêm được nữa, khoe môi nhợt nhạt, mồ hôi túa ra đầm đìa trên trán.

“Thành thật chút đi! Victor hỏi sao thì trả lời vậy, em còn định giả vờ giả vịt gì với tôi nữa?” Rốt cuộc Hayreddin phải nghiêm túc nói: “Nghe đây, tôi biết việc này rất khó chấp nhận, nhưng em cũng từng lăn lộn trên chiến trường rồi, không đối mặt với hiện thực thì còn có thể thế nào nữa?”.

Nick nhắm mắt lại, nhắc cánh tay phải đè lên mặt mình, để lọt ra giọng nói có một thoáng yếu đuối ngoài ý muốn.

“Thuyền trường... tôi không muốn... không muốn xuống thuyền đâu...”.

Victor mím chặt môi. Đấy chính là lý do hẳn không thích khám và điều trị bệnh cho người quen. Không quen biết, có thể trực tiếp nói thẳng: cả đời này anh chỉ có thể ăn thức ăn dạng lỏng, anh sẽ phải cắt bỏ chân; anh xong đời rồi, chỉ có thể sống được một tháng nữa thôi. Những lời tàn nhẫn hơn thế hẳn cũng từng nói cả rồi. Nhưng đối mặt với đứa trẻ này, một đứa trẻ luôn cố gắng để được sống tiếp, hẳn thực sự không nở nhả tâm.

Hayreddin thở dài thườn thượt, xoay người đi tới bên giường, xoa xoa đầu Nick, giọng dịu dàng hiếm thấy: “Đừng bi quan như vậy, em xem, Theuriau ở phòng bếp đeo một cái chân gỗ, không phải vẫn sống rất tốt sao? Bất luận quy cách của bữa tiệc là gì, không phải đều là lão nếm trước, chúng ta ăn sau đó ư?”.

Tuy rằng có đặc quyền ăn thử, nhưng thân hình của đầu bếp trưởng béo mập chậm chạp thực sự khiến người ta không thể ngưỡng mộ nổi, Nick che mặt phát ra âm thanh ghen ghét từ chối: “Tôi không muốn chân gỗ...”.

“Vậy thì chân bạc vậy. Anh hai Oruç của tôi từng mất một cánh tay, sau đó đã lắp một cái móc câu bằng bạc, mọi người đều gọi là ‘Cánh tay bạc’, kẻ địch nghe danh là sợ mất mật!” Hayreddin giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, an ủi bằng những lời lẽ dịu dàng mềm mỏng.

“Dù có nghe danh sợ mất mật hơn thế, sau đó không phải vẫn cứ chết sao... cánh tay đó làm bằng bạc nguyên chất à?” Đôi mắt Nick hé ra một khe hở, lộ ra một tia sáng tham lam.

Hayreddin bật cười: “Đảm bảo là bạc nguyên chất! Đúc từ hơn hai trăm đồng xu bạc Tây Ban Nha nung chảy nhé! Thậm chí, nếu em muốn chân ngà voi, vàng, hay muốn dùng ngọc lục bảo khảm vào đầu ngón chân, tôi cũng làm được”.

Ngà voi, vàng, ngọc lục bảo.

Nick bỏ hẳn cánh tay đang che trên mặt xuống, ánh mắt sáng lên rạng rỡ, hô hấp có chút không ổn định.

“Tôi nói này... hai người có thể quay trở lại hiện thực một lát được không? Có biết chân tay giả làm bằng vàng nguyên chất đặc ruột nặng cỡ nào không hả? Đeo vào rồi còn lâu mới cử động được!” Victor giơ tay huơ huơ trước mặt Nick, thử triệu hồi linh hồn tham tiền của nàng quay về: “Thế cho nên tôi rất ghét lúc làm việc có những kẻ không liên quan đứng bên cạnh chỗ miệng xen vào! Tôi còn chưa chẩn đoán xác thực, sao hai người đã biết nhất định sẽ phải cưa chân cắt tay? Rốt cuộc thì ai mới là bác sĩ hả?”.

“Đương nhiên là cậu rồi, quý ngài vừa cao quý, uyên bác, lại vừa khiến người ta phải kính sợ, Victor. F. Medici”. Hayreddin bật cười ha hả đứng dậy: “Vì bác sĩ đã lên tiếng nên tôi sẽ tạm thời tránh đi một lát vậy”. Hắn nhìn Nick bằng ánh mắt đầy khích lệ, rồi xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Để lại quý ngài bác sĩ và bệnh nhân giao lưu riêng với nhau là sự chu đáo của thuyền trưởng. Victor bắt đầu thực sự kiểm tra. Nick mù mịt đầu óc vì lời hứa về chiếc chân vàng của Hayreddin, ánh mắt si mê ngây dại ngẩn ngơ một lúc, rồi lại ủ rũ.

“Thuyền trưởng sẽ không bao giờ cần tôi nữa”. Nàng thấp giọng nói: “Cắt một cánh tay, lại chưa thêm một chân, tôi chỉ còn lại có nửa người thôi”.

“Tin tôi đi, cho dù cô chỉ còn lại một hạt bụi, chắc chắn ngài ấy cũng không để cô đi đâu”.

Tâm sức Hayreddin đổ lên người Nick giống như bỏ ra một món tiền đầu tư cực lớn, bất kể là ai cũng không vui khi nhìn thấy con nợ của mình chưa trả hết tiền đã chìm sâu xuống dưới đáy biển, Victor lấy con dao bạc của mình ra cam đoan mỗi nghiệt duyên này sẽ không thể chặt đứt dễ dàng.

“Nhưng, ngài ấy cần một kẻ tàn phế để làm gì chứ? Trừ phi là xuống nhà bếp...”.

“Nhà bếp? Cô đừng có mà mơ mộng hão huyền, không biết nấu cơm chỉ biết ăn vụng, cần tới bao nhiêu con mèo mới có thể bắt được một con chuột lớn như cô hả?”.

Victor không ngừng tuôn ra những câu độc mồm độc miệng, nhưng xuống tay lại vô cùng nhẹ nhàng, cẩn thận cắt lớp băng vải trên người Nick ra, rồi tiếp tục sờ nắn chẩn bệnh. Những vết bỏng trên da cơ bản đã lành hẳn, chỉ để lại những vết sẹo nhìn là thấy giật mình, bên trong lớp băng gạc còn sót lại một loại thuốc màu xanh đen. Thời tiết khô nóng, bị bỏng trên một diện tích lớn như vậy, không bị nhiễm trùng đã là may lắm rồi.

“Vết bỏng của cô do tay bác sĩ nào ở Tunisia chữa trị thế? Đã dùng loại thuốc thang gì vậy?”.

“Có mời bác sĩ nào đâu, toàn là Eney dùng thảo dược đắp lên thôi”.

“Eney?”.

“Chính là gã lính đánh thuê con lai ấy”.

“Là loại thảo dược gì?”.

“Ai mà biết được, đều là một đồng lá xanh lè”.

Victor cực kỳ bất mãn với kiểu trả lời qua loa này, đang muốn hỏi tỉ mỉ hơn về hình dạng phiến lá, trên boong thuyền lại chợt vang lên tiếng ồn ào. Con thuyền Diêm Vương đậu tại bến cảng còn chưa xuất phát, những tiếng kêu phẫn khích khi thuyền nhổ neo thế này không nên xuất hiện mới phải.

Anh chàng bác sĩ bỏ chiếc kéo xuống, lớn tiếng gọi người hỏi han tình hình bên ngoài, nhưng gọi mấy tiếng liền cũng không thấy ai đáp. Đột nhiên nhớ ra lúc Hayreddin rời đi, ánh mắt lóe lên một tia sáng rất kỳ lạ, Victor chỉ nói một câu “Tôi ra ngoài xem thử”, rồi bỏ Nick ngồi trên giường, chạy ra khỏi phòng ngủ của thuyền trưởng.

Đi xuống tầng dưới, trên boong thuyền là cảnh tượng chen vai huých cánh, đám cướp biển ai có thể rời khỏi vị trí làm việc được đều chạy cả tới đây, người chen ta lấn như đang xem kịch hay, nhìn thấy anh chàng bác sĩ đi đến mới xích ra, Victor đoán không sai, trên boong thuyền có một người không phải là thuyền viên của Sư Tử Đỏ.

“Xử đẹp thằng đó đi! Bắt đi trên ván gỗ làm mồi cho cá mập!”.

“Treo nó lên để mặt trời ở Tunisia sấy khô nó!”, “Hay là quật cho một trận rồi ngâm nước biển tắm luôn, ha ha ha!” Từng trận huýt sáo la ó và tiếng cười điên loạn vang lên giữa đám cướp biển, Victor ghé tòm tránh xa ra đám cơ thể hôi thối đó, giẫm lên trên một chiếc rương gỗ để nhìn rõ hơn. Chỉ thấy chính giữa đám đông có một gã con lai hai tay bị trói, đôi mắt màu vàng kim giống như mắt của một con thú bị vây khốn bắn ra ánh nhìn thù địch. Thân hình hằn rấn chắc, bên dưới chiếc áo sơ mi không tay rách nát lộ ra làn da nâu rám nắng sáng bóng, cơ bắp trên cánh tay gồ hằn lên dưới lớp dây thừng.

Bản lĩnh chạy trốn của Sói Đất là số một, nếu lúc ấy rời khỏi Tunisia, hẳn sẽ giống như một con cá lặn dưới biển sâu không để ai bắt được. Nhưng trong lòng hằn ăm ắp nhớ thương Nick, nên chạy được vài dặm đã quay ngược lại, ẩn nấp trên bến thuyền định trộm nàng về. Nhìn thấy đám thuyền viên trên thuyền Diêm Vương không ngừng bổ sung thêm thức ăn nước uống, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát ra khơi, lòng hằn nóng như lửa đốt, mấy lần muốn tìm cơ hội lên lên thuyền, kết quả là vừa hay sập bẫy, bị đám hải tặc chờ đợi đã lâu dùng súng tóm sống.

Hayreddin chậm rãi bước ra từ trong đám đông, hai tay giơ lên giữa không khí, âm thanh ồn ào huyền não đầy hưng phấn của mấy trăm người lập tức im bật.

“Cởi dây thừng ra, trả vũ khí lại cho cậu ta”.

Mệnh lệnh rõ ràng quyết đoán không cần lời giải thích, một tên cướp biển lập tức dùng dao găm cắt đứt sợi dây trói hai tay Sói Đất, ném trả lại thanh đao lưỡi ngắn tàn tạ vào lòng hằn, đám thuyền viên

vây xung quanh cũng tự giác lùi ra xa, nhường lại khoảng đất trống cho hai người. Eney cong lưng gập người nắm chặt lấy thanh đao cong, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên tấn công, nhưng ở vào tình trạng bị bao vây như thế, trừ phi xảy ra kỳ tích, nếu không khả năng sống sót là không có.

“Kiểu đối thủ tôi ghét nhất chính là như cậu... âm hồn bất tán như một con rệp, còn chưa kịp giao đấu đã nhanh chân bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu”.

Cách đây ba tháng, gã con lai trước mặt đây đã phá hỏng biết bao nhiêu chuyện quan trọng của hắn, cướp mất đội trưởng đội xung phong của hắn, thủ lĩnh đám cướp biển mái tóc đỏ rực, sắc mặt thâm trầm khủng bố, giọng nói không lớn, nhưng mọi người trên boong thuyền đều nghe thấy rõ từng lời.

“Nghe nói cậu là con ma nước, vậy miễn cái màn đi trên ván gỗ nhảy xuống biển đi. Để tôi chiêu đãi cậu, có muốn chơi trò gì khác không?”.

Eney biết hôm nay lành ít dữ nhiều nên không dám tiếp lời, chỉ nín thở chờ thời cơ, hạ quyết tâm có chết cũng phải kéo theo vài tên chết cùng.

“Chìa khóa”. Hayreddin chìa tay: “Chìa khóa của chiếc vòng trên cổ, ngoan ngoãn giao ra đây, tôi sẽ để cậu chết được thoải mái”.

Sói Đất rùng mình ớn lạnh.

Chìa khóa của chiếc vòng cổ nô lệ là đại diện cho quyền lợi sở hữu của chủ nhân, giao nó ra đồng nghĩa với việc hãn tự nguyện từ bỏ Nick.

Nick. Trong lòng Sói Đất thầm gọi cái tên vẫn luôn quấn quanh trong giấc mơ của hắn. Nàng tù binh nhỏ bé với làn da tuyết trắng! Yêu tinh từ thần trời ban cho hắn! Nick bé nhỏ, người hắn đã hết lòng chăm sóc, thay băng tét tóc đuôi sam mỗi ngày! Cô gái duy nhất trên đời nhớ tên của hắn! Nàng gọi hắn là Eney, ra ám hiệu bảo hắn hãy trốn đi.

Sói Đất hạ quyết tâm, kéo chiếc chìa khóa dưới cổ ra, giơ lên trên cao, để ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nó.

“Rất thức thời đấy! Cũng không phải loại hết thuốc chữa”. Hayreddin giơ tay ra.

Tất cả đều cho rằng gã con lai đã khuất phục đầu hàng, nhưng trái với dự đoán của tất cả mọi người, trước mặt mấy trăm thuyền viên, Sói Đất há to miệng rồi ném chiếc chìa khóa vào trong, nâng cằm lên nuốt vật nhỏ bé ấy xuống bụng.

“Của tôi! Cô ấy là của tôi! Không cho ai hết!” Eney hét lớn một câu, vung tay rút đao, chuẩn bị liều mạng.

“Ây dà... làm người ta thất vọng quá...”. Hayreddin khẽ lẩm bẩm.

Cơ thể Sói Đất cường tráng, động tác nhanh nhẹn, cũng từng trải qua nhiều năm rèn luyện cạo sát. Hẳn vốn tưởng mình có thể cầm cự được một lúc, nhưng cái bóng đỏ trước mặt vụt lóe lên, ngay cả cơ hội để tránh né cũng không có, hắn đã trúng ngay một cú đâm rất mạnh vào má, văng ngang ra như một con búp bê nát, va vỡ ba bốn chiếc thùng gỗ, run rẩy ngã nhào vào đồng mảnh vỡ.

“Ai ui!!!” Tuy rằng không đánh vào người mình, nhưng Victor vẫn không kìm được kêu lên một tiếng, nheo mắt quay đầu sang phía khác.

Nhất định là đau muốn chết luôn! Rất hiếm người được chứng kiến kỹ thuật tấn công tay không của Hayreddin, những tin đồn kiểu như “Một cú đâm của thuyền trưởng đánh ngã được cả lạc đà”, hay “Thuyền trưởng sẽ vặn đầu của kẻ địch từ đằng trước ra đằng sau” được lưu truyền rất rộng rãi. Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên rõ ràng, bị quái lực của Hayreddin đánh trúng chính diện, vỡ cầm hoặc gãy mũi là điều chắc chắn, và di chứng sẽ khiến thẳng nhóc kém may mắn này đi lảo đảo như say rượu trong suốt hai, ba ngày sau.

Sói Đất không biết tự lượng sức, khiêu khích mình trước mặt mọi người khiến Hayreddin nổi điên, hắn sải bước qua đồng mảnh vỡ, giẫm lên cổ tay Sói Đất, cúi người đè xuống yết hầu, ấn chặt đầu gối lên vùng bụng của Sói Đất.

“Thằng oắt tạp chủng”. Hayreddin lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Eney, rút một con dao găm từ thắt lưng ra, nhắm thẳng xuống vị trí dạ dày của Sói Đất.

Eney bị đánh máu me đầm đìa mặt, đầu óc xây xẩm choáng váng, giờ cổ họng và phần bụng bị khống chế, không có sức lực đâu để đánh trả, nguy cơ trước mắt là sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

“Khoan đã! Hãy, thuyền trưởng chờ một lát!”.

Victor nhảy từ trên chiếc rương gỗ xuống, vội vội vàng vàng gạt đám người ra chen lên. vẻ dịu dàng kiên nhẫn vừa nãy thể hiện trước mặt Nick chỉ là một phần tính cách của Hayreddin mà thôi, Victor biết, thật ra bản tính của hắn vô cùng tàn nhẫn bạo lực, phanh ngực mổ bụng kẻ thù để lấy ra thứ gì đó, hắn không hề có bất kỳ trở ngại tâm lý nào.

“Cậu có ý kiến hả?” Con dao găm đã chọc nửa tấc vào da, giọng điệu của Hayreddin không tốt lắm.

“Không, chỉ là tôi cảm thấy còn có cách khoa học hơn”. Trong lòng Victor nhớ đến phương pháp phối hợp các loại thảo dược trị bỏng, quyết định ra tay giúp đỡ một người xa lạ:

“Giao cho tôi đi thuyền trưởng, chỉ cần một lọ glycerol^[1] thôi, dốc đổ từ trên xuống dưới, lát là ra ngay”.

[1] Glycerol là một chất có tác dụng làm nhuận tràng.

Hayreddin cau mày, khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ chán ghét: “Có những lúc thật sự không tài nào hiểu nổi cậu đang nghĩ gì, khi thì sạch sẽ thái quá đến phát ón, khi lại làm những việc còn kinh tởm hơn cả phanh ngực mổ bụng”.

“Vì sự tiến bộ của y học, tất phải có hy sinh!” Anh chàng bác sĩ nói dối mặt không biến sắc, nhân cơ hội cúi người xuống quan sát thương thế của Eney, vừa thì thầm nói với Hayreddin: “Giao cho tôi, tôi có việc muốn hỏi cậu ta”.

Victor đã làm công việc này trên thuyền cướp biển được bốn năm rồi, Hayreddin biết anh ta không phải là thánh nhân từ bi gì, đã không cho giết người, nhất định là có nguyên nhân gì đó. Vì thế, hắn liền rút con dao găm ra nhét trở lại thắt lưng, dặn dò hai tên thủ hạ đáng tin cậy kéo Sói Đất đến phòng y tế.

Trong lòng đám cướp biển đã từng tiếp nhận màn “điều trị bằng glycerol” đến mức không thể khép mộng lại được này đều cảm thấy sợ hãi, âm thầm thờ dài cho vận mệnh của gã con lai tạp chủng. Đang ở trạng thái vô thức lại còn rơi vào tay bác sĩ, ngoài rửa ruột ra, sẽ còn phải chịu những chuyện đáng sợ hơn nhiều... Thằng nhóc đáng thương, thà bị thuyền trưởng phanh ngực ra còn hơn!

Chương 6: Giao dịch

Xử lý mớ rắc rối trên boong thuyền xong, Hayreddin quay lại phòng ngủ, quả nhiên không ngoài dự đoán, Nick ngã sõng soài từ trên chiếc giường mềm xuống tấm thảm dày, tay chân giãy giụa bò lết khó khăn về phía cửa.

“Không nhìn ra em lại quan tâm đến thằng oắt tạp chủng kia đến vậy”. Hayreddin mĩa mai lạnh lùng.

Nick đoán Sói Đất đã lên thuyền tìm nàng, sợ là lành ít dữ nhiều, trong lòng thấp thỏm lo lắng, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ biết ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát Hayreddin. Quần áo vẫn sạch sẽ, nhưng trên đốt ngón tay phải lại dính rất nhiều vết máu khả nghi. Cái gã kỳ quái với đôi mắt màu vàng kim ấy đã chết rồi sao? Thấy bộ dạng lo lắng nhưng không dám hỏi của nàng, trong lòng Hayreddin lại càng khó chịu. Hắn liền đi tới ôm Nick lên ném xuống giường, tìm một cái khăn lau đao ra sức lau sạch tay, cứ như thể trên đó dính thứ gì rất tởm lợm.

“Tạm thời chưa chết được đâu”.

Hai bả vai căng cứng của Nick liền thả lỏng đôi chút.

Hayreddin đang lau tay, khước mắt liếc thấy dáng vẻ thả lỏng của Nick, nhớ đến cảnh thằng nhãi kia nuốt chiếc chìa khóa xuống bụng, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa không tên. Hắn ném mạnh tấm khăn xuống sàn, đứng bật dậy, mở chiếc tủ quần áo bằng gỗ hồ đào cạnh đầu giường, lôi ra một chiếc rương gỗ bọc sắt cũ kỹ.

Nick là người tinh mắt, nhận ra ngay đó là đồ của mình: “Ôi thuyền trưởng, ngài còn giữ lại giúp em à”.

Sau khi thuyền viên chết, trừ phi có di chúc để lại cho người thân trên bờ, còn không, những di vật của họ sẽ được mang ra đấu giá công khai. Nick cứ tưởng rằng đồng của cải mình tích lũy lâu nay đã

bị bán hết cả rồi, nên giờ nhìn thấy chiếc rương, đương nhiên rất vui vẻ.

Một cái áo sơ mi còn tương đối mới, hai cái áo để thay đổi, một chiếc áo giáp lót, một cái quần dài, hai chiếc quần đùi ngắn, một chiếc áo khoác dày mặc khi trực đêm, ba sợi dây buộc tóc, mười lăm viên đá cuội, tám quân cờ bằng thủy tinh màu sắc sặc sỡ không đủ bộ, hai món đồ chơi binh sĩ đã tróc sơn, một chiếc vòng đeo tay, một lá bài cũ, một quyển sổ thu chi... Không cần mở rương, bên trong chỉ toàn là quần áo cùng đủ thứ đồ chơi thượng vàng hạ cám cũ rích, Hayreddin biết tỏng rồi. Suốt những đêm mất ngủ, hắn thường khóa cửa phòng lại, trong tiếng sóng cuộn bên ngoài cửa sổ, hắn lôi những di vật của “con bé đáng thương ấy” ra cẩn thận kiểm kê... Giờ ngẫm lại, chuyện này thật đúng là nực cười, hắn chỉ muốn tặng luôn cho mình một phát súng.

Giả chết, mất tích, vờ mất trí nhớ, bị thương, bảo vệ một gã đàn ông xa lạ, trong vòng ba tháng xảy ra đủ thứ chuyện khiến người ta cảm thấy bức bối, nhất định phải có một cái hố để trút giận!

“Trong đây có di vật nào của chú em để lại không?” Hayreddin sầm sì hỏi.

“Không, sao vậy?” Nick định lấy lại đồ đạc của mình, nhưng thuyền trưởng lại nhắc chiếc rương lên, đi tới bên cửa sổ và mở cửa sổ ra.

“Ấy, thuyền trưởng, thuyền trưởng? Ngài định làm gì vậy?” Nick bối rối không hiểu gì, nhưng trong lòng lại thoáng mang theo dự cảm không lành.

Chỉ thấy thuyền trưởng vung cánh tay rắn chắc, dùng sức nhắc chiếc rương gỗ bọc sắt lên, sau đó buông tay, chiếc rương gỗ liền bay ra ngoài, vẽ lên một đường cong trong không khí, vang lên một tiếng “tùm”, rơi xuống đáy biển, bọt nước bắn tung rồi rơi xuống, biến mất không còn dấu vết.

“Á, á, á! Của em... của em!” Mắt rồi lại có được, trong chớp mắt có được rồi lại mất đi, Nick trợn mắt há hốc mồm nhìn gia tài của mình biến mất trong làn nước biển xanh lam, không thốt nổi lên lời.

Hayreddin thở một hơi dài vô cùng sáng khoái, niềm vui của sự trả thù lại một lần nữa khiến nụ cười quay trở về trên khuôn mặt hắn: “Mấy món đồ chơi rách nát này nên vứt đi từ lâu rồi mới đúng, đương nhiên, nếu bên trong có cả những thứ Tóc Vàng để lại cho em, thì lúc này tôi sẽ càng thấy vui hơn nữa”.

Nick biết một khi thuyền trưởng đã nổi cáu thì không nên phản kháng, mặt ỉu xìu như đũa đám.

Sau đó, Hayreddin lôi tờ khế ước bằng da dê từ bên trong ngăn kéo, roẹt một tiếng, xé thành hai mảnh ngay trước mặt nàng.

“Tiếp theo, đội trưởng đội xung phong của tôi, em chính thức bị khai trừ. Từ nay về sau, trong đội thuyền của Sư Tử Đỏ tôi sẽ không có người nào tên là Nick nữa”.

Như bị một quả chùy giáng mạnh xuống, đầu óc Nick vang lên những tiếng ong ong.

Cuối cùng hắn đã nói ra rồi! Sẽ không còn ngày trả lương nữa, không còn nhìn thấy những đồng xu vàng sáng lấp lánh nữa, không còn được chơi đánh bài cùng các anh em nữa, quãng thời gian tốt đẹp ngày nào cũng được ăn bánh mì trắng đến no căng sẽ biến mất mãi mãi! Thuyền trưởng, hắn, ngay trước mặt nàng, nói rằng không cần nàng nữa... Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đòn này thực sự quá mạnh, mạnh đến nỗi vượt qua cả giới hạn chịu đựng. Sắc mặt Nick tái nhợt, lồng ngực trống rỗng, dường như chỉ trong nháy mắt, một phần linh hồn đã bị móc ra. Lại có thêm một cơn sóng ngầm chua xót mà mãnh liệt, từng đợt từng đợt dâng lên cuộn trào, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra từ cổ họng.

“Em sắp khóc đấy à?” Hayreddin bình tĩnh hỏi.

Nick mấp máy cánh môi, nhưng cổ họng lại vừa khô vừa sạn, không thể nói được tiếng nào, chỉ có thể ngậm miệng, nghiến chặt răng.

Hayreddin cúi đầu nhìn về mặt nàng, khuôn mặt rõ ràng như muốn khóc, nhưng lại không biết nên bật ra tiếng khóc như thế nào, đột nhiên, hắn thấy mềm lòng. Màn trêu chọc trả đũa của hắn vốn dĩ còn có thể giả vờ độc ác tàn nhẫn thêm chút nữa, nhưng đối với một đứa trẻ ngay cả việc khóc cũng không biết, hắn chẳng nỡ lòng nào xuống tay tiếp tục bắt nạt thêm.

Lần này, đến đây là dừng lại vậy. Sau này sẽ dần dần dạy cho em hay, thế nào là khóc, thế nào là cười, thế nào là tự do thể hiện cảm xúc ở trước mặt tôi.

“Em có hai lựa chọn”. Vua cướp biển tâm địa xấu xa cuối cùng cũng mở miệng, nói ra mục đích của mình: “Một là, lên bờ đến sống trong tòa lâu đài của tôi, trở thành người phụ nữ của tôi; hai là, ở lại

trong căn phòng này, trở thành người phụ nữ của tôi. Còn Hải Yêu Nick sẽ coi như không tồn tại, nhưng Nicole cá khô thì có thể coi như bù đắp tạm thời cho tổn thất của tôi”.

Nick ù lì chả hiểu gì.

Vừa mới chịu một cú sốc nặng nề vì bị sa thải xong, thì giờ có vẻ ông chủ lại đang ngậm ám chỉ có một lối ra rất xán lạn.

Trở thành người phụ nữ của thuyền trưởng, bù đắp cho sự tổn thất của thuyền trưởng, ngủ cùng với thuyền trưởng. Ý này rốt cuộc là thành lập “mối quan hệ nam nữ bình đẳng miễn phí”, hay “bao nuôi có trả phí”?

Nick tham tiền đương nhiên là muốn chọn cái thứ hai, nhưng nàng vẫn còn nhớ rất rõ chuyện xảy ra khi mở miệng đòi tiền lần trước. Thuyền trưởng đã hung hăng đánh mông nàng một trận. Nhưng mà, nhưng mà, được một người giàu có như thuyền trưởng bao nuôi thì sẽ tuyệt vời biết bao! Nick thực sự khó lòng từ bỏ được “tiền đồ” này, muốn hỏi nhưng lại không dám, nuốt nước bọt ừng ực, khổ sở ngẫm nghĩ ý nghĩa thực sự trong lời nói của Hayreddin.

Khuôn mặt nhỏ ngập mầu thuẫn viết đầy mấy chữ “xin được bao nuôi”, Hayreddin dùng đầu gối cũng có thể biết được Nick đang nghĩ gì. Lần trước nữa bảo nàng mang quân đi mai phục, nàng lại chạy lên bờ phóng hỏa; lần sau này dặn nàng trấn giữ con thuyền Hải Yêu, kết quả nàng trấn giữ mãi cho đến khi chìm luôn cùng với thuyền. Hayreddin thực sự đã khắc cốt ghi tâm với cô nhóc chết tiệt có đầu óc trái với logic số đông này rồi, hẳn hiểu rằng nếu như lần này không giải thích cho rõ ràng, nói không chừng đến một lúc nào đó, nàng sẽ lại nảy ra những suy nghĩ lung tung.

“Muốn hỏi gì thì hỏi cho kỹ càng vào, giá cả, thời gian, chất lượng, nói một lần cho rõ ràng hết đi. Anh em ruột thịt cũng phải tính toán sòng phẳng, chúng ta ký kết hợp đồng giấy trắng mực đen, không cần phải khách khí”. Hayreddin vui vẻ mở rộng chủ đề.

Trong mắt, trong cổ họng của Nick đầy ứ những câu hỏi, nghe ra ý thuyền trưởng thật sự muốn trả tiền, khuôn mặt nhỏ lập tức giống một đóa hoa hướng dương đón ánh mặt trời, nở bung rực rỡ, nghển cổ lên hỏi:

“Bao theo tháng hay bao theo năm? Trả trước bằng tiền mặt hay viết giấy đảm bảo? Ăn ngủ cũng sẽ lo chứ?”.

“Tùy em chọn, bao theo năm thì lấy lương theo năm, bao theo tháng thì cuối tháng quyết toán, dựa theo nguyên tắc cũ trên thuyền, thanh toán bằng tiền mặt. Ăn ở cùng với tôi, em không thiệt đâu”.

Nick hiểu rằng sau này lại được sống những ngày tháng tươi đẹp cơm no rượu say, hai mắt càng sáng hơn, giống hệt như châm lửa đốt một thùng dầu cá voi tinh chất: “Vậy tôi chọn quyết toán theo tháng!”.

“Được, mỗi tháng hai đồng vàng”. Khóe miệng Hayreddin nhếch lên, không ngoài dự đoán nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt Nick u ám đi đôi chút.

“Hai đồng vàng...”. Nick căn môi suy nghĩ, trước khi nàng bị thương rời khỏi vị trí công tác, thu nhập hàng tháng của đội trưởng đội xung phong cũng là ba mươi đồng vàng.

Đương nhiên mức độ nguy hiểm cách nhau một trời một vực, nhưng sự chênh lệch tiền lương lớn như vậy vẫn khiến nàng cảm thấy hơi tiếc nuối.

“Thuyền trưởng, tăng thêm chút nữa đi?” Nick mở to mắt, dùng giọng điệu “dịu dàng, uyển chuyển, hàm súc” nhất có thể để cò kè mặc cả.

Hayreddin khoanh tay cười khê: “Vậy em muốn lấy bao nhiêu? Tôi nhớ lúc em bao nuôi cô nàng hoa khôi của Algiers, một tháng cũng chỉ cho cô ta ba đồng, lại còn không bao ăn ở nữa chứ”.

Nick nhớ tới bầu ngực đầy đặn và khuôn mặt kiều diễm của Sierra, tâm trạng lập tức bình tĩnh lại. Việc nắm bắt giá cả thị trường nàng cũng chẳng phải là tay mơ, tiền nào của nấy, người đẹp khuôn mặt yêu kiều thân hình quyến rũ tính tình dễ chịu mỗi tháng vài đồng bạc đã được coi là lương cao lắm rồi, chịu bỏ ra mức giá hai đồng một tháng cho cái thân hình vừa gầy dẹt như cá khô lại vừa tàn phế này, thuyền trưởng quả thực đã đạt một trăm điểm về độ hào phóng rồi.

Thuyền trưởng đã cho phép hỏi chuyện thật kỹ càng, Nick tranh thủ hỏi luôn cả những chi tiết vụn vặt nhất. Vừa nãy thuyền trưởng vút hết của cải trong chiếc rương của nàng xuống biển, việc bố

sung những thứ này cũng phải hỏi cho rõ ràng. Nàng đếm đầu ngón tay, liệt kê tất cả những món đồ mình có thể nhớ được ra: “Đồ ăn vặt, đồ dùng hàng ngày, quần áo để thay giặt...”.

Hayreddin thông tay xuống, có chút mất kiên nhẫn: “Em đi theo tôi hai năm, đã bao giờ tôi để em phải thiếu những thứ đó chưa? Quần áo trang sức đương nhiên sẽ do tôi chuẩn bị rồi, em mặc mấy cái đồng giẻ rách này ra ngoài, người bị mất mặt sẽ là tôi. Người phụ nữ của Hayreddin sao có thể mặc cái loại quần đùi ngắn cũn cỡn vá mông như thế kia được, còn muốn hỏi gì nữa không?”.

Nick hoàn toàn không có hứng thú tìm hiểu kiểu dáng các loại quần lót, nhưng ý thức được chiếc rương chìm sâu dưới đáy biển kia có thể biến thành một quả trứng vàng, nên không có ý kiến gì nữa, híp híp mắt thể hiện vô cùng hài lòng.

“Vậy xong, giờ nói về điều kiện của tôi”. Hayreddin thu lại nụ cười, sầm mặt xuống, “Cái giá mà tôi đưa ra là độc quyền, nếu em còn dám ăn cây táo rào cây sung, bắt cá hai tay lén lút trèo tường, rồi nhiệm phải thứ bệnh tật gì đó, ông đây sẽ băm vằm em ra làm mồi cho cá đấy nhé!”.

Nick ra sức lắc đầu nguầy nguậy, hai cái đuôi sam ngắn vung bên này vẩy bên kia nói: “Không dám đâu! Tôi nhất định sẽ giữ thân trong sạch, sáng suốt giữ mình, có trèo cũng chỉ trèo tường của thuyền trưởng, có lên cũng chỉ lên giường của thuyền trưởng!”.

Hayreddin nhướn nhướn mày, cố ý trưng vẻ mặt cực kỳ nghi ngờ quan sát nàng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Xem biểu hiện sau này của em đã”.

Ở vào cái thời đại bệnh tình dục tràn lan khắp nơi này, tỉ lệ mắc bệnh của đám cướp biển trên thuyền quả thực khiến Victor cảm thấy tuyệt vọng, về phương diện phụ nữ, Hayreddin quả thực rất tiết chế, một mặt do công việc bận rộn, mặt khác cũng là vì phòng bệnh.

Hai người bàn bạc rõ ràng tất cả mọi điều khoản như đàm phán kinh doanh, sau khi ký tên điểm chỉ lên tấm giấy da dê, bản hợp đồng coi như đã hoàn thành. Nick không những không thất nghiệp, mà còn hoàn thành được giấc mơ cuối cùng “được một người đàn ông anh tuấn lắm vàng nhiều của bao nuôi”. Viễn cảnh công việc tương lai lại trở nên vô cùng khả quan, nàng sung sướng hí hửng nhào vào lòng Hayreddin, chu môi lên đòi một nụ hôn mang theo hương vị bạc hà làm khoan tạm ứng, bàn tay thuận thế vói vào trong vạt áo để hở một nửa của đối phương.

Hayreddin hôn nàng, tóm chặt lấy bàn tay sà sờ tới sờ lui kia lại.

“Được rồi, không đến mức em vừa bàn chuyện làm ăn xong đã muốn làm luôn đấy chứ”.

Nick dựa đầu vào lồng ngực thuyền trưởng, bật cười hì hì. Không phải nàng háo sắc quá độ, chẳng qua trước giờ nàng luôn tuân theo nguyên tắc làm gì cũng phải thích mới làm, chủ động tích cực công tác, thuyền trưởng trăm ngàn điều tốt như vậy, mình cũng quyết không thể lười biếng phụ lòng hãnh được.

Quãng thời gian chưa đến một ngày mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, Hayreddin ôm lấy Nick nói chuyện một lúc, chưa được bao lâu, nàng đã bắt đầu gà gât mơ màng, mí mắt díp lại. Trọng thương chưa khỏi, lại nằm liệt giường ba tháng nên tinh thần và thể lực của Nick kém xa so với trước.

“Tôi muốn ăn cá tuyết rưới nước sốt do Theuriau làm, còn cả phô mai nướng, cả món bánh ngọt nhồi thịt Pastilla nữa...”.

“Bánh ngọt nhồi thịt thì để lên bờ rồi tính, sẽ không thiếu phần của em đâu, giờ ngủ một giấc trước đi đã, ngủ dậy rồi sẽ ăn cơm”. Hayreddin rót một chén nước bón cho nàng, ôm vào lòng gỡ hai cái đuôi sam ra, cẩn thận không động đến vết thương rồi đặt nàng nằm xuống giường. Nick theo thói quen vùi đầu vào ngực hãnh, không quan tâm đến việc thời tiết nóng nực, có thể rúc bao nhiêu thì rúc bấy nhiêu.

Hayreddin ôm lấy Nick, cảm thấy buồn cười vì cuộc tranh luận mãi không dứt xoay quanh hai đồng xu ban nãy.

Hãnh rất thích trêu nàng, nhìn nàng lúc căng thẳng lo lắng lúc lại vui vẻ hạnh phúc, ánh mắt thay đổi liên tục. Thật ra tất cả những chuyện xảy giữa hai người có thể nói là thuận theo tự nhiên, hãnh không nghĩ màn giao dịch tiền bạc lại trở nên trần trụi như thế, nhưng chính nó lại mang đến cảm giác an toàn cho Nick.

Nàng gác cánh tay mềm oặt của mình lên eo hãnh, người luyện võ đều như vậy cả, chỉ cần bỏ bê luyện tập, cơ bắp rắn chắc sẽ nhanh chóng biến mất. Thân hình nhỏ bé này hiện giờ vẫn còn mềm mại ấm áp, nhưng rất có thể không bao lâu nữa, một bộ phận sẽ phải thay bằng một thứ chân, tay giả

cứng quèo, lạnh lẽo như băng. Nàng giảo hoạt tinh quái như vậy chỉ vì cuộc đời đã mất mát quá nhiều, còn những thứ có được lại quá ít.

Vì thế, miễn là thứ gì nàng thích, hẳn sẽ dốc hết sức làm cho nàng.

Hayreddin vỗ nhẹ lên lưng Nick, chính hẳn cũng nhắm mắt lại. Hẳn giống như con rồng lớn tìm được kho báu đánh mất đã lâu, hoàn toàn thoát khỏi cơn phần nộ và nóng nảy thất thường, giành lại sự yên ổn và bình tĩnh. Tuy thứ báu vật này đã bị hư hỏng đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn quay về bên hẳn, con rồng giấu bảo bối xuống dưới bụng, thỏa mãn chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhận được sự bao nuôi như ý nguyện, con nhóc Nich nhất thời vút luôn Sói Đất ra khỏi đầu, vừa lòng thỏa ý đánh một giấc. Còn phía Eney lại là địa ngục, hai tình trạng hoàn toàn khác nhau.

Hai chân hai tay bị dang ra, trói giữa mặt lên bằng một sợi dây thừng chắc chắn trên giường bệnh, hẳn cố đè nén cảm giác hoảng loạn, nhìn chăm chăm vào động tác của người đàn ông đeo kính. Người đàn ông này vừa mới rạch hết quần dài và đồ lót của hẳn, hạ thể hoàn toàn lộ hết ra ngoài, vệ sinh sạch sẽ, cạo lông, cứ như vậy, “chuôi dao” của Sói Đất trần truồng phơi bày trong không khí.

“Rốt cuộc người muốn, muốn, muốn làm gì!!”.

“Cứ thư giãn đi, chỉ là một ca tiểu phẫu thôi mà, sẽ nhanh lành lắm... à, đương nhiên, nếu đến lúc đó cậu vẫn chưa bị thuyên trường xử đẹp”.

Victor dùng rượu rửa tay, những ngón tay thon dài tuần tra trên dụng cụ đựng trong khay như thể đang nhảy múa trên những phím đàn. Những con dao bạc, những chiếc cưa nhỏ, những móc câu bằng bạc với đủ các kích cỡ khác nhau được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, cuối cùng, hẳn chọn một món đồ thích hợp nhất, cầm lên tay đi về phía Eney.

“Đừng có giãy giụa... rất nhanh... rất nhanh sẽ xong thôi...”. Mắt kính và con dao bạc trong tay anh chàng bác sĩ lóe lên tia sáng trắng khiến người ta lạnh người, giọng điệu nhẹ nhàng giống như đang an ủi, nhưng lại ẩn chứa một loại hưng phấn kỳ dị khó gọi thành tên: “Cố chịu đựng một lát, sẽ qua nhanh thôi...”.

Eney có cảm giác nội tạng trong cơ thể mình như đang co rúm lại với nhau, sợ đến mức sắp nôn ra ngoài.

Thủ đoạn đám cướp biển dùng để đối phó với kẻ địch trăm kiểu kỳ quặc ngàn kiểu cổ quái, xử lý kẻ phạm vào tội “ăn vụng”, đương nhiên sẽ phải tiến hành trừng phạt từ căn nguyên rồi. Eney không phải là gã đàn ông nhát gan, nhưng đối mặt với nguy cơ bị thiến, cho dù có sắt đá đến mấy cũng phải run rẩy như lá cây trong gió lạnh. Hắn thà bị treo cổ chết luôn trên cột buồm, chứ không muốn phải chịu màn tra tấn giày vò vô nhân đạo thâm như thế này đâu.

“Cứ giết ta đi! Cứ giết ta đi còn hơn!”.

Eney dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ tổ khiến chân tay càng bị xước sát nhiều hơn, hoàn toàn không thể giãy thoát được, chỉ biết trơ mắt nhìn gã ác quỷ đeo kính kia bước tới... Loại thủ thuật này mất chưa đến mười phút đã xong, Victor lấy một chiếc khăn lụa tẩm rượu ra lau tay, nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Sói Đất, trong lòng dâng tràn cảm giác sung sướng đầy ác ý. Rất nhiều tên cướp biển dù đã biết sự thật trước khi tiến hành thủ thuật này cũng sợ đến mất hồn mất vía, huống hồ là tên nhãi này. Victor thừa nhận mình đang trả thù, suy cho cùng, từ lúc Nick mất tích cho đến khi bị thương, nàng đều không tránh khỏi mối quan hệ mật thiết với gã này.

Không phải là thiến, mà là chỉ một thủ thuật cắt bao quy đầu nho nhỏ mà thôi. Nguyên nhân của bệnh mụn rộp, lậu, ung thư dương vật, và những căn bệnh sinh dục ngoài việc do lây nhiễm ra, thì còn có vài nhân tố là do những chất cặn bã nằm giấu dưới da. Một trong mười tin đồn kinh dị lưu truyền trong đội thuyền, chính là sở thích biến thái của bác sĩ: Bắt được gã nào xui xẻo liền tiện tay cắt luôn bao quy đầu của gã ấy.

Victor vừa ngâm tẩm những dụng cụ vừa sử dụng, vừa hỏi Sói Đất bằng một giọng điệu vô cùng hứng thú: “Hình xăm trên người cậu rất thú vị, là những hình vẽ tổng hợp từ các ký hiệu thần chú có thứ tự quy luật, tôi thấy hộp sọ của cậu có đặc điểm của người da vàng, nhưng vẫn hơi khác so với người lai Đột Quyết ở Trung Đông... cha mẹ cậu là chủng người nào vậy? Cậu tới từ bộ lạc của nội địa châu Phi à, hay là từ một hòn đảo nhỏ của phương Đông?”.

Ngoài kiến thức chuyên ngành ra, anh chàng bác sĩ cũng cực kỳ có hứng thú với các môn khoa học như xã hội học nhân chủng học, động thực vật học, nhìn thấy những sự việc kỳ lạ mới mẻ đều rất thích hỏi cho rõ ràng. Nhưng Sói Đất vừa chịu một cú sốc quá lớn, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, hai cánh môi sưng chết mím chặt lại.

Victor thấy hẳn không chịu hé răng, liền thay đổi đối sách: “Không muốn nói ra lai lịch cũng chẳng sao, nhưng cậu nhất định phải nói cho tôi biết, những thứ thảo dược đắp lên vết thương của Nick là những giống cây gì? Cô ấy vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cậu không muốn vết thương của cô ấy sau này tái phát sẽ giằng vò cô ấy sống không bằng chết chứ hả?”.

Đúng như dự tính, nghe đến tên của Nick, vẻ mặt choáng váng tuyệt vọng của Sói Đất quả nhiên dao động, cổ họng khàn khàn, chậm rãi phun ra mấy từ: “Cỏ mắt ưng... sương yêu tinh... đất mẹ từ bi...”.

“Tôi đã ở cái đất Bắc Phi này lâu như vậy rồi nhưng chưa bao giờ nghe nói đến những loại cây như thế, tôi muốn tên khoa học của chúng! Những cái tên thông dụng thôi cũng được!”.

Nhưng Sói Đất đã lại ngậm chặt miệng, tiếp tục chìm vào trạng thái im lặng.

Victor liếc nhìn hẳn, gọi người vào cởi dây trói, đưa cho hẳn một cái quần lột ra từ một cái xác, sau đó lôi lên boong thuyền.

“Bác sĩ, xử lý thằng này thế nào đây?” Một tay thủy thủ lột mũ xuống cầm trong tay, hỏi anh ta với vẻ vô cùng tôn kính.

Anh chàng bác sĩ lật quyển sổ phác thảo ra, dựa vào trí nhớ vẽ lại hình xăm trên người Sói Đất, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên nói: “Cứ phơi ngoài nắng trước đi đã, đợi thuyền trường hứng lên, nói không chừng sẽ sử dụng vào việc khác cũng nên...”.

Sói Đất cứ như thế bị hai người đàn ông kéo đến boong thuyền, trói dang chân dang tay lên cột buồm chính.

Phơi nắng là một hình phạt của cướp biển, cùng với đi trên tấm ván được gọi là “nước lửa đan xen”. Dưới ánh mặt trời gay gắt trên mặt biển, cho dù chỉ làm việc trong một khoảng thời gian ngắn trên

boong thuyền thối cũng sẽ thấy miệng khô lưỡi ráo mồ hôi tuôn ra như mưa; một người bị ép trôi dưới ánh mặt trời lại không được uống nước, chẳng mấy chốc sẽ chết vì mất nước.

Eney như mất hết hồn vía ngoạ đầu sang một bên, mái tóc đen như mực che đi đôi môi khô nứt nẻ đến tứa máu của hắn, trong tình cảnh địa ngục được tạo bởi bầu không khí 40°C và ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, lượng nước trong cơ thể hắn bị ép cho cạn kiệt từng chút từng chút một, làn da bóng rát, bên trong đầu lưỡi và cổ họng như có một ngọn lửa đang cháy, trong ngoài hành hạ nấu khô hắn.

Trong cơn ảo ảnh mơ hồ méo mó giữa tiết trời khô nóng, dường như Eney nhìn thấy một đứa trẻ chân trần đôi mắt màu vàng kim bị đồng bạn bỏ rơi ở sa mạc Nam Mỹ, một mình bước đi trong nỗi tuyệt vọng và đau đớn, một con chim kền kền ăn xác thối bám theo như hình với bóng.

Chương 7: Quỷ kế của Victor

Một thanh niên lưỡi biếng nửa ngồi nửa nằm trên tấm thảm dày đặt tiền trong phòng ngủ của thuyền trưởng, sau lưng còn nhét một gối mềm, chân trái gác lên chân phải, nhàn nhã lật giở quyển sách ảnh về động thực vật phiên bản mới bằng tiếng Ý, không mấy may để tâm chăm sóc bệnh nhân của mình.

Nick nằm trên giường mềm, bên cạnh đặt vài cuốn truyện để đọc cho đỡ buồn, nhưng lại hoàn toàn không có tâm trí đâu mà đọc.

“Victor, chuyện vừa nãy tôi nói anh thấy có được không?”.

“À hừ...”.

“Anh giúp tôi việc ấy đi, cứu Eney, tôi nằm một chỗ ở đây chẳng tìm được ai nữa cả...”.

“Hả? Cô nói ai cơ?” Victor lại lật sang một trang khác, giả vờ như không hiểu những gì Nick nói: “Cuốn sách tranh động thực vật năm nay lại ra thêm bốn mươi tám loài mới này, còn đều phân biệt được rõ ràng lớp, chi nữa chứ, thời đại hàng hải vẫn đúng thật là thời cơ tốt nhất cho các nhà tự nhiên học. Chỉ đáng tiếc chúng ta di chuyển suốt trên Địa Trung Hải, ngay cả cơ hội nhìn ngắm Tân thế giới cũng chẳng có...”.

Anh chàng bác sĩ nói lan man dông dài, Nick chặt vật chống nửa người lên, lo lắng nói: “Anh biết rõ tôi đang nói tới ai mà! Chính là gã có đôi mắt màu vàng kim và hình xăm trên người đang bị trói trên cột buồm ở bên ngoài kia kìa!” Xưa nay nàng luôn là người độc lập dũng mãnh, những chuyện có thể dựa vào sức lực của bản thân thì chưa bao giờ làm phiền đến người khác, nếu không phải giờ bị tàn tật, nàng cũng sẽ không rơi vào tình cảnh phải cầu xin sự giúp đỡ của tay bác sĩ sức trói gà không chặt kia.

Victor nghịch nghịch đầu ngón tay đẹp đẽ của mình, cười khể đáp: “Nghe cô nói kìa, công tử tôi đây là một nhân viên bàn giấy, cũng chỉ khám bệnh đau răng cảm lạnh cho người ta, tiện thể nói chuyện phiếm cho đỡ buồn với bệnh nhân, sao làm được chuyện cứu vớt phạm nhân mắc trọng tội chứ?”.

“Anh làm được mà! Cũng đâu phải bắt anh đánh gục đám canh gác, chỉ là tranh thủ lúc mọi người không chú ý nối lỏng dây trói ra một chút thôi, hoặc là nhét cho một con dao nhỏ, Eney có thể tự mình bơi được...”. Nick khẩn thiết giảng giải mẹo vượt ngục cho Victor nghe, nhưng dáng vẻ của người này lại hoàn toàn không có chút hứng thú.

“Thứ nhất, một ngày hai mươi tư giờ trên thuyền không ngừng có người đi qua đi lại, ai giẫm một chân lên đuôi mèo thôi thì nội trong vòng ba phút đã truyền từ mũi thuyền đến đuôi thuyền, không thủ đoạn nào có thể qua được tai mắt của kẻ khác. Thứ hai, thẳng nhãi kỳ quặc kia chẳng có quan hệ gì với tôi, tại sao tôi phải mạo hiểm cứu hãn để thuyền trưởng trách móc?”.

Lý do vô cùng đầy đủ, từ lâu Nick đã biết rằng Victor rất lạnh lùng nghiệt ngã đối với những người không liên quan, giờ cũng chẳng tìm ra được lý do nào để thuyết phục anh ta. Nick cực kỳ thất vọng, cánh tay buông thõng, thân hình nặng nề trượt xuống giường.

Victor gập cuốn sách lại, bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Chỉ riêng một mình tôi ấy mà, chắc chắn không được rồi, nhưng trên thuyền, những kẻ nợ ơn tôi cứu mạng cũng phải đến mười, hai mươi tên...”.

Nghe được từ then chốt, Nick quay ngoắt đầu lại, hai mắt sáng ngời nhìn vào miệng anh chàng bác sĩ, chờ đợi những lời tiếp theo. Nhưng trái với dự đoán, tay bác sĩ lại không nói ra một cái tên, mà là một con số.

“Hai mươi đồng vàng”.

Victor nheo nheo mắt nhìn Nick, giơ hai ngón tay lên.

Hai mươi đồng vàng! Cho dù là ở Bắc Phi giá cả tăng vọt, khoản tiền cực lớn này cũng đủ để mua một trang trại nhỏ rồi! Trái tim nhỏ bé của Nick không kìm được run rẩy: “Cái gì! Những người đã được anh cứu mạng, giúp họ một chuyện còn con thôi không phải việc nên làm sao? Cần gì phải hối lộ nhiều thế?”.

Victor đứng dậy, vuốt phẳng những nếp gấp trên chiếc áo sơ mi lụa, nghiêm mặt nói: “Đúng là như vậy thật, nhưng đối với tôi, đây là một dự án lớn. Những chuyện vặt vãnh làm giúp cô hồi trước không tính, nhưng lén lút thả tù nhân không phải là chuyện nhỏ. Hai mươi đồng vàng này không phải là khoản hối lộ cho những người khác, mà là thù lao cô phải trả cho tôi”.

Chưa bao giờ nghĩ rằng anh chàng bác sĩ xuất thân quý tộc lại đòi hối lộ, trái tim Nick le lói một tia hy vọng hỏi: “Victor, anh đang đùa đúng không? Tiền lương của bác sĩ ngang với thuyền phó nhất rồi!”.

“Tiền gửi tiết kiệm của cựu đội trưởng Nick cũng đâu có thiếu, để tôi nhớ xem nào... hai trăm mười ba đồng lẻ năm xu đúng không? Hẳn là vẫn còn không ít chiến lợi phẩm chưa bán nhỉ?”.

Nghe thấy sự chú ý của Victor dồn cả vào số tiền vốn của mình, Nick lập tức mặt cắt không còn giọt máu: “Anh đúng là đang tống tiền! Tuy tôi có tí tiền gửi tiết kiệm thật, nhưng sau này sẽ không còn cơ hội có thêm thu nhập nữa!”.

“Đúng vậy, nhưng gã Sói Đất bé bỏng với đôi mắt màu vàng kim kia của cô chết đi sẽ chẳng thể sống lại được”. Victor nheo nheo mắt lật quyển sách tranh trên tấm thảm lên, gầy gầy mấy hạt bụi tưởng tượng trên bìa cuốn sách: “Có là anh em ruột thịt đi nữa, tiền bạc cũng phải sòng phẳng, cô cứ từ từ suy nghĩ đi, nhưng phải nhanh lên đấy, lúc này đi ngang qua, tôi thấy hẳn sắp thành Sói Đất rồi”.

Khuôn mặt Nick bắt đầu méo mó. Trong lòng nàng hiểu tay bác sĩ này chẳng qua chỉ muốn làm nàng đau đớn nên mới nghĩ ra thủ đoạn nham hiểm như vậy, nhưng điều đáng buồn là nàng lại không cách nào chống lại chiêu uy hiếp tàn ác này. Chỉ cần nghĩ tới khoản tiền khổng lồ cực lớn ấy, lục phủ ngũ tạng của nàng lại đau đớn dữ dội như thể bị xoay tròn vụn véo.

“Ấy, sao cơ vòng mắt và cơ cắn^[1] của cô lại giật kinh thể thời tiết nóng quá nên trúng gió à?” Victor giả vờ giả vịt nói kháy, rút một chiếc khăn tay lụa ra chấm chấm lên Thái Dương và trán Nick.

[1] Cơ vòng mắt: là một trong ba cơ mắt, có nhiệm vụ quan trọng để khép mắt. Cơ cắn: là một cơ thuộc nhóm cơ nhai, nguyên ủy ở cung gò má, bám tận ở mặt ngoài ngạnh hàm và góc hàm.

“Có thể, có thể giảm giá không? Chúng ta cũng là chỗ quen biết mà, tốt xấu gì cũng có thể coi là có duyên...”. Từ khoe miệng đến lông mày Nick đều đang giật giật, kéo tay áo của bác sĩ giãy giụa lần cuối.

“Rất xin lỗi”. Victor rút ống tay áo ra, một câu đập chết hy vọng cuối cùng của Nick: “Tóm - lại - không - mặc - cả”.

Thời tiết vô cùng tuyệt vời, có thể nhìn thấy rõ những con sóng lấp lánh ánh sáng trên mặt biển phía xa, vài chú chim hải âu chao liệng vòng quanh phần đuôi màu trắng của con thuyền Diêm Vương, dùng thứ ngôn ngữ của riêng chúng để truyền đạt tín hiệu. Hai người đàn ông đứng sóng vai trên mũi thuyền, thì thầm trao đổi chuyện gì đó với nhau.

“Báo giá hai mươi đồng vàng, giao dịch thành công. Mặt mũi con nhỏ chết tiệt đó lúc viết giấy vay nợ cứ như thể đang đi đưa đám”. Victor cực kỳ sung sướng, hai ngón tay kẹp tờ giấy có in dấu vân tay lắc đi lắc lại, tổng tiền Nick thành công có thể liệt vào một trong mười điều đặc ý nhất trong cuộc đời anh ta.

“Trong lòng cô ấy gã con lai đó đáng giá hai mươi đồng vàng, giá cũng có thể coi là không thấp đâu”.

“Phải chém đẹp cho chảy máu như thế mới được, vất vả cho cậu rồi”. Hayreddin thản nhiên nói.

Anh chàng bác sĩ nhét tờ giấy vay tiền vào trong túi, nghi ngờ hỏi: “Tại sao nhất định phải dùng cách này? Tên nhãi ấy căn bản không có sức cạnh tranh, ngài muốn giết chết hắn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?”.

“Trí nhớ của con nhỏ chết tiệt đó không tệ đâu, có nghĩa khí, có ơn phải trả, có thù tất báo. Bất kể thằng nhãi đó sống hay chết, trong lòng cô ấy sẽ luôn nhớ đến hắn. Sói Đốt đã chăm sóc cô ấy suốt

ba tháng trời, nếu tôi giết hẳn, hẳn sẽ trở thành cái rễ mọc trong lòng cô ấy mất. Nhất định phải khiến Nick bỏ tiền ra để báo cái ơn này, có thể mới vĩnh viễn cắt đứt được hậu họa”.

Victor xuất thân từ tầng lớp quý tộc, những chuyện như thế này từ nhỏ đã thấy nhiều, suy nghĩ một lúc, lập tức hiểu ý đồ của Hayreddin, không khỏi than thầm thủ đoạn của thuyền trưởng thật thâm hiểm. Con nhỏ chết tiết kia xưa nay là loại vất cổ chày ra nước, loáng một cái phải móc túi ra hai mươi đồng vàng để cứu người, sau này mỗi khi nhớ tới Sói Đất, trong lòng sẽ tràn đầy đau khổ, những hoài niệm lưu luyến sẽ chẳng còn lại được mấy phần. Còn thuyền trưởng, lại là tài chủ hàng tháng phát lương đầy đủ, khiến túi tiền của con nhỏ đó được căng phồng. Một mất một kiếm, hoàn toàn có thể đoán trước được sự lựa chọn của con quỷ kiệt si kia.

Hayreddin đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: “Đúng rồi, chìa khóa của chiếc vòng cổ đó đâu? Cậu lừa bịp vợ vẫn hai ngày trời, mà vẫn chưa lấy được ra à?”.

“Dù gì cũng nuốt xuống rồi, giờ lấy ra buồn nôn lắm!” Victor vắn cổ, khó chịu cau mày theo thói quen, không nhắc một chữ nào tới lời thề thốt thành khẩn của mình lúc trước. Thấy sắc mặt Hayreddin sầm xuống, anh ta mới nói: “Không phải chỉ là một cái khóa thôi sao, giờ đi một chuyến tới Florence, tôi quen một nghệ nhân cực giỏi, bất kể là kiểu khóa gì, trong vòng năm phút cũng có thể xử lý xong!”.

Tính cách công tử của Victor vẫn như vậy, một câu “đi đường vòng” nhẹ hều của anh ta cũng tốn mất một tuần lộ trình, Hayreddin nâng tay xoa xoa huyệt Thái Dương, hoàn toàn không còn lời nào để nói với gã cấp dưới không đáng tin này nữa.

“Thuyền trưởng, ngài tha cho thằng nhãi con lai đó đi, phơi mình giữa thời tiết này mà không chết, mầm non đờ đạn thế này tốt biết bao! Huống hồ người đánh bại đội trưởng sẽ được thay thế vị trí đội trưởng, chẳng phải là quy tắc cũ trên thuyền sao?”.

“Có mà do cậu chán quá, muốn tìm nguyên liệu chống lại sự già yò thì có!” Hàng lông mày của Hayreddin nhăn lại, nhưng không có ý định phản đối. Hẳn đã chứng kiến bản lĩnh của Sói Đất, từ sau khi mất đi Hải Yêu, quả thực Sư Tử Đỏ đang thiếu một tướng tiên phong để nâng cao thể diện, mà cướp biển ép buộc tù binh nhập bọn cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Trên vùng biển bao la rộng lớn ăn thịt người không thấy xương này, bất kể là hải quân hay những thùy thủ bình thường đều có một cuộc sống vô cùng khó khăn, thu thập ít ỏi lại còn bị đủ loại kỷ luật hà khắc kìm hãm. Một khi nhìn thấy cuộc sống tự do tự tại ăn miếng thịt lớn, uống cốc rượu to và khoản lợi nhuận kếch xù thu về của cướp biển, rất hiếm người có thể kháng cự lại sự cám dỗ này.

Sự sống chết của Sói Đất chẳng là gì đối với Hayreddin, nhưng việc Nick nằm liệt giường lại là nỗi lo lắng lớn của hắn, Hayreddin thúc giục: “Nếu cảm thấy buồn chán, thì thử nghiên cứu vết thương của Nick đi, nhất định phải cắt bỏ chân tay sao?”.

“Chuyện này tôi vẫn chưa thể cho ngài một đáp án rõ ràng được...”. Nói đến chủ đề chuyên ngành, câu từ của Victor liền trở nên thận trọng hơn: “Hệ thống y tế ở khu vực Trung Đông khác với châu Âu, tranh thủ cơ hội tới Thổ Nhĩ Kỳ, tôi tạm thời rời khỏi vị trí công tác, đến Học viện Y khoa của Suleiman Đại đế để nâng cao chuyên môn”.

Chỉ trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi đã phê duyệt xong ba nhiệm vụ có độ khó cao, một là hoàn thành việc tống tiền con nhỏ chết tiệt kia, hai là kiếm được một cơ thể sống làm đối tượng thí nghiệm, cuối cùng là nghỉ việc không lương giữ nguyên vị trí, Victor cảm thấy một ngày này vừa phong phú lại thành công. Anh ta thoải mái thong thả bước đến trước cột buồm, đánh giá gã phạm nhân đang bị trói chặt trên đó.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy lớp da lộ ra bên ngoài của Sói Đất đã bị cháy nắng nghiêm trọng, khoe miệng trắng bệch nhợt nhạt như một tờ giấy, nứt ra những vết rách rất sâu, ngay cả máu cũng đã đông khô lại. Hắn gục đầu xuống không nhúc nhích, nếu không phải lồng ngực vẫn còn đang khe phập phồng lên xuống, thoát nhìn hắn giống hệt một cái xác đã chết nhiều giờ. Victor dội một xô nước lạnh xuống đầu gã phạm nhân, Eney vốn dĩ đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu óc đang mờ mịt bị tạt nước lạnh, giật mình run rẩy ngẩng lên, theo bản năng liếm liếm số nước ít ỏi còn sót lại trên môi. Đợi đến khi nhìn rõ được người đến, toàn bộ cơ thịt trên người Eney căng cứng, đôi con ngươi lập tức co hẹp.

“Muốn sống không?” Victor nhàn nhã hỏi.

Sói Đất nghiêng chặt rằng không hé môi, không biết tên bác sĩ biển thái này lại muốn giờ trò gì ra để hành hạ hắn.

“Hiện giờ đang có một cơ hội rất hiếm có. Hải Yêu rơi xuống nước bị thương là do cậu, nên chức đội trưởng đỡ đạn... à không, là đội trưởng đội xung phong trên thuyền của chúng tôi tạm thời không có ai thay thế, thuyền trưởng đau vô cùng sâu não. Trước giờ phúc lợi và đãi ngộ của Sư Tử Đỏ rất tốt, chỉ cần cậu gia nhập, những chuyện trước đây có thể hoàn toàn xóa bỏ. Thế nào hả?”.

Nghe ra những lời này là dụ hàng, Sói Đất lại gục đầu xuống, rõ ràng không chút hứng thú.

Victor đã sớm tiên liệu được sự kháng cự của hắn nên không hề ngạc nhiên. Anh ta bước đến gần thêm một bước, nghiêng người ghé sát vào bên tai Eney khẽ nói một câu:

“Lẽ nào, lời cầu xin của Nick cậu cũng không nghe theo sao?”. Eney ngẩng phắt đầu lên, hô hấp trở nên dồn dập.

Anh chàng bác sĩ lấy thân mình che chắn tai mắt của những người xung quanh, móc từ trong túi ra một tờ giấy, giơ lên trước mặt Sói Đất. “Nhìn đi, đây là thư tự tay con nhóc ấy viết cho cậu, muốn nghe thử nội dung không?”.

Eney vội vàng gật đầu, đôi mắt màu vàng kim sáng bừng lên như được hồi sinh từ đồng tro tàn, như thể sinh mệnh đã quay về bên trong thân hình khô héo kia.

Victor cầm tờ giấy rồi mở ra, đây là tờ giấy vay nợ vừa nãy con nhỏ chết tiệt kia viết cho hắn, trên đó viết:

Nhân viên kế toán, thấy thư như thấy người. Tôi nợ bác sĩ Victor hai mươi đồng tiền vàng, xin hãy rút tiền mặt từ trong sổ tiền gửi của tôi trả cho anh ta. Nick.

Anh chàng bác sĩ nhìn chăm chăm vào tờ giấy, đọc to rõ ràng lưu loát lá thư tưởng tượng:

“Eney: Nhìn thấy thư như nhìn thấy người. Hãy tin tưởng vào bác sĩ, anh ấy là một người tốt (nhấn mạnh vào hai chữ người tốt), sẽ giúp anh thoát khỏi tình trạng khốn đốn này. Nói không chừng tôi sẽ không thể gặp lại anh, cũng không còn được nói chuyện với anh nữa, vì vậy bất luận thế nào, nhất định phải sống tiếp! Tôi rất nhớ anh... Nick”.

Giọng đọc của anh chàng bác sĩ nhẹ nhàng mềm mại, tình cảm chân thành tha thiết, mấy câu nói dối ngắn ngủi mà lại có hiệu quả như thể sinh ly tử biệt đến nơi, trong thoáng chốc, hốc mắt Eney ửng đỏ, nhìn đăm đăm vào tờ giấy hỏi: “Đó... thật sự là do cô ấy viết à?”.

“Lừa cậu làm gì, nhìn thử đi, có dấu vân tay đây này”. Victor liền khoe cái dấu vân tay màu đỏ nho nhỏ ra, không may có chút áp lực tâm lý khi bắt nạt một kẻ thất học đáng thương: “Con nhóc đó khổ sở cầu xin tôi cứu tính mạng của cậu, vừa nãy tôi đã đi thương lượng với thuyền trưởng rồi, chỉ cần cậu nhập bọn làm việc thay cho Nick, mọi chuyện có thể bỏ qua cho cậu”.

Sói Đốt đờ đẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy, tuy hẳn không biết chữ, nhưng vẫn nhớ mang máng những đường bút cong tròn đẹp đẽ của nàng. Nhớ lại giọng nói và khuôn mặt dễ thương của Nick, nghĩ tới chuyện nàng có tình nghĩa với mình như vậy, tham vọng được sống của Eney đã trở dậy.

“Cậu thấy đấy, Nick là người phụ nữ của thuyền trưởng, những người đàn ông khác không dễ được phép gặp mặt đâu. Nhưng chỉ cần ở lại trên thuyền, tốt xấu gì thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy con nhóc đó, nói chuyện dăm ba câu, đó chẳng phải là cơ hội rất tốt sao? Huống hồ cậu không có địa vị lại chẳng có tiền, muốn theo đuổi bất kỳ một cô gái nào cũng không có phần thắng, làm cướp biển lặn lội một thời gian rồi sẽ có thể diện, đó là con đường tắt nhanh nhất trên biển đấy”.

Anh chàng bác sĩ khuyên bảo với khuôn mặt vui vẻ hòa nhã, hài lòng khi nhìn thấy thần sắc dao động của mục tiêu.

Sói Đốt thà chết cũng không muốn đầu hàng kẻ địch, nhưng suốt ba ngày nay liên tiếp gặp phải nào thì bạo lực tranh đoạt ái tình, sau đó là ca phẫu thuật kỳ quặc, rồi cuối cùng là màn tra tấn tàn khốc phơi mình dưới nắng gắt, lúc này cả thể xác và tinh thần đều đã đến ngưỡng cực hạn, trong hoàn cảnh quyết định sống chết này mà gặp được sự lựa chọn như vậy, đương nhiên sẽ đấu tranh nội tâm vô cùng kịch liệt. Hắn cắn chặt môi suy nghĩ rất lung, cuối cùng bại dưới thế tấn công dịu dàng tình cảm trong lá thư, từ trong cổ họng khàn khàn khô nứt nẻ nặn ra một câu: “Được rồi, tôi... tôi sẽ gia nhập...”.

“Người đâu, cời trói! Mang theo ít nước tới đây, nước ngọt ấy”.

Victor lập tức lớn tiếng gọi, bảo người thả Sói Đốt yếu rớt từ trên cột buồm xuống. Eney uống ừng ực hai chén nước lạnh, nhận lấy tờ giấy vay nợ từ trong tay bác sĩ, vuốt ve hết nhìn rồi lại ngắm, cần

thận dè dặt áp vào vết thương cháy nắng trước ngực như một món bảo bối.

“Tờ giấy này tự cậu giữ lấy, nhưng đừng để người thứ hai đọc được, nếu không Nick sẽ bị ăn roi đấy, biết chưa?” Victor thì thầm ân cần dạy bảo, nghe qua thì quả nhiên là một người tốt đáng tin cậy. Sói Đất đã từng nhìn thấy vết roi trên lưng Nick từ lâu, biết Sư Tử Đỏ thủ đoạn độc ác vô tình, nên vừa gạt đầu lia lịa vừa trịnh trọng gấp tờ giấy lại, nhét vào trong người.

Tôi rất nhớ anh... Nàng nói rất nhớ hẳn! Nàng chấp nhận nguy hiểm để cứu hẳn, viết thư cho hẳn... Quay về từ lần ranh sinh tử, Sói Đất lặng lẽ nhớ đến “bức thư tự tay Nick viết”, chỉ cảm thấy ngọt lịm như đường, cũng không muốn tự mình tìm đến con đường chết nữa.

Quý kế của Victor đã thành công, khoe miệng liền nhếch lên, mắt kính lóa ra một tia sáng trắng.

Một ngày sáng sớm ở Florence, nước Ý bị tiếng chuông báo động hú dài đánh thức.

Người dân trong thành phố mở mắt đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ: Hơn hai mươi chiếc pháo hạm cỡ lớn neo đậu ở bến cảng, lá cờ đang tung bay đón gió có biểu tượng của cướp biển.

Sau khi đánh bại Andrea trong cuộc chiến ở Algiers, vốn dĩ Hayreddin định lập tức quay về đế quốc Ottoman báo cáo kết quả, nhưng vì muốn đi tìm Nick, đội thuyền đã quanh quẩn mãi ở Bắc Phi suốt ba tháng ròng. Trong hành trình trở về, chỉ vì Victor nhắc tới tay thợ khóa, Hayreddin liền không chút nề hà đi đường vòng qua nước Ý.

Lần trước ghé thăm Florence là chuyến đi ẩn danh, nhưng lần này, Sư Tử Đỏ dẫn toàn bộ đội thuyền xông thẳng vào bến cảng, ngay cả cờ hải tặc cũng lười gỡ xuống. Hải quân đánh thuê bản địa của Florence hoàn toàn không địch lại được, đành phải để mặc bọn họ neo đậu ở đại bản doanh của mình.

Một bến cảng thương mại tốt như thế lại bị đại quân cướp biển bao vây vốn dĩ đã là một tai họa có tính hủy diệt rồi, nhưng tin tức Sư Tử Đỏ đưa ra lại khiến người dân Florence đang từ tuyệt vọng chuyển sang mừng như phát điên.

Tôi tới mua chút đồ cho phụ nữ - Sư Tử Đỏ đã nói vậy.

Florence là cái nôi của văn hóa Phục Hưng, là thủ đô nghệ thuật nổi tiếng nhất châu Âu, đương nhiên là địa điểm tốt nhất để mua các loại mặt hàng xa xỉ phẩm thời thượng.

Vua cướp biển đến mua sắm cũng kiêu căng ngạo mạn thế đấy, “Rắn Độc” Lorenzo - người đứng đầu dòng họ Medici cũng không thể không dẫn các thành viên trong gia tộc ăn mặc trang trọng tới nghênh đón. Tấm áo choàng cầu kỳ tuyệt đẹp lúc giã lên thang dây leo lên thuyền lại trở nên rườm rà phiền phức, kiểu tóc thời trang tinh xảo đẹp đẽ cũng trở thành đối tượng mỉa mai của đám cướp biển. Một gia tộc xã hội đen tài phiệt đã tung hoành gần hai trăm năm ở Florence, lúc đối mặt với loại vũ lực có thể hủy diệt cả quốc gia, cũng đành nhún nhường nịnh nọt.

Lorenzo ngạo mạn cúi đầu xuống, hành lễ với Hayreddin như khi gặp mặt quốc vương:

“Ngài Barbarossa vô cùng tôn quý, sự xuất hiện của ngài như ánh mặt trời mới mọc lúc bình minh chiếu sáng mọi góc ngách của thành phố Florence này, gia tộc Medici sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ngài”.

“VẬY THÌ LÀM PHIÊN TRƯỞNG TỘC RỒI”, vẻ lười biếng của Hayreddin không hề mang theo bất kỳ ý cảm tạ nào, chậm rãi nói: “Tôi tới mua vài món đồ trang sức cho phụ nữ, để bảo bối nhỏ bé của tôi được vui vẻ”.

Thời đại của thần thoại Hy Lạp đã trôi qua lâu rồi, mệnh lệnh của bá chủ Địa Trung Hải Barbarossa Hayreddin hiện giờ giống như thần dụ của thần Biển Poseidon, khiến người ta không thể không phục tùng. Bất kể thân phận của bảo bối hấn vừa nhắc đến là gì, Lorenzo cũng chỉ có thể diễn dáng vẻ cung kính tuân lệnh mà thôi:

“Nguyện vọng của ngài chính là sứ mệnh của Medici”.

Toàn bộ bến cảng ở Florence trở nên sôi sục.

Hàng trăm con thuyền nhỏ chờ đầy hàng hóa đi qua đi lại như đưa thoi giữa những con thuyền cướp biển giống hệt một đàn ong vây lấy những đóa hoa tươi, tiếng la hét mời chào vang lên không ngừng nghỉ, thực phẩm tươi ngon, động vật sống, rượu rum, công cụ cỡ nhỏ bằng kim loại, ván gỗ sửa chữa đều là những thứ cần thiết phải mua để tích trữ. Những thương nhân không lên được thuyền lưng công bao to bao nhỏ đứng ở bến thuyền, ngẩng đầu trông ngóng với vẻ vừa thấp thỏm vừa sợ sệt háo

hức, lại thêm cả những cô gái điếm xinh đẹp mở dù ngồi lá lơi mời gọi trên những con thuyền nhỏ, reo rắc những ánh mắt tán tỉnh đưa tình đến đám cướp biển đói khát.

Những cuộc chiến giữa Tây Ban Nha và Thổ Nhĩ Kỳ thường xuyên xảy ra, vị thế thương mại phát lên dựa vào việc buôn bán qua đường hàng hải ở Florence sụt giảm mạnh, việc làm ăn buôn bán từ lâu đã không còn được tốt như trước. Thế nên, đám cướp biển sẵn sàng chi trả các hóa đơn chính là đối tượng giao dịch tốt nhất: có tiền, lười mặc cả, hơn thế lại không quan tâm đến chuyện chi trong một lần đã tiêu hết tất cả tài sản để đổi lấy một đêm vui vẻ.

Những thương nhân đơn lẻ ở Florence không để tâm đến chuyện nguy hiểm, mang theo hàng hóa của mình ngồi trên những con thuyền nhỏ chen chúc lao tới, những thương hiệu của Medici lục tục vận chuyển những sản phẩm thủ công và những món đồ dệt may tới bến thuyền, dâng lên cho cô gái bí ẩn mà Hayreddin từng nhắc tới chọn lựa.

Trong lòng mỗi người đều có một mối nghi ngờ, “cô gái của tôi” rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Công chúa, con gái tổng đốc, phu nhân quý tộc, nô lệ nước ngoài cướp về được, dù kiểu lời đồn nhanh chóng lan rộng. Nàng là ai? Là mỹ nữ sở hữu dung mạo tuyệt thế đến mức nào, mới có thể được Vua cướp biển yêu thương bảo vệ như vậy?

Chương 8: Phụ nữ của Vua cướp biển

Bên trong căn gác trên tầng cao nhất của con thuyền Diêm Vương, một đứa trẻ với khuôn mặt tiều tụy, toàn thân quấn kín băng gạc được ôm đến bên cửa sổ mạn thuyền, đứa trẻ đó bám chặt lấy cửa sổ nhìn ngắm cảnh tượng những con thuyền nhỏ chờ hàng hóa lướt qua lướt lại như con thoi.

“Anh nói thuyền trưởng sẽ chi tiền thật chứ?” Nick hỏi đây về hiệu kỳ.

“Ngài ấy đã tuyên bố sẽ mua thì chắc chắn sẽ thanh toán hóa đơn. Nói đến gã nhà giàu mới nổi nhiều tiền nhất Địa Trung Hải, ngoài thuyền trưởng ra không còn ai khác đâu, cô không cần phải lo lắng về chuyện đó, lần này ngài ấy đến đây chính là để rắc vàng khoe mẽ”.

Victor xuất thân từ một gia tộc tài phiệt nổi tiếng, bẩm sinh đã có khuynh hướng khinh thường những tên giàu xổi, nhưng nhìn thấy những gã đứng đầu thế giới ngậm hô mưa gọi gió trong gia tộc

đang khúm núm trước mặt Hayreddin, trong lòng lại thấy vô cùng sung sướng, cũng đánh giá cao hành động ngạo mạn khoa trương lần này của hắn.

Đôi mắt Nick sáng lên tràn đầy vẻ háo hức, chỉ cảm thấy bóng lưng của thuyền trưởng phía xa xa kia như được khảm một lớp viền vàng sáng lấp lánh.

“À đúng rồi, không phải anh từng nói có vị hôn thê ở Florence sao? Sao tới đây hai lần rồi, đều chỉ thấy anh tỏ vẻ ghê tởm ông anh họ Rắn Độc thế?”.

Victor ngấn người ra một lúc, sau đó bật cười thành tiếng: “Vị hôn thê? Ha ha ha, cô thật quá dễ bị lừa! Phải rồi, đúng là tôi có một vị hôn thê không tồn tại thật, có công dụng như một lá chắn khi có người thèm muốn sắc đẹp của tôi”.

Nick giật mình nói: “Bảo sao chưa bao giờ thấy anh nhắc đến cô ấy. Lúc xuống thuyền các anh em khác đều đi rượu chè gái gú, nhưng sao chưa từng thấy anh có hứng thú với phụ nữ?”.

“Mấy cô gái như thế kia á?” Victor chỉ tay về phía những cô gái điếm đang che ô trên những con thuyền nhỏ phía mặt biển, cay nghiệt nói: “Vừa quê mùa lại thô tục, nhìn còn chẳng đẹp bằng tôi! Hơn nữa tôi dám đánh cược rằng, mười cô trong số đấy thì có chín cô mắc bệnh lây truyền qua đường tình dục!”.

Nick nhìn chăm chăm vào anh chàng bác sĩ mắc bệnh sạch sẽ thái quá như đang nhìn một loại động vật quý hiếm, đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất khó tưởng tượng: “Victor, lẽ nào...từ trước tới giờ chưa từng...không phải anh vẫn còn là trai tân đấy chứ?” Sắc mặt Victor tái đi, khóe miệng giật giật mấy cái, trợn trừng mắt lên nhìn mắt nàng: “Không phải việc của cô!”.

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một loạt âm thanh huyền ảo, có thủy thủ gõ cửa báo tin, nói rằng những thương nhân, thợ may, họa sĩ hẹn đưa hàng đến đã tới đông đủ cả, đang chờ ở bên ngoài.

Victor cao giọng nói: “Hỏi thử đám người ấy xem Justin Mắt Chuột đã tới chưa?”.

Sau vài giây, một người đàn ông trung niên với cặp mắt như hai hạt đậu xanh xách một chiếc hòm gỗ lách qua khe cánh cửa gỗ bước vào phòng. Thân hình ông ta béo mập, dáng vẻ dung tục, trên mặt

đeo một nụ cười cung kính, nhưng cặp mắt nhỏ lại đảo tròn lảo liên đầy vẻ bất an. Lúc ánh mắt đảo đến chàng bác sĩ, đôi mắt của người đàn ông béo tròn đột nhiên trợn trừng, kinh ngạc hét lên:

“Đây chẳng phải là cậu chủ nhỏ đó ư! Mấy năm rồi không gặp, sao cậu lại chạy lên thuyền cướp biển thế này?”. “Hay ba hoa như ông mà vẫn có thể sống được đến tận giờ, thật đúng là kỳ tích”.

Điều khiến Victor thấy phiền nhất chính là bị cố nhân nhận ra, cau mày chỉ chỉ về phía Nick: “Đây là người của thuyền trưởng, mở chiếc vòng trên cổ cho cô ấy”.

Justin Mắt Chuột mở hòm gỗ, bày mấy cái ngăn kéo nhỏ chứa đủ các loại dụng cụ mở khóa phức tạp ra sàn, nở nụ cười ân cần: “Không phải tự khoe chứ trên khắp nước Ý, món tuyệt kỹ này của tôi là đỉnh nhất đấy, nếu không còn sống thật khỏe mạnh, sao có thể phục vụ tốt cho các cậu chủ các phu nhân đây được, cậu nói có phải không?” Nói đoạn liền bước đến trước mặt Nick, quan sát chiếc vòng trên cổ nàng.

Nick nhìn đồng dụng cụ trên chiếc hòm, mới hiểu được công việc của thợ khóa trong truyền thuyết.

Thế kỷ XVI, châu Âu có một loại phong tục khiến người ta phải ghê sợ, rất nhiều đàn ông quý tộc nhằm đề phòng vợ cắm sừng, đã ép buộc vợ hoặc người tình mặc một chiếc quần lót kim loại có khóa – được gọi là đai trinh tiết. Nếu không có chìa khóa, những người phụ nữ đó không thể quan hệ với người đàn ông khác. Nhưng từ quá khứ cho tới tương lai, ham muốn ăn trái cấm của nhân loại, ngay cả lệnh cấm của Thượng Đế cũng không có cách nào ngăn cản. Đai trinh tiết sắt thép chẳng thể kiểm soát được sự phóng đảng của xã hội thượng lưu, chính vì thế, đủ các chuyên gia mở khóa cũng thuận theo thời thế xuất hiện.

Justin cẩn thận quan sát chiếc vòng cổ, cũng tranh thủ cơ hội đánh giá luôn cô gái đeo chiếc vòng.

Cô gái mặc một bộ quần áo dài rộng thùng thình không nhìn thấy đường nét cơ thể, tuổi còn nhỏ, làn da trắng xanh, tuy dáng vẻ rất thanh tú, nhưng bệnh tật ồm ỹ nửa năm nửa ngời trên chiếc sập mềm, giống như một đóa hoa cúc còn chưa kịp nở đã khô héo. Nhìn từ hoa văn và kỹ thuật rèn trên chiếc vòng, có thể thấy nó được chế tác bởi những người thợ thủ công Thổ Nhĩ Kỳ, thêm vào đó, trình độ đúc cực kỳ tinh xảo, trong tay một gã quý tộc Thổ Nhĩ Kỳ nào đó cũng nên. Nhưng nhìn dáng vẻ bệnh tật liệt nửa người của cô gái, Justin lại không tài nào tin được đây chính là người phụ nữ được vua cướp biển yêu thương lo lắng. Từ lâu đã nghe nói Sư Tử Đỏ thích những thiếu niên

xinh đẹp trẻ trung, lẽ nào thiếu nữ tàn tật này cũng là một trong số những người được yêu thích đó? Lão thợ khóa xem xét chiếc vòng xong, xoa xoa tay thoáng lộ vẻ lúng túng: “Bên trong ổ khóa này còn có hai lớp chốt nữa, xem ra sẽ phải tốn chút công sức đây”.

Cánh thợ thuyền đều cố ý thổi phồng độ khó của nhiệm vụ hòng moi được nhiều tiền thù lao hơn, đó cũng mảnh lối phổ biến trong nghề, Victor hừ một tiếng nói: “Được rồi, đừng có giả vờ giả vịt trước mặt tôi nữa, chỉ cần mở được khóa, tùy ông muốn ra giá bao nhiêu với thuyền trưởng cũng được”.

Nick xưa nay nổi tiếng là người keo kiệt, lập tức nói: “Không cần phải phiền phức thế đâu, dùng một thanh sắt nung nóng đỏ chọc vào mở ra là xong thôi mà”.

“Chặc chặc chặc, tôi không dám làm vậy đâu! Cổ của tiểu thư đẹp thế kia nhỡ bị thương dù chỉ một chút thôi cũng là một cái tội đấy!” Mắt Chuột chép miệng hít hà đầy vẻ khoa trương, vỗ mạnh lên ngực cam đoan: “Cô cứ yên tâm đi, cả đời tôi chưa từng gặp phải ổ khóa nào không mở được. Không tin cứ hỏi thử cậu chủ đi, những vị phu nhân tiểu thư cậu ấy từng dẫn đến, đã có ai phải chịu tí sút mẻ nào chưa?”.

Nghe thấy những lời ấy, Nick kinh ngạc nhìn về phía Victor, anh chàng bác sĩ liền quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy gì.

Lão thợ khóa cầm hai cái que móc rất nhỏ lên, vừa thử khều gầy thăm dò bên trong ổ khóa, vừa dương dương tự đắc kể lể chiến tích huy hoàng của vị khách quen lâu năm: “Năm đó cậu chủ Victor là cao thủ tán gái nổi tiếng khắp Florence! Từ lúc mười mấy tuổi đã thường xuyên chiếu cố công việc làm ăn của tôi rồi, những quý ông trong thành phố này bị cậu ấy cầm sừng, tính ra không được một trăm, thì cũng phải hơn tám mươi nhĩ?”.

Anh chàng bác sĩ mắc bệnh sạch sẽ thái quá ấy mà lại có một giai đoạn lịch sử điên loạn tòm tem với vợ người khác, Nick ngoái cổ lại, ánh mắt sừng sờ gần như là xoáy sâu vào người anh ta.

Victor mất kiên nhẫn nói: “Có ai mà không có lúc niên thiếu lông bông nổi loạn chứ, huống hồ khi đó tôi vẫn chưa học y, ai biết được quan hệ bừa bãi lại bản thế?” Nghĩ đến những chuyện xưa khi còn trẻ, chính anh ta cũng cảm thấy ghê tởm, không ngừng thúc giục lão thợ khóa làm nhanh tay.

Justin Mắt Chuột không hổ là cao thủ trong nghề, ngoài trừ lúc tiến hành phải đổi một lượt que móc ra thì việc mở khóa diễn ra rất thuận lợi. Đợi khoảng mười mấy phút, tiếng khóa mở giòn tan vang lên, chiếc vòng nô lệ trên cổ Nick đã được tháo ra.

“Đã xong!” Lão thợ khóa cười hì hì đưa cái vòng cho Nick nhìn, quay người thả nó vào tay Victor: “Cảm ơn quý ngài Barbarossa đã chiếu cố đến việc làm ăn của tôi, cảm ơn cậu chủ đã nhớ tới tay nghề của tôi!”.

“Đến phòng kế toán lấy tiền, ông có thể đi được rồi”. Victor hất cằm, không khách khí ra lệnh đuổi khách.

Justin nhắc hòm đồ nghề lên, cúi người thi lễ với Nick, đi đến cửa rồi quay người lại, thì thầm bằng giọng điệu dâm dăng hỏi Victor: “Cậu nói thử xem ngài thuyền trưởng có cần một cái ổ khóa mới không? Bản thân cầm chìa, tự do hơn nhiều! Ở chỗ tôi nhập một lượng lớn hàng hóa vàng bạc cao cấp, kiểu dáng mới mẻ, mẫu mã phong phú, của bộ phận nào cũng có...”.

Nick ngồi ở xa nên không nghe rõ, vươn cổ ra hỏi: “Vàng bạc gì cơ?”.

“Cút cút cút!” Victor nổi điên, nhắc chân đá cho lão thợ khóa một cú, Justin cũng không giận, cười hề hề lùi ra sau cúi chào: “Vậy tôi xin phép, sau này có vụ làm ăn nào, xin cậu chủ phải nhớ chiếu cố đấy!” Nói xong linh ra khỏi cửa giống hệt một con chuột chũi béo mập.

Bóng lưng lão thợ khóa vừa biến mất, bên ngoài liền truyền đến giọng nói trầm thấp hào sảng của một người đàn ông: “Hôm nay đâu có bắt cậu gặp người của dòng họ Medici, sao kém nhẫn nại thế?” Hayreddin lên tiếng đẩy cửa bước vào, phía sau là một đám thương nhân cầm hộp châu báu, đồ trang sức, những súc tơ lụa nối đuôi nhau đi vào theo.

“Lorenzo đã đi rồi, cậu yên tâm đi”. Hayreddin nói.

“Hừ! Tôi mà phải sợ hấn chặc?” Victor khinh thường hừ lạnh, nhưng giọng điệu lại bất giác được lên tông.

Hayreddin cười khê: “Cậu đương nhiên không sợ hấn ta, nên mới ở đây giúp Nick chọn lựa quần áo và đồ trang sức, nếu để cô nhóc chọn, chắc chắn sẽ chọc mù mắt tôi mất”. Nói xong liền bước đến

bên chiếc giường mềm ôm lấy Nick, vuốt ve cần cổ trắng mịn như lúc ban đầu của nàng: “Tay nghề của gã thợ khóa đó quá nhiên rất giỏi, không làm xước xước miếng da nào”.

Nhưng Nick lại không cho thế là đúng: “Trên người tôi có rất nhiều vết sẹo, sợ gì vết thương nhỏ này”.

Nhớ tới việc khắp tay chân nàng đều là băng gạc, thần sắc Hayreddin liền trở nên âm đạm, nhẹ nhàng nói: “Lúc nào về đến Thổ Nhĩ Kỳ, tôi sẽ xin thuốc mỡ bí truyền trong hoàng cung Cultan, chăm chỉ bôi vài năm, sẹo sẽ dần dần mờ đi thôi”. Nghĩ đến cả đời cô nhóc có khả năng không thể đứng dậy được nữa, Hayreddin cảm thấy rất áy náy, hẳn muốn làm hết khả năng để nàng được sống vui vẻ.

“Đợi lát nữa em thích thứ gì, không cần phải hỏi giá, cứ thoải mái mà lấy”.

“Thật không? Thứ gì cũng được à?”.

“Thứ gì cũng được, đá quý, trang sức, đồ dùng, tùy em chọn”.

Trong hợp đồng bao nuôi đã ký, chuyện mua vài bộ trang sức sặc sỡ cho tình nhân là bình thường, nhưng kiểu hứa hẹn hào sảng “chọn mua không giới hạn” như thế này thì chưa từng nghe thấy bao giờ. Trong mắt của Nick, màn hẹn hò trước hoa dưới trăng, ngâm thơ ước thề gì đó đều những thứ phù phiếm vô vị lãng phí cuộc sống, duy chỉ có lời hứa hẹn của vàng ròng bạc trắng mới là thực.

Chuyện lãng mạn nhất trên thế gian này là gì? Chính là được một người đàn ông anh tuấn mạnh mẽ bao nuôi, đã vậy hẳn còn chịu chi một số tiền lớn để thỏa mãn tất cả mong muốn của bạn!

Trái tim bé nhỏ trong lồng ngực Nick lập tức biến thành một hồ nước xuân, hạnh phúc vỗ cánh bay tới, cảm động nhìn Hayreddin nói:

“Thuyền trưởng, ngài thật tốt...”.

Khuôn mặt ngăm đen của Hayreddin lộ ra hàm răng trắng bóc, nở nụ cười sáng láng đáp: “Em muốn nói thuyền trưởng có tiền còn tốt hơn chứ gì!”.

“Dừng! Dừng! Các người không chỉ muốn chọc mù mắt tôi, còn muốn hại điếc tai tôi phải không!” Victor nhắc cánh tay đan chéo lại với nhau thành hình chữ X để bày tỏ sự phản đối cực hạn với màn đối thoại buồn nôn của hai người.

Hayreddin mỉm cười nói với đám thương nhân đang nín thở im lặng chờ đợi: “Được rồi, bày hết các thứ ra đi”.

Ở thời điểm này, Florence là thành phố thương mại và là thủ đô nghệ thuật nổi tiếng khắp thế giới, dựa vào những món hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo, những tấm vải được dệt may một cách tinh tế cùng với một lượng lớn hàng hóa phương Đông vận chuyển bằng đường biển chiếm giữ thị trường xa xỉ phẩm của châu Âu mà nói, thì cho dù có là vương tôn quý tộc từ các quốc gia khác cũng sẽ cảm thấy tự hào khi mua sắm ở Florence.

Hayreddin ôm Nick vào lòng, dùng lồng ngực và cánh tay mình nâng đỡ phần lưng và đầu của nàng, để nàng không mất chút sức lực nào cũng có thể nhìn thấy từng món hàng một. Gương trang điểm thù tinh mạ vàng, hộp trang sức khảm ngà voi và san hô, trà kỷ đúc bằng bạc nguyên chất, những món đồ sứ cỡ lớn tới từ Trung Quốc, từng súc từng súc tơ lụa lũ lượt được khiêng vào, cánh thương nhân bán châu báu thì dùng đệm mềm nâng những thứ như vương miện, dây chuyền, trâm cài, bông tai, nhẫn, phụ kiện tóc, người này nối tiếp người kia bê tới giới thiệu.

Tuy rằng bản địa Florence không sản xuất được đá quý, nhưng con mắt thiết kế và tay nghề chế tác lại có thể dẫn đầu những trào lưu đang thịnh hành khắp châu Âu. Nick bản tính giống quạ đen, bình sinh thích nhất là những thứ sáng lấp lánh, nhưng cho dù đã làm cướp biển được hai năm, nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đồ xa xỉ đến thế, nghĩ đến việc chúng đều có khả năng thuộc về mình, Nick quả thực cảm thấy chóng mặt run rẩy lấy bầy. Không đợi nàng kịp mở miệng, ngón tay Victor vừa chỉ trở một lúc, đã giữ lại mười mấy món đồ.

“Mấy món đồ trang sức châu báu trước đây chúng ta cướp được không ít, quần áo lúc đi Paris cũng may rất nhiều rồi, không cần mua nữa được không?” Nick hoa hết cả mắt hỏi.

Hayreddin đáp: “Kiểu dáng của những món đồ trang sức đó đều lỗi thời lắm rồi, huống hồ hiện giờ em không thể mặc vừa mấy bộ váy áo chật căng ấy đâu, phải mua mới lại hết. Cứ yên tâm mà lấy,

không cần phải tiết kiệm tiền cho tôi. Lấy nhiều vào, lúc đến Thổ Nhĩ Kỳ tôi cũng tiện tặng cho người ta làm quà qua lại tạo dựng quan hệ”.

Lúc ấy Nick mới giơ tay rụt rè chỉ vào mấy món đồ, đám thương nhân lập tức ghi lại những món đồ đã được chọn vào trong sổ. Trước khi bọn họ bước vào cửa đã được nhắc nhở rằng: “Không được đề cập đến giá tiền – để tránh dọa cô gái yếu ớt đó”. Dù sao thì chiếc gương thủy tinh Venezia kích cỡ bằng lòng bàn tay này có giá lên đến sáu trăm đồng vàng florin!

Quá trình mua sắm cứ kéo dài mãi như vậy, cánh thương nhân kẻ trước người sau ùn ùn bước vào, vì muốn xem loại vải nào có thể làm làn da trắng nhợt nhạt của Nick trở nên dễ nhìn hơn đôi chút, đám thợ may tranh cãi như thể sắp phát điên, bày hết vải vóc ra, so sánh chán chê rồi lại vứt hết xuống đất, khiến cả căn phòng bày bừa đủ các loại đồ dùng vật dụng.

Cuối cùng Victor mệt mỏi chán ngán, nói muốn quay về phòng mình nghỉ ngơi ăn cơm trưa, rồi rút khỏi tầng gác trên thuyền.

Trên boong thuyền cũng là cảnh tượng ồn ào nhốn nháo, dây thừng, sơn, ván gỗ, cột buồm gỗ vẫn chưa kịp khiêng vào trong khoang thuyền, mười mấy gã cướp biển đang tụ tập náo loạn ở mạn thuyền, thì xem ai có thể ném chính xác đồng xu vào bên trong chiếc áo nịt ngực rộng cổ của một cô gái điếm.

Victor muốn xuống khoang dưới, nhưng lối đi lại bị một gã không biết điều chắn ngang, hẳn cầm một sợi dây thừng thắt nút, nhìn đông ngó tây, rõ ràng là tâm trí không đặt vào công việc. Anh chàng bác sĩ sốt ruột đá mũi giày vào lưng đối phương, quát: “Chớ khôn không cản đường!”.

Gã thanh niên đang ngồi quay đầu lại, đôi mắt màu vàng kim bên dưới mái tóc đen đượm buồn.

“Thì ra không phải chó nhà, mà là Sói Đất”. Tay bác sĩ hừ một tiếng nói: “Không muốn sống nữa thì đến chỗ nào không có người mà phơi nắng! Ngồi đây làm gì cho vương tay vương chân ra!”.

“Buổi sáng tôi đã nhìn thấy cô ấy rồi”. Eney khề khàng nói, tựa như sợ sự ồn ào sẽ đánh thức mộng đẹp, hẳn nhắc tay lên chỉ về phía căn gác cao trên thuyền: “Chính là ở chỗ đó, cô ấy đứng bên trong nhìn ra ngoài, nhưng đáng tiếc là chỉ thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa”.

“Vì thế cậu cứ ngồi ở đây đợi, đợi cô ấy lại xuất hiện ở bên cửa sổ tiếp?”.

“Ừ...nói không chừng buổi chiều, hoặc có lẽ là buổi tối, nếu không thì là ngày mai...cô ấy sẽ nhìn ra ngoài, bác sĩ, anh nói có phải không?” Sói Đất ngược mắt lên, ánh nhìn nóng rực khẩn thiết, giống như đang van xin bác sĩ khẳng định suy đoán của bản thân.

Nhưng Victor không trả lời, chỉ hỏi: “Hiện giờ cậu là phó đội trưởng đội xung phong, lương một tháng là bao nhiêu?”.

“Mười đồng vàng”. Eney trả lời: “Cô ấy thích bánh ngọt, tôi có thể mua được rất nhiều bánh ngọt”.

Victor ghen ở cổ họng, đã mấy lần muốn vọt ra ngoài nhưng lại chẳng thể nói được thành câu, chỉ đành thở dài, tự nhủ có lẽ đây cũng là một loại hạnh phúc, rồi đi xuống khoang thuyền, quay trở về phòng y tế.

Đến khi ăn xong bữa trưa, lại hưởng thụ thêm một giấc nghỉ trưa cùng bữa trà chiều như thường lệ, anh chàng bác sĩ mới thấy một bộ quần áo mới, chậm rãi quay trở lại hiện trường mua sắm. Đống vải vóc bừa bộn đã được thu dọn sạch sẽ, lần này, trên sàn bày đủ những món đồ chơi tinh xảo, những cuốn sách tranh và truyện cổ tích đẹp đẽ.

Những món đồ chơi hình chú lính được dát giấy thếp vàng, chỉ cần ấn xuống công tắc là bọn chúng đã có thể “lạch cạch lạch cạch” đổi gác bên trong trạm gác bằng gỗ; bên trong khung cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh của chiếc đồng hồ cóc cu có giấu một con chim rất dễ thương, cứ nửa tiếng lại tự động bật cửa ra báo giờ; những quân vua, quân hậu, quân tượng, quân mã đầy màu sắc đang dấy lên một cuộc phân tranh trên bàn cờ, bề mặt những chiếc túi nhỏ cát nhỏ cỡ ngón tay cái được thêu hình những con vật khác nhau.

Tuy Nick rất thích những món đồ xa xỉ đắt tiền như trang sức châu báu, nhưng tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, tâm trí chưa trưởng thành, nên kỳ thực không để tâm lắm đến chuyện ăn vận trang điểm. Mãi cho đến khi nhìn thấy những món đồ chơi kia, nàng mới thật sự cảm lòng không đành, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như một quả táo chín, hai mắt mở lớn vươn cổ ra hét to: “Muốn cái này! Muốn cái này nữa! Cái bật ra con chim nhỏ kia! Còn cả số binh lính có thể cử động kia nữa!”.

Hayreddin đã từng lục lọi cái rương của Nick, đoán trước nàng sẽ thích những thứ đó, nên mỉm cười bảo mấy tay thương nhân biểu diễn từng món một cho nàng xem.

Victor lắc đầu thờ dài ngao ngán: “Giờ vẫn còn thích những món đồ chơi trẻ con này, con nhóc chết tiệt ấy đến bao giờ mới có thể trưởng thành đây?”

Hayreddin xoa xoa cái đầu nhỏ của Nick, cười nói: “Trưởng thành quá đổi mệt mỏi, mãi mãi làm một đứa trẻ không phải còn tốt hơn sao? Năm đó Cecilia nói với tôi rằng nó muốn một con búp bê, nhưng tôi chỉ có thể dùng gỗ đẽo thành cho con bé. Hiện giờ có tiền có điều kiện, tại sao không để cô nhóc được vui vẻ?”

Hắn biết rõ thờ ơ thiếu, Nick bị cuộc sống ép buộc, trên rất nhiều phương diện thậm chí còn lý trí hơn những người lớn bình thường khác. Bị buộc phải trưởng thành, bị buộc phải lạnh lùng, bị buộc phải tàn nhẫn, chính vì như vậy, chút xíu tính cách trẻ con còn sót lại này của nàng lại càng toát lên vẻ đáng yêu lẫn đáng thương. Huống hồ chuyện đã đến mức này, có dùng thái độ nghiêm khắc của trước đây đối xử với nàng, cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Chọn lựa đồ chơi sách tranh xong xuôi, Hayreddin lại mua cho Nick hai con vật nuôi: Một con khỉ lông xù lông đỏ và một con vẹt đuôi dài màu sắc sặc sỡ cực lớn. Bằng thân phận bác sĩ, Victor cực lực phản đối việc nuôi những loại động vật sống có khả năng mang theo kí sinh trùng trên người trong phòng ngủ. Nhưng kết quả của việc kháng nghị bị đổi lại nhiệm vụ “vệ sinh khử trùng cho vật nuôi”.

“Chột mắt, chân gỗ, cánh tay móc câu và vẹt, vốn dĩ là trang bị tiêu chuẩn của thuyền trưởng cướp biển mà, tôi đây mới có một thứ, vậy là đã quá keo kiệt rồi”. Hayreddin mỉm cười lười biếng khiến anh chàng bác sĩ không còn lời nào để phản bác.

Hai ông họa sĩ đã đứng bên cạnh ký họa Nick từ đầu, vì thời gian quá gấp gáp, bức chân dung kích thước lớn thì không kịp, chỉ kịp đặt một bức tranh trong một cái khung ba tấc, và một bức tượng cực nhỏ trong tâm cài.

Lần này đến Ý mua sắm, Hayreddin phô trương sự giàu có cũng là vì muốn Nick được vui vẻ. Hắn vung tay vô cùng hào phóng, những thứ tiểu thư vương công quý tộc có đều giữ lại hết cho nàng không thiếu một món nào, thậm chí còn mua một cây đàn hạc cực lớn để trang trí.

Việc mua sắm những món hàng xa xỉ và bổ sung cho tàu thuyền đã mất nguyên cả một ngày, đến lúc chạng vạng, khi đội thuyền của Sư Tử Đỏ căng buồm rời khỏi Florence, những lời đồn nhảm như chim mọc cánh nhanh chóng lan truyền bằng đủ mọi con đường đến khắp các ngõ ngách.

Từ phía Đông đến phía Tây Địa Trung Hải, mọi người say sưa bàn luận về một loạt những tin đồn liên quan đến Vua cướp biển: thủ đoạn phô trương xa xỉ tiêu tiền như rác, dùng vũ lực và tiền bạc ép gia tộc Medici phải cúi đầu, và Barbarossa Hayreddin – nhân vật truyền kỳ đang từ sở thích kỳ quái là những thiếu niên xinh đẹp, giờ chuyển sang yêu thương một thiếu nữ tàn phế.

Chương 9: Tòa hậu cung màu trắng

Istanbul, thủ đô của đế quốc Ottoman, đã từng có một cái tên khác là Constantinopolis, thủ đô cuối cùng của đế quốc Đông La Mã.

Năm tháng dần trôi đã chôn vùi biết bao cổ quốc danh thành dưới lớp bụi đất, chỉ có thành phố kéo dài qua lục địa Á Âu này, trải qua ngàn năm lửa đạn nhưng vẫn đứng sừng sững trên mặt biển lấp lánh ánh hoàng hôn màu vàng kim. Vẻ tráng lệ của La Mã cổ đại, vẻ trang trọng của Kitô pha trộn với sự ban ơn của Thánh Allah, đã tạo nên ngọn hải đăng của nền văn minh đứng sừng sững bất diệt trên vịnh Sừng Vàng^[1] đến ngàn năm.

[1] Vịnh Sừng Vàng là một vịnh nhỏ của eo biển Bosphorus phân chia thành phố Istanbul và hình thành bến cảng tự nhiên đã che chở các quốc gia cổ Hy Lạp, La Mã, Byzantine, Ottoman và các tàu thuyền trong hàng ngàn năm. Nơi đây đã chứng kiến nhiều sự cố lịch sử đầy biến động, và khung cảnh đầy kịch tính của nó đã là chủ đề của nhiều tác phẩm nghệ thuật.

Hoàng hôn dần buông xuống, tiếng chuông của ngày Chủ nhật thứ tư ở thánh đường truyền đến từ phía xa xa, ánh sáng buổi tà dương nhuộm mặt nước biển gần vịnh Sừng Vàng thành màu vàng kim rực rỡ, thành phố này đẹp đến nao lòng, chỉ cần liếc nhìn “nàng” một cái, sẽ hiểu được tại sao người Thổ Nhĩ Kỳ lại ôm ấp nỗi niềm quyến luyến với một tuyệt thế mỹ nữ bằng cách gọi “nàng” bằng cái tên:

Istanbul, “mảnh đất rung động trái tim” vĩnh hằng.

Một con thuyền nhỏ trông rất bình thường từ từ trôi về phía đất liền, mặt biển lay động, từng đợt từng đợt sóng vỡ màu vàng rực rỡ, bảy tám người đàn ông tay dắt ngựa đứng trên bờ, dường như đã đợi ở đó rất lâu rồi, con thuyền nhỏ vừa cập bờ, hai người đàn ông đứng đầu không chờ thêm được nữa vượt lên trước đón.

“Cái thằng nhãi nhà chú rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy hả? Không phải nói đã tìm thấy người ở Tunisia rồi à, sao còn bắt ông đây phải đợi lâu như vậy! Con bà nhà chú chứ, thiếu mấy ngày nữa là tròn bốn tháng rồi!” Người đàn ông tóc đỏ có râu không chịu được phun ra những lời thô tục, nhưng trong đó lại không giấu được nổi hưng phấn khi nhìn thấy người anh em ruột thịt.

“Anh cả”. Người đàn ông cao lớn trên con thuyền nhỏ giống hệt từ màu tóc cho đến tướng mạo bước xuống, đập tay chào hỏi với Ishak Râu Đỏ.

Hayreddin có thể kiêu ngạo trực tiếp dẫn một chiếc pháo hạm đến thả neo ở bất kỳ một thủ đô nào gần biển ở châu Âu, nhưng thế không có nghĩa là hẳn sẽ làm những chuyện ngu xuẩn thề nguyện trung thành với mảnh đất ấy. Đội thuyền của Sư Tử Đỏ neo đậu tại một bến cảng trên biển Marmara^[1] tương đối xa, còn bản thân hẳn thì dẫn theo hai ba người chèo thuyền nhỏ lặng lẽ lên bờ.

[1] Biển Marmara là một biển ở sâu trong đất liền kết nối biển Đen với biển Aegea là biển có diện tích nhỏ nhất, nó chia cắt phần thuộc châu Á của Thổ Nhĩ Kỳ với phần thuộc châu Âu của nước này. eo biển Bosphorus nối nó với biển Đen và Dardanellia nối nó với biển Aegea. eo biển Bosphorus cũng chia cắt thành phố Istanbul thành hai phần thuộc châu Á và thuộc châu Âu. Biển này có diện tích khoảng 11.350 km², chiều dài tối đa 280 km, chiều rộng tối đa 80 km với độ sâu lớn nhất đạt 1.370.

Ngày mai, Suleiman Đại sẽ tổ chức nghi thức tiếp đãi khách khứa long trọng cho vị nguyên soái hải quân ở vịnh Sừng Vàng, đến lúc ấy, Hayreddin mới ngồi trên con thuyền Diêm Vương được trang trí bằng hoa tươi và satin, ra vẻ phong trần, giả vờ như vừa từ trên boong thuyền đặt chân xuống đất liền. Đây đều là những tiến trình thương lượng tốt nhất, vừa không làm mất thể diện của bậc quân vương, lại vừa không khiến bụng dạ ông ta nảy sinh những lo lắng khó giải thích.

Tuy được hội ngộ với anh em, nhưng mặt mày Hayreddin không hề có vẻ vui mừng, hẳn hàn huyên với Râu Đỏ một lúc, rồi lại xoay người quay trở lại bên thuyền, cúi người ôm một bóng người nhỏ bé

mềm nhũn từ trong bụng thuyền ra. Mùa thu ở Istanbul vẫn còn sót lại một chút nắng nóng, nhưng người này lại được quấn rất chặt, khuôn mặt cũng được che kín bằng một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu.

Ishak sừng sốt: “Anh nghe nói Hải Yêu bị thương, thế nào, ngay cả đi đường bình thường cũng không thể à? Anh chàng thần y đeo kính của chú đầu ròi?”.

“Vừa mới tách ra rồi, cậu ấy vội tới Học viện Y khoa ở đế đô để báo tin”. Hayreddin thản nhiên đáp, nhìn dáng vẻ thì rõ ràng là không muốn đứng nói chuyện ở đây. “Gerald!” Hắn gọi một tiếng.

“Có tôi”. Sau lưng Râu Đỏ liên vang lên tiếng trả lời cứng nhắc dù cho sóng gió cũng không mấy may nao núng. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước tách ra ngoài, trên người hắn mặc một chiếc áo choàng màu trắng kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, dưới chiếc khăn quấn trên đầu là khuôn mặt quá đối bình thường với làn da nâu rám nắng.

Gerald Bayan, trợ thủ của Hayreddin, ngoài Hải Yêu ra, đây là nhân vật không thể thiếu được nhất trong đội thuyền của Sư Tử Đỏ.

Thời còn trẻ Gerald đã từng bị thương ở lưng, từ đó về sau không thể dùng được đao kiếm nữa. Trong một tổ chức cướp biển coi trọng việc dùng vũ lực, người không thể chiến đấu thường phải chịu sự khinh thường. Bayan tuy là người trung thành tận tâm, nhưng sức chiến đấu lại quá kém, tài chỉ huy đề ra mưu lược cũng chỉ dừng lại ở mức chấp nhận được, người như vậy vốn dĩ không thể tiếp tục làm cướp biển được nữa, nhưng Hayreddin lại phát hiện ra một tài năng khác của hắn: Kiên nhẫn, kiên nhẫn tỉ mỉ.

Kể từ đó về sau, công việc của Gerald là xử lý tất cả những việc lật vặt Hayreddin không màng đến, bảo đảm hậu cần, vấn đề chi thu hằng ngày, giữ gìn và sửa chữa tàu thuyền, thậm chí cả việc quản lý hậu cung. So với một Hải Yêu bén nhọn thiên hạ vô địch tựa một thanh bảo kiếm, một Gerald với tính cách lặng lẽ như vậy quả thực giống như một cục đá, hắn hầu như không bao giờ lên thuyền, nên cánh cướp biển tuy đều biết đến “Bayan quản lý hậu cần”, nhưng lại rất ít người có thể nhớ lại được khuôn mặt nhạt nhẽo vô vị ấy.

Không đợi Hayreddin mở miệng nói đến lần thứ hai, Gerald đã vẫy vẫy tay, liền có hai tên đầy tớ khỏe mạnh khiêng một chiếc kiệu mềm nhỏ nhắn đi tới rồi đặt xuống. Ưu điểm của hắn chính là ở

chỗ đó: Thầm lặng chuẩn bị vẹn toàn cho tất cả những chuyện có khả năng xảy ra.

Hayreddin đặt người trong lòng vào trong chiếc kiệu mềm, một góc chiếc mũ trùm đầu bị vén lên, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ ốm yếu mệt mỏi. Đôi mắt Nick khẽ hé mở, cặp má đỏ ửng lên vì sốt bệnh, hơi thở gấp gáp đau đớn khổ sở lúc nặng lúc nhẹ. Hayreddin đỡ nàng ngồi xong, lập tức thả tấm rèm che kiệu xuống. Thân là vị đội trưởng đội xung phong từng được vạn người tôn kính ngưỡng mộ, nàng không hề muốn dáng vẻ tàn phế này của mình bị người quen nhìn thấy.

Vài người lên ngựa, bám theo chiếc kiệu đang chậm rãi đi phía trước.

“Vài ngày trước tinh thần vẫn còn rất tốt, nhưng mấy ngày nay cứ đến chiều là lại bắt đầu lên cơn sốt, không còn chút sức lực nào hết, tình trạng vết thương trên da cũng ngày càng trở nên tệ hơn”. Hayreddin nói với anh trai bằng vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Thường xuyên dùng nước và các loại thực phẩm đã tích trữ lâu trên thuyền, người bình thường còn có thể cầm cự được vài tháng, nhưng với người đang bị thương thì không tốt lắm đâu”. Râu Đỏ tuy rằng không hiểu y thuật, nhưng lăn lộn trên biển đã lâu, những chứng bệnh hàng hải tương tự cũng biết được ít nhiều. Ishak duỗi tay vỗ vỗ lên bả vai người em trai của mình, trấn an: “Không sao đâu! Người bệnh vốn dĩ không nên đi đường trường, xuống thuyền rồi, ăn những món ăn tươi ngon vài ngày là lại khỏe như rồng như hổ ngay thôi, chú còn không rõ những điều này sao”.

Hayreddin gật gật đầu, nhưng trong lòng lại hiểu rằng, dù là thức ăn tươi ngon cũng không thể thay đổi được tình trạng tê liệt hiện giờ của Nick. Bỗng nhiên Gerald cưỡi ngựa phi nước đại theo sát, lặng lẽ đi phía sau hai người. Hayreddin biết điều đó nghĩa là hẳn có điều muốn nói, bèn gật đầu ra hiệu đồng ý với hẳn.

Gerald thấp giọng nói: “Báo cáo trước với ngài một tiếng, số lượng người trong hậu cung lại tăng thêm rồi, hai mươi ba vị chủ nhân cộng thêm những nô lệ mới đưa đến, tổng cộng là gần một trăm năm mươi người”.

Người trong hậu cung của Hayreddin rất đơn giản, chỉ có hai người là Fatima và Lilith. Sau này hai người đó lần lượt kết hôn, quan chức phú thương khắp Thổ Nhĩ Kỳ đều coi đây là một cái cơ, nghĩ đủ trăm phương ngàn cách chọn lựa những cô gái xinh đẹp để thương mang đến tặng, ý đồ dựa vào đó để kết giao. Mỗi khi có kết quả chiến trận báo về, sultan cũng thường ban tặng cả người lẫn vật.

“Hai mươi ba cô gái? Sao nhiều thế!” Hayreddin cau mày nói: “Không phải đã dặn cậu có thể từ chối được thì cứ từ chối, cứ nói rằng tôi bận chinh chiến trường kỳ, không cần nhiều người hầu hạ như vậy!”.

“Lễ vật của những quan chức cấp thấp trở xuống đều được gửi trả lại, nhưng của sultan và các chư hầu thì thực sự không thể từ chối được. Hơn nữa không phải chỉ toàn phụ nữ...”. Trên khuôn mặt vẫn luôn cứng nhắc của Gerald xuất hiện một thoáng kỳ lạ hiếm thấy, hần nhần khoe miệng, rồi nói nốt: “Trong số hai mươi ba người, có mười chín cô gái, và bốn cậu trai.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt Hayreddin lập tức được bao phủ bởi một tầng mây âm u dày đặc, sắc mặt đen như đất nồi cháy.

Râu Đỏ đang cười ngựa, quang minh chính đại nghe trộm chuyện nhà của em trai, nghe tới câu đó của Gerald, rốt cuộc không nhịn được bật cười chế giễu:

“Á ha ha ha! Reis, chú không biết danh tiếng của mình ở Istanbul rất xấu à! Ai bảo chú yêu chiều Hải Yêu như vậy, lại cứ mãi không muốn có con, lần này gặp báo ửng rồi nhé?”

Hayreddin nắm lấy chuôi dao, ngón tay khẽ động, dường như rất muốn chém một nhát khiến Râu Đỏ ngã luôn khỏi lưng ngựa. Cũng may hắn đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, trên đời có bao nhiêu việc xấu đều đã làm cả rồi, những lời bình luận đánh giá về danh tiếng, những câu chuyện đồn đại phi báng từ lâu đã không còn để tâm tới nữa.

“Mặc cho bọn họ đồn đại, em chẳng quan tâm”. Hayreddin hừ lạnh một tiếng, biểu cảm lại khôi phục như bình thường. “Ishak, anh có muốn khi nào quay về, em đóng gói tất cả lại mang đến tặng anh không?”.

“Xin kiếu, vợ con trong nhà anh có cả đống, phiền phức thế là đã quá đủ rồi!”.

Tuy rằng hai anh em đều nương nhờ đế quốc Ottoman, nhưng lại không sống cùng nhau. Để thể hiện sự coi trọng, Suleiman đã đặc biệt cải tạo xây dựng lại một hành cung ở ngoại ô Istanbul tặng cho Hayreddin làm dinh thự để ở. Đi đến lối rẽ, Ishak thúc ngựa từ biệt, trên mặt mang theo biểu cảm chờ xem kịch hay đi mất.

Gerald im lặng không lên tiếng đi phía sau Hayreddin, nhìn dáng vẻ hình như vẫn còn lời chưa nói hết.

“Còn chuyện gì nữa?”.

“Lúc ở Florence, ngài đã tiêu hết năm vạn tám ngàn đồng vàng florin chỉ trong chốc lát”.

“Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy số hóa đơn đó rồi”. Hayreddin nói với vẻ không chút để tâm.

Mí mắt Gerald giật giật mấy cái, ngấp ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Kể từ khi Sư Tử Đỏ nương nhờ Thổ Nhĩ Kỳ, chiến tranh với hải quân Tây Ban Nha xảy ra liên miên, đương nhiên việc làm ăn cướp bóc sẽ giảm đi. Tuy Ottoman đại đế không phải là người keo kiệt về vấn đề kinh phí quân sự, nhưng để duy trì một lực lượng hải quân lớn như vậy, dù có bao nhiêu tiền cũng đều cảm thấy không đủ. Lại thêm những khoản chi ngày một cao trong hậu cung và thói quen tiêu tiền như nước của Hayreddin, thân làm quản gia như Gerald có chút lo được lo mất. Cuối cùng, hẳn vẫn nói ra suy nghĩ của mình:

“Thuyền trưởng, tạm thời có thể tiết kiệm một chút được không? Đợi lương thực mùa thu năm nay ở Bắc Phi thu hoạch xong, tôi mới quay vòng được tiền”.

“Đừng lo, tôi tiêu tiền vào chỗ nào, sẽ đòi lại gấp đôi từ chỗ ấy nhanh thôi”.

Ánh hoàng hôn màu vàng kim dần dần tiêu tan, màn đêm dâng lên, phủ bóng đen xuống khuôn mặt của vị thủ lĩnh cướp biển.

Cả đoàn người chậm chậm đi xuyên qua bán đảo, khi những tia sáng đầu tiên từ những vì sao trên cao rải xuống mặt đất, tòa cung điện màu trắng nằm bên bờ biển mới hiện ra trước mắt mọi người.

Dinh thự của nguyên soái hải quân là hành cung được Suleiman cải tạo và xây dựng rồi ban tặng, tòa lâu đài không thuộc kiểu khép kín, mà do rất nhiều những quần thể kiến trúc sân vườn hợp thành. Những mái vòm tháp nhọn theo phong cách Trung Đông đứng cao chót vót bên trong bức tường đá trắng, sân vườn tuy đan xen chằng chịt nhưng lại được xây dựng hoa lệ nằm trên những ngọn đồi, nhìn từ xa thì hùng vĩ, ngắm ở gần thì tinh tế, giống như chiếc chụp tóc được khảm từ vô số những viên trân châu.

Cánh cửa lớn bằng đồng được khắc hoa văn đột nhiên bật mở, một nhóm nô bộc đầu quấn khăn xếp chen lấn ào ra như ong vỡ tổ, nghênh đón chủ nhân thực sự của tòa lâu đài, giống như một thế giới xa hoa lãng phí miêu tả trong những cuốn sách tranh được mở ra từ đây.

Ánh sáng xuyên qua những bức tranh được chạm trổ lên chiếc cổng vòm, rải xuống dãy hành lang quanh co gấp khúc rất nhiều những hình vẽ phức tạp đầy màu sắc, khiến người ta có ảo giác tầng tầng lớp lớp, không bao giờ có điểm kết thúc. Đi qua một loạt những cánh cổng vòm hình móng ngựa, ánh trăng phải chiếu lên đài phun nước trong suốt, bên dưới bóng râm của những cây cọ mềm mại tuyệt đẹp ẩn giấu những loại kỳ hoa dị thảo, mỗi một khu vườn đều mang theo phong cách nghệ thuật vô cùng độc đáo cùng sự tinh tế tỉ mỉ, đẹp đến say lòng người.

Xuyên qua ba lượt cửa cong hình trăng lưỡi liềm có mái, tiền sảnh đường hoàng tráng lệ, sẽ tới khu vườn Thanh Lộ nằm lưng chừng trên sườn núi, những giai nhân mỹ lệ chốn hậu cung của Vua cướp biển đã chờ ở đây rất lâu rồi.

Dựa theo tiêu chuẩn của hậu cung sultan, chỉ có hoạn quan mới có thể bước tiếp vào cánh cửa này, nhưng dinh thự của cướp biển đương nhiên không có nhiều quy tắc đến như vậy. Hayreddin vốn dĩ muốn bảo người trực tiếp khiêng cỗ kiệu mềm đến sân vườn của hắn, nhưng nhìn dáng vẻ hùng dũng lao lên của đám người bên trong, liền thay đổi ý kiến, vén rèm lên bế Nick ra, sải bước tiến vào trong.

Gần hai mươi giai nhân tuyệt sắc phục sức theo kiểu truyền thống Trung Đông chia ra đứng ở hai bên đường, đứng cuối cùng là bốn cậu nhóc trẻ tuổi, nhất loạt cúi đầu quỳ gối hành lễ với Hayreddin. Có rất nhiều lời đồn đại về Hayreddin, không ai chắc chắn được rốt cuộc hắn thích kiểu nào, nên chỉ còn cách tặng mỗi loại vài người. Nam có nữ có, có kiểu trưởng thành diễm lệ, cũng có kiểu thanh thuần hoạt bát, lại thêm cả kẻ hầu người hạ đi theo, một đám người đông đúc tập trung bên trong khoảng sân tối đen, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy mái tóc đen dày và thấp thoáng làn da màu nâu đồng rất đẹp của người Trung Đông, cùng áo choàng dài chấm đất được thêu vô cùng khéo léo. Các cô gái này nghiêm khắc tuân thủ theo những yêu cầu thời bấy giờ, khi ở bên ngoài phải mang theo khăn che mặt, lúc hành lễ không được chủ nhân cho phép thì không được ngẩng đầu lên.

Nhưng những cô gái thông minh đều sẽ tìm được cách đối phó, ví dụ như chọn loại khăn mỏng như cánh ve, che lên rồi cũng vẫn có thể nhìn thấy hình hoa uyên ương vẽ trên mặt; có người lại dùng

nước ép hoa phượng tiên^[1] vẽ hoa văn lên trên móng và mu bàn tay, hoặc dùng dầu ô liu dưỡng cho mái tóc thêm đen mượt óng ả, rồi cài trang sức châu báu, như vậy thì cho dù chỉ nhìn tư thái hành lễ thôi cũng có thể khoe hết ưu thế của bản thân.

[1] Hoa phượng tiên còn gọi là hoa móng tay, hay bóng nước, nghiền nát cánh hoa hoặc lá rồi bọc vào đầu móng tay, thì sẽ có bộ móng màu đỏ tươi rất đẹp.

Sự khổ công của những người đẹp rất đáng để khen ngợi, chỉ đáng tiếc bình thường các nàng quá khó chiều, quản gia Gerald “có hơi không cẩn thận” giấu đi một thông tin quan trọng: Thuyền trường ghét nhất mùi hương nồng nhân tạo.

Những phi tần trong hậu cung sultan thường dùng các loại nhựa thơm như trầm hương, xạ hương, long diên hương có ý nghĩa hấp dẫn nhục dục rất rõ ràng; đàn hương và thuốc bôi vượt qua Ấn Độ Dương xâm nhập vào bằng con đường mậu dịch, gợi lên cho người ta ấn tượng thần bí; có những người không quản ngại đường xá xa xôi nhờ người mang loại nước hoa từ Pháp về, dùng sự mới lạ để giành chiến thắng. Nhưng màn tranh sắc đua hương vượt qua lục địa Á Âu vạn dặm tấp thẳng vào mặt thể này, lại trở thành cú đòn giáng vô cùng nặng nề đối với khứu giác nhạy bén của người nào đó.

Hayreddin nín thở, quay đầu hung hăng trừng mắt lườm Gerald một cái, người đằng sau không chút cảm xúc chấp tay sau lưng, như thể tất cả những sự cố bất ngờ này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

“Cũng đã muộn rồi, mọi người quay về cả đi”. Hayreddin thực sự không muốn nấn ná lâu hơn ở nơi ngạt thở này nữa, bèn miễn cưỡng mở miệng nói một câu, sau đó không thèm ngoảnh lại nhanh chóng rời khỏi vườn Thanh Lộ.

Những cô gái xinh đẹp vẫn trông chờ lần đầu tiên lộ diện có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp, thậm chí có thể được chủ nhân chọn luôn để thị tẩm, ai ngờ Hayreddin còn chẳng buồn liếc mắt nhìn đến những phấn son trang điểm các nàng mất công chăm chút, đã xoay người đi thẳng. Mấy cậu nhóc thiếu niên cũng chẳng có được chút ưu ái đặc biệt nào, đưa mắt nhìn nhau, buông tiếng thở dài mất mát. Chỉ loáng thoáng nghe thấy quản gia Gerald nói với Hayreddin:

“Thuyền trưởng, khu vườn Dừa xây mới bên mé phía Tây đã được sửa chữa cẩn thận rồi, có nước sinh hoạt, cũng rất mát mẻ. Để đội trưởng...cô ấy ở đó có được không?”.

“Không cần, sau này cô ấy sẽ ở cùng với tôi”.

“Vậy ngày mai tôi sẽ đưa đồ đạc đến bên đó...”.

Suốt một khoảng thời gian, trong lòng mọi người ở hậu cung đều cảm thấy chua ngọt đắng cay, ngưỡng mộ ghen tị uất hận đan xen vào nhau, bốc cháy hừng hực. Một người độc chiếm cả một khu vườn vốn dĩ đã đủ xa xỉ rồi, thế mà cô nàng mới đến này lại có cả tư cách ở luôn trong tầm điện của chủ nhân!

“Là ai vậy nhỉ? Lẽ nào thật sự là Hải Yêu trong truyền thuyết?”.

“Hải Yêu không phải là một thiếu niên tuyệt sắc sao, nhưng bọn họ lại gọi là “cô ấy” mà! Hơn thế chủ nhân còn ôm đi vào nữa...”.

“Á á, mặc kệ là nam hay nữ, tôi rất muốn nhìn thử xem “cô ấy” trông ra sao! Mặc váy áo kiểu nào? Đeo những loại trang sức gì?”.

Một cô gái tuổi còn nhỏ cắn môi giậm chân oán giận, khổ sở tìm tòi suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể thăm dò được kết quả cuối cùng. Lòng hiếu kỳ của tất cả những người đẹp như muốn bùng nổ, nhưng lại không một ai dám trực tiếp đến vuốt râu hổ. Chỉ có một cậu thiếu niên đầy tớ đầu quần khăn lặng lẽ đứng dưới bóng cây trong hành lang, không nói lời nào nhìn theo hướng Hayreddin biến mất.

Tầm điện “vườn Bách” của Hayreddin nằm trên một vách đá thấp nơi có phong cảnh đẹp nhất bên bờ biển, bóng râm um tùm rậm rạp của ba cây bách đen đã che đi ánh mặt trời gay gắt, vừa thoáng gió lại mát mẻ. Phần ban công cực lớn nhô ra hướng về phía mặt biển, lúc chạng vạng có thể nhìn thấy cảnh biển trắng lệt của vịnh Sừng Vàng nổi tiếng khắp thế giới. Một bên ban công là vườn hoa hình bậc thang đi xuống, đi đến cuối là có thể dẫm chân lên mặt nước biển xanh thăm trong veo. Vách đá thấp nhô ra trên sườn núi khiến toàn bộ khu vườn tựa như vườn treo Babylon.

Hayreddin thả Nick đang lên cơn sốt cao xuống chiếc giường mềm rộng rãi của hắn, khẽ khàng như thể đặt một món đồ sứ vỡ được chấp vá lại với nhau.

“Được rồi bảo bối, chúng ta về tới nhà rồi”.

Nick cố gắng mở mắt ra, không biết là ảo giác do sốt cao gây ra hay là vì nguyên nhân nào khác, nàng chỉ cảm thấy khắp tầm mắt đều ngập tràn những tia sáng nhẹ nhàng. Những tấm vải rèm trên cột trụ đá cẩm thạch nháy múa theo gió, ánh sao xuyên qua những tấm kính thủy tinh sắc sỡ trên trần nhà hình mái vòm chiếu vào bên trong căn phòng, tạo nên những chùm sáng đủ loại màu sắc, những chùm sáng ấy chiếu lên dãy hàng rào bằng gỗ chạm lõng hoa văn dùng để ngăn cách không gian, giống như những vết đốm tuyệt đẹp hình thành ở bề mặt nguyên thạch bảo thạch trên tấm khảm Ba Tư dày dặn.

Cả đời Nick chưa bao giờ được nhìn thấy cung điện nào xa hoa tráng lệ như thế, có cảm giác như mình đang mơ.

“Về tới nhà..”. Nhìn thấy cảnh tượng xa hoa này, lòng nàng rung động, ánh mắt lưu chuyển, thì thầm khe khẽ.

“Nhà” là một từ vô cùng xa lạ, trừ người đàn ông bên cạnh này ra, hết thảy những thứ khác đều xa lạ đến vậy. Nhưng thật ra, ngoài ngôi nhà nhỏ thời thơ ấu đã bị tự tay mình phóng hỏa phá hủy ra, nàng cũng đâu có nơi quen thuộc đặc biệt nào để quay về.

“Sau này...tôi sẽ sống ở đây sao?”.

“Đúng vậy, bên ngoài có ban công, có thể nhìn thấy thuyền và biển, tôi đoán rằng em sẽ thích”.

Hayreddin nhìn biểu cảm của nàng như đang chìm trong một thế giới huyền ảo, lòng cảm khái: Một đứa trẻ chấy trong người dòng máu của hai bậc đế vương Habsburg, vốn dĩ có cơ hội độc chiếm tòa cung điện theo lối kiến trúc Gothic vô cùng hoành tráng ở thủ đô Toledo của Tây Ban Nha, nhưng sai lầm của vận mệnh đã khiến nàng phải giẫy giụa vùng vẫy dưới tận cùng tối tăm nhất; trải qua những tháng ngày lưu lạc khổ sở rất lâu, rất rất lâu, cuối cùng nàng đã có được một nơi để yên giấc không chút mộng mị trên mảnh đất Thổ Nhĩ Kỳ này.

“Thuyền và biển...”. Nick vô thức lầm bầm nhắc lại những từ của Hayreddin. Mới chỉ qua có mười mấy ngày, vậy mà hai má của nàng gầy đến nỗi hóp cả vào, xương hai bên gò má cũng đã lộ hẳn ra, hoàn toàn trái ngược với bức chân dung ở Florence.

“Đúng vậy, thuyền và biển”.

Hayreddin dịu dàng vuốt ve phần tóc mai của nàng, rót một ly nước mát từ chiếc bình bạc cổ dài đặt bên giường, nâng đầu nàng lên bón cho nàng uống.

“Có thích ăn gì không? Victor nói ngoài những thứ nhiều dầu mỡ ra, buổi tối tốt nhất em nên ăn chút gì đó, như vậy có thể nhanh chóng trị được chứng bệnh suy nhược do đi đường biển dài ngày”.

“Ừm...”. Đầu óc Nick choáng váng đáp, uống một chút canh cá, ăn vài quả nho không biết là thuộc giống gì trên tay Hayreddin, sau đó mê man.

Trong mơ, nàng là một con chim không có chân, chao liệng đôi cánh tự do trên mặt biển, nhìn xuống một loạt những đội thuyền đang căng buồm mãi cho đến khi chúng biến mất ở đường chân trời. Nhưng giống như Icarus^[1] trong thần thoại Hy Lạp, nàng bay quá cao, quá xa, lại không có chân để có thể dừng lại nghỉ ngơi, nên cuối cùng đã rơi xuống biển rồi chết chìm.

[1] Icarus trong thần thoại Hy Lạp đã có dịp được bay lên trời cao bằng đôi cánh lông chim dán bằng sáp ong do cha chàng, nhà thông thái Daedalus thiết kế. Nhưng Icarus lại quên mất lời cha dặn: Càng muốn bay cao hơn cả mặt trời. Tuy nhiên, khi càng đến gần mặt trời thì sức nóng càng mãnh liệt hơn và đã nung chảy đôi cánh khiến chàng rơi xuống và chết chìm dưới đáy biển.

Thuyền và biển, đối với nàng, có lẽ vĩnh viễn là niềm hy vọng xa vời.

Chương 10: Sự chỉ dạy của cô nàng nô lệ

Nick cảm giác có một sinh vật nào đó đang quan sát mình. Không biết “nó” đang nghĩ gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng hồi lâu, sau đó nhẹ tay nhẹ chân tiến lại gần.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cho đến khi nàng có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương lướt qua má.

Nick đột nhiên duỗi mạnh tay tóm lấy đối phương, rồi mở bừng mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt đen thui, lòng trắng mắt nhợt nhạt làm nổi bật lên hai tròng mắt đen thẫm, tạo nên một cơn rúng động thị giác vô cùng kinh khủng đối với người vừa mới tỉnh dậy.

“Sức của cô thật không nhỏ”. Cô gái có khuôn mặt đen nhẹ nhàng gạt tay phải của Nick trên cổ tay của mình ra, mở miệng nói: “Một vị phu nhân tôn quý không nên dùng ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào người khác như vậy, cho dù đối phương chỉ là một kẻ đầy tớ”.

Giọng phụ nữ trầm thấp giàu sức hút, mang theo vẻ ngạo mạn kỳ quái của người da đen.

Nick nhìn chăm chú, thì ra là một nữ nô lệ da đen mặc một chiếc váy bó ngực sọc kẻ ôm sát người. Có lẽ nàng ta bị bán từ nội địa châu Phi tới đây, khung xương cao gầy cân đối, làn da đen dầu sáng bóng, bầu ngực căng đầy khiến chiếc váy bó ngực căng phồng lên. Nếu không có cặp môi dày quá mức kia, thì đây là một mỹ nhân da đen rất ưa nhìn. Lúc này, cô gái nô lệ ấy đang đứng chống nạnh trước giường Nick, ánh mắt nghiêm khắc tỉ mỉ quan sát nàng hết từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

“Tên tôi là Revena, ngài Bayan phái tôi tới hầu hạ cô, phu nhân Nicole”.

“Dù là ai cũng không nên tới gần lúc tôi đang ngủ”, Nick lạnh lùng đáp: “Thằng như trong tầm tay tôi có một con dao, thì trên người cô sẽ có nhiều hơn một lỗ hổng đấy”. Thói quen của nàng, tất cả mọi người trên thuyền đều biết cả, nếu không phải vì làm bạn trường kỳ với cái giường, nàng đã xiên cho kẻ tùy tiện đánh thức mình một dao rồi.

“Ngài Bayan nói không sai, cô thực sự khác với số đông”. Rabena nói, một người giúp việc có kinh nghiệm lâu năm như nàng ta, trước khi tiếp xúc với chủ nhân mới luôn phải tìm hiểu kỹ càng tính cách của đối phương trước, sau đó mới quyết định cách đối xử với chủ nhân trong những tháng ngày sau này. Và lần đụng độ này đã chứng minh rằng tuy bị thương, nhưng đối phương không dễ bắt nạt chút nào.

“Gerald bảo cô đánh thức tôi như vậy à?” Nick thoáng cau mày, không vui hỏi. Nàng là nhân vật đứng thứ hai của Sư Tử Đỏ đã lâu, dưới một người trên vạn người, tuy rằng bị thương nặng, nhưng sự mạnh mẽ quyết đoán và phong độ trước giờ chưa từng bỏ quên.

Đánh giá đáng về đặt câu hỏi của nàng một lượt, Rabena hài lòng cong cánh môi lên. Đối với một người hầu chịu trách nhiệm hầu hạ phụ nữ trong hậu cung, điều quan trọng nhất chính là đi theo đúng người. Chủ nhân yếu ớt bất tài, cho dù nhất thời được yêu chiều, người hầu đi theo nàng ta cũng chẳng có được lợi ích tốt đẹp gì. Rabena liền thu lại ngữ điệu ngạo mạn của mình, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười nói:

“Là chủ nhân Hayreddin, ngài ấy dặn dò tôi trước mười giờ sáng đứng xa xa gọi cô dậy, nếu không để cô ngủ nhiều quá sẽ bị váng đầu. Tiệc mừng công bảy giờ bắt đầu, chủ nhân đã dậy từ lúc sáng sớm, trước khi đi còn cẩn thận quan tâm xem chúng tôi chăm sóc việc ăn uống ngủ nghỉ của cô thế nào, ngài ấy thật sự vô cùng yêu thương cô đấy!”.

“Ừm, a...”

Nick dụi dụi mắt ngáp một cái, sau khi nhìn rõ người tới rồi, thần trí của nàng đang từ căng thẳng chuyển sang thả lỏng, và lại bắt đầu lang thang vào cõi mộng. Chiếc giường mềm mại, ánh sáng lờ mờ, thuyền trường lại không có ở nhà, không quay lại ngủ một giấc cho đã đời thì đúng là có lỗi với bản thân!

Nhưng Rabena sau khi gọi nàng dậy xong, lập tức vén hết những tấm màn nhung dày nặng lên, để ánh nắng mặt trời tươi sáng chiếu thẳng vào phòng. Đối với một người thèm ngủ, đây quả thực là một liều thuốc trị liệu hiểm độc. Luồng ánh sáng đột nhiên trở nên chói mắt khiến cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, Nick ôm đầu hăm hứ suốt.

“Ở quê hương của chúng tôi có một câu nói thế này: Người nào khi mặt trời mọc tới tận đỉnh đầu rồi vẫn chưa chịu dậy, trên mộng sẽ mọc một cái đuôi. Những cô gái ở những sân viện khác đã dậy đánh răng rửa mặt ăn vận xinh đẹp từ tinh mơ cả rồi, còn cô thì ngay cả mặt còn chưa kịp lau kìa!”.

Rabena nhanh nhẹn dứt khoát xốc chiếc chăn trên người Nick lên, chỉ loáng cái đã cời sạch sẽ chiếc áo choàng ngủ rộng thùng thình và quần ngủ của nàng ra. Thân hình cô gái nô lệ này vốn dĩ đã cao to, cánh tay lại khỏe mạnh, có thể bế Nick đi tới đi lui nhẹ nhàng như một người đàn ông. Có thể thấy Gerald chọn nàng ta tới vườn Bách không phải là một sự sắp xếp tùy tiện.

“Chúa phù hộ! Sao người cô lại gầy thế này?!” Rabena nhìn thân thể trần trụi của Nick, sợ hãi hét lên một tiếng đầy phóng đại: “Nhìn hai hàng xương sườn này đi, giống hệt đám linh dương trên thảo nguyên lúc vào mùa khô! Ngủ vậy không thấy cộm phát khiếp lên sao?”.

Rabena là một cô hầu gái rất có tay nghề, nói chuyện hoàn toàn không phải ảnh hưởng gì tới tốc độ làm việc, chân tay tháo vát rót nước nóng vào chiếc chậu bạc, điều chỉnh nhiệt độ nước cho phù hợp, vắt một chiếc khăn, vừa lau mặt lau người cho Nick vừa phê bình dáng người phẳng lì cứng nhắc của nàng: “Cho dù chủ nhân Hayreddin nhất thời có thích kiểu mình đây, cô cũng không thể kiêng khem giảm béo đến mức độ này được! nhìn thử xem, sau này cho con bú, e là đứa bé cũng chẳng thể tìm được chỗ mà bú mất!”.

Nick bị nàng ta cời sạch sẽ, tất cả các khuyết điểm lộ ra hoàn toàn, muốn bác bỏ nhưng lại chẳng thể tìm được luận cứ. Nhìn thấy khe rãnh sâu thẳm rỗng thênh thang của Rabena đứng đưa ngay trước mặt mình, nàng ấp úng mấy tiếng, phản bác nhưng lại giấu đầu hở đuôi: “Cô đang cúi người, còn tôi lại vẫn đang nằm! Đương nhiên là sẽ phẳng rồi!”.

Rabena đảo tròn tròn trắng mắt, liếc nhìn nàng bằng vẻ đồng cảm với kẻ yếu: “Yên tâm đi phu nhân Nicole, sau này cô có con rồi, tôi sẽ giúp cô cho con bú. Rabena này không bao giờ để người nối dõi của chủ nhân Hayreddin bị đói đâu!”.

Tuy Nick vẫn luôn biết tài nguyên của bản thân hữu hạn, nhưng trước nay chưa bao giờ bị khinh bỉ một cách thẳng thắn đến vậy, thậm chí quá hóa giận liền giống như một đứa trẻ cãi nhau hét toáng lên:

“Cô, cô mới thích mình đây! Cả nhà cô mới thích mình đây! Cô còn bị chảy xệ nữa! Cho mười đứa trẻ bú, sẽ chảy xệ xuống tận mu bàn chân!”.

Tiếng gào thét truyền ra phía xa xa, khiến một bầy chim mòng biển cười đang đậu trên những cây bách đen ngàn năm tuổi trong vườn Bách sợ hãi đập cánh phành phạch bay đi mất.

Quản gia Gerald Bayan ngẩng đầu lên từ trong đồng hồ sách ngón ngang, đôi mắt nhìn theo đàn mòng biển cười biến mất khỏi bầu trời trong xanh, thờ dài chán nản. Không phải đã dự đoán từ trước rồi sao? Phiền phức của hắn chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Rabena tuy nói năng thẳng thắn không kiêng nể gì, nhưng khả năng hầu hạ người khác quả thực không tồi, lau người sạch sẽ rồi, liền thay một chiếc áo dài bằng lụa rộng rãi mặc ban ngày cho Nick, sau đó như làm ảo thuật nhanh nhẹn bưng ra rất nhiều món ăn nhẹ nóng hôi hổi, dạy nàng cách dùng tay phải gấp thức ăn thế nào cho tao nhã.

Thời tiết rất tuyệt vời, những cơn gió tươi mới ulla vào phòng ngủ, tiếng chim mòng biển ríu rít nghe rất rõ ràng, ánh sáng trong một tòa cung điện nằm bên bờ biển tràn ngập phong vị dị quốc, hơn nữa lại còn được nằm trên giường ăn, tâm trạng có xấu đến mấy cũng chẳng thể duy trì được lâu. Loáng cái Nick đã quên hết những lời bình luận khắc nghiệt của Rabena, sức chú ý dồn cả vào bữa sáng thịnh soạn.

Thói quen ăn uống của người Thổ Nhĩ Kỳ thiên về sự nồng đậm và thơm ngọt, những chiếc đĩa được khảm dát tơ vàng sợi bạc theo lối thủ công truyền thống tuyệt đẹp mà lại tinh tế, phối cùng với các loại thực phẩm màu sắc sặc sỡ tươi tắn được bưng lên khiến người ta thêm chảy cả nước miếng. Sau khi dùng cháo hoa quả nóng sốt làm ấm dạ dày xong, món bánh trứng rán phết mứt quả sung, canh cá tươi ngập đầy mùi thơm của nhục quế, cơm rượu nước sốt hải sản cứ lần lượt được bê ra.

Đồ ăn rất mỹ vị, những mỗi món đều chỉ có một chút xíu, Nick ăn mà không thấy xả láng tí nào; nhưng Rabena kiên quyết cho rằng dạ dày của bệnh nhân đều rất yếu, lượng thức ăn nhất định phải tăng từ từ mới ổn.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Rabena lau sạch sẽ bàn tay dính đầy dầu mỡ của Nick, sau đó gọi một tiếng, bốn cô bé hầu gái tầm mười bốn tuổi liền xuất hiện tiến vào phòng, một người thu dọn đồng bát đĩa, một người bưng một chiếc đĩa bạc, bên trong đặt bộ đồ trà hình hoa tulip và bình đựng đường, bình đựng sữa. Hai người còn lại khiêng vào một tháp đồ ngọt cao đến hai thước, đặt lên chiếc bàn chân thấp. Cái tháp tổng cộng có bốn tầng, mỗi tầng là một chiếc đĩa sứ lớn khảm bạc, bên trong chứa đầy những món ăn vặt đặc sản của Thổ Nhĩ Kỳ như mút hoa quả, bánh ngàn lớp pho mát, bánh tổ ong.

Ánh mắt Nick nhìn đầy chăm chú, cứ như thể cái tháp đó đang tỏa ra những tia sáng lấp lánh huyền ảo. Rabena xua bốn cô bé hầu gái ra ngoài, sau đó nghiêm khắc ngăn nài lại.

“Bây giờ thì chưa được! Chỗ chúng tôi ăn cơm xong, theo lệ thường sẽ uống trà rồi ăn tráng miệng, nhưng hiện giờ dạ dày của cô không thể tiêu hóa được những món nhiều dầu mỡ như vậy, vậy cứ coi nó như đồ trang trí, đừng chú ý đến là tốt nhất”.

Nick nuốt nước bọt cuống quýt nói: “Nhưng nó đâu phải đồ trang trí! Nó rõ ràng là, là một ngọn núi trong mơ mà!”.

“Nó là đồ trang trí”. Rabena chống nạnh, nhìn y hệt như một con gà mái kiêu ngạo dạy dỗ Nick: “Trong hậu cung này, ngoài trừ chủ nhân Hayreddin, tất cả đều là đồ trang trí. Bất kể là vàng bạc châu báu, y phục xa hoa đắt tiền, hay người hầu thị vệ, cô đều phải kiêu ngạo ngẩng cao đầu coi bọn họ là vô hình mới đúng chuẩn”.

“Tôi chỉ muốn ăn một miếng tráng miệng thôi mà, rốt cuộc cô đang nói gì vậy...”.

Nick vừa mới ăn cơm xong, máu trên não đều chảy cả về dạ dày, đây đang là thời khắc trí thông minh ở mức thấp nhất, căn bản không thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của cô gái nô lệ này.

“Phu nhân, tôi không thể không nói với cô rằng, bất kể tình hình trước kia ra sao, nhưng nếu giờ không nghe lời Rabena, những tháng ngày hạnh phúc được yêu thương chiều chuộng của cô sẽ kết thúc sớm thôi!”.

Khuôn mặt đen thui của Rabena đan lại, biểu cảm nghiêm túc, giống như đang tuyên đọc thánh dụ:

“Cô đến từ thế giới do Thượng Đế làm chủ, nên không biết thế giới của Thánh Allah có hình dạng ra sao. Thượng Đế chỉ cho phép một người ông lấy một người vợ, nhưng ở chỗ chúng tôi lại không hề có chuyện thoải mái như vậy! Tám trăm vị phi tần của bệ hạ trong hoàng cung Topkapi thì thôi không cần phải nói, nhưng có vị chư hầu đại nhân nào là không có bốn người vợ chính thức và vô số nô lệ nữ? Chủ nhân Hayreddin vừa mới đặt chân đến đây, ngài ấy đang lúc trẻ trung khỏe mạnh, sau này những người phụ nữ ở đây sẽ càng lúc càng nhiều, mọi người sẽ tung hết những chiêu trò của bản thân, tung tin đồn nhảm, bôi nhọ, thậm chí là hạ độc, ám sát. Phu nhân à, nếu như cô không nắm chắc thời cơ, nhanh chóng sinh bảy, tám cậu nhóc củng cố vị trí vững chắc cho bản thân, sau này chỉ có ngồi mà khóc thôi!”.

Những lời này khiến Nick trợn mắt há hốc mồm, mấy trò hạ độc ám sát này, mới nghe thậm chí còn nguy hiểm hơn cả làm đội trưởng đội xung phong! Nàng lắp ba lắp bắp nói: “Sẽ không phức tạp như cô nói chứ? Làm nhân tình, bản lĩnh trên giường giỏi là xong thôi mà”.

Tròng mắt đen trắng rõ ràng của Rabena trợn tròn, có vẻ như Nick là một con nhóc ngây thơ không hiểu chuyện.

“Thánh Allah trên cao ơi! Rabena làm nô lệ suốt hai mươi năm nay, cũng chưa từng nhìn thấy chuyện gì khó hơn chuyện tranh sủng của nữ nhân chốn hậu cung! Cho dù là số mệnh tốt, sinh ra đã có dáng vẻ xinh đẹp đi chăng nữa, mỗi ngày cũng phải chăm chút, ăn vận trang điểm, lời lẽ cử chỉ, trên giường dưới giường có thứ nào là không phải khổ công rèn luyện? Huống hồ đàn ông trời sinh đã thích có mới nới cũ, bất kể là khuôn mặt cô xinh đẹp đến mức nào, trên giường mất hồn ra sao, qua một vài năm nữa, chắc chắn cũng sẽ bị chán ghét bỏ bê, lúc ấy lại không có được mụn con trai nào bên cạnh, thì chỉ có nước ngậm bồ hòn làm ngọt thôi!”.

“Ấy, cô có nhầm không vậy? Tôi cũng đâu có ý định tranh sủng gì đó...”. Nick nghe mà thấy đau hết cả đầu, nàng không ngờ rằng công việc làm nhân tình lương hai đồng một tháng lại mọc ra nỗi rủi ro lớn đến như vậy. Trên hợp đồng bao nuôi đã viết rất rõ ràng chi tiết rồi, bao ăn bao ở, trả tiền theo giờ, đó không phải là một chuyện quá đỗi đơn giản hay sao?

“Không được!” Rabena giống như một vị tướng quân oai phong lẫm liệt vung cánh tay xuống, kiên định coi Nick là một cô bé con chưa từng nếm mùi cay đắng. Nàng ta đã được sắp xếp đến đây, thì đương nhiên hy vọng cô gái mình hầu hạ có thể độc chiếm ân sủng. Nhưng thân hình tướng mạo của

vị phu nhân này chỉ có thể tạm coi là “khẩu vị lạ”, muốn trường kỳ đồ lửa thì những việc cần phải luyện tập thực sự quá nhiều.

Cô gái nô lệ quỳ xuống bên cạnh giường, nắm chặt lấy cổ tay trắng mịn của Nick, kiên nhẫn khuyên bảo: “Cô không muốn tranh, nhưng mọi người đều mở to mắt nhìn hau háu vào cái giường đó đấy. Hôm nay đặc sủng có thể ngủ phòng to, ngày mai thất sủng rồi, lập tức sẽ được tặng cho một cái chổi đuổi tới góc nhà ngay! Tráng miệng với súp nóng gì nữa, cơm thừa canh cặn cho cô không bị nhỡ nước bọt vào đã may lắm rồi. Địa vị của người phụ nữ ở đây chả khác gì lạc đà, đặc ý được hay không, không phải đều dựa vào một câu nói của chủ nhân ư?”.

Rabena cố tình phóng đại mức độ bi thảm của việc thất sủng trên những điều kiện ăn ở, quả nhiên dọa Nick sợ ngây người. Kiểu cướp bóc ngang ngược không sợ chết như nàng đây, hãi nhất chính là lúc đang sống mà bụng bị đói. Nick thầm nghĩ, bất kể là làm cướp biển hay làm tình nhân, nếu không muốn thất nghiệp, phải có đạo đức nghề nghiệp, tình yêu nghề nghiệp. Huống hồ học nhiều hiểu rộng cũng chẳng có hại gì, hiện giờ nàng chẳng thể cầm nổi đao chém kẻ khác, học thêm kỹ thuật “làm thế nào để làm một nhân tình tốt” cũng đâu có lỗi.

Đôi mắt của Rabena như một tên trộm thành tinh, loáng cái đã phát hiện ra vẻ dao động của Nick, bèn tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, lần lượt giảng giải từng kinh nghiệm phong phú và chiến lược của bản thân:

“Giờ cô đang đặc sủng, không cần phải quá lo lắng, việc trước tiên là phải chăm sóc cơ thể cho tốt, ăn mặc trang điểm, ca hát đàn nhạc đều có thể từ từ học. Cái đám người tâm địa xấu xa kia lại còn tặng mấy thằng nhóc đến đây...nhưng chúng ta cũng không cần phải sợ, gà trống đã bị thiến rồi, cho dù có bóp họng học điệu bộ cục ta cục tác của gà mái, cũng không thể sinh ra được gà con...”.

Vì vị nguyên soái hải quân ca khúc khải hoàn trở về nên buổi tiệc mừng công do Suleiman tổ chức kéo dài suốt cả một ngày trời, chư hầu các vùng thuộc đế quốc Ottoman, tầng tầng lớp lớp quan lại đều lấy làm vinh dự khi được mời. Tiếng pháo bắn chào mừng vang lên rộn rã trong thành phố Istanbul, hoa tươi tung bay ngợp trời, người dân trong thành phố xếp hàng dài đến hơn mười dặm trên đường để được nhìn thấy tướng mạo thật sự của Hayreddin.

Nhưng đối với quân gia Gerald Bayan, ngày hôm qua lại quá sức dài.

Buổi sáng có một vài cô gái xinh đẹp không thể kiên nhẫn thêm được nữa, bèn lấy danh nghĩa là “thăm hỏi chị em mới” chạy đến tìm hiểu cho ra nhẽ, nhưng bị Gerald kiên định khuyên cản họ lại; buổi trưa hoàng đế ban yến, phái ba mươi người đưa toàn bộ những món trong bữa tiệc ở hoàng cung tới, vì những món ăn có thể phân định cấp bậc cao hơn của chủ nhân nhà mình mà đám người hầu không ngần ngại động tay động chân với nhau một trận dữ dội; buổi chiều, đồ đạc hoàng đế ban thưởng và những món hàng xa xỉ Hayreddin mua về từ Florence cùng được đưa tới, phần lớn trong số đó chuyển tới vườn Bách, xem ra đều thành những thứ thuộc quyền sở hữu của kẻ mới đến. Chỉ trong chốc lát, trong tòa cung điện bên bờ biển cứ mười người thì có đến tám người bị “đau mắt đỏ”.

Gerald đem hết đồng tiền phức ấy trả lại cho chủ nhân ban đầu của nó, vất óc khổ sở suy nghĩ viết ba bức thư “trả lại hàng” lời lẽ hết sức cẩn trọng, nhưng còn chưa kịp sai người gửi đi, đến lúc tiệc tối lại có lẽ vật được đưa đến, là bốn cô gái trẻ đẹp nhất quyết đòi nhờ thêm vào. Một ngày náo loạn như vậy, cho dù là người được mệnh danh “Bayan hai đầu sáu tay”, sắc mặt cũng thoáng tái xanh.

Hắn thà thảo luận giá cả với đám buôn bán vũ khí mặt mày dữ tợn ở vùng hoang dã còn hơn là ngồi đây nghe đám phụ nữ xếp hàng căn nhắc: chất lượng rèm cửa ở khu vườn nào đó kém hơn một ít so với một cái vách ngăn tiêu chuẩn, hoặc thứ tự lúc cắt may quần áo mới kéo dài thêm một ít nữa... toàn những loại chuyện lông gà vỏ tỏi.

Lúc mặt trăng lên cao được một lúc lâu, cuối cùng thì Hayreddin cũng cưỡi ngựa trở về giữa một hàng đội ngũ danh dự đường hoàng của Thổ Nhĩ Kỳ.

Nick dựa lưng vào chiếc đệm mềm, đọc một cuốn truyện dưới ánh nến, nghe thấy tiếng vó ngựa giảm lên bậc thềm, liền ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông người vương đầy tuyết lạnh bước vào phòng.

Hayreddin mặc bộ lễ phục màu trắng hoa lệ thánh khiết của Thổ Nhĩ Kỳ, thanh đao Damascus dắt ở eo, đường viền cổ áo, tay áo, dây lưng, gót áo của chiếc áo choàng màu trắng đều được thêu bằng một màu vàng cầu kỳ tinh mỹ, bên dưới chiếc khăn trùm đầu là đôi mắt màu xanh lam lạnh lẽo sâu thẳm mà ngời sáng. Hắn giống như một vị quốc vương đến từ một đất nước khác nhanh nhẹn và dũng mãnh, dưới ánh trăng bàng bạc, khắp người hắn như toát ra luồng ánh sáng lấp lánh rạng rỡ.

Rabena tay nâng một chiếc khay bạc dâng khăn mặt lên cho hắn. Xã giao suốt cả một ngày trời, Hayreddin cũng thấy rất mệt mỏi, lau mặt xong, liền kéo chiếc khăn trùm đầu xuống tiện tay vớt luôn lên thảm, để lộ ra mái tóc đỏ rực như lửa cháy.

“Thuyền trưởng!” Nick gọi một tiếng.

“Sao vẫn còn chưa ngủ?” Hayreddin đi tới trước chiếc giường mềm, tháo thanh đao ra ôm lấy nàng, áp trán mình lên trán nàng thử kiểm tra nhiệt độ. “Tối nay không nóng lắm”.

Kết luận này khiến người ta cảm thấy rất mừng, Hayreddin ôm lấy nàng nghiêng người ngả xuống đồng đệm mềm, tham lam hít ngửi mái tóc vừa được gội xong của nàng. Sau khi phải chịu đựng đủ thứ hương liệu nhân tạo độc hại suốt một ngày, mùi hương tươi mát đơn giản trên người Nick dễ chịu đến mức khiến người khác rung động.

“Bữa tối có ngoan ngoãn ăn cơm không đấy?”.

“Ăn rất nhiều, thịt cá viên và món tráng miệng ngon cực!”.

Hayreddin nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ăn nhiều hoa quả vào, đó là phương thuốc chữa chứng bệnh do đi biển quá lâu nhanh nhất”.

“Vâng”, Nick ngửi ngửi mùi huân hương và phấn son vương trên áo choàng trắng của hắn, cũng chu miệng lên hôn lại hắn: “Hôm nay mệt lắm phải không?”.

“Cũng tạm, chỉ là một ngày nói dối bằng cả một năm, mùi trầm hương xông trong phòng lại quá nồng, nên thấy buồn nôn”. Hayreddin cười cười: “Cũng may Thánh Allah cho phép con dân của người uống rượu, nếu không hôm nay chắc khó mà toàn thân quay về”.

Hai người nói chuyện mấy câu, Hayreddin liền đặt Nick xuống bên cạnh, xách đao đi tắm. Trước giờ hắn luôn như vậy, người đầu đao đấy, bất luận là đang ở đâu, trong tình huống nào, đều tuyệt đối không lơ lửng.

Trải qua màn rửa tội với hơi nước và nước nóng, đủ loại mệt mỏi đều bị cuốn trôi. Mười mấy phút sau, Hayreddin lau đầu, thân trên để trần bước vào phòng ngủ, bọt nước từng giọt từng giọt men theo

những đường vân da rõ ràng trên lưng hấn rơi xuống tấm thảm Ba Tư, rồi biến mất không chút dấu vết. Dưới ánh lửa nhảy nhót trên chiếc chân nến bạc, tấm màn sắc sỡ mờ ám rủ xuống từ trên phần mái vòm, tầng tầng lớp lớp vây kín chiếc giường mềm xa hoa.

Lúc nhìn thấy bộ quần áo của người trên giường, bàn tay đang lau tóc của Hayreddin lập tức khựng lại. Nick mặc một chiếc áo trắng trần châu bằng vải mỏng nghiêng người nằm trên chiếc giường mềm, tay phải đỡ phần đầu nhỏ nhắn, phô ra tư thế mà bản thân nàng cho là quyến rũ. Lớp vải mỏng mềm nhẹ xuyên thấu, ngoại trừ những vị trí quan trọng có những đường thêu che đi, hầu như các vị trí khác đều trong suốt.

“Ồ...”, Hayreddin thấp giọng than một tiếng, đánh giá nàng một lượt, bên môi nở nụ cười khẽ với vẻ vô cùng hứng thú: “Bé con à, nói thật lòng, thân hình của em quả thực rất không thích hợp với kiểu ăn mặc này”.

Cánh tay của Nick buông thõng, thất bại vùi đầu vào trong đồng gối mềm. Rabena rõ ràng đã nói rằng những chiếc áo ngủ quyến rũ thế này có thể khiến đàn ông lao tới vồ như sói như hổ! Nhưng thế này thì coi là gì nào?

Hayreddin vút thanh đao xuống bên gối, xoay người ngồi lên giường, duỗi tay mân mê một lọn tóc xoắn xõa tung màu hạt dẻ của nàng, động tác giống như đang gãi cho một con mèo hờn dỗi. Hấn cười nói: “Được rồi được rồi, tôi xin lỗi, em mặc bộ quần áo này rất đẹp, tôi thừa nhận mình đã vô cùng bị cám dỗ, vậy đã được chưa?”.

Nụ cười tuy rằng có chút chiếu lệ, nhưng Nick vẫn nhanh chóng khôi phục sự tự tin, lật người lại vươn cánh tay ra: “Vậy được, hôn tôi đi”.

Bất kể là bộ quần áo này buồn cười đến mức nào, dưới ánh nến, làn da trắng nhợt nhạt quá đỗi của nàng thật sự có đôi phần hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mịn non nớt, cánh môi hồng nhạt chu lên đòi hôn, hương vị thoạt nhìn rất ngon.

Hayreddin liền cúi người xuống, nâng đầu của nàng lên đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Nụ hôn dài kết thúc, Nick liếm liếm cánh môi sáng bóng, ngẩng đầu lên yêu cầu: “Reis, ôm tôi đi”. Luôn gọi tên khi đang ở trên giường là quy ước ngầm giữa hai người bọn họ, ý của nàng được thể

hiện vô cùng rõ ràng.

“Em đã khỏi hoàn toàn chưa?” Hayreddin chống phía trên người nàng, giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng bỏng lên mặt nàng, coi người xanh thắm thắm giống như đại dương trước cơn bão, ngầm chứa những cơn sóng lớn kinh người.

“Cũng tạm, hôm nay không bị sốt...”.

Lần đầu tiên, Nick cắn vào bả vai hần, mãi đến khi cơ thể ngừng run rẩy mới chịu nhả miệng ra.

Hayreddin nhíu mày khẽ rít lên một tiếng, sờ sờ bả vai mình: “Lần nào tôi cũng có cảm giác như đang làm với một con mèo hoang, không phải cào thì là cắn, em nhất định phải nhìn thấy máu mới sung sướng hả?”.

“Xin lỗi mà...”. Phần ngực nhỏ nhắn của Nick phập phồng lên xuống, nheo nheo mắt liếm cánh môi y như một con mèo được thỏa mãn, hưởng thụ vị máu tanh trong miệng.

Nói đi cũng phải nói lại, thực ra Hayreddin cũng là kiểu người đó, chỉ có sắt và máu, lửa và đao, hoan ái kịch liệt như thể liều chết mới có thể kích thích bản tính hoang dã bộc phát ra ngoài, khiến hần trở nên hưng phấn hoàn toàn. “Reis, lật người tôi lại”.

“Từ phía sau? Một tay một chân của em không thể đỡ được đâu”.

“Thử xem, chỉ thử một lần thôi!” Khi ở trên giường, nàng luôn có những ý tưởng quý quái bốc đồng, Hayreddin cũng bó tay hết cách. Nhưng chưa được bao lâu, hần đã cảm thấy nàng có chút thờ ơ, chỉ lo cúi đầu nhìn ngực mình.

Không tập trung là chuyện không thể tha thứ được: “Em đang nhìn gì vậy hả!” “Tôi cảm thấy, năm sắp thế này trông sẽ to hơn một chút so với năm giữa...”. Nick tui thân xoay đầu, ý bảo Hayreddin sờ thử bầu ngực “lớn hơn một cỡ” của mình.

Hayreddin ngẩn người ra trong ba giây, sau đó đột nhiên phá ra cười không cách nào kiểm soát được. Tràn cười của hần quá đỗi khủng khiếp, thậm chí đã ngửa mặt nằm vật ra, nhưng vẫn không thể làm

tiếp được nữa. Nick rầu rĩ bò lên trên người Hayreddin, dùng hàm răng nhỏ sắc nhọn cắn vào cần cổ hắn.

“Ôi trời, bé con yêu quý của tôi, chút xíu này của em...”. Hayreddin không chút khách khí chế giễu: “Là dấu hiệu duy nhất để phân biệt trước ngực và sau lưng. Em còn muốn thế nào nữa? Cứ đưa lưng về phía tôi như thế, khiến tôi cứ có liên tưởng không hay rằng em là một gã đàn ông”.

Nick nổi cáu, giống như một con mèo xù lông hàm hứ ra oai: “Dấu hiệu duy nhất để phân biệt gì chứ! Đằng trước của tôi còn có rốn mà!”.

“Rốn...ha ha ha, ha ha ha ha!” Hayreddin lại ngửa mặt lên trời cười như sắp phát điên, lồng ngực rung động phát ra những tiếng ù ù khiến đám người hầu trực đêm đang tập trung cả ở ngoài cửa đều tò mò thò đầu nhìn.

Nick như một con mèo con ăn no thỏa mãn lưỡi biếng nằm sấp trên giường, không muốn nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Nàng nghiêng đầu, nhìn hắn lau dọn, rồi ném khăn vào chỗ khuất ngoài tầm ánh nến, từ trước đến giờ hắn luôn cẩn thận như vậy, khả năng kiềm chế cũng rất tốt, cho dù đã bấm đốt ngón tay tính toán rất chuẩn ngày an toàn, hắn cũng không bao giờ lưu lại chất lỏng ấy bên trong người nàng.

Nick thầm nghĩ, nếu như Rabena biết được kế sách mình cẩn thận vạch ra có kết thúc như vậy, khuôn mặt đen sì ấy nhất định là chảy dài đến tận mu bàn chân.

“Em muốn gì?” Hayreddin hỏi. Sau khi làm xong, giọng nói của hắn khôi phục lại sự tỉnh táo.

“Muốn...gì cơ?” Nick nheo nheo mắt, khuôn mặt ngây thơ nhìn về phía người đàn ông vừa cùng mình trải qua một đêm vui vẻ.

“Bé con à, tôi đã không còn là tên nhóc con ngây thơ chỉ cần cho chút lợi ích là sung sướng đến mù mị từ lâu rồi”. Hayreddin nhặt bộ quần áo ngủ xuyên thấu gợi cảm lên, thản nhiên nói: “Từ đầu đến cuối, em đều đang cố ý lấy lòng tôi”.

Nick bĩu môi hừ hừ mấy tiếng, thầm nhủ nếu là Sói Đất, chắc chắn chỉ cần đỡ vài câu là quay vòng vòng ngay.

Nàng nhớ đến một giờ trước, Rabena mặc bộ áo ngủ này lên người nàng, còn cẩn thận dặn dò: Đến lúc đó, cô chỉ cần nói, em muốn một đứa con, một người thừa kế của ngài.

Con trai, người thừa kế, củng cố vị trí vững chắc cho bản thân, độc chiếm ân sủng, vĩnh viễn không bao giờ bị bỏ rơi.

Nhưng nàng lại quá tham lam, lời đã đến bên miệng rồi, nhưng lúc thốt ra lại là những thứ nàng thật sự muốn từ tận đáy lòng.

“Tôi muốn hai con dao găm. Không có dao găm đặt dưới gối, tôi cảm thấy ngủ không ngon”.

Những làn gió biển se se lạnh mang theo vị mặn ùa vào phòng, lớp rèm mỏng rủ xuống từ trên mái vòm khe khẽ nhảy múa trong gió, trong màn đêm tĩnh mịch, âm thanh của những con sóng vỗ vào bãi đá càng trở nên âm vang rõ ràng hơn, khác hoàn toàn với những đêm hai người cùng kề vai chiến đấu.

Hayreddin mỉm cười.

Không phải là đùa cợt, không phải chế nhạo, cũng không phải trêu chọc, mà là nụ cười an ủi bao dung đầy thấu hiểu dành cho “đồng loại”. Dao phải đặt ở bên gối thì mới có thể an tâm ngủ ngon được. Bất kể non nớt đến mức nào, mãnh thú vẫn cứ là mãnh thú, cho dù rằng có bị bẻ gãy, móng vuốt bị nhổ sạch, nàng vẫn không phải loại sinh vật nuôi trong nhà như chim công.

“Như em muốn”.

Hắn khẽ hôn lên trán nàng, thổi tắt nến.

Hai người nằm song song với nhau trong bóng tối. Trong lòng Nick ôm nỗi hiểu kỳ đơn thuần ghé sát vào tai hăn hỏi: “Tại sao lại không muốn có con? Anh cả có rất nhiều con mà”.

“Ngày mai có thể sẽ chết – nên không muốn tìm bừa một người phụ nữ để sinh con; ngày mai có thể sẽ chết – nên ra sức tìm thật nhiều phụ nữ để sinh con. Đó chẳng qua là sự lựa chọn khác nhau của hai người mà thôi”.

“Nhưng nếu ngài chết rồi, con cái có thể kế thừa sự nghiệp của ngài, giống như một số sultan, hoàng đế chết rồi đã có thái tử.”

“Chẹp, em chỉ nhìn thấy một người ngồi lên ngai vàng, nhưng lại không nhìn thấy bao nhiêu máu đã đổ phía sau cái ngai vàng ấy. Giết cha hại con, anh em tương tàn, chú cháu đâm chém nhau, máu me do chế độ đa thê mang lại có thể nhuộm đỏ cả biển Đen đấy”.

“Vậy chỉ tìm một người phụ nữ cố định để sinh thôi? Hiện giờ trong vườn có nhiều phụ nữ như vậy, bọn họ đều rất khỏe mạnh...”.

“Em vẫn không hiểu tôi nói gì sao?” Hayreddin không vui đáp: “Hàng đã bóc rồi không tiện trả lại, trước khi tôi ba mươi tuổi không tìm người bừa bãi, sau ba mươi tuổi cũng sẽ không thay đổi tiêu chuẩn ấy”.

Hắn im lặng một lúc, nặng nề nói: “Trước khi đi Victor đã nói rằng, nếu em khỏe mạnh tăng mười lăm pound, chu kỳ kinh nguyệt cũng đều đặn hơn, mới có thể giao nhiệm vụ đó cho em được. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em sẽ đồng ý gánh vác rủi ro của nhiệm vụ ấy”.

Nick không ngờ mình lại được nghe câu này.

Vì bị thương nặng, sức khỏe và lượng máu không đủ, đã mấy tháng rồi nàng không thấy có kinh nguyệt. Rabena nói với nàng rằng, điểm yếu lớn nhất của nàng là sức khỏe không tốt, dưới tình trạng ấy, cho dù có bất ngờ mang thai, muốn đẻ thường gần như là chuyện không thể.

Nhưng thuyền trưởng nói: Hắn không muốn tìm bừa một người phụ nữ để sinh con.

Thuyền trưởng còn nói: Nếu như sức khỏe của em chuyển biến tốt hơn, nhiệm vụ sinh con sẽ giao cho em.

Nick với chỉ số thông minh không đủ dùng của mình suy đoán rằng, có lẽ ý của thuyền trưởng là, nàng không phải người phụ nữ hẳn tìm kiếm bừa bãi, nàng hoàn toàn không giống những cô nàng tình nhân khác.

Tình hình thực tế không vì một câu nói đó mà xảy ra bất kỳ một sự thay đổi nào: Bộ ngực của nàng vẫn chẳng có vẻ đầy đặn lên, thân thể yếu ớt, không thể đi đường, rất khó mang thai.

Nhưng không biết tại sao, tâm trạng của Nick đột nhiên trở nên cực kỳ tốt. Nàng chui vào lòng Hayreddin, gối đầu lên cánh tay rắn chắc cường tráng của hắn rồi nhắm mắt lại.

Đồ ăn và món tráng miệng ngày mai nhất định vẫn rất thịnh soạn, nàng muốn ăn cho thật no nê thỏa thích.

Có mười lăm pound thôi mà, chuyện nhỏ.

Chương 11: Trước khi hoa tulip nảy mầm

Rabena dẫn theo bốn cô hầu gái nhỏ tuổi theo sau, ánh mắt chuyên tâm không nhìn ngang đi tới bên cạnh giếng. Hai cánh môi dày của nàng ta hơi hơi dẩu lên, sống lưng thẳng tắp, bầu ngực đầy đặn như bức tượng ngạo mạn cao sừng sững trên mũi thuyền, thoát nhìn vừa uy nghiêm vừa khí thế. Thấy nàng ta đi tới, mấy người hầu tập trung đợi bên cạnh giếng đành cung kính lui ra, nhường lại quyền ưu tiên múc nước cho cô hầu gái đứng đầu vườn Bách. Ngoài việc lấy nước, những hạng mục như chọn lựa sơn môi phấn nước, vải vóc dùng hàng ngày, chỉ huy nhà bếp thêm món này món kia, sai phái những tên hầu ra ngoài mua đồ lặt vặt, Rabena đều chiếm được quyền ưu tiên tuyệt đối.

Hayreddin chưa có vợ chính thức nên trên lý thuyết, cánh phụ nữ trong hậu cung bình đẳng về địa vị, nhưng được yêu chiều hay không lại quyết định đả ngộ thực tế. Ví dụ như Nicole phu nhân ở tại tấm điện của chủ nhân. Những mệnh lệnh ban ra từ vườn Bách tương đương chủ nhân mở miệng, đương nhiên phải được ưu tiên xử lý!

Rabena nhìn chăm chăm vào những chiếc bình chứa đầy nước của bốn cô gái nhỏ, lúc lướt qua Sidy, cô hầu gái của vườn Hạnh đang đi tới, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi sáng, gửi lời hỏi thăm của tôi tới phu nhân Bevia chủ nhân của cô nhé! Tiếng đàn của phu nhân vẫn cứ động lòng người như trước!”.

“Chào buổi sáng, chuyển lời chúc tốt lành của tôi tới phu nhân Nicole chủ nhân của cô nữa”. Sidy gật đầu chào hỏi, nhưng trên mặt lại không có chút vui vẻ nào. Bevia được quan tể trưởng ở Izmir

dâng tặng, nổi tiếng với ngón đàn tuyệt diệu có một không hai, từ lâu nàng ta đã nghe nói nguyên soái thích âm nhạc, vốn dĩ tưởng rằng mình sẽ giành được sự yêu chiều, ai ngờ đã vào vườn Hạnh hai tháng rồi, ngay cả cái giường của Hayreddin hình dáng ra sao cũng chưa được nhìn thấy. Mấy ngày trước Bevia được đám người hầu nhắc nhở, toàn chọn lúc đêm khuya yên tĩnh chạy tới bên cạnh hồ nước gần vườn Bách luyện đàn, mục đích đương nhiên không phải là nâng cao kỹ năng.

Rabena còn chưa đâm chọc những tính toán nhỏ nhặt của đối phương xong, đã lại tiếp tục xát muối vào vết thương: “Hy vọng phu nhân Nicole của chúng tôi cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi để luyện đàn như thế! Đáng tiếc thân thể cô ấy yếu ớt, chủ nhân lại còn muốn sủng hạnh đêm đêm, ban ngày cũng ôm ấp không rời tay, ngay cả thời gian để ngủ trọn vẹn một giấc cũng không có”.

“Vậy sao, việc này, việc này thật khiến người ta ngưỡng mộ...”.

Nhìn thấy sắc mặt Sidy càng lúc càng xanh, trong lòng Rabena lại càng cảm thấy đắc ý: “Mấy ngày trước nghe thấy tiếng đàn của phu nhân Bevia, chủ nhân cũng mua cho phu nhân Nicole một cây đàn, mỗi ngày đều đích thân dạy cô ấy, phu nhân tiến bộ rất nhanh, thỉnh thoảng chủ nhân còn khen cô ấy thông minh có tư chất nữa!”.

Mấy câu nói này đã tạo nên một đòn đá kích mang tính hủy diệt tới đối phương, Rabena đoán buổi tối sẽ không còn phải nghe thấy có người ở bên ngoài tường đánh đàn nữa, mới chào tạm biệt, vừa lòng thỏa ý ngẩng cao đầu bước đi.

Câu chuyện Rabena bịa ra bảy phần thật ba phần giả, nhưng miễn là có thể đánh bại được đối thủ cạnh tranh tiềm năng, ai thềm quan tâm sự thật chứ?

Cùng lúc đó, trên ban công trong vườn Bách quả thực không ngừng vang lên tiếng nhạc cụ dứt quãng, tiết tấu lộn xộn, phập phù không đầu không đuôi, khiến người ta không còn sức đâu mà nghe hết được.

“Đủ rồi! Đến khi học vài ngày cũng đánh hay hơn em!” Từ lúc thức giấc rời giường Hayreddin đã bắt đầu phải chịu đựng tiếng nhạc hãi hùng này chui vào não suốt mấy giờ liền, cuối cùng sức kiên nhẫn cũng cạn kiệt, tiếng quát của hắn khiến người đang chơi đàn lập tức dừng tay lại: “Tiếng động này còn không hay bằng âm thanh dùng muỗng canh gõ vào bát của nhà bếp lúc bắt đầu phát cơm trên thuyền!”.

Một cô bé với đôi mắt đen lay láy mặc một chiếc áo choàng dài Hy Lạp thướt tha, ngồi dựa lưng vào ghế cạnh một cây đàn hạc khổng lồ đặt trên sàn nhà, phong nền là cảnh sắc bao la hùng vĩ của eo biển Istanbul, thoạt nhìn, đây quả là một bức tranh đầy ý vị. Nhưng đáng tiếc cánh tay nàng cứng ngắt, năm ngón tay đang ở trong tình trạng cong như móng vuốt dừng lại lơ lửng trên dây đàn, vừa nhìn đã biết là người mới trong những người mới.

Nick bị thuyền trưởng phê bình gay gắt, ấm ức tủi thân nói: “Theuriau tốt xấu gì cũng có hai tay, tôi lại chỉ có một”.

“Tôi đã từng nhìn thấy nghệ nhân chỉ có một chân tấu cả một truyền thuyết sử thi thánh nhân, đánh đàn không liên quan gì đến chân tay cả, đơn thuần là dựa vào nhạc cảm và tư chất thôi..”. Hayreddin khựng lại, sốt ruột khoát tay: “Nếu buồn chán thì có thể đọc sách, chơi cờ, nghịch đồ chơi, tìm người ca hát ngâm thơ hoặc nhào lộn biểu diễn cũng được, sao em cứ nhất định muốn học mấy thứ đàn nhạc này làm gì?”.

Mấy ngày trước, không biết Nick làm sao mà nhiệt huyết sôi trào, khăng khăng đòi học chơi đàn, còn chỉ đích danh phải mặc kiểu váy dài Hy Lạp, nhạc cụ thì dùng một cây đàn hạc. Hayreddin biết cô nhóc này thường thường chẳng hứng được lâu, nên không lãng phí công sức tìm thầy dạy đàn về dạy, chính hẳn cũng là cao thủ đàn lute, những nhạc cụ có dây khác cũng có thể chơi được dăm ba loại, thừa sức dạy cho một người mới như Nick.

Ai ngờ tuy tư chất võ thuật của Nick cao, nhưng tư chất âm nhạc lại thiếu hụt nghiêm trọng, bàn tay vụng về gảy qua gảy lại, âm điệu còn chưa nhận ra được hết, dây đàn đã đứt đến mấy sợi rồi. Khuôn mặt Hayreddin còn vương vết máu do dây đàn đứt sượt qua, hẳn đành phải thừa nhận rằng Nick là thất bại trước giờ chưa từng có trong lịch sử dạy dỗ của hẳn.

Nick cũng cảm thấy rất khó chịu, nàng vốn đâu có để ý thuyền trưởng có bao nhiêu nhân tình, biết ca hát hay biết khiêu vũ. Nhưng con người không thể không có đạo đức nghề nghiệp, đã làm công việc này rồi thì không thể phụ lòng số tiền công đó được, phải nỗ lực không thể lười biếng.

Chứng kiến con đường đánh đàn không có chút triển vọng nào, nàng thăm dò: “Nếu không, tôi chuyển sang học hát nhé?”.

“Muốn hát thì đợi tôi ra ngoài rồi hãy hát!” Hayreddin đỡ Nick từ chỗ giá để bàn tới chiếc ghế dài, nhét vào miệng nàng một cái bánh tổ ong.

“Tôi thà rằng để cái miệng nhỏ này của em ăn không ngừng nghỉ từ sáng đến tối, còn hơn là để em tra tấn lỗ tai mình!”.

Nick nhồm nhoàm nhai món tráng miệng, thầm nghĩ chỉ ăn không làm đương nhiên là tuyệt nhất rồi, nhưng tại sao những phương pháp lấy lòng Rabena từng dạy, không một cách nào hữu dụng vậy? “Uyền trường...”. Hai má Nick phồng tướng lên, lúng bà lúng búng nói không rõ ràng: “Ôi đánh đàn không hay, vậy ngài đánh đàn cho tôi nghe đi”. Nàng cố gắng nuốt hết đồng bánh tráng miệng, đặt tiết mục một cách rõ ràng: “Tôi muốn nghe chuyện Odyssey đâm người khổng lồ một mắt Cyclops, cả chuyện người phụ nữ có mái tóc hình đầu rắn kỳ dị, và cả...”.

“Em cứ mơ đi!” Gân xanh trên trán Hayreddin gồ lên, không vui nói: “Từ trước tới giờ chỉ có người khác đánh đàn cho tôi nghe thôi, em coi tôi là nghệ nhân kể chuyện chắc!”.

Nick phát huy hết mức bản sắc của một người hâm mộ vô lại, cánh tay thon nhỏ trắng mịn khoác lên cần cổ Hayreddin, dính sát sàn sạt vào người hắn, không cần thể diện ra sức nịnh nọt: “Nhưng thuyền trường lại đẹp trai hơn hẳn một trăm tên ca hát ngâm thơ khi cất tiếng hát!”.

“Con thỏ nhãi nhép nhà em sang bên kia chơi đi!”.

“Không, là thêm hẳn một nghìn tên cũng không bằng được! Giọng nói vừa trầm thấp lại vừa dễ nghe...”.

“Là do em uống nhầm thuốc hay ăn mật ong chưa lau miệng vậy?”.

“Vừa ăn một miếng bánh tổ ong xong...”.

Tiếng những con chim mòng biển riu rít vang lên khắp eo biển Istanbul, cành lá của những cây bách đen xoay múa trong làn gió biển, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, lưu lại những đốm sáng loang lổ không ngừng lay động trên sàn nhà khảm gạch men đầy màu sắc. Qua một lúc lâu sau, trên ban công cũng truyền ra tiếng nhạc du dương, tiếng đàn lute mang theo những xúc cảm thăng trầm như những

con sóng từng lớp từng lớp trào dâng, trình độ này khác trình độ của người vừa dẫn tẩu lúc trước một trời một vực.

Dường như thời gian ở hậu cung trôi qua chậm hơn rất nhiều so với khi ở trên thuyền, ngoại trừ việc quần áo và thực đơn món ăn được cập nhật đổi mới thường xuyên thì ngày nào cũng như ngày nào, chẳng có gì khác biệt. Hayreddin thường phải tham gia đủ các loại hoạt động yến tiệc, cứ ra khỏi nhà là đi hết quá nửa ngày, Victor thì lại đến cái học viện y khoa nào đó để nâng cao chuyên môn, trừ việc cứ mỗi năm ngày đến thăm bệnh một lần ra, hầu như không thấy xuất hiện trong tòa cung điện màu trắng.

Đánh bài, đấu võ mồm không có đối thủ, đột nhiên Nick cảm thấy quãng thời gian thừa thãi này thật mệt mỏi đáng ghét, không phải lo lắng vấn đề ăn mặc từng là lý tưởng lớn nhất trong đời nàng, nhưng đến lúc thật sự trải qua cuộc sống đó, không hiểu tại sao nàng lại thấy trống rỗng quá đỗi, dường như cuối đời chẳng có gì hay để làm, chỉ cần nằm một chỗ, hết thầy đã có người hầu chuẩn bị chu đáo cả rồi.

Sáng nay, Hayreddin theo lệ thường ra ngoài kiểm tra tình trạng bảo dưỡng của đội thuyền, lúc hẳn thay quần áo chỉnh tề định bước xuống bậc thềm, không biết sao đột nhiên quay đầu lại nhìn một cái. Vừa liếc nhìn, bước chân nhanh nhẹn của hẳn lập tức chậm hẳn lại. Một đôi mắt đen lay láy nhìn theo hướng rời đi của hẳn, Nick như một chú chó con bị chủ bỏ rơi, khuôn mặt tràn đầy vẻ mất mát.

Dẫn nàng cùng đi đi, một giọng nói vang lên trong lòng Hayreddin, có lẽ có một cuộc chiến bùng nổ nội trong vòng một tháng nữa, hẳn sẽ phải rời khỏi Istanbul một khoảng thời gian rất dài, mang nàng theo, để nàng ở trong căn phòng ngủ trên con thuyền Diêm Vương, bất luận là đi biển hay khai chiến, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh hẳn, cùng ăn chung một đĩa thức ăn, cùng ngủ chung trên một chiếc giường, cùng hít ngửi chung mùi thuốc súng và lửa đạn.

Hãy Yêu sao có thể rời bỏ thuyền và biển được chứ?

Nắm tay thả dọc bên người hết nắm lại mở, trái tim Hayreddin đập thành thạch, dường như sẽ bị âm thanh này thuyết phục ngay lập tức. Nhưng một giọng nói khác đầy lạnh lùng lý trí vang lên: Không được, mà không thể dẫn nàng đi cùng. Cho dù trên thuyền có Victor, nhưng thân thể của nàng

không thích hợp với những chuyến đi đường dài. Cái tên Hải Yêu chỉ còn lại trên danh nghĩa mà thôi, cứ muốn níu giữ một đứa trẻ đáng thương, lẽ nào mà thật sự muốn nàng chết nhanh hơn sao?

“Thuyền trưởng, ngài sẽ quay về ăn cơm tối chứ?” Một câu hỏi phá vỡ cuộc tranh luận của hai giọng nói, Nick vươn cổ lên, ánh mắt mong chờ nhìn hấn. Nàng đã từng là một chiến sĩ lấy trời làm màn, lấy đất làm thảm bôn ba ngàn dặm, nhưng hiện giờ lại như một con chim hoàng yến được nuôi trong lồng, từ lúc đặt chân qua cánh cổng lớn của tòa cung điện này chưa hề được bước trở ra.

Không thể quay về được. Kiểm tra việc bảo dưỡng đội thuyền xong, buổi trưa lại có một buổi yến tiệc tại tòa biệt thự của quan hành chính Istanbul, chắc sẽ kéo dài đến tận đêm khuya. Hấn đã cho nàng rất nhiều những câu trả lời tương tự như thế rồi, nhưng lần này từ đầu đến cuối Hayreddin đều không thể mở lời được. Hấn trở lại bên cạnh giường mềm, duỗi tay vỗ nhẹ lên mặt nàng.

“Muốn ra ngoài à?” Hấn hỏi: “Toàn những người xa lạ em không hề quen”.

Ý của câu nói ấy chính là, sẽ không có ai nhìn em bằng ánh mắt thương hại đâu.

Khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của Nick đột nhiên toát ra luồng ánh sáng rực rỡ sống động: “Muốn!”.

“Đây là một bữa tiệc tư nhân của quan hành chính Voxan, không có bất cứ lễ nghi quy tắc gì hết, nhưng phụ nữ tham dự phải đeo khăn cho mặt”.

Buổi dạ tiệc ngọt ngào bí bách ở thành phố Paris đã để lại ấn tượng đau đớn bi thảm trong tâm trí Nick, tuy rằng nàng rất muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, nhưng vẫn thận trọng hỏi lại một câu: “Tôi đã không thể khiêu vũ được rồi, vậy có được ăn gì đó không?”.

“Lần này thì có thể, trang phục của Thổ Nhĩ Kỳ không có chiết eo, tùy em muốn ăn bao nhiêu cũng được, ở Istanbul này, đầu bếp của bọn họ cực kỳ có tiếng”. Hayreddin nở nụ cười ôn hòa: “Nhưng cũng giống như lần ở Paris, tốt nhất là em nên giả vờ bị câm, không vấn đề gì chứ? Tôi không muốn phải thanh toán hóa đơn vì em đã trót lời đâu”.

“Không vấn đề!” Nick vội vàng hét to đồng ý, chỉ sợ thuyền trưởng thay đổi ý kiến. Không cần phải khiêu vũ xã giao, chỉ cần im lặng vui đùa chuyên tâm ăn uống, làm gì còn chuyện nào đơn giản hơn

nữa?

“Vậy được, ba giờ chiều tôi sẽ quay về đón em, em chuẩn bị sẵn sàng trước đi, ăn vận phải lịch sự trang nhã vào đấy”. Hayreddin nhủ thầm hẳn đã nhìn thấy tất cả đồng quần áo và trang sức đó rồi, bất kể là nàng phối lộn xộn ra sao, cũng không thể xảy ra sai lầm quá lớn được.

Đến khi Nick vỗ ngực sẽ không làm mất mặt thuyền trưởng, Hayreddin mới xoay người rời đi.

Từng cơn gió đông lạnh giá thổi xuyên qua những con đường nhưng không hề làm giảm đi vẻ náo nhiệt của phố chợ. Thành phố nổi tiếng của lịch sử trở thành con đường giao thông quan trọng nối liền lục địa Á Âu, đồng thời “nàng” cũng là cầu nối kinh doanh mậu dịch Đông Tây. Suleiman Đại đế là một vị vua có tấm lòng bao dung, trong khi các quốc gia ở châu Âu rầm rộ đuổi hết người Do Thái ra khỏi lĩnh vực kinh doanh, ông ta lại dang rộng vòng tay, tiếp nhận những tín đồ dị giáo không theo đạo Hồi tới làm ăn ở Thổ Nhĩ Kỳ.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương liệu phương Đông, hương vị cà phê, trà đóng bánh, ống điều Ả Rập; một đám thương nhân đầu quần khăn trắng cao giọng chào mời thu hút sự chú ý của khách mua hàng. Hayreddin cưỡi ngựa đi chậm chậm xuyên qua những con phố, ánh mắt lướt đến quầy hàng bán đủ những món đồ chơi nhỏ nhắn kỳ lạ hiếm có, lòng thầm nghĩ nếu như Nick vẫn còn có thể đi dạo phố được, nhất định rất thích chỗ này.

“Tin tức phía Tây đã được do thám xác nhận rồi, đúng là từ Paris truyền tới”. Gerald thúc ngựa đi theo phía sau Hayreddin, thì thầm báo cáo tình hình cho cấp trên: “Hai tháng gần đây, Tây Ban Nha thường xuyên tiếp xúc với các công quốc^[1] nước Ý, có lẽ thật sự muốn kết liên minh. Lãnh thổ giáo hoàng dẫn đầu, Venice, Florence, Napoli đều sẽ tham gia một chân”.

[1] Công quốc là khu vực đất đai (một nước nhỏ) do một công tước hoặc nữ công tước sở hữu và kiểm soát. Lịch sử châu Âu trong nhiều thế kỷ đã chứng kiến sự ra đời và tiêu vong của nhiều công quốc.

“Xem ra liên minh với nước Pháp vẫn rất có lợi”, Hayreddin nhếch môi nở nụ cười thấu hiểu: “Việc nước Pháp yêu thích nhất chính là nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cung cấp tin tức tình báo thành thật như vậy, chắc chắn đang hy vọng hai bên chúng ta tập kết quân đội, đánh một trận lưỡng bại câu thương”.

“Nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, Tây Ban Nha lại cộng thêm các công quốc nước Ý, binh lực sẽ đông hơn chúng ta rất nhiều, đối đầu trực diện nhất định sẽ tổn thất rất lớn”. Gerald tính toán số lượng tàu thuyền và hải quân của cả hai bên, thành thực báo cáo: “Hiện giờ chúng ta đang dựa vào sultan, nhưng lại không thể xài chiến thuật du kích trên bản thổ Thổ Nhĩ Kỳ được”.

“Việc này tương đối khó đây”. Hayreddin sờ cằm: “Nghe ngóng xem tổng thống soái của bọn họ là ai. Nhưng theo như tôi đoán, phần nhiều sẽ là Andrea Doria”.

“Chính là tên thủ lĩnh của đám thủ lĩnh đánh thuê ở Genova làm cho Tây Ban Nha sao? Hẳn đã bị chúng ta đánh cho một trận thê thảm ở Algiers mà Charles vẫn tin nhiệm?”.

“Ha ha, Charles cũng muốn thay thế người khác lắm chứ, nhưng đáng tiếc là một Tây Ban Nha rộng lớn như vậy, lại không thể tìm được một vị tướng lĩnh hải quân có trình độ ngang bằng với Andrea, ông ta còn cách nào khác nữa đâu”.

Hai người cười ngựa đi song song với nhau, phỏng đoán binh lực tối đa kẻ địch có thể huy động được, số lượng tàu thuyền được bố trí sắp xếp hỏa pháo. Sau khi cuộc thảo luận kết thúc, Hayreddin liền chuyển sang một đề tài thoải mái hơn: “Khoảng thời gian này khiến cậu vất vả, vốn dĩ chuyện trong nhà tôi không phức tạp như vậy đâu. Sau này, cậu chỉ cần để mắt đến vấn đề hậu cần của đội thuyền thôi, những chuyện khác cứ để mặc đám phụ nữ đi”.

Gerald không đổi sắc mặt lúc đầu nói: “Không có gì, chủ yếu là do trước đây không có kinh nghiệm, học qua mớ quy tắc của tầng lớp quý tộc Thổ Nhĩ Kỳ rồi, hiện giờ cũng dễ quản lý hơn nhiều”.

“Mở miệng ra ngậm miệng vào đều là quy tắc, quản lý, sao cậu lại không có chút cảm xúc nào thế?” Hayreddin không cho thế là đúng nói: “Tôi cảm thấy cậu quản cũng chặt quá rồi đấy, đến một con ruồi cũng không bay lọt được vào vườn Bách, lúc tôi không có ở đây, thả mấy cô nàng đó vào thì có làm sao đâu, Nick muốn đánh bài cũng chẳng có người chơi cùng”.

Thở thít trên khuôn mặt Gerald giật giật, nghĩ tới thôi đã thấy rùng mình: “Thuyền trưởng, lần trước lúc ngài nói những câu ấy, là dẫn một con sư tử về Algiers. Ngài bảo “Bayan, cậu không cần phải quản lý cứng nhắc quá làm gì, nó còn nhỏ, không nhốt vào trong lồng sắt cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Kết quả thì sao? Chưa đến nửa năm, toàn bộ số chim công và chim trĩ trong vườn đều không thấy bóng dáng đâu nữa!”.

Hayreddin phá lên cười: “Sao nào, cậu cảm thấy Nick cũng là một con sư tử con à?”

Gerald nghiêm túc gật đầu: “Cho dù sức tấn công của đội trưởng có thể bị giảm thế chứ giảm nữa, cũng chẳng phá hoại loại động vật hiền lành ngoan ngoãn gì. Lúc ngài không ở nhà, cô ấy thường xuyên phi dao găm vào lỗ chim cảnh trong vườn, bất kể ngài có nói thế nào, tôi cũng không bao giờ thả người vào trong đó chịu hết đâu”.

Ba giờ chiều, đúng giờ Hayreddin quay trở lại vườn Bách đón người. Vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn mặc bộ váy áo sợi mỏng, lưng quay về phía hắt ngời trên chiếc giường mềm. Váy áo may theo phong cách thịnh hành gần đây của Thổ Nhĩ Kỳ, áo choàng màu vàng nhạt cùng dây lưng thêu, bên ngoài khoác một chiếc áo lửng. Tóc có lẽ được người hầu chải cho, bôi dầu ô liu, phần đuôi sam còn được kẹp một chiếc cặp nhỏ bằng bạc khảm hai hàng trân châu.

“Chọn váy cũng không tồi, xem ra không cần phải thay lại, mặc thêm áo khoác là có thể xuất phát được rồi”. Hayreddin khen ngợi nói: “Mà sao em không quay lại nhìn tôi?”

Sống lưng Nick thẳng tắp, hít một hơi thật sâu, rồi mới từ từ quay người lại.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn được bôi một lớp bột chì dày cộp, hai hàng lông mày thanh mảnh do dùng bút than để vẽ nên vừa then vừa thô lại vừa dày rậm, mắt được trang điểm bằng cách bôi bột phấn đá khổng tước để tăng thêm độ lấp lánh, phát ra luồng ánh sáng xanh tím yếu ớt bên trong căn phòng. Nhìn xuống phía dưới nữa, là cặp má đỏ rục tròn xoe như mông khi, cùng đôi môi đỏ chót căng bóng như hai miếng xúc xích nướng.

Cách trang điểm theo kiểu thời thượng diễm lệ này hiển nhiên đã tốn không ít thời gian và công sức, thậm chí kẽ ngón tay của Nick vẫn còn sót lại lớp bụi màu đen của bút than. Nàng cho rằng bản thân mình rất đẹp, ngoái đầu lại mỉm cười một cái, để lộ ra hàm răng vò sò nhỏ nhắn dính đầy son môi. Tất cả những thứ đó vẫn chưa tính là gì, điều kinh dị nhất chính là, bộ ngực vốn dĩ phẳng lì của nàng đột nhiên lồi ra hai vật thể tròn tròn rất khả nghi!

“Thế nào thuyền trưởng, trông trưởng thành hẳn lên nhỉ?” Đôi mắt Nick sáng long lanh, hỏi với vẻ tràn ngập hy vọng.

“Là tự em làm đấy hả?” Đến lúc này Hayreddin mới phản ứng lại được, sau đó từ trong cổ họng bật ra một tràng cười kinh thiên động địa: “Đúng là nhìn thấy ma rồi! Đúng là nhìn thấy ma rồi!” Một tay của hắn bám vào cột trụ, tay còn lại ôm ngực, cười đến không đứng thẳng được người. Nick nghe hắn cười mà chẳng hiểu gì, nhắc chiếc gương cầm tay lên trái xem phải ngắm một hồi, vẫn không phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

“Ngực em nhét thứ gì vậy?” Hayreddin lau khóe mắt ươn ướt, sải bước đến trước mặt Nick, cởi tung vạt áo của nàng ra: hai chiếc bánh dứa vừa tròn vừa mềm được xuyên lại với nhau bằng một sợi dây thừng nhỏ thành hình lộ hết ra ngoài. Hayreddin kéo tiếp ra một xâu thực phẩm, nhìn nhìn, sau đó kéo Nick lại ôm chặt vào lòng, phá lên cười sung sướng: “Bé con, có em ở bên, tôi không bao giờ thấy buồn chán cả!”.

Nick khó chịu lắc lư theo tiếng cười ầm ầm vang lên trong lồng ngực của hắn, nàng cố giãy mạnh, nhưng lại phát hiện phấn son trên mặt mình in hết cả lên phần ngực chiếc áo choàng trắng của hắn.

“Ôi trời ạ! Phấn trang điểm trôi hết rồi!” Nàng không cam lòng để nỗ lực suốt hơn hai giờ đồng hồ của mình đổ sông đổ bể, bèn vội vàng thò tay ra quét đống phấn trắng trên áo, rồi bôi lại lên má mình: “Toàn là những mỹ phẩm đắt tiền lắm đấy, thuyền trưởng, sao ngài lại có thể như vậy được chứ!”.

Hayreddin nói lỏng cánh tay thả nàng ra, quét ánh mắt nhìn khắp lượt trái phải, rồi kéo một tấm khăn trên chiếc bàn chân thấp, phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick, rồi chà mạnh như thể đang cọ chùi.

“Đừng! Đừng! Tôi đã phải vất vả mất nửa ngày trời đấy!” Nick la hét giãy giụa, nhưng sức lực không đủ, tất cả mọi cố gắng đều hóa thành tấm khăn trải bàn lấm lem trong nháy mắt.

Hayreddin ném chiếc khăn xuống đất, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì bị lau đi lớp trang điểm, hài lòng gật gật đầu. Một cô gái trẻ tuổi như nàng vốn dĩ không nên trang điểm, cách trang điểm dày đậm này sẽ che lấp hết nhan sắc tươi tắn rạng rỡ, thế chi bằng để mặt mộc tự nhiên còn hơn.

“Thế này đẹp hơn nhiều, nếu ra ngoài với cái bộ dạng vừa nãy của em, tôi khỏi cần phải lăn lộn ở Istanbul này nữa”. Hayreddin cười khẽ vuốt mũi của nàng: “Người nào không biết, lại tưởng tôi dẫn khi ra ngoài ăn cơm!”.

“Không xấu đến mức như vậy chứ?” Nick nhìn hai chiếc bánh dứa bị vứt dưới thảm, ghen ngào nói: “Trước đây không có nhiều những loại mỹ phẩm cao cấp như thế này, trước ngực tôi toàn treo hai chiếc bát gốm trắng để qua mặt người trên thuyền”.

“Truyền thuyết đó tôi đã nghe rất nhiều lần rồi”, Hayreddin khẽ mỉm cười nói: “Hải Yêu xinh đẹp bí ẩn nổi trên mặt biển, vừa cất tiếng hát vừa kéo những tay thủy thủ xuống dưới đáy biển tối đen...ai mà ngờ được sự thật lại như thế này chứ?”.

“Cơ thể tôi chỉ được như vậy thôi”. Nick rũ mắt xuống, hàng lông mi dài che mất ánh nhìn. Bị cười chế giễu, nàng cảm thấy vô cùng chán nản: “Trước mặt và sau lưng đều phẳng như nhau, mặc quần áo con trai vào giống như bồi bàn, mặc quần áo phụ nữ lại giống như khi. Cả người toàn vết sẹo, thoạt nhìn cũng thấy không giống kiểu người phụ nữ có thể sinh con đẻ cái được rồi, mọi người đều nói tôi không xứng với thuyền trưởng!”.

Nghe xong một đoạn tự bạch giống như đang giận dỗi này, Hayreddin mới cảm thấy áy náy. Trước đây dáng vẻ của nàng ngây thơ không hiểu chuyện, không bận tâm đến những chuyện xung quanh, nhưng hẳn quên mất, nàng vẫn cứ là một cô gái, từ sâu tận đáy lòng của Nick vẫn để ý đến những thứ bên ngoài như tướng mạo, thân hình.

“Xin lỗi, tôi không nên thường xuyên chế giễu em như vậy”. Hayreddin khẽ thở dài một tiếng, nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên. “Thật ra em rất xinh, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ, chưa trưởng thành hết. Tôi đã từng dạy em rồi, đừng so sánh điểm yếu của mình với điểm mạnh của kẻ khác, trước khi củ tulip nảy mầm phải vùi mình dưới lớp bụi đất không ai đoái hoài tới, nhưng ai có thể ngờ được chúng lại có sức quyến rũ khiến toàn Thổ Nhĩ Kỳ phát điên như vậy chứ?”^[1].

[1] Sự kiện này còn được gọi là “Hội chứng hoa tulip”, giá thỏa thuận của một củ tulip khi mới xuất hiện tăng vọt tới mức bất thường rồi đột ngột giảm mạnh. Khi cơn sốt hoa tulip lên tới đỉnh điểm vào tháng 2 năm 1637, một số củ tulip được bán với giá gấp hơn 10 lần thu nhập hàng năm của một số thợ thủ công lành nghề. Sau một thời gian tăng giá chóng mặt, giá hoa đột nhiên rơi xuống mức không ngờ. Các nhà buôn hoảng hốt khi giá của củ tulip giảm xuống chỉ còn 1% so với trước và đôi khi còn giảm hơn. Lợi nhuận ảo trên giấy tờ bị xóa sạch. Hội chứng hoa tulip đã kết thúc nhanh hệt như là nó bắt đầu.

“Thật không? Sao tôi không phát hiện ra nhỉ?” Nick ngược mặt lên hỏi.

“Em có cặp mắt đen láy rất đẹp” Hayreddin cúi đầu hôn lên mí mắt nàng: “Thuần khiết như bảo thạch vậy”.

“Em có cần cổ và xương quai xanh tinh tế, làn bảm sinh trắng trẻo như tuyết”. Giờ phút này, đôi mắt xanh lam thăm thẳm của hãn dụ dàng như đại dương rộng lớn, từng nụ hôn cứ thế lần lượt rơi xuống, chân thành mà nhẹ nhàng ấm áp, cho đến khi cánh môi hãn phủ lên dấu ấn bằng sắt nung ghê rợn trước ngực nàng.

“Những vết thương này là huy chương của quá khứ, khoe khoang thân thể hoàn mỹ không chút vết, chỉ chứng tỏ một điều rằng chủ nhân của chúng từ tinh thần đến cơ thể đều chưa từng kinh qua tôi luyện mà thôi”.

“Dáng người của em nhẹ nhàng khéo léo, vòng eo thon nhỏ, và còn đôi bàn chân nhỏ nhắn dễ thương tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ”. Hãn ghé sát vào tai nàng nhẹ nhàng thì thầm, hơi thở nóng bỏng thổi vào bên trong tai nàng: “Tôi chưa nói với em sao? Không cần mặc mấy bộ quần áo ngủ gợi cảm xuyên thấu này làm gì, chỉ cần em để chân trần nằm ở đây thôi, tôi đã thấy hưng phấn ngay rồi...”.

Nick được khen đến hoa mắt chóng mặt, gò má đỏ ửng lên như cánh hoa hồng, cơ hồ như chỉ cần mọc cánh là có thể bay được ngay.

Những lời Hayreddin nói có đôi phần phóng đại, vì bản tính của hãn vốn là của một người đàn ông bình thường thích những người phụ nữ đầy đặn trưởng thành, không phải loại biến thái thích trẻ con. Thế gian này luôn có những điều không hoàn hảo, suốt mười mấy năm qua, cuối cùng hãn đã gặp được con thú hoang phù hợp nhất này, vừa hay lại có dáng người thẳng đuột của cây đậu cô ve. Nhưng nói mấy lời ca ngợi này thì có thể tốn bao nhiêu sức lực chứ? Thân làm một người tình hoàn hảo dày dặn kinh nghiệm, Hayreddin hiểu rất rõ làm thế nào để sung sướng cả về thể xác lẫn tinh thần.

Từ khi sinh ra đến giờ đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, gặp đủ mọi hạng người, nhưng Nick chưa từng được nghe những lời khen trực tiếp như thế bao giờ. Nàng lẳng lẳng hạnh phúc ngả vào lòng Hayreddin, trái tim dâng trào niềm vui sướng nồng nhiệt:

“Còn nữa không? Còn nữa không? Tiếp tục khen tôi đi, dùng hết sức khen tôi đi!”.

“Còn, trước mặt và sau lưng của em thật ra có một sự khác biệt rất lớn”. Hayreddin bật cười khùng khục, nhéo nhéo cái mông đầy đặn như hai trái đào của nàng, hóm hỉnh nói: “Em có một cặp mông không ai sánh kịp, mê hồn miễn bàn. Mặt khác, bà nội của em sinh được năm người con khỏe mạnh, trên giấy tờ ghi lại mẹ em cũng sinh được bảy, người nào người nấy đều hoạt bát hiếu động, đầy sức sống khiến người khác phải đau đầu. Vì thế đừng lo lắng gì cả, dựa theo dự đoán đầy tính khoa học của vị bác sĩ vĩ đại của chúng ta, khả năng sinh sản của em tương đối, tương đối khả quan”.

“Có khả quan thế chứ khả quan nữa, ngài cũng không thể dẫn cô ấy đến mấy buổi yến tiệc đó được!”.

Một giọng nói trong trẻo vang lên bên ngoài cột trụ ở hành lang, dần dần lại gần, lớn tiếng thể hiện sự bất mãn: “Phong tục phương Đông và châu Âu hoàn toàn khác nhau! Ở châu Âu, đến tham dự một buổi tiệc chính thức phải mang theo vợ, nhưng ở Thổ Nhĩ Kỳ, các thành viên nữ trong những gia đình có thân phận không bao giờ đi ra ngoài. Phụ nữ tới tham dự những buổi yến tiệc kiểu này, nếu không phải là nữ nô lệ thì cũng là vật nuôi, loại chuyện dâm dăng xấu xa nào cũng có thể xảy ra ngay trước mặt tất cả mọi người!”.

“Voxan sẽ không trắng trợn như vậy đâu, ông ta là người thích học đòi văn nhã, so với việc giở trò dâm loạn trước mặt số đông, khả năng tìm một đám nghệ sĩ nhà thơ tới biểu diễn còn cao hơn nhiều”. Hayreddin quay đầu lại hỏi Nick: “Nhưng phong tục mà anh chàng bác sĩ của chúng ta nói cũng không sai, đây là bữa tiệc đơn thuần phục vụ cho đàn ông, sẽ có những cô gái ăn mặc hở hang nhảy múa xung quanh, cũng sẽ có người tán tỉnh tôi, liệu em có chịu được không?”.

“Chịu được chịu được!” Nick ra sức nháy mắt với Victor, chỉ sợ hấn mồm năm miệng mười hại nàng không được ra ngoài: “Tôi muốn đến những chỗ đông người, náo nhiệt, và cả đồ ăn ngon nữa, với lại tôi cũng muốn nhìn những cô gái xinh đẹp nhảy múa!”.

“Khốn kiếp! Nơi này thật sự không giống với lần tới Paris, bảo thuyền trưởng dẫn cô lên thuyền ra biển hóng gió không được sao?”

“Không thèm, trên thuyền chỉ có canh đậu hầm và bánh quy cứng quèo, ai nấy đều nhìn tôi như nhìn một kẻ đáng thương lắm vậy, tôi không muốn đi”. Nick đã nhắm trúng bữa đại tiệc này rồi, bĩu môi

tìm hàng đồng lý do để phản bác, khiến Victor tức giận đến mức phất ống tay áo bỏ đi.

“Đi thôi! Đi ngắm những cô gái múa thoát y nào! Nhóc con biến thái, bệnh nhân phức cảm Oedipus^[1], lớn như vậy rồi mà vẫn mê mẩn ngực của phụ nữ!”.

[1] Oedipus là một vị vua huyền thoại của Thebes, một người anh hùng có số phận bị thảm trong thần thoại Hy Lạp. Một cách vô tình, Oedipus đã thực hiện lời tiên tri dành cho bản thân rằng, ông sẽ giết chết cha mình và kết hôn với mẹ mình, do đó sẽ mang lại tai họa cho đất nước và gia đình, Khi phát hiện ra những điều đã xảy ra, vợ ông treo cổ tự vẫn và ông tự khoét mắt của mình. Nhà phân tâm học Sigmund Freud đã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ ba đến năm tuổi mang tên mặc cảm Oedipus: Đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đố kỵ và căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình.

Nhìn bóng lưng tức giận đùng đùng bỏ đi của anh chàng bác sĩ, Nick có chút khó hiểu hỏi: “Sao hôm nay Victor lại nóng tính thế nhỉ? Là vì thuyền trưởng chỉ dẫn mình tôi đi, không dẫn anh ấy đi à?”.

“Victor là người theo chủ nghĩa độc thân sạch sẽ, tin tôi đi, cậu ấy có hứng thú với sự giao phối của loài khỉ hơn là loài người nhiều. Có lẽ là vì làm những thí nghiệm bị cấm ở Học viện Y khoa nên bị cảnh cáo cũng nên, hôm qua tôi phải thăm hỏi người ta, mới giữ được cái phòng thí nghiệm đen sì vì bị nổ tung của cậu ta đấy”.

Hayreddin thay một bộ quần áo sạch sẽ, sai người hầu chuẩn bị kiệu mềm, dặn dò: “Thời gian không còn sớm nữa, hỏi lại một lần cuối cùng, những lời của tôi em đã nhớ hết chưa?”.

“Nhớ cả rồi,” Nick xòe bàn tay đếm từng ngón một: “Nói ít, nhìn thấy những món đồ hiếm lạ không được để lộ ra vẻ mặt ngây dại, khi ăn không được quá hùng hổ”.

“Rất tốt”. Hayreddin nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Phong tục ở đây là khi khách có hứng thú với một món đồ, thì chủ nhân phải lập tức tặng món đồ ấy cho vị khách đó coi như là một món quà, vì thế em đừng có nhìn ngó lung tung, thích thứ gì thì nhớ kỹ trong đầu, lúc về nhà tôi sẽ mua cho em”. Nói xong liền buông rèm xuống.

Ngoài mặt thì Nick ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lòng lại không cho là thế: Lẽ nào thích cả căn nhà hoặc vợ của chủ nhà, người ta cũng phải chấp tay dâng tặng?

Ngày trời đông ở Istanbul giống như hai tháng trước, trôi qua một cách yên tĩnh mà dài lâu.

Quan hành chính Voxan đang nóng lòng chờ đợi những vị khách quý sẽ tới dinh thự của mình, ông ta đã nhận được thư, ngôi sao của buổi tối hôm nay là cô gái mà Hayreddin sẽ mang đến cùng. Nàng thiếu nữ tàn phế bí ẩn chưa từng công khai lộ mặt, nhưng lại sớm vang danh khắp Istanbul, không ai là không muốn tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan ấy.

Nhưng có một điều tất cả mọi người đều không biết, củ tulip xanh non mà vị nguyên soái yêu thương trân trọng nhất kia, trước khi ra khỏi nhà đã có được sự an tâm và niềm sung sướng cực lớn rồi.

Chương 12: Tham dự yến tiệc

Ánh trăng đầu tháng mông lung huyền ảo treo cao phía chân trời, đoàn người vẫn chậm rãi đi trên đường. Cơ thể của Nick giờ đã không còn thích hợp với việc cưỡi ngựa nữa, để nàng cảm thấy thoải mái, Hayreddin chấp nhận để con ngựa thuần huyết Ả Rập đi chậm bằng với phu kiệu.

Dưới ánh hoàng hôn, thành phố Istanbul hiện ra với vẻ đẹp hùng vĩ không nói lên lời, bắt đầu từ nhà chinh phục Mehmed II^[1], suốt bốn đời vương tộc Ottoman đã đầu tư rất nhiều tinh lực vào thành phố này, nhà thờ Hồi giáo, bệnh viện, trường đại học, khu chợ mua sắm, nhà tắm công cộng, và những kiến trúc công cộng được đúc từ các loại đá có kích thước rất lớn cùng với bộ mặt thành phố sạch sẽ và trật tự, đã khiến cho Istanbul càng trở nên văn minh mà hùng mạnh hơn hẳn một châu Âu vừa bước ra khỏi bóng đêm tối tăm.

[1] Mehmed II (sinh ngày 30 tháng 3 năm 1432, mất 3 tháng 5 năm 1481 là vị sultan thứ bảy của đế quốc Ottoman.

Cùng với đó, dấu hiệu của sự lạc hậu cũng dần xuất hiện, Trên phố có rất ít phụ nữ, cho dù có, cũng thường chỉ là ba bốn cô gái che mặt bằng khăn đen cầm cúi theo đuôi một người đàn ông mặc áo

choàng trắng, rõ ràng là bị phụ thuộc.

Những người đi đường rất chú ý đến đoàn người: giữa đám người yên cương bàn đạp sáng bóng là một người đàn ông với mái tóc đỏ rực anh tuấn, oai phong ngồi trên lưng con ngựa đen, hẳn khoác ngoài chiếc áo choàng kiểu quân đội màu đen phanh ngực, bên dưới chiếc áo khoác ấy để lộ phần ống tay được bo lại làm bằng tơ lụa, thắt lưng dắt một con dao con nhỏ của Ả Rập, và một thanh đao cong Damascus cỡ lớn, bộ râu cực ngắn được cắt tỉa vô cùng gọn gàng, toát lên vẻ nam tính rất phong độ.

Trong mấy tháng nay, người dân thành phố Istanbul đã quá quen với thân phận như một minh tinh của người đàn ông tóc đỏ ấy, phong cách ăn vận phục sức, thói quen sở thích của Hayreddin đều trở thành đối tượng bắt chước của tất cả mọi người không phân biệt giai cấp. Giới quý tộc học hẳn cách mặc áo choàng quân đội phanh ngực, thuần dưỡng chim ưng săn mồi, những người dân bình thường không thủ thực lực để làm những điều đó, nhưng trong những cửa hàng cắt tóc, cánh đàn ông yêu cầu “để kiểu râu giống phong cách của Barbarossa” thì nhiều vô số kể.

“Nơi này rộng cuộc rộng bao nhiêu hả! Sao lại đông người và nhiều nhà cửa thế?” Nick vén rèm kiệu lên, hiếu kỳ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài: “Chẳng trách thơ ca đều miêu tả Istanbul là thiên đường chốn nhân gian, nơi này còn sạch đẹp hơn Paris nhiều”.

“Dân số mười ngàn người, vượt xa những thành phố thuộc diện đông dân nhất ở châu Âu”. Hayreddin ngồi trên lưng ngựa, tiện tay cầm roi ngựa chỉ một số công trình kiến trúc nổi tiếng ven đường cho Nick xem: “Đó là nhà hát Bayezid, mỗi cuối tuần đều có một vở kịch mới được biểu diễn ở đây. Bên cạnh là khu chợ mua sắm Huakefu, cứ vào thứ Hai và thứ Tư sẽ có một cuộc đấu giá cố định...”.

“Vậy còn củ hành tây cực to cực lớn ấy là gì?”.

“Củ hành tây nào?” Hayreddin có chút hoang mang nhìn theo hướng ngón tay Nick đang chỉ, sau đó liền quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn nàng: “Đó là kiến trúc mái vòm của nhà thờ Hồi giáo do hoàng đế xây dựng, đợt lát nữa đến nơi rồi, em nhất định, nhất định phải ngậm miệng lại!”.

Nick le le lưỡi, sức chú ý dồn vào việc ngắm nghía cảnh quan.

Đi tới khu phố tập trung nhiều những bậc chứa sắc quyền quý, khung cảnh xung quanh đây lại càng khác biệt hơn hẳn, đập vào mắt đều là những kiến trúc đá trắng đồ sộ và những ô cửa sổ thủy tinh sắc sỡ tinh tế tuyệt đẹp. Tiếng tù và nghênh đón khách âm vang trước tòa dinh thự to lớn. Tám người đàn ông mặc đồng phục màu sắc tươi tắn chia ra đứng hai bên cửa lớn, một người đàn ông lớn tuổi to béo đẩy đà bước ra, dang rộng hai cánh tay mỉm cười chào đón.

“Nguyên soái, cuối cùng ngài cũng đã tới! Thịt nướng sắp nguội hết cả rồi!”.

Hayreddin xuống ngựa ôm lấy Voxan vỗ lên vai ông ta, cười đáp: “Tôi đến muộn như vậy, quả thật đáng phải ăn thịt nguội lắm”.

Từng làn khói màu xanh nhạt của ngọn lửa nướng thịt bốc lên từ phía sau tòa dinh thự, trong bầu không khí phảng phất mùi thơm hấp dẫn của món thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ. Voxan dò hỏi được việc Hayreddin không thích mùi huân hương từ trước nên đã dọn hết đồng hồ hương mình thường dùng đi, nhưng mùi hương liệu do đốt lâu ngày vẫn còn ám vào mọi góc ngách trong phòng khách.

Vì muốn tạo ra bầu không khí riêng tư mờ ám, ánh sáng trong phòng được cố ý thấp mờ mờ ảo ảo, Nick mở lớn hai mắt nhìn ngắm bốn phía với vẻ hiếu kỳ, trong căn phòng lớn phủ đầy những tấm thảm Ba Tư màu sắc rực rỡ diễm lệ, trên bức tường chạm lộng được rắc bột vàng, các vị khách cao ngạo tôn quý đầu quấn khăn thắt lưng nạm đầy đá quý, hoặc nằm trên giường mềm hút thuốc, hoặc đứng trò chuyện. Những nữ nô lệ trẻ trung cùng các thiếu niên xinh đẹp tay nâng đĩa bạc đi qua đi lại như con thoi, dâng các loại nước uống như si rô, sữa trứng, nước hoa quả cho các vị khách.

Hoàn toàn khác với các cô gái Thổ Nhĩ Kỳ mặc áo choàng che kín toàn thân trên đường phố lúc này, váy áo những cô gái này mặc vừa mỏng nhẹ lại trong suốt, những nữ nô lệ xinh đẹp duyên dáng và đằm đàn ông quý tộc béo phì tạo nên một hình ảnh đối lập vô cùng rõ nét. Trong màn khói mịt mù lượn lờ, một loại không khí xa hoa hủ bại tấp thẳng vào mặt.

Theo những lời đồn đại ở châu Âu, Ottoman hùng mạnh là một quốc gia được thống trị bởi những chiến binh Ghazi, bọn họ can đảm dũng mãnh, bất khả chiến bại. Nhưng cảnh tượng xa hoa lãng phí mang theo sự suy đồi này khác biệt rất lớn so với tưởng tượng của Nick.

“Đây là giới quý tộc Ottoman nắm giữ sinh mạng của đế quốc sao?” Nàng ghé sát lại bên tai Hayreddin hỏi nhỏ.

“Một trong số đó thôi”. Hayreddin trả lời ngắn gọn: “Sinh mạng của đế quốc này do hai thế lực liên kết lại với nhau mà thành, bọn họ là những quý tộc chính quốc của Ottoman”.

Hayreddin trở thành nhân vật quyền quý mới nổi trong giới quân sự đế quốc, vừa hay là đối tượng để các quý tộc chính quốc ra sức lôi kéo, và theo lẽ đương nhiên cũng là nhân vật trung tâm của bữa tiệc này. Hayreddin lên tiếng chào hỏi mọi người xung quanh, rồi ngồi xuống chiếc sập của khách quý nằm bên phía tay phải của gia chủ. Rất nhiều ánh mắt cũng tập trung lên người cô gái bí ẩn đang nằm trong lòng Vua cướp biển. Những vị khách giấu mình sau ánh nến hình thành nên những bóng đen soi mói đánh giá, thiếu nữ da trắng này có một đôi mắt đen lay láy linh hoạt và rất sáng, nhưng chiếc khăn lụa trắng che kín khuôn mặt khiến kẻ khác khó tránh khỏi cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Những nhà thơ nổi tiếng được Voxan mời tới ngồi xếp bằng trên thảm, vừa gảy cây đàn Oud trong tay, vừa ngâm kể những bài thơ mới chứa chan cảm xúc vừa sáng tác lúc tối nay vì hân.

“Ánh hoàng hôn buông xuống, mảnh trăng đầu tháng lơ lửng giữa bầu trời, đêm nay chỉ có nỗi bi thương lên tiếng...’.

Khi sự chú ý của đám đông chuyển đến trên người những gã nhà thơ, thì nàng sùng thiếp trong truyền thuyết kia bắt đầu rục rịch ngộ nguây.

Nick kiên nhẫn nghe được một đoạn đã nhanh chóng thấy chán, nhìn thuyền trưởng đang tập trung tinh thần nghe thơ ca, nàng lặng lẽ thò hai ngón tay ra, nhón lấy một miếng điểm tâm, thần không biết quỷ không hay nhét ngay vào miệng, rồi dùng mạng che mặt giấu đi, giống như một con chuột lang ăn trộm được mấy hạt ngũ cốc liền cắn thật ăn không mảy may phát ra tiếng động. Ăn xong một miếng, nàng thò cổ tay ra lần nữa, nhưng lần này lại bị một bàn tay to lớn giữ chặt trong lòng bàn tay.

“Sao tôi cứ có cảm giác tư thế này của em giống hệt như đi ăn trộm tiền”. Khuôn mặt Hayreddin không chút biểu cảm, khóe miệng hơi động, thấp giọng thì thầm bên tai nàng.

Khuôn mặt Nick thoáng ửng đỏ, thu hai ngón tay, lí nhí nói: “Ngài chỉ nói không được ăn miếng lớn”.

“Nhưng tôi cũng đâu có nói em được phép ăn giống như kẻ trộm như thế”. Hayreddin bê hẳn một chiếc đĩa đặt luôn xuống trước mặt nàng, nhón lấy một miếng điếm tâm, như thể đang ở chỗ không người bòn từng miếng từng miếng một vào miệng nàng.

Màn đọc thơ diễn cảm đến phát chán không kéo dài được lâu, rất nhanh, những thứ khiến Nick trở nên hưng phấn đã xuất hiện. Các món ăn thịnh soạn đựng trong những chiếc đĩa bạc lần lượt được bưng lên từng món từng món một.

Trong quy định của những bữa tiệc tối kiểu này, những món làm từ thịt bò thịt cừu bình thường thậm chí không có cơ hội được xuất hiện trên bàn tiệc. Dê rừng, gà lôi, bồ câu, chim cú, thiên nga, cá trích, cá chình, tôm hùm mới là những món hiếm lạ tinh túy đích thực. Đầu bếp không may may tiết chế khi sử dụng những loại hương liệu phương Đông trân quý nhất, ngay cả món cá viên rất đổi bình thường cũng nhồi hạnh nhân và nho khô đã được nghiền vụn, sau đó rưới nước sốt đậm đà chế biến từ hạt nhục đậu khấu.

Mãi cho đến lúc này, Nick mới lĩnh hội được sự kỳ diệu của tấm khăn che mặt và áo choàng của người Thổ Nhĩ Kỳ, chỉ cần thận trọng một chút là có thể ăn uống no nê thỏa thích bên dưới lớp che vải này rồi! Rất nhanh sau đó, ngón tay nhón mỡ đã dính đầy nước sốt và gia vị, cánh tay trái của nàng bị thương không thể phục vụ cho tay phải được, nên chỉ có thể nhắc cánh tay dầu mỡ kia đưa lên miệng.

“Nếu em dám mút ngón tay ngay trước mắt tất cả mọi người, lần sau dù có khóc lóc cầu xin, tôi cũng không bao giờ dẫn em ra ngoài nữa”. Hayreddin tóm lấy cổ tay của nàng, lấy một chiếc khăn ẩm từ chiếc khay của cô hầu gái đang bưng tới, cẩn thận lau sạch sẽ từng ngón, từng ngón một trên bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, những bóng đen dưới ánh đèn vang lên những tiếng thì thầm khe khẽ.

Trong lòng tất cả mọi người đều nghi ngờ, nếu hẳn coi nàng ta là đồ chơi thì không nên chăm sóc bảo vệ và coi trọng nàng ta như vậy; nhưng nếu hẳn thật sự yêu nàng ta, thì sẽ không đưa nàng ta bước ra khỏi cửa nhà, khiến ánh mắt dò xét của đám đàn ông đều đổ dồn lên cơ thể nàng ta như thế.

Buổi yến tiệc dần trở nên nhộn nhịp hơn, cánh đàn ông tranh thủ trò chuyện kết giao giữa bữa tiệc linh đình, những màn biểu diễn ngay chính giữa căn phòng cũng càng lúc càng náo nhiệt. Voxan

không chỉ mời những nhà thơ nổi tiếng, mà còn có cả ca sĩ, nhạc công, nghệ nhân tạc kĩ trừu danh nữa. Nick trợn mắt há mồm nhìn một loạt những tiết mục đặc sắc khiến người ta không biết xem màn nào, bỏ màn nào, này thì một người Thổ Nhĩ Kỳ gầy gò đang nuốt cục than nóng đỏ vào miệng rồi lại đẩy ra, nhưng đầu lưỡi lại không may bị bỏng, này thì một người đàn ông có thể dùng ba ngón tay trồng cây chuối trên bàn chông, rồi cả một cậu bé sử dụng cả tay lẫn chân tung hứng năm, sáu quả bóng gỗ nữa.

Đứa bé biểu diễn màn xiếc tung hứng có thể thỏa mãn Nick thuộc kiểu ngây thơ chưa trải sự đời, nhưng lại không thể làm vừa lòng những gã đàn ông đang sôi sục trong sắc dục. Tiết mục kinh điển khiến người ta chờ đợi nhất trong buổi tối ở Thổ Nhĩ Kỳ đang biểu diễn trong tiếng trống tùng tùng: một cô nàng vũ công đeo mạng che mặt, trên cổ tay và mắt cá chân đeo chuông bạc đang xoay tròn đi vào.

Thân trên của nàng ta mặc một chiếc áo ngắn không tay rất bé, phía dưới là lớp lụa mỏng nhẹ xuyên thấu, thân thể tỏa ra màu kem bơ quyến rũ giống như thể được ma quỷ tô rên, chân tay thon dài, vòng eo thanh mảnh, lồng ngực phập phồng lên xuống cơ hồ như sắp căng nứt chiếc áo không tay ra đến nơi. Nương theo tiết tấu biến hóa của tiếng trống Darbuka, vòng eo linh hoạt của cô nàng vũ công chuyển động như được rót thêm nước vào, trên rốn dính một viên ruby đỏ rực tựa đôi mắt của tinh linh hớp hồn quyến rũ sự chú ý của mọi người. Những động tác uốn éo, xoay tròn, dùng bộ móng tay dài được điểm vàng vuốt ve cần cổ, bầu ngực, eo lưng và bắp đùi trong của bản thân cơ hồ như đang hưởng thụ một màn hoan ái mê mẩn hút hồn.

Miệng Nick hơi hé ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô nàng vũ công, hưng phấn đến nỗi quên sạch lời dặn dò của thuyền trưởng.

“Tôi, tôi sẵn sàng trả một đồng...một đồng vàng! Chỉ cần cô ấy có thể ôm tôi ngủ...”.

Hayreddin bịt cái miệng toàn gậy ra rắc rối của nàng lại: “Ôm một lát thôi, ôm tôi một lát thôi cũng được!”.

Nick giãy giụa ú a ú ở bên dưới bàn tay to lớn, mắt dõi theo cô nàng vũ công đang đi tới gần các khán giả ở bàn tiệc, lè lưỡi, nghiêng đầu với cánh đàn ông nhất thời hận không thể chết chìm giữa những cơn sóng dâng trào dữ dội từ ngực nàng ta.

“Gọi cô ta lại đây đi, thuyền trưởng, ngài gọi cô ấy qua đây một lúc không được sao?” Nick không thể chờ thêm cuống quýt lật tay ôm chặt lấy cần cổ của Hayreddin, ghé sát vào tai hăn năn ní.

“Không được, em quên những lời tôi đã nói rồi à? Không được tùy tiện đòi hỏi bất cứ thứ gì!” Hayreddin nghiêm khắc từ chối yêu cầu của nàng: “Gọi lại một lần, cô ta sẽ phải theo chúng ta về nhà, em vẫn còn muốn chứng kiến vẻ mặt khó coi như đang bị táo bón của Gerald sao? Tôi đã chịu đủ loại phiền phức như thế này rồi!”.

Lúc này Nick mới nhớ ra tập tục “món đồ nào khách thích thì chủ nhà phải gói ghém lại dâng tặng”, liền thất vọng thông hai vai xuống. Cô nàng vũ công nhảy múa xung quanh Hayreddin một vòng, lập tức thể hiện bản lĩnh quyền rũ của mình, nhưng cũng không có được chỉ lệnh tiến lại gần để phục vụ. Khách quý không được lỗ mãng, Nick chỉ còn cách trơ mắt nhìn bộ ngực thần thánh lượn quanh một lúc, rồi đi tới khu vực khác.

“Victor nói rất đúng, cái bệnh này của em thật sự cần chữa trị”. Hayreddin véo véo má của nàng: “May mà hiện giờ em không thể cử động được, chứ nếu không, hôm nào đó về nhà, vừa hay phát hiện ra con nhỏ khốn kiếp nhà em lại đang ngủ với những phụ nữ của tôi”.

Nick ý thức được hành động vừa nãy của mình có hơi quá đáng, liền nép vào lòng Hayreddin ra sức nịnh nọt: “Sao có thể chứ! Được thuyền trưởng ôm vẫn là thoải mái nhất...”.

Ngoại trừ cánh tay tựa như cái còng sắt, thỉnh thoảng lúc ngủ say sẽ như một ngọn núi đè lên người nàng khiến nàng tắc thở - Nick tiếc rẻ bất mãn nghĩ thầm.

Màn múa đơn kết thúc, tiếp theo là múa tập thể, những cô nàng vũ công hờ đến quá nửa uốn éo vòng eo lao tới, bọn họ tản ra bốn phía, không chút để tâm chuyện khách khứa vượt ve cơ thể mình. Tiếng trống tùng tùng mê hoặc lòng người vang lên, đẩy màn đêm xa hoa phóng túng ở Istanbul lên đến cao trào.

Nhận được sự tiếp đãi thịnh tình như vậy, Hayreddin đương nhiên không bỏ qua cơ hội xã giao với những lễ nghi tương ứng, hăn không tiếc lời tán dương sự hào phóng và phô trương của chủ nhà.

“Lâu lắm rồi kể từ thời của bộ hạ Bayezid Tia Chớp, gia tộc của tôi đã bắt đầu đi theo hoàng gia nam chinh bắc phạt”. Về mặt Voxan tràn đầy kiêu ngạo nói: “Gia tộc Mustafa đã từng có hai người đảm

nhiệm vị trí tế tướng, bất luận là về lòng thành hay tri thức, đều vượt xa đám nô lệ dị giáo đang chiếm cứ cung đình hiện giờ! Mustafa, Ertuğrul, Sohuth, mỗi gia tộc đều có ít nhất hai trăm năm lịch sử, chúng tôi mới là những người Ottoman chân chính, tín đồ của Thánh Allah sùng đạo, nhưng bị hạ lại luôn ưu ái tin tưởng bọn họ hơn!”.

Giữa những nhịp trống của bữa tiệc xa hoa phóng túng, trong màn sương khói lượn lờ vấn vít của loại thuốc hút từ ống điếu Ả Rập, Voxan nửa thật nửa đùa phàn nàn, dừng lại một lúc, có vẻ như mong đợi những câu trả lời của khách khứa, nhưng Hayreddin không hề lên tiếng phụ họa, chỉ tùm tùm cười ôm lấy cô gái đồng hành của mình, chăm chú nhìn lên giữa sân khấu, cứ như thể đang bị những màn biểu diễn náo nhiệt của buổi tiệc hấp dẫn vậy. Dưới tình hình đứng sai đội sẽ ảnh hưởng tới vận thế cả đời, sự cẩn trọng của Hayreddin cũng là điều có thể đoán trước được, Voxan thấy vậy đành phải thay đổi chủ đề, nói mấy chuyện vặt vãnh không liên quan.

Những món ăn ngon, những màn múa kiêu diễm, những trò xiếc ảo thuật khiến bữa tiệc thịnh soạn kéo dài đến tận nửa đêm mới kết thúc, từng ống điếu Ả Rập lần lượt được dập tắt, mười mấy cỗ xe ngựa cùng cánh nô lệ đông thành đàn xuất phát từ dinh thự của quan hành chính, nhanh chóng mất hút vào màn đêm dày đặc.

Nick vẫn chưa phục hồi sau cơn hưng phấn trong bữa tiệc nên không chịu ngồi kiệu, Hayreddin bao nàng trong chiếc áo choàng quân đội dày dặn của hãn, chậm chạp thả bước trên đường phố yên tĩnh của Istanbul. Tiếng võ ngựa lộp cộp lộp cộp trên nền đá âm vang, nhưng cơn gió lạnh giá của tiết trời đông dần dần thổi bay những cảm xúc cuồng nhiệt của đám đông.

Đi qua trước quảng trường trống trải của nhà thờ Hồi giáo Beyezid, muốn trở lại trên núi phải đi qua một con ngõ nhỏ, đột nhiên có mấy bóng người cưỡi ngựa xuất hiện ở lối rẽ bên cạnh. Mười mấy tên cướp biến đi theo lập tức cảnh giác, tay vịn lấy lưỡi đao kẹp chặt bụng ngựa.

“Đợi một lát”. Hayreddin khoát khoát tay, ra hiệu cho mọi người không được dùng binh đao. Người trong chỗ tối bước ra, chỉ thấy ba người đàn ông trẻ tuổi mặc áo choàng trắng cưỡi ngựa đen, ăn vận theo kiểu chiến binh lạng lẽ đứng bên đường, bên dưới lớp khăn xếp là mái tóc vàng chói mắt cùng làn da trắng nõn. Ngoại trừ tiếng thở phì phì của đám ngựa ra, không còn bất cứ một âm thanh nào khác.

“Người châu Âu?” Nick thấp giọng hỏi, cố gắng rút con dao găm từ thắt lưng ra.

“Đừng vội, đừng vội”. Hayreddin làm ra vẻ như đang an ủi, ôm chặt cả người lẫn dao của nàng vào lòng: “Bọn họ là người Ottoman, thủ lĩnh cấm vệ quân của sultan”.

Nick chợt nhớ tới câu “đám nô lệ dị giáo” Voxan đã nhắc tới trong bữa tiệc.

Đế quốc Ottoman có một truyền thuyết từ rất lâu đời, thu nạp những thiếu niên Thiên Chúa giáo từ binh tử trên chiến trường về dưới trướng của mình, thống nhất tiến hành cải đạo và giáo dục tẩy não, bồi dưỡng bọn họ thành những cỗ máy giết người trung thành nhất, chế độ này được gọi là “Koran”. Đám thiếu niên Koran này tiếp thu sự giáo dục nghiêm khắc nhất của đạo Hồi, sau khi trưởng thành sẽ dựa vào năng lực và diện mạo của từng người mà được phân tới những vị trí trọng yếu trong đế quốc, các triều đại của các sultan chỉ dựa vào đội vệ quân tinh nhuệ này để chống lại sự uy hiếp của các thế lực quý tộc cũ với chế độ quyền lực tập trung ở trung ương.

Quan chức cấp cao và thống soái trung thành nhất đều có xuất thân là những nô lệ nước ngoài – cũng chỉ có đế quốc Ottoman mới xuất hiện loại tình trạng kỳ lạ này.

Hayreddin như thể đang đi trên đường lớn giữa trưa nắng thì gặp được bạn hiền, một mặt khẽ mỉm cười, mặt khác không mấy may sợ hãi thúc ngựa bước tới lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi tối, ngài Almaang”.

Người đàn ông được gọi là thống soái sở hữu một thân hình quân nhân thẳng tắp và khuôn mặt rất anh tuấn, huy hiệu hình hoa tulip vàng cài trên chiến bào màu tuyết trắng, đôi mắt xanh lục tựa như bảo thạch lóe sáng, hai người ở phía sau lưng hẳn cũng có dung mạo và khí phách tương tự. Ba người không bước lên chặn đường của Hayreddin, mà chỉ đứng ở ngã rẽ giao nhau gật đầu tỏ ý.

“Chào buổi tối, ngài nguyên soái”. Ngữ điệu của Almaang mang theo vẻ cung kính nhưng không chút thấp hèn: “Tôi chờ ở đây chỉ vì muốn khuyên ngài một câu khiêm tốn nhưng chân thành. Ngài là hào kiệt nổi danh khắp thiên hạ, là anh hùng vạn người ngưỡng mộ, kết giao cùng đám quý tộc sa đọa thối nát đó, thực tình không làm tôn lên thân phận của ngài đâu. Huống hồ, mối quan hệ giữa anh trai ngài và chúng tôi trước giờ luôn vô cùng hòa hợp”.

“Ishak là Ishak, tôi là tôi”. Hayreddin dường như hoàn toàn không hiểu những ẩn ý trong lời Almaang, thản nhiên đáp: “Xin hỏi, quý ngài thống lĩnh muốn khuyên tôi điều gì vậy”.

Almaang thấp giọng nói: “Ngài là người thông minh trong số những người thông minh nên sẽ hiểu ý của tôi. Những quý tộc cũ đó là cội rễ của một cái cây mục nát, thoạt nhìn thì tưởng cành lá sum suê tươi tốt, nhưng thực ra lại không ăn sâu. Còn tình bằng hữu của cấm vệ quân chắc chắn sẽ chân thành và bền vững hơn đám quý tộc, ngài và tôi đều là người ngoài, về phương diện lợi ích lại càng thống nhất, hy vọng ngài có thể cẩn thận suy nghĩ”.

Hayreddin bật cười ha ha hai tiếng: “Thịnh tình của quan hành chính Voxan khó mà từ chối, tôi chỉ nhận lời mời đến ăn một bữa cơm mà thôi, thống lĩnh không cần phải lo lắng quá mức như vậy”.

“Tôi không thích những bữa tiệc xa hoa phù phiếm thế này”. Hàng lông mày anh tuấn của Almaang cau mày: “Trên thực tế, cấm vệ quân chúng tôi cũng thường xuyên có những buổi tụ tập náo nhiệt, nay xin chân thành mời ngài tới tham dự, chúng tôi vinh hạnh được đón tiếp. Chỉ đơn giản lấy việc trao đổi võ thuật thi đấu đọ sức, cưỡi ngựa, bắn cung và rất nhiều những môn khác nữa, những mảnh tướng dưới quyền của ngài vô cùng được hoan nghênh”. Hắn dừng lại một thoáng, ánh mắt không giấu được vẻ khinh miệt quét về phía Nick: “So với phụ nữ, tôi lại càng háo hức được tìm hiểu thêm về một truyền kỳ khác dưới quyền của ngài hơn – Hải Yêu”.

“E là phải để các cấm vệ quân thất vọng rồi”. Hayreddin chậm rãi nói, cảm nhận được sức lực của Nick khi tóm cánh tay của hắn đột nhiên trở nên chặt hơn. “Cậu ấy ở lại Algiers, thay tôi bảo vệ đại bản doanh”.

“Thế thì thật đáng tiếc vô cùng, đành phải đợi cơ hội lần sau vậy... vậy đêm nay, tôi xin đi trước”.

Dứt lời, Almaang không lảng nhãng thêm nữa, sau khi gật đầu hành lễ xong liền dắt theo hai gã cấp dưới hòa vào bóng đêm, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Hắn nhìn tôi giống như nhìn một con lạc đà”. Hồi lâu sau, Nick mới rầu rĩ thấp giọng nói: “Tại sao không nói với hắn Hải Yêu đã không còn nữa”.

“Vì tôi không muốn”. Hayreddin dứt khoát đáp: “Cho dù là bảo kiếm đã gãy, tôi cũng muốn cắm vào vỏ đeo bên hông, để kẻ khác không dám hành động bừa bãi”.

“Nhưng không thể cứ lừa gạt mãi mãi như vậy được, sớm muộn gì cũng có một ngày...”.

“Được rồi”. Hayreddin cắt ngang lời nàng, nói bằng giọng ôm đồm hết mọi việc để kết thúc chủ đề: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, hôm nay chơi khuya quá rồi, em nên đi ngủ sớm đi”.

Trở lại tòa cung điện màu trắng, Nick lên giường đi ngủ dưới sự hầu hạ của Rabena, Hayreddin ngâm mình trong phòng tắm bốc hơi nóng nghi ngút, cố gắng đuổi hết đồng phiến não kia ra khỏi đầu.

Vốn tưởng sẽ có một đêm vui vẻ, lại vì một câu hỏi của tên thống lĩnh cấm vệ quân khiến cả hai người trở nên buồn bực. Bộ máy sinh sản, đồ chơi, tài sản riêng tư của đàn ông, địa vị của phụ nữ trong thế giới Hồi giáo chính là như vậy đấy. Sau khi Nick không thể nào cầm dao được nữa, ngay cả sự tôn trọng ngoài mặt, thế giới này cũng không còn bố thí cho nàng nữa.

Cái tên Hải Yêu chỉ còn lại trên danh nghĩa, nhưng Hayreddin vẫn không muốn công khai tuyên bố người đại diện cho danh hiệu này đã không còn. Lý trí và kinh nghiệm nói cho hắn biết, đối với những việc không thể quay lại được, có hối hận cũng chẳng để làm gì, nhưng Hayreddin vẫn chẳng thể kìm lòng mà tưởng tượng rằng, nếu Almaang có thể nhìn thấy vẻ oai hùng của Nick năm đó, liệu hắn còn dùng ánh mắt coi thường như nhìn một con lạc đà để nhìn nàng nữa không?

Máu tươi đỏ rực tanh nồng, luồng sáng bạc bay múa trong không trung, Hải Yêu, một Hải Yêu bí ẩn vung lưỡi hái cực lớn lên gạt đi sinh mệnh của kẻ khác, sẽ kết thúc cuộc sống của mình trong chốn hậu cung này sao... Mảnh trăng cong lưỡi liềm, gió đêm như nước chảy, hồ nước ấm áp gợn lên từng con sóng, Hayreddin đắm chìm trong hồi ức quá khứ, không thể thoát ra.

“Thuyền trưởng...”.

Một giọng nói trong trẻo ngọt ngào từ một người trẻ tuổi vang lên, tiếng gọi khe khẽ kéo hắn quay trở lại với hiện thực. Dưới ánh trăng sáng bạc, bóng dáng một thiếu niên xuất hiện trong phòng tắm.

“Thuyền trưởng...”.

Hơi nước mờ lung như bức màn sân khấu chậm chậm được vén lên, dưới ánh trăng và ngọn nến nhỏ duy nhất, diện mạo của cậu thiếu niên dần dần trở nên rõ ràng hơn. Mái tóc xoắn màu nâu rù

xuống đầu vai, đôi mắt đen trắng rõ ràng bên dưới chiếc khăn quấn, làn da trắng ngần, cái cằm nhòn nhọn, trên thân hình gầy nhỏ nhanh nhẹn mặc bộ quần áo gọn gàng mà các thuyền viên thường mặc.

Hình ảnh trong hồi ức giống như xuất hiện trực tiếp ngay trước mắt, trong lúc mơ màng, Hayreddin không kìm lòng gọi một tiếng:

“Nick? Sao em lại ở đây...”

Chương 13: Một Hải Yêu khác

Hayreddin khựng lại trong vài giây, mãi cho đến khi thiếu niên đó đi tới gần phạm vi chiếu sáng của ngọn nến, chiếc khay trên tay cậu ta khiến Hayreddin tỉnh táo lại. Bên trong là một chồng khăn tắm dày dặn và tinh dầu mát xa. Hayreddin nheo nheo mắt cẩn thận quan sát cậu thiếu niên da trắng này, dưới ánh nến có đôi chút âm đạm, cậu ta có đến bảy phần giống với Nick, cộng thêm cả quần áo và ngữ điệu nói chuyện, trong朦胧 lung, Hayreddin thực sự đã gọi nhầm tên.

“Nô bộc trong nhà bình thường sẽ gọi tôi là chủ nhân, chứ không phải là thuyền trưởng. Hơn nữa, tôi không nhớ có gọi người vào hầu hạ”.

“Rất xin lỗi, chủ nhân. Tôi mới đến vườn Bách nên vẫn chưa hiểu hết các quy tắc”. Cậu thiếu niên đặt chiếc khay xuống bên cạnh, ngoan ngoãn quỳ xuống bên hồ nước: “Chỉ là nước hôm nay quá nóng, ngài lại ngâm trong này lâu quá, nên...”.

“Tên?”.

“Nedved, Ata Nedved, tôi là lễ vật của ngài tế tướng Ibrahim”. Hai tay cậu thiếu niên úp sấp xuống đất, trán áp lên sàn, để lộ ra phần gáy trắng nõn.

Bầu không khí im lặng trong khoảng hai ba giây, giống như một vị chủ nhân đang xem xét bình phẩm xem có nên chấp nhận sự phục vụ của tên nô lệ này không.

“Lại gần đây đi, đến bên cạnh tôi này”. Cuối cùng, Hayreddin đang ngồi trong hồ nước ngoắc ngoắc tay với cậu thiếu niên. Ata Nedved ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ, như thế vì được ông chủ ân sủng mà cảm thấy sung sướng không gì bằng.

Cậu ta bước đến sau lưng Hayreddin rồi lại quỳ xuống, lấy lọ tinh dầu từ trong chiếc khay ra, đổ vào lòng bàn tay vài giọt xoa xát cho nóng lên, sau đó đặt hai tay lên vai Hayreddin nắn bóp. Hơi nước nóng bốc lên, lớp tinh dầu trên làn da để trần bóng loáng lên màu đồng, toát lên mùi xạ hương ấm áp.

“VẬY, CẬU LÀ ‘KORAN’? NÔ LỆ THIÊN CHÚA GIÁO CẢI SANG ĐẠO HỒI?” Hai mắt Hayreddin hơi khép lại, dường như đang tập trung vào cảm giác thoải mái do việc mát xa mang lại.

“Vâng, thưa chủ nhân, tôi tiếp nhận chế độ huấn luyện ở cung Topkapi, sau đó được phân đến dưới trướng của tể tướng, tiếp nữa là đến đây”. Cậu thiếu niên lại thò tay ra định lấy tinh dầu trong khay, nhưng đột nhiên, động tác của cậu ta bị chặn lại.

“Nếu như bắt đầu từ lúc tám tuổi, chỉ ít cậu cũng phải tiếp nhận chế độ huấn luyện Koran được năm năm rồi, tôi tưởng rằng cậu ít nhiều cũng phải có chút kinh nghiệm chứ”. Lần này, lời nói của Hayreddin mang theo vẻ bất mãn, hần túm chặt lấy cổ tay cậu thiếu niên, kéo từ phía sau lưng hần đến vị trí có thể nhìn thấy được.

“Huấn luyện viên nào đã dạy cậu, luôn mặc quần áo khi phục vụ chủ nhân của cậu ấy?”.

“Không, đương nhiên là không...”. Trong mắt Ata Nedved tựa hồ có một thoáng hoảng loạn, nhưng ngay lập tức lại lóe lên vẻ hưng phấn, vôi vàng cời nút áo sơ mi, phần ngực bằng phẳng lộ ra trong không khí. Nhưng chỉ cời mỗi áo không khiến vị chủ nhân hà khắc của cậu cảm thấy hài lòng.

“Tiếp theo thì sao? Đến đây là dừng à?” Ngón trỏ của Hayreddin vạch một đường, chạm lên lồng ngực non nớt của cậu thiếu niên rồi lướt xuống phần bụng dưới, ra hiệu cho cậu ta tiếp tục.

Nhận được mệnh lệnh rõ ràng như vậy nhưng cậu ta lại do dự. Hô hấp của cậu ta trở nên dồn dập, làn da nhuộm màu đỏ ửng, hai tay đặt lên thắt lưng, nhưng vì căng thẳng nên mãi vẫn không thể cời được.

“Hoặc là cời sạch làm những việc cậu nên làm, hoặc lập tức rút khỏi đây cho tôi”. Hayreddin dùng giọng điệu lạnh lùng đưa ra tối hậu thư.

Ata Nedved không muốn bỏ lỡ cơ hội, dường như trong lòng đã đưa ra quyết định gì đó, bất chấp tất cả tháo dây lưng, dang toàn bộ cơ thể sẵn chắc mơn mơn đến bên hồ nước.

“Xem ra, có thể khẳng định được cậu là một thằng nhóc đích thực, không phải nữ đóng giả nam”.

Hayreddin nheo nheo mắt, nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới khiến Ata Nedved mang theo nỗi xấu hổ cắn chặt môi run rẩy, chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo dò xét đến từng tấc vị trí riêng tư trên cơ thể mình. Cậu ta tưởng rằng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng điều kì lạ là, người đàn ông tuy cũng đang lỏa thể nhưng tư thái vẫn rất ung dung ở trước mặt đây lại không hề có bất cứ hành động nào.

“Chủ nhân?” Cuối cùng cậu thiếu niên không chịu nổi áp lực từ cái nhìn ấy, quyết tâm cho dù chủ động cũng phải làm một việc gì đó.

“Ata, tôi có một chỗ nghĩ mãi vẫn không hiểu...” Hayreddin nhẹ nhàng mân mê cằm, ánh mắt từ hạ thân của cậu ta quay trở lại khuôn mặt: “Tôi không tìm thấy kẽ hở trong câu trả lời của cậu, nhưng chế độ đào tạo của những thiếu niên Koran nhất định phải hoàn thành hai thủ tục sau đó mới có thể chính thức bắt đầu, thứ nhất là cái sang đạo Hồi, và cái thứ hai, chính là thủ thuật bảo vệ sức khỏe cắt bao quy đầu...’.

Lúc nghe đến mấy chữ “cắt bao quy đầu”, khuôn mặt cậu thiếu niên nháy mắt tái mét, thân thể căng cứng lao bổ xuống cái khay đặt trên sàn, nhưng lại bị Hayreddin giành trước đá tung đi, chỉ nghe thấy mấy tiếng leng keng vang lên, chai tinh dầu va vào tường vỡ vụn, còn bên trong chiếc khăn tắm dày rơi ra một con dao găm lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Yếu hầu của Ata Nedved bị bàn tay to lớn bóp chặt, cả người bị ấn xuống sàn nhà lạnh băng bên hồ nước không thể nhúc nhích gì được. Mùi tinh dầu nồng nặc lấp đầy khắp không gian, toàn bộ luồng ánh sáng trước mặt cậu ta cũng bị một bóng đen che phủ, một âm thanh trầm thấp như của ác quỷ phun ra đưa câu hỏi đến gần bên tai:

“Như vậy câu hỏi là, tại sao tiếp nhận chế độ giáo dục Koran đã được năm năm, mà ‘chú chim nhỏ’ của cậu vẫn ở trạng thái thiên nhiên, không có vẻ gì đã trải bất kỳ một cuộc phẫu thuật nào?”.

Những cơn sóng cuộn trào trong hồ như thể đang sôi lên sùng sục, cậu thiếu niên ra sức giãy giụa, tuy cậu ta đã được rèn luyện trong nhiều năm, nhưng vẫn bị hai cánh tay cứng như sắt thép đè ấn lại vào trong nước hết lần này đến lần khác. Chênh lệch sức lực giữa một cậu thiếu niên và một người đàn ông trưởng thành, chỉ cần giao đấu bằng tay không là sẽ lộ ra hết.

“Ồi khụ khụ khụ!!” Lại một lần nữa sắp nghẹt thở thì lại bị kéo xuống mặt nước, cậu thiếu niên đau đớn ho khan, một chút không khí loáng trào vào trong buồng phổi, giống như lưỡi lê đâm rách toạc khí quản. Những đốt xương ở hai vai của cậu ta đầu tiên như bị tháo rời ra, còn hiện giờ, hai cánh tay thông xuống mềm oặt, bị một tay của Hayreddin tóm chặt ra sau lưng.

“Muốn ra tay thế nào? Tranh thủ lúc tôi buông lỏng sẽ dùng dao cắt đứt cổ họng của tôi từ phía sau à? Đây là một ý kiến hay, một đòn chí mạng mà không kêu được một tiếng, chỉ đáng tiếc là cậu tuy rảnh rỗi nhưng lại không tìm hiểu kỹ sở thích của mục tiêu...”. Về mặt Hayreddin lộ ra sự ghê tởm đã phải chịu đựng hồi lâu, tóm tóc tên sát thủ kéo ngửa ra sau, ép cậu nhóc phải ngẩng đầu lộ ra phần yết hầu vội vã chuyển động lên xuống.

“Tôi thực sự, thực sự vô cùng ghét mùi tinh dầu nhân tạo, và cả sự đụng chạm của đàn ông”.

Cậu thiếu niên lại bị ấn vào trong nước, vì giãy giụa liên tục nên lần này thời gian nhịn thở của cậu ta càng ngắn, chẳng mấy chốc đã không thể không mở miệng ra hô hấp, nước liền ào thẳng vào dạ dày và buồng phổi, cơn đau kịch liệt kích thích khiến toàn thân cậu ta run rẩy, hai chân quấy đạp.

“Cậu nghĩ mình có thể chịu đựng được tối đa bao lâu? Hai phút? Ba phút? Có lẽ cậu có thể dựa vào nghị lực để cầm cự được qua ba bốn lần, nhưng quá trình này sẽ tiếp tục vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cho đến khi cậu thành thật thú nhận tất cả mọi chuyện, hoặc – chết. Nói! Kẻ đứng sau cậu là ai?”.

“Khụ khụ khụ ối ối ối!!!” Ata Nedved nhắm chặt hai mắt, không mở miệng cầu xin cũng không thanh minh giải thích, chịu đựng tra tấn không hé răng lấy một tiếng, vì thế cậu ta lại bị bóp gáy ấn xuống nước, và thời gian đau đớn của lần này dài vô cùng, dài đến nỗi ngay cả tay chân của cậu ta cũng bị chuột rút không tài nào kiểm soát được, ý thức dần dần rời bỏ cơ thể.

“Thuyền trưởng?” Chỉ vài giây sau khi Ata mất đi ý thức, một bóng người nhỏ bé di chuyển khó khăn từ bên ngoài cửa vào, Hải Yêu đích thực đã xuất hiện ở phòng tắm. Trong miệng Nick ngậm

một cơn dao găm, dùng cả tay lẫn chân để bò vào, mắt mở to cố gắng nhìn rõ xem đã có chuyện gì xảy ra trong màn hơi nước mù mịt kia.

“Sao em lại vào đây?” Hayreddin cau mày, kéo tên sát thủ ra khỏi mặt nước vớt sang bên cạnh hồ.

“Tôi nghe thấy có tiếng động nên vào xem thử, ngài có để lại một người cho tôi không?” Hai mắt Nick phát sáng, cầm con dao găm trong tay, vươn cổ ra nhìn xung quanh.

“Chỉ có một tên không có tí thịt nào, em bảo tôi để lại cho em kiểu gì?” Hayreddin khỏa thân bước ra khỏi hồ nước, kéo một chiếc khăn trên bình phong quấn quanh eo: “Đúng là không còn gì để nói, thằng nhóc này quấy đập để có đến mười phút, vậy mà chỉ có em chủ động vào đây nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra, người bên ngoài chết hết rồi hả?”.

“Chẹp, không nghe thấy tiếng vũ khí va chạm cũng chẳng có tiếng rên la thảm thiết nào, đám thị vệ tưởng thuyền trưởng ngài đang chơi ‘trò kích thích’, nên không ai dám bước vào làm phiền”. Nick bĩu bĩu môi: “Tôi đoán, có lẽ trong vườn chỉ có mình tôi biết âm thanh đó là của người bị nhấn xuống nước”.

“Bé ngoan, không phí công thương em”. Hayreddin ôm lấy Nick, chùi chùi nước miếng khóe miệng nàng nhều xuống do ngậm dao găm.

“Vậy, vậy ngài còn muốn tiếp tục đìm cậu ta nữa không?” Nhìn tình trạng hôn mê của cậu thiếu niên kia, Nick chần chừ hỏi.

“Không, làm thêm một hai lần nữa, nhất định cậu ta sẽ són ra mất, bần lăm”.

Tinh dầu từ trong chiếc lọ vỡ từ từ chảy ra sàn, lại chảy cả xuống hồ nước, trong màn hơi nước ẩm ướt tràn ngập mùi xạ hương nồng đậm, cánh mũi Hayreddin giật giật, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng chán ghét: “Ôi cái mùi ghê tởm này...một gã đàn ông mang đến, lại thêm cái mùi nồng nặc nhân tạo này nữa! Còn tổ hợp nào đen đui hơn thế không?”.

Nick đồng tình nhìn hấn nói: “Xạ hương bình thường là thứ dùng để kích dục, đáng tiếc không phải là ‘món ăn’ ưa thích của ngài”.

“Đủ rồi, tôi phải đổi chỗ khác, nơi này không thể thờ được”.

Hayreddin một tay ôm Nick, một tay kéo gã sát thủ trần truồng đang ngất xỉu, đi vào phòng khách trước ánh mắt áy náy mà phức tạp của đám thị vệ.

Tất cả nến trong phòng đều được thắp lên, dưới mức độ chiếu sáng kiểu này, diện mạo của cậu thiếu niên rõ ràng hơn khi còn ở trong phòng tắm nhiều. Tuy không giống nhau đến mức khó phân biệt, nhưng cậu ta thực sự có rất nhiều đặc điểm ngoại hình đặc trưng của Nick: mái tóc xoăn màu hạt dẻ, đôi mắt đen và làn da trắng, cùng với hình thể thanh mảnh nhưng rắn chắc chỉ những người trẻ tuổi mới có.

Ôm nỗi hiếu kỳ, Nick quan sát tên sát thủ hết từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên một lúc lâu, hoang mang hỏi: “Có phải là ảo giác không...thuyền trưởng, ngài không cảm thấy ngoại hình của tên này có hơi giống tôi sao? Ý tôi là bộ phận phía trên, khuôn mặt”. Theo bản năng, nàng ưỡn ưỡn bộ ngực của mình lên.

“Em có thể tìm một đối tượng so sánh tốt hơn được không? Đây là con trai đấy!” Hayreddin trừng mắt lên nhìn nàng, buộc chặt dây lưng của áo choàng lại. “Tin tôi đi, cậu ta mặc quần áo vào trông còn giống em hơn. Vừa nãy dưới ánh sáng mờ mờ, ngay cả tôi cũng phải ngây ra mất một hai giây. Cậu ta mặc kiểu quần áo em thường mặc đi vào, gọi tôi là “thuyền trưởng”, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp”.

Hayreddin trói hai tay tên sát thủ ra sau lưng, buộc cố định vào chân chiếc bàn thấp, cậu thiếu niên chỉ có thể quỳ trong tư thế không lấy gì làm dễ chịu, tất cả những vị trí quan trọng đều lộ ra dưới ánh sáng của những ngọn nến.

“Điều duy nhất đáng mừng là thằng nhóc này không phải là Koran trong cung phái tới, như vậy tôi có thể tùy ý xử lý”.

Hắn đổ toàn bộ số nước trong một chiếc bình hoa rất to lên đầu cậu thiếu niên, cậu ta run rẩy một lúc, rồi từ từ tỉnh lại. Khi cậu ta phát hiện ra mình bị trói trần truồng ở một nơi sáng trưng, hơn nữa hình như khi có thêm con gái đứng cạnh quan sát, nỗi xấu hổ xâm chiếm cậu ta còn nhanh hơn cả những cơn đau đớn của thể xác. Đây là thủ đoạn thường được dùng trong tra tấn thẩm vấn, đầu tiên là tiến hành gây áp lực lên tinh thần.

Hayreddin duỗi cánh tay ra, nhanh nhẹn nối lại phần vai trái bị trật khớp của cậu thiếu niên, khuôn mặt cậu ta đỏ bừng kêu hự một tiếng, gục mạnh đầu xuống.

“Tế tướng là tinh anh trong những tinh anh Kuran, chắc chắn sẽ không gửi một kẻ còn chưa cắt bao quy đầu tới cho tôi đâu. Tên giả mạo nhà cậu dựa vào một vài tin đồn vu vơ, đóng giả Hải Yêu tới để dụ dỗ tôi”.

Khuôn mặt bình tĩnh của Hayreddin lộ ra vẻ lạnh lùng, nói xong câu này, không một lời cảnh báo, hần bẻ gãy một ngón tay của cậu thiếu niên.

“Á á! Á...” Vì không chuẩn bị tâm lý từ trước, cuối cùng cậu thiếu niên cũng phải kêu lên, hô hấp của cậu ta hỗn hển kịch liệt, thân thể căng cứng, cố gắng ghìm những tiếng kêu rên lại trong cổ họng.

“Cậu thấy đấy, tôi không thích dùng dao lăm, nhưng lại rất kiên nhẫn, có thể bẻ gãy từng đốt từng đốt xương của cậu, cho đến cuối cùng mới bẻ gãy căn cốt của cậu...người sai khiến cậu là ai?” Hayreddin đè một ngón tay của tên sát thủ ngược về phía mu bàn tay. Cậu thiếu niên cắn chặt răng, chuẩn bị nghênh đón lượt tra tấn tiếp theo.

Đúng lúc ấy, Nick đứng ở bên ngoài quan sát không nhìn được xen vào.

“Thuyền trưởng, chỗ này có cần tới sự giúp đỡ của tôi không?”

“Hử?”

“Tôi nói là, nếu như không có chuyện của tôi, thì tôi đi nghỉ đây...”.

Hayreddin quay đầu lại nhìn Nick, phát hiện ánh mắt nàng nhấp nháy, không chịu nhìn đến tên sát thủ bị trói ở dưới chân bàn.

“Sao vậy, không phải em đang sợ tên này đấy chứ”. Hayreddin nhướn nhướn mày: “Đội trưởng Nick nghỉ hưu còn chưa đến nửa năm, sao đột nhiên đã biến thành một kẻ nhát gan thế? Huống hồ vẫn chưa bắt đầu mà”.

“Còn lâu tôi mới là kẻ nhát gan! Thuyền trưởng nếu như ngài bảo tôi chém cậu ta thành bao nhiêu mảnh, tôi sẽ chém thành bấy nhiêu, chỉ là tôi...”. Nick vô thức sờ lên con dấu in bằng sắt nung trước

ngực, do dự nói: “Chỉ là tôi không thích nhìn...và cả những tiếng rên la thảm thiết đó nữa”.

“Không thích nhìn...”. Hayreddin trầm ngâm, như hiểu ra điều gì đó. Trong lúc hai người nói chuyện, cậu thiếu niên đã bình tĩnh lại được trong cơn đau thấu xương ngón tay bị bẻ gãy, liền chú ý đến Nick đứng xem bên cạnh. Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của nàng, thân hình thanh mảnh của cậu thiếu niên đột nhiên chấn động, trong mắt phát ra tia sáng không thể tin được, sau đó sống chết cắn chặt lấy cánh môi cúi đầu xuống. Một loạt những động tác tuy rất nhỏ này lại không giấu nổi ánh mắt của Hayreddin.

“Thế nào, nhìn thấy chính mình ngạc nhiên lắm hả? Trên thuyền của tôi khác biệt giới tính của Hải Yêu cũng chẳng phải điều bí mật gì ghê gớm”. Hayreddin ngồi xồm xuống, tóm lấy cảm cậu thiếu niên ép cậu ta phải ngẩng mặt lên, trong đôi mắt đen láy kia tràn ngập vẻ kinh hãi và phẫn nộ không thể che giấu. Trực giác nói cho Hayreddin biết, tên sát thủ này còn đang giấu hãn một điều gì khác.

Tiếng người ồn ào bên ngoài căn phòng, những ngọn đuốc sáng rực, có một thị vệ vào thì thầm vài câu bên tai Hayreddin rồi lại đi ra.

Ánh mắt thương hại của Hayreddin nhìn cậu thiếu niên: “Kẻ liên lạc của cậu vừa mới bị tóm ở sân sau, tôi đã thông báo cho các vệ quân gần đây phong tỏa toàn bộ bến cảng rồi. Cho dù cậu không nói một chữ đi nữa, nhiều nhất là ba ngày, tất cả tiếp ứng của cậu đều sẽ sa lưới”.

Nick thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy không cần tiếp tục tra tấn thẩm vấn cậu ta nữa đúng không?”.

‘Xem ra là không cần nữa’. Hayreddin lắc lắc đầu, cố ý nói bằng giọng khinh miệt: “Tôi đoán cậu ta là một kỹ nam vì có tướng mạo giống em nên được thuê, cậu ta sẽ không được biết những tin tức quan trọng đâu”.

Cậu thiếu niên vì thân phận bị lãng nhục, hô hấp nhất thời càng thêm sâu, làn này âm thanh nghiến chặt răng khổng chế cảm xúc có thể nghe thấy rất rõ.

Hayreddin gọi thị vệ tới, dặn dò bọn họ cời trói cho cậu thiếu niên rồi lôi xuống.

“Thuyền trưởng, xử lý thế nào? Diệt khẩu hay là...”

“Cắt phứt ‘cái đó’ đi, đưa vào trong cung làm thái giám”.

“Vâng!”.

Hayreddin cẩn thận quan sát vẻ mặt của tên sát thủ, sau khi đưa ra mệnh lệnh, quả nhiên sắc mặt của cậu thiếu niên trở nên xám xịt, toàn thân run rẩy, chỉ là dùng nốt chút sức mạnh ý chí cuối cùng cầm cự không chịu mở miệng xin tha.

Vẫn còn hơi kém.

Nhưng đúng vào lúc này, một màn đầy kịch tính của đêm dài đã xảy ra.

Nick ngáp một cái, nheo mắt duỗi cánh tay về phía Hayreddin: “Sắp hai giờ sáng rồi, chúng ta đi ngủ được chưa?”.

Nghe tới câu nói sau, cậu thiếu niên đã bị kéo ra khỏi phòng đột nhiên thay đổi. Hai mắt cậu ta đỏ ngầu, giống như một con dã thú sắp chết liều mạng giãy giụa, lớn tiếng gào lên với Nick:

“Đừng tưởng rằng người khác không nhận ra cô! Bốn năm trước tôi đã từng nhìn thấy mặt cô rồi... lại tiếp cận một ông chủ mới, cô rất hài lòng nhì? Cô lên giường cùng Billy, rồi ngồi lên chiếc ghế quyền lực nhất của sàn đấu, lúc ấy cô là ‘Đôi mắt của ác quỷ’. Hiện giờ cô trèo lên giường của Sư Tử Đỏ, lại gọi là ‘Hải Yêu’! Đồ tiện nhân, lần nào, lần nào cũng dựa vào việc ngủ với ông chủ để leo lên vị trí cao hơn! Tôi sẽ không tha thứ... ừm ừm!”.

Đám thị vệ thành thực và nhanh nhẹn đánh trật khớp hàm của cậu thiếu niên, như không nghe thấy gì lời cậu ta xuống.

Âm thanh nghiền nghệt giãy giụa rời đi rất xa, tiếng ồn ào của mọi người trong vườn cũng biến mất một cách kỳ lạ, trong phòng vô cùng yên tĩnh, Nick thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp và âm thanh nuốt nước bọt của mình.

“Thật là bất ngờ quá, vốn dĩ cứ tưởng phải tra tấn thẩm vấn tù binh, không ngờ lại...”.

Hayreddin đang nhìn về phía cánh cửa ra vào liền quay lại, vẻ mặt vẫn luôn không nao núng trước sóng to gió lớn lúc vừa nãy, thì giờ lại mang theo một thoáng dữ tợn:

“Billy, là, ai?”.

Chương 14: Hàng giả và lót giày

Những ngọn nến lạng lẽ cháy, mỗi bóng đèn dao động đều lộ vẻ cực đoan mơ hồ. Trong một thoáng, cơn buồn ngủ của Nick tan tành như mây khói.

“Thằng nhãi đó nói vớ vẩn, tôi không biết cậu ta!” Nick nuốt nước bọt, cố gắng giải thích để làm dịu sự nghi ngờ pha lẫn giận dữ của Hayreddin: “Cậu ta chắc chắn không phải ‘đồng nghiệp’ cũ của tôi.”

“Tôi cũng có mắt đấy! Thân hình thằng nhóc đó rắn chắc, ăn nói kín kẽ, hai tay đều có vết chai do luyện võ lâu ngày, đảm bảo không phải loại kỹ nam đứng đường.” Hayreddin lạnh lùng nói: “Điều khiến tôi thấy có hứng thú hơn cả, chính là lời đánh giá của cậu ta về mối quan hệ giữa em và những ông chủ cũ.”

Bàn tay to lớn nổi cả gân xanh bóp lấy khớp hàm của Nick: “Billy là ai?”

“Là... là ông chủ cũ của tôi...” Nick vừa thừa nhận, bàn tay to lớn trên cổ lập tức siết chặt, nàng chỉ có thể huy động tất cả sự nhanh trí của bản thân để đối phó với cơn tai họa thành linh rơi xuống này: “Thuyền trưởng, tôi thề tôi đã không còn quan hệ gì với hắn ta từ lâu rồi!”

“Vậy nên những lời tên sát thủ đó nói không phải là nói dối, em thật sự làm chuyện đó với tất cả những ông chủ cũ...” Hayreddin phun ra với giọng điệu trầm thấp khàn khàn, hai mắt lóe lên tia sáng đỏ tàn nhẫn dữ dằn: “Hắn ta đem lại lợi ích gì cho em? Tiền lương cao, thức ăn ngon, phòng riêng? Vì những thứ đó mà em có thể ngủ với bất kỳ ai, tôi chỉ là một trong số đó, đúng không?”

Bàn tay trên cổ siết càng chặt hơn, Nick chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ tức giận này của Hayreddin, trong cơn giận còn mang theo một hàm nghĩa khác không thể đọc ra được. Trực giác của Nick cho rằng việc này nhất định phải giải thích cho rõ ràng, nếu không sẽ không thể cứu vãn được con đường sống, nàng rướn cổ lên hét lớn: “Không phải mà, thuyền trưởng ngài không giống thế! Billy chỉ là một con quỷ keo kiệt khoác lớp da người, một xu lẻ cũng không cho còn ép tôi phải làm việc cho hắn! Tôi bị ép buộc! Lúc đó thật sự không có cách nào khác...”

Hayreddin cắt ngang lời nàng: “Sao em lại không có cách nào khác? Trừ phi bị trói hết tay chân, thiên hạ này có người đàn ông nào là đối thủ của Hải Yêu được chứ?!”

“Nhưng lúc đó tôi vẫn chưa phải là Hải Yêu!” Nick ngập ngừng nói: “Khi ấy tôi chỉ là một tên trộm vặt không có bản lĩnh, không có lưỡi hái...”

Dần dần, bàn tay đang nắm chặt của Hayreddin nới lỏng. Cẩn thận suy nghĩ, bốn năm trước chẳng qua nàng chỉ là một đứa trẻ mười bốn tuổi mới bước vào đời, vừa nãy vì giận dữ nên hấn mất không chể, ngay cả điếm này cũng không nghĩ tới.

“Nói cho tôi biết, tất cả mọi chuyện”.

Nick rũ mi mắt xuống, nhớ lại quá khứ năm đó: “Lúc đó tôi đang lưu lạc ở Venice, ở đó có không ít những sàn đấu dưới lòng đất, rất nhiều thương nhân giàu có thích tới đó cá cược. Billy là ông chủ của một trong những sàn đấu đó, tôi không biết hẳn ta họ gì...”

“Em đánh nhau trên sàn đấu đó vì hấn sao?”

Nick lắc lắc đầu: “Lúc ấy tôi vẫn chưa đủ tư cách. Billy chơi rất lớn, sàn đấu của hắn thỉnh thoảng sẽ có một buổi diễn khởi động, để tuyển thủ đánh chết một, hai người trước mặt đám đông, dùng cái chết đó để khiến mọi người cảm thấy hưng phấn. Hắn phái thuộc hạ đi trên phố bắt bớ người một cách ngẫu nhiên, kẻ trộm, dân lang thang, gái điếm, những người trí não chậm phát triển... dù sao cũng đều là những loại người dù có chết cũng không ai thèm quan tâm”.

“Em bị bắt đi làm vật hy sinh?”.

Nick gật đầu thừa nhận: “Nhưng trên sàn đấu của tôi đã xảy ra điều bất ngờ, một gã đàn ông uống say, sơ ý trượt ngã, tôi cướp được dao găm đâm chết hẳn ta”.

Hayreddin hiểu ra, nói nốt thay cho nàng: “Đám đông ồ lên, Billy giữ em lại. Đối thủ là người trưởng thành, còn em là một đứa trẻ nhìn qua là đã thấy cầm chắc phần thua, thỉnh thoảng làm một màn ‘bất ngờ’, những người đánh cược thua sẽ rất nhiều.”

Nick khẳng định suy đoán của hắn: “Không sai, ở hậu đài, hắn ta huấn luyện tôi, chuốc rượu đối thủ của tôi, cho tôi những thứ vũ khí tốt hơn, khiến những màn ‘bất ngờ’ xảy ra được dễ dàng hơn. Tôi không có cách nào khác, mỗi lần lên sàn đấu nếu không nghĩ đủ mọi cách liều mạng đánh đấm, sẽ bị đối phương giết chết. Sau này... Sau này tôi chính là cây hái ra tiền của Billy, nên bọn họ gọi tôi là ‘Đôi mắt của ác quỷ’, mỗi lần đánh nhau, đều có rất nhiều, rất nhiều người tới xem đặt cược...”

“Chẳng trách...”. Hayreddin thở dài, mỗi khúc mắc đã lâu trong lòng cuối cùng đã được tháo bỏ: “Trước giờ tôi vẫn không hiểu, tuổi tác của em còn rất nhỏ, nhưng thủ đoạn giết người lại rất thành thục, không phải ai cứ vung vẩy gậy gỗ là có thể luyện thành được”.

“Đúng vậy, tôi dùng người sống để luyện thành như vậy”. Vẻ mặt của Nick dờ dãi nói: “Sau một năm, tôi thực sự không muốn làm tiếp nữa, bèn giết chết người trông chừng rồi bỏ trốn”.

Hayreddin trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi một vấn đề: “Hắn ta có từng tra tấn em không?”.

“Thình thoảng... hắn ta cũng không dám mạnh tay, nếu không hôm sau tôi không thể lên sàn đấu được”.

“Nhưng lúc em bỏ trốn lại không giết hắn. Chúng ta cùng nhau đến Ý nhiều lần như vậy, em cũng chưa bao giờ tìm đến trả thù”. Hayreddin nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt màu xanh lam như nhìn thấu tâm can người khác, cơ hồ xuyên thấu người nàng.

Nick ngẩn người, có vẻ như từ xưa đến nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Không sai, lúc đó rõ ràng có rất nhiều cơ hội và người đàn ông tên Billy ấy đối xử với nàng không thể nào ôn hòa được.

Chần chừ hồi lâu, nàng mới do dự đáp: “Tôi cũng không biết tại sao lại tha cho hắn ta... lúc tôi đặt chân vào chỉ là một tên trộm trên phố, khi bước chân ra thì đã không ai có thể làm thương tổn được tôi...”

“Bởi vì Billy đã bồi dưỡng em, dẫn em bầm sinh ngậy thơ đến thế giới này, nên em không thể xuống tay với hắn ta. Thì ra Hải Yêu được sinh ra như vậy, một tên trùm lặn lội trên sàn đấu dưới lòng đất”. Hayreddin di chuyển ánh mắt, nhìn ngọn nến nở nụ cười lãnh đạm, trong nụ cười chứa đầy vẻ

tự giễu: “Trước khi gặp tôi em đã là em rồi, vậy mà tôi cứ luôn cho rằng, Sư Tử Đỏ mới là người bồi dưỡng em...”

“Không phải! Tôi không phải do hấn ta bồi dưỡng! Là ngài! Là thuyền trưởng!” Nick chống người lên lao tới, dùng hết sức lực sống chết tóm chặt lấy áo choàng của Hayreddin, dường như chỉ cần buông lỏng một chút thôi, đối phương sẽ vút nòng về lại trong quá khứ tối tăm đó. Ánh mắt cháy bỏng của nàng nhìn Hayreddin, cuống quýt giải thích: “Biệt danh đó sinh ra trên biển, Hải Yêu thuộc về ngài! Tôi cũng thuộc về ngài!”

“Thật không? Em thuộc về tôi?” Hayreddin lạnh lùng tàn nhẫn như một khối nham thạch không mấy may có chút dao động, để bản thân nàng quyết định phụ thuộc.

“Thật mà thật mà! Tôi là của ngài!”.

“Cho dù tôi không thể cung cấp hết thấy những đãi ngộ thoải mái, tiền lương hào phóng cho em? Nếu em từng thử mang hai con dao găm tôi cho em đến bán cho những tay biết nhìn hàng hóa, em sẽ phát hiện ra bản thân có đủ năng lực để mua một con thuyền nhỏ tự mình hoạt động. Có lẽ ngay từ đầu, tôi đã không nên như thế với em...”. Hayreddin hờ hững nói: “Tất cả đàn ông đối với em mà nói đều như nhau cả, còn tôi, chẳng qua chỉ là một mỏ vàng em không thể bỏ qua mà thôi”.

“Không phải! Chắc chắn không phải! Tôi, tôi...”. Nick kích động không biết nên giải thích thế nào, lần đầu tiên, hốc mắt của nàng đỏ bừng.

“Tôi thích ở cùng ngài... ngoại trừ chú Assa, chưa từng có một ai đối xử tốt với tôi như ngài... tôi thích ra biển cùng với ngài, thích nhìn ngài luyện đao, nghe ngài đánh đàn... ngài là người đàn ông duy nhất khi ở trên giường không khiến tôi cảm thấy ghê tởm sợ hãi. Thuyền trưởng không giống với tất cả những đàn ông khác, không giống... tôi không biết nói sao nữa... cho dù ngài không cho tôi một xu nào, tôi cũng sẽ đi theo ngài...”.

Nick nói năng lộn xộn, ôm chặt lấy thắt lưng Hayreddin, khuôn mặt dính sát vào lồng ngực rắn chắc của hấn. Điều vô cùng bất ngờ là, người đàn ông này tuy nói chuyện bằng giọng điệu lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng nhịp tim lại đập nhanh hơn hấn bình thường. Nhịp đập vốn dĩ trầm ổn chậm rãi thì tiết tấu hiện giờ lại như đang đánh trống, còn hô hấp của hấn cũng sâu và dồn dập hơn hấn.

Hai người cứ quẩn lầy nhau, dưới ánh nến kéo thành một vệt dài khó lòng phân biệt được bóng của cả hai.

“Tôi cảm thấy hơi mệt.”

Một lúc lâu sau, Hayreddin khẽ thở dài, cơ thịt căng cứng dưới lớp áo choàng thả lỏng, vẻ mặt cuối cùng cũng dịu lại. Hắn nhắc cánh tay lên ôm Nick vào lòng, ấn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn bối rối kia lên ngực mình. Sau đó, hắn cúi đầu xuống, áp mặt vào mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ của nàng.

“Kể từ ngày quen biết em, tôi mới dần dần nhận ra rằng mình không còn trẻ nữa. Luận về tuổi tác tôi gần gấp đôi em, vốn dĩ không nên phát triển đến mức độ này.”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không muốn như vậy đâu... tôi tưởng rằng chỉ cần không nói, thì có thể coi như chưa từng xảy ra...” Nick giống như một con đà điểu vùi mặt mình vào lồng ngực hắn, thanh âm nghẹn ngào nói câu xin lỗi.

“Không phải lỗi của em, vấn đề nằm ở tôi.”

“Tóc Vàng có quan hệ gì với em?” “Em có làm chuyện đó với thằng nhãi có hình xăm trên người kia không?” “Billy là ai?” Những câu hỏi này lại cứ năm lần bảy lượt nhảy ra từ trong miệng hắn. Hayreddin bật cười tự giễu, nhớ đến nửa đời lúc trước của mình chưa từng để ý tới ai đến vậy, có lẽ nửa đời sau này cũng sẽ chẳng ai có thể khiến hắn rối ruột rối gan đến thế.

“Vậy, vậy thuyền trưởng còn giận không?” Nick nhanh nhẹn đoán được từ trong giọng nói những chuyện không hay đã có chuyển biến tốt đẹp, bèn ngược mặt lên hỏi.

Hayreddin cười bất lực: “Ngoài việc hạ hỏa ra, còn có thể làm gì được nữa? Chúng ta chẳng có ai là giấy trắng cả, vốn dĩ tôi không muốn hỏi em về những gì đã trải qua trong quá khứ, chỉ là tốt xấu gì em cũng có chút phẩm vị, nhưng lại có nợ cũ với cả đám trùm sò lưu manh đầu đường xó chợ, điều này khiến tôi cảm thấy vô cùng mất giá.”

Nick cẩn thận liếm liếm cánh môi nói: “Tôi sửa cả rồi, Victor đã từng dạy tôi, hiện giờ phẩm vị của tôi rất tốt.”

“Đêm nay dài quá...”

“Vậy chúng ta đi ngủ chứ?” Trong bầu không khí yên tĩnh sau khi cơn bão dữ dội đi qua, Nick ngược mặt lên: “Không phải ngài nói mệt sao?”

“Ừ, chúng ta đi ngủ thôi.” Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng ôm nàng đi về phòng ngủ.

Ba giờ sáng, Victor bị gọi quay về dinh thự của nguyên soái.

Anh chàng bác sĩ trước giờ không trực đêm tăng ca đã tuyên bố rõ ràng điểm này gần hai trăm lần với đám thị vệ truyền lệnh, vẫn cứ bị lôi ra khỏi ký túc xá đơn trong Học viện Y khoa một cách đầy ép buộc, lên ngựa trở về dinh thự. Quận gia Gerald đã có kinh nghiệm hết sức phong phú trong việc quản lý hậu cung to lớn đang tiến hành an ủi có tính kỹ thuật với một Victor đang không ngừng lái nhải cục tức dâng đầy cả một bụng. Hắn vẫn dùng khuôn mặt không chút cảm xúc, lặp đi lặp lại chu kỳ ba câu sau:

“Bác sĩ, tôi không rõ.”

“Đây là mệnh lệnh của thuyền trưởng.”

“Thuyền trưởng đang nghỉ ngơi, hiện giờ do tôi toàn quyền phụ trách.”

Trăm ngàn lần bất đắc dĩ, Victor chỉ có thể đưa ra điều kiện sơ sài trước chuồng ngựa để trị thương nắn lại xương cho vài tên sát thủ bị bắt. Trải qua khoảng thời gian tăng ca không thoải mái này, ngày hôm sau, thái độ làm việc của anh ta cực kỳ khó chịu, sau khi nhìn thấy Hayreddin ở phòng khách, anh ta vẫn không ngừng phàn nàn:

“Lần nào! Lần nào cũng như vậy! Nếu là bị thương ngoài ý muốn do chiến đấu thì thôi cũng đành, nhưng ngài toàn cố ý đánh tàn phế người ta, sau đó giao một đồng người rách nát tả tơi không nhìn ra nguyên dạng cho tôi phục hồi như cũ! Hoặc là ngài đừng đánh nữa, hoặc là đánh nát bét rồi đừng gọi tôi tới chữa nữa!”

Hayreddin: “Yêu cầu này hình như hơi quá đáng.”

Victor: “Quá đáng chỗ nào?”

“Ví dụ như kế hoạch của bọn chúng là tranh thủ lúc tôi vào phòng tắm, sau đó định cắt đứt cổ họng tôi ở phía sau.”

Hayreddin xoa xoa huyết thái dương, khép mi mắt lại nói: “Giọng nói đừng có cao như thế, tôi chỉ được ngủ có hai tiếng thôi, giờ đầu hơi đau.”

Victor hừ lạnh một tiếng: “Ngài thuyền trưởng mà cũng có lúc đau đầu cơ à?”

“Tên trẻ tuổi đó thế nào rồi?”

“Vết thương của cậu ta là nhẹ nhất, xương cốt của hai ba ngón tay bị gãy có thể coi là không sao cả, bả vai bị sưng cũng không đáng ngại... mà nói thật, tướng mạo thằng bé đó đúng thật là có hơi giống Nick”. Victor khựng lại một lúc, nhướn mày lên nói: “Ngài đang có kế hoạch gì đó đúng không?”

Hayreddin đáp: “Tôi ngủ một lúc mới nghĩ đến, thằng nhãi đó lớn như vậy, chết rồi cũng phí ra, chi bằng tận dụng triệt để, nên vội vàng sai người đi gọi cậu, cánh tay ấy mà bị phế thì hỏng”.

Victor nhíu mày: “Tôi cảm thấy ngài nên thương lượng chuyện này với Nick trước”.

“Đây chính là nguyên nhân khiến tôi đau đầu.” Hayreddin liếc mắt nhìn Victor: “Với tình trạng của Nick hiện giờ, đây có lẽ sẽ là một đòn giáng không nhỏ với cô ấy, mà tôi lại không biết nên an ủi thế nào”.

“Vì thế nên gọi tôi tới vá chỗ thủng?” Giọng nói của Victor thành linh lại cao vút lên lần nữa: “Tôi là bác sĩ trên thuyền! Không phải bác sĩ tâm lý, càng không phải là đối tượng tâm sự chuyện bạn gái chúng mình với con nhỏ khốn kiếp đó!”

“Tôi xin thề trước sự chứng giám của thần y học Apolo, Asclepius cùng các vị thần trong trời đất, tôi nguyện sẽ làm nhiều hơn khả năng và phán đoán của bản thân, tuân thủ theo phương châm vì lợi ích của người bệnh’. Tôi đoán trong *Lời thề Hippocrates* không hề nhắc đến chuyện bác sĩ chỉ chịu trách nhiệm giảm trừ nỗi đau đớn trên thân thể của bệnh nhân, chả lẽ trước khi cậu hành nghề không học thuộc lời thề đó à?” Hayreddin tùm tùm cười hỏi.

“Tôi thuộc rồi! Mọi bác sĩ trước khi hành nghề đều phải thề như vậy...” Victor tự biết không thể từ chối, đành hậm hực trừng mắt lên lườm Hayreddin: “Nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói trùm hải tặc cũng thuộc lòng *Lời thề Hippocrates* đến thế!”.

Hayreddin bật cười sang sảng: “Cảm ơn bác sĩ Victor, trên thuyền của tôi, ngài là thuyền viên có giá trị cao nhất, đảm bảo không có người thứ hai”.

Cái mũ lớn mang tên “thuyền viên có giá trị cao nhất” không phải vô duyên vô cớ là có thể đội được. Victor biết chuyện này không dễ giải quyết, qua hai ngày người đã chữa xong xuôi, việc đã làm ổn thỏa, tin tức cũng sắp được tung ra, anh ta mới lấy việc chẩn đoán năm ngày một lần trên danh nghĩa ra để tới vườn Bách.

Tuy rằng cơ thể của Nick bị liệt, nhưng tinh thần vẫn luôn rất dồi dào, ban ngày không ra vườn ném phi tiêu, thì ở trong phòng chơi cờ đánh bài, nhưng hôm nay dọc suốt cả quãng đường đi, Victor lại không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu.

Một cô gái nô lệ da đen dẫn theo hai cô gái nhỏ đi từ trong phòng ra, bưng mấy đĩa thức ăn vẫn còn nguyên chưa hề được động vào.

Khuôn mặt đen sì của Rabena chảy dài ra như một bà lão, cánh môi dày dầu hằn lên, rõ ràng là đang vô cùng tức giận, nhìn thấy Victor tập tức tổ khổ:

“Bác sĩ! Ngài xem xem chuyện này là sao, lúc ăn cơm ngủ nghỉ ông chủ đều ở bên cạnh phu nhân Nicole, chưa từng bỏ băng cô ấy một ngày nào. Chỉ là do nghe nói có một thằng nhãi con mới đến đã được yêu thích, phu nhân mới chịu không nổi, nằm bẹp trên giường suốt một ngày nay không chịu ăn cơm! Khó khăn lắm mới tẩm bổ được trắng trẻo lành lợi, vậy mà nói không ăn là không ăn...”

Victor liền vã mồ hôi, tự nhủ con nhỏ chết tiệt ấy thế mà giận đến bỏ cả cơm, hậu quả của cú sốc này thực sự là lớn đến không ngờ. Hắn cũng không tiếp tục nghe Rabena phàn nàn nữa, xách theo túi đồ nghề đi vào phòng.

Bức rèm cửa sổ bằng nhung dày dặn che phủ khiến cả căn phòng trở nên âm u âm đạm, một hình hài nhỏ xíu nằm co ro sâu bên trong chiếc giường mềm cực lớn, chần trùn quá đầu không hề động đậy.

Victor cởi giày leo lên chiếc giường mềm, thò tay gỡ tấm chăn ra, nhưng Nick ở bên trong lại nắm chặt sống chết không chịu thả, hai người cứ giằng co hồi lâu, Nick vừa lật tấm chăn ra, liền đẩy Victor ngã lảo đảo: “Cút! Còn đến nữa tôi sẽ cắn đấy...” đến khi nhìn thấy đó là anh chàng bác sĩ, thì mới ngậm miệng rồi lại nằm xuống tiếp. Victor nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhó và mái tóc trông như tổ chim.

“Dáng vẻ này của cô khó coi quá đi, có biết khi nào phụ nữ xấu xí nhất không? Chính là khi ghen tị.”

“Ông đây không thèm ghen tị với tên đó!”

Nick gân cổ lên gào một câu, nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn không giống thế. Nàng dừng lại mấy giây, rồi giận dữ hét lên: “Anh biết đúng không? Tên giả mạo đó đã cướp mất vị trí của tôi, biệt danh của tôi, tiền lương của tôi, và cả căn phòng riêng của tôi nữa! Hiện giờ, tất cả mọi người đều gọi hấn ta là đội trưởng Hải Yêu! Còn tôi lại chỉ có thể nằm bẹp ở đây, nằm bẹp ở đây... thuyền trưởng đã giao lại hết thảy cho hấn rồi...” Nói tới đây, Nick lại vùi mặt vào trong chiếc gối lông vũ, Victor nghe thấy sự ghen ngào không tài nào che giấu được trong giọng nói.

“Mấy tháng trước không phải cô đã biết mọi chuyện sẽ thế này rồi ư? Một ngày nào đó sẽ có người thay thế chức vị đội trưởng của cô, cho dù tên sát thủ trẻ tuổi tên Antony kia không xuất hiện, Sói Đất sớm muộn gì cũng sẽ thay thế cô.” Victor bình tĩnh nói.

“Không giống nhau, không giống nhau mà... đội trưởng ai cũng đều có thể làm được, nhưng Hải Yêu vốn dĩ là tên gọi của tôi, là thứ thuộc về tôi, chỉ một mình tôi thôi!” Hốc mắt Nick đỏ ửng, bàn tay siết chặt thành đấm, Victor hoàn toàn tin rằng, nếu như không phải đang nằm liệt trên giường, nhất định nàng sẽ tìm tên Antony Toria kia liêu một phen sống chết phân cao thấp.

Ở một mức độ nào đó, Victor rất hiểu những cảm nhận của Nick. Thử nghĩ mà xem, một đứa trẻ chẳng có gì cả, dùng tài năng cá nhân và sự nỗ lực leo lên từ tận đáy cùng, mới có được sự kính sợ và tôn trọng của mọi người. So với thân phận công chúa Tây Ban Nha mập mờ hư ảo, danh hiệu “Hải Yêu” mới là sự khẳng định của thế giới về cả cuộc đời Nick, nàng thà làm một Hải Yêu chết dưới đáy biển, chứ chắc chắn không chịu chấp tay nhường lại thứ vinh dự không dễ dàng gì mới có được này.

Victor thờ dài nói: “Tôi thấy Hải Yêu không thể coi là thứ thuộc về một mình cô được. Biệt danh đó là thứ buộc chặt cả đội thuyền vào nhau, không có Sư Tử Đỏ, không có đám anh em trong đội xung phong của cô, cũng sẽ không có Hải Yêu”.

Nick im lặng không lên tiếng.

“Cô có biết không? Lúc cô vừa lên thuyền, mọi người không biết xưng hô thế nào, là thuyền trưởng đã dẫn đo chọn một biệt danh vang dội nhất thích hợp nhất từ một đống những biệt danh khác. Cô rất mạnh mẽ, rất tài giỏi, nhưng câu chuyện về Hải Yêu tại sao lại lan truyền nhanh chóng như thế ở Địa Trung Hải? Là vì mỗi lần đánh trận xong, thuyền trưởng đều bí mật phái người trà trộn vào trong những quán rượu phố chợ, những bến cảng để tuyên truyền cho cô, thậm chí rất nhiều công lao của người khác cũng tính lên đầu cô. Hải Yêu dần dần trở thành truyền kỳ, còn những người đã chết, chỉ có thể giữ lại trong phòng y tế của tôi chờ nhét vào túi để làm mồi cho cá mà thôi.”

Nick im lặng lắng nghe, không phản bác.

Victor dừng lại một thoáng: “Đó là lý do tại sao cô đã rời khỏi đội thuyền lâu như vậy rồi, thuyền trưởng vẫn không chịu thừa nhận Hải Yêu đã chết. Không cho phép người ngoài dò hỏi về thương thế của cô, là vì ngài ấy không muốn thương hiệu chữ vàng mình khổ công kinh doanh bị hủy hoại như vậy. Hiện giờ thế cục trong ngoài nước đều rất căng thẳng, binh lực của Liên minh Thần thánh^[1] đã bắt đầu tập kết, nội bộ Ottorrian thân với vệ quân và tầng lớp quý tộc cũ tranh đi đấu lại, không ngừng gây áp lực với thuyền trưởng ép ngài ấy phải lựa chọn quan điểm của mình. Thời gian này chỉ cần Hải Yêu ở trên thuyền, cho dù có là giả mạo, cũng có thể khiến ngài ấy có được nhiều điều kiện để đàm phán hơn. Nick, trách nhiệm thuyền trưởng gánh trên vai rất nặng nề, cô không muốn thấy ngài ấy phải khó xử đúng không?”

^[1]*Liên minh Thần thánh là một liên minh quân sự do Giáo hoàng Pius V tổ chức gồm hầu như mọi nước công giáo có lãnh hải ở vùng Địa Trung Hải, nhằm phá vỡ việc đế quốc Ottoman kiểm soát vùng phía Đông Địa Trung Hải. Liên minh được chính thức ký kết ngày 25/5/1571. Các thành viên của Liên minh này là Lãnh địa giáo hoàng, các nước thuộc nhà Habsburg như Tây Ban Nha, Napoli và Sicilia, nước Cộng hòa Venezia, nước Cộng hòa Genova, Đại công quốc Toscana, các Công quốc Savoie, Công quốc Parma và Công quốc Urbino cùng Hiệp sĩ cứu tế. Sau khi ký Hòa ước năm 1573, Liên minh đã giải thể.*

Qua một lúc lâu, Nick nhỏ giọng lâu bầu:

“Nghe nói tên giả mạo đó là sát thủ do người Tây Ban Nha bỏ tiền ra thuê, thuyền trưởng không sợ hấn giờ trò sau lưng à.”

“Chẹp, cô chẳng phải cũng là người được thuyền trưởng thu nạp từ bên phía kẻ địch sao? Người ngài ấy muốn, không một ai có thể chối từ”.

“Hừ... Antony Toria, tên giả mạo này biết cách dùng lưỡi hái ư? Hải Yêu không biết dùng lưỡi hái, nực cười...”

“Cậu ta đương nhiên không biết dùng, thuyền trưởng không hề để cậu ta chạm vào lưỡi hái của cô”. Victor nghe giọng nói liền nhận ra ngay cơn tức giận của nàng đã dần dần biến mất, cười tủm tỉm nói: “Để an ủi tâm tình của cô, ở chỗ tôi còn có một vài thông tin rất thú vị về Antony”.

“Thông tin gì?” Nick để lộ ra nửa khuôn mặt đang mài vùi trong gối.

“Tên nhái này do không cắt bao quy đầu nên mới bị thuyền trưởng nhận ra, vì thế, đêm đầu tiên tôi đến xử lý vết thương cho cậu ta, liền tiện tay bảo người trói cậu ta lại để làm phẫu thuật cắt cái miếng da này. Antony tưởng mình sắp bị thiến, lập tức nước mắt lã chã đầy mặt, nhưng vẫn cố gắng cầm cự không chịu khóc thành tiếng, đến mức đỏ bừng cả mặt. Hề hề hề, tôi vừa nhìn là biết ngay, cây củ cải đó căn bản chưa từng được sử dụng.”

Khuôn mặt Nick lộ ra nụ cười khoái trá: “Tôi biết ngay mà. Thằng nhãi lông còn chưa mọc hết ấy, là đàn ông chân chính thì đâu có khóc lóc sụt mướt như thế, tay chân của tôi đều bị gãy cả cũng đâu có khóc đâu. Còn gì nữa không?”.

“Còn nữa, thật ra cậu ta là người hâm mộ cô.”

“Người hâm mộ gì cơ?”

“Không phải cô đã từng làm ở sàn đấu sao, Antony là sát thủ do tổ chức ngầm bồi dưỡng, vì tuổi tác tương đương, nên tổ chức đó đã gửi cậu ta tới quan sát học hỏi. Cô không biết đâu, năm đó cậu ta

vừa nhìn thấy cô quyết đấu trên sàn, liền hâm mộ cô, hâm mộ đến chết đi được”.

Nick nghi ngờ hỏi lại: “Không thể nào? Cậu ta như thế hận không cách nào ăn tươi nuốt sống tôi thì có. Hơn nữa tên khốn đó vạch trần quá khứ của tôi ngay tại chỗ, hại tôi suýt nữa bị thuyền trưởng bóp chết”.

“Ai bảo cô quan hệ nam nữ bừa bãi, lại không từ mà biệt, yêu càng sâu hận càng nhiều, thảo nào cậu ta luôn nhớ tới cô”.

Victor dựa vào bản lĩnh dũng người bất khả chiến bại chinh chiến khắp Florence, nói đủ thứ chuyện đông tây kim cổ, giải tỏa mọi nỗi lo lắng, cuối cùng đã khiến Nick nín khóc bật cười. Nói chuyện một lúc, hẳn tranh thủ lúc nàng không đề phòng thò tay xuống chặn, kết quả không ngoài dự đoán, sờ thấy bên trong toàn vụn bánh và vỏ hạt dưa.

Nick xấu hổ quay đầu đi, anh chàng bác sĩ phũ tay cười hì hì: “Tôi biết ngay mà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bảo cô tuyệt thực còn khó hơn xiên thủng trời!”.

Qua thêm một lúc nữa, Nick lại có chút lo lắng hỏi: “Suốt hai tháng nay tôi ăn toàn to eo, còn trước ngực vẫn chẳng thay đổi gì cả, Rabena nói những bé trai được yêu chiều đều chỉ là nhất thời, nhưng tên khốn kiếp kia ngoại hình lại không tệ chút nào, hiện giờ lại làm việc trên thuyền, liệu thuyền trưởng có đối xử với cậu ta... tôi chỉ còn một ưu thế là sinh một đứa con mà thôi”.

Khuôn mặt Victor lộ rõ vẻ kinh hãi đây khoa trương, như nghe được một chuyện gì đó ghê rợn không thể thốt nổi lên lời. Sau đó ngậm miệng lại, anh ta nói bằng giọng nghiêm túc đến mức cực đoan:

“Cảm giác âu sầu lo lắng này tốt nhất cô đừng có nhắc tới trước mặt thuyền trưởng. Chân thành mà nói, ngài ấy là người dị tính luyện kiên định nhất mà tôi từng thấy”.

“Lấy gì để chứng minh?”.

“Xem nào, năm đó tôi cũng hỏi đúng câu này”. Victor cười tùm tùm nói: “Năm đó tôi rời khỏi Florence, thực ra là vì đã phải chịu một vài tổn thương”.

“Anh bị phụ nữ làm tổn thương trái tim?!” Nick kinh ngạc nói: “Cô gái này ghê gớm thật, tôi tưởng ngay cả dao mổ cũng không rạch thủng được da mặt anh chứ”.

“Khụ khụ, thật ra... thật ra là vì đàn ông...”. Victor do dự một lúc rồi tiết lộ đời sống cá nhân cho Nick nghe.

“Nên tôi không định làm việc cùng với một người đồng tính luyến ái nữa. Thuyền trưởng mời tôi lên thuyền, tôi đặt ra một câu hỏi: “Trên thuyền suốt một năm không nhìn thấy phụ nữ, tôi trong ngoài đều ưu tú như vậy, làm thế nào để chắc chắn rằng ngài sẽ không đổi lòng ăn tạp?”.

“Anh yêu bản thân thái quá rồi đấy... ngài ấy, ngài ấy nói sao?”.

“Biểu cảm của ngài ấy giống như của cô hiện giờ này, trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, một lúc sau, ngài ấy nói: “Khẩu vị của một vài người là cố định, ví dụ như tôi thích đu đủ, nếu như trên thuyền lâu quá mà không có hoa quả tươi bổ sung, thì có thể thay thế bằng một vài quả cam héo. Nhưng cho dù ba năm không có hoa quả, tôi chắc chắn cũng không bao giờ có suy nghĩ nổi hứng nhá lót giày”. Thuyền trưởng chỉ vào tôi rồi nói: ‘Cậu thuộc kiểu lót giày’.”

“Ngài ấy nói như vậy á?!” Nick kinh ngạc hỏi lại: “Thuyền trưởng gọi anh là lót giày?”.

Victor bật cười ha hả: “Đúng vậy, sau đó ngài ấy còn bổ sung thêm một câu: ‘Dù ngoại hình của cậu không tệ, cũng chỉ là một miếng lót giày được thêu hoa mà thôi, bản chất của nó vẫn chẳng có gì thay đổi’”.

“Anh không nổi giận nhảy dựng lên sao?” Nick ngạc nhiên hỏi: “Anh là người mồm miệng độc ác cay nghiệt nhất mà tôi từng thấy, vậy mà lại không trở mặt ngay tại chỗ?”.

Anh chàng bác sĩ cướp lấy gối nệm lên đầu Nick.

“Không giận, nghe xong câu đó, tôi lập tức ký tên vào hợp đồng”.

Victor nhìn Nick nói: “Tuy tôi có rất nhiều bất mãn và phàn nàn về công việc này, nhưng đã làm cho đến giờ, những lời của thuyền trưởng vẫn không mấy may suy chuyển. Ngài ấy quả thực không thích lót giày đâu”.

Chương 15: Chuyển biến tốt 15 pound^[1]

^[1]15 pound xấp xỉ hơn 6,8 kg.

Thời tiết nắng trong lặng gió, vàng thái dương suốt một tháng trời hiếm khi được nhìn thấy lưỡi biếng rải ánh nắng mặt trời và sự ấm áp cho khoảnh sân trước.

Khuôn mặt Antony Toria tràn đầy vẻ chán nản đứng ở dưới phần mái nhà cong cong, vì vừa mới tiến hành phẫu thuật cắt bao quy đầu, tư thế đứng của cậu ta có đôi phần kỳ quặc trông rất buồn cười. Cậu ta bị Hayreddin... không, hiện giờ nên gọi một cách tôn trọng là thuyền trưởng gọi tới vườn Bách, mục đích là để chào hỏi tiền bối - Nick, Hải Yêu thực sự.

Quá trình từ bỏ thân phận sát thủ nương nhờ Sư Tử Đỏ cụ thể như thế nào, Antony thậm chí không muốn nhớ lại, vì mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, hai chân run lấy bầy. Thủ đoạn lôi kéo người khác gia nhập đội thuyền của Hayreddin đã để lại ấn tượng sâu sắc không thể xóa mờ lên cả thể xác lẫn tinh thần Antony, vì thế khi thuyền trưởng sắp xếp cho Antony tới gặp người cậu ta không muốn nhìn thấy nhất, cậu ta lập tức tuân lệnh chạy vội tới đây.

Cánh cửa lớn dẫn vào bên trong phòng đã mở, có hai gã hầu cung kính chuyển một chiếc giường mềm có lưng tựa ra, đặt ở nơi có ánh sáng mặt trời chiếu xuống trong hành lang rộng lớn, sau đó là một cái bàn chân ngắn và mấy chiếc kê chân phủ lông. Các cô hầu gái bày biện ấm nước, khăn, giá để bánh ngọt cao ba tầng cùng một bộ dụng cụ uống cà phê bằng bạc có kèm theo bếp lò nhỏ lên bàn, đổ nước, châm lửa. Tất cả mọi người đều hoàn thành công việc bản thân đã quá đỗi quen thuộc trong im lặng, sau đó cúi đầu lui ra rất nhanh.

Khi tất cả những vật dụng cho buổi trà chiều ở bên ngoài đã được bài trí xong xuôi, người đàn ông tóc đỏ mới ôm cô gái trẻ của hắn lên, ung dung đi từ trong phòng ra.

Cho dù nhìn thấy trên khuôn mặt của người đàn ông đó mang theo nụ cười thoải mái, Antony vẫn cảm thấy dạ dày thắt chặt. Cậu ta vội vàng cúi đầu, dựa vào quy tắc trên thuyền thực hiện nghi thức chạm trán với Hayreddin: “Thuyền trưởng.”

Hayreddin cười đáp: “Học rất nhanh, sao không chào hỏi với tiền bối của cậu đi?”.

Antony ngẩng đầu lên, liếc nhìn người đang ở trong lòng hăn đây phần uất. Nhiều năm không gặp, con người dường như không có cách nào vượt qua được của năm đó, giờ ngay cả đi đường cũng phải có người ôm. Cảm giác mất mát cùng cực khiến Antony nảy sinh phần nộ như bị phản bội. Còn đối phương, cũng trả lại cho cậu ta cái nhìn ngập tràn sự thù địch.

“Đội trưởng...” Antony nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

“Hừ! Đồ giả mạo!” Nick không may có chút cảm kích, lè lè lưỡi với cậu ta.

“Cô! Đáng ghét...”

Hai đứa nhóc đối chọi gay gắt, dùng ánh mắt kẻ đâm người chém lẫn nhau, bầu không khí dường như đang bắn ra những tia lửa điện màu xanh kêu lách tách. Hayreddin nắm lấy má Nick néo néo vài cái: “Được rồi, không phải đã nói sẽ sống hòa bình với nhau sao?”.

“Thuyền trưởng, tên giả mạo này bắt chước tôi!” Nick tố cáo trước tiên.

“Ai bắt chước cô?” Gân xanh của Antony gò hăn lên.

“Ai trả lời thì người đó bắt chước tôi!” Nick chỉ vào vũ khí của cậu ta nói: “Hai tay cầm dao găm là tiêu chuẩn trang bị của tôi từ tám trăm năm trước, xem ra cậu thật sự hâm mộ tôi”.

“Cái này, cái này chỉ là trùng hợp mà thôi, ông đây còn lâu mới thềm hâm mộ cô!” Antony lớn tiếng phủ nhận, nhưng khuôn mặt lại đỏ lựng lên. Kiểu ăn mặc gọn gàng ngăn vừa phải ôm lấy người, vò của hai con dao ngắn làm bằng da đan chéo ở sau lưng, cách đây rất nhiều năm trước khi đóng giả làm Hải Yêu, cậu ta đã bắt đầu bắt chước mọi thứ của nàng một cách vô thức. Chút toan tính còn con ấy bị vạch trần ngay tại trận, Antony vừa xấu hổ vừa bối rối, lại tiếp tục đấu võ mồm với Nick.

“Cậu bắt chước tôi!”.

“Tôi không thềm!”.

“Cậu có!”.

“Không có!”.

“Đủ rồi! Còn cãi nữa thì cả lũ sẽ ăn roi đấy!” Hayreddin gầm lên, hai tên nhóc con lập tức rụt cổ lại im bật, nhưng miệng vẫn cứ phồng lên, hiển nhiên là không phục. Tình trạng thuê bừa lao động trẻ em chính là thế này đây, Hayreddin hít sâu một hơi, bắt đầu thấy hối hận vì quyết định của mình.

“Tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt là muốn để Antony đóng giả Hải Yêu tốt hơn, chứ không phải để hai người đấu võ mồm!” Hãn dừng lại một lúc, cúi đầu nhìn khuôn mặt Nick, đoạn nói tiếp: “Chuyện này nội bộ thuyền viên đều biết cả, chỉ là ra vẻ cho người ngoài xem mà thôi, các anh em của em đều biết Hải Yêu thật sự đang ở bên cạnh tôi dưỡng thương, nghe lời, không được dối nữa”.

Nick dụi đầu vào trước ngực hãn, giọng nói nghèn nghẹt phàn nàn: “Nhìn thẳng nhãi kia là tôi thấy không thoải mái tí nào, ngoài việc có nhiều hơn một củ cải, hãn có điểm nào mạnh hơn tôi chứ?”.

Antony nhìn dáng vẻ thân mật của Nick với Hayreddin liền nhớ đến những mối quan hệ không rõ ràng của nàng với một loạt những ông chủ cũ, vẻ phẫn hận lập tức biến thành khinh thường. Cậu ta cười lạnh một tiếng, trăm câu vạ chữ không cần nói cũng hiểu.

Từ sau khi bị thương, Nick rất nhạy cảm với những ánh mắt coi thường của người khác, tưởng Antony đang cười nhạo mình tàn phế, sắc mặt nàng lập tức thay đổi. Một luồng sát ý lạnh toát tấp thẳng vào mặt khiến Antony phải nín thở lùi lại một bước, phản xạ định sờ con dao găm.

“Xin lỗi cô ấy đi”. Hayreddin lạnh lùng nói: “Nếu như cậu biết được vì sao cô ấy lại bị thương, cậu sẽ cảm thấy xấu hổ vì thái độ của mình.”

“Tôi không...” Antony cắn môi, đè những lời sau đó lại trong bụng. Cậu ta hít sâu vài cái, dường như nhấn mạnh từng chữ:

“Tôi xin lỗi, xin hãy nói cho tôi biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, đội trưởng Nick”.

Đối thủ đã xuống nước chịu thua, đối đầu tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa, Nick trề môi, thì thà thì thầm những bí quyết quan trọng khi đảm nhận vị trí đội trưởng đội xung phong.

“Vấn đề ăn mặc thì gồm khăn buộc đầu và quần áo thủy thủ bình thường, không mặc những gì hở ngực. Thông thường những trận pháo kích với cự ly xa không phải việc của đội trưởng đội xung phong, lúc tiếp cận mạn thuyền của kẻ địch, tôi đeo lưỡi hái ở sau lưng đứng ở mũi thuyền. Thuyền chiến thì sẽ rắc rối hơn một chút, thường phải đánh lâu hơn; nếu là thuyền buôn, giường cờ đen và rút lưỡi hái ra là đa phần bọn họ đều đã són cả ra quần rồi. Những hoạt động khác chỉ cần im lặng lắng nghe là được, đánh đấm cụ thể thế nào thuyền trưởng đều nói với cậu cả rồi, cứ nghe theo ngài ấy sẽ ổn thôi. Thật ra tôi cảm thấy chúng rất đơn giản...”

Nick dừng lại một thoáng, nhìn Antony bằng ánh mắt nghi ngờ hỏi: “Nhưng cậu thật sự có bản lĩnh không đây? Bình thường còn được, chứ ở trên chiến trường rồi, không ai bảo vệ được cho cậu đâu”.

Antony đang định trả lời, Hayreddin đã tiếp lời trước: “Cậu không cần thấy áp lực, chuyện đóng giả chẳng qua là muốn tạo cho kẻ địch ảo giác Hải Yêu vẫn còn trên thuyền thôi, việc chiến đấu cụ thể sẽ có người khác phụ trách”.

Antony siết chặt tay thành nắm, gạt đầu với vẻ không cam tâm. Những vết chai sần trong lòng bàn tay đâm vào đầu ngón tay, cậu ta lấy những rên luyện gian khổ suốt năm tháng đã qua ra thề, tự hạ quyết tâm không bao giờ làm một kẻ giả mạo trang trí.

Cậu thiếu niên rải những bước chân có đôi phần kỳ quặc khỏi sân vườn, Nick nhìn theo bóng lưng rời đi của cậu ta, ánh mắt mang theo vẻ buồn bã. Hayreddin rót cà phê vừa đun nóng ra tách, lại rắc thêm chút đường bột và đậu khấu lên trên lớp bột rồi đưa cho nàng.

“Không phải tôi từng nói đây chỉ là tạm thời thôi sao? Antony nhỏ hơn em vài tuổi nên vẫn khó phân biệt trai gái, qua một hai năm nữa, khung xương to ra cao lên, cổ họng vỡ tiếng, sẽ không còn thích hợp để đóng giả nữa”.

Nick không nói gì, chỉ nhủ thầm trong lòng: “Qua một hai năm nữa, nói không chừng mọi người chỉ nhớ tới dáng vẻ của hã, còn tôi lại biến thành kẻ giả mạo cũng nên”.

Sự xuất hiện của Antony Toria đã khiến những thuyền viên phàn nàn hết lời ngay từ đầu. Hải Yêu đã để lại đủ loại truyền kỳ khiến tất cả đám hải tặc đều ôm thái độ nghi ngờ đối với bất kỳ một ai sẽ tiếp nhận chức vụ đội trưởng đội xung phong. Đội trưởng Nick võ nghệ cao cường, tính cách trầm tĩnh lạnh lùng, lại thêm tinh thần trượng nghĩa tỏa ra từ xương cốt quả thực là đàn ông trong mọi đàn ông

(ấn tượng này đương nhiên có liên quan đến việc đám thuyền viên chưa từng nhìn thấy phương diện Nick phơi bụng chơi trò vô lại bao giờ). Một bình hoa giả mạo không đỡ nổi một đòn của thuyền trưởng, dựa vào đâu mà đòi chiếm vị trí của nàng?

Nhưng sau khi tiếng pháo nổ đầu tiên vang lên, hai con dao găm trên lưng cậu thiếu niên đã khiến tất cả mọi người phải há hốc mồm kinh ngạc.

Nhảy lên thuyền của kẻ địch xếp vị trí thứ hai, hiệu quả sát thương ba người, bản thân chỉ bị trầy da chút xíu.

Ngoài dự đoán của mọi người, Antony phát huy được bản lĩnh mà ngay cả những người bằng tuổi cũng hiếm có được, cho dù là thân thủ nhanh nhẹn hay dũng khí xung phong đều khiến người ta không thể khinh thường. Đám cướp biển chỉ có thể cảm khái anh hùng xuất thiếu niên, người lọt vào mắt xanh của thuyền trưởng, ắt cũng có chút tài năng.

“Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, Antony Toria không bao giờ là kẻ bắt chước vụng về kém cỏi, lúc mọi người quên cô, cũng chính là lúc tôi vượt qua được cô”. Cậu thiếu niên nghĩ vậy nên lại càng ra sức quên mình xông lên phía trước.

Lúc Victor đến thăm bệnh, trên đầu gối của Nick đang đắp một chiếc chăn lông, buồn bã ngồi trong phòng chơi ném phi tiêu. Trường kỳ luyện tập giết thời gian đã khiến kỹ thuật của nàng trở nên vô cùng lão luyện, mỗi phi tiêu đều cắm vừa chuẩn vừa sâu, thậm chí người hầu muốn rút chúng ra khỏi tấm bia gỗ cũng phải tốn kha khá sức lực.

Victor mở miệng căn nhắc: “Không phải tôi đã dặn cô ít chơi trò đó thôi sao, chỉ dùng mỗi cánh tay phải, luyện tập lâu hai bên bả vai sẽ bị lệch, nhìn xấu chết đi được”.

Nick chẳng thèm nhìn đến anh chàng bác sĩ, tiếp tục ngắm tấm bia: “Không quan trọng, dù sao tôi cũng không cần phải ra ngoài gặp ai nữa, đừng nói là bả vai, bớt đi một cánh tay thì đã làm sao chứ”.

“Phập” một tiếng, một chiếc phi tiêu trúng ngay chính giữa hồng tâm.

“Mấy ngày rồi anh chăm chỉ chịu khó lắm mà, sao đột nhiên lại chịu rời khỏi phòng thí nghiệm thế?”.

Victor không trả lời ngay câu hỏi của cô, nghiêng người nằm xuống, dựa vào chiếc giường mềm bên cạnh, sau đó sai người hầu chuẩn bị nước pha trà theo yêu cầu khắt khe và phức tạp của hẳn.

“Kinh nguyệt tháng này của cô tới chưa?”.

Nick dẫu môi lên đáp: “Hôm qua”.

“Thời gian chuẩn nhĩ.” Victor móc cây bút lông ngỗng từ trong túi, vạch xoẹt xoẹt mấy chữ vào cuốn sổ ghi chép: “Hai ngày nay có cảm giác không thoải mái như sốt, choáng váng hay tim đập nhanh không?”.

“Không, nhưng cảm giác sốt, choáng váng, tim đập nhanh mà lại thoải mái thì không hề ít.”

“Tôi không hỏi chuyện trên giường của cô! Con nhóc lưu manh khốn kiếp!” Mặt Victor xẹt nhanh qua một thoáng đỏ ửng vì xấu hổ, sau đó hậm hực lườm nàng một cái: “Câu nói đùa chết tiệt”.

“Vậy thì nói chút chuyện không phải đùa nhẽ”. Nick nói bằng giọng bình tĩnh đến mức không có sức sống: “Tôi không còn tiếp tục bị sốt nữa, ngoại trừ những lúc trái gió trở trời ra, cánh tay và chân đã không còn cảm giác đau, đâm chọc gì vào cũng như khúc gỗ thối. Nếu giờ anh nói phải chữa đi, có lẽ tôi sẽ không cảm thấy tiếc nuối đâu”.

Cây bút lông ngỗng của Victor khựng lại trên giấy một lát, không thể nhìn rõ biểu cảm của hẳn sau lớp gọng kính bằng bạc. Anh chàng bác sĩ cố chấp quay trở lại chủ đề ban đầu: “Cân nặng thì sao? Vượt qua định mức 15 pound chưa?”.

“Vừa đạt chuẩn xong”.

“Vậy là, cả hai yêu cầu đều đạt cả...”

“Giờ liệu thuyền trưởng có mong tôi bắt đầu sinh con cho ngài ấy không? Nghe nói tên Antony kia cũng có bản lĩnh lắm, xem ra... xem ra sau này...”, phi tiêu trong hộp đã dùng hết, nhất thời cũng không có người hầu nào tới giúp Nick thu về, nàng nhìn cái hộp rỗng tuếch, ánh mắt như đóng tro tàn sau khi đám than củi cháy hết:

“Sau này trên thuyền thật sự không còn việc cho tôi nữa rồi”.

“Tôi luôn cho rằng cuộc đời của con người muốn tràn đầy sức sống thì cần phải có một đối thủ cạnh tranh trường kỳ đe dọa, cho dù chỉ là trong tưởng tượng thôi cũng được, điều này lại một lần nữa được kiểm chứng trên chính người cô. Rất tốt, cực kỳ tốt...”

Cứ như thể không nghe thấy những cảm xúc ẩn giấu bên trong lời nàng nói, Victor kéo một đường vòng cung tuyệt đẹp lên bằng chữ cái Latin cuối cùng trong cuốn sổ ghi chép, sau đó vứt giấy bút đi, thoải mái nói: “Có chuyện này tôi chưa nói với bất kỳ ai, đương nhiên trong cái ‘bất kỳ ai’ này cũng bao gồm cả thuyền trưởng. Kinh nguyệt đều đặn, tăng thêm 15 pound chất béo dự trữ, sau khi đạt được cả hai điều kiện này, ngoài việc có thể sinh con ra, cô còn có một sự lựa chọn khác”.

Lời nói bình thản của anh chàng bác sĩ giống như một liều thuốc cực mạnh, nháy mắt đã châm ngòi khiến máu trong toàn bộ cơ thể Nick sôi lên.

“Lựa chọn đó là: Mạo hiểm làm một cuộc phẫu thuật ngoại khoa, khiến thân thể cô trở về nguyên dạng ban đầu”.

Hayreddin nhìn thấy hai khuôn mặt với biểu cảm hoàn toàn khác nhau, phát hiện ra có chuyện gì đó rất quan trọng mà trước đó hẳn không hề biết.

Trong đó có một khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động cực độ trên từng tắc da thịt, hai má ửng đỏ, đôi mắt long lanh tựa như hai vì sao. Khuôn mặt kia, lại là vẻ bình tĩnh như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình.

“Thuyền trưởng, thuyền trưởng, thuyền trưởng! Victor nói, anh ấy vừa mới nói, nói rằng tôi có thể hồi phục sức khỏe! Ngài nghe thấy không thuyền trưởng? Anh ấy vừa mới nói đấy, nói rằng có thể phẫu thuật!!” Nick nói năng lộn xộn, nếu như có thể đứng dậy được, nàng sẽ giống như một con heo rừng đang phấn khích khua khoắng chân cẳng khắp nơi. Còn Victor lại không hé răng nói một câu nào, nhấc một tách trà lên

Khỏe miệng Hayreddin mang theo nụ cười, liếc nhìn Victor: “Tới Istanbul ba tháng, ngoài việc trêu chọc đám nhân sĩ tôn giáo ở khắp mọi nơi trong Học viện Y khoa, tôi chưa từng nghe cậu nhắc đến chuyện phẫu thuật gì đó, khả năng bảo mật rất tốt đấy”.

“Vì tôi vẫn chưa thể xác định được chuyện phẫu thuật này có khả thi không, cho đến khi hoàn thành xong thí nghiệm trong ba tháng”. Victor xòe hai tay ra, nói câu xin lỗi không chút thành ý: “Gây không ít phiền phức cho ngài rồi, thuyên trường”.

Hayreddin còn chưa kịp trả lời, Nick đã không kìm được xen vào: “Ngài có tin được không? Bác sĩ dùng lợn và khi làm thí nghiệm đấy! Nói rằng thi thể người thì không nhìn thấy được quá trình xương cốt lành lại, nhưng nếu là động vật sống thì có thể quan sát được rõ hơn...”

“Đợi một lát, vật sống?” Hayreddin cắt ngang lời nàng, nghi ngờ liếc nhìn anh chàng bác sĩ: “Thông tin tôi nhận được là phòng thí nghiệm bị nổ rất nhiều lần, cậu còn mua rất nhiều động vật, vằn vò suốt mấy ngày liền rồi vứt xác ra ngoài thành”.

“Đương nhiên rồi, phẫu thuật là một công việc nguy hiểm, nên tôi không thể bắt đầu thử động dao từ chính cơ thể của con nhóc khốn kiếp kia. Còn về phần phát nổ, là do tôi thử nghiệm một loại thuốc gây mê mới, loại hợp chất này thỉnh thoảng không được ổn định lắm”. Victor bình tĩnh uống một hớp trà.

“...”

Nhận ra chuyện này không phải tin tức gì tốt đẹp trong ngày, nụ cười trên khuôn mặt Hayreddin nhạt hẳn đi: “Dựa vào cách nói chuyện của cậu, có nghĩa là thí nghiệm đã thành công”.

“Nếu cứ kéo dài thời gian, chỗ xương gãy sẽ biến dạng, hướng hồ thời tiết này cũng vừa đẹp, sẽ không gây nhiễm trùng do nhiệt độ quá cao”.

“Tôi muốn biết ca phẫu thuật kỳ quặc sử dụng loại thuốc mê gây nổ này rốt cuộc nắm chắc bao nhiêu phần thành công”.

“Nói thế nào nhỉ, tỉ lệ phải nói là...”, Victor ngẩng đầu lên nhìn Hayreddin: “Tôi nắm chắc bảy phần rằng sau khi phẫu thuật xong, cô ấy sẽ sống, tiếp đó nắm chắc ba phần sẽ hồi phục lại như cũ”.

Nụ cười của Hayreddin hoàn toàn tắt lịm.

Nick nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi thái độ của thuyền trưởng, giọng nói lập tức thấp trầm độ, ngập ngừng nói: “Tuy rằng có hơi mạo hiểm, nhưng tôi đã đạt đủ các điều kiện phẫu thuật rồi, nếu không may cũng chỉ bị cưa tay chân đi thôi, chẳng khác hiện tại là bao...”

Hayreddin trầm giọng nói: “Chuyện đó để sau rồi nói, hiện giờ tôi cần phải nói chuyện riêng với bác sĩ một lát.”

“Nhưng thuyền trưởng ơi...”

“Rabena, ôm cô ấy vào phòng ngủ đi, tìm một sợi dây trói lại trên giường, tôi không hy vọng có người còn chưa nằm thì đã bò đến nắp sau cánh cửa nghe lén”.

Cô nàng nô lệ da đen cao lớn lập tức chấp hành mệnh lệnh, bế Nick về mặt đây nghi ngờ đi, vừa bước về phía phòng ngủ, vừa thì thầm nói:

“Đi thôi phu nhân, đàn ông bọn họ nói chuyện, chúng ta không nên nghe...”

Hayreddin đóng cánh cửa lại cái rầm, phòng sinh hoạt chỉ còn lại hai người.

“Bây giờ là thời gian của người lớn hả?” Victor đặt chén trà xuống, khuôn mặt mỉm cười ung dung.

“Cậu nên giải thích hợp lý vào cho tôi”. Sắc mặt Hayreddin âm u sầm sì, giọng nói cực kỳ không vui: “Chỉ năm chắc có ba phần, mà cậu đã trực tiếp nói với cô ấy! Nhìn dáng vẻ vui mừng của cô ấy đi, bên trong cái hộp sọ đó có chút gì gọi là lý trí không? Cô ấy tưởng rằng chỉ cần cầm dao rạch một đường chảy tí máu là đã có thể phục hồi linh hoạt giống như con khỉ kia!”.

“Bất kể Nick có đủ trí thông minh để lý giải hay không, tôi đã nói tỉ lệ thất bại với cô ấy rồi, còn về phần có muốn mạo hiểm phẫu thuật hay không, quyền lựa chọn thuộc về cô ấy”. Victor bình tĩnh nói: “Việc cho người giả mạo Hải Yêu thay thế vị trí của cô ấy, lấy đi tiền lương và căn phòng đơn của cô ấy, tôi đều không có ý kiến. Vì những vật ngoài thân ấy đều là của ngài cho, thu lại rồi cho người khác cũng là quyền của ngài. Nhưng thân thể là thuộc về Nick, cô ấy có quyền đưa ra quyết định cho cuộc sống của mình”.

“Đưa ra quyết định cho cuộc sống của mình? Cậu không nhìn thấy khuôn mặt chỉ biết ngây ra vì sung sướng đó à?” Hayreddin hung dữ trừng mắt nhìn Victor, mái tóc đỏ rực dường như đang xù hẳn lên, giống hệt một con sư tử nóng nảy.

“Cô ấy là một đứa trẻ! Căn bản không nghĩ đến hậu quả của việc đưa ra những lựa chọn bừa bãi - chính là cái chết”.

“Cô ấy không còn là một đứa trẻ lâu rồi!”.

Victor đứng phắt dậy, thậm chí lia hết số giấy bút xuống đất. Đối mặt với cơn giận dữ của Hayreddin, giọng nói của anh ta cũng trở nên gay gắt hơn: “Trước giờ ngài chưa từng coi Nick là một đứa trẻ, cô ấy là thuộc hạ của ngài, tình nhân của ngài, nhưng ngài đã bao giờ nghĩ đến chuyện, mỗi lần cô ấy bị thương đều là vì phục tùng mệnh lệnh của ngài nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng chưa!”.

Lời lẽ đanh thép ngữ điệu hùng hồn khiến căn phòng chìm vào im lặng, rồi không khí đậm đặc mùi thuốc súng đến độ có cảm tưởng như khẽ chạm vào là phát nổ đột nhiên thay đổi.

Lòng ngực Hayreddin gấp gáp phập phồng, bàn tay siết chặt lại thành đấm dường như muốn vặn đầu Victor ra. Vai của anh chàng bác sĩ run lên vì căng thẳng và kích động, anh ta vẫn không thích ứng được với kiểu đối kháng trực tiếp mặt đối mặt, đặc biệt là khi đối phương là một người đàn ông lực lưỡng đang trong tình trạng tràn đầy lửa giận thế này. Nhưng dần dần, Hayreddin kìm nén cảm xúc nóng nảy của mình xuống, đáy mắt toát lên vẻ hối hận.

“Đúng vậy, những gì cậu nói không sai, tất cả đều do tôi... là tôi đưa cô ấy lên con thuyền nhất định sẽ chìm đó”.

“Không phải tôi trách móc gì ngài...”. Cánh môi Victor mấp má, cố gắng tìm một cách nói thích hợp: “Đó đều là sự lựa chọn của bản thân Nick, không phải sao? Cô ấy chọn lên thuyền làm một kẻ lưu vong, chọn phục tùng mệnh lệnh, chọn trở thành tình nhân của ngài, cũng không nỡ lời oán hận việc gánh chịu đủ mọi hậu quả. Nick đã dùng cách thức của người trưởng thành để đối xử với bản thân mình từ lâu rồi!”.

“Nhưng rõ ràng cậu biết bất luận tỉ lệ thất bại lớn đến đâu, cô ấy đều sẽ chọn việc phẫu thuật! Đây không phải là chọn một trong hai, Nick sẽ không thể từ chối hy vọng được hồi phục sức khỏe, cho dù đó chỉ là một tia hy vọng mong manh như ánh sáng đom đóm... tôi đã từng đưa cô ấy đến chỗ mạo hiểm, lần này không thể nhìn cô ấy bước chân vào chỗ chết được!”.

Victor bồn chồn đi đi lại lại trong căn phòng, qua một lúc lâu sau mới nói:

“Bệnh nhân là một đám tiểu quý không biết tốt xấu nghi thần nghi ma, tôi an ủi vỗ về bọn họ, lừa gạt bọn họ, dọa dẫm bọn họ, dùng những viên thuốc làm từ bột mì để dành bọn họ. Nhưng đến thời khắc liên quan đến sống chết, tôi nhất định phải nói ra sự thật để bọn họ tự mình quyết định”.

Hắn dừng bước chân lại, nói ra một sự thật: “Lẽ nào năm đó ngài không làm như vậy sao? Ilyas, cậu ấy khẩn xin được chết ngay lập tức, chính ngài đã tự tay giúp em trai mình được bình yên còn gì!”.

Hayreddin ngẩng phắt đầu lên, đoạn trí nhớ đau đớn ấy đột nhiên bị đánh thức khiến cho đôi mắt màu lam tràn đầy tơ máu: “Lúc đó Ilyas đã không thể cứu được nữa rồi! Chú ấy gần như đã bị nổ thành hai mảnh!”.

“Nhưng ngài biết rõ rằng, tôi có thể kéo dài mạng sống cho cậu ấy thêm hai ngày nữa!”.

“Đó chỉ là vô duyên vô cớ kéo dài thêm đau đớn mà thôi! Nick không giống vậy, hiện giờ cô ấy vẫn có thể ăn uống chơi đùa được, vẫn có thể nói được cười được. Cẩn thận chăm sóc thì có khác gì người bình thường đâu?”.

“Nhưng cô ấy không phải người bình thường! Cô ấy là Hải Yêu! Ngài đã từng nuôi đại bàng trong lồng vàng bao giờ chưa? Cho dù vết thương da thịt không biến chuyển xấu, tinh thần cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ héo úa mất thôi!”.

“Tôi biết! Tôi biết chứ!!” Hayreddin nắm mạnh lên tay vịn của chiếc ghế dựa, mảnh gỗ bay ra bắn lên tường: “Nhưng so với việc lập tức đưa đến chỗ chết, chí ít tôi muốn cô ấy được sống thêm quãng thời gian hai ba năm tốt đẹp nữa! Cô ấy còn nhỏ như vậy, luôn phải chịu khổ sở, chưa từng được nhìn thấy gì...”

Thần sắc anh chàng bác sĩ âm ảm hằn đi, ngậm chặt miệng. Xét từ khía cạnh tâm lý mà nói, phẫu thuật thất bại giống như một đòn giáng nặng nề không sao kể hết.

Hồi lâu sau, anh ta mới thấp giọng nói: “Tôi biết vì sao ngài không muốn có con, vì những đứa trẻ ngài nuôi lớn từng người từng người một đều chết trước mặt ngài, nên ngài càng không thể chấp nhận để Nick mạo hiểm, ngài hy vọng cô ấy mãi mãi vui vẻ tự do tự tại, không phải lo chuyện cơm áo. Nhưng cô ấy không phải là đứa trẻ của ngài, cô ấy là chính cô ấy, luôn luôn là như vậy”.

Victor sửa sang lại vẻ bề ngoài, nhặt đồng giấy bút lúc vừa nãy không cần thận lia xuống đất lên nhét vào trong túi, kẹp dưới nách.

“Tôi sẽ nói tường tận quá trình phẫu thuật và mức độ nguy hiểm của nó cho cô ấy nghe, lần này, ngài hãy để Nick tự mình lựa chọn đi!”.

Chương 16: Ilyas

Hayreddin sai những bước chân nặng nề quay lại phòng ngủ. Vừa đẩy cửa ra, hẳn thấy Nick đang nằm ngang trên chiếc giường mềm, nhìn từ mức độ khấn trái giường và chăn gối bừa bộn, hẳn nàng đã lăn qua lộn lại để đến mấy chục vòng. Rabena trung thành chấp hành mệnh lệnh của hẳn. Đứng bên cạnh chiếc giường mềm, để phòng Nick bò ra ngoài nghe trộm.

Hayreddin khoát khoát tay, cô hầu gái liền khom lưng lui ra ngoài. Nick chống người dậy, cặp mắt đen láy sáng ngời mở lớn nhìn hẳn, trên mặt viết đủ mọi loại cảm xúc nghi ngờ xen lẫn lo âu. Hayreddin nắm lấy phần dưới nách kéo nàng lại, ôm siết nàng vào ngực mình. Nick cũng dang tay, ôm lấy cổ hẳn, gối đầu lên bờ vai của hẳn.

Cơ thể mềm mại ấm áp trước sau như một, bộ ngực nhỏ bé phập phồng bất an, những sợi tóc xoắn tung dưới nhịp thở của hẳn toát ra hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng. Ngón tay Hayreddin luồn vào trong mái tóc của nàng, vuốt ve thuận theo chiều dài của những sợi tóc mảnh mượt mà, hẳn nghĩ nếu như nghe theo lời đề nghị của Victor, biết đâu cơ hội được ôm nàng như thế này sẽ chẳng còn được mấy lần.

“Thuyền trưởng, tôi nghĩ, tôi nói đến chuyện chọn một trong hai...”.

“Hiện giờ tôi không muốn nghe đến cái từ ‘chọn’ ấy nữa”. Sau khi cố gắng khống chế cảm xúc, giọng nói của Hayreddin nghe có hơi khô khan lạnh nhạt, dường như vẫn còn giận. Nick lập tức im miệng, nhưng nàng tự cho rằng mình đã tìm ra nguyên nhân gốc rễ cơn tức giận của Hayreddin, vì thế chưa được bao lâu, lại không nhịn được lên tiếng năn nỉ:

“Thuyền trưởng, không phải tôi không muốn mang thai con của ngài, chỉ là muốn hồi phục sức khỏe trước, đến lúc ấy, đến lúc ấy cho dù phải xin nghỉ dài hạn tôi cũng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ”. Nàng vỗ ngực cam đoan với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Đảm bảo cả về chất lượng lẫn số lượng, ngài nói muốn bao nhiêu thì tôi sẽ sinh bấy nhiêu!”.

Hayreddin ngấn người hồi lâu, nhớ đến “chu kỳ kinh nguyệt đều đặn, tăng thêm 15 pound” không chỉ là điều kiện cần thiết để phẫu thuật, mà còn là tiền đề để mang thai, mới nhận ra nàng đã hoàn toàn hiểu lầm.

Hắn bật cười khê: “Em không nhắc tới thì tôi cũng quên khuấy mất việc này. Đừng lo lắng vợ vẫn nữa, vừa rồi tôi thảo luận mức độ rủi ro của ca phẫu thuật, chứ không phải chuyện gì khác. Hướng hồ sinh em bé không phải ấp nở gà con, cho dù có muốn sinh cũng phải bàn bạc cẩn thận lâu dài. Bản thân em vẫn là một đứa trẻ, giờ lại thêm một đứa nhóc suốt ngày ra rả kêu đói như chim, sao mà chăm sóc được.”

“Rabena nói rằng sữa của cô ấy là đủ rồi, chỉ cần tôi lo sinh ra là được”. Nick không cẩn thận giẫm lên khuyết điểm của bản thân, lại lôi thứ khác ra tham chiếu tìm lại chút tự tôn: “Như vậy tôi vừa có thể đánh nhau được lại vừa có thể sinh con được, công năng nhiều hơn tên nhãi Antony kia nhiều mà?”.

Hayreddin không kìm được phá lên cười: “Sao việc gì em cũng phải đá cho hắn một phát mới được thế... được rồi được rồi, nhiều hơn, có thể thuê được một thuộc hạ có nhiều công năng toàn diện như em đúng là lãi to”.

Nick được khen, cong đuôi dương dương đắc ý. Nàng vốn dĩ đang lo lắng Hayreddin vì chuyện chọn một trong hai mà không vui, giờ phát hiện ra tình thế cũng không nghiêm trọng như mình tưởng tượng, đầu óc liền thả lỏng hẳn. Thuận thế, nàng nắm luôn lên đùi Hayreddin, rì rà rì rầm kể về viễn cảnh tươi đẹp khi được phục hồi nguyên trạng của nàng.

“Tôi sẽ chạy từ mũi thuyền đến đuôi thuyền, trèo từ dưới cột buồm lên thẳng trên đỉnh, rồi lại trượt xuống luôn một lèo... tôi muốn chơi bài, hơn nữa còn phải đánh cược một ván thật lớn, có trời biết đã lâu rồi tôi chưa được sờ đến một lá bài nào... đến quán rượu uống nước ô mai và bia nhạt, vừa huyết sáo vừa ngắm những cô gái xinh đẹp khiêu vũ, không biết những quán rượu ở Istanbul có nước ô mai không nhỉ? Thuyền trưởng ngài có chắc không? Thế thì quá tuyệt... còn lấy được lại căn phòng đơn của tôi nữa chứ, lúc ấy sẽ chuyển hết tất cả đồ truyện cổ tích và đồ chơi vào trong đó...”.

Nói hươu nói vượn cả nửa ngày trời, Hayreddin lòng dạ để ở tận đâu đâu ngoại trừ âm ừ vài tiếng, cũng không nói thêm gì khác. Nick ngẩng đầu lên, phát hiện hẳn thủy chung vẫn đang nhìn đăm đăm vào mình, khuôn mặt mang theo vẻ kỳ quái chưa từng nhìn thấy bao giờ, vừa dịu dàng lại bi thương, cứ như thể người nằm trong lòng hẳn là một đứa trẻ sơ sinh sắp chết yếu.

“Thuyền trưởng ơ?” Nick lo lắng gọi hẳn: “Ngài sẽ để tôi làm phẫu thuật, đúng không?”.

Nàng kiên nhẫn chờ, chờ, chờ mãi cho đến khi góc độ của những cái bóng trong phòng đều thay đổi cả. Yết hầu Hayreddin lên xuống mấy lượt, nói ra một câu mơ hồ khiến nàng thấp thỏm lo âu:

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ đã”.

Vịnh Sừng Vàng lại đắm chìm trong những cơn mưa đông rả rích không ngừng. Hơi nước trên biển và đất liền như cùng nhau dệt lên một tấm lưới, bao phủ toàn bộ tòa cung điện màu trắng. Thấp thỏm, nghi ngờ, mất mát, tâm tình của Nick cũng âm u ảm đạm y như thời tiết vậy, nàng lặn đi lộn lại nhìn ngắm những tầng mây dày không thấy điểm bắt đầu.

Victor lại tới nữa, nói hết những bất ngờ ngoài ý muốn có thể gặp phải cho nàng biết: Gây mê thất bại, viêm sau mổ, nhiễm trùng máu... trước kia anh chàng bác sĩ toàn dùng những từ ngữ y khoa nghe xong không tài nào hiểu nổi để dọa nàng, nên lần này Nick không nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý ngay. Nhưng Victor nói xong liền bỏ đi, sau đó giống như bốc hơi khỏi nhân gian không thấy bóng dáng đâu nữa. Hayreddin không hề nhắc nhóm gì đến chuyện phẫu thuật, mỗi ngày chỉ đều ngồi ở hành lang, lặng lẽ hút thuốc nhìn theo màn mưa đang tí ta tí tách. Hy vọng hồi phục giống như hình ảnh đẹp để huyền ảo của bong bóng xà phòng nháy mắt sẽ tan biến, sau đó không còn ai nhắc đến nữa.

Nick hoàn toàn không biết nên làm sao. Van nài một người đàn ông có tính cách kiên nghị như Hayreddin là vô dụng, trừ phi bản thân hẳn thay đổi suy nghĩ, còn không bất cứ ai cũng đừng hòng lay chuyển được những quyết định hẳn đã đưa ra.

Vì mùa và thời tiết, màn đêm buông xuống rất nhanh. Sau bữa cơm tối thông thường là khoảng thời gian hai người cùng nhau giải trí, đánh cờ, chơi đàn, so điểm khi chơi phi tiêu, kể cho nhau nghe những chuyện mắt thấy tai nghe trong ngày, thời gian trôi qua rất nhanh. Nhưng từ sau cuộc nói chuyện hôm ấy, quãng thời gian này liền trôi qua trong im lặng.

Tắt đèn từ sớm rồi lên giường, trong màn đêm lặng lẽ, tiếng mưa lại càng âm vang quá đỗi, cả hai người đều không ngủ được. Nick thăm đếm đến đúng một trăm, liền chui vào trong chăn lẩn tìm, áp mặt lên cơ bắp cuồn cuộn trên cánh tay của Hayreddin, chớp mũi lạnh lẽo lập tức cảm nhận được sự an ủi.

“Hôm nay kinh nguyệt của tôi sạch rồi”. Từ sau cuộc nói chuyện đó đã là ba ngày rồi, trong tiềm thức Nick đếm từng ngày.

Ám chỉ và câu trả lời đều hết sức trần trụi, Hayreddin lật người đè nàng xuống, nhiệt độ khi hai làn da dính sát vào nhau dần dần tăng lên, hai người không nói tiếng nào, hòa theo tiếng mưa rơi, hơi thở gấp gáp dồn dập mà nặng nề vang vọng khắp cả căn phòng. Giống như không còn cơ hội nào được ôm lấy nhau như vậy nữa, tình cảm cuộn trào mãnh liệt từ lan da màu đồng của hẳn lan đến tay chân và cơ thể trắng nhợt nhạt của nàng, hẳn châm lên trên người nàng những yêu thương nồng nàn, những lửa cháy nóng bỏng.

Những đợt thủy triều lần lượt dâng lên, rồi lại lần lượt lui xuống, cho đến khi những con sóng rút đi, để lại bãi cát bằng phẳng mịn màng. Kết thúc, Nick nằm úp sấp lên khuỷu tay Hayreddin, tay chân cơ thể hai người quấn lấy nhau, lắng nghe tiếng cây cối trong sân được cơn mưa gột rửa.

“Reis... tôi muốn thử một lần, nhất định phải thử một lần! Nếu bỏ qua lần này, cả đời tôi sẽ hối hận!”

Hayreddin khê khàng thở dài: “Victor chỉ biết dùng lời lẽ chấp vá nên niềm hy vọng tươi đẹp, nhưng chân tướng sự thật lại là: Em rất có khả năng bị tra tấn đến tận cùng, chảy máu đến cạn kiệt, mà vẫn phải đối mặt với kết quả thất bại”.

Nick vội vã nói: “Tôi không sợ! Dù sao bọn chúng ở trên người tôi cũng vô dụng, nếu thất bại thật thì chẳng qua là cắt bỏ đi thôi. Hơn nữa cho dù vận may quá kém, cùng lắm là chết”.

Hồi lâu, Hayreddin bình tĩnh đáp:

“Tôi biết em không sợ, người sợ là tôi...”.

Mưa rơi tí tách, tắm rửa cho những đóa hoa nhài trong sân, phát ra những tiếng sột soạt êm dịu, hẳn nói:

“Tôi không thể chịu được kết quả em bị giày vò đến chết.”

Vị thuyền trưởng không gì không làm được, không biết e sợ là gì lại đang thừa nhận rằng hẳn cũng có thứ để sợ, Nick nhất thời ngây người, không biết nên trả lời sao.

“Loại vấn đề chọn một trong hai này, nửa đời trước tôi đã từng làm rất nhiều rồi. Mười năm trước khi kiếm thùng vàng đầu tiên trên biển, có hai sự lựa chọn bày ra trước mặt tôi: Một là mua mấy chục mẫu vườn cây ăn quả ở quê, trở thành ông chủ nông trang, sống cuộc đời an ổn sung túc; hai là chiêu binh mãi mã, làm một kẻ lưu vong lưỡi đao liếm máu. Hai con đường đó, tôi đã chọn con đường mạo hiểm. Qua mấy năm, khi Sư Tử Đỏ đã sở hữu mấy chục con thuyền, mấy trăm thuộc hạ, sự lựa chọn lại đến: Làm một tên trùm cướp biển nay cướp chỗ này mai chuyển chỗ khác, hay dừng chân ở Bắc Phi chống lại Tây Ban Nha, trở thành một kẻ kiêu hùng xưng bá toàn bộ vùng Địa Trung Hải? Tôi lại chọn mạo hiểm. Mỗi lần lựa chọn lại có đủ những giọng nói phản đối bủa vây xung quanh tôi, chúng đều rất có lý, nhưng lần nào, tôi cũng đều kiên trì với con đường mạo hiểm hơn, lợi ích to lớn hơn. Bây giờ em nhìn đi, tôi đâu có chọn sai”.

Lúc tự thuật lại những chuyện trong quá khứ, giọng nói của Hayreddin rất thản nhiên, cứ như thể mọi sóng to gió lớn không cách nào tưởng tượng nổi trong quãng thời gian đó chỉ là một chuyến hành trình bằng phẳng quá đỗi.

Nick tóm chặt lấy cánh tay Hayreddin: “Đã như vậy rồi, ngài cũng để tôi mạo hiểm một lần đi!”.

“Tôi còn chưa nói xong mà...”. Hayreddin duỗi tay vuốt ve mái tóc của nàng: “Đánh bạc rất đã, nhưng có đôi khi cái giá em phải trả, sẽ vượt xa khỏi phạm vi em có thể chịu đựng được”.

“Nhưng ngài đã nói rằng chưa từng hối hận mà?”.

“Tôi lừa em đấy”. Hayreddin bật cười khê: “Người đứng ở vị trí như của tôi, tuyệt đối không được để bản thân lộ ra chút điểm yếu nào. Nhưng thật ra, tôi đã từng vô cùng, vô cùng hối hận. Ilyas, người em trai duy nhất của tôi, chính là cái giá mà tôi phải trả”.

“Chuyện này nếu kể từ đầu thì thực sự rất dài. Lúc cha mẹ tôi qua đời, Ilyas lên năm, Cecilia vẫn là một đứa trẻ sơ sinh. Những anh lớn ra ngoài kiếm tiền, tôi chẳng còn cách nào khác đành ở nhà chăm sóc hai đứa trẻ. Khi ở vào độ tuổi của em, công việc mỗi ngày của tôi là bón cơm cho hai đứa ăn thật no, lau dọn nhà cửa, rửa bát đĩa, và bít tất, tắm rửa thay tã cho Cecil, chuẩn bị cơm cho hai anh trai lúc ra ngoài mang theo, công việc quanh quẩn nơi xó bếp nhiều vô cùng tận... được rồi, ngậm miệng lại đi, vì đã từng làm những công việc đó nên tôi mới biết khi em bị quất roi lên cơn sốt thì nên chăm sóc em thế nào. Cuộc sống khi ấy vừa khó khăn lại xô bồ phức tạp, nhưng có các anh kiếm tiền giúp đỡ, tốt xấu gì tôi cũng vẫn nuôi lớn được hai đứa chúng nó. Đối với tôi mà nói, hai đứa trẻ tóc đỏ ấy không chỉ là em trai em gái, mà giống như những đứa con của tôi vậy, chỉ cần hai đứa chúng khỏe mạnh, hoạt bát, tất cả mọi thứ đều đáng giá”.

“Khi Ilyas mười bốn, mười lăm tuổi, tôi đã có thể rời nhà đi làm những công việc bán thời gian, lúc ngày mùa bận rộn thì tới vườn cây ăn quả, lúc nông nhàn thì theo thuyền ra biển đánh bắt cá. Đảo Lesbos là một nơi rất trù phú, chỉ cần có chân có tay không lười biếng, thu nhập không tồi chút nào. Khi đó tôi vẫn còn rất ngây thơ, cảm thấy trong nhà có bốn người đàn ông có sức vóc làm việc, tình hình sẽ ngày một tốt hơn. Nhưng đúng vào lúc mọi thứ thoát nhìn có vẻ rất thuận lợi ấy, Cecil bị một kẻ súc sinh Tây Ban Nha làm nhục, còn tôi, lại chẳng thể bảo vệ chu toàn được cho con bé...”

Chuyện đã trôi qua bao nhiêu năm, nhưng mỗi lần nhắc lại, cơn phẫn nộ và cảm giác áy náy vẫn khiến giọng nói của Hayreddin trở nên khản đặc. Nick ôm lấy cánh tay hăn khê nói: “Ishak nói với tôi rằng, đó là một sự cố ngoài ý muốn, không thể trách ngài được”.

“Phải, đó là một sự cố ngoài ý muốn đáng ghê tởm. Nhưng tôi vẫn thường nghĩ đi nghĩ lại, nếu như lúc đó tôi không ra khỏi nhà, nếu như tôi có tiền gửi con bé đến trường nội trú trong thành phố, nếu như con bé không chạy đi quá xa... mỗi lần tôi ra khơi, con bé luôn thích chạy ra bờ biển ngóng chờ, nhìn xem tôi có đột nhiên nhảy từ một con thuyền nào đó xuống không... tóm lại mọi chuyện đến không thể quay lại được nữa, vì xảy ra đánh nhau có vũ khí với quân nhân Tây Ban Nha, nên cả bốn

anh em tôi không thể sống tiếp ở quê cũ được nữa. Đã hoàn toàn nhìn thấu sự nhu nhược trước mặt quyền thế của lẽ xưa nếp cũ, tôi quyết định trở thành một kẻ định ra những quy tắc, chứ không phải là kẻ chuyên phải phục tùng.”

Tuy rằng tình cảm giữa mấy anh em tôi rất tốt, nhưng đôi khi lại xảy ra cãi vã, vì thế chưa được bao lâu, chúng tôi đã tách ra làm riêng. Ilyas do tôi nuôi lớn, từ nhỏ đã thích đi theo sau tôi, nên lúc ra riêng, thằng bé không chút do dự quyết định đi theo tôi. Thằng bé đó là một đứa trẻ ngoan, thông minh khỏe mạnh, lạc quan phóng khoáng. Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu năm đó lúc có được khoản tiền đầu tiên, tôi lựa chọn viết giấy mua đất, chứ không phải tiếp tục con đường lưỡi đao vấy máu, nói không chừng đến giờ thằng bé vẫn sống rất tốt, đã kết hôn và có con rồi”.

Nick rầu rĩ nói: “Chuyện đó đâu có tốt, nếu như ngài không lựa chọn như vậy, tôi đây biết làm thế nào? Không gặp được ngài, hiện giờ tôi vẫn sẽ là một con nhóc đói khát lang thang trên đường”.

Khóe miệng Hayreddin hơi cong lên, vò vò tóc vàng: “Tiểu quý ích kỷ, chỉ nghĩ đến việc bản thân được ăn no”.

“Nhưng bất kể ngài có hối hận ra sao, những chuyện đã xảy ra rồi không thể nào quay lại được nữa, đúng không?”.

“Phải, em nói không sai chút nào”. Hayreddin nặng nề nói: “Mưa đã rơi và những chuyện đã làm đều không cách nào cứu vãn được”.

“Cậu ấy bị kẻ địch giết chết sao?”.

“Không, cũng là một sự cố ngoài ý muốn... mấy năm đầu mọi việc rất thuận lợi, Sư Tử Đỏ có khá nhiều thuyền, nhưng vẫn chưa đủ tiền để trang bị vũ khí, những thứ đang dùng đều là những khẩu pháo sắt kiểu dáng cũ, thiếu tính ổn định. Trong một trận chiến ác liệt, không có cơ hội để áp sát mạn thuyền đối phương, chỉ có thể bắn qua bắn lại, Ilyas đang ở khoang pháo đốc chiến thì có một pháo thủ do quá vội, chưa lau sạch nòng pháo đã nhồi thuốc nổ vào, lại nhồi quá nhiều, vừa mới châm lửa, toàn bộ khẩu pháo đã nổ tung. Hai chân của Ilyas bị nổ trúng, ruột cũng xổ cả ra ngoài, nhưng những người đàn ông trong gia đình tóc đỏ đều rất mạnh mẽ, bị thương nặng như vậy nhưng vẫn không chết ngay. Victor đã cho thằng bé uống rất nhiều nha phiến, thằng bé ngẩng đầu lên nhìn xuống nửa người

dưới của mình, sau đó nhếch môi cười nói với tôi: “Anh, làm thế nào bây giờ, chim nhỏ của em cũng bị nổ mất rồi”. Thăng bé đó là vậy đấy, ở trong hoàn cảnh tồi tệ như thế nhưng vẫn nói đùa được”.

“Victor là bác sĩ, nhưng không phải là một vị thần, vết thương như thế chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Sau đó nha phiến cũng không còn tác dụng nữa, Ilyas không ngừng co giật, máu chảy ra ngập cả boong thuyền. Lúc ấy tôi nói với bác sĩ rằng không cần phải làm gì nữa, tôi nắm chặt lấy tay thăng bé, nó cười nói với tôi: ‘Em không xong rồi, tiễn em đi đi. Một mình Cecil ở dưới đất cô đơn lắm, em muốn đi cùng với con bé’. Tôi nhìn vào mắt nó, bên trong đã không còn chút thần nào nữa. Tôi lại nhìn Victor, khuôn mặt cậu ấy chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng, bó tay không thể làm gì hơn. Cuối cùng... cuối cùng tôi nắm lấy cần cổ Ilyas, dùng sức lực lớn nhất mình có được... cứ như vậy, cả hai đứa trẻ tôi nuôi lớn đều được tôi tự tay tiễn lên đường...”

Nói xong những chuyện này, Hayreddin im lặng. Nick dang rộng một bên cánh tay, cố gắng ôm chặt lấy hắn. Tiếng mưa rơi rào rào, nàng cảm nhận được yết hầu của hắn không ngừng lên xuống, nhưng bàn tay đang nắm chặt lại trở nên lạnh lẽo.

“Sau đó, tôi đã dùng tất cả số tiền mình có thay pháo đồng, súng ống có chất lượng tốt nhất, tất cả đều được trang bị kiểu tối tân. Tôi tập trung hết những pháo thủ lại huấn luyện, nếu có ai sơ suất quên không làm bước cọ nòng pháo, tôi sẽ quất cho lằn da rách thịt. Từ đó trở đi, những trận pháo kích của Sư Tử Đỏ chưa bao giờ thua bất kỳ hải quân của một quốc gia nào. Em đã hiểu ra chưa? Con người muốn có được những thứ không thuộc về bản thân, sẽ phải trả giá bằng máu tươi. Tôi đã tiễn đưa hết người này đến người khác, bây giờ, đến em cũng yêu cầu đi trên con đường không thể quay đầu lại đó ư”.

Nghe xong những lời này, cuối cùng Nick đã hiểu tại sao thuyền trưởng lại suy nghĩ lâu đến vậy. Sự dửng dưng đơn độc không may mắn e ngại điều gì khiến nàng không sợ thất bại cũng không sợ cái chết, nhưng nỗi cay đắng khổ sở do sự thất bại và cái chết đó đem đến, lại để thuyền trưởng gánh chịu.

Điểm yếu của Sư Tử Đỏ, là hắn không thể chịu đựng được những người hắn yêu quý rời xa mình.

“Xin lỗi, xin lỗi”. Nick nhỏ giọng xin lỗi, vì tính cách ương ngạnh của bản thân.

“Được rồi, đừng nói mấy câu xin lỗi đó nữa”. Hayreddin ôm chặt lấy nàng, hôn lên trán nàng: “Em có một điểm giống tôi nhất là bất kể người khác nói thế nào, đều sẽ kiên trì đi trên con đường của mình. Chúng ta là kiểu: Dân cờ bạc điên cuồng, tiền đặt cược là vận mệnh của bản thân. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, bất kể em muốn sao, tôi đều sẽ ủng hộ sự lựa chọn của em. Nếu vì nhát gan sợ sệt và đau đớn khổ sở mà bỏ cuộc giữa chừng, tôi cũng sẽ giúp em tiến hành đến cùng, lần này, không có đường rút lui đâu”.

Mưa suốt cả một đêm, đến khi bầu trời ngày thứ hai hừng sáng, cơn mưa mới dần dần ngớt hạt. Đàn mòng biển cất tiếng kêu chói tai vượt qua những cánh buồm trắng, những đám mây dày nặng bắt đầu bị gió biển thổi tan, chùm ánh sáng vàng kim khó khăn xuyên qua kẽ hở, rót ánh nắng chiếu thẳng xuống mặt biển.

Trong sân, một giọt sương phản chiếu tất cả những cảnh sắc ấy, long lanh lấp lánh.

Chương 17: Mặt trời trong đêm tối

“Đầu tiên, tôi sẽ rạch mở da và cơ thịt của cô ra, để lộ chỗ xương gãy... giờ chắc chắn chúng đều đã phát triển xiên lệch rồi, vì thế trước hết phải dùng dụng cụ cưa, ghép nối chúng lại dựa theo phương pháp chính xác, rồi sau đó dùng những tấm thép và đinh vít để cố định, cuối cùng khâu cơ thịt và da lại”.

Victor vừa sờ nắn chân tay bị gãy của Nick, vừa vẽ lại hình dạng xương cốt theo sự phỏng đoán của mình.

“Mới nghe thì thấy chả có gì khác so với việc thợ mộc tu sửa lại long cốt của thuyền bè nhỉ”. Nick nói.

“Nếu thợ mộc cũng có thể phẫu thuật, đợi đến được bước cuối cùng, cô đã chết một trăm lần rồi”. Victor lờm cho nàng một cái, nhưng sự hưng phấn của Nick hiển nhiên không đặt ở đấy.

“Vậy sau này tôi sẽ có cánh tay và chân làm bằng những tấm thép à? Nghe hay tuyệt!”.

“Phải đấy, càng tuyệt hơn thì chúng có thể bị gỉ sét ngay bên trong cơ thể cô, sau đó khiến các mô bị nhiễm trùng, da tím bầm mưng mủ, cơ thịt sẽ bong rụng ra từng mảng từng mảng một...”

Victor hài lòng nhìn sắc mặt Nick bắt đầu trở nên trắng nhợt.

“Phản ứng bài tiết sự xuất hiện của dị vật là một trong những nguy cơ thường xảy ra khi phẫu thuật, vì thế đợi hai năm nữa khi xương đã lành hẳn rồi, sẽ phải lấy tấm thép này ra ngoài”.

“Có lẽ bước này tôi có thể giúp được một chút đấy”. Hayreddin đứng ở bên cạnh nhìn, lên tiếng nói: “Tôi có thể tìm một thợ rèn dao tốt nhất, nhờ bọn họ dùng thép Wootz^[1] Ấn Độ rèn đủ một bộ những thứ cậu cần. Loại thép này là nguyên liệu để tạo ra dao Damascus, theo kinh nghiệm của tôi, thanh dao tuyệt vời này dù có dính bao nhiêu máu thịt cũng không bao giờ bị gỉ”.

[1] Thép Wootz là một loại thép xuất hiện từ trước Công nguyên tại Ấn Độ và Ba Tư. Người Ả Rập đã mang loại thép Wootz đến Damascus nơi ngành rèn vũ khí đang phát triển mạnh khi đó, Ấn Độ và Ba Tư đã cung cấp các thỏi thép của mình cho khu vực Trung Đông từ thế kỷ 3 đến thế kỷ 17.

Khuôn mặt Victor lộ vẻ vui mừng: “Quá hay, vậy tối nay về tôi sẽ vẽ yêu cầu kích thước chi tiết”.

“Còn một vấn đề nữa”. Hayreddin cau mày nói: “Cậu vẫn định dùng cái thứ thuốc gây mê không đáng tin kia đấy à? Tôi không muốn nhìn thấy tình cảnh cuộc phẫu thuật còn chưa bắt đầu, cô ấy đã bị nổ tung đầu đấy”.

“Ấy đừng lo, chỉ là trong quá trình bào chế loại thuốc này có một chút nguy hiểm thôi. Một nhà giả kim thuật^[1] người Phổ tên là Cordus lúc pha trộn cồn và acid sulfuric đậm đặc kèm thêm nhiệt độ cao nên đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, sau khi ông ta tỉnh dậy từ cơn hôn mê, đã gọi phát minh này là “acid sulfuric ngọt ngào”. Tôi vừa làm thí nghiệm trên động vật lại vừa thông qua việc gửi thư qua lại vài lần với thầy giáo, chứng minh được rằng dùng nó trong việc gây mê thực sự rất hiệu quả”.

[1] Giả kim thuật (alchemy) đã có lịch sử hàng mấy nghìn năm. Nó là tiền thân của môn hóa học cận đại và có ảnh hưởng sâu sắc đến khoa học kỹ thuật thời cổ cũng như đời sống loài người. Mục đích của giả kim thuật là nghiên cứu phương pháp biến đổi các kim loại thường như chì thành các kim loại quý như vàng hoặc phương pháp luyện thuốc trường sinh bất tử. Giả kim thuật sử dụng quan điểm của Aristoteles làm cơ sở lý thuyết: Có thể chuyển hóa được chất này thành một chất khác, kim loại này thành kim loại khác. Giả kim thuật của người Trung Quốc khác hẳn với giả kim thuật của người Hy Lạp. Trong khi người Hy Lạp cố biến kim loại thường thành vàng thì người

Trung Quốc cố tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão. Vì thế, giả kim thuật Trung Quốc có tên gọi là luyện đan, dựa trên cơ sở học thuyết thần tiên.

“Tôi nhớ lần trước khi nhắc đến những người làm nghề ‘Giả kim thuật’ này, cậu đã dùng cụm từ ‘bọn lừa đảo thần kinh ngu si hoang tưởng’ mà”. Hayreddin nhướn nhướn mày, thể hiện sự nghi ngờ cực lớn với thứ được gọi là thuốc mê kiểu mới này: “Tại sao không dùng nha phiến? Trên thuyền, cậu vẫn dùng nha phiến đấy thôi, hơn nữa từ châu Âu đến Ottoman, tất cả các bác sĩ đều tin dùng quả cây anh túc còn gì.”

“Không thể trách tôi được, tôi luôn muốn thử nghiệm những phát minh mới mà, nhưng bọn chúng hề cứ gặp lửa là phát nổ, ngộ nhờ gây ra vụ cháy nho nhỏ nào đó trên thuyền, ngài lại chả kinh ngạc đến há hốc mồm ra ấy chứ”. Victor xòe tay nhún vai với vẻ rất ngây thơ, giống như tất cả đều là lỗi của thuyền trưởng.

“Thêm nữa nha phiến chỉ có thể khiến người ta chìm vào trạng thái nửa hôn mê mà thôi, thời gian hiệu quả không đủ dài. Cắt cụt tứ chi mười phút là đủ, nhưng cuộc phẫu thuật cho con nhỏ khốn kiếp này cần phải kéo dài chỉ ít là bốn, năm tiếng, cứ thử nghĩ đến việc nửa chừng tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng cơ thể mình bị cắt xẻ giống như tiêu bản mà xem!”.

Nick nuốt nước bọt, sắc mặt lại càng nhợt nhạt hơn.

“Đương nhiên, giai đoạn hậu phẫu, tôi sẽ cho con nhỏ đó một ít nha phiến để giảm đau, nhưng vấn đề liên quan đến thuốc gây mê, tôi kiên trì sử dụng acid sulfuric ngọt ngào”. Victor tự tin nói.

Sau khi anh chàng bác sĩ đi rồi, Nick mới lộ ra vẻ do dự hiếm thấy:

“Không biết có phải do tôi ảo giác không, lúc Victor nhắc đến vụ nổ, hai mắt phẫn kích sáng lên giống như đang phóng hỏa đốt nhà vậy”.

“Em không nhìn lầm đâu, mức độ nguy hiểm từ những sở thích cá nhân của Victor hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài của cậu ta. Năm đó vừa gia nhập đội thuyền chưa đầy một tuần, cậu ta đã làm nổ tung một lỗ trên thân thuyền. Tôi tịch thu tất cả những khí cụ thí nghiệm, hàng ngày ngoại trừ cho cậu ta nửa cây nến để đọc sách ra, ngay cả mỡ lợn cũng không để cậu ta đụng tay vào”. Hayreddin nói.

Nick há hốc miệng, không thốt nổi lên lời.

“Sao, sợ rồi à?”.

“Tôi, tôi hơi sợ anh ấy sẽ biến tôi thành quái vật...”

“Muốn đổi ý không?”.

“... Không”. Nick nghiêng răng nói: “Dù làm quái vật cũng phải làm còn có thể chạy nhảy được”.

Những thứ Victor cần đều đã có đầy đủ: Những tấm thép y tế được rèn từ phôi thép Wootz đắt tiền, loại thuốc gây mê kiểu mới đây tính nguy hiểm, một căn phòng lớn đầy đủ ánh sáng, và thêm một thứ quan trọng nhất: chính là một ngày đẹp trời ánh nắng rực rỡ.

Nick trần trụi nằm bên dưới lớp vải trắng, tim đập loạn nhịp thành thịch.

Từ mái vòm thủy tinh cho đến sàn nhà khảm đá của căn phòng dùng làm phòng phẫu thuật đều được cọ rửa rất nhiều lần, bốn người tham gia vào cuộc phẫu thuật đều phải tiến hành khử trùng nghiêm ngặt. Đã từng trải qua những lần thí nghiệm và luyện tập kéo dài thường xuyên, đôi bàn tay đẹp đẽ trường kỳ bị ngâm trong cồn của Victor trở nên nhăn nheo trắng bệch. Khoảnh khắc đứng bên bàn phẫu thuật, anh ta cảm thấy máu trong người đang lặng yên bùng cháy.

“Đây là Werner trợ thủ của tôi. Tuy rằng trước giờ tôi luôn thích hoàn thành công việc độc lập, nhưng để an toàn, hôm nay đã mời thêm một người nữa đến”. Victor chỉ chỉ vào một cậu bé Thổ Nhĩ Kỳ tầm mười sáu mười bảy tuổi, đầu quấn khăn: “Trong Học viện Y khoa chỉ có duy nhất cậu học sinh này tay chân nhanh nhẹn, không bao giờ nôn những thứ chứa trong dạ dày lên vết thương của bệnh nhân”.

Những người quen thân với Victor đều biết, câu nói cay nghiệt này đã là lời bình luận đánh giá cao nhất của anh ta rồi.

“Thưa, thưa ngài? Tôi không biết là sẽ có người đứng bên cạnh quan sát...” Cậu trợ thủ liếc nhanh một cái về phía Hayreddin, nỗi sợ hãi hòa với sự căng thẳng khiến trán cậu ta vã hết cả mồ hôi. Phụ nữ trong những gia đình quý tộc ngay cả khuôn mặt cũng không được để cho người đàn ông lạ nhìn

thấy, càng đừng nói đến các bộ phận khác trên cơ thể. Sau khi hiểu rõ thân phận của gia chủ, mức độ lo lắng càng nâng lên nấc an toàn sinh mạng.

“Nói chung thì tôi là người không bao giờ để cho người nhà bước chân vào phòng phẫu thuật, nhưng nếu nửa chừng thuốc gây mê hết tác dụng, có thể giữ chặt con nhóc do tình tình nuôi lớn này, thực sự chẳng có mấy người đâu.” Victor mất hết kiên nhẫn nói: “Nếu cậu để tâm đến chuyện trần trường của bệnh nhân, tôi có thể nói với cậu rằng, cô ấy và người nhà của cô ấy chẳng may mảy để ý gì đâu, cậu không cần phải lo lắng đến chuyện sau khi phẫu thuật xong sẽ bị móc mắt hay cắt lưỡi”.

“Cứ làm những chuyện cậu nên làm đi”. Hayreddin nhìn cậu bé nói.

Werner hít một hơi thật sâu, thấy bình tĩnh hơn nhiều.

“Tôi cảm thấy mặt trời chói mắt quá”. Trên đỉnh đầu Nick là mái nhà bằng kính, cường độ ánh sáng mạnh đến nỗi cho dù đã nhắm mắt lại rồi vẫn thấy rất sáng. Để tránh cho loại acid sulfuric ngọt ngào này phát nổ, bên trong căn phòng không đốt chậu lửa, thân thể trần truồng nằm ở nơi trắng xóa thế này, nàng cảm nhận được hơi giá khiến nàng dựng hết cả tóc gáy.

Cậu trợ lý chỉnh lại gối, để đầu Nick ngửa ra sau, để phòng sau khi ngừng gây mê đầu lưỡi thả lỏng gây tắc khí quản. Victor che kín mũi miệng, cẩn thận để một ít thuốc mê vào cuộn vải nhỏ rồi đặt nó ở phía trước mũi Nick.

“Cô sẽ ngay lập tức không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, nào, dùng sức hít một hơi đi.”

Dung môi có mùi cồn nhàn nhạt, sau vài phút, Nick cảm thấy tầm mắt trở nên mờ mịt, tay chân mềm nhũn, tinh thần rơi vào trạng thái mơ màng. Và cảm giác sợ hãi bất lực, chỉ có thể mặc cho người khác mổ xẻ cũng lập tức trào lên từ tận đáy lòng.

“Thuyền trưởng?” Nàng ra sức động đậy đầu ngón tay đang tê dại.

“Tôi ở đây”. Hayreddin nắm chặt lấy bàn tay nàng: “Đừng sợ, tôi sẽ luôn ở đây mà.”

Ngay sau đó, Nick thật sự không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, Victor đặt chiếc khăn tẩm thuốc mê cạnh mũi và miệng nàng, dùng một tấm vải trắng phủ lên mặt nàng.

Một vùng tối đen.

Giới hạn giữa thời gian và không gian đều rất mơ hồ, không biết đã trải qua một phút hay một vạn năm, trong cơn hoang mang, dường như Nick đã nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ: Bầu trời tối đen và đại dương tối đen, chỉ có vòng thái dương đỏ rực rỡ lơ lửng trên cao. Nó không thuần khiết đến chói mắt như ánh mặt trời lúc ban ngày, mà lại tràn đầy năng lượng và nguồn nhiệt nóng bỏng. Nó dùng thứ ánh sáng đỏ rực như máu mở toang màn đêm tối tăm, ngọn lửa hùng hực đốt cháy hết mọi thứ ngáng đường nó.

Hải Yêu lưng mang theo lưỡi hái sắp sửa nhảy lên thuyền của kẻ địch. Nick không mấy may run sợ, vì nàng biết hẳn sẽ luôn đứng ở phía sau nàng, giống như biết rằng vòng thái dương trong đêm tối sẽ vĩnh viễn không bao giờ lặn.

“Không có bất kỳ một vật, một việc gì có thể ngăn cản được con, trong màn đêm tối tăm trước mặt là những thi thể xếp thành đống, mổ xẻ chân tay, lột da, tất cả đều rất đáng sợ; nhưng không cách nào có thể ngăn cản được con, con sở hữu kỹ năng vẽ tranh, ngón tay linh hoạt khéo léo và lòng hiếu kỳ vô tận, con cũng không thiếu sự cần cù siêng năng và nỗ lực cố gắng. Con đã từng phân tích các mô khí quản, phân tách mạch máu và những tảng thịt với dây thần kinh xung quanh cực nhỏ rồi, ngoại trừ sự chảy máu đến từ những mao mạch nhỏ không đáng kể ra, chúng hầu như không gây ra bất kỳ thương tổn nào. Khi con ôm tất cả những kiến thức và kinh nghiệm của mình, đối mặt với người bệnh thực sự khao khát được sống, che đi khuôn mặt của người đó như vậy, sẽ giống như con đang đối mặt với một xác chết, con sẽ có được sự bình tĩnh và lý trí rất lớn. Con của lúc ấy, có thể không chế được sự sống và cái chết”.

Victor không có tinh thần và sức lực đâu để nhớ lại những lời thầy giáo đã từng nói, anh ta đã hoàn toàn chìm sâu vào cảnh giới vượt xa khỏi chuyện sinh tử. Trong thế giới ấy không có cảm giác ngăn ngại do dự do tình cảm gây nên, cũng không có nỗi e dè sợ hãi vì cuộc phẫu thuật sẽ thất bại. Ở đó, chỉ có sự cắt mổ, chia tách, và sửa chữa một cách nhanh chóng và hoàn mỹ nhất mà thôi.

Trong mắt của Hayreddin, chàng thanh niên vụng về hoặc thường xuyên ngã sấp mặt trên boong thuyền, hoặc đánh rơi kính viễn vọng đắt tiền xuống dưới biển trở nên sắc bén giống con dao phẫu thuật bên cạnh. Bất luận là máu tươi đang chảy, hay phần xương trắng đều lộ ra ngoài, đều không cách nào khiến tâm trạng lạnh lùng bình tĩnh của người này mấy may dao động.

Chữa khỏi cho nàng đi. Vùi thanh thép vào sâu tận trong xương, sửa lại long cốt cho nàng ấy, nâng cột buồm đã bị gãy của nàng ấy lên, đặt bánh lái của nàng ấy về với đúng vị trí của nó đi.

Chữa khỏi cho nàng đi. Chiến thuyền vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ ấy, những cánh buồm trắng ấy nên vĩnh viễn được giương cao trên mặt biển!

Lúc thần trí của Nick khôi phục lại được sự tỉnh táo, nàng nghe thấy hai giọng nói quen thuộc đang nói chuyện với nhau. Tiếng nói ấy vừa nhanh lại vừa nhẹ, tựa hồ như đi một nơi rất xa phiêu diêu bay tới, mơ hồ loáng thoáng nghe không rõ.

“... Xảy ra chuyện gì vậy, cô ấy nên tỉnh từ lâu rồi mới phải chứ, tôi đã nói là cái thứ acid sulfuric ngọt ngào đó không đáng tin rồi...”

“... Bất kể là dùng loại thuốc gì, gây mê cũng vẫn là một quá trình rất nguy hiểm. Ngủ rồi có thể không bao giờ tỉnh dậy nữa, hoặc có tỉnh dậy thì sau này cũng trở nên ngớ ngẩn, những trường hợp kiểu này không phải ngài đã nhìn thấy quá nhiều rồi đó sao?”

Tiếng tranh luận càng lúc càng to, cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, Nick rất muốn mở miệng chen ngang, chứng minh bản thân không bị biến thành kẻ ngớ ngẩn, nhưng cảm giác tê liệt và chóng mặt quá mạnh khiến nàng ngay cả nhấc mí mắt lên cũng không thể. Nick tiếp tục ra sức giãy giụa, cố gắng thử động đậy những bộ phận khác trên cơ thể, hoặc phát ra âm thanh be bé gì đó.

“Sớm biết sẽ thế này, thì chỉ bằng dùng cách bán địa mỗi khi thiếu thốn thuốc men còn hơn, cứ lấy dây thừng trói chặt vào là xong...”.

“Gây mê là điều cần thiết, không giống như phẫu thuật cưa tay chân, dưới tình trạng cơ thịt căng thẳng run rẩy, tôi không thể nào tránh không đụng đến mạch máu và các dây thần kinh được!”.

“Cậu có chắc là không dùng quá nhiều thuốc gây mê không đấy?”.

“Tất nhiên là tôi đã làm rất nhiều những thí nghiệm kiểm tra nồng độ thuốc rồi... nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc ai mới là bác sĩ ở đây hả? Tại sao tôi lại phải chịu đựng sự truy hỏi giống như đang thẩm vấn thế này hả?”.

“Thí nghiệm? Chỉ dựa vào mấy con khí và tinh tinh của cậu? Nếu cô ấy giống như hai loại động vật đó, giờ nên tỉnh dậy lè nhèo kêu đói rồi mới phải!”

Đúng vào lúc đó, Nick vật lộn hồi lâu cuối cùng cũng giành lại được quyền kiểm soát cơ thể, nàng gắng gượng tách hai cánh môi ra, nhẹ nhàng rên một lên tiếng:

“Thuyền trưởng...”

Trong nháy mắt, toàn bộ âm thanh đều im bật, Nick cảm giác có người chạm vào mặt mình. Nàng hít một hơi thật sâu, dùng toàn bộ sức lực nâng mí mắt lên. Hayreddin là người đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của nàng, trong đôi mắt màu xanh lam mệt mỏi tràn đầy vẻ sung sướng kinh ngạc.

“Khốn kiếp, con nhóc khốn kiếp em quả nhiên là khi!”.

“Tôi... Tôi...” Cái đầu nhỏ của Nick đang mãi vớt vát đứng từ ngữ đang chạy loạn trong đầu, cố gắng ghép chúng lại thành một câu hoàn chỉnh, nhưng nhất thời không thành công.

“Tránh ra, tránh ra!” Victor chen lên, lắc lắc tay trước mắt nàng: “Nhìn thấy gì không?”

Ánh mắt Nick di chuyển chậm chạp.

“Được rồi, bây giờ tập trung hết sức lực trả lời một vấn đề nhé, hiện giờ cô gửi bao nhiêu tiền ở chỗ Sư Tử Đỏ? À, bao nhiêu vàng chứ?”

Vàng ư?

Những từ ngữ quan trọng nhất lượn lờ xung quanh sáng lên lấp lánh, tư duy hỗn loạn giống như đồng len được guồng sợi gỡ rối, từng sợi từng sợi nhanh chóng cuốn lại với nhau. Chỉ suy nghĩ chưa đến ba giây, mồm miệng Nick đã trả lời rất rõ ràng: “Hai trăm bốn mươi một đồng lẻ năm xu!”.

Trí nhớ ngoan cố của Nick khiến hai người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, vừa thấy yên tâm lại vừa thấy bất lực.

“Đầu óc chưa bị hỏng, điều này chứng minh ca phẫu thuật đã thành công?” Hayreddin hỏi.

“Chỉ có thể nói là tỉ lệ sống đã được nâng lên, sau đó thuốc gây mê sẽ từ từ hết tác dụng, khảo nghiệm vẫn còn ở phía sau”. Victor vung tay múa bút viết vào cuốn sổ ghi chú chữa bệnh.

Sự chú ý của Nick đã được kéo trở lại khung cảnh xung quanh. Nàng để ý thấy mình đã không còn ở trong căn phòng có luồng ánh sáng chói mắt kia nữa, mà đã quay về phòng ngủ ấm áp mờ tối, được bọc kín trong đồng vải băng và chăn y như một con nhộng.

“Tôi... sao, phần dưới lại ướt nhoét thế này. ... giống như đang nằm trên một vũng nước ấm...”

“Loại thuốc mới của Victor quá mạnh nên em có hơi mất khống chế.” Hayreddin nở nụ cười ôn hòa nói.

“Mức độ gây mê bình thường sẽ gây ra sự mất kiểm soát, có hơn thế thì cũng quá đổi bình thường, chẳng có gì đáng nói.” Victor đẩy mắt kính, nói với Nick bằng thái độ như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc là, ngài thuyền trưởng cứ ra khỏi cửa là có tới mười sáu thị vệ vây quanh, ấy thế mà lại vô cùng lão luyện trong chuyện thay tã.”

Cái mà anh chàng bác sĩ gọi là “khảo nghiệm vẫn còn ở phía sau” đã tới rất nhanh.

Công dụng của thuốc gây mê hết dần, mấy giờ đầu miệng vết thương chỉ hơi tê ngứa, rất nhanh sau đó, phản ứng nho nhỏ ấy phát triển thành cơn đau đốn toàn thân, tác dụng trấn tĩnh của mười hai ounce^[1] dung dịch nha phiến pha cồn thuốc dường như chỉ duy trì được trong quãng thời gian ngắn ngủi năm giây, sau đó lại là sự giãy vò dài vô tận. Nick nghiêng răng cầm cự được qua ngày đầu tiên, nhưng đến ngày thứ hai, thứ ba, cơn đau giống như đám ma quỷ vừa độc ác đến cùng cực lại vừa không biết mệt mỏi, không mấy may có dấu hiệu rời đi.

[1] Mười hai ounce tương đương với 327 gram.

Cảm giác đau đốn tựa như bị ngọn lửa dưới địa ngục nướng chín, như bị vô số những con quỷ đói khát khoan vào cơ thể, dùng cây giũa thép ép từng chút từng chút một đến tận xương, đổ dầu sôi luộc chín thịt trên cơ thể, lại lột từng miếng da trên đồng máu thịt xuống. Loại tra tấn này thậm chí còn thâm kinh khủng hơn hết thảy những nỗi đau đốn nàng đã từng phải chịu đựng, vốn dĩ tưởng rằng đã đến cực hạn, nhưng ai ngờ mỗi phút trôi qua, cơn đau lại càng tăng lên một mức độ mới.

Hayreddin thức trắng đêm ở bên cạnh trông chừng Nick, để mặc nàng cào cánh tay và mu bàn tay mình đến nổi máu tươi chảy đầm đìa. Hắn dùng giọng nói bình tĩnh dịu dàng an ủi vỗ về nàng, không ngừng vuốt ngược mái tóc của nàng ra sau đầu, vì cho dù chỉ là một sợi tóc dính lên khuôn mặt ẩm ướt của Nick thôi, cũng khiến nàng trong cơn đau điên dại giật tung toàn bộ những sợi tóc đó.

Việc tăng thêm mười lăm pound mà anh chàng bác sĩ yêu cầu trước đó có thể nói là vô cùng có tầm nhìn xa, vì ngay cả nước Nick cũng chẳng thể nuốt được, tốc độ tiêu tụy dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Nàng khẩn thiết xin Victor cho thêm chút nha phiến, nhưng mỗi lần yêu cầu đều bị bác bỏ thẳng thừng. Theo lời của anh chàng bác sĩ, tất cả những loại thuốc giảm đau đều là món quà của quỷ dữ, anh ta không thể để nàng đang ở trong tình trạng vết thương chưa lành hẳn lại mắc thêm chứng bệnh nghiện nha phiến không thể cai được.

Ngày thứ ba, Nick bắt đầu lên cơn sốt, cuối cùng thời khắc nguy hiểm nhất đã đến, nếu như cơn sốt không hạ, chứng tỏ bên trong vết thương đã bắt đầu xuất hiện viêm nhiễm, rất có khả năng sẽ nhanh chóng tử vong vì nhiễm trùng máu. Khuôn mặt Nick đầm nước mắt, thân thể căng cứng ưỡn thành

hình vòng cung đầy đau đớn trên giường, Hayreddin đè chặt lấy bà vai nàng, sống chết ấn nàng xuống giường. Đến nước này, Victor cũng chỉ còn cách trông chờ vào sức sống của chính bản thân nàng trong vô vọng mà thôi.

Nước mắt chảy xuống cổ họng khiến Nick bật ra những cơn ho khan, nhưng lại vì động chạm đến vết thương nên cả người run rẩy, nàng liều mạng tóm chặt lấy cánh tay Hayreddin, giống như đang nắm cọng rơm cứu mạng.

“Thất bại rồi? Hay là cắt đi? Bọn chúng đang cháy, đang bốc cháy.... thuyền trưởng, thuyền trưởng...”. Nước mắt rơi vào tai, Nick lẩm bẩm nói năng lộn xộn.

“Tôi ở ngay đây, không đi đâu hết. Sau phẫu thuật thường sẽ lên cơn sốt, em đừng nghĩ lung tung, nhắm mắt lại cố ngủ một lát đi”.

“Nó lại cháy nữa rồi, nó vẫn luôn nguyên rủa tôi...”. Nick đột nhiên buông tay ra, tóm chặt lấy ngực mình, roẹt một tiếng, chiếc áo đang mặc rách toạc, móng tay của nàng để lại những vết máu ghê người trên ngôi sao sáu cánh được in bằng sắt nung trước ngực: “Bảo Victor cắt bỏ chúng đi! Mọi chúng ra đi! Tôi không chịu nổi nữa rồi! Chúng đang nguyên rủa tôi, mỗi lần nhìn thấy tôi sống tốt hơn một chút, bọn chúng sẽ nguyên rủa tôi mất đi hết thảy!”.

Hayreddin nhanh chóng giữ chặt lấy cổ tay nàng, ngăn nàng không tiếp tục làm hại mình.

Anh chàng bác sĩ sợ nhảy dựng lên: “Cô nói vợ vẫn cái gì thế? Chỉ là vết sẹo cũ thôi mà! Cô sốt đến mù mị rồi à?!”.

“Không phải, không phải đâu, tôi chưa bao giờ nói với mọi người... gã mục sư đó, lúc ông ta đóng dấu nung lên người tôi, ông ta nói, ông ta nói với tôi rằng: ‘Dấu nung của Satan này sẽ đi theo người, người sẽ bị Chúa ruồng bỏ. Sau khi chết không thể lên thiên đường, khi còn sống sẽ phải chịu đựng ngọn lửa như thiêu như đốt của địa ngục. Ăn không đủ no, áo không đủ mặc, lang thang không nhà không cửa, thân phận hèn mạt, vĩnh viễn không được sống những tháng ngày yên ổn’. Sau đó, sau đó ông ta đã bảo tất cả mọi người nhổ nước bọt lên người tôi...”.

Ảo giác do sốt cao cùng những cơn đau đớn dữ dội léo dài liên tiếp mấy ngày liền đã đánh bại nàng, hốc mắt Nick ầng ậc nước, nỗi sợ hãi ẩn giấu từ thuở bé tuôn trào: “Những lời nguyên rủa đó đã ứng

nghiệm thật rồi, mỗi lần thoát nhìn có chút chuyển biến, chỉ nháy mắt tôi sẽ mất đi tất cả... lần nào cũng như vậy, lần nào cũng như vậy hết... những vị khách đối xử tốt với tôi sẽ chết rất nhanh hoặc vứt bỏ tôi, luôn luôn ăn không no, luôn luôn ngủ không yên, luôn luôn bị đánh... mỗi lần tôi cảm thấy đã đau đớn đến cực hạn rồi, thì vẫn có những giây vò còn kinh khủng hơn ở phía sau chờ đợi tôi...”

Hayreddin cúi người hôn lên những giọt lệ của nàng, dùng lực từng chút từng chút một vuốt ve mái tóc nàng: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi không bao giờ tin có thần linh tồn tại, những đau đớn khổ sở em phải chịu đều là do người khác đem đến cho em, không phải điều gì khác.”

Victor tiếp lời: “Nếu có, thì hẳn ta cũng chỉ là một tên khốn thích khoanh tay đứng nhìn mà thôi. Có thể nhẫn tâm nguyện rửa một đứa trẻ những điều độc ác như vậy, sao cô lại có thể tin những lời từ kẻ phát ngôn khốn khiếp đó?”

Nick ghen ngào nói: “Tôi thà rằng tin đó là giả, nhưng, nhưng tất cả những gì ông ta nói đều trở thành hiện thực rồi...”

“Nếu muốn, tôi có thể khiến một kẻ phải chịu đựng đau khổ, cũng có thể khiến hẳn cảm thấy mình như bị cả thế giới ruồng bỏ. Giết chết người thân của hẳn, ám hại tất cả những người đối xử tốt với hẳn, xua đuổi hẳn giống như xua đuổi một con chó lang thang, khiến hẳn tin rằng toàn bộ số mệnh của hẳn đều bị ma quỷ nguyện rửa”. Hai tay Hayreddin giữ lấy khuôn mặt Nick, nhìn đắm đắm vào mắt nàng lớn tiếng nói: “Bọn chúng chỉ muốn ép em phát điên thôi! Nhưng tất cả đều là vô ích, em chưa bao giờ nhận thua, tiền vàng, anh em, danh dự, hết thảy những gì em có đều do bản thân em liều mạng giành lấy, không phải sao?”.

“Nhưng, nhưng tôi sợ, sợ những lời nguyện rửa ấy là thật, lỡ như là thật, vậy thì mọi thứ sẽ lại biến mất...”

“Được rồi, hãy coi như nó đã từng có đôi chút hiệu quả đáng ghê tởm đó đi”. Hayreddin áp lòng bàn tay lên dấu ấn bằng sắt nung trước ngực nàng, trịnh trọng nói:

“Hiện giờ tôi tuyên bố, thứ này đã hoàn toàn không còn hiệu lực, nó sẽ không còn bất kỳ tác dụng gì đối với em nữa. Từ nay trở đi, em sẽ có một cuộc sống may mắn, khỏe mạnh, no đủ, vui vẻ, trường thọ, hết thảy những phúc phận muốn có trên thế gian này đều sẽ rơi xuống đầu em”.

“Amen”. Victor khẽ mỉm cười bổ sung.

Nick nghi ngờ liếc nhìn cả hai người bọn họ.

Hayreddin cũng cười nói: “VẬY, em sẽ tin tôi – Barbarossa Hayreddin, nguyên soái của Ottoman, Vua cướp biển, chủ nhân phía Đông Tây Địa Trung Hải, hay tin gã giáo sĩ nhà quê mồm miệng phun toàn những thứ vớ vẩn kia?”.

Giọng nói của hắn chứa đầy vẻ uy nghiêm, trong ánh mắt hắn là vẻ tự tin kiên định không gì lay chuyển được. Nick cảm nhận được một luồng dũng khí từ từ dâng lên trong trái tim, nòng tín nhiệm hắn, ý lại và sùng bái hắn, thứ tình cảm mãnh liệt ấy hòa tan nỗi sợ hãi từ những lời nguyên.

“Nhưng thực sự rất đau, rất rất đau, đợi sau khi chết xuống địa ngục rồi, có phải tôi sẽ còn gặp phải sự giày vò kinh khủng hơn đúng không?”.

“Bé con, chúng ta đều sẽ xuống địa ngục, có lẽ anh chàng bác sĩ sẽ là ngoại lệ...”

Victor bất mãn hừ một tiếng.

“Nói nhỏ cho em biết một bí mật,” Hayreddin khẽ nói: “Nhân gian chính là địa ngục. Thế giới sau khi chết chẳng qua cũng chỉ là nhiều hơn một đồng lửa diêm sinh thôi mà, không khác gì khoang pháo cả”.

“Thật không?”

“Thật. Dựa vào tuổi tác mà nói, nhất định tôi sẽ đi trước em, đến lúc đó, tôi sẽ cùng Ilyas đánh chiếm một thiên hạ khác, đợi em tới tìm tôi”. Hắn nói bằng thái độ của một bậc quân vương.

Trước mặt Nick dường như lại xuất hiện những cảnh tượng nhìn thấy lúc hôn mê: Mặt biển tối đen không một tia sáng, vàng mặt trời đỏ tươi như máu vĩnh viễn không bao giờ lặn.

Thì ra là như vậy.

Vẻ âm u tan đi, Nick cảm thấy gánh nặng suốt nhiều năm qua trên ngực mình cuối cùng đã trở nên nhẹ bẫng, hơi ấm tràn đến toàn bộ cơ thể, giống như được rửa tội một lần nữa. Khuôn mặt vẫn

vương đầy nước mắt của nàng nặn ra một nụ cười méo xệch:

“Đến lúc ấy, ngài sẽ giữ lại một chức vụ tốt cho tôi chứ, thuyền trưởng?”.

“Đương nhiên rồi, bé con ạ”. Hayreddin dịu dàng hôn lên trán nàng: “Ở dưới địa ngục, tôi sẽ giữ lại một vị trí tiền lương cao nhất, còn có cả một phòng riêng cho em nữa. Tất cả những kẻ ngạo mạn, bất công, dối trá tàn nhẫn sẽ phải khóc lóc cầu xin sự tha thứ trước mặt chúng ta. Giờ thì nhắm mắt lại, cố ngủ một giấc đi nhé”.

“Tôi có thể ăn một cục kẹo không?” Nick nài nỉ nói: “Miệng tôi chẳng nếm được vị gì ngoài vị đắng”.

“Khi đang bị sốt ăn đường sẽ bị ho đấy.” Victor vừa dứt lời, ánh mắt Nick liền lộ vẻ thất vọng.

Hayreddin nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng, có lẽ hôm nay sẽ có một ngoại lệ”.

Hắn đi ra, nhanh chóng mang về một cục kẹo hạnh nhân cứng, lột vỏ rồi đút vào miệng nàng.

“Ngon thật, rất ngọt...”

Có được lời hứa và sự vỗ về an ủi của cục kẹo, Nick cảm thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ. Miệng nàng ngậm cục kẹo, mặt vương nước mắt, chìm vào giấc ngủ.

Chương 18: Một đồng tiền vàng

Trong thời gian Hải Yêu tỉnh dưỡng hồi phục sức khỏe, Địa Trung Hải đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Việc thứ nhất, vua Charles, anh trai ruột của nàng đã đánh bại vua Pháp, được chọn làm hoàng đế của đế quốc La Mã thần thánh. Thế lực của gia tộc Habsburg như mặt trời giữa trưa, chiếm hơn một nửa châu Âu, bao vây khắp trong ngoài quốc thổ nước Pháp. Vua Pháp Francois I không thể không tìm kiếm sự giúp đỡ từ thế giới Hồi giáo, những bức thư liên minh vượt Địa Trung Hải, gửi đến hoàng cung đế quốc Ottoman.

Việc thứ hai, Vua cướp biển đã gặp thất bại đầu tiên trong đời.

Quá trình sự việc là thế này, khi Hayreddin dừng chân ở Istanbul mưa gió sầm sì liên miên, tiến hành đủ các loại giao thiệp với những thế lực phức tạp trong cung đình thì vị nguyên soái hải quân Tây Ban Nha mới được thăng chức, Andrea Doria đã liên tiếp chiếm được hai cứ điểm quan trọng - Lepanto và Kelon, thừa thắng xông lên tiến thẳng đến Tunisia ở Bắc Phi.

Để giữ lại bến cảng quan trọng này, Suleiman Đại đế đã phái Hayreddin xuất trận. Kết quả nằm ngoài dự đoán: Những con thuyền lớn của Andrea Doria chở đầy những quân đoàn bộ binh Tây Ban Nha, sau khi đổ bộ lên bờ liền quay ngược lại đột phá tuyến phòng ngự yếu ớt trên biển, hai cánh quân trên bờ và dưới biển giáp công Tunisia. Thời điểm Hayreddin xuất phát thì đã quá muộn, không thành công trong việc chặn đứng lực quân Tây Ban Nha đổ bộ lên bờ, mà mọi người đều biết, sở trường của Vua cướp biển không phải là lục chiến, trên thuyền lại không mang theo bộ binh, vì thế sau khi đại cục đã định, Hayreddin không tiếp tục lãng phí đạn pháo nữa, dứt khoát dẹp đường quay về.

Tunisia rơi vào tay giặc đã gây chấn động đến triều đình, nó là điểm giao giới của Đông Tây Địa Trung Hải, lại thêm việc mất Lepanto và Kelon, tuyến đường Tây tiến trên biển của Ottoman hoàn toàn bị phong tỏa. Nguyên nhân thất bại đã quá rõ ràng: Istanbul cách chiến trường quá xa, còn Hayreddin lại không có được sự hỗ trợ của lục quân. Nhưng chiếu theo thông lệ quân sự, bất luận là vì nguyên nhân gì, hãn đều phải chịu trách nhiệm về sự thất bại của chiến dịch. Thêm vào đó, đối phương còn nhân cơ hội bôi nhọ phi báng, khiến cuộc họp của triều đình sôi lên sùng sục, Hayreddin phải hứng chịu những lời chỉ trích và quở trách trước giờ chưa từng có.

Suleiman cũng không hoa mắt ù tai đến độ không phân biệt được thị phi, ông ta dựa vào một danh ngôn làm hòa giải trung lập: Bầu trời là lĩnh vực của hùng ưng, chỉ có kẻ tầm thường mới cưỡng ép nó xuống biển bắt cá mà thôi. Kết quả, nguyên soái hải quân chỉ bị trừ nửa năm bổng lộc qua loa cho xong chuyện. Nhưng với thỉnh cầu xin được quay về Algiers của Hayreddin, Suleiman lại tỏ ý cần thương thảo thêm với các vị đại thần. Suy cho cùng, hãn đâu có đơn độc quay trở về cứ điểm Bắc Phi, mà sẽ dẫn theo một số lượng lớn hải quân và thuyền chiến.

Chuyển tới dinh thự của nguyên soái.

Những bước chân đầu tiên của mùa xuân khiến cây cối thay đổi, những đóa dạ lan kéo dài thành từng chùm từng chùm rất đáng yêu, tulip và những nụ hoa hồng đầy đặn chắc mẩy, ngoại trừ một số

loài chim cảnh thường chết một cách bất ngờ ra, khu vườn Bách này tràn trề sức sống.

Trong khu vực có ánh nắng mặt trời trên hành lang, một người đàn ông tóc đỏ đang dựa vào ghế uống cà phê. Cặp chân dài vắt chéo lên nhau, đôi ủng nhẹ nhàng gõ nhịp, nhìn từ thái độ đến dáng vẻ ung dung thoải mái đó, có thể thấy hẳn hoàn toàn không buồn bã chút nào về việc bị phạt đóng cửa suy ngẫm những việc đã qua, ngược lại còn tranh thủ cơ hội này để hưởng thụ ngày nghỉ. Hai người bên cạnh lại mang theo dáng vẻ bận rộn vội vàng.

“Tháo cái đồng vải băng bó cứng quèo này ra rồi, tôi có thể đi lại được không?” Nick nhìn Victor bằng ánh mắt háo hức chờ đợi, anh chàng bác sĩ đang dùng kéo và vật cố định tiến hành cuộc chiến cuối cùng. Đây là loại kỹ thuật mới hẳn học được từ khoa ngoại của Học viện Y khoa ở đế đô, sau khi phơi những băng vải đã được thấm ướm dung dịch thạch cao cho se lại xong, chúng sẽ trở thành những băng vải thạch cao có hiệu quả tốt hơn hẳn nẹp cố định.

“Đương nhiên là không thể, tuy rằng xương của cô đa phần đã liền lại, nhưng vẫn chưa đủ chắc khỏe, hướng hồ suốt một thời gian dài không dùng đến cơ bắp, cánh tay và chân cần có một khoảng thời gian để thích ứng với những công việc ngày xưa”.

“Làm gì còn cơ bắp nào nữa đâu”. Nick ủ rũ nói: “Giờ tôi giống như một con sâu bướm mềm oặt, trắng toát”.

“Bất kỳ ai nằm liệt giường suốt nửa năm, cơ bắp cũng đều biến mất hết, sau này sẽ có cơ hội luyện tập lại, em vội gì chứ”. Hayreddin an ủi nàng.

Victor lập tức cảnh giác: “Này này! Trước khi tôi nói ‘có thể’, hai người không được phép vạch ra kế hoạch rèn luyện thái quá nào đâu đấy! Dùng lực quá mạnh những chỗ xương vừa liền lại sẽ nứt vỡ giống như những chiếc bánh quy khô vừa ra lò!”.

“Tôi có thể bắt đầu luyện từ phần bụng trước, chỗ đó không có xương”. Nick véo bụng dưới nói. Thiếu vận động và chế độ ăn uống thừa dinh dưỡng đã tạo thành một lớp thịt mềm mại xung quanh phần eo của nàng.

Hayreddin bật cười khe khẽ: “Thật đáng tiếc, cảm giác khi sờ tay vào đó rất dễ chịu.”

“Nếu như có cách gì đó chuyển chúng lên trên, rồi ra hết đấng trước thì đúng là hoàn hảo...” Nick hóp bụng ưỡn ngực, gắng sức làm ra những chuyện không thực tế.

“Cho tôi xin, lúc hai người nói chuyện có thể coi tôi là người ngoài được không?” Victor nổi câu nói: “Bỏ cuộc đi! Phẫu thuật độn ngực phải qua thêm năm trăm năm nữa mới có thể thực hiện được!”.

Khuôn mặt Nick lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Victor cắt đoạn băng gạc thạch cao cuối cùng trên mắt cá chân của Nick ra, ra hiệu cho nàng đứng lên thử xem sao.

Trải qua đủ loại giày vò đau đớn và nguy hiểm mà người thường không sao tưởng tượng nổi, thời khắc khắc nghiệt lòng người này cuối cùng cũng đã đến rồi. Hayreddin đặt tách cà phê xuống đứng lên, duỗi cánh tay rắn chắc của hắn ra. Nick vịn vào tay hắn, vừa hưng phấn vừa hồi hộp bước thử bước đầu tiên.

Niềm hưng phấn nhanh chóng biến thành nỗi hoảng sợ.

“Sao... Sao lại thế này?!” Thân hình Nick lắc lư, sắc mặt tái mét.

“Cảm giác đau đớn và không có sức là rất bình thường.” Victor nói.

“Không phải là đau! Mà là, mà là...” Hai mắt Nick mở lớn, hét toáng lên: “Tại sao chân trái lại ngắn hơn một đoạn so với chân phải thế này!”.

“Ngắn hơn sao?” Victor lấy ra một chiếc thước dây từ trong hộp đồ nghề có độ chính xác đến từng centimet, ngồi xổm xuống đo đạc một lúc.

“Ồ, xem ra đúng là ngắn hơn hai centimet thật”. Giọng điệu của anh ta rất bình tĩnh.

Lông tóc Nick cơ hồ xù lên dựng đứng: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tôi không muốn biến thành kẻ chân dài chân ngắn đâu!”.

“Đạo lý rất đơn giản”. Anh chàng bác sĩ vứt chiếc thước dây vào hòm dụng cụ, khoanh tay giải thích: “Cô vẫn còn đang ở độ tuổi thanh xuân, trước kia dậy thì muộn là do dinh dưỡng không đủ và

vận động quá độ. Nửa năm qua cô cả ngày không ăn thì ngủ, nghỉ ngơi và dinh dưỡng đều đầy đủ nên chiều cao tăng lên, đáng tiếc là cái chân trái bị thương không theo kịp sự phát triển ấy, vì thế hai chân mới xuất hiện chênh lệch”.

“...”

Nick như chú ếch chịu một cú sốc, miệng hết mở ra rồi lại ngậm vào.

Vóc dáng cao lớn là niềm hy vọng lớn lao suốt cả cuộc đời nàng, nhưng không ngờ lại được thực hiện bằng cách này, khuôn mặt nhỏ bé nhắn tí lại như vừa ăn phải một quả ô liu hồng.

“Hai centimet thôi mà, cũng chẳng phải tàn tật gì to tát”. Hayreddin xoa xoa đầu nàng nói: “Sẽ đặt vài đôi giày đặc biệt dành riêng cho em, chỉ cần không lấy thước ra đo, không ai nhận ra đâu, huống hồ trên thuyền chòng chành, tôi bảo đảm em đi giày vào rồi đi lại còn vững hơn cả Victor”.

Nick nhìn anh chàng bác sĩ bằng ánh mắt thê lương, dường như đang nói: Tôi sa ngã đến mức bị mang ra so sánh với anh rồi này.

Victor hừ lạnh một tiếng: “Cô còn cách trình độ được lên thuyền xa lắm!”.

Nick không phục lại sai thêm một bước nữa, cố gắng đổi trọng tâm sang chân trái. Nhưng đầu gối lập tức như nhũn ra vô cùng đau đớn, Nick khẽ rên lên một tiếng, nghiêng hẳn sang một bên, Hayreddin kịp thời tóm được nàng.

“Đã biết chưa, mấy việc trẻ con đều làm được như đi lại, lấy cốc lấy tách, cô đều phải bắt đầu học lại từ đầu”.

Victor nói với vẻ thâm sâu hàm súc.

“Thuyền trường... Á... Thuyền trường.., xin ngài tha cho tôi đi, tôi thật không chịu nổi nữa rồi... Á...”.

“Không sao đâu, em có thể thử lại mười lần nữa mà”.

“Không được thật rồi, tôi đau lắm... hu hu tha cho tôi đi mà thuyền trưởng... sức lực của ngài quá lớn!”.

“Không được phép cầu xin! Mới ở độ sâu này đã không chịu được, em còn mặt mũi nào tự xưng là Hải Yêu nữa?”.

“Xin ngài nhẹ một chút, nhẹ chút nữa... tôi thực sự không uốn cong được nữa đâu... Ôi! Á!”.

Tiếng rên rĩ và cầu xin không ngừng truyền ra từ bên trong căn phòng, trên chiếc thảm Ba Tư trong phòng hoạt động, bóng dáng hai người đang quấn chặt lấy nhau, một người đang tách tay chân và thân thể của một người kia ra, buộc nàng ta phải làm ra những động tác mềm dẻo đau đớn.

“Tôi đang tự hỏi tại sao thủ cận và người hầu đều đứng ở xa thế kia, nhưng lại không hề ngăn cản tôi đi vào...” Victor cau mày, tỏ thái độ chán ghét đối với hình ảnh không đẹp mắt trước mặt.

“Giãn gân mát xa thôi mà, có nhất thiết phải kêu như mèo hoang động đực thế không!?”.

Hai mắt Nick lấp lánh ánh nước, nằm rạp trên sàn không chịu dậy: “Anh để thuyền trưởng tách thử xem, vừa đau lại vừa tê, tôi thà bị đâm vài dao còn hơn là chịu tội chịu vạ thế này!”.

Hayreddin nheo mắt lại đầy nguy hiểm, thấp giọng nói: “Lão đại tôi đây hẳn nại với em như vậy mà không khơi được chút hứng thú nào, chi bằng gọi cái tên Antony Toria đó đến chứng kiến toàn bộ quá trình này nhé, để cậu ta nhìn thử xem bậc tiền bối giờ trò xỏ lá lừa biếng thế nào?”

Tiếng rên rĩ nghẹn lại trong cổ họng Nick.

“Tình hình hồi phục thế nào rồi?” Victor ném chiếc túi xuống thảm, nghiêng người nằm xuống đồng đệm mềm.

“Hai ngày nay, việc đi lại đã không còn vấn đề gì nữa, sức lực cũng quay lại không ít, nhưng xúc giác vẫn chưa được, dùng kim gỗ đâm vào đầu ngón tay không thấy có cảm giác gì.”

Hayreddin đứng dậy, kéo hai cánh tay Nick dang rộng ra. Nick ưỡn ngực đi vài bước về phía anh chàng bác sĩ, ngoài trừ vẻ nhịn đau thoáng qua, bước chân đã như ngày thường. Hayreddin theo dõi sát sao, chuẩn bị làm đệm đỡ bất cứ khi nào nàng ngã.

Victor thâm nghĩ, trong vòng hai tháng mà hồi phục được đến thế này là thần tốc rồi. Từ khi sinh ra, Nick đã phải bò từ dưới đáy vực thấp nhất lên, còn Hayreddin lại chăm bẵm nàng như chăm một đứa bé sơ sinh, từ việc thay tã đến đi theo từng từng bước cùng nàng, dạy dỗ nàng, Victor lặng lẽ tự nhủ, dù quá khứ Nick đã trải qua ra sao, hiện giờ, nàng đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Victor suy nghĩ miên man một hồi, chậm rãi nói: “Cứ từ từ, mới ăn một miếng thì không béo ngay được đâu, sao phải lo?”.

Nick hậm hực nói: “Qua hai tháng nữa hoàng đế sẽ tổ chức giải đấu võ thuật trên toàn quốc, nếu tôi không hồi phục trình độ ban đầu, tên khốn Antony đó sẽ mạo danh tôi tham gia!”.

“Đấu võ à... gần đây những kẻ đầu óc toàn cơ bắp trên thuyền đều bàn tán về chuyện này. Có gì thú vị đâu chứ? Nếu không phải hoàng đế nhập thêm các loại súng ống về, chỉ dựa vào kỵ binh Ottoman sao có thể tung hoành khắp Trung Âu được.”

“Nhưng Victor à, cho dù anh có cầm một khẩu súng đời mới nhất, cũng không đánh lại được kẻ chân ngắn chân dài như tôi đâu...”.

Khóe miệng anh chàng bác sĩ xệ xuống, không vui nói: “Cô lại ngứa da rồi đúng không? Để thuyền trưởng tăng động tác thể dục uốn dẻo lên gấp đôi nhé?”.

“Đừng đừng! Victor anh là trâu nhất khỏe nhất!” Vừa nghe đến việc phải chịu khổ, Nick lập tức ỉu xìu.

“Không có cách nào khiến cô ấy hồi phục xúc giác sao?” Hayreddin cau mày: “Đi bộ nhảy nhót xem ra sẽ là chuyện sớm muộn thôi, nhưng đến tận bây giờ còn chưa phân biệt được cúc áo với kim băng”.

“Có lẽ là do tổn thương dây thần kinh, cái này cũng không có đường tắt đâu, chỉ có thể tìm những việc cô ấy cảm thấy có hứng thú rồi không ngừng luyện tay thôi”. Victor nói.

“Cảm thấy có hứng thú...”. Hayreddin trầm mặc hồi lâu, giống như đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.

Tối hôm sau cơm nước xong xuôi, hắn vớt một chiếc túi da bò non căng phồng đến trước mặt Nick.

Thứ đựng bên trong những chiếc túi có kiểu dáng thế này thông thường chỉ có một mà thôi, ấy chính là - tiền.

Vừa cầm lấy đáy túi dốc ngược xuống, nàng liền ngậy người. Từ tiền của Ottoman đến đồng xu Tây Ban Nha rồi đồng florin của Florence, những đồng xu vàng bạc có giá trị khác nhau, hai ba trăm đồng xu kim loại rơi ào ào lên thảm, dường như là tập hợp đủ các chủng loại tiền xu mà Địa Trung Hải có thể làm ra được.

“Cho tôi sao?” Nick nghi ngờ nhìn Hayreddin.

“Nếu em có thể đoán đúng”. Hắn lấy ra một mảnh vải màu đen, gấp thành một dải rộng cỡ bốn ngón tay.

“Bịt kín mắt lại dùng tay trái sờ, có thể đoán đúng thì chúng sẽ là của em”.

Hai tay Nick bốc lên một vốc tiền xu, chúng chảy xuống từ kẽ tay rơi ra sàn, phát ra những tiếng leng keng nghe còn vui tai hơn tiếng đàn. Ánh mắt của nàng phát ra thứ ánh sáng nhiệt tình trước giờ chưa từng có.

“Vậy thì nhanh bắt đầu thôi!”.

“Ấy, không phải vừa này em nói rất mệt rất mỏi, phải đi ngủ ngay sao?” Hayreddin nói giễu.

“Báo cáo thuyền trưởng, hiện giờ tôi cảm thấy tình trạng của mình cực kỳ tốt!” Nick nhắm mắt vào, rồi lại lén lút hé hé mắt ra liếc nhìn một cái, cố gắng ghi nhớ vị trí của tất cả những đồng xu vàng có mệnh giá lớn nhất.

Hayreddin mỉm cười ôm nàng vào lòng buộc mảnh vải đen lên, sau đó bàn tay to lớn cào một cái, giống như đang xào bài, đồng tiền xu lại bị xới tung lên một lần nữa.

“Ồi ối, khó thế... sao tôi thấy nó chẳng khác gì mấy chiếc bánh gừng bé xíu vậy...?”

“Thời gian của em vẫn còn một phần ba chiếc đồng hồ cát, cát chảy hết xuống đáy thì mất quyền sở hữu chúng”.

“Đừng mà! Thuyền trưởng, có thể gợi ý một chút không?”.

“Một túi tiền chỉ được gợi ý ba lần thôi, em chắc chắn là muốn dùng một lần cơ hội chứ?”.

“Tôi... Tôi sẽ nghĩ lại!”.

“Còn một phần năm đồng hồ cát”.

“Là đồng bạc florin!”.

“Em chắc chứ? Có cần suy nghĩ lại không?”.

“Thuyền trưởng, hu hu... ngài thật là xấu tính...”

Dù Nick có cầu xin thế nào, Hayreddin cũng không nói lòng quy tắc. Không được phép gian lận, mỗi ngày đoán tối đa là năm mươi xu, dùng hết cơ hội thì nhất định phải buông tay nghỉ ngơi.

Một tuần đầu, Nick gần như nhắm mắt nói mò; một tuần tiếp theo, nàng đã bắt đầu có thể phân biệt được kích thước của các đồng xu, tuy rằng không đoán trúng quốc gia phát hành, nhưng chí ít cũng dần dần nhận ra nguyên liệu là vàng hay bạc.

Qua thêm hai tuần nữa, nàng có thể sờ ra chân dung trên mặt đồng xu, đoán xem rốt cuộc trên đó là ông anh Charles cầm chìa ra ngoài, Lorenzo mắt rắn độc người thân của Victor, vị giáo hoàng với khuôn mặt toàn cơ thịt nhão nhoét, vị vua nước Pháp đầu đội bộ tóc giả, hay Suleiman Đại đế với bộ râu quai nón.

Những gã đàn ông nhạt nhẽo này khiến người ta dễ nghĩ tới là sinh lòng chán ghét, nhưng khi khuôn mặt của bọn họ được in trên mặt đồng tiền, thì dù có đáng ghét đến thế nào đi nữa cũng lộ vẻ thân thiết đáng yêu.

Lần gần đây nhất, Nick đã đoán trúng một túi xu vàng Tây Ban Nha, nàng thậm chí sung sướng đến nỗi hôn dính hết cả nước bọt lên mặt Charles.

Hayreddin khoanh tay bật cười nhìn dáng vẻ mê tiền của nàng: “Tôi đoán Charles có năm mơ cũng không ngờ rằng, nụ hôn duy nhất em dành cho anh trai là lại cho cái thứ này”.

“Hãy, chỉ cần ông ta sẵn lòng cho tôi vàng thật bạc thật, hôn lên mặt một đồng xu có là gì đâu!” Nick không chút để ý thu hết chiến lợi phẩm vào trong chiếc túi nhỏ thuộc về mình, kêu lên: “Túi này đoán xong rồi, tiếp theo!”.

Hayreddin đi tới bịt mắt nàng lại, sau đó thả một đồng xu vào lòng bàn tay nàng.

Nick lật qua lật lại mân mê lần sờ, mỗi nghi ngờ từ từ dâng lên trong lòng.

Đồng xu này kỳ lạ quá, không có phần cắm nhô ra, không có tóc giả, không có chòm râu quai nón, cũng không có khuôn mặt béo múp, khuôn mặt trên đồng xu này nàng đã từng đoán bao giờ chưa nhỉ?

“Có đoán được không? Thời gian sắp hết rồi”. Hayreddin xấu tính thúc giục.

Nick có hơi cuống, khối lượng của đồng xu này không nhỏ, cầm khá nặng tay, hiển nhiên là “anh bạn nhỏ lợi hại” này rất chất.

“Đợi đã! Tôi sẽ thử lại...”

Có phải do lưu hành lâu rồi nên bức chân dung trên đó bị mài mòn không nhỉ? Nàng cẩn thận dùng đầu ngón tay mân mê.

Không giống, phần cạnh trơn nhẵn, rõ ràng là xúc cảm hoàn mỹ của tiền mới. Sờ đến mặt trái, dường như có hình, nhưng vẫn rất xa lạ.

“Cát chỉ còn lại có một tí thôi đấy”. Hayreddin tiếp tục thúc giục.

“Tôi muốn dùng một lần gợi ý”. Nick yêu cầu.

Giọng nói của Hayreddin mang theo ý cười trầm thấp: “Em đã từng nhìn thấy, từng chạm vào, từng ngủ chung rồi”.

Nick hoàn toàn mờ mịt: “Hả? Sao tôi lại không nhớ có người như vậy nhỉ?!”.

“Ha ha, không quen sao? Bỏ khăn bịt mắt xuống tự mình nhìn thử xem”.

“Không không, tôi nhất định phải nghĩ cho ra!” Cảm giác được phân lượng của đồng xu trong tay, Nick sống chết giãy giụa, quyết không chịu bỏ qua.

“Tháo xuống nhìn thử đi, cho dù em không đoán ra, nó cũng vẫn thuộc về em mà”. Hayreddin nhẹ nhàng nói.

Nick ngẩn người, chưa bao giờ Hayreddin phá vỡ những quy tắc hãn đã đặt ra, sao lần này lại thế? Nàng chần chừ cởi dải khăn bịt mắt, cúi nhìn lòng bàn tay.

Quả nhiên là đồng xu vàng sáng lấp lánh.

Mặt lồi bóng loáng của nó phản chiếu ánh mặt trời, phát ra luồng ánh sáng ấm áp chỉ ở vàng mới có, bên cạnh là những đường vân uốn cong, trơn mềm tựa như những con sóng nhấp nhô trên biển lớn.

Nhưng những thứ đó đều không đủ để khiến Nick sốc đến mức ấy.

Trên mặt của đồng xu có chân dung của một người.

Ánh mắt hần sắc bén, ngũ quan thâm sâu, anh dũng như chiến thần trong nghệ thuật điêu khắc Hy Lạp. Mái tóc dài chấm đến vai màu vàng kim, nhưng Nick biết, nguyên bản chúng có màu đỏ rực như lửa cháy.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy đồng xu này, nhưng bức chân dung trên đó là nhân vật nàng yêu thương nhất, cũng là người nàng quen thuộc nhất.

“Thuyền trưởng, đây là ngài mà...”. Nick kích động đến nỗi giọng nói trở nên run rẩy: “Ngài cũng có đồng xu của riêng mình”.

Hayreddin mỉm cười gật gật đầu, nói với nàng: “Đừng vội hưng phấn quá thế, lật mặt sau xem thử đi”.

Nick cúi đầu xuống, lật đồng xu lại.

Bức tranh ở mặt trái là một hình vẽ rất quen thuộc, chính là dấu ấn bằng sắt nung trên người nàng, dùng máu và lửa để lại hình vẽ đau đớn nhất trong ký ức của nàng - ngôi sao sáu cánh.

“Cái này... Tại sao cái này...”. Nick lẩm bẩm tự hỏi, vô thức sờ lên ngực mình.

“Tôi đã nói rồi, sau này nó sẽ không bao giờ nguyên rủa em nữa. Từ nay về sau, trong khu vực mà tôi thống trị, ngôi sao sáu cánh ấy sẽ đại diện cho may mắn, sức khỏe, thịnh vượng, vui vẻ và trường tồn. Đồng xu này là đồng xu vàng nguyên soái phiên bản kỷ niệm, những đồng xu khác cũng dùng chung một khuôn đúc thế này, sẽ được tung ra lưu hành trong toàn bộ khu vực Bắc Phi rất nhanh thôi”.

Giọng nói thâm trầm của Hayreddin gần trong gang tấc lại như từ một nơi xa xôi nào đó truyền tới:

“Nick, hình vẽ này đại diện cho em. Ngày sau, em sẽ ở sau lưng tôi; còn tôi, cũng sẽ luôn ở sau lưng em”.

Chương 19: Hải Yêu trở lại

Ba tháng sau.

Mùa đông âm u lạnh buốt và ẩm ướt đã hoàn toàn biến mất, những củ tulip vô cùng tầm thường bắt đầu vươn cành thẳng tắp, kết thành những nụ hoa sắc sỡ trắng lệt. Tháng Tư, khi chúng dựa vào những lời tán thưởng tư thái cao quý thuần khiết của thể nhân mà bung nở khoe sắc, cuộc thi đấu võ thuật trong cả nước cũng bắt đầu mở màn.

Trên quảng trường Taksim tọa lạc trên vị trí cao nhất của Istanbul, những lá cờ màu sắc rực rỡ tung bay, đội danh dự nghiêm trang cùng một đoàn các đại thần quý tộc chen chúc vây quanh kẻ thống trị của đế quốc Ottoman - Suleiman Đại đế và bốn người con trai trẻ tuổi của ông ta. Mustafa, vị hoàng tử lớn tuổi nhất đứng ở bên trái phụ thân, ba người con trai nhỏ của sủng phi Roxelana đứng ở bên phải.

Sự đối lập rõ ràng này phản ánh mối đại họa ngấm ngầm trong nội bộ đế quốc: Ai sẽ là người kế thừa đế vị đất nước Ottoman.

Đại hoàng tử Mustafa tài đức vẹn toàn, có được sự ủng hộ của tế tướng Ibrahim và quân đội, nhưng mẫu thân lại không nhận được sự sủng ái. Còn ba vị hoàng tử nhỏ tuổi kia lại có sự bảo vệ từ vị phi tử được Suleiman yêu thương nhất: Roxelana.

Tuy rằng chung cha nhưng bọn họ lại là kẻ địch trời sinh. Phương thức thừa kế ngai vàng của Ottoman có một tập tục vô cùng dã man, đó là “Luật cho phép giết chết anh em trai” do nhà chinh phục Mehmed II ban bố: “Trong số những con cháu của trẫm, người kế thừa vương vị có quyền xử tử tất cả anh em của mình”. Những hoàng tử trong các triều đại của đế quốc Ottoman đều phải đối mặt với một điều luật liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong, người thắng sẽ giết chết tất cả những người anh em trai thua cuộc.

Suleiman chỉ vừa mới bốn mươi tuổi, đang vào thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, nhưng một ngày nào đó, cuộc chiến kế thừa vương vị tàn khốc rồi cũng sẽ bùng nổ, ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh là những con sóng ngầm vô cùng nguy hiểm. Nhưng ngày hôm nay, nhân vật chính trên quảng trường Taksim không phải huyết mạch vương thất đây bất ổn. Kể từ khi lập quốc, đế quốc Ottoman đã có truyền thống hiếu chiến, tín ngưỡng, trung thành, võ thuật là giáo lý các dũng sĩ Ghazi nguyện hiến dâng cả đời, tử võ chính là vũ đài tốt nhất chứng minh bản thân.

Âm thanh từ những chiếc tù và dài bằng đồng thau do đám người hầu thổi vang lên, quan viên các tỉnh, dũng sĩ do giới quý tộc đề cử lần lượt nối đuôi nhau bước vào, xếp hàng thể hiện lòng tôn kính đến Suleiman.

“Tể tướng Ibrahim tiến cử: Elgin Auraharmol”.

“Trưởng quan tỉnh Izmir: Ali Ertugrul!”.

“Thống lĩnh cấm vệ quân Almaang tiến cử: Nihat Chinguill”.

Giữa những dũng sĩ Ghazi phục sức xa hoa chiến mã sung sức, một người vô cùng đặc biệt xuất hiện.

Thân hình nàng yêu kiều nhỏ nhắn, mái tóc xoăn dài màu nâu hạt dẻ dày mượt sáng bóng xõa chấm ngang vai, trên cặp má trắng nõn như đá hoa tuyết khảm một đôi mắt đen láy sâu thẳm, áo choàng màu trắng bạc tôn lên phong thái thanh tú diễm lệ của nàng, vòng eo nhỏ nhắn như được bó chiết. Tuy sở hữu dung mạo xuất sắc, nàng thiếu nữ này lại không mang dáng vẻ mong manh yếu ớt của con gái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, trên lưng là lưỡi hái cực lớn đen sì.

Trong thế giới Hồi giáo hết thầy đều do nam giới thống trị này, nàng là một thiếu nữ ngoại tộc không đeo khăn che mặt, như một đóa tulip đen hiếm có giữa những bông hoa màu sắc sặc sỡ, thu hút ánh mắt của hàng vạn người.

“Nguyên soái hải quân Barbarossa tiến cử: Nicole Pasha!”

Nàng thiếu nữ đi qua ngai vàng của Suleiman, thị vệ cao giọng thông báo tên họ của nàng, cả quảng trường trang nghiêm lập tức nổ ra một loạt những lời thì thầm bàn tán không cách nào ngăn lại được. Nàng thiếu nữ xinh đẹp đó chính là người mạnh nhất trong truyền thuyết Đông Tây Địa Trung Hải, người khiến cho toàn bộ châu Âu nghe đến tên là sợ mất mật - Hải Yêu.

Hayreddin đặt tay trái lên vai, tỏ lòng tôn kính với hoàng đế: “Nhà lập pháp cao quý thần thành nhất, xin thứ lỗi cho sự giới thiệu muộn màng của thần, đây là ái tướng của thần, Nicole”.

“Ngài nguyên soái trung thành dũng cảm nhất của ta, cuối cùng ngài cũng chịu dẫn Hải Yêu ra để mọi người được nhìn thử rồi. Nhưng cô gái này...”. Khuôn mặt Suleiman tràn đầy kinh hãi, ánh mắt đuổi theo bóng nàng khi đi qua ngai vàng: “Truyền thuyết ta nghe được có thể khiến những nhà thơ ngâm nga cả ngày, nhưng chưa từng có một nhà thơ nào nói Hải Yêu lại là một cô gái cả!”.

Hayreddin mỉm cười nói: “Nàng vẫn luôn là một cô gái, chỉ vì trước đây còn nhỏ tuổi nên chưa nhận rõ, trên thuyền cũng không tiện mặc quần áo phụ nữ. Xin bệ hạ hãy thứ lỗi cho sự đường đột của thần, vì không muốn lừa dối Người, nên trong một dịp long trọng thế này, thần đã để nàng ấy xuất hiện với dung mạo thật sự”.

Danh hiệu Sư Tử Đỏ Barbarossa khắp Địa Trung Hải này không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng chỉ có rất ít người biết tên thật của hắn là Reis Pasha, Hải Yêu thân là con gái, lại mang họ của hắn, mối quan hệ giữa hai người đã vô cùng rõ ràng rồi.

Suleiman đã từng nghe về nhân giới cực đỉnh của Hayreddin, thì ra là có một nhân vật truyền kỳ như vậy hầu hạ bên cạnh, bảo sao mỹ nhân tuyệt sắc đến mức nào cũng không lọt vào mắt xanh của hắn. Hoàng đế quay đầu lại nhìn Roxelana đang ở sau màn trướng, không khỏi trào dâng cảm giác tìm được một người tri âm. Chỉ là một hành động đơn giản vậy thôi, nhưng đủ khiến cho sắc mặt đại hoàng tử Mustafa thoáng mang theo vẻ u sầu lo lắng. Phụ nữ của hoàng đế đều bị nhốt sâu trong hậu

cung, có hoạn quan bảo vệ nghiêm ngặt, duy chỉ có một mình Roxelana, cô gái nô lệ đến từ dị quốc này là có được sự chuyên sủng và vinh hạnh đặc biệt tới dự thính.

Không chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của con trai, Suleiman rất vui vẻ: “Ngài nguyên soái thân mến, mong rằng Thánh Allah sẽ phù hộ cho sự thắng trận của ngài! Nhưng một cô gái yêu kiều nhỏ nhắn lại trẻ trung như vậy lại có kỹ thuật và bản lĩnh kinh người càn quét khắp Địa Trung Hải như lời đồn thật sao?”.

Hayreddin trả lời: “Bệ hạ có thể mục sở thị ngay sau đây, nàng là con dao sắc bén nhất của thần”.

Sau khi các dũng sĩ xếp thành hàng xong, mỗi người sẽ đi theo người tiến cử mình bước vào quảng trường có lều che nắng được căng từ những tấm lụa trắng. Quân kỳ của Hayreddin tung bay đón gió bên ngoài căn lều: Bên dưới ngôi sao và hình mặt trăng đại diện cho đế quốc Ottoman là hình ngôi sao sáu cánh rất to màu xanh lam. Không chỉ trên tiền, mà trên tất cả những vật đại diện cho sở hữu của hắn đều được ký hiệu hình vẽ đó. Tấm lòng này chưa ai được biết, mà sự kiêu ngạo bốc đồng của Vua cướp biển thì không phải người bình thường nào cũng có thể đoán được.

Nhưng lúc này, ngôi sao sáu cánh nhỏ bé không hiểu chuyện lại đang buồn bực, càu nhàu luôn miệng: “Tại sao thuyền trưởng lại phải hành lễ với nhiều người vậy, ông hoàng đế râu rậm thì cũng đành, nhưng bốn tên phá gia chi tử của ông ta thì có là cái quái gì đâu, kẻ lớn nhất chẳng qua cũng mới chỉ hai mươi tuổi đâu, dựa vào đâu mà ngôi ở đó huênh hoang nhận quà chứ?!”.

Hayreddin vui vẻ hỏi lại: “Vậy em nói xem phải làm thế nào mới hài lòng?”.

Nick hừ một tiếng, khó chịu nói: “Tôi chẳng thèm quan tâm lai lịch thế nào, nhưng người trên toàn thế giới này nên cúi đầu hôn nhẫn của ngài mới đúng!”.

Victor ra tay néo má nàng, thì thầm quở mắng: “Đúng là chỉ có mình cô, một câu nói tùy tiện cũng đủ để giết chết chúng ta mấy trăm lần rồi! Có biết cụm từ ‘cẩn trọng trong lời nói và việc làm’ đánh vần thế nào không?”.

“Chỉ là tôi không quen nhìn thấy thuyền trưởng hành lễ với người khác thôi...”. Nick bị véo đau nhe răng nhếch miệng nhưng nhất quyết không chịu từ bỏ suy nghĩ.

Hayreddin biết nàng không muốn mình phải quỳ gối dưới kẻ khác, liền xoa xoa đầu nàng không nói năng gì. Kể từ khi tuyên thệ nguyện trung thành với đế quốc Ottoman, có được đại bản doanh, tác phong quân đội của Sư Tử Đỏ lại càng vượt trội hơn, nhưng chính trị rắc rối khó gỡ và những cuộc tranh đấu trong vương thất diễn ra liên miên lại thường xuyên níu tay hãm, khiến hãn thất nóng nảy phiền lòng.

“Victor, đừng nhéo mặt cô ấy, khó khăn lắm mới nuôi được từ khi thành ra thiếu nữ, cẩn thận đánh trở lại nguyên hình trước mặt mọi người bây giờ”.

Anh chàng bác sĩ liền buông tay ra, rút chiếc khăn lụa lau ngón tay: “Ngài tưởng tôi muốn chắc, mỗi lần tham dự những dịp thế này, không phải do tôi huấn luyện thì còn ai vào đây, tốt xấu gì ngài cũng phải cho tôi hai ngày nghỉ làm tiền công vất vả!”

Nick không tự ý thức, mặt dày khoác lác: “Đó là vẻ đẹp trời sinh của tôi, huấn luyện nghỉ thức có thể huấn luyện thành ngực được không?” Nói đoạn liền đặc ý ưỡn ngực, khoe sự phát triển mới đây của nàng.

Đáp lại sự kiên nhẫn và chờ đợi đến vô cùng tận của Hayreddin, thời kỳ dậy thì khoan thai năm mười chín tuổi của Nick cuối cùng đã bắt đầu. Thân thể cao vọt lên, đường cong hơi lộ ra, củ tulip tầm thường đã nảy mầm rồi, nghi dưỡng đầy đủ khiến cho nàng thiếu nữ xinh đẹp trời sinh tỏa ra luồng ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Hải Yêu trở lại khiến mọi người vui mừng, nhưng bước nhảy vọt thần kỳ “từ cậu trai thành bạn gái” của đội trưởng Nick khiến tất cả mọi người phải trợn mắt há hốc mồm. Sói Đất vừa ngạc nhiên lại vừa vui sướng, muốn lại gần nói mấy câu, nhưng ngặt nỗi ông chủ ở trên, hãn không có cơ hội. Thế thân của Hải Yêu Antony Toria lại rất hưng phấn, có thể dùng thân phận thực sự tham gia thi đấu, cậu ta đã chờ đợi cơ hội được giao đầu với Nick rất nhiều năm rồi.

“Đấu võ bắt đầu! Vòng đấu đầu tiên! Dao pháp!” Tiếng tù và vang lên, cuộc thi đấu lớn chính thức bắt đầu.

Buổi thịnh yển này nói là thi đấu, chi bằng nói là cơ hội để các võ sĩ chứng tỏ năng lực trước mặt đế vương, cấp trên chọn lựa nhân tài thì đúng hơn. Tổng cộng có ba hạng mục lớn: Vòng đầu thứ nhất thì dùng đao cong - loại vũ khí phổ biến nhất của người Hồi giáo, vòng thứ hai so tài bản cung vòng,

thứ ba thi đấu tự do, có thể tùy ý lựa chọn vũ khí. Ngoài ra còn có những hạng mục nhỏ như đấu vật, bắn súng, cuối cùng sẽ do hoàng đế đích thân nhận xét và chấm điểm, dựa vào thực lực tổng thể chọn ra ba người đứng đầu để khen thưởng.

Thương vong do đấu võ thì khỏi phải bàn, nhưng để tránh cho những nhân tài ưu tú sau khi thi đấu trở thành nhân tài tàn tật, những quy định tương ứng để giảm thiểu mức tổn hại thân thể đã được ban hành, ví như vòng đầu đao pháp đầu tiên yêu cầu sử dụng đao gỗ để thi đấu. Nick tháo lưỡi hái xuống, bốn người hầu vén tấm màn che màu trắng lên, nàng cời chiếc áo choàng lụa ra, mặc bộ quần áo ngắn bó sát thường mặc trên thuyền bước ra sân đấu.

“Đừng có hung hăng quá, giữ lại chút thể diện cho người ta, những người có máu mặt trong cả nước đều tới xem, chọc vào mắt, cắn vào người cho tôi nhờ, biết chưa?” Hayreddin đứng trước căn lều tránh nắng, vỗ vỗ lưng Nick dặn dò, trên cánh tay vẫn còn thấp thoáng nhìn thấy dấu răng nàng để lại khi huấn luyện.

Lời dặn dò của Victor cũng đi theo cùng: “Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, không được sử dụng miếng thép cố định trong cánh tay và chân để làm động tác tấn công và ngăn cản, hậu quả đã nói với cô rồi, gây thêm lần nữa là tôi không chế ra được thuốc hối hận đâu!”.

Nick nhất nhất dạ vâng, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào sân đấu. Dưới sự che giấu từ đôi giày đế cao Hayreddin đóng riêng cho nàng, khuyết tật sau khi bị thương của Nick hầu như không nhìn ra được. Nàng mặc áo không tay thắt lưng vũ trang, quần kiểu thủy thủ bo ở gối nhìn trông vô cùng khí thế, sợi dây chuyền bạc rủ xuống trước ngực, bên trên đeo đồng tiền vàng có hình chân dung thuyền trưởng. Phụ nữ bị nghiêm cấm để lộ da thịt nơi công cộng, nhưng sức chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào cánh tay trái và chân trái của Hải Yêu: Làn da để trần quần đầy băng vải, khớp xương đều được đeo dụng cụ bảo hộ bằng da chứng tỏ nàng đã từng bị thương rất nặng.

Truyền kỳ về Hải Yêu rốt cục là tin đồn hay sự thực, chính cuộc chiến này sẽ chứng minh!

Có tổng cộng hơn hai ngàn người tới tham gia thi đấu đến từ khắp nơi trên đất nước, vòng đấu loại đã tiến hành được sáu ngày, hôm nay, hơn ba mươi tuyển thủ hạt giống do những nhân viên cấp cao các tỉnh, quan chức cỡ lớn và giới quý tộc tiến cử trực tiếp xuất trận. Nhưng đặc quyền cũng chỉ đến

đây là hết, cuộc đọ sức của hai trăm người cuối cùng sẽ được tiến hành chia tổ dưới sự theo dõi của sultan.

“Nicole Pasha đấu với Ali Barthes, hai bên vào sân!”

Nick nhận lấy thanh đao bằng sồi đỏ nhảy vào giữa sân, đứng đối diện là một người đàn ông có cơ thể gần như cao to gấp đôi nàng. Nàng ước lượng bằng tay trọng lượng của vũ khí, rồi quay qua hỏi trọng tài: “Phải đánh khiến đối phương bất tỉnh nhân sự mới được coi là thắng à?” Đao gỗ không có lưỡi, tuy rằng hình dáng giống đao nhưng lại không có công năng chém người, khi sử dụng lại càng phải chú ý đến kỹ thuật, hơn thế phải dựa vào lực cánh tay chắc khỏe mới có thể khiến đối phương thật sự bị thương.

“Đúng vậy, nhưng nếu cô có thể tấn công vào những bộ phận như yết hầu và tim, trận đấu sẽ kết thúc trước thời hạn.” Trọng tài giải thích rất nghiêm túc, nhưng nhìn chân tay nàng mảnh mai trắng trẻo nõn nà, trong lòng lại thầm nhủ chỉ cần Barthes tấn công trúng một lần thôi đã có thể đập đứt gân chặt gãy xương của cô gái này rồi, lấy đâu ra cơ hội cho cô gái tấn công trúng yếu điểm chứ? Nghĩ đi nghĩ lại nhưng hăn vẫn phất lá cờ lên.

“Bắt đầu!”.

Vì tiếng tâm lừng lẫy của Hải Yêu, Barthes không dám sơ suất, hạ eo cong lưng trượt bước sang ngang, tìm thời cơ tuyệt vời nhất để tấn công. Nick hoàn toàn bất động, nghiêng đầu đánh giá hăn.

Cổ, rắ. Tim, rắ. Bả vai, rắ. Mỗi khi nhìn vào vị trí nào, bên tai nàng lại vang lên âm thanh đứt gãy khe khẽ. Tiếng rên rỉ buồn thảm của sợi dây sinh mệnh bị cắt đứt!

Chỉ trong hai, ba giây ngắn ngủi, trong đầu nàng đã dùng vô số phương pháp khác nhau để giết chết đối thủ. Theo lời của thuyền trưởng, âm thanh đó hình thành từ kinh nghiệm chém người vô cùng phong phú, nháy mắt ra tay cũng đã vô thức xác định được tương quan lực lượng giữa hai bên và sơ hở của kẻ địch.

Âm thanh ồn ào truyền đến từ những khán giả ngồi xem dần dần lùi xa, chỉ nghe thấy một giọng nói huyền bí lượn lờ vòng quanh không dứt giống như của nữ thần vận mệnh ghé vào tai thì thầm, Nick đứng lặng lẽ, thường thức trải nghiệm tuyệt vời đã rất lâu rồi mới có này. Một lúc lâu xong, nàng vừa

lòng thỏa ý khê thờ phào nhẹ nhõm, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của Barthes. Giây tiếp theo, thanh đao gỗ của Nick đã chém mạnh lên cổ hắn!

“Trúng!!!” Trọng tài hét lớn, phát lá cờ. Barthes ôm chặt lấy cổ lão đảo vài cái, mù mờ đứng vững lại, một bên tai phát ra tiếng ong ong. Hắn còn chưa kịp nhắc đao, cuộc chiến đã kết thúc, nếu trong tay Nick là một thanh đao thật sự, đầu của hắn đã bay khỏi cổ rồi. Khán giả ngồi xem lặng người đi giây lát, rồi đột nhiên nổ ra những tràng hò hét cổ vũ đỉnh tai nhức óc. Barthes đang ở trong sân, nhưng người ở ngoài sân lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng: Hải Yêu lấy tinh làm động, dùng tốc độ nhanh mạnh vô song chém thẳng vào yếu điểm của đối phương!

Trọng tài chỉ cờ về bên giành chiến thắng, nhưng người thua vẫn không muốn rút lui.

“Không, không được! Cô sử dụng yêu pháp!” Barthes trải qua hết thăng trầm ở vòng đấu loại mới đến được đây, cơn chấn động qua đi, hắn không thể tin mình lại bị một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn như vậy đánh bại chỉ trong một đòn.

“Ngốc, rút lui ngay bây giờ sẽ không cần tốn tiền thuốc men...”, Nick nhỏ giọng cảnh nhắc, hoạt động bả vai một chút, lại tiếp tục xông lên. Barthes đã có phòng bị trước tốc độ kinh người của nàng, mắt vừa hoa lên, lập tức vung đao chém, nhưng ai ngờ Nick lao đến trước người hắn rồi lại đột nhiên thụp xuống, dựa vào động tác lạng mình nhanh nhẹn khéo léo vung đao tấn công mạnh vào hạ bàn của hắn! Mắt cá chân yếu ớt là một trong những bộ phận dễ cảm nhận được sự đau đớn nhất trên cơ thể con người, thanh đao gỗ nặng nề đánh vào, mắt cá chân của Barthes lập tức vang lên tiếng xương gãy, hắn gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình to lớn ngã xuống.

“Không thể phản kích! Người thắng cuộc là Nicole Pashal!”

Trận đấu đầu tiên, Hải Yêu đã dựa vào thực lực mang tính áp đảo để giành chiến thắng, khiến tất cả những kẻ ôm thái độ nghi ngờ phải cứng họng không thốt nổi lên lời, đưa mắt tiễn nàng trở về khu vực chờ. Mà vị nguyên soái Sư Tử Đỏ chỉ lịch sự vỗ tay vài cái theo sultan, chứ không có vẻ đặc biệt vui sướng gì. Có thể thấy hắn quá hiểu Hải Yêu, thắng một trận đấu không có gì đặc biệt thế này chẳng hồi hộp chút nào.

Vòng đấu loại tiếp tục diễn ra, lần nào Hải Yêu cũng dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc trận đấu. Động tác của nàng nhanh nhẹn uyển chuyển, tư thế tuyệt đẹp cùng sức bật dũng mãnh để lại ấn

tượng vô cùng sâu sắc cho mọi người, ngay cả một người căm ghét bạo lực như Victor cũng phải nhìn nàng bằng ánh mắt đầy tán thưởng.

“Không gì có thể so sánh được, không có bất kỳ sơ hở nào, nếu Chúa thật sự tạo ra nhân loại, người đang đứng ở kia sẽ là tác phẩm nghệ thuật tâm đắc nhất của ông ấy. Con nhóc đó là kẻ bất khả chiến bại”.

Hayreddin nhìn bóng dáng nhỏ bé bay múa trên sàn đấu, trầm ngâm: “Tạm thời bất khả chiến bại thôi”.

“Ý ngài nói cô ấy sẽ già yếu đi?”.

“Không, ý tôi là sự thay đổi của thời đại...”. Ánh mắt của Hayreddin di chuyển đến một góc quảng trường Taksim.

Mắt của những vị quan lớn, con cháu của tầng lớp quý tộc đều tập trung vào trận thi đấu đao pháp, nhưng ở một góc khuất của quảng trường, cuộc thử nghiệm vũ khí nóng đang được tiến hành. Một loạt những bia bắn nhiều màu sắc được dựng lên sừng sững, nhưng dường như không có ai chú ý, vì trên chiến trường, sử dụng vũ khí nóng để chiến thắng đối thủ vốn không khiến kẻ khác tôn kính như cách “quyết đấu truyền thống”.

Antony Toria, cậu sát thủ thiếu niên từng đóng giả Hải Yêu đang buồn rầu đứng trong khu bia bắn. Trong vòng loại đấu đao pháp, cậu ta đã đánh thắng được gần năm mươi người nhưng vẫn không gặp được Nick, cuối cùng, vì bị gãy xương cánh tay nên không thể tiếp tục chiến đấu.

Nhồi đạn, điểm hỏa, giơ súng lên, ngắm bắn, lần nào cậu ta cũng đều bắn trúng hồng tâm, nhưng lại không hề vui sướng. Chiến thắng ngoài lề thế này thì có ý nghĩa gì chứ? Một tên cướp biển dùng súng đánh bại kẻ địch không bao giờ có được sự tán thưởng của đồng đội. Chẳng qua là châm ngòi đốt lửa mà thôi, trẻ con cũng có thể làm được. Antony một lần nữa lại bắn trúng hồng tâm, sau khi nghe số điểm của mình không chút bất ngờ đứng đầu, cậu ta liền vứt khẩu súng lại, chạy tới nơi khán giả đang chen chúc xem vòng thi đao pháp.

Victor ngộ ra: “Ý ngài là vũ khí nóng?”.

Hayreddin gật đầu: “Nick là một truyền kỳ, nhưng nếu như tôi có ba trăm Antony, đánh hạ Tunisia chỉ cần hai giờ đồng hồ mà thôi. Cậu nhìn thấy không? Lần đầu tiên thẳng nhóc đó dùng loại súng tầm xa kiểu mới ấy, nhưng cậu ta chỉ bắn vài lần là đã hiểu được cách dùng. Nếu cậu ta có âm mưu mang súng ẩn vào giữa đám đông đang đứng xem, chỉ một phát thôi đã có hoàn thành tâm nguyện rồi”.

Victor bất lực: “Đối tượng ngài tưởng tượng thật sự rất kinh người”.

“Chẳng còn cách nào khác, chiến tranh có sự tham gia của vũ khí nóng luôn có những tai nạn ngoài ý muốn xảy, tôi thường mơ thấy cảnh tượng khi khói thuốc súng tan đi, Nick lao đảo, rồi ngã quy xuống boong thuyền”. Người đàn ông đã tận mắt nhìn thấy quá nhiều người thân yêu chết đi nói bằng giọng điệu khó lòng suy đoán.

“Nhưng cô ấy đã hồi phục rồi, ngài không thể nuôi một con ưng bên trong phòng ngủ được”.

“Đúng vậy... nên tôi đoán, đây chính là thử thách vận mệnh dành cho tôi”. Hayreddin đan mười ngón tay vào nhau che mặt, Victor không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Trên đài, Hải Yêu lại dùng đòn tấn công mạnh mẽ đánh bại kẻ địch cuối cùng.

Tiếng tù và bằng đồng thau ầm ầm vang lên, một giọng nói cao sang sảng tuyên bố: “Vòng đấu đao pháp quán quân: Nicole Pasha!”.

Đến giữa trưa, việc thi đấu tạm dừng, những người Hồi giáo Mecca hành hương về đất thánh coi Suleiman là người đứng đầu quý xuống bái lạy. Sau đó là bữa cơm đơn sơ có ý nghĩa đặc biệt: Bánh mì nướng không cho gia vị ướp cùng chút ô liu, những chiến binh đế quốc Ottoman dựa vào những thực phẩm đơn giản này để chinh chiến quanh năm bên ngoài.

Nhờ có Hayreddin, Nick trở nên kén chọn rất bất mãn với bữa cơm trưa kiểu này. Nàng vốn tưởng rằng hoàng đế đã ra mặt, bữa tiệc nhất định phải thịnh soạn tầm cỡ quốc yến, ai ngờ lại nhìn thấy bánh mì vừa cứng vừa vô vị, nàng đương nhiên rất thất vọng. Hayreddin ra hiệu bằng ánh mắt vài lần, ám chỉ không được phàn nàn trước mặt mọi người, quay về nhà rồi sẽ bù sau, Nick mới chịu ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm. Nick không giữ thủ đoạn ma lanh thì không phải là Nick, nàng cắn được vài miếng, bèn lén lút bốc một nắm nho khô từ trong túi đồ ăn vặt bên người, rạch ra nhét vào bên trong bánh mì, sung sướng tiếp tục nhai.

Giờ ăn trưa kết thúc, vòng thứ hai thi kỵ xạ bắt đầu, Ottoman vốn từ một bộ lạc nhỏ bé trở thành một đế quốc hùng mạnh của cả một vùng lãnh thổ rộng lớn, là nhờ có công của đội kỵ binh sở hữu uy lực cực lớn. Trong vòng đấu kỵ xạ, mỗi người sẽ cưỡi trên lưng ngựa sử dụng cung nỏ, trường thương tiến hành tấn công vào bia ngắm. Cuộc thi này sẽ kiểm tra tổng hợp cả năng lực cưỡi ngựa và kiểm soát vũ khí.

Sự xuất hiện của Hải Yêu lại thu hút sự chú ý của mọi người, nàng cưỡi trên con báo mã Lily mà “Râu Đỏ” Ishak tặng, cả hai cùng thuộc giống cái xinh đẹp kiêu ngạo điệu võ giương oai đi vào trong sân, tiếp theo... Ngoài dự đoán của mọi người, nàng nhanh chóng thất bại.

Dưới màn chạy đà hoàn toàn không phù hợp của Lily, kỹ năng cung nỏ quá đổi bi thảm của Nick chệch xa khỏi quỹ đạo bia ngắm, bắn bị thương một gã thối kèn đứng bên cạnh chỗ khán giả xem thi đấu.

Nghĩ lại, một tên hải tặc quanh năm sống trên thuyền thì làm gì có cơ hội cưỡi ngựa, bản thân nàng cũng chẳng để tâm đến thất bại này, mang khuôn mặt vô cảm quay về lều tránh nắng của nguyên soái nghỉ ngơi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Antony Toria cũng chẳng ra sao nhưng dựa vào tài ngắm bắn xuất sắc liền bắn một lèo gần tới hạng ba, nhưng đáng tiếc... lại một lần nữa bó lỡ cơ hội so tài với Hải Yêu. Sói Đất không quan tâm tới cuộc thi, hẳn chỉ có hứng thú với Nick, nhưng Hayreddin sẽ không cho phép một động vật giống đực đang kỳ động dục, nước dãi ròng ròng lại gần lãnh địa của mình, vì thế, Eney chỉ có thể ngồi xồm đặng xa ngầy người ra nhìn.

Sự thật chứng minh, ngoại trừ một số tồn tại mạnh mẽ đến mức có thể khống chế vận mệnh, cuộc đời của đại đa số đều rất đáng thất vọng.

Vàng mặt trời dần ngả về phía Tây, vòng đấu tự do có giá trị thưởng thức nhất và cũng đẫm máu nhất toàn đại hội võ thuật cuối cùng đã bắt đầu. Đến cửa ải thứ ba này, các võ sĩ có thể mang theo “bạn đồng hành thật sự” mình thường sử dụng vào sân đọ sức, vì có thể mất mạng, họ được quyền rút lui trước. Suy cho cùng, những người tới đây hầu hết đều do trường quan đề bạt, thương tật tử vong sẽ làm mất đi ý nghĩa của cuộc thi.

Nick thua trong vòng kỳ xạ vẫn luôn nhắm mắt lim dim nghỉ ngơi trong lều tránh nắng, lúc này mới ngáp một cái, duỗi căng thắt lưng với vẻ lười biếng như của một con báo.

Có tổng cộng mười sáu người quyết định bước vào vòng đấu tự do, tất cả ký tên vào thỏa thuận từ vong, nếu xảy ra tai nạn ngoài ý muốn trong lúc thi đấu, chủ nhân không được kết oán, người thân không được báo thù. Suleiman đứng dậy, lấy danh nghĩa là vị lãnh tụ tôn giáo cầu phúc cho những dũng sĩ không sợ chết.

Ba trận đầu đao đổ máu trước đó đã đánh thức cảm xúc của khán giả, khiến mắt họ vẫn đỏ vì kích động. Tiếng la hét điên cuồng và náo động vang vọng khắp quảng trường Taksim, nơi đây đã biến thành đấu trường La Mã của Istanbul.

“Nihat Chinguil đấu với Nicole Pasha!” Hai cái tên vừa vang lên đã bị nhấn chìm trong tiếng reo hò âm ỉ ngay lập tức, Chinguil là binh sĩ cấm vệ quân nổi tiếng về khả năng võ thuật, người tiến cử là cấp trên trực tiếp của hắn, thống lĩnh cấm vệ quân Almaang; còn người tiến cử Hải Yêu Nicole là nguyên soái hải quân Sư Tử Đỏ Barbarossa. Thân phận cao quý của người tiến cử càng kích thích khán giả, ai thắng ai thua, đây vẫn là màn quyết đấu được mong đợi nhất trong ngày.

Tay mang lưỡi hái màu đen cực lớn, khuôn mặt Nick vẫn không chút cảm xúc, nhưng thái độ thờ ơ đã không còn, khí thế thay đổi hẳn, luồng sát ý lạnh lẽo đến tuyệt vọng tỏa ra bốn phía. Lưỡi hái như sứ giả thần chết cầm chắc trong tay, đây mới đích thực là Hải Yêu trong truyền thuyết!

Thống lĩnh cấm vệ quân Almaang ngồi trong lều quan sát trận đấu, cho đến tận trước đó một lúc, hắn vẫn tưởng rằng hôm nay là lần đầu tiên mình nhìn thấy Hải Yêu. Nhưng khi Nick vung lưỡi hái lên, Almaang đột nhiên cảm thấy vô cùng quen mắt.

Một đêm cách đây năm tháng, hắn đã dẫn theo hai phó thống lĩnh chờ đợi người đàn ông tóc đỏ kia trong một con hẻm tối tăm, hy vọng sẽ lôi kéo hắn gia nhập vào phe mình, đại diện cho quân đội. Người đàn ông ấy vừa mới trở về từ buổi dạ tiệc, tinh thần và thái độ uể oải lười biếng, đang bế một cô gái nô lệ tàn tật đeo khăn che mặt cười trên lưng ngựa. Nói chuyện hồi lâu, con sư tử xảo quyệt ấy vẫn thủy chung không chịu tỏ rõ lập trường, chỉ thân thiết ôm cô gái đó vào lòng nói những câu không liên quan. Almaang rất tức giận, trước khi cáo từ rời đi, đã liếc nhìn cô gái nô lệ đó với ánh

mắt rất khinh miệt rồi buông một câu: “So với phụ nữ, tôi lại càng háo hức được tìm hiểu thêm về một truyền kỳ khác dưới quyền của ngài hơn - Hải Yêu”.

Khoảnh khắc ấy, đôi mắt của cô gái đang yên tĩnh thoáng bùng lên một luồng ánh sáng lạnh buốt, ngay cả một thống lĩnh cấm vệ quân từng kinh qua hàng trăm trận chiến cũng phải dựng tóc gáy. Cảm giác đó rất kỳ lạ, Almaang không sao giải thích nổi, đành quy cho gió đêm lạnh quá.

Giờ phút này, ngay tại đây, hẳn nhớ đến từng chi tiết trong buổi tối hôm đó... Đôi mắt! Chính là đôi mắt đen láy như vực thăm ấy!

Lưỡi hái rơi xuống, máu tươi bắn ra, Chinguil, thuộc hạ hẳn đặc ý nhất đã vĩnh viễn mất đi một cánh tay.

Hóa ra lại là nàng ta!

Almaang đột nhiên đứng bật dậy, bàn tay nắm chuôi dao trở nên trắng nhợt. Buổi tối hôm đó Hayreddin luôn ôm chặt nàng ta, vốn không phải là để an ủi, mà là đang ngăn cản nàng ta rút đao tấn công! Quán quân của vòng đấu tự do này không nghi ngờ gì nữa sẽ rơi vào tay của Hải Yêu, nhưng thân là chiến binh mạnh nhất cấm vệ quân, tận sâu bên trong trái tim Almaang nảy sinh cảm giác kích động không khống chế được.

Hắn sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, rồi đi tới lều của sultan.

Chương 20: Trận đấu đỉnh cao

Vòng đấu tự do Nick chỉ đánh hai trận, tất cả các đối thủ còn lại đều từ bỏ quyền tham gia, nàng chỉ ngồi ở khu vực chờ ăn nho khô, nhìn thứ hạng không ngừng tăng. Đối mặt với một sát thần dù đã hạ thủ lưu tình nhưng vẫn khiến đối thủ tàn tật suốt đời, những người dự thi đều cảm nhận rõ ràng sự kém cỏi bất lực của người bình thường. Hải Yêu sẽ trở thành người đứng đầu vòng đấu tự do, đây đã là sự thực chắc như đinh đóng cột. Khi tất cả các trận đấu đều đã kết thúc, khán giả chờ đợi Suleiman xuất hiện phát biểu ý kiến tổng kết và trao phần thưởng cho những người xuất sắc, nhưng qua hồi lâu, bên trong căn lều tránh nắng màu vàng kim vẫn mãi không thấy có động tĩnh gì.

Sau trận đấu tàn khốc khiến Chinguil của cấm vệ quân mất đi cánh tay, mọi người đều nhìn thấy người đàn ông tóc vàng mắt xanh lục ăn vận sang trọng bước vào trong căn lều của hoàng đế. Ở Istanbul, không ai không biết người có ngoại hình xuất chúng như hãn – thống lĩnh cấm vệ quân: ‘Kỵ sĩ vàng’ Almaang. Cấm vệ quân là đội thị vệ trực thuộc tinh nhuệ nhất của sultan, hoàng đế đang suy nghĩ gì vậy? Lẽ nào nguyên nhân chính trị khiến việc xếp hạng trở nên khó khăn? Mọi người nghi ngờ đoán già đoán non, trước khi thấy kết quả, không ai chịu ra về trước.

Suleiman cũng đang ở tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Chỉ nửa tiếng trước thôi, Almaang – người hầu cận ông ta tin nhiệm nhất vào trong lều, thỉnh cầu được đấu với Hải Yêu một trận. Một người có quân hàm đế quốc cấp cao không nên tham gia vào cuộc cạnh tranh đẫm máu này mới phải, nếu chẳng may trọng thương tử vong, quốc gia sẽ phải gánh chịu tổn thất. Suleiman hết lời khuyên nhủ nhưng Almaang vẫn cứ khăng khăng, còn đẩy trận đấu này lên mức độ tự tôn.

“Xin bệ hạ thứ lỗi cho sự cố chấp của thuộc hạ, trong dòng máu của thuộc hạ, thứ chảy trước nhất chính là sự tôn nghiêm của một võ sĩ”. Almaang dứt lời, hoàng đế không thể không đồng ý. Trong trái tim những dũng sĩ Ghazi, tự tôn còn quan trọng hơn mạng sống, nếu không đồng ý, thảm kịch nhất định sẽ xảy ra.

Về phía Hayreddin, năm tháng trước, Nick đã sớm kết thù với Almaang, sau khi biết có cơ hội được đánh một trận đã đời với hãn trước mặt tất cả mọi người, nàng liền hưng phấn xoa xoa hai tay vào nhau. Trận đấu đã được quyết định, sắc mặt của Hayreddin không được tốt cho lắm. Vốn dĩ hãn không muốn can dự vào cuộc tranh chấp giữa giới quý tộc cũ và phe quân đội mới, Almaang là một trong những nhân vật đại diện cho phe quân đội mới, đặc tội với hãn không phải là lựa chọn khôn ngoan. Nhưng để Nick thoải mái nhận thua lại là chuyện bất khả thi, Almaang đương nhiên cũng như vậy.

Victor nhìn trái ngó phải, hỏi: “Cứ để Nick dạy cho hãn ta một bài học, nương tay giữ lại chút thể diện, chắc là không sao?”.

Hayreddin sầm mặt xuống đáp: “Không thể nào. Nương tay chỉ có thể dùng được khi thực lực chênh lệch cực lớn mà thôi. Khả năng thực chiến của Almaang còn hơn cả Sói Đất, cố ý thả cho một đối thủ như vậy chẳng khác nào tự đưa mình vào đường chết. Nếu đấu, nhất định phải dốc toàn lực”.

Victor cả kinh: “Vậy phải làm sao!” Hayreddin lắc lắc đầu.

Almaang thay áo choàng, mặc một bộ quần áo gọn gàng, đích thân ứng chiến. Hãn vốn dĩ là dân châu Âu da trắng, thuở ấu thơ là tù binh chiến tranh, tiếp nhận lễ rửa tội gia nhập “Koran” từ khi còn nhỏ, sau đó được đào tạo trở thành quân nhân Ottoman trung thành nhất. Chế độ lựa chọn Koran vô cùng hà khắc, tướng mạo, thân hình và năng lực của Almaang đều là vạn người có một, có thể coi như đạt chuẩn mực hoàn hảo của quân nhân. Hãn thẳng lưng đứng đây, mái tóc màu vàng kim nhạt bên dưới chiếc khăn quấn của người Hồi giáo ánh lên trên khuôn mặt lạnh lùng, đôi con ngươi sắc bén sáng lấp lánh như ngọc lục bảo.

“Tôi sẽ dùng dao cong”. Người khiêu chiến lôi vũ khí dắt bên hông ra.

Nick liếc mắt nhìn: “Nghe nói biệt danh của anh là “Kỵ sĩ vàng”, kỹ thuật cưỡi ngựa rất giỏi”.

Ngài thống lĩnh ngẩng đầu mỉm cười: “Hải Yêu không giỏi cưỡi ngựa, vậy thì cũng dựa vào hai chân để tác chiến vậy”.

Nick không chút khách khí đốp lại: “Một chọi một, muốn đánh thì dùng hết bản lĩnh, tôi không muốn chiếm lợi thế của anh trên phương diện này!”.

Những lời này có tính khiêu khích vô cùng ghê gớm, sắc mặt Almaang lập tức tái đi.

Vầng mặt trời ngả về Tây, ráng chiều dần dần nhuộm đỏ bầu trời, chính giữa quảng trường Taksim trang nghiêm, trận quyết đấu truyền kỳ lưu danh ngàn năm bắt đầu trước sự chú ý của hàng vạn người.

Almaang cưỡi trên con ngựa trắng mang tên “Thú một sừng” nổi danh khắp Istanbul nhờ thân hình tuyệt mỹ và huyết thống cao quý do nhà vua ban tặng, kết hợp với uy danh của ‘Kỵ sĩ vàng’, cả hai hợp thành cảnh giới người ngựa đồng lòng. Về phần Nick, trong mắt nàng, lừa và ngựa chỉ khác nhau ở giá tiền, nguyên nhân con ngựa nhỏ Lily được cô chủ ưu ái là vì “nghe nói giá cả của nó rất đắt”, nhưng tổng cộng cũng chẳng được cưỡi mấy lần. So về kỹ thuật cưỡi ngựa, Nick đã thua trước một khoảng lớn.

Luận về vũ khí, Almaang sử dụng một thanh đao lưỡi cong. Đây là loại binh khí nặng nề nhất định phải sử dụng bằng cả hai tay, nhưng lưỡi đao dài một mét hai, quỹ đạo trên đất bằng không được rộng, chỉ khi sử dụng phối hợp với chiến mã mới có được uy lực lớn nhất. Trên chiến trường, những kỵ binh Hồi giáo có thể dựa vào lưỡi đao sắc bén cùng đà chạy của chiến mã để chém đôi kẻ địch mà không tốn chút sức lực nào. So với lưỡi hái có thể tách ra gấp vào của Nick, thanh đao lưỡi cong quá dài này thiếu đi đôi phần linh hoạt.

So sánh thực lực tổng hợp, Hải Yêu dường như yếu hơn một chút, còn xét trên mấy chục chiêu đối chiến vừa qua, trình độ của cả hai không phân cao thấp.

Almaang từng tiếp nhận chế độ huấn luyện kỵ binh nghiêm cẩn của Ottoman, khác với vẻ ngoài anh tuấn của mình, đao pháp của hắn mạnh mẽ sắc sảo, động tác không chút màu mè dư thừa. Võ nghệ của Nick lại được trui rèn trong những trận chiến sinh tử, nhẹ nhàng phiêu dật, kỳ dị khó đoán. Một bên là lưỡi hái khổng lồ linh động mãnh liệt, một bên là thanh đao cong tuy nặng mà cầm nhẹ tựa lông hồng, tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên không dứt, hai cao thủ phong cách khác hẳn thì cùng nhau, thể hiện những kỹ năng vượt trội khiến người xem choáng váng.

Không một ai hò hét, không một ai vỗ tay, khán giả đều nín thở tập trung, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Almaang thầm kinh hãi. Hắn vốn cho rằng lực tay yếu ớt của phụ nữ nhất định là nhược điểm lớn nhất của Hải Yêu, nhưng lúc binh khí chạm nhau, lực sinh ra từ lưỡi hái khổng lồ nằm ngoài dự đoán của mọi người. Càng đáng sợ hơn là khả năng tháo rời khiến lưỡi hái có thể khéo léo tấn công ở đủ mọi góc độ. Về mặt Nick vẫn không hề thay đổi, nhưng lưng lại bắt đầu đổ mồ hôi. Nàng đã quá coi thường tên quân nhân nhìn có vẻ sung sướng an nhàn này rồi, ngoại trừ thuyền trưởng, Almaang là đối thủ mạnh nhất nàng từng gặp, cả kỹ thuật giật cương ngựa kia nữa, đã khiến nàng mấy lần rơi vào thế nguy hiểm.

Lại một lượt đựng độ nữa qua đi, Nick tách lưỡi hái ra làm hai phần bổ mạnh tới, mắt thấy có thể chém xuống ngựa của Almaang, nhưng người đàn ông này thành thạo vịn người trên lưng ngựa tránh được. Thất lưng! Nick nhìn thấy cơ hội, lập tức xoay đao chém, không ngờ đó là sơ hở Almaang cố tình để lộ dụ nàng mắc bẫy, lưỡi hái còn chưa kịp bổ xuống, hắn đã thúc ngựa thoát ra, tấn công phía sau lưng Nick.

Almaang người ngựa đồng lòng, sức chiến đấu được tăng lên đáng kể, còn kinh nghiệm trên lưng ngựa của Nick lại quá ít, nàng cầm đao ngăn chặn đòn tấn công phía sau, nhưng lại bất cẩn chém trúng phần hông của Lily. Người mới thường rất dễ vung vũ khí đâm vật cưỡi bị thương, con ngựa cái hí lên một tràng, tung bốn vó đạp vào không khí rồi chạy ra khỏi sân đấu, mặc Nick kéo dây cương thế nào cũng không chịu quay đầu lại.

Màn lấy đá đạp chân mình thế này quả thật khó coi vô cùng, Nick hét lớn ghìm ngựa lại, nhưng con ngựa lại chỉ đi lòng vòng một chỗ, khiến nàng luống cuống toát hết mồ hôi.

Almaang thả lỏng dây cương, móng trước của con “Thú một sừng” nhấc hẳn lên, khoe tư thế đứng thẳng rất bảnh.

“Đã thấy hối hận vì chọn ngựa để tỉ thí chưa?” Khuôn mặt tuần tú lộ ra nụ cười cay nghiệt: “Đi đổi một con ngựa mới đi, con này không được thì đổi con khác, tôi đánh với cô đến tối cũng chẳng sao, tôi không muốn chiếm lợi thế của cô trên phương diện này!”.

Trước trận đấu, chính nàng đã nói câu này, giờ đã lại hoàn cổ chủ, Nick tức đến nổi gân xanh gồ lên đập loạn nhịp. Nhưng Lily sống chết không chịu nghe lời, nàng chẳng còn cách nào khác. Các trọng tài chạy tới thương lượng một lúc với Suleiman, rồi đưa ra quyết định cho Hải Yêu được phép thay ngựa.

Tranh thủ thời gian đám người đi chuẩn bị ngựa, Nick chạy về địa bàn nhà mình, ngựa đầu uống ừng ực hết nửa túi nước lạnh. Victor lau mồ hôi túa ra trên trán, giọng nói run rẩy khuyên: “Dừng ở đây thôi! Tôi khổ tâm đại phẫu giúp cô nhanh nhẹn hoạt bát không phải là để nhìn thấy cơ thể cô bị xẻ thịt ở đây đâu!”.

“Xì! Ai bị xẻ thịt chứ? Ai! Chỉ vì ông đây không biết cưỡi ngựa thôi, nếu không đã chém chết cái tên mắt xanh kiêu ngạo kia từ lâu rồi!”.

“Nhưng chính em là người chọn kỵ chiến mà, không thể thay đổi được nữa”. Giọng nói của Hayreddin vẫn trấn tĩnh như thường.

Nick phiền não nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi không cần chuẩn được khoảng cách! Cưỡi ngựa cứ lắc la lắc lư, tôi không đoán được lúc nào nên ra tay! Ngựa cũng không nghe lời!”.

“Người đâu, dắt Sấm Sét ra đây”. Hayreddin lớn tiếng dặn dò. “Sấm Sét” là con ngựa của hắn, một con ngựa Ả Rập thuần chủng có giá trị liên thành. Để tương xứng với thân hình cao lớn của Hayreddin, Sấm Sét cũng cao hơn hẳn những con ngựa bình thường khác một thước có thừa, cơ thịt rắn chắc tứ chi thon dài, toàn thân đen bóng, không có lông tạp, đích xác là thần mã phi phàm.

Đám người hầu nhanh chóng đổi yên và cương của con Sấm Sét, điều chỉnh lại bàn đạp để phù hợp với chân đội trưởng Nick.

“Đây là con ngựa tự tay tôi huấn luyện, em cũng từng ngồi rồi, có lẽ nó sẽ nghe lời hơn những con khác đôi chút”. Hayreddin vuốt cổ Sấm Sét, đặt dây cương vào tay Nick: “Kỹ thuật cưỡi ngựa không phải luyện ngày một ngày hai là có được, nhưng trên thế giới này còn nơi nào chao đảo kinh khủng hơn boong thuyền chứ? Thử nhớ đến những con sóng cao đến hơn mười mấy mét trong những ngày mưa bão xem, lúc chiến đấu trên thuyền, em phán đoán khoảng cách cũng không chuẩn sao?”.

“Thuyền trưởng...”.

“Đừng so sánh điểm yếu của mình với điểm mạnh của kẻ khác, thử quán lấy hắn xem, nếu vẫn không được, dùng một đòn quyết định thắng bại”.

Nick nghiền ngẫm những lời Hayreddin nói, giẫm lên bàn đạp, bật người lên ngựa.

Sấm Sét cao lớn hơn Lily rất nhiều, chỉ là đôi ngựa thôi mà tầm nhìn đã hoàn toàn khác hẳn. Thật ra ngựa chiến cũng chẳng phải yếu tố quyết định, binh khí phải dài, thể lực phải khỏe, mới có bản lĩnh lấy một địch trăm. Nick cưỡi trên con ngựa cao lớn của thuyền trưởng, độ cao ngang bằng với Almaang, lực chém xuống cũng lập tức mạnh thêm một bậc.

“Cha!!”.

Hét lên một tiếng đây dưng mãnh, Hải Yêu lấy tốc độ mưa giạt gió gào xông tới tấn công, tia lửa do binh khí va chạm bắn ra khắp xung quanh, cổ tay của Almaang tê dại, hắn gắng đỡ lấy cú tấn công mạnh mẽ ấy, thúc ngựa chạy dạt ra xa. Dao cong thuộc loại binh khí dài, nhược điểm chết người là khi cận chiến sẽ không thuận tay, vì vậy Almaang có ý đồ lợi dụng kỹ năng cưỡi ngựa thuần thục để duy trì khoảng cách, vừa đánh vừa chạy. Nhưng có được sự chỉ điểm của thuyền trưởng, Nick nhanh

chóng thúc ngựa đuổi theo áp sát, thu ngắn một tắc thì nguy hiểm thêm một nấc, khí thế của “Kỵ sĩ vàng” liền giảm xuống.

Tình hình cuộc chiến một lần nữa đảo ngược! Trái tim của khán giả theo dõi thót lên tận cổ, ngay cả chớp mắt cũng không dám, ai nấy nhìn chăm chăm vào chiến trường, chỉ sợ bỏ lỡ một tình tiết gây chấn nào đó.

Almaang cũng chẳng phải tay vừa, sau hai lần đánh giáp lá cà, hẳn liền hiểu ra chiến thuật của Nick. Đầu óc hẳn lạnh lùng bình tĩnh, tay chân không vì thế mà rối loạn, lần thứ ba khi Nick sát tới quần lấy, hẳn vừa chặn lại đồng thời nhảy lên tung chân, chỉ thấy Sấm Sét hí lên một tiếng, Almaang đã dùng phần đỉnh thúc ngựa trên giày đá mạnh vào người nó một cú. Cho dù đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, suy cho cùng ngựa vẫn là động vật, Sấm Sét bị đau liền lui vài bước theo bản năng. Khoảng cách chính là sinh mệnh, Almaang lại quay trở về tình huống có lợi cho bản thân.

Nick vươn tay vuốt ve bộ lông đen bóng của con ngựa, lòng bàn tay đỏ tươi, nàng lập tức gầm lên: “Khốn kiếp, sao người dám đá ngựa của ta! Đây là ngựa của thuyền trưởng!”.

Almaang lạnh lùng đáp: “Chiến thuật đỉnh thúc ngựa là một trong những phương pháp tác chiến thường dùng nhất của kỵ binh Ottoman, cô thiếu những hiểu biết thông thường, không có nghĩa là tôi không được dùng”.

Nick phần nộ quay đầu lại nhìn về phía trọng tài, chỉ thấy hai tay trọng tài run rẩy giơ cao lên vài lần, rồi cuối cùng vẫn co rúm lại ra hiệu bằng tay: “Không phạm quy”.

Ngựa, ngựa, ngựa! Tất cả đều vì Almaang am hiểu kỵ mã nên mới có thể áp chế nàng hết lần này đến lần khác! Nick chùi máu trên tay vào quần, lửa giận trong lòng như muốn phun ra.

“Nếu đánh tiếp thì trời sẽ tối mất”. Nàng nói.

“Vậy cô muốn sao?”.

“Dứt khoát luôn đi, một đòn phân thắng bại”.

Almaang lướt mắt nhìn sắc trời, ánh tà dương sắp ngã xuống đường chân trời. Trải qua cuộc chiến kịch liệt, thể lực của cả hai đều suy kiệt đến trạng thái nguy hiểm, sự am hiểu về chiến lược của cả hai bên về nhau càng khiến cuộc chiến này rơi vào tình cảnh bế tắc không có điểm kết thúc. Almaang nhìn vũ khí của mình, va đập nhiều lần với lưỡi hái nặng nề khiến thanh đao nổi tiếng xuất hiện rất nhiều vết nứt, cứ tiếp tục dây dưa thế này cũng không có lợi cho hẳn.

“... Được!” Hẳn đồng ý với lời đề nghị của Nick, hai người chia nhau chạy đến hai đầu sân đấu cách đối phương hơn hai trăm mét, mặt đối mặt ghìm cương đứng yên.

Tà dương như máu, hai chiến sĩ dũng mãnh cầm vũ khí đối đầu, kéo thành hai cái bóng rất dài trên sân đấu.

Suleiman dẫn đầu, tất cả các vị quan lớn quý tộc đều ra khỏi lều, còn khán giả trên khán đài lại không hện mà cùng đứng hẳn cả người dậy.

Quảng trường Taksim im lặng không một tiếng người, vô số những lá cờ chiến tung bay phần phật trong gió. Sấm Sét và Thú Một Sừng, hai con bảo mã một đen một trắng thờ phì phì đặng mũi, móng trước không ngừng cào trên nền đất cứng.

Lá cờ hình hoa tulip dựng thẳng trên cao đột nhiên được phát xuống dưới ánh mắt chăm chú của hàng vạn người.

“Hây!!!”

“Cha!!!”.

Theo sau là tiếng gầm thét dữ dằn, hai kỵ sĩ và ngựa lao vào nhau như những viên đạn.

Trên lưng con ngựa đang lồng lên, tâm trí Nick hoàn toàn tập trung. Giống như boong thuyền hay con sóng lớn thuyền trưởng đã nói, hãy cứ coi như mình đang ở trên thuyền. Hải Yêu! Từ xa xa, Almaang nhìn thấy Nick phủ phục thân mình, cả người co lại trên lưng Sấm Sét, từ hướng chính diện, chỉ nhìn thấy bờm của con ngựa đen tung bay.

Nàng ta đang nghĩ gì vậy? Nàng ta sẽ dùng chiến thuật gì?

Đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa rồi, tốc độ chiến mã phi điên cuồng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, thắng bại nằm ở lúc này đây!

Thời gian đột nhiên như dừng hẳn lại, vó ngựa làm bụi đất bắn tung lên, tua rua trên yên ngựa bạc lay động, mỗi một chi tiết đều rõ ràng sống động ngay trước mặt. Chính vào thời khắc Almaang chuẩn bị nhắc đao lên, hẳn lại nhìn thấy một cảnh tượng không thốt nổi lên lời – Hải Yêu đang đứng trên lưng ngựa!

Ngay từ lúc chạy lấy đà, Nick đã thoát khỏi bàn đạp rồi, hai chân giẫm mạnh lên yên xong, nàng liền mượn lực va đập cực lớn nhảy bật lên, cả người lao đi giống như mũi tên rời khỏi dây cung!

Khoảng cách! Khoảng cách vẫn luôn có lợi cho Almaang vào thời khắc quan trọng này đã phản bội lại hẳn!

Ưu thế của việc bật nhảy, vũ khí hình dáng khổng lồ dài đến hai mét, Hải Yêu đã nắm chắc cơ hội ra tay đầu tiên! Thân hình thiếu nữ linh hoạt bật lên mềm mại uyển chuyển, đồng xu vàng trước ngực lóe sáng, lưỡi hái cực lớn vẽ một hình vòng cung màu bạc hoàn mỹ trong không trung.

Người sượt qua nhau.

Almaang cảm thấy tốc độ của ngựa dần dần chậm lại, tiếp theo đó, cơ thể trở nên nặng nề, một luồng dịch nóng ẩm tanh nồng bắn thẳng vào mặt.

Là máu!

Cái đầu duyên dáng của con chiến mã đã lìa khỏi cổ, quán tính cực lớn khiến nó đưa vị chủ nhân chạy thêm hơn mười mét nữa mới rầm rầm đổ gục, máu nóng phun thẳng lên người Almaang.

“Ngã ngựa!!” Trong tay vung cờ lên, gào to.

Cùng lúc đó, Nick nhảy lên từ lưng con Sấm Sét cũng không quay về lưng ngựa, hai chân nàng giẫm chuẩn xác lên mặt đất.

Hai người đồng thời rời khỏi lưng ngựa! Theo quy tắc truyền thống, cuộc chiến của cả hai nên dừng lại tại đây.

Nhưng cuộc quyết đấu giữa cả hai còn lâu mới kết thúc, khắp người dính toàn là máu, Almaang tức đến run cả hai tay. Vật cưỡi là anh em của kỵ binh Ottoman, con ngựa thân yêu của hắn, người bạn đồng hành của hắn đã bị con nhỏ khốn kiếp kia chém chết như chém giống trâu bò gia súc.

Còn thứ Nick chờ đợi chính là thời khắc này, cái tên có sở trường cưỡi ngựa cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất, rơi xuống địa bàn Hải Yêu kiểm soát.

Hai người hoàn toàn mất sạch lý trí, không hề nghe thấy tiếng của trọng tài, vung hung khí trong tay lên dũng mãnh tiếp tục lao vào nhau. Máu thịt bay tứ tung trên sân đấu, thoáng chốc hai bên đều đầm máu, đáng vẻ như thể phải liều mạng tới cùng!

“Hòa rồi hòa rồi! Không được đánh nữa! Tất cả dừng tay!” Suleiman luống cuống bốc hỏa từ lâu, vội dẫn theo mấy vị hoàng tử và người hầu hét lớn xông vào trong sân nhưng bất lực, dù người tuy đông, nhưng không ai có thể ngăn cản được hai con thú dữ mắt vẫn đỏ lao vào giết nhau.

Tình thế đang nguy cấp, một tiếng “đoàng” cực lớn vang lên, mùi thuốc súng tràn ngập trong sân, phát súng của Hayreddin đã bắn xuống phần đất giữa hai người đang đánh nhau. Hai người khựng lại một lúc, từng người được binh sĩ phe mình giữ tay, kéo qua kéo lại lôi đi.

“Bỏ ra! Hôm nay thần nhất định phải làm thịt con thỏ nhãi nhép này!” Khăn trùm đầu của Almaang đã xô tung, mái tóc màu vàng nhạt xõa xuống, khuôn mặt tinh tế dính đầy máu ngựa bầy nhầy, nếu người can ngăn không phải là đại hoàng tử, hắn đã đánh rồi.

“Ai làm thịt ai? Thêm ba mươi giây nữa, ông đây sẽ chém người đến nỗi ngay cả mẹ người cũng không nhận ra! Tên khốn kiếp nhà người... ừm ừm ừm!” Nick nổi trận lôi đình như tên lưu manh giờ ngón giữa lên chửi thề, nhưng được Hayreddin bịt miệng, lại ôm vào lòng. Nick giãy giụa không chịu, như một con cá rời khỏi mặt nước quẫy đạp quyết liệt.

Cuộc chiến tạm thời bị khống chế, Suleiman cảm thấy vừa bất lực lại vừa buồn cười với cô bé bướng bỉnh như con ngựa hoang này. Thời gian không chờ đợi ai, ông ta đứng giữa hai người, hai tay giơ lên cao, tuyên bố với mọi người bằng giọng nói âm vang sang sảng: “Trận đấu kết thúc! Hai bên hòa! Ta cảm thấy vô cùng tự hào khi có được những võ sĩ dũng mãnh như các khanh, Thánh Alla phù hộ, đế quốc Ottoman vạn tuế!” Nối tiếp theo những lời ông ta, hàng vạn người đồng thanh hô to:

“Thánh Alla phù hộ!”

“Hoàng đế vạn tuế! Đế quốc Ottoman vạn tuế!”

Hoạt động xoa dịu vô cùng quan trọng, một bậc minh quân như Suleiman đương nhiên sẽ không bao giờ coi thường công tác thu dọn tàn cục. Ông ta nắm tay Almaang, trước mặt tất cả mọi người tuyên bố sẽ ban tặng cho hãn một con ngựa tốt nhất có thể tìm được trong lãnh thổ Ottoman.

Lý trí của Almaang khiến hãn dần dần bình tĩnh lại, là thống lĩnh cấm vệ quân, hãn đương nhiên không thể trở mặt với nguyên soái hải quân chỉ vì một con ngựa được. Hoàng đế đã đích thân bắc thang, thân là thần tử không lý nào lại không thuận theo. Almaang lập tức chỉnh lại quần áo đặt tay lên vai hành lễ, cảm tạ món quà hào phóng của hoàng đế.

Suleiman quay người đi, Nick vẫn đang bị Hayreddin siết chặt vào lòng, bĩu môi phồng má bất mãn một mình. Nhìn thấy cảnh ấy, hoàng đế cũng không nén được khẽ mỉm cười.

“Về phần người...” Ông ta liếc nhìn chủ nhân của Hải Yêu với ánh mắt dò hỏi, Hayreddin dùng khẩu hình trả lời lại một chữ “vàng”.

“Ồ, ban cho người một lưỡi hái bằng vàng, thế nào hả?”.

Nick thoáng cái im lặng hẳn.

“... Nặng bao nhiêu?” Hayreddin véo nàng một cái, Nick lập tức ngoan ngoãn thêm kính ngữ vào: “Nặng bao nhiêu ạ? Thừa bề hạ?”.

Suleiman vuốt râu cười đáp: “Cái trong tay người nặng bao nhiêu thì đúc một cái nặng y như thế! Một và một, công bằng không phân biệt lớn bé”.

Hoa tulip nở bung đón gió, Nick cười tươi như một đóa hoa, chớp mắt đã quên luôn trận quyết đấu với gã thống lĩnh mắt xanh. Có vàng rồi, ai thèm nhớ đến những chuyện vớ vẩn đó làm gì?

Chương 21: Đội trưởng Nick đêm không về nhà

Trong ánh nhìn lờm nguýt của mọi người, bốn năm mươi tên cướp biển thất lưng dắt đao cong hò hét một bài hát dân ca, ồn ào đi trên đường phố Istanbul.

Khi Hải Yêu trở lại với hào quang tứ phía trong đại hội võ thuật, niềm kiêu ngạo và tự hào đã tràn ngập trong lòng đám cướp biển! Tuy Suleiman phân định Nick hòa Almaang nhưng đám cướp biển đương nhiên đều cho rằng đội trưởng nhà mình thắng, ai cũng biết Ky Sĩ Vàng mất đi ngựa như đàn ông mất đi “gậy” – hoàn toàn biến thành một thái giám. Chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi, đội trưởng Nick sẽ xử đẹp hẳn ta!

Trận đấu vừa mới kết thúc, đám hải tặc phải ngoan ngoãn làm khán giả trên khán đài suốt cả một ngày trời không thể chịu đựng thêm được nữa, lao tới tranh nhau công kênh Nick trên vai không ngừng tung hô. Hayreddin biết trong lòng Nick đang rất vui, nên cũng để mặc cho đám đàn em khiêng nàng đi ăn mừng. Nữ thần chiến thắng thích uống rượu mà, tuy người Hồi giáo ở Istanbul bị cấm không được mua bán rượu, nhưng những tín đồ tôn giáo khác lại không phải chịu hạn chế này. Đám cướp biển như ong vỡ tổ lao vào một quán rượu thuộc khu vực Do Thái có tên “Kho Báu”, ném hết những người khách khác ra ngoài như xua đuổi thú dữ, lấy danh nghĩa bao trọn gói cả quán rượu để chiếm giữ nơi này.

Những người bình thường đương nhiên không dám tranh chấp với đám cướp biển trên người có đao, ông chủ quán rượu vội vàng ân cần chiêu đãi, trong rượu rum cũng không dám pha thêm nước. Kể từ khi bị thương nặng, Nick đã quá nửa năm không được tụ tập cùng anh em, giờ phần khích khác thường. Đã có túi đựng tiền của thuyền trưởng cho, Nick hào phóng đập mạnh lên quầy bar: “Uống thoải mái đi! Tối nay tôi mời!”.

“Hú hú hú! Đội trưởng Nick vạn tuế! Sư Tử Đỏ vạn tuế!”.

“Chúc mừng Hải Yêu quay về! Cạn ly! Cạn ly lần nữa!”.

Bên trong quán rượu nhỏ sơ sài nổ ra một tràng khen ngợi trầm trồ huyền ảo. Rượu rum, rượu vang, rượu mật ong, rượu táo được đưa lên như nước chảy, chủ quán cung ứng không kịp, bảo hầu bàn chuyển luôn thùng rượu gỗ sồi ra chỗ trống để mặc bọn họ uống thả phanh. Quán vốn không cung cấp thực phẩm nên đương nhiên sẽ có những nhân viên nhanh nhẹn chạy đến các quán lân cận để mua mấy món đồ nhắm, những cô nàng vũ nữ tất bật chạy đi chạy lại khắp nơi, khiến đám cướp biển

phá lên cười âm ỉ. Vị tử thần trước giờ chỉ uống nước ép táo chua tối nay phá lệ gọi đồ uống có cồn, chè chén một trận đã đời, mặt mày người nào người nấy đỏ phừng phừng cứ như thể người được lười hái vàng là bọn họ không bằng.

Nếu như lúc này có người ngoài đẩy cửa bước vào, nhất định sẽ cảm thấy nghi ngờ với cảnh tượng nơi đây: Nếu cả đám người uống rượu, người đứng đầu ắt phải ngồi ở vị trí tốt nhất trên chiếc sofa dài kia. Nhưng lúc đó, ngả ngón trên chiếc sofa ấy là một thiếu nữ anh khí bồng bồng, mái tóc dài được bọc trong chiếc khăn trùm đầu màu đen, giày chổng chơ trên chiếc bàn gỗ, vừa nhấm nháp mỹ tửu trong ly, vừa hưởng thụ sự tôn sùng của thuộc hạ và anh em đang bu xung quanh.

So với những nghi lễ nghiêm túc với quy cách nhàm chán vào những dịp quan trọng, nàng công chúa Tây Ban Nha này lại thích môi trường âm ỉ bát nháo chất lượng thấp hơn. Dù là dùng những câu chuyện cười tâm bậy để nhục mạ kẻ thù bị đánh bại, lớn tiếng hợp xướng những bài nhạc chế lưu truyền trên thuyền, hay là dùng phi tiêu nhắm vào bia để quyết định thứ tự uống rượu, tất cả đều khiến nàng cảm thấy tự do thoải mái. Cuối cùng, Sói Đất cũng tóm được cơ hội lại gần với người trong mộng, lại không biết nói gì, chỉ đành rót rượu dâng thức ăn xun xoe sẵn đón, thỉnh thoảng bắt chuyện nói với Nick được một câu mà hẳn đã cười hề hề vui hết nửa ngày trời.

Rượu quá tam tuần, Nick uống thả phanh đến nỗi đầu óc chệnh choáng, quét ánh mắt một vòng phát hiện thiếu mất một người, bèn hỏi: “Kẻ thế thân của tôi đâu rồi?”.

“Antony? Lúc trận chung kết diễn ra, cậu ta vẫn còn trên khán đài, sau đó thì không biết”.

“Hô, thẳng nhãi đó nhìn thấy sự lợi hại của đội trưởng, không chịu nổi cú sốc đây mà”. Michel Độc Nhân sán lại gần nói: “Cô không biết đâu, thẳng nhóc đó khổ luyện trên thuyền mỗi ngày, câu cửa miệng là ‘sẽ có một ngày đánh bại Hải Yêu’ đấy!”.

Nick khinh thường nói: “Mẹ nó, chiếm phòng riêng của tôi, lấy tiền lương của tôi, có ngon thì trực tiếp tới tìm tôi mà luyện!”.

Michel Độc Nhân cười đáp: “Thực ra thẳng nhóc đó cũng có chút tài năng, nhưng so với đội trưởng Nick thì chẳng khác gì đọ súng với đại pháo, so sánh vốn là khập khiễng”.

Sói Đất gật mạnh đầu biểu thị sự đồng ý, lại đưa cho Nick một chén rượu đầy. Hăn không có mắt nhìn hàng hóa, rượu mật ong nồng độ thấp uống cạn xong, liền pha vào trong rượu rum chút nước ép trái cây, Nick không biết chừng mực, ừng ực nốc hết một chén lớn, chưa qua được mấy phút, hai mắt đã bắt đầu mờ lung. Lúc Sói Đất lại sát tới, Nick co chân lên đá cho hăn một phát.

“Nhàm chán, anh biến đi, đổi một em trẻ trung tới rót rượu!”.

Anh chàng phó đội trưởng đáng thương bị quét ra khỏi trung tâm vòng tròn như vậy đấy, mọi người ở Sư Tử Đỏ đã lâu có ai là không biết sở thích kỳ quặc của nàng, cánh cướp biển phá lên cười để một vũ nữ với bầu ngực đầy đặn đến bầu bạn. Uống thả phanh suốt hai giờ đồng hồ, mấy tên uống lắm rồi nôn mửa cuộn người trong góc tường, vài kẻ háo sắc lén lút dẫn phụ nữ đi tìm chỗ thuê phòng. Những người còn lại quá nửa là cá cược phi tiêu thua đến mức phá sản, đành phải chơi trò giải trí sức mạnh truyền thống: Vật tay.

Nick không hổ là quái vật được tinh tinh nuôi lớn, trông nhỏ con vậy thôi mà lại có thể vật thẳng được hầu hết cánh đàn ông ở đây. Lại thẳng được một trận nữa, nàng hú lên một tràng ngửa đầu cạn một chén, say khướt bật cười ngờ nghệch: “Chơi với mọi người vẫn cứ là vui vẻ sáng khoái nhất, ông đây ở phòng thuyền trưởng đã nửa năm, ngày ngày bị đè ép, nảy sinh cả ảo giác mình là một con gà con yếu ớt!”.

Đám đông xung quanh toát mồ hôi tập thể, nhìn bộ dáng ngây ngô đáng yêu của nàng thế kia, có lẽ uống quá nhiều thật rồi, chứ bình thường làm gì có kiểu nói năng như thế. Chỉ dựa vào một câu nói lúc say này, cả đám đã có thể thấy được chuỗi thức ăn trên thuyền: Đội trưởng Nick là đàn ông đích thực không cần nghi ngờ, còn thuyền trưởng là đàn ông đích thực trong cánh đàn ông đích thực!

Hơn chín giờ tối, có hai thị vệ theo tiếng nhạc bước vào quán rượu “Kho Báu”, nhìn thấy một đám đàn ông bê tha đang hò hét náo loạn bên trong, Nick một tay cầm một cốc sắt, tay kia ôm một nàng gái điếm ăn mặc hở hang đứng trên bàn nhảy múa. Thân hình của nàng còn không cao bằng cô gái ấy, chỉ lo áp đầu, mặt vào ngực con gái nhà người ta, uống say đến ngớ ngẩn. Hai tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau, nhủ thầm với dáng vẻ ấy mà dẫn về thì lại càng sinh chuyện, thà cứ giả vờ là không tìm thấy còn hơn, nghĩ xong, hai người lặng lẽ rời đi.

Cao trào của một đêm hoang đường vẫn chưa qua đi. Đám cướp biển uống cạn rượu ở quán “Kho Báu” xong, lại tiếp tục di chuyển đến hai ba quán khác, lần nào cũng náo loạn, không ngừng gây sự với những vị khách khác. Mãi cho đến hai giờ sáng, khi năm sáu người cuối cùng có thể đứng được lao đảo dìu Nick đi trên đường cái hát nghêu ngao, đột nhiên có vài tên lưu manh bản địa cầm gậy xông ra từ một góc tường.

Đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma, Nick uống say khướt, lưỡi hái cũng đã quên vứt ở chỗ nào rồi, đừng nói là chân tay, ngay cả đầu lưỡi cũng không còn nghe theo sai khiến nữa. Người không biết thì không sợ, mấy gã lưu manh này vốn không biết đây là những ai, nhìn thấy đám hải tặc say bí tỉ liền lao vào đánh loạn xạ. Nick ngửi thấy mùi máu, bèn giương cặp mắt đen láy lên, đám thuộc hạ thấy tình hình không ổn, không dám nói biệt danh Hải Yêu ra sợ hủy hoại tiếng tăm, bèn lao đà lao đảo dìu nàng bỏ chạy.

Mấy tên chạy khỏi bốn năm con phố tồi tàn, không một ai dám đưa bộ dạng như gấu rừng này của Nick về lại cung điện của thuyền trưởng. Mấy anh em bàn bạc một hồi, bèn tìm bừa một nhà thổ hạng ba bên đường, gõ cửa nhét nàng vào đánh một giấc.

Một đêm yên ắng, Nick ngủ thẳng đến tận trưa ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, đầu đau như búa bổ.

“Nào, uống miếng nước đi”. Một cái ôm mềm mại thơm phưng phức giữ chặt lấy nàng, đưa chén nước đến bên miệng. Đãi ngộ này quả thực quá đẹp, Nick uống nước xong, hai cánh tay vòng lấy, dính sát vào cơ thể đối phương nhắm mắt lại. Qua một lúc lâu, nàng mới đột nhiên nhận ra nơi này có gì đó không phù hợp lắm.

Đây là đâu thế?

Lăn một vòng lật người bò dậy, Nick bàng hoàng nhìn bốn phía xung quanh, hoàn toàn không thể nhớ ra tại sao mình lại ở đây. Căn phòng nhỏ thiếu ánh sáng, trên giường trải chăn ga màu hồng phấn rẻ tiền, một cô gái xa lạ mặc chiếc áo lụa mỏng hở ngực nằm ở bên cạnh nhìn nàng. Nick dụi dụi mắt, phát hiện mình gần như hoàn toàn trần truồng.

“Hôm qua cô bị nôn, tôi đã giúp cô cởi quần áo giặt sạch sẽ rồi”. Cô gái cười nói. Nàng ta là một cô gái điếm dịu dàng và xinh đẹp, có lẽ tầm ba mươi tuổi, làn da màu mật ong, thân hình đầy đặn, khoe

mắt tuy có nếp nhăn nhưng không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn từ cơ thể, đúng là kiểu Nick yêu thích.

Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao hoàn toàn chẳng nhớ được gì? Đầu Nick rối như tơ vò, trí nhớ chỉ dừng lại ở màn uống rượu thả phan ca hát thả cửa ở quán rượu đêm qua mà thôi, những chuyện sau đó cứ hễ nhớ đến là thấy đau đầu. Không chỉ đau đầu, mà thân thể cũng đau, như thể bị tấn cho một trận vậy. Nếu nói là do say rượu giờ trò, thì có vẻ cũng làm quá kinh rồi thì phải?

Nhìn thấy vị khách đã dậy, cô gái liền xuống giường, đổ nước sạch vào chậu đồng, lấy một chiếc khăn còn khá mới phục vụ nàng tắm rửa gội đầu.

Tắm xong, Nick mặc bộ quần áo còn hơi ẩm, sờ sờ vào túi, chẳng còn lấy một xu. Đêm qua điên loạn ném hết tiền vàng vào cờ bạc nên đã tiêu sạch từ lâu, giờ toàn thân trên dưới chỉ có đồng xu vàng kỷ niệm của thuyền trưởng đeo trên cổ mà thôi. Nick đỡ mặt ra, cô gái điếm đã vô cùng quen thuộc với sự lúng túng này, bật cười khúc khích nói: “Đêm qua đã có người tới trả rồi”. Nàng ta tiễn Nick ra tới tận cửa, giữ lấy cổ hôn lên mặt nàng một cái, dịu dàng nói: “Tên tôi là Adele, lần sau tới nhớ chọn tôi nhé”.

Cảm giác say rượu nôn nao của Nick vẫn chưa tan hết, nàng cũng chưa từng dạo phố Istanbul bao giờ, nên phải hỏi đường rất nhiều lần, chân cao chân thấp mãi mới mò về dinh thự trên núi của Hayreddin. Quân gia Gerald Bayan đang ngồi đợi nàng trước hiên nhà, sắc mặt khó coi như thể kẻ thù tìm tới cửa.

Nick tự biết mình đuối lý, lí nhí hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”.

“Tối qua, thuyền trưởng tổ chức tiệc mừng công cho cô ở nhà, mời rất nhiều người trong giới quý tộc và chức sắc tới tham dự”, Bayan trần thuật lại sự thật khiến người ta xấu hổ. Thị vệ phải đi tìm người nói rằng đội trưởng Nick uống say bí tỉ, không thể quay về được, nhân vật trung tâm của bữa tiệc lại vắng mặt, suốt cả một đêm, Hayreddin phải giải thích không ngừng với khách khứa lý do Hải Yêu không xuất hiện.

Dạ dày Nick nhộn nhạo: “... Tôi không biết”.

Vị quân gia thờ dãi: “Đi xin lỗi đi, ngài ấy đang ở vườn Bách đấy”.

Xuyên qua khoảng sân quanh co nước chảy và một loạt những cánh cửa hình móng ngựa màu ánh trắng, Nick rón ra rón rén đi vào phòng khách. Người đàn ông tóc đỏ ngồi trên chiếc ghế lớn quay lưng về phía nàng, im lặng không lên tiếng, trên chiếc bàn nhỏ cạnh bên tay đặt thứ vũ khí màu đen cực lớn – lưỡi hái của Hải Yêu.

Chết tiệt! Lưỡi hái! Đầu Nick lại càng đau hơn. Giờ nàng mới nhớ ra, tối hôm qua uống say đến nỗi để mất luôn cả vũ khí!

“Chơi vui chứ?” Hayreddin mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Có lưỡi hái vàng rồi nên không cần cái cũ nữa hả”.

“Thuyền trưởng... Tôi...”.

“Ăn uống, chơi gái, đánh bạc, hút thuốc, tiêu sạch tiền bị người ta đánh, cuối cùng lại tìm một cô gái để qua đêm, đêm qua đúng là vui vẻ quá nhỉ. Em qua đây”. Hayreddin cũng không thèm quay người lại, ngoắc ngoắc tay với nàng. Nick chần chừ bước tới trước hai bước, Hayreddin đã duỗi tay, kéo nàng tới, bóp cổ nàng ấn xuống thảm. Mái tóc đỏ rực lửa rủ xuống mặt nàng, đôi mắt màu xanh lam nổi lên bão táp, hằn giống như một con sư tử dũng mãnh nổi cơn thịnh nộ.

“Nói cho tôi biết, nếu tôi không phải người tới nhà thổ trả tiền cho em, có phải em định trèo lên cái giường đó, rồi cho cô gái điếm kia đồng tiền đúc hình chân dung tôi không?”.

Ý nghĩa của đồng tiền kỷ niệm đó cũng như nhả cười, nếu nàng dùng để trả tiền chơi gái, Hayreddin chắc chắn sẽ phát điên. Nick sắp nghẹt thở, giãy giụa vài cái nhưng không thể thoát khỏi tay hắn. Nàng vẫn còn rất đặc ý khi nhớ đến lúc vật tay ở quán rượu ngày hôm qua, vậy mà hiện giờ, cả khí thế và sức lực của thuyền trưởng đều hoàn toàn áp đảo nàng.

“Khụ... Không bao giờ, không bao giờ cho!”.

“Vậy em định làm thế nào để thoát thân? Ăn quyết à?” Hayreddin nheo mắt nhìn chăm chăm vào nàng, Nói thật, nếu Adele dùng mấy lời ngọt ngào nịnh nọt, có lẽ Nick cũng chẳng thể kháng cự được. Nhưng bây giờ dù có chìa súng vào đầu, nàng cũng không dám khai.

“Có bán tôi ở đó tôi cũng không bao giờ cho người khác đồng xu của ngài!”.

“Ồ. Thì ra em định bán thân trả tiền chơi gái, sau đó mang theo một cái sừng ấy về tặng tôi hả”.

“...” Nick phát hiện càng lấp liếm lại càng sai trái.

Hayreddin nắm lấy cằm nàng, quay trái quay phải kiểm tra một hồi nói: “Vành mắt thâm đen, môi cũng sưng vều, em còn nhớ đêm qua bị một lũ lưu manh không có tiền mua dao đánh cho một trận không? Thánh Alla phù hộ nên đám đồng bạn thiếu năng của em mới không gào lên cái danh Hải Yêu, nếu không hôm nay, những chuyện xấu của em có lẽ đã lan truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm ở Istanbul rồi!”.

Hayreddin lật người con nhóc khốn kiếp này lại, bàn tay nhấc lên đánh thật mạnh vào mông nàng.

“Xin lỗi, xin lỗi thuyền trưởng! Tôi không dám nữa, không dám nữa!” Vẫn như thường lệ, Nick cong mông quý khóc sùi gào xin được tha thứ, khiến cho những nàng hầu gái không ngừng thò cổ vào nhìn, nhưng chỉ vừa liếc nhìn một cái thôi, các nàng đã che miệng, lặng lẽ lui xuống.

Đánh một trận xong. Hayreddin buông tay ném con nhỏ khốn kiếp đi, trĩu nặng tâm sự ngồi trở lại chiếc ghế lớn.

“Tôi nghĩ mình đã nhốt em trong phòng quá lâu rồi, có lẽ để em cùng các anh em ra ngoài thoải mái một chút cũng được, tiệc mừng công có mục đích chính trị, đến tối quay về một lúc cũng như nhau. Nhưng tôi thật không ngờ, em lại có thể chơi đến mức độ này”. Hắn đỡ trán, ánh mắt giống như đang nói: “Trẻ con lớn rồi, khó lòng dạy dỗ”.

“Tôi không biết chỉ uống một chút rượu mà lại say khiếp thế...”. Hai mông Nick sưng vù đau ê ẩm, ngồi cũng chẳng ngồi được, đành nửa quỳ ôm lấy đùi thuyền trưởng không buông.

“Những chuyện em không biết còn nhiều lắm”. Hayreddin hết cách nêu hết những điểm lợi và hại ra một lượt. Sau bữa rượu, sát thủ châu Âu có thể sẽ kết liễu mạng của nàng chỉ bằng một dao, hoặc nàng uống quá nhiều sẽ nói lung tung, tiết lộ huyết thống vương thất Tây Ban Nha của mình rồi bị những kẻ xấu bụng nghe thấy... so với những chuyện ấy, tiệc mừng công để bù lại mối hiềm khích với phe quân đội hay những vị khách bị cho leo cây, đều đã chẳng còn quan trọng.

“Thứ nhất, sau này không được phép uống rượu say cả đêm không về nhà như vậy nữa, trừ phi em muốn ném thử mùi roi”. Chủ sở hữu bắt đầu ban bố điều lệ quản chế mới, Nick gật đầu như giả tòi.

“Thứ hai, tuy em đã thắng Almaang, nhưng nếu trên đường có đụng mặt cấm vệ quân, cũng không được phép xảy ra bất kỳ xung đột nào với họ”.

“Vậy nếu bọn họ gây chuyện với tôi thì sao?”.

“Cấm vệ quân không bao giờ gây chuyện thị phi, hôm qua tể tướng Ibrahim đã phái người tới tham dự buổi tiệc tỏ thành ý rồi. Tể tướng và quân đội ủng hộ đại hoàng tử Mustafa lên ngôi, hiện giờ cả hai phe đều đang lôi kéo tôi về phe của họ, không ai hy vọng trở mặt thành thù với chúng ta đâu. Cấm vệ quân đặc tội với em chẳng khác nào đẩy tôi về phe ba người con trai của Roxelana”.

Nick nhỏ giọng căn nhắc: “Thật là phức tạp, chốc thì phe quý tộc cũ chốc lại phe quân đội mới, bốn vị hoàng tử không phải đều do cùng một cha sinh ra sao”.

Hayreddin xoa xoa đầu nàng: “Em và Charles cũng là cùng một mẹ sinh ra đấy thôi, một khi dính líu tới lợi ích chính trị, người thân xuống tay còn dã man hơn kẻ thù”.

“Vậy rốt cuộc thuyền trưởng ủng hộ ai?”.

“Ai tôi cũng chẳng...”, Hayreddin còn chưa nói hết câu, Gerald Bayan cầm một cái tráp nhỏ đựng thư đi vào, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Cái tráp vô cùng tinh xảo, gỗ đàn đen láy khảm trai, khóa bằng vàng nguyên chất. Hayreddin nhận lấy rồi mở ra, Nick hiếu kỳ cũng ghé vào nhìn, chỉ thấy trong lớp nền bằng nhung đặt một cuộn thư lụa màu hồng phấn, xung quanh rắc đầy cánh hoa hồng, vừa nhìn là biết ngay chữ viết tay của con gái.

Hayreddin cau mày: “Ai đưa đến vậy?”.

“Công chúa Mihrimah, cô con gái duy nhất của hoàng phi Roxelana”. Giọng nói của Gerald nặng nề, như thể bức thư này là một quả bom đã được châm ngòi nổ.

“Năm nay cô gái ấy mười sáu tuổi, vẫn chưa kết hôn”.

Chương 22: Công chúa với công chúa

Khi Victor vào trong sân, Nick đang dùng tay không tấn công hình nhân, gần đây thời tiết bắt đầu ấm lên, quần áo của nàng đã ướt đẫm.

“Cô đang làm gì vậy?” Victor cau mày, đứng từ xa hỏi. Anh ta cực kỳ không thích cảm giác tuyến mồ hôi tiết ra chất lỏng bao phủ làn da, cũng không thích lại gần những người đang toát mồ hôi.

“Luyện tập, cũng đâu phải anh chưa từng nhìn thấy bao giờ”. Nick dùng tay, múc một gáo nước lạnh trong thùng dội lên đầu.

“Ý của tôi là lẽ nào cô không biết cái cô công chúa Mihrimah kia gửi thư cho thuyền trưởng à, sao vẫn còn bụng dạ ở đây làm mấy chuyện vớ vẩn này?”.

Nick vuốt ngược mái tóc ướt rượt ra sau: “Biết rồi, lúc ấy tôi cũng ở đó mà, thuyền trưởng còn cho tôi xem nữa. Làm một cái tráp gỗ đựng đất tiền đến thế, rồi lại thêm một bài thơ vớ vẩn chỉ để mô tả trận đấu ngày hôm đó”.

Victor lạnh lùng nói: “Tôi muốn bỏ đầu cô ra xem xem bên trong có tí óc nào không quá!”.

“Cô ta viết gì là việc của cô ta, liên quan gì tới tôi, huống hồ cái tráp đó cũng đã trả lại rồi”. Qua giọng nói có thể đoán được, Nick còn quan tâm đến cái tráp tuyệt đẹp kia hơn bức thư đựng trong đó nhiều.

Victor thờ dài ngán ngẫm, hoàn toàn không ôm chút hy vọng nào về trí thông minh của nàng. Dưới sự giục giã liên hồi của anh chàng bác sĩ, Nick lăm ba lăm bậm đi tắm giặt thay quần áo, hai người đi vào phòng khách nhỏ, Victor xua hết người hầu đi.

“Chủ nhân của thiệp, sultan của thiệp, khuôn mặt hèn mọn của thiệp phủ phục trong lớp bụi đất thần thành dưới bàn chân của người, chủ nhân linh hồn yêu quý của thiệp, vận mệnh của thiệp, hạnh phúc của thiệp! Từng nét chữ trong bức thư tôn quý của người đã mang luồng ánh sáng vô hạn tới trước mắt thiệp, đem lại niềm hạnh phúc cho trái tim thiệp!”.

Victor cao giọng ngâm nga một bài thơ, Nick tròn mắt: “Kính, thật là buồn nôn, ai viết vậy?”.

“Roxelana, người phụ nữ được sultan yêu thương nhất, cũng chính là mẹ đẻ của công chúa Mihrimah. Có lẽ con nhóc chẳng biết gì như cô chưa từng nghe đến uy danh của bà ta, tôi đành phải giảng giải cho cô vậy. Roxelana là người Trung Âu, là tù binh trong chiến tranh, bị bán tới hậu cung làm nô lệ. Người phụ nữ có huyết thống thấp kém ấy đã dựa vào những bức thư tình buồn nôn đó mà có được tình yêu thật sự của Suleiman. Hiện giờ con gái của bà ta đang dùng bản lĩnh gia truyền để gửi thư cho thuyền trưởng đấy”.

Nick chớp chớp mắt, nhón một miếng bánh ngọt từ trong chiếc khay bạc nhét vào mồm: “Ồ”.

Gân xanh trên trán Victor nhảy loạn lên: “Ồ cái đầu cô ấy! Vẫn chưa hiểu ra hả? Năm nay Mihrimah mười sáu tuổi, là con gái duy nhất của Suleiman, ở cái thế giới Hồi giáo này, những cô gái mười sáu tuổi nên kết hôn từ lâu rồi mới đúng, nhưng hòn ngọc quý trên tay hoàng đế lại vẫn đang đóng cửa trong chốn khuê phòng. Vì sao hả? Vì mẹ con bọn họ đang đợi sự lựa chọn mang lại lợi ích to lớn nhất xuất hiện!”.

Nick phì phì lớp đường và vỏ bánh trên tay đi nói: “Chẹp, nói thì phức tạp, nhưng tổng kết lại không phải là cô công chúa ấy trúng tiếng sét ái tình, thích thuyền trưởng, muốn thuyền trưởng lấy cô ta về sao”.

Victor dùng ánh mắt ghê tởm nhìn con nhóc khốn kiếp thô tục nói: “Cô còn ngốc hơn cả tinh tinh, tiếng sét ái tình cái quái gì, đây là thủ đoạn chính trị. Đại hoàng tử và tế tướng luôn bày tỏ thiện chí với thuyền trưởng nên Roxelana đã bắt đầu hành động rồi, hơn thế vừa lên đã quăng ra một quả cân có sức mạnh tối đa: Hy vọng có thể lôi kéo được thuyền trưởng bằng việc liên hôn!”.

“Chính trị, lại là chính trị, các người không thể nói đến chuyện khác được sao?” Nick chán nản mệt mỏi với chủ đề này vô cùng: “Tôi không tài nào hiểu nổi những chuyện vợ vãn này, hết thầy đã có thuyền trưởng lo rồi. Nếu thuyền trưởng thích cô ấy thì cứ lấy về. Đúng rồi, cô công chúa ấy trông thế nào? Có xinh không? Ngực to không?”.

Victor không thể tin vào tai mình: “Một cô gái xa lạ muốn lấy thuyền trưởng, lẽ nào cô không thấy lo lắng chút nào sao?”.

Nick tỏ vẻ rất thoải mái, gác chân lên chiếc bàn chân thấp, đáp: “Cho tôi xin đi, trong ngôi nhà này có đến hơn một trăm người phụ nữ, thêm một người nữa thì đã sao, dù sao thuyền trưởng cũng đâu

cho phép tôi ngủ với bọn họ.”

Victor ngửa đầu nhìn lên trần nhà hình vòng cung, cảm giác choáng váng đến bất lực cuốn lấy không tan đi được. Cuối cùng anh ta đã hiểu quan điểm của Nick: Nàng không hề để tâm chuyện Hayreddin nảy sinh quan hệ với người phụ nữ khác, hơn nữa còn mong chờ được chia một thìa canh từ mối quan hệ ấy!

“Tôi nói này, lẽ nào cô tưởng cô công chúa này sẽ ân cần hầu hạ giống như Fatimah và Lilith, hoàn toàn không muốn dâng hiến, lúc rảnh cũng chỉ chợp mắt nghỉ trưa cùng cô, rồi rửa mặt chải đầu?”.

“Hử, không phải à?”.

Victor cười lạnh một tiếng nói: “Ôi, cô thật quá ngây thơ. Tám năm trước, Roxelana dùng kế đuổi mẹ của đại hoàng tử Mustafa tới nơi đông không mông quạnh, từ đó trở thành người được sủng ái nhất chốn hậu cung. Trong số ba người con trai và một cô con gái của bà ta, chỉ có công chúa Mihrimah là thừa kế một cách hoàn hảo bộ não cùng những thủ đoạn tàn độc của mẹ mình. Nếu lấy cô gái đó về, cô ta chắc chắn sẽ không lạng lế sống vui vẻ với cô đâu. Chưa đến một năm, cô sẽ như mẹ của đại hoàng tử, bị lột trần rồi đuổi ra khỏi nhà!” Anh chàng bác sĩ dốc hết những lời bậy phần thật ba phần giả ra. Con nhỏ khốn kiếp này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu không cho nàng biết lợi hại, nàng sẽ chẳng chút cảnh giác trước những nguy cơ trước mắt.

“Anh lừa tôi! Tôi đã góp cổ phần rồi! Hiện giờ có...”. Nick lật người bật dậy, tính toán sơ qua một hồi, báo cáo số tiền gửi của mình: “Có hai trăm sáu mươi lăm đồng tiền vàng, thuyền trưởng sẽ không bao giờ đuổi tôi đi đâu!”.

Victor khịt mũi khinh thường số tiền tiết kiệm của nàng: “Xời, số tiền con con đó của cô còn chẳng đủ để công chúa Mihrimah thưởng cho người hầu. Cô con gái duy nhất của hoàng đế lấy chồng, chỉ riêng của hồi môn thôi có lẽ đã bằng thu nhập tài chính của cả một tỉnh rồi. Huống hồ chỉ cần cô ta bước vào cửa là sẽ trở thành vợ chính thức, còn cô sẽ phải lập tức đóng gói đồ đạc cuốn xéo ra khỏi vườn Bách. Từ đó trở đi, người cùng ăn cùng ngủ với thuyền trưởng sẽ là công chúa Mihrimah, đâu còn chỗ nào cho cô nữa?”.

Nick không chịu thua đáp: “Tôi, tôi vẫn là đội trưởng đội xung phong, là Hải Yêu! Coi như là cổ phiếu kỹ thuật!”.

“Không sai, đến lúc đó, công chúa Mihrimah sẽ nững nịu thỏ thẻ bên gối thuyền trưởng: “Hải Yêu nên ở trên thuyền mới phải, chàng ơi, tại sao cô ta cứ ở trong vườn gậy chướng mắt thế?” Hô, rồi sau đó, cô sẽ bị ném lên thuyền, cả ngày chỉ được uống súp đậu gặm bánh quy cứng!” Anh chàng bác sĩ bắt chước giọng điệu của một cô nàng mưu mô xảo quyệt giống y như đúc, đến mức khiến Nick đột nhiên muốn đánh người. Sau đó từng câu nối tiếp từng câu của anh ta lũ lượt tuôn ra, nghe có lý đến mức sự tự tin của Nick bị bào mòn từng chút từng chút một, lời phản bác cũng yếu dần đi.

“Nhưng, nhưng tại sao thuyền trưởng lại nghe lời cô ta chứ? Thuyền trưởng từng nói thích tôi, sẽ mãi mãi chăm sóc cho tôi...”.

“Cô ấy, kiếm sống ngoài xã hội lâu như vậy rồi, lời đàn ông tùy tiện nói bừa lúc trên giường sao có thể tin được? Ồ, nhìn cô xem, chẳng thể thuyết phục nổi chính mình rồi đúng không?” Victor thờ dãi, nói bằng giọng vừa thương hại vừa thông cảm: “Cô thật là ngốc. Không phải mỗi trận chiến đều bắt đầu bằng tiếng pháo nổ rầm trời đó sao, công chúa Mihrimah đã lạng lẽ gửi thư đến rồi, cô còn không mau cầm vũ khí lên đi, hầy...”.

Victor nheo mắt quan sát sắc mặt Nick, khi chắc chắn đã khích tướng thành công, anh ta chinh lại viền đăng ten trên cổ áo ung dung bỏ đi, để lại một cô nhỏ đáng thương hoang mang, không biết nên làm gì, xoa xoa hai tay đi lòng vòng trong vườn.

Khi trời sẫm tối, Hayreddin về đến nhà, vừa đi vào vườn Bách thì thấy có một bóng đen đang định trèo tường linh đi. Thị lực của Hayreddin rất tốt, chỉ nhờ chút ánh sáng hoàng hôn cuối cùng còn sót lại, hẳn đã tóm được cái bóng.

Nick mặc bộ quần áo đi đêm màu đen bó sát người, đôi giày da cừu đế mềm đi đường không gây ra tiếng động, trong giày trái phải nhét hai con dao găm, một con có độc, một con dính máu.

“Em đang làm gì vậy hả?” Hẳn cau mày hỏi, Nick không lên tiếng.

Hayreddin kéo cánh tay nàng lôi vào trong phòng, đóng cửa thăm vấn: “Thành thật trả lời xem, đừng ép tôi lôi thủ đoạn dùng với sát thủ ra để cạy miệng em”.

Nick biết nói dối với hẳn cũng vô dụng, khuôn mặt âm u thẳng thắn khai báo: “Tôi đi làm thật công chúa Mihrimah”.

“Làm thật... Cái gì?” Hayreddin nhìn nàng với vẻ không thể tin được: “Em định đi ám sát công chúa?”.

“Ừ”. Đến tình cảnh này rồi, nàng đã trầm tĩnh hơn. Trước khi đi anh chàng bác sĩ đã nói “tại sao không mau cầm vũ khí lên đi”, nàng nghĩ đi nghĩ lại, quyết định cầm vũ khí đi thật.

“Muốn đuổi tôi ra khỏi nhà à, không dễ vậy đâu! Liều một phen sống mái đi, xem ai mới đích thực là vợ của ông chủ!”.

“Tôi nói này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết vậy hả? Công chúa Ottoman đả tội gì với em?”.

Lồng ngực Nick phập phồng, rít lên xả hết mọi ảm ức: “Cô ta muốn lấy ngài, không cho tôi ngủ với ngài nữa, còn muốn đuổi tôi đi, bắt tôi lên thuyền ăn đậu khô!”.

Hayreddin ngẩng đầu lên, ra sức ấn huyết thái dương đang gồ lên đập loạn xạ: “Gì thế này! Em nghĩ quá xa rồi, ai bịa với em chuyện tôi sẽ kết hôn với người khác vậy hả?”.

“Cô công chúa đó đã gửi thư tới rồi! Mẹ của cô ta cũng viết thư rất giỏi! Hoàng đế không phải vì mẹ cô ta biết viết thư nên đã đuổi mẹ của đại hoàng tử đi sao?!” Đứng trước nguy cơ lãnh địa sắp bị xâm phạm, lông tóc toàn thân Nick xù lên dựng đứng.

Hayreddin nghe xong những lời này, ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên phá lên cười. Cười đến nửa ngày, hần mới dụi dụi mắt, ôm lấy Nick ngồi xuống chiếc giường mềm.

“Em thật đúng là nghe tiếng gió lại tưởng tiếng mưa. Nói thế này nhé, để đề phòng bên ngoài chuyên quyền và phụ nữ can dự vào chuyện triều đình, bên trong hậu cung của sultan không có những người có huyết thống cao quý, toàn bộ đều là nữ nô lệ tù binh được mua về. Kể ra hoàng đế cũng thật đen đui, mỹ nữ tuy không thiếu, nhưng lại đều thất học, những phụ nữ biết chữ có văn hóa rất hiếm. Mấy cái câu “khuôn mặt hèn mọn của thiệp phủ phục trong lớp bụi đất thần thánh dưới bàn chân của người” tôi đọc đã thấy buồn nôn lắm rồi, sao có thể bị bức thư tình đó đánh lừa chứ!”.

“Nhưng, nhưng tôi nghe nói cô công chúa đó có rất nhiều của hồi môn...”.

“Chuyện này thì không sai, nhưng Hayreddin tôi đã có khi nào thiếu tiền tiêu chưa?” Khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười khinh miệt: “Huống hồ, mục tiêu của mẹ con nhà họ sợ rằng không chỉ là làm vợ của ông chủ, mà còn muốn trở thành bà chủ nữa kìa!”.

Nick hoang mang nhìn hắn: “Vậy nghĩa là sao?”.

“Mẹ của đại hoàng tử tuy thất sủng, nhưng cậu ta vẫn còn sự ủng hộ của quân đội. Roxelana muốn để con trai mình lên ngôi vua, ngoại trừ giới quý tộc cũ ra, còn cần có một thế lực chống lưng vững mạnh hơn thế. Bà ta nhìn thấy đội thuyền hỏa pháo của hải quân, nên mới định sai con gái tới xử đẹp tôi, ha ha, mơ tưởng sẽ chơi được một cú ra trò”.

“Vậy thuyền trưởng có định kết hôn cùng cô Mihrimah đó không?”.

“Đương nhiên là không, cuộc tranh giành vương vị giữa các con trai của Suleiman lại lấy quân đội của tôi ra làm bia đỡ đạn, có còn cuộc giao dịch nào lỗ hơn thế nữa không. Với lại, tôi không chịu được việc ngủ chung giường với một người phụ nữ mưu mô như vậy đâu”.

Nick dựa đầu vào lồng ngực hắn, thì thầm: “Nhưng Mihrimah là công chúa”.

Hayreddin thờ dài, khẽ hôn lên mái tóc nàng: “Tôi đã có một công chúa Tây Ban Nha rồi, loại người này khó hầu hạ lắm, thêm một người nữa sao quan tâm xuể được”.

“Nếu như, tôi nói là nếu như...”. Giọng nói của Nick toát lên vẻ lo lắng trước giờ chưa từng có: “Nếu sau này có một người phụ nữ không phiền phức không rắc rối kết hôn với ngài, nếu cô ấy không thể bao dung được với người khác, liệu ngài có đuổi tôi đi không?”.

Hayreddin nâng khuôn mặt của nàng lên, trong đáy mắt có một thoáng xúc động không sao hiểu nổi: “Những lời này liệu có chứng tỏ rằng em đang ghen, bắt đầu nảy sinh tình cảm với tôi vượt khỏi mức dành cho một người bao nuôi giàu có không?”.

Nick rất bối rối, chỉ đành ăn ngay nói thật: “Tôi không biết, nhưng kẻ nào không bao dung với tôi, tôi sẽ cho kẻ đó nếm thử sự lợi hại của năm đấm này”.

Hayreddin nở nụ cười bất lực, vỗ vỗ vào má nàng nói: “Không cần lo lắng vậy đâu, chỉ cần em không gây ra những chuyện đáng đánh, tôi sẽ không bao giờ đuổi em đi cả”.

Nick tỏ vẻ hoài nghi: “Victor nói những lời đàn ông tiện miệng nói ra không thể tin được, thuyền trưởng, còn có lý do nào khác nữa không?”.

“Tôi biết ngay là tên này mà”. Hayreddin nghiêng răng kèn kẹt: “Được rồi, không nói chuyện tình cảm nữa, nói chuyện tiền bạc và thế lực chống lưng đi. Tại sao không đuổi em đi ư? Vì em là một đại báu vật hiếm có để đầu tư. Em và Charles đều có trong người huyết thống của bậc đế vương, là người thừa kế hoàng gia chính thống của lãnh thổ Tây Ban Nha, tạm thời không bàn tới thế lực ủng hộ mẹ em còn sót lại, chỉ cần tôi nắm được em, cả đời này Charles sẽ phải thấp thỏm lo lắng, không thể kê cao gối ngủ ngon được. Công chúa đế quốc Ottoman nghe thì tưởng cao quý, nhưng cho dù cô ta có là con độc nhất cũng không có quyền thừa kế vương vị. Có em rồi, tôi có thể tìm bừa một nơi nào đó, Bắc Phi, Tân thế giới, hay thậm chí là một hòn đảo nào đó không biết tên, cắm lên trên đó lá cờ vàng đỏ, là có thể trực tiếp tuyên bố một cách hợp pháp rằng đây là Tây Ban Nha – trong tay tôi đang là người thừa kế có huyết thống thuần khiết nhất. Đến lúc đó, em là nữ hoàng Tây Ban Nha, tôi là nhiếp chính vương kiến quốc nắm giữ toàn bộ đại cục. Em nói xem báu vật tốt như vậy, sao tôi có thể chấp tay dâng cho kẻ khác được?”.

Những lời này khiến Nick nghe đến trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ nghẹt thở. Nàng nuốt “ợc” một ngụm nước bọt, ngần ngại nói: “Nữ hoàng?”.

“Phải, nữ hoàng”. Hayreddin luồn tay vào mái tóc mềm mại của nàng vuốt ve: “Em có muốn đội vương miện không? Khám đây đá quý trên châu, đội nó lên rồi, không cần phải cúi đầu hành lễ với bất kỳ ai nữa”.

Từng câu chữ Hayreddin nói đều thể hiện sự lợi dụng và bị lợi dụng công khai đường hoàng, nhưng chính điều đó lại khiến Nick an tâm. Nàng lớn lên trên đường phố khó khăn khắc nghiệt, lòng tin đối với những thứ như “tình cảm, lời hứa” đã hoàn toàn bị phá hủy, chỉ có “tôi là người có ích” mới có thể khiến nàng nảy sinh cảm giác an toàn không gì bằng. Có ích sẽ không bao giờ bị vứt bỏ.

Ngoài cửa sổ truyền đến một tràng tiếng khóc ni non của trẻ sơ sinh, Hayreddin đứng dậy, mở cửa hô to: “Bế đứa trẻ vào đây!”.

Một lúc sau, có một bà nữ mẫu đi theo sự dẫn đường của Rabena, ôm một bọc tã lót nho nhỏ bước vào trong phòng.

Nick đi tới, nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh được quấn bên trong tấm chăn len không ngừng gào khóc, trên đầu là lớp tóc tơ mềm mượt đỏ rực như lửa.

Nick ngắm đứa bé nhỏ xíu ấy rồi lại quay qua nhìn Hayreddin, tuy rằng có sự khác biệt rất lớn về vóc dáng, nhưng từ tướng mạo có thể thấy, bọn họ chắc chắn có quan hệ huyết thống.

“... Là của thuyền trưởng?”.

“Là đứa con trai thứ tám của Ishak, vừa mới sinh được một tháng”. Hayreddin duỗi cánh tay rắn chắc ra đón lấy đứa trẻ, ôm vào lòng nhẹ nhàng vỗ về trông vô cùng thuần thực. Có lẽ là do huyết thống, cũng có thể là do kinh nghiệm phong phú của Hayreddin, đứa trẻ nín dần.

“Anh cả cho ngài một đứa con ư?” Nick chưa từng nhìn thấy một đứa trẻ nào nhỏ như vậy ở một khoảng cách gần như thế, nó khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ bé nhả hết cả lại, thoạt trông yếu ớt vô cùng. “Có tận tám đứa, nhiều như vậy, cho ngài một đứa cũng tốt”.

“Ô hô, sao có thể được!” Hayreddin phá lên cười lắc đầu: “Đừng thấy anh ấy bình thường hào phóng mà nhầm, thân sinh cốt nhục không bao giờ cho người khác đâu. Đứa trẻ này được gửi đến để Victor cắt bao quy đầu, Ishak không tin những vị bác sĩ khác, sợ mấy tên lang băm ấy cắt hỏng”.

Dù sao đi nữa, việc Hayreddin lọt vào mắt xanh của công chúa Mihrimah là chuyện không thể qua loa, ngày hôm sau, Hayreddin đích thân vào cung yết kiến Suleiman, bày tỏ mình không có ý định tham gia vào cuộc tranh giành kế thừa vương vị. Hoàng đế cũng đã phiền não vì cuộc đấu đá giữa phe quân đội và giới quý tộc cũ từ lâu, suy cho cùng, cha còn sống mà các con trai đã bắt đầu tranh giành vị trí đến mức đầu rơi máu chảy cũng không phải chuyện may mắn gì cho gia tộc. Hải quân là thế lực trực thuộc hoàng đế, Suleiman đương nhiên không hy vọng Hayreddin đứng về phe nào cả, bèn lập tức chỉ định một chàng sĩ quan trẻ tuổi xuất thân gia thế ở ngoại tỉnh làm vị hôn phu cho con gái mình.

Chuyện này khiến Roxelana rất bất mãn, nhưng một chính trị gia tinh anh như bà ta sẽ không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, lấy chuyện này ra làm cái cớ, Roxelana yêu cầu Suleiman một hôn lễ chính

thức. Trước giờ những sultan của đế quốc Ottoman không có chính cung hoàng hậu, nhưng vì muốn an ủi nàng sủng phi, lần này, Suleiman đã đồng ý. Roxelana – người phụ nữ huyền thoại một lần nữa tiến thêm một bước dài đến với mục tiêu của mình.

Mấy ngày nữa trôi qua, lưỡi hái vàng sultan đồng ý ban thưởng cho Hải Yêu đã được đúc xong, do một đội thợ rèn đưa tới dinh thự của nguyên soái, Nick lại một lần nữa trở nên vô cùng nổi bật. Lưỡi hái thép do Da Vinci thiết kế có một loạt những cơ quan tinh xảo, còn lưỡi hái vàng này lại không có công năng tách ra hợp lại, cũng không thể nào tháo rời lưỡi ra, là một cây gậy vàng đích thực, cần tới bốn người đàn ông hợp sức lại mới nhắc lên được. Tuy đối với số đông, lưỡi hái này hoàn toàn không có công năng vũ khí, nhưng Nick lại yêu thích vô cùng, nếu không phải do Hayreddin kiên quyết phản đối, nàng đã ngày ngày ôm nó ngủ rồi. Nàng lúc thì sợ có kẻ trộm mất, lúc lại sợ người hầu cạo bớt trọng lượng, cứ giày vò suốt mấy ngày trời, cuối cùng Hayreddin chịu hết nổi tịch thu vứt luôn vào trong kho châu báu thì mới yên chuyện.

Chính vào lúc đại hội võ thuật toàn quốc đã hoàn toàn kết thúc, có một người không ngờ tới viếng thăm dinh thự. Hẳn thẳng lưng đứng cạnh đài phun nước thấp thoáng chỗ những bụi hoa, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, đôi mắt lại ánh lên làn sóng nước lấp lánh.

“Alma... anh đang làm gì ở trong nhà tôi thế!” Nick muốn cầm đao theo thói quen nhưng bị Hayreddin dè lại.

“Trước mặt điện hạ, lễ phép một chút đi!”. Lời dứt, Nick mới nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang tùm tùm cười đứng bên cạnh tên thống lĩnh mắt xanh, nàng vẫn còn đôi chút ấn tượng với khuôn mặt này, hẳn là người đã đứng cạnh Suleiman trong đại hội võ thuật, đại hoàng tử Mustafa.

“Thật là một chiến sĩ bướng bỉnh hoạt bát”. Hoàng tử cười nói: “Hôm nay ta đến là để hòa giải, xóa bỏ những khúc mắc giữa Hải Yêu và Kỳ Sĩ Vàng Almaang”.

Thống lĩnh cấm vệ quân bước lên một bước, tuy không muốn lắm nhưng vẫn nghiêm trang cúi đầu với Nick.

Nick nhớ tới trận đấu chưa chết chưa chịu dừng giữa hai người hôm đó, nghi ngờ nhìn về phía Hayreddin, hẳn liền hất hất cằm, ý bảo nàng lập tức làm theo. Nick hỏi được lưỡi hái vàng, thù oán

cũng sớm tiêu tan quá nửa, giờ làm trái ý thuyền trưởng mới ngốc. Nàng bĩu môi, ngắc nga ngắc ngữ nói với Almaang: “Thế thì coi như hòa vậy”. Câu này nghe như lời trẻ con đang giận dỗi.

Đại hoàng tử Mustafa tuy rằng không thể lôi kéo Hayreddin, nhưng đắc tội với hắn cũng không có lợi. Trước đó nghe nói Hayreddin đã từ chối công chúa Mihrimah, hắn cảm thấy đây là chuyện vô cùng may mắn, chuyện hòa giải không thể kéo dài thêm nữa, vì thế hôm nay mới dẫn cả Almaang tới cửa. Hayreddin không muốn đứng về phe nào, nên cũng không tiện giữ khách ở lại lâu, đôi bên bóc trần nhau sẽ không vui, nên đại hoàng tử Mustafa cũng chào ra về.

Hôn lễ hoành tráng của Roxelana đã được tổ chức đúng như dự kiến, chuyện này không chỉ khiến toàn bộ đế quốc Ottoman kinh ngạc, mà ngay cả các quốc gia châu Âu cũng phải chép miệng ngạc nhiên. Hoàn cảnh của đại hoàng tử lại càng gian nan hơn gấp bội.

Cuộc đấu đá chốn cung đình hiểm ác khiến người ta cảm thấy không có gì bức bối ngột ngạt hơn được nữa, Hayreddin liên tục xin xuất trận, cuối cùng được Suleiman phê chuẩn vào tháng thứ hai sau hôn lễ, hắn dẫn quân thẳng tiến tới Tunisia, mảnh đất đã bị Tây Ban Nha chiếm đóng.

Rời khỏi tòa cung điện màu trắng tuyệt đẹp ở Istanbul, Sư Tử Đỏ lại một lần nữa quay trở lại với mặt biển tự do.

Chương 23: Trở về biển khơi

Ngàn cánh buồm trắng muốt to lớn chạy trên tuyến đường hàng hải trông hệt như dòng suối trắng chảy trên đại dương xanh thẳm.

Tám mươi chiếc pháo hạm, một ngàn ba trăm binh sĩ chiến đấu, có được sự ủng hộ từ một quốc gia hùng mạnh, Sư Tử Đỏ của bây giờ đã không còn là đám cướp biển trước kia nữa. Sự kiên nhẫn và chờ đợi của Hayreddin đã khiến hắn có được sự tín nhiệm của Suleiman, hoàng đế cuối cùng cũng đã yên tâm phó thác hải quân cho vị nguyên soái xuất thân từ cướp biển này.

Mười mấy chiếc thuyền ở vị trí trung tâm của đội thuyền đương nhiên là đội quân thân cận Hayreddin mang theo từ Bắc Phi. Cánh hải tặc thích được ngửi mùi gió biển, một Istanbul đông đúc

giàu có tuy rằng đẹp say lòng người, nhưng biển lớn và những cuộc chiến mới thật sự là những thứ thuộc về bọn họ.

Hải Yêu lấy lại những thứ thuộc về mình theo ý nguyện: Tiền lương của đội trưởng đội xung phong và căn phòng đơn. Nàng vừa lên thuyền đã sốt sắng dọn vào căn phòng đặc biệt được chuẩn bị riêng trên con thuyền Diêm Vương. Tấm biển nho nhỏ bằng đồng trên cánh cửa gỗ khắc hình lưỡi hái, đồ gia dụng nhỏ xinh được chế tác riêng từ gỗ hồ đào, ô cửa sổ be bé ở mạn thuyền hiu hiu gió biển thổi qua, hết thảy đều khiến nàng vô cùng hài lòng. Nick quăng mình nằm xuống giường nệm mềm mại, tuyên bố trong niềm sung sướng rằng nơi này là lãnh địa thần thánh bất khả xâm phạm của nàng.

Lần này, nằm ngoài dự đoán của các thuyền viên, Nick công khai thân phận con gái của mình, mọi người đều tưởng rằng nàng sẽ dọn luôn đến phòng ngủ của thuyền trưởng, ai ngờ suy nghĩ của Hải Yêu lại không giống với số đông: hai người sống chung ăn chung ngủ chung trong cung điện, ấy vậy mà khi lên thuyền lại ở riêng. Hayreddin cũng không phản ứng gì, trẻ con lớn rồi đòi có phòng riêng cũng là điều dễ hiểu, hẳn cũng không phải loại đàn ông thích cả ngày cứ dính lấy nhau.

Buổi sáng ngày thứ ba kể từ khi xuất phát ở Istanbul, trên tuyến đường biển phía trước có một đám mây dày lớn kéo đến sà xuống, đến chạng vạng tối thì bắt đầu đổ mưa. Bên trong khoang thuyền ẩm ướt lại oi nóng, cả con người và động vật đều ủ rũ bơ phờ. Khoang của thuyền trưởng có thấp một ngọn nến, Hayreddin đang kiểm tra lại bản đồ. Thư viện của Istanbul có những tư liệu cổ đại rất quý giá về thời La Mã, hội tụ đủ những thành quả nghiên cứu khoa học tiên tiến nhất Đông Tây, tính chính xác của hải đồ cực kỳ cao, là bảo vật vô giá đối với những người đi biển.

Hắn đang tập trung, chậm rãi xem một tuyến đường thẳng từ ven biển Địa Trung Hải ra tới phía ngoài, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa rất lịch sự.

“Vào đi”.

Người tới là Antony Toria, cậu ta trông rất tiêu tụy, hai mắt trũng sâu, cả người gầy đi trông thấy. So với một Hải Yêu vừa mới hồi phục sức khỏe tinh thần phấn chấn, cậu thiếu niên thay thế hiện tại trông âm đạm quá. “Thuyền trưởng, tôi muốn nói chuyện với ngài”. Cậu ta đóng cửa lại.

“Tôi muốn rời thuyền”.

Hayreddin chăm chú nhìn Antony, tuy đã sớm đoán ra những gì cậu ta định nói, nhưng lúc này vẫn muốn hỏi một câu: “Lý do là gì?”.

Yết hầu Antony lên xuống, cánh môi hết hé ra lại mím vào, cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh trả lời: “Nhiệm vụ của tôi là đóng giả Hải Yêu, giờ Hải Yêu thật đã trở về rồi, công việc của tôi cũng kết thúc”.

“Cậu vẫn còn những lời chưa nói hết”. Hayreddin đan hai tay vào nhau chống cằm nói: “Hãy nói một lần cho hết luôn đi”.

Antony thoáng run rẩy cúi đầu, một lúc lâu sau mới dùng giọng khàn khàn vất vả nặn ra từ trong cổ họng: “Tôi mãi mãi không bằng được cô ấy, ở lại đây không có chút giá trị nào”.

Sau khi xem xong trận đấu tay đôi cuối cùng với Kỵ Sĩ Vàng, Antony Toria tuyệt vọng đến cùng cực, cậu ta phát hiện ra nơi Hải Yêu đang đứng cao đến mức cậu ta không sao đạt tới.

“Vì có người vượt qua cậu trên một phương diện nên cậu mới không thể nào ở lại trên thuyền, lý do này thật quá nực cười. Nếu như không có Hải Yêu, liệu cậu có vì những chuyện vặt vãnh kiểu như y thuật không bằng Victor, tay nghề không bằng thợ mộc, nấu ăn không bằng đầu bếp mà muốn rời thuyền không? Đừng làm nũng như trẻ con thế! Cậu là một người đàn ông cơ mà!”.

Những lời nói khinh miệt của Hayreddin khiến Antony nổi cáu, cậu ta ngẩng phắt đầu lên muốn phản bác, nhưng Hayreddin lại không cho cậu ta cơ hội, tự mình nói tiếp: “Thế giới này rất không công bằng, luôn có một số người được ban cho những khả năng mà người thường không có cách nào đuổi kịp, bọn họ ung dung nhẹ nhàng có được những thành tựu khiến người thường phải ghen hòng trên trời, kiểu người đó gọi là “thiên tài”. Nếu mắt cậu chỉ mãi dõi theo một nhóm ít những người này, sự ghen tị và thù hận sẽ hoàn toàn che mờ đi đầu óc của cậu. Hơn thế, cậu còn phạm phải một sai lầm càng lớn hơn, ấy chính là dùng điểm yếu của bản thân đi so với điểm mạnh của kẻ thiên tài, đó không phải là tự si nhục mình sao?”.

Cơn mưa vô tình rửa trôi hết thảy, những lời phân tích lạnh lùng, tàn nhẫn của Hayreddin khiến toàn thân Antony run rẩy, đôi mắt cũng ướm nhòe. Cậu ta có thể nói gì được đây? Thiên tài đó là mục tiêu từ nhỏ của cậu ta? Ý nghĩa của cuộc đời cậu ta chính là vượt qua được đối thủ ấy? Dù cậu ta có đuổi theo thế nào cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng đó từ xa, ngay cả sánh vai cùng nàng cũng không

được. Có lẽ tất cả giá trị của cậu ta chỉ có được lúc nàng mắc bệnh bị thương, cậu ta chỉ có thể làm một kẻ thay thế không có cũng chẳng sao.

“Đúng vậy”. Antony dụi dụi mắt nói: “Tôi đánh giá quá cao bản thân mình, thật ra tôi chỉ là một kẻ bình thường chẳng có gì nổi bật”.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng không tài nào hiểu được tại sao thế giới của cậu lại có thể chật hẹp đến vậy, lĩnh vực cậu quan tâm chỉ lớn hơn lòng bàn tay có một xíu như thế, không phát hiện ra được tiềm năng thực sự của bản thân là đúng rồi. Antony, cậu có thể không phải là thiên tài, nhưng chắc chắn không phải không có gì nổi bật, lúc ở đại hội võ thuật, cậu đã chứng minh được điều đó rồi đấy”.

Cậu thiếu niên ngẩn người, sau đó giận dữ bĩu môi nói: “Súng ư? Dùng thứ đó để đánh bại kẻ địch cũng chẳng có ai mở miệng tán dương!”.

“Lẽ nào cậu sống chỉ để nghe những lời đánh giá của kẻ khác? Vậy thì hãy chọn những nghề như giáo sĩ đi”. Hayreddin cau mày: “Đại dương bao la này không nhìn quá trình chỉ nhìn kết quả, dù dùng súng hay lưỡi hái, kẻ sống sót cuối cùng, giết được nhiều người nhất mới là kẻ chiến thắng. Thuyền hải tặc không phải là trại trẻ mồ côi, tôi không muốn cả ngày phải đi an ủi những kẻ nhu nhược bất tài, khóc lóc sụt sùi, luôn miệng than phiền. Còn ba ngày nữa sẽ tới Tunisia, nếu như cậu là một người đàn ông thì cầm súng lên xông ra chiến trường xem sao, còn không lên bờ xong thì cút đi cho tôi!”.

Antony như bị một cú đấm thẳng vào mặt, vừa xấu hổ lại vừa phẫn hận, xoay người bỏ chạy. Phép khích tướng là phương pháp thích hợp nhất với những cậu thiếu niên dễ xúc động, đoán chừng sau ba ngày nữa, trên thuyền sẽ có thêm một tay súng bắn tỉa, Hayreddin thờ phào nhẹ nhõm tựa vào lưng ghế.

Tuy làm công tác tư tưởng cho cấp dưới là trách nhiệm của thuyền trưởng, nhưng mấy đám tiểu quỷ này đưa sau ấu trĩ hơn đứa trước, đứa này khó dạy hơn đứa kia, thường xuyên khiến hấn phải đau đầu. Vừa nhắc đến là đã tới ngay, hấn còn đang mãi nghĩ ngợi, cách vách lại truyền tới một âm thanh vô cùng quen thuộc. Sột soạt sột soạt, giống như có một con vật nhỏ đang ăn vụng thức ăn.

Hayreddin nướng mày, cầm giá nển đi vào phòng ngủ, mở cánh cửa phòng tắm ra. Đội trưởng đội xung phong của hần, Hải Yêu danh chấn bốn phương đang mắc kẹt giữa giũa trong ô cửa nhỏ, nửa thân trên ở bên trong phòng, nửa thân dưới ở bên ngoài thân thuyền, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

“Em đang làm cái gì vậy hả?” Hayreddin đặt giá nển xuống, khoanh tay đứng nhìn tên trộm gà mờ.

“Ngột ngạt không chịu nổi, định vào đây tắm một cái...”. Nick điềm nhiên mỉm cười, lại gắng sức lần nữa, nhưng phần thắt lưng vẫn không chui lọt. Nàng thấy bồn chồn khó hiểu, trước đây chẳng phải vẫn thường linh vào phòng tắm của thuyền trưởng bằng cách này sao?

“Xường đóng tàu đáng chết, chắc chắn đóng ô cửa sổ này nhỏ đi rồi!”.

“Cửa sổ mạn thuyền được đóng đúng theo tiêu chuẩn, kích thước hoàn toàn giống với con thuyền Hải Yêu”.

“Vậy thì tại sao?” Nàng kẹt đến nỗi đỏ bừng mặt, giống hệt một con chuột mắc kẹt trong lỗ hang.

Hayreddin thông tay xuống. Nick vật lộn một lúc lâu, cọ sát đến rách cả da mà vẫn không chui lọt. Đến lúc ấy, Hayreddin mới đưa tay giữ chặt khung cửa sổ dùng sức tách ra, giật mạnh thanh gỗ, tiếp đó ôm lấy phần dưới nách Nick kéo vào.

Lịch sử ăn trộm của Nick chưa bao giờ có kinh nghiệm thất bại nào như vậy, nàng nhất thời cảm thấy vô cùng buồn rầu: “Lẽ nào do béo lên? Nhưng tôi luyện tập hàng ngày mà, không thể nào như vậy được đúng không?”.

“Không phải là béo lên, mà là khung xương to ra”. Hayreddin kéo nàng đến trước người, vạch sượt qua đầu đo chiều cao. Nàng từng chỉ là một cô nhóc thấp bé, nhưng hiện giờ đã cao từ nút áo thứ ba trên ngực hần lên thành nút áo thứ hai rồi. Người đã cao lên eo lưng cũng to ra, đương nhiên không thể chui lọt cái ô cửa sổ be bé đó nữa.

“Tắm đi, nhưng đừng có lãng phí nước”. Hayreddin cầm lấy đài nển quay người định đi ra, nhưng Nick lại ôm lấy thắt lưng hần, mặt dán vào tấm lưng rộng lớn của hần.

“Chỗ này quá nhỏ, hai người không đứng được đâu”. Hayreddin bắt lực nói.

“... Không muốn tắm nữa, ôm tôi đi”. Giọng nói của nàng khẽ khàng, cảm giác có chút gì đó yếu ớt.

Hayreddin quay người hôn lên món quà dâng tới tận cửa, nhưng Nick không nhiệt tình đáp trả như ngày xưa, thân thể của nàng lạnh mà cứng đờ, cứ như thể đã đứng ở trong gió lạnh rất lâu rồi.

Nụ hôn dừng lại. “Em sao vậy? Không thoải mái à?”.

“Hơi hơi... từ sáng đã bị thế rồi...” Hayreddin đột nhiên nhớ ra thời tiết hôm nay âm u. Trên thuyền rất lạnh và ẩm ướt, nàng chỉ mới có mười mấy tuổi, vì thay đổi thời tiết nên cơn đau từ vết thương cũ mới hành hạ.

“Cởi quần áo nằm sấp trên giường đi, tôi sẽ lấy rượu thuốc của Victor xoa cho em”.

Nick ngoan ngoãn làm theo. Mùi rượu thuốc hăng nồng ngập trong khoang thuyền, lòng bàn tay Hayreddin vừa nóng lại mạnh mẽ áp trên da thịt nàng, cơn đau đớn sâu tận trong xương tủy bị cái nóng xua đi từng chút từng chút một.

Bàn tay của thuyền trưởng chắc chắn có ma lực. Nick nghĩ thầm. Nàng thấy mình giống như một đứa trẻ sơ sinh không ngừng khóc lóc, được sức mạnh thần kỳ của hãn trấn an.

Nghỉ ngơi dưỡng sức suốt một thời gian dài như vậy, Hayreddin thể như chẻ tre nhanh chóng đoạt lại Lepanto và Kelon, sau đó đại chiến với hải quân Tây Ban Nha ở vịnh Tunisia.

Qua chiếc kính viễn vọng kiểu mới, đối thủ cũ Andrea Dorian đứng trên chiến hạm chính, mái tóc màu bạch kim cùng khí chất sắc sảo giống như một ngôi sao bạc tỏa ra luồng ánh sáng rực rỡ. So với một năm trước, Andrea đã trầm tĩnh lão luyện hơn nhiều, trên mặt biển xanh thăm thẳm, cũng chỉ có người đàn ông này mới có tư cách đấu với Hayreddin.

“Chiến hạm chính của hãn quá xa, tầm bắn không thể tới được”. Antony cầm súng ngắm bắn một hồi, rút ra kết luận.

“Không bắn trúng được thì cứ nói thẳng ra, đừng có viện cớ”. Nick không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để châm chọc cậu ta.

“Cô kia!!”.

“Im miệng”. Hayreddin giáng cho mỗi người một cái tát vào sau gáy: “Andrea là kẻ thận trọng, chiến hạm chính sẽ không bao giờ tiến vào tầm bắn đầu. Antony, mục tiêu hôm nay của cậu là tay súng của đối phương. Nhất định phải hạ được bọn chúng trước khi đội xung phong tiếp cận mạn thuyền kẻ địch, tận lực giảm thiểu những tổn thất về người của quân ta”.

“Nghe rõ chưa? Nhiệm vụ của tôi là che chắn cho cô”. Antony nở nụ cười khinh bỉ, Nick lập tức gào lên: “Ai cần cậu che chắn”.

Hayreddin lạnh lùng nói: “Trước khi kết thúc cuộc chiến, chỉ cần cãi nhau thêm một câu nữa, tôi sẽ trói cả hai vào bao cát vứt xuống biển làm mồi cho cá mập, nghe rõ chưa?”.

Một lời của bậc lãnh đạo chân chính nặng tựa ngàn cân, lời vừa dứt, không chỉ Nick và Antony, tất cả mọi người trên boong thuyền đều không dám hé răng nói nửa lời.

Tiếng pháo nổ trầm đục vang lên từ phía chân trời, trận chiến bắt đầu.

Hayreddin mặc trang phục đồ rực của thuyền trưởng với hàng khuy chạy dọc, trên hai vai treo hai tấm huân chương bằng vàng nặng trĩu; Andrea Doria mặc đồng phục hải quân màu lam sẫm, thanh trường kiếm nạm bạc giắt ở thắt lưng. Một người bá khí kiêu hùng, một người cao quý sắc sảo giống như nhật nguyệt thay nhau chiếu sáng. Bàn tay của vận mệnh đã sắp xếp để hai người đàn ông trở thành kẻ thù truyền kiếp, cả hai đều là những tướng lĩnh thiên về tấn công hơn là phòng thủ, vừa mới bắt đầu đã có hơn trăm quả pháo bắn ra, phát động một màn công kích mạnh mẽ.

Đối với những thành viên trong đội xung phong cần phải đổ bộ lên chiến hạm của kẻ địch, mối nguy hiểm lớn nhất đến từ những khẩu súng. Súng ống không có mắt, võ thuật có cao cường đến đâu, trúng một phát đạn nếu không chết thì cũng bị thương như thường. Antony phục kích trên một chiếc bục bằng phẳng cao cao trên cột buồm, không ngừng bắn tủa tay súng của đối phương, một thuyền viên ở ngay bên cạnh hẳn chịu trách nhiệm nạp đạn. Tổ hợp có trình độ nhất định như vậy sẽ bù lại cho khuyết điểm tốc độ chậm của súng hỏa mai bắn phát một. Dường như Antony không hề bắn trượt, có sự chi viện của một tay súng thiện xạ như vậy, hệ số an toàn của cánh xung phong như Nick lập tức tăng lên nhiều.

Cuộc chiến kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, Andrea không thể giữ được thành trì, sau khi tổn thất bảy chiếc thuyền liền rút quân khỏi Tunisia trong niềm tiếc nuối.

Tiếng hoan hô đình tai nhức óc vang lên, danh tiếng của Sư Tử Đỏ lại một lần nữa được chứng minh. Nội trong một tháng ngắn ngủi, Hayreddin đã đoạt lại quyền kiểm soát phía Tây Địa Trung Hải cho đế quốc Ottoman.

Charles cũng không tức giận vì thất bại quân sự trên biển này quá lâu, vì sau cuộc nội chiến kéo dài suốt một năm qua của Tây Ban Nha, cuối cùng, hắn đã hoàn toàn tiêu diệt được tận gốc rễ đội quân cách mạng Castilla ủng hộ mẹ mình, hoàn thành đại nghiệp thống nhất toàn bộ lãnh thổ Tây Ban Nha.

Nick quay trở lại Algiers, thành phố của những tên cướp biển Bắc Phi, nơi khiến nàng quyến luyến mãi không quên, nơi vẫn dùng khí chất hào phóng vô cùng độc đáo ngày xưa, dang rộng vòng tay chào đón những vị khách đến từ biển lớn.

Một tháng sau, đại bản doanh trên núi nhận được hai bức thư. Một bức đến từ sườn phía Đông Istanbul Địa Trung Hải – tể tướng Ibrahim đã treo cổ tự vẫn, người bạn thân thiết đã lớn lên từ nhỏ cùng Suleiman cuối cùng vẫn bại dưới tay người phụ nữ thân cận nhất bên cạnh hoàng đế, trong canh bạc chính trị này, người thua sẽ trở thành kẻ trắng tay. Trong số ứng cử viên mới nhất cho chức vụ tể tướng, đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất chính là vị hôn phu mới cưới của công chúa Mihrimah.

Bức thư còn lại ghi rõ một người nhận duy nhất. Nó đến từ Tây Ban Nha sườn phía Tây Địa Trung Hải, trên chiếc phong bì da màu vàng nhạt chỉ viết vài chữ đơn giản: “Algiers, tòa cung điện màu trắng, Nick”, nét chữ trang trọng mà nghiêm túc.

Mở phong thư ra, bên trong không có lá thư nào cả, Nick lật ra dốc xuống, một món đồ nhỏ sáng lấp lánh rơi vào lòng bàn tay nàng.

Một sợi dây chuyền thánh giá bằng bạc.

Có một chàng hiệp sĩ với mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lam đã từng giữ nó, thề với Thượng Đế rằng sẽ dùng sinh mệnh này để bảo vệ nàng công chúa của hắn.

Cuộc nội chiến Tây Ban Nha thất bại, những quý tộc Castilla ủng hộ nữ hoàng từ nay hoàn toàn biến mất khỏi lịch sử. Vương vị không thể đoạt lại được, sự tồn tại của chàng hiệp sĩ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cây thánh giá không hề có dấu vết của lửa đạn, vô cùng sạch sẽ, phát ra ánh sáng dịu dàng và thuần khiết. Karl, chàng thanh niên từ vẻ ngoài đến nội tâm đều trong sáng như một thiên sứ, đến nay đã không còn nghe bất kỳ tin tức gì nữa.

Chương 24: Tấm bản đồ kho báu

Algiers đã bước vào mùa mưa, những cơn mưa nhỏ tí ta tí tách không ngừng rơi xuống, cả thành phố lầy lội vô cùng.

Nick nằm trên ô cửa sổ lồi giơ cánh tay lên, một sợi dây chuyền bạc từ lòng bàn tay thông xuống, mặt cây thánh giá khẽ đung đưa trước mặt nàng.

“Trước giờ anh ta chưa từng tháo sợi dây chuyền này ra, chưa bao giờ. Lẽ... lẽ nào đã chết rồi chẳng?”.

Sierra đi tới, đặt một đĩa hoa quả mát do ngâm nước giếng xuống bên cạnh người Nick. Cô nàng hoa khôi của Algiers này thỉnh thoảng cũng sẽ tiếp đãi người tình cũ, cùng họ buôn chuyện cùng ăn cơm. Nàng ta ôn hòa đáp: “Nói không chừng chỉ là ẩn cư thôi. Chẳng phải đây là biểu tượng cho đức tin của anh ta sao? Trả lại cho cô, tức là những mối dây ràng buộc đã đứt, anh ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa”.

“Năm đó chú Assa cũng ẩn cư”. Nick đung đưa cây thánh giá bạc, nhớ đến hai người đàn ông có cùng quan hệ huyết thống với nhau, ngây người ra nói: “Nghĩ mới thấy, Karl thật sự rất giống chú”.

Sierra dịu dàng nhìn cô thiếu nữ u sầu, hiểu rằng tâm trạng của Nick đang rất phức tạp. “Trời tối rồi, hôm nay có ngủ lại đây không?”.

Nick liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy một vài ngôi sao sáng nhất phía chân trời. Nàng vội vàng lật người nhóm dậy khỏi ô cửa sổ lồi, nhét sợi dây chuyền thánh giá vào túi áo sơ mi: “Không được, ngủ ở ngoài tôi sẽ bị đánh ngay”.

Sierra khúc khích cười duyên nói: “Gia giáo của ngài Hayreddin thật là nghiêm khắc”.

Nick vội lao tới hôn lên má nàng ta, nói lần sau lại tới, rồi biến mất trên các con phố.

Nàng chạy thẳng một mạch lên trên núi, mái vòm hình tròn màu trắng của tòa lâu đài hiện ra ngay trước mặt. Những tháng ngày ở Algiers thoải mái hơn ở Istanbul nhiều, phụ nữ không đeo mạng che mặt ra đường, cũng không có ai chú ý chỉ trích. Chỉ cần về nhà trước thời gian quy định là nàng có thể vui chơi thỏa thích trong tòa lâu đài rồi.

Nick quăng giày tất dính đầy bùn ở hành lang, giẫm chân trần trên nền đá cẩm thạch trắng mịn trơn bóng. Ở đầu kia của hành lang, một cậu thiếu niên mắt đen có ngoại hình tương tự nàng đi tới – là Antony Toria, trong tay cầm theo một nòng súng tròn. Thời tiết mùa mưa ẩm ướt, thuốc súng đều bị ẩm, tuy không luyện bắn súng được, nhưng cậu ta vẫn có thể nghiên cứu các linh kiện súng ống.

Antony nhìn thấy Nick, liền bĩu môi cười lạnh: “Lại xuống núi tìm phụ nữ”.

“Liên quan gì đến cậu?” Nick lè lưỡi với cậu ta: “Khác với tên trai tân như cậu, phụ nữ đều thích tôi, thích phát điên lên được”.

“Cô nói trai tân gì...! Còn lâu tôi mới là trai tân!”.

“Không phải à? Đừng có giả vờ”. Ánh mắt khinh thường của Nick lia xuống nửa người dưới của cậu ta: “Củ cải trong quần của cậu chưa được lôi ra dùng bao giờ! Có cần tôi dạy cậu cách sử dụng không?”.

Hai tay Antony run rẩy, sắc mặt chuyển từ tái nhợt sang đỏ bừng, nếu không phải vì không thể sử dụng thuốc súng, cậu ta nhất định sẽ tặng cho Nick một phát súng.

“Đừng có đấu với người khác trong lĩnh vực mình không giỏi, ví dụ như cãi nhau với kẻ lưu manh, cô ấy không biết liêm sỉ là gì đâu”. Victor cũng vừa mới trở về từ dưới núi, trên đầu đội một chiếc mũ cối rộng vành. Sói Đất đi theo sau lưng anh ta, mồ hôi ướt đầm khiêng một bao thực vật màu xanh rất to. Sau khi quay về Bắc Phi, anh chàng bác sĩ ép buộc cậu trai thông thuộc y học nguyên thủy này dạy lại toàn bộ kiến thức cho mình, vì thế nổi vất vả phải ra ngoại thành hái dược thảo cũng rơi xuống đầu Sói Đất. Hiên nhiên, hẳn chẳng thấy công việc này thú vị chút nào, cánh tay run rẩy

chẳng còn sức lực, mãi cho đến khi nhìn thấy Nick và Antony đang cãi nhau thì mới tập trung được tinh thần.

Victor bước lên bậc thang, cời chiếc mũ vẫy vẫy cho hết nước mưa nói: “Ấy thế mà hai người các cô các cậu lại được người ta gọi là Song Tử Tinh của Sư Tử Đỏ cơ đấy, kém ăn ý quá”.

“Tôi cũng chả thèm có tên gọi chung với cô ta!” Khuôn mặt Antony đỏ bừng, lại một lần nữa kích động.

Hiệu quả ứng dụng của loại súng kiểu mới trên biển rất tốt, vì thế mà Hayreddin đã cho thành lập đội súng. Antony rất xuất sắc, theo lẽ thường, đáng ra cậu ta đã sớm có được một biệt danh vang dội cho chính mình. Buổi tối nằm trên võng, Antony đã tưởng tượng ra rất nhiều: “Thần súng” quá tầm thường; “Ác ma trên cột buồm” tuy rất ngẫu nhưng khó phát âm; “Ngôi sao mới màu trắng” là đủ ý nhất. Nhưng biệt hiệu phải được mọi người công nhận mới có thể lan truyền, tự cậu ta không thể quyết định được.

Chẳng bao lâu sau, Antony biết được cái tên mọi người dùng để gọi mình: Song Tử Tinh. Cậu ta còn chưa kịp có biệt danh độc lập đã bị trói chung với Hải Yêu rồi.

Bi kịch này không do ai cố ý giật dây, chỉ là vì cặp nam nữ thiếu niên tương mạo xuất chúng trên thuyền cướp biển quá bắt mắt, chưa kể ngoại hình của cả hai vốn rất giống nhau, đứng cạnh nhau lại càng hiệu quả.

Sói Đốt thả số thảo được xuống, ra sức chùi đi chùi lại bàn tay bẩn thỉu vào chiếc quần thủy thủ, sau đó móc từ trong túi ra thứ trông như tất rách đưa cho Nick.

“Đây là cái gì vậy?” Nàng nhận lấy, nhón lấy một góc giũ giũ, thứ đó rụng lả tả những mảnh vụn, sau khi trải rộng thì hóa ra là một tấm giấy da dê cũ nát cỡ bàn tay.

“... Hôm qua... đánh bạc trong quán rượu... thắng... người ta nói... đây là đồ tốt...”. Hắn lấp ba lấp bấp nhìn Nick, hy vọng nàng sẽ thích món quà này. Tình yêu Sói Đốt dành cho Nick chưa bao giờ ngừng nghỉ, đưa đồ điểm tâm, chân chạy việc vặt, phe phẩy quạt mát, bình thường chỉ có chút xíu cơ hội thôi cũng sẽ sán tới lấy lòng. Nick lật qua lật lại nghịch nghịch tờ giấy da thoát nhìn rất cũ kỹ này, trên đó vẽ rất nhiều đường uốn lượn và văn tự đã mờ, ở góc bên trái nhất có dấu gạch chéo hình

chữ X vẽ bằng bút đỏ, bên cạnh còn có hình đầu lâu. Nàng cau mày suy nghĩ một lúc, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Là bản đồ! Là bản đồ kho báu của cướp biển!” Nhưng ngay lập tức, nàng hạ giọng cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có người ngoài, mới đem tờ giấy da dê tới trước mặt anh chàng bác sĩ nhờ giám định.

“Victor, anh hiểu biết nhiều, xem có phải không?”.

“Èo, bắn chết đi được, đừng có đụng vào người tôi. Trời tối như vậy rồi, làm sao nhìn rõ được, hay là cô đi tìm thuyền trưởng nhờ ngài ấy giám định cho”. Tấm giấy da dê này không biết đã bị bao nhiêu người mân mê sờ mó, Victor lạng người tránh đi với vẻ ghê tởm, hất cằm: “Eney, cậu đưa số thảo được đó đến chỗ trợ thủ của tôi đi, nói với cậu ta cách xử lý chúng”.

Anh chàng bác sĩ hoàn toàn không chút hứng thú xoay người bỏ đi. Ngược lại, Antony lại cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng cậu ta không chịu nổi vẻ chế giễu của Nick, đành gồng mình nhẫn nhịn bỏ đi không liếc mắt nhìn. Nick giấu tấm bản đồ vào trong lòng, chạy đi tìm thuyền trưởng có mắt nhìn hàng.

Hayreddin đang ngồi xếp bằng trên thảm, trên chiếc bàn trà chân thấp bày rất nhiều tư liệu, hắn đang lật xem một tấm bản đồ đối chiếu mang tới từ thư viện ở Istanbul. Nick sán đến dưới ngọn nến xem thử, nhìn thấy rất nhiều tấm bản đồ về những nơi nàng chưa từng thấy bao giờ.

“Chúng ta đang ở đâu vậy? Sao không nhìn thấy Algiers?”.

“Ở đây, phía Tây Địa Trung Hải”. Hayreddin chỉ chỉ vào một vùng nước màu xanh lam nho nhỏ.

“Đây là Địa Trung Hải? Sao vẽ nhỏ thế!”.

“Tỉ lệ có thể có chút sai lệch, nhưng so với toàn thế giới mà nói, vậy cũng là lớn lắm rồi”.

“Trên tấm bản đồ này còn vẽ hình quái vật, chỗ này thật sự có quái vật sao?” Nick thò tay chỉ vào một tấm nói.

Hayreddin chuyển bình mực đen ở bên cạnh nàng đi chỗ khác, đây nấp lại cẩn thận: “Không biết, tôi cũng chưa tới đó bao giờ. Nhưng nếu cha mẹ không muốn con trẻ ra khỏi nhà lúc trời tối, sẽ bị a ra

những câu chuyện bên ngoài có sói hoang ăn thịt người kể cho chúng nghe, những đứa trẻ đó sợ hãi sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà”.

Nick không hiểu ẩn ý của hắn, chớp chớp mắt nói: “Tôi rất ngoan, mỗi ngày đều quay về nhà đúng giờ”.

Hayreddin lườm nàng một cái: “Tôi biết, nếu em gặp phải sói hoang ăn thịt người, có khi còn lột da sói mang về cho tôi cũng nên”.

Nick hoàn toàn không chú ý tới vấn đề này. Nàng nghĩ thuyền trưởng am hiểu bản đồ tường tận như vậy, tấm bản đồ kho báu nhỏ nhỏ này nhất định là không làm khó được hắn, vì thế liền móc tờ giấy da trong người ra, bày ra trước mắt Hayreddin.

Nhìn dáng vẻ bí hiểm của nàng, lại nhìn đến dấu X gạch chéo màu đỏ và hình đầu lâu trên tấm da dê, Hayreddin lập tức hiểu ra.

“Thứ này ở đâu ra vậy?”.

“Ồ, đánh bạc thắng được trong quán rượu”. Để tránh những phiền phức không cần thiết, nàng rất tự nhiên lược bỏ Sói Đất. “Thuyền trưởng, đây là bản đồ kho báu đúng không? Tôi đã từng nghe rất nhiều chuyện xưa rồi, bên dưới hình đầu lâu kia chắc chắn chôn kho báu của hải tặc nhỉ?”.

Hayreddin nhón tờ giấy da dê lên, neho mắt đánh giá hồi lâu dưới ánh sáng từ ngọn nến: “Thân là một người đứng đầu băng nhóm cướp biển, tiền của tôi không đầu tư thì cũng gửi ngân hàng, chưa từng nghĩ đến chuyện chôn thứ gì dưới đất bao giờ, nhưng có thể những người đồng nghiệp khác sẽ có sở thích này...”.

“Chắc chắn là có! Trước đây tôi rất thích chôn tiền dưới... tóm lại sẽ có những tên cướp biển cướp được rất nhiều nhưng tiêu không hết nên giấu đi! Chỉ cần biết được đây là đâu là có thể tới đào rồi!”

Nick kích động sáng trưng hai mắt.

Hayreddin cười cười không cho ý kiến, Nick tóm lấy ống tay áo của hắn lắc lắc: “Thuyền trưởng chắc chắn biết mà, nói cho tôi nghe đi?”.

“Tấm bản đồ này bị hư hao nhiều quá rồi, tình hình cụ thể thì không biết được, nhưng có thể nhìn ra đây là một ốc đảo thuộc Tunisia”.

Kiến thức của Hayreddin quả nhiên không khiến Nick thất vọng, nàng nhảy dựng lên như một cái lò xo, hưng phấn đi qua đi lại: “Tunisia không phải ở ngay gần đây sao? Ngồi thuyền rồi đổ bộ từ Tunisia là có thể đến nơi rồi”.

“Em muốn đi đảo hả?”.

“Đương nhiên! Đây là một cơ hội tuyệt vời để phát tài đấy...”. Nick nhìn tấm bản đồ kho báu, lại nhìn sang Hayreddin: “Thuyền trưởng sẽ đi cùng tôi chứ? Trên thế gian này, ngoại trừ ngài, làm gì có người thứ hai tìm được nơi này!”.

Hayreddin bật cười ha hả: “Không cần phải nịnh nọt thế, tôi sẽ suy nghĩ thêm”.

Hai từ suy nghĩ này mất đứt bốn năm ngày liền, ngày nào Nick cũng nôn nóng chờ hẵn mở lời, Victor lại chỉ cười thâm, kiểu người như Hayreddin sao có thể vì một tấm bản đồ rách chẳng biết là thật hay giả mà vứt bỏ lại đại bản doanh không màng tới được.

Nhưng anh ta đã nhầm, lại qua thêm hai ngày nữa, Hayreddin chính thức lên tiếng nói muốn xuất phát đi đảo kho báu.

“Một tuần sau khi khởi hành, chúng ta sẽ đi theo nhóm thương nhân buôn bán lương thực đi qua khe núi của dãy Atlas, băng qua sa mạc đến ốc đảo Tunisia. Danh sách những đội viên đi theo gồm: Tôi, Nick, Victor, Antony, Eney, những người khác ở lại trông chừng”.

Hai mắt Victor trợn trừng không tin vào tai mình: “Đợi chút, đợi chút! Đừng có vô duyên vô cớ thêm tôi vào trong cái danh sách đi theo vớ vẩn ấy! Đến sa mạc Sahara vào mùa hè là sao hả? Tôi không bao giờ làm những chuyện ngớ ngẩn như thế đâu!”.

“Bác sĩ à, đừng lo lắng thế, tôi sẽ chuẩn bị một con lạc đà tốt nhất cho cậu”.

“Không không không, vấn đề căn bản không phải ở việc ngồi lạc đà, đến Tunisia rõ ràng có thể ngồi thuyền đi đường biển, sau đó lên bờ đi về phía Nam Tunisia gần hơn biết bao nhiêu, tại sao cứ nhất

định phải đi xuyên qua cái sa mạc chết đẫm ấy làm gì?”.

“Vì đi như vậy mới càng có không khí mạo hiểm của một cuộc truy tìm kho báu?” Trò đùa ác của Hayreddin khiến anh chàng bác sĩ bối hóa, nhưng như thường lệ, hẳn hoàn toàn không thay đổi ý kiến. “Lão Luhrmann ở khu bốc vác hàng hóa sẽ cung cấp người dẫn đường cho chúng ta, bộ lạc của Eney tới từ sa mạc châu Mỹ, nên rất có kinh nghiệm sinh tồn ở những nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, Còn về cậu, bác sĩ, hãy chuẩn bị các vị thuốc đối phó với lũ côn trùng ở sa mạc đi”.

Giọng nói của Victor cao vút lên: “Lẽ nào ngài không thể nghe tôi nói một câu được à? Tôi không đi! Không đi!!”.

Hayreddin ngoảnh mặt làm ngơ: “Trong số chúng ta, bác sĩ là nhân viên kỹ thuật quý giá nhất, đi đường mọi người phải bảo vệ thật tốt cho cậu ấy, nghe rõ chưa?”.

Nick giơ tay lên tỏ ý phụ họa, sau đó xen vào hỏi một câu: “Châu Mỹ?”.

“Tân thế giới, chính là nơi em nhìn thấy có vẽ hình quái thú trên tấm bản đồ đấy”.

Nick liếc nhìn Sói Đất, hẳn cũng quay ra nhìn nàng, tặng lại một nụ cười khi khi ngây ngô không chút tà niệm. Hayreddin sẽ không bao giờ để người có lai lịch bất minh lên thuyền, hiện giờ hẳn đã tưởng tận lý lịch và tính cách của Eney rồi. Kể từ khi Colombo phát hiện ra Tân thế giới, hội nhập giữa loài người cũng bắt đầu, Eney là con lai giữa người da trắng và người châu Mỹ, từ rất nhiều năm trước đã lên thuyền tới Địa Trung Hải.

Đương nhiên Nick không quan tâm tới những điều này, thường thì khi đào kho báu, ai nhìn thấy người ấy có phần, nàng rất muốn hỏi thử xem tại sao phải dẫn Antony theo, nhưng sợ chọc giận thuyền trưởng nên đành nín nhịn.

Lịch trình thám hiểm đã được sắp xếp xong xuôi, ngoại trừ thành viên có liên quan, ai cũng tưởng Hayreddin quay về Istanbul để báo cáo với Suleiman. Một tuần sau, Hayreddin cùng Gerald và vài trợ thủ khác đóng cửa phòng, thỉnh thoảng lại đưa ra một bức thư để chim ưng gửi đi.

Ngày xuất phát cuối cùng đã tới, ba giờ sáng, lão Luhrmann phụ trách khu bốc vác hàng hóa dẫn theo vài con lạc đà lặng lẽ đi tới chân núi. Nick đã từng gặp ông chú to béo vạm vỡ cả người toàn

mùi thuốc lá này rồi, lần đầu tiên khi nàng ứng tuyển thất bại ở Algiers, Luhrmann đã tiếp tế cho nàng, qua lần ấy, Nick có ấn tượng rất tốt về lão.

“Thuyền trưởng, lạc đà đã chuẩn bị đầy đủ ở ngoài thành rồi”. Hayreddin gật gật đầu, Luhrmann mỉm cười với Nick, thấp giọng lên tiếng chào hỏi: “Lâu rồi không gặp, đội trưởng Nick”. Sau đó tay chân nhanh nhẹn chẳng buộc hành lý của bọn họ lên lưng lạc đà.

Victor căm ghét mùi khai của súc vật trên thân lạc đà, nhưng lại không thể không ngửi. Luhrmann đã chọn một con lạc đà cái ngoan ngoãn biết nghe lời, bắt nó gập cả bốn chân lại quỳ xuống dưới đất, tạo điều kiện để anh chàng bác sĩ ngồi lên. Victor vừa nhăn mũi trèo lên, vừa lải nhải: “Cẩn thận cái rương màu đỏ đấy, bên trong toàn là thuốc nước thôi”.

Lạc đà đã được tháo chuông, cả đoàn người lặng lẽ ra khỏi thành phố, tập hợp cùng với đội lạc đà vận chuyển lương thực trên một mảnh đất hoang vu nằm ở phía Nam Algiers, sau đó lên đường thẳng tiến tới dãy Atlas. Đại bộ phận lạc đà ở Bắc Phi không thích hợp cho việc phát triển nông nghiệp, giờ đang là mùa khô, rất nhiều dân tộc du mục trên đất liền dựa vào những đoàn thương buôn để trao đổi buôn bán các loại nhu yếu phẩm như lương thực, vải vóc. Miễn là thu được lợi nhuận, những thương nhân Ả Rập sẵn sàng đi tới những nơi nguy hiểm nhất thế giới.

Mặt trời dần dần lên cao, tám mươi con lạc đà cùng một nhóm bốn mươi người hùng dũng đi trên đường, tiếng chuông của lạc đà văng vẳng truyền đi.

Tất cả mọi người đều mặc áo choàng màu trắng theo phong cách Ả Rập, người đi cuối đoàn còn dùng một cái khăn che kín miệng mũi lại để phòng hít phải cát bụi. Victor ngồi lặc lư trên lưng lạc đà, không ngừng căn nhắc về chuyến đi bị ép buộc này.

“Ngài toàn lừa đảo mấy thằng nhóc ngốc nghếch như Nick và Antony thôi, mang theo bốn năm con chim ưng để đưa thư, lần này vốn không phải đi tìm kho báu!” Anh ta dè thấp giọng, hậm hực nói với người đàn ông tóc đỏ bên cạnh.

“Đây là chim ưng săn mồi, nếu lương thực cạn kiệt, chúng có thể bắt vài thứ về cho chúng ta”. Đôi mắt màu lam dưới lớp khăn xếp sâu thăm thẳm như biển lớn, hấn cong cánh môi nở nụ cười.

Chương 25: Tiếng chuông lạc đà trên sa mạc

Dãy Atlas hùng vĩ nằm trên đường chân trời kéo dài đến vô tận, nếu không muốn trèo đèo lội suối, bắt buộc phải lợi dụng những con đường nứt gãy tự nhiên của dãy núi để vượt qua.

Đoàn lạc đà đã lựa chọn một con đường cũ tương đối bằng phẳng, sau khi được những cơn mưa rửa trôi, cảnh tượng nơi đây tràn đầy sức sống, cỏ xanh và cây bụi che phủ đất trống, cáo đuổi theo chuột sa mạc và thỏ hoang thỉnh thoảng lại vụt ngang qua tầm nhìn. Kiểu không khí thích hợp để sinh tồn này sẽ hoàn toàn biến mất khi tiến sâu vào sa mạc Sahara, dãy núi Atlas đã chặn đứng độ ẩm của đại dương nên khi lượng mưa thu ở khu vực ven biển vô cùng dồi dào, vùng sa mạc trong đất liền lại khô hạn cạn cỗi. Đoàn thương nhân năm chắc được thời điểm này nên đã tiếp đầy nước vào tất cả các túi đựng.

Đối với những thiếu niên tràn đầy sức sống như Nick và Antony, cưỡi lạc đà là chuyện rất thú vị, nhưng đối với Victor, đó lại là một cuộc hành trình không tài nào chịu nổi. Bàn tay do siết chặt dây cương bị tụ máu, đùi vì cọ xát quá nhiều vào yên cương nên bị lột da, thậm chí ngay cả việc ngồi không vững cũng là nỗi giày vò mang đến những cơn chóng mặt và buồn nôn cho anh chàng tội nghiệp.

Lúc anh ta nhảy xuống nôn ọe một lần nữa, Nick không kiềm được ném về phía anh ta một ánh nhìn khinh bỉ: “Victor, đừng trách tôi khinh thường anh, anh trông thế mà cưỡi lạc đà cũng say”.

Hayreddin hô gọi đoàn người dừng lại đợi: “Cố gắng làm quen đi, đến sa mạc rồi còn như vậy là sẽ mất nước đấy”.

Nick khó hiểu hỏi: “Trên thuyền không phải còn chòng chành dữ dội hơn sao?”.

Hayreddin cũng phải bất lực: “Đúng vậy, vì thế lúc cậu ta mới lên thuyền còn nôn kinh khủng hơn nhiều”.

Victor nhắm hai mắt lại, cánh môi hết mím vào lại mở ra, nhưng ngay cả chút hơi tàn để cãi lại cũng chẳng còn. Cuối cùng, bất đắc dĩ, anh ta chỉ đành chốc chốc ngồi cưỡi, chốc chốc làm chậm cảm giác nôn nao. Suốt hai ba ngày đầu tiên, bệnh nhân duy nhất của anh chàng bác sĩ là chính anh ta.

Hôm hạ trại, cứ ba đến năm thành viên trong đoàn làm thành một nhóm ngồi vây quanh đồng lửa bên ngoài căn lều ăn uống nghỉ ngơi. Cà phê sôi lên sùng sục trong nồi, tỏa ra mùi thơm nồng đậm mà đặng đặng. Victor xử lý chỗ tụ máu trong lòng bàn tay xong, cuối cùng không chịu được mở miệng nói.

“Chúng ta đã cách Algiers được hơn một trăm dặm rồi, dù gì đoàn thương nhân cũng đều là người của thuộc hạ ngài, nói đi, chúng ta đi chuyến này rốt cuộc định làm gì?”.

Nick bẻ một miếng bánh nướng cứng quèo, ngậm vào trong bát sữa lạc đã nóng hôi hổi một lúc rồi nhét vào mồm: “Anh biết rồi mà còn hỏi à? Chúng ta đi làm giàu mà!”.

Victor lườm nàng một cái: “Ăn bánh của cô đi, đừng có chỗ miệng vào”. Nick hừ một tiếng, nhìn thấy người dẫn đầu đoàn đang mở một gói pho mát khô ra chia, liền bỏ miếng bánh nướng xuống chạy tới xin.

Hayreddin lấy một cành cây cời cời những thanh gỗ bên trong đồng lửa khiến chúng vang lên những tiếng lách tách, bật cười ha ha nói: “Mấy ngày trước, vài tên thuộc hạ của tôi nhận được những bức thư rất thú vị: Charles sẵn sàng bỏ ra một khoản tiền lớn để bọn họ trở mặt bất hòa với tôi”.

“Mua chuộc? Ý kiến hay đấy”.

“Đúng vậy, đáng tiếc bọn họ vừa nhận được thư đã chuyển lại ngay cho tôi. Tôi không muốn phụ nỗi khổ tâm của Charles, bèn quyết định tương kế tựu kế, nhiệt tình chiêu đãi ông ta một phen”.

“Vậy nên ngài bảo thuộc hạ giả vờ đồng ý bị mua chuộc”.

Hayreddin gật gật đầu.

Hàng mày của Victor lập tức nhướn lên: “Vậy mà ngài còn dám rời khỏi Algiers! Thuộc hạ bị mua chuộc, chỉ cần nhận được tin ngài đã rời khỏi đại bản doanh, người Tây Ban Nha nhất định sẽ lên thuyền ra biển tấn công!”.

Hayreddin cười lắc đầu: “Xem đấy, người trong nghề đều nghĩ như vậy cả. Hy vọng Charles cũng đừng suy xét nhiều quá mà làm gì, nhanh nhanh chóng chóng dẫn đại quân tới đây. Theo tin tức hiện

giờ tôi đang nắm giữ, ông ta dao động rồi, đang cố gắng thuyết phục Andrea”.

“Sao, một cơ hội tốt để loại bỏ chúng ta như vậy mà Andrea không đồng ý à?”.

“Là một tướng lĩnh hải quân, hẳn ta nên hiểu rất rõ khi nào không thích hợp đánh trận”. Hayreddin vỗ vỗ thắt lưng, nói: “Cứ mỗi khi bước vào mùa mưa là tôi lại bỏ súng trên người ra, có biết tại sao không? Thời điểm ẩm ướt, thuốc súng bị ngấm nước không đốt cháy được, pháo cũng có chung nguyên lý đó, mùa mưa không phải mùa đánh trận”.

Victor ngộ ra: “Thì ra ngài định lừa ông ta... nhưng Andrea là người cùng ngành, hẳn ta nhất định sẽ ra sức khuyên lơn”.

“Vì thế, trước tiên, tôi rời khỏi Algiers, cho Charles thêm một lý do để xuất trận. Còn về việc ông ta có tới hay không thì phải xem ý trời”.

“Nhưng ngài vẫn chưa giải thích tại sao chúng ta phải đi tới sa mạc, cho dù muốn rời khỏi đại bản doanh, hiển nhiên vẫn có thể chọn bừa một hòn đảo nghỉ dưỡng phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu tuyệt vời cơ mà”. Victor bị ép ra khỏi nhà đi một chuyến tra tấn, nhưng câu trả lời của Hayreddin lại không khiến anh ta thỏa mãn.

“Ha ha, nhưng trên một hòn đảo có thể nghỉ dưỡng được thì không thể có người Bedouin^[1]! Để tiếp đãi hoàng đế Tây Ban Nha, tôi cần phải liên lạc với hàng xóm láng giềng, chuẩn bị một đại lễ xa hoa chu đáo cho ông ta chứ”.

[1] Người Bedouin là tên gọi của những người dân du mục gốc Ả Rập sống dựa vào việc chăn nuôi cừu và dê. Sự khan hiếm nước và nguồn cỏ ăn cho gia súc đã khiến họ di chuyển thường xuyên và sống theo lối du mục.

Sắc trời hoàn toàn tối hẳn, ánh lửa lấp lánh, ánh lên nụ cười tùm tùm trên môi Hayreddin, khiến hẳn thoát nhìn giống một con ác quỷ tóc đỏ đang suy ngẫm.

Nick lấy được miếng pho mát khô, lại xin lão Luhrmann một ít chà là tươi, sau đó vui vẻ chạy về bên đồng lửa. Nàng nghe quả thấy chủ đề chính trị nên lười chẳng muốn hỏi câu nào, chỉ lo ăn uống thật thoải mái. Nhìn cái dáng vẻ vô lo vô nghĩ của nàng, Victor thờ dãi nói với Hayreddin: “Trước đây

ngài còn nhẫn nại từ từ dạy dỗ con nhóc này đôi điều, giờ thì để mặc con nhóc khốn kiếp ấy lớn lên bừa bãi như vậy à”.

“Có gì không tốt nào, dù sao cô ấy cũng không có năng khiếu, chi bằng cứ để cô ấy vui vẻ làm những việc mình muốn làm là được rồi”. Hayreddin nhấp một ngụm cà phê, nhìn Nick bằng ánh mắt rất đổi ôn hòa bao dung.

Thương đoàn là một trong những hình thức kinh doanh mang lại nhiều lợi nhuận nhất cho Sư Tử Đỏ, thành viên trong đoàn đa số đều là cướp biển hoàn lương có thân thể khỏe khoắn, vũ trang hùng mạnh, không mấy khi phải lo chuyện bị cướp bóc dọc đường. Khác với hình thức kinh doanh ở con đường tơ lụa, thương đoàn Bắc Phi không buôn bán những mặt hàng quý giá, chỉ bán lương thực, vải vóc và đồ dùng hằng ngày để đổi lấy muối ăn và gia súc. Người dẫn đường biết rất rõ nơi nào có giếng nước, nơi nào có đồng cỏ, hình thức buôn bán mấy trăm năm qua không hề thay đổi, con đường cũ này cũng vì thế không tồn tại bất cứ mối hiểm nguy nào.

Con đường cũ trên dãy núi Atlas này như nối liền hai thế giới, vừa đi qua đó, người ta đã có thể cảm nhận được ngay lập tức sự biến đổi khủng khiếp của khí hậu trên chính làn da: độ ẩm không khí càng lúc càng thấp, nhiệt độ lại càng ngày càng cao. Hơn mười ngày sau, cuộc hành trình dễ chịu kết thúc, tiếp theo, sa mạc Sahara nóng bỏng như ngọn lửa dưới địa ngục chào đón tất cả mọi người. Những cơn gió khô nóng đến cháy người tấp thẳng vào mặt, quần áo đang mặc trên người như có thể bốc cháy, trước mắt toàn là mũi đá và cát vàng hoang vu ảm đạm, ngay cả những loại thực vật chống hạn như cây bụi có gai cũng khô vàng héo rũ.

Tới đây, nhóm năm người của Hayreddin và thương đoàn sẽ mỗi người một ngã. Luhrmann phái Ali, người dẫn đường có kinh nghiệm nhất trong số đó đi cùng với bọn họ, sau đó kéo hai con lạc đà trắng từ trong đoàn lạc đà ra, buộc vào đằng sau con lạc đà đi đầu. Loài lạc đà có màu lông này rất quý hiếm, nghe nói là dấu hiệu của điềm lành, là lễ vật trong kế hoạch Hayreddin định đem tặng cho tù trưởng bộ lạc người Bedouin.

Sáu người và tám con lạc đà bất chấp cái nóng khắc nghiệt và ánh mặt trời gay gắt của sa mạc vất vả tiếp tục lên đường. Đoạn đường trước, Nick và Antony không ngừng đấu võ mồm, nhưng đến Sahara thì ngoan ngoãn yên lặng hẳn. Khi đi đường trường, vì lạc đà đi rất chậm, con đường địa ngục cũng dường như vĩnh viễn không có điểm kết thúc, bất kể là đi bao lâu, cảnh sắc cũng không mấy may

thay đổi, có chăng chỉ là đằng sau có nhiều hơn đằng trước một hàng dấu chân mà thôi. Thế lực và lượng nước trong cơ thể hao hụt rất nhanh, mồ hôi vừa mới chảy ra đã lập tức bốc hơi, cái nóng như hoàn toàn không xua tan được. Chưa đi được hai giờ, Victor đã vầng đầu hoa mắt, mềm nhũn cả người, y như giống chó há miệng ra không ngừng thở hổn hển mỗi khi kiệt sức. Sói Đất thấy thế liền chạy ngay tới bên cạnh đu đẩy: “Ngậm miệng vào”.

“... Há?”.

“Ngậm miệng vào, nước, chảy ra từ trong miệng”.

Chỉ số thông minh của Victor rõ ràng tỉ lệ nghịch với nhiệt độ tăng cao, phải qua một lúc lâu sau mới hiểu ý Sói Đất, lúc này, cánh môi và khoang miệng của anh ta đã khô đến mức tê liệt. Trong sa mạc, thứ quý giá như nước luôn tìm cách thoát ra khỏi cơ thể bằng mọi cách.

Nick nhìn khuôn mặt trắng nhợt nhạt thảm hại của anh chàng bác sĩ, hỏi: “Thuyền trưởng, hình như Victor không gượng được nữa đâu, hay chúng ta nghỉ một lát?”.

Hayreddin nhìn Ali, gã chỉ chỉ vào vầng thái dương lắc đầu nói: “Không được, hiện giờ vẫn là buổi sáng, nhiệt độ còn chưa phải là cao nhất, phải tranh thủ lên đường đi ngay, càng kéo dài lại càng không đi được đâu”.

Victor nghe vậy, mắt liền hoa lên, như thể sắp ngã ra đến nơi. Hayreddin đưa túi nước cho anh ta uống một hớp, rồi bảo Sói Đất dùng dây thừng buộc anh chàng bác sĩ này vào yên. “Cố thêm chút nữa, đến trưa chúng ta sẽ nghỉ”.

Ali quả nhiên là một người dẫn đường chuẩn mực, tính toán được tốc độ và cự ly rất chuẩn, đến mười một giờ trưa, đoàn người đã tới được một rừng chà là nhỏ. Gọi là rừng, nhưng thực ra chỉ có ba cái cây mà thôi, hơn nữa đều đã chết khô cả rồi, may là dù đã khô héo nhưng chúng vẫn có thể che chắn được đôi chút nắng gắt, cho mọi người một nơi nghỉ ngơi. Chính giữa ba cái cây này có một chiếc giếng cổ được xếp từ đá chồng lên nhau, nhìn như đã tồn tại ở đây rất nhiều, rất nhiều năm.

Buộc chắc lạt đà rồi, Nick và Antony không chờ được thêm lao ngay đến bên cái giếng, bám vào thành giếng nhìn vào trong, bên trong đen thăm thẳm không thấy đáy, cũng không thấy có ánh nước phản chiếu. Ali nhặt một hòn đá nhỏ lên ném xuống dưới, mọi người nín thở chờ đợi, nhưng hồi lâu

qua đi, đáy giếng cũng không thấy có tiếng nước vang lên. Ali cau mày: “Hồng rồi, năm ngoái vẫn còn có một ít nước, năm nay cạn hoàn toàn rồi sao?”.

Hayreddin hỏi: “Có thể cầm cự được đến nơi không?”.

Ali gật đầu: “Thánh Alla phù hộ, chỉ cần đừng gặp bão cát lớn, dùng tiết kiệm một chút thì không sao”.

Sói Đất bên này cởi sợi dây buộc ở eo bác sĩ ra, diu anh ta ngồi xuống bóng râm dưới một cái cây xong cũng chạy tới xem. Nick ủ rũ nói: “Đừng nhìn nữa, đã cạn rồi”. Eney không lên tiếng, nằm bò xuống bên cạnh giếng, thò mặt xuống thật sâu. Một lúc lâu sau, hần đứng thẳng người lên nói một câu: “Có hơi nước”. Sau đó tung mình nhảy xuống.

Người dẫn đường giật nảy mình, đợi đến khi vươn cổ ra nhìn, đã thấy tay chân Eney búa chặt vào trong thành giếng, hần như một con khỉ nhanh nhẹn không ngừng trượt xuống đáy giếng.

Nick hưng phấn cao giọng hỏi: “Thế nào rồi, có nước không?”. Trong giếng sâu khoảng hai mươi mét truyền đến câu trả lời trầm nghèn nghẹt: “Không, nhưng có thứ khác”.

Năm ngoái dự đoán của mọi người, Sói Đất lưng trần, công theo một cái bọc treo lên từ trong giếng, cởi quần áo ra, bên trong gói một cục bùn nhão lớn đen sì sì. Antony hiếu kỳ hỏi: “Đào cái này lên làm gì? Bùn cũng đâu thể giải khát được”.

Ali vỗ tay trầm trồ khen hay: “Cậu không hiểu rồi, đây là thứ rất tốt đấy!” Dưới sự giúp đỡ của người dẫn đường, Sói Đất dùng quần áo để lọc nước từ đồng bùn ra được gần nửa túi. Victor nhìn thứ nước bùn đục ngầu kia, vẻ mặt cực kỳ buồn nôn: “Không nói đến chỗ cạn bẩn kia, quần áo cậu ta mắc dính chặt vào người đã quá lâu, mồ hôi khô rồi lại thấm ra, có đánh chết tôi cũng không uống thứ này đâu”.

“Khi nào cậu khát đến dờ sống dờ chết rồi sẽ phải uống”. Hayreddin cẩn thận buộc chặt chiếc túi lại, treo lên lưng lạc đà. “Thói quen của đoàn lạc đà khi tiến vào sa mạc là uống hết một túi nước tiểu đầy, biết đâu sẽ có lúc phải dùng tới”.

Ali cười phụ họa: “Thuyền trưởng nói rất phải, muốn mát mẻ lại không lãng phí nước, ta dùng quần áo đã thấm ướt nước tiểu làm khăn quần áo, có thể cầm cự được hơn nửa ngày đấy”. Sói Đất im lặng gật đầu, mặc lại đồng quần áo bản thủ ướt đẫm nước bùn lên người.

Victor lập tức ôm bụng bắt đầu nôn, nhưng dạ dày chẳng còn gì, chỉ có thể nôn khan.

Mọi người uống nước ngọt và ăn chút lương khô, bốn tiếng nóng nhất của buổi trưa trôi qua trong rừng chà là, buổi chiều lại tiếp tục cuộc hành trình đầy gian nan.

Ban đêm, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, hơi nóng kinh khủng lúc ban ngày biến thành những cơn gió rét thấu xương, đoàn người quần mình trong chăn chiên tranh thủ đi thêm một đoạn nữa rồi mới dựng trại gần một đụn cát.

Lều trại đơn sơ không thể nào ngăn gió lạnh, sa mạc không có củi khô để nhóm lửa sưởi ấm, Ali dùng phân tươi của lạc đà để nhóm một đồng lửa nhỏ. Vất vả suốt cả một ngày dài, đến lúc ấy, mọi người mới được uống nước nóng.

Victor được choàng đến hai chiếc chăn chiên co ro lấy bầy bên cạnh ngọn lửa, sắc mặt tái mét nhìn Hayreddin cắn nhả: “Trước khi tôi lên thuyền, ngài đã từng hứa cho tôi được sống ở một môi trường tốt, được uống trà nóng, yên tĩnh đọc sách cơ mà. Kết quả thì sao hả? Không phải gửi tôi đến nhà tù của đám người Tây Ban Nha kinh khủng hải hùng kia, thì cũng kéo tôi chạy đến cái chốn quỷ tha ma bắt ăn đói mặc rách này! Chết tiệt! Nếu cướp biển mà có tòa án, ngài nhất định sẽ bị kết án treo cổ vì gian lận thương mại đó! Treo cổ!”.

Hayreddin vui vẻ lấy một con dao nhỏ xéo một miếng thịt khô đưa cho anh ta: “Được rồi, thưa ngài chánh án tòa án tối cao, dù ngài có phạt tôi treo cổ một trăm lần thì sáng sớm mai, ngài cũng vẫn phải bò dậy tiếp tục cười lạc đà”.

Nick ngược nhìn bầu trời đầy những vì sao, nói với giọng cực kỳ ước ao: “Anh nhìn kìa Victor, những vì sao vừa nhiều vừa sáng biết bao, trông có giống một viên kim cương cỡ lớn không? Tôi nghĩ trong kho báu chắc chắn có rất nhiều, rất nhiều kim cương, còn cả vàng, ngọc trai, ngọc lục bảo, ruby nữa, chỉ cần kiên nhẫn một chút nữa thôi là tìm được chỗ giấu kho báu, tất cả chúng ta sẽ trở nên giàu có!”.

Victor đang muốn dùng những ngôn từ khắc nghiệt nhất để đập vỡ sự ảo tưởng của nàng, Hayreddin đã dựng một ngón tay lên làm khẩu hình suyt.

“Được rồi, hôm nay mọi người đều mệt cả, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt đi. Tôi sẽ trực đêm đầu tiên, tiếp theo là Nick, Antony, Eney, người trực cuối cùng là Ali, phụ trách căn thời gian thích hợp gọi chúng ta dậy lên đường”. Trong danh sách lịch trực đêm của Hayreddin không nhắc đến tên anh chàng bác sĩ, cũng không có thiên vị cô gái duy nhất trong đoàn, mọi người đều hiểu cả rồi ngay lập tức chấp nhận sự sắp xếp này.

Ánh trăng trong sáng mà lạnh lẽo, mọi âm thanh đều chìm vào tĩnh lặng, áo choàng trắng của đoàn lữ khách phát ra ánh huỳnh quang màu xanh nhạt như một con thuyền nhỏ cô đơn giữa biển cát không bờ bến.

Nửa đêm, có một người chui vào căn lều nhỏ của Hayreddin, len lén vén chiếc chăn chiên của thuyền trưởng lên, chui vào vòng tay ấm áp như than lửa của hắn. Hayreddin nửa tỉnh nửa mê ồm một tiếng, sờ vào thấy cả người nàng lạnh toát, bèn dùng chiếc áo to lớn ôm sát người cuốn thật chặt, giữ nàng trong lồng ngực ấm áp.

“Tôi sắp chết cóng rồi, xương cốt nhức mỏi quá...”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick dựa sát vào cổ hắn, cắn vành tay hắn khẽ khàng hỏi: “Thuyền trưởng, kho báu nhất định tồn tại nhỉ?”.

Hayreddin vẫn nhắm mắt hôn lên tóc mai của nàng, mơ mơ màng màng đáp: “Có, tôi bảo đảm là sẽ có”.

Chương 26: Đám cướp người Bedouin

Hành trình trên sa mạc bước sang ngày thứ ba, Hayreddin giật lấy bức thư dưới móng vuốt chim ưng, đọc xong, khuôn mặt dính đầy bụi cát và lờm chờm râu của hắn nhếch lên một nụ cười tự tin.

Quả nhiên, Charles cắn câu rồi.

Cuối cùng Andrea cũng không thể thuyết phục được vị hoàng đế kiên quyết làm theo ý mình kia, đành bắt đắ dĩ chinh đồn quân đội, sau nửa tháng chuẩn bị liền dẫn theo hải quân lên đường tập kích Algiers.

Theo tính toán của Ali dẫn đường, đoàn người chỉ còn cách đích đến đầu tiên – bộ lạc người Bedouin lớn nhất – chưa đến hai ngày đường nữa. Thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi, niềm hy vọng được thoát khỏi nơi khổ ải này của mọi người liền tăng vọt.

Nơi cắm trại ngày hôm nay là phế tích của một tòa thành cổ, cưỡi trên lưng lạc đà, cảnh tượng tiêu điều đổ nát phía xa xa đã hiện ra phía đường chân trời. Antony dõi mắt nhìn xa xăm, cảm thán: “Ai lại thông minh thế, xây hẳn một căn nhà ở nơi căn cõi toàn sỏi đá này. Bọn họ ăn gì, uống gì? Cát à?” Nói xong câu này, Antony đã bị một vốc bụi cát bay vào miệng, khiến cậu ta không thể không phun phì phì.

Ali cười nói: “Cậu không biết đó thôi, trong sa mạc này có ốc đảo, có nước, có cỏ, có cây, có thể nuôi được rất nhiều lạc đà và cừu. Nhưng rồi dần dần, ốc đảo cũng thoái hóa thành sa mạc, rất nhiều ngôi nhà bị bỏ hoang, nơi này như biến thành một tòa thành chết”.

Hayreddin nói: “Tôi còn nghe nói sa mạc Sahara đã từng là một đại dương, sau này Địa Trung Hải chìm xuống, nơi này nổi lên, đáy biển trở thành sa mạc”.

Ngoại trừ Victor, mọi người đều lắc đầu tỏ vẻ không tin nổi. Anh chàng bác sĩ vì sợ nuốt phải cát nên đã dùng vải che kín mặt như phụ nữ Hồi giáo, từ sau tấm khăn, anh ta phát biểu ý kiến: “Bãi bể hóa nương dâu, không gì là không thể. Trên những ngọn núi cao đã đào được bao nhiêu vỏ sò và xương cá như thế, lẽ nào là do tự chúng bay lên? Còn nữa, rốt cuộc các người có mắc bệnh không, sao cứ phải đứng ở cái chỗ miệng khô lưỡi ráo này nói chuyện mới được!”.

Đoàn người đi thẳng tới khu phế tích phía xa. Cố thành tuy bị bỏ hoang, tốt xấu gì cũng còn một bức tường chưa sập đổ có thể cản được gió cát và ánh mặt trời, quanh đó, một vài loài thực vật ngoan cường kháng được muối kiềm sa mạc mọc rải rác. Ali thả lỏng dây cương, để đám lạc đà tự do đi lại. Kể từ khi đặt chân vào sa mạc Sahara, lương thực và nước thiếu thốn đã chẳng còn đâu mà cung cấp cho lạc đà, giờ bọn chúng nhìn thấy thức ăn, bèn vội nắm lấy thời cơ. Trừ lạc đà với cái dạ dày kiên cường ra, không còn loài động vật nào có thể tiêu hóa được những loại thực vật đắng nghét khô héo này nữa.

Nick ngồi xuống bóng râm sau một bức tường, mở túi nước ra uống một ngụm nhỏ: “Có thể coi là đã nhìn thấy những thứ có chút sự sống, tuy rằng hình dáng xấu xí quá”.

Ali lại không dám ngồi lung tung, rút một cây gậy chống ra đập xung quanh phát quang bụi rậm: “Mọi người cảnh giác một chút nhé, những chỗ có bóng râm thường là nơi trú ẩn của bọn cạp và rắn sừng đấy, bị chúng cắn là hết đường sống”.

Nick dừng dừng không chút để tâm: “Sợ gì, chúng ta có mang theo danh y mà”.

Victor liếc nhìn nàng đây khinh thường: “Cô tưởng tôi là vạn năng đấy chắc? Nói cho cô biết cách duy nhất để trị vết thương do rắn sừng cắn nhé, đó là tranh thủ lúc nọc độc chưa lan, chặt đứt phăng chỗ bị cắn đi! Cắn tay chặt tay, cắn chân cắn chân!” Câu nói này khiến Nick sợ nhảy dựng lên, liền bắt chước điệu bộ của gã dẫn đường dùng lưỡi liềm chặt quang bụi rậm.

Mọi người cúi đầu cong lưng đuổi rắn và các loại côn trùng có nọc độc, Ali nhìn thấy vật gì đen đen ở góc tường bèn nhặt lên véo véo thử, tãi ra quan sát, sau đó hô to: “Ồ?”.

Hayreddin hỏi: “Cái gì vậy?”.

“Là phân lạc đà”.

Nick liền cụt hứng bĩu môi nói: “Còn tưởng ông nhặt được kho báu chứ. Một cục phân ấy thì có gì mà phải ngạc nhiên”.

“Lạc đà của chúng ta đều đang kiếm ăn ở ngoài kia, không hề đi qua đây”.

“Vậy tức là của đoàn thương buôn trước đây đi qua để lại”.

Ali đứng thẳng người dậy, vẻ mặt kinh ngạc: “Nhưng cục phân còn rất tươi...”.

Đúng lúc ấy, một tiếng động rất khẽ vang lên, giọng nói của gã đột nhiên khựng lại một cách rất kỳ lạ. Những người khác ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cảnh tượng không thể nào tưởng tượng được: Gã Ali dẫn đường trợn trừng mắt, gục đầu xuống, một mũi tên lông vũ đã cắm vào sau lưng gã.

“Năm sắp xuống!” Chỉ trong nháy mắt, Hayreddin tiện tay túm lấy Nick và Victor đang đứng bên cạnh ẩn xuống mặt cát. Trong không trung vang lên tiếng vù vù, vài mũi tên bay sượt qua rất nhanh. Antony không kịp tránh, cánh tay trúng một tên. Tiếng hí của lạc đà cùng giọng hô giết cùng lúc vang lên, tòa thành chết mới vừa nãy còn hoang tàn không một bóng người, giờ đột nhiên xuất hiện bảy, tám gã đàn ông vạm vỡ tay cầm đao cong, dùng thế trận bao vây áp sát.

Bọn chúng mặc áo choàng xanh xám bằng vải thô, đầu cuốn khăn, vừa nhìn đã biết ngay là trang phục của dân tộc du mục trong sa mạc. Những người này mùa lạnh thì chăn thả, mùa hạn thì cướp bóc, đã trở thành truyền thống ngàn năm nay. Bọn họ không dám xuống tay với cả đoàn thương nhân người đông thể mạnh, bèn để ý đến đoàn người chỉ có lều tều vài mống này.

“Mẹ nó chứ, ăn cướp của ăn cướp”. Nick bò dậy, nhổ một bụm cát, nhấc lớp vải phủ bên ngoài lưỡi hái xông ra. Sói Đất rút con đao cong ra muốn đi theo nàng, nhưng lại bị thuyền trường thét lớn bắt dừng lại: “Bảo vệ bác sĩ! Quan sát sau lưng!” Quả nhiên, có ba tên cướp lặng lẽ vòng ra tấn công từ phía sau, Eney định thần lại, cầm đao lên nghênh chiến.

Hayreddin cầm súng lên xử lý tên thủ lĩnh đầu tiên, sau đó vứt khẩu súng đã hết đạn đi, rút thanh đao Damascus sáng loáng ra, kề vai sát cánh xông lên cùng Nick. Ở thời đại của vũ khí lạnh, hai người bọn họ là cỗ máy giết người hiệu quả nhất, lấy hai địch tám mà không hề rơi vào thế hạ phong. Ánh mặt trời chiếu lên vũ khí kim loại bắn ra những tia sáng lạnh lùng tàn khốc, đầu và tứ chi bay khắp tứ phía, lần đầu tiên, những cây bụi gai héo khô trên sa mạc được nếm thử mùi vị của máu tươi.

Antony nghiêng răng bẻ gãy mũi tên cắm ở tay đi, dùng súng giúp Sói Đất xử lý một tên địch, nhưng đáng tiếc tình thế quá khẩn cấp, không có cơ hội nạp đạn. Sau hai ba phút, cuộc chiến đột ngột xảy ra liền dừng lại. Đám cướp không chết cũng bị thương, tay cụt chân gãy rơi đầy trên cát, tên cuối cùng còn đứng được chỉ kịp thối một tiếng còi xong đã bị Hayreddin chém đứt đầu. Sắc mặt Victor

tái nhợt, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch trên nền cát không đứng dậy nổi, lấp ba lấp bấp hỏi: “Kết, kết thúc chưa?”.

Hayreddin không trả lời, đầu mày nhíu chặt nhìn về hướng gã dẫn đường vừa ngã xuống, sau đó nhảy lên một bức tường thấp, để tay lên trán nhìn về phía Đông. Một đám cát bụi màu vàng cuộn cuộn dâng lên phía chân trời, lấy tốc độ như của một cơn bão lan tới tòa thành tiêu điều.

“Đây chỉ là mấy tên đi dò đường, quân chủ lực ở phía sau”. Hãn nhảy xuống.

Nick xoa xoa bả vai, vặn trái xoay phải vặn động cánh tay: “Nghênh chiến chứ?”.

Hayreddin vỗ vào sau gáy nàng một cú: “Chê cuộc sống dài quá hả? Có đến năm, sáu mươi tên đấy, lên lạc đà đi, chúng ta chạy!”.

Người đàn ông có thể vươn lên trở thành Vua cướp biển chắc chắn không phải hạng hữu dũng vô mưu sau khi phân tích lực lượng địch ta, Hayreddin quyết định rút lui. Trong trận chiến bất ngờ này có hai con lạc đà trúng tên bị thương, những con khác đều đã chạy tán loạn, vất vả lắm mới bắt về được ba con. Kẻ địch trong sa mạc đã tiến tới gần đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng màu sắc chiếc khăn trùm đầu. Hayreddin để Sói Đất ôm Victor đang mềm nhũn người ngồi một con, Nick và Antony ngồi một con, còn bản thân hãn mang theo Ali bị trọng thương đang hôn mê.

Dưới những đòn roi mạnh như muốn lấy mạng của hành khách, lạc đà tung vó chạy thực mạng. Những con thuyền trên sa mạc này có thể công được rất nặng, nhưng như thế nhất định sẽ ảnh hưởng tới tốc độ, bất đắc dĩ, bọn họ đành phải vứt bỏ lều trại và phần lớn lương thực. Những mũi tên lông vũ bay sượt qua tai, tiếng kêu gào “dô dô dô” kỳ lạ của đám cướp sa mạc gần trong tích tắc, tình thế cực kỳ khẩn cấp, trái tim mọi người như đang gióng trống.

“Có hai đứa con gái! Bọn chúng có hai đứa con gái!” Tiếng hét đầy hưng phấn truyền đến từ sau lưng, xem ra mục tiêu của đám hải tặc không chỉ là hàng hóa và tiền vàng.

“Hai đứa?” Victor xây xẩm vì cười lạc đà đang chạy như điên, giữ lấy khăn che mặt nói: “VẬY là sao?”.

Hayreddin liếc nhìn anh ta một cái: “Không khéo bọn chúng còn tưởng chúng ta có một nàng công chúa yêu kiều mong manh”.

Cô “công chúa” này đương nhiên không ám chỉ Nick. Giờ đây, nàng đang treo mình trên yên ngoài đầu nhìn ra sau, chỉ thấy trong màn cát bụi có một người đàn ông chạy trước ăn vận vô cùng sắc sỡ, hẳn ta có một cặp mắt màu xanh lam rất sáng, nửa mặt được bịt kín bằng khăn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vết sẹo kéo dài từ bên trái qua bên phải ngang qua sống mũi. Nick lẳng lặng ghi nhớ đặc điểm này, chuẩn bị ngày sau báo thù.

Đuổi đuổi chạy chạy, cuộc chạy đua tranh giành sự sống kéo dài đến non nửa ngày mà toán cướp không chịu bỏ cuộc, đoàn người chạy trốn chắc chắn sẽ để lại dấu chân phía trước, lần theo vô cùng dễ dàng. Đến lúc mặt trời lặn, đường chân trời phía Tây lại nổi lên một trận cát vàng cao đến nửa trời. Khi đoàn người Hayreddin tưởng rằng lại có một toán cướp khác tấn công trước mặt, trận cát vàng ngày càng dâng cao, cho đến khi cả bầu trời tối sầm.

Một trận bão cát sa mạc thực sự.

Những con lạc đà sức cùng lực kiệt không chịu chạy tiếp, quỳ xuống tại chỗ. Cả hai bên đều không thể tiếp tục tiến lên được, vội vàng nhảy xuống trốn sau thân mình to lớn của lạc đà tránh né. Cát vàng như một cơn mưa to tầm tã trút xuống, người và lạc đà không ngừng nhúc nhích di động theo bản năng, tránh bị cát chôn sống.

Sau ba giờ đồng hồ, cơn bão cát khủng khiếp dần dần tan đi, tới lúc đoàn người của Nick phun đồng cát trong miệng ra đứng dậy được, mới phát hiện ra địa hình của khu vực này đã hoàn toàn biến đổi. Cồn cát lệch khỏi vị trí, hết thảy dấu vết nhân loại đều bị cát vàng chôn vùi, cuộc chạy đua cuối cùng cũng kết thúc.

Đưa mắt nhìn nhau, người nào người nấy mặt mũi đều phủ đầy cát, người không ra người ma không ra ma. Victor nằm trên người lạc đà, dường như chỉ còn lại chút sức lực để thoi thóp, Hayreddin vẫn buộc anh ta phải đứng dậy, đến kiểm tra cho Ali đang bị trọng thương.

“Lá phổi phải bị thương, có thể cầm cự được đến tận bây giờ là may mắn lắm rồi”. Sau khi kiểm tra xong, Victor đưa ra kết luận: “Nhưng cũng chỉ đến được đó thôi, hòm thuốc của tôi để rơi ở tòa thành nát kia rồi, môi trường lại bản thế này, có lẽ gã không sống quá ngày mai”.

“Nhất định phải cứu được gã, nếu không chúng ta đều sẽ chết”. Về mặt Hayreddin rất nghiêm túc, đây là lần đầu tiên hắn đưa ra mệnh lệnh nghiêm khắc như vậy với bác sĩ. Chạy trốn gấp gáp không kịp nhìn đường và bão cát làm xáo trộn địa hình khiến bọn họ như đang ở trên vùng biển Chết, hoàn toàn lạc mất phương hướng.

“Một cái bánh, hai túi nước, một túi chà là tươi, không còn gì nữa”. Nick âu sầu nhìn số thức ăn nước uống ít ỏi, nhủ thầm bình thường một bữa ăn của nàng không chỉ có thế này. Lúc chạy trốn chỉ mãi lo đến tính mạng, hành lý đã bị vứt lại đằng sau cả.

Victor cau mày nói: “Đừng nói với tôi số nước còn lại chính là thứ hỗn hợp bùn nước do Eney làm ra đấy nhé”. Eney mở túi liếc nhìn: “Anh nói đúng đấy”.

Hayreddin móc từ trong người ra một bình rượu nho nhỏ bằng bạc: “Tôi còn có ít rượu trắng đây”.

Victor giả vờ chóng mặt, cúi đầu cam chịu: “Ôi, xem ra chúng ta chỉ có thể quỳ xuống cầu nguyện, xin Thượng Đế ban cho bánh manna^[1] và nước ngọt để chúng ta rời khỏi Ai Cập thôi!”.

[1] Bánh manna được gọi là bánh của Trời, khi người dân Israel rời khỏi Ai Cập đến vùng sa mạc khô cằn, họ kêu ca đói khát và lạnh lẽo, nên Chúa thương tình đã làm phép cho bánh rơi từ trên trời xuống, hàng ngày mọi người nhặt lấy khẩu phần bánh của mình, ngày nào ăn ngày ấy, không nhặt nhiều để dành.

Sói Đốt trầm mặc một lúc rồi nói: “Chúng ta vẫn còn lạc đà”.

Hayreddin gật gật đầu, nói với Victor: “Có cần nhẫn cũng vô dụng thôi, kiểm tra cẩn thận cho những người bị thương trước đã, sau đó nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ có cách”.

Vết thương của Ali quá nặng, rút mũi tên ra nhất định sẽ mất mạng luôn, Victor chỉ có thể cho gã uống chút nước, sau đó dùng rượu lau sơ qua miệng vết thương.

Phân lạc đà và quần áo có thể tạo ra lửa, anh chàng bác sĩ hơ con dao bạc nhỏ luôn đem theo bên người lên ngọn lửa, rạch một hình chữ thập trên vết thương do bị trúng tên ở cánh tay Antony, moi đầu tên ra khỏi thịt. Dùng vũ khí được nung nóng như bàn là để cầm máu tuy đã man nhưng rất hiệu quả, Antony đau đến nổi cơ thịt co giật, nhưng đối thủ cạnh tranh đang ở trước mặt, sao cậu ta có thể

tỏ ra yếu đuối được, vì thế liền gồng mình, dù nghiêng răng ken két cũng không chịu kêu đau. Rửa sạch vết thương xong, cậu ta ném cho Nick ánh nhìn đầy khiêu khích “Thế nào, có phải tôi rất đàn ông không”, nhưng nàng lại chỉ hừ khê một tiếng, tỏ ý “có gì ghê gớm đâu”.

“Được rồi, người tiếp theo”. Victor chẳng buồn để tâm đến màn tranh hơn thua của lũ trẻ con, sau khi lấy chiếc khăn tay sạch sẽ nhất của mình lau đi vết máu còn sót lại trên con dao bạc, anh ta vẫy tay gọi Hayreddin: “Tôi nhìn thấy rồi, lúc ngài chặn hậu đã trúng một tên vào bả vai, đừng tưởng bẻ gãy đuôi rồi thì tôi không biết”.

Hayreddin không cho là mình bị thương, thờ ơ nói: “Nông ấy mà, không cần phải phiền phức thế”. Nói xong liền thò tay ra sau lưng, nhổ bừa một đoạn mũi tên ra vứt xuống cát. Hắn không cố tình nói dối, cơ bắp săn chắc khiến đầu móc của mũi tên không đâm sâu, máu vừa mới chảy thấm vào áo ngoài thì đã đông lại rồi.

Victor nhìn chăm chăm vào đầu mũi tên bằng gang: “Nói thực, quen nhau lâu như vậy rồi, tôi vẫn không tài nào phân ngài vào hàng ngũ loài người được, tôi muốn nhìn xem ngài sẽ ra sao khi bị trọng thương quá”.

Lần này, Nick tỏ lòng sùng bái tuyệt đối: “Chuyện đó không bao giờ xảy ra đâu, thuyền trưởng vĩnh viễn bất khả chiến bại!”.

Sáu người, ba con lạc đà, chín sinh mệnh nán lại trong sa mạc Sahara mênh mông vô tận, không có bất kỳ điều gì bảo đảm, mỗi giờ qua đi là mất đi một phần hy vọng sống còn.

Ban đêm, Ali lên cơn sốt cao, Victor thức trắng không ngủ chăm sóc cho gã, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản sự sống trong cơ thể người đàn ông đáng thương này nhanh chóng rời đi. Trời gần sáng, Ali đột nhiên tỉnh lại trong cơn hôn mê, gã bị thương ở phổi, yết hầu bị dịch mù bịt kín, nói không thành tiếng. Sói Đất tóm chặt lấy tay gã, lớn tiếng hỏi phương hướng của bộ lạc Bedouin. Ánh mắt Ali rã ra, yết hầu phát ra tiếng hà hà như kéo bễ, dùng chút hơi tàn chỉ về hướng ngôi sao sáng nhất phía chân trời, sau đó toàn thân như biến thành một bãi bùn nhão nhoét.

Victor thử làm ba lần hô hấp nhân tạo và xoa bóp tim trong mười phút, cuối cùng đưa tay vuốt mắt cho gã.

“Chúng ta xong đời rồi”.

Nick căn môi nói: “Chi bằng thử đi xem thế nào, không chừng sẽ tìm thấy đường ra?”.

“Thử đi? Cái sa mạc chết đẫm này còn lớn hơn cả châu Âu đấy! Không biết giếng nước tiếp tế nằm ở đâu, chưa đi đến nơi, một nửa trong số chúng ta đã chết khát rồi!”.

Antony ngoác miệng ra, nhưng cơn khát do vết thương mất máu đem đến khiến cậu ta không thốt nổi câu nào. Cảm giác tuyệt vọng âm thầm lan tràn, Hayreddin nhìn vầng thái dương mới mọc, ghi nhớ phương hướng gã dẫn đường trước khi chết vừa chỉ, nói bằng giọng kiên cường quyết không chịu thua: “Chỉ cần còn một hơi thở, tôi chắc chắn không bao giờ cam chịu đâu!”.

Thực tế đã vậy rồi, bất kể gã dẫn đường trước khi chết có ý gì, những người còn lại chỉ có thể dựa vào phương hướng của những ngôi sao để đi tiếp mà thôi.

Cuộc hành trình gian nan nhất bắt đầu, con đường phía trước mờ mịt, tất cả mọi người cần phải sử dụng ít thức ăn và nước uống nhất có thể để duy trì mạng sống. Victor mới đầu còn từ chối uống thứ nước bùn đục ngầu, nhưng sau nửa ngày phơi nắng bốc hơi, người sạch sẽ thái quá như anh ta cũng không thể không khuất phục. Nhiệt độ cao khiến nước trong cơ thể hao hụt rất nhanh, thiếu nước làm người ta thấy mình như biến thành xác ướp sống. Nhằm giúp anh chàng bác sĩ cầm cự được đến cùng, Hayreddin và Nick cố gắng hết sức tiết kiệm khẩu phần ăn của mình cho anh ta. Ban đêm gió lạnh thấu xương, người và lạc đà cùng chen chúc với nhau để duy trì nhiệt độ cơ thể.

Cho dù có tiết kiệm thế nào, sau hai ngày, tiểu phân đội cũng rơi vào cảnh cạn hết lương cạn. Victor không thể đi lại được nữa, đôi môi nứt nẻ bong tróc, ánh mắt thất thần. Nick nhét quả chà là cuối cùng vào miệng anh ta, trong đó vẫn còn chút xíu nước.

“Có dấu hiệu nào của đường đi không?” Giọng nói của Hayreddin đã thô khàn đi hẳn.

Sói Đất nhổ một cọng cỏ muối kiềm, chắc chắn nói: “Có rồi, chỉ cần giết một con lạc đà là chúng ta có thể tiếp tục”.

“Vô dụng thôi, thành phần trong máu không thể giải khát được...”. Victor lấy thân phận bác sĩ nêu ý kiến.

“Không phải là uống máu”. Eney rút dao ra: “Trong cơ thể của nó còn có thứ nước khác nữa”.

Thủ pháp của Sói Đất rất nhanh, vật hy sinh đầu tiên nhanh chóng bước sang thế giới bên kia. Hẳn rạch khoang bụng lạc đà, kéo nội tạng ra, ai nấy đều kinh ngạc, hóa ra trong dạ cỏ^[1] của nó còn có rất nhiều túi bóng nhỏ chứa dịch thể bên trong.

[1] Dạ cỏ là ngăn dạ dày đầu tiên của những động vật nhai lại, dạ cỏ chứa, làm mềm, lên men thức ăn và tiêu hóa sinh học nhờ các vi sinh vật.

“Đợi đã, cậu bảo chúng tôi uống cái thứ này ấ hả?” Victor trợn trừng hai mắt không thể tin được, tuy anh ta đã quen giải phẫu thi thể, nhưng không có thói quen cảm nhận bằng miệng.

Sói Đất gật gật đầu, hết sức cẩn thận phanh dạ dày lạc đà ra, một mùi chua thối cực kỳ khó ngửi lập tức xộc lên mũi. Hẳn moi hết những vụn cỏ chưa tiêu hóa ra, lách dao vào, bên trong dạ dày chảy ra một thứ chất lỏng màu xanh đậm.

“Còn cả thứ này cũng có thể uống được”.

Tất cả mọi người đều im lặng. Mùi thứ chất lỏng này còn thối hơn mùi nước bùn hàng trăm lần, lại giống y hệt mùi của một bãi nôn. Một lúc lâu sau, Hayreddin quỳ một gối xuống, dẫn đầu hút một ngụm từ trong dạ cỏ: “Đừng lãng phí thời gian nữa, mọi người hành động đi”. Nick và Antony siết chặt nắm tay, vây quanh thi thể con lạc đà.

“Để tôi chết đi còn hơn, tôi thà chết ngay bây giờ...”.

Victor sử dụng hết cả tay lẫn chân bò trên cát, cố gắng tránh xa đám quái vật này. Nhưng Hayreddin đã túm lấy anh ta lôi lại bên cạnh con lạc đà, bóp cằm đổ vào miệng. Victor mắt loang loáng nước, giãy giụa yếu ớt, muốn nhổ ra lại bị Hayreddin bịt chặt miệng lại.

“Không được khóc, nuốt xuống đi”. Đến lúc này, hẳn hết như ác quỷ vô tình.

Chất dịch cơ thể bổ sung nước, thịt sống mang lại nguồn dinh dưỡng, lạc đà kéo dài tính mạng của con người, khiến bọn họ có thêm sức lực tiếp tục lên đường.

Sau hai ngày hai đêm, khi bóng dáng ốc đảo xuất hiện phía chân trời, mọi người đều tưởng rằng đang nhìn thấy ảo ảnh. Nhưng đó thực sự là nơi người Bedouin dừng chân, sống tập trung thành một vòng tròn lớn, cũng là đích đến của đoàn người sa mạc.

Trong tiếng Ả Rập, người Bedouin có nghĩa là “dân tộc du mục trên mảnh đất hoang dã”, bọn họ không ngừng di cư tùy theo nguồn nước và cây cỏ hiếm có trên hoang mạc, có rất ít trường hợp định cư. Lúc nhìn thấy đoàn người tả tơi thảm hại như ma này, tù trưởng Kebouli giật mình kinh hãi, người ông ta phái đi nghênh đón Hayreddin trước đó không thu được tin tức gì, còn tưởng rằng bọn họ đã bỏ mạng trong trận bão sa mạc.

Đối với những lữ khách đã chịu đủ mọi loại tra tấn, ốc đảo trong sa mạc đẹp đẽ chẳng khác thiên đường, sự nhiệt tình hiếu khách của người Bedouin đã xoa dịu cơ thể quá đói mệt mỏi của bọn họ.

Nick uống nước ngọt thỏa thích, sau đó được thê thiếp của tù trưởng dẫn đến suối tắm rửa.

Ngâm mình vào làn nước trong veo mát lạnh, Nick thoải mái đến ngất đi, cả người nàng thả lỏng, nheo mắt ngắm nhìn bầy lạc đà và cừu của người Bedouin nhờn như ăn bèo rong gần đó. Nhưng lại có một điều bất ngờ nữa xảy ra, nàng nhìn thấy hai cái bóng rất quen trong đàn gia súc kia: chính là hai con lạc đà lông trắng.

Chương 27: Kho báu của hải tặc

Nick nhảy vọt ra khỏi nước, đi chân trần khoác tạm tấm áo choàng chạy đi. Hai con lạc đà lông màu trắng sữa, bốn chân có màu vàng nhạt, trên cổ vẫn còn buộc chuông bạc, Nick đi vòng quanh suốt hai lượt, nhìn thế nào cũng thấy chính là hai con lạc đà bị cướp mất từ chỗ tòa thành ma. Người Bedouin thành thạo cũng sẽ đi cướp bóc để hỗ trợ sinh hoạt, lẽ nào... lẽ nào bọn họ vừa hay bị bộ lạc này cướp? Làm gì có chuyện vừa khéo thế chứ! Nick kéo dây cương một con lạc đà lông trắng khiến nó cúi thấp đầu xuống, tách má và răng của nó ra.

“Này, cô gái nô lệ kia, không được phép động vào con lạc đà đó! Đó là lễ vật tôi tặng cho cha!” Một giọng nam ngang ngược vang lên, Nick ngoái cổ lại nhìn, người đàn ông có đôi mắt sáng rực màu xanh lam với làn da màu đồng đang tiến đến gần. Hắn ta khoảng tầm hai mươi tuổi, vẻ

ngoài ngạo mạn hoang dại, vốn dĩ tướng mạo không tồi, nhưng lại bị một vết sẹo kéo dài vắt ngang qua sống mũi phá hỏng dung nhan.

Trong mắt Nick, cả thế giới bỗng nhiên biến thành màu đỏ, thậm chí lồng ngực còn trào lên ảo giác về thứ mùi vị chua thối hôm nào đó. Đó là ký ức đau khổ bọn họ buộc phải uống dịch thể của lạc đà. Chính là tên khốn mặt sẹo này! Giết người dẫn đường, cướp mất lạc đà, hại bọn họ suýt chút nữa chết khát chết đói trong sa mạc! Nick bẻ ngón tay răng rắc, hai mắt đỏ ngầu lao bổ tới như mãnh thú từ địa ngục đến báo thù.

Atiyah không hiểu gì cả, hấn chỉ quát ngăn cô gái nô lệ mặc quần áo không nghiêm chỉnh này chạm vào lạc đà của hấn thôi, vậy mà cô ta lại trừng mắt lên nhìn, sau đó xông tới đẩy ngã hấn.

“Chuyện gì thế này? Cô xuống đi! Tôi không thích làm nơi hoang dã, càng không thích phụ nữ ở trên!” Atiyah biết mình rất thu hút phụ nữ, nhưng tư thế này khiến hấn ta thấy nhục nhã, vì thế ra sức hất cô gái kỳ quái này xuống. Nhưng sức nàng ta không hề yếu, đôi chân thanh mảnh quắp thắt lưng hấn, giây thế nào cũng không thoát. Atiyah khó khăn lắm mới tóm được tay nàng đang bóp cổ mình ra, rống lên một câu: “Định bóp chết tôi sao? Muốn kích thích cũng không thể chơi trò đó được!”

Màn vật lộn tiếp tục, áo choàng của Nick tuột xuống, trần trụi cưỡi trên người kẻ thù, hấn không thể xé hấn thành từng mảnh. Nhưng nàng không mang theo vũ khí, thể lực lại tiêu hao quá mức khi còn ở trong sa mạc rồi, không cách nào giáng cho hấn một đòn chí mạng được.

“Cô là người mới tới hả? Không nhận ra tôi sao? Tôi là Atiyah, con trai của tù trưởng!” Nhà lãnh đạo trẻ tuổi nóng tính đã chịu bỏ thời gian ra giải thích một câu, một phần là vì cô gái nô lệ này rất đẹp, da thịt trắng trẻo eo lưng thon gọn, bộ ngực nho nhỏ như một nụ hoa. Atiyah đang định hỏi lai lịch của cô gái, nàng ta lại cúi người cắn phập lên cổ hấn.

Tiếng thét kinh hoàng và những câu chửi mắng truyền ra xa, đám đông vây quanh càng lúc càng đông, Victor đang tắm rửa gần đấy nghe tiếng cũng chạy lại. Sau khi nhìn rõ cảnh tượng của cặp đôi này, phong thái quý tộc cũng chẳng còn, anh ta nháy chồm lên như dân cờ bạc được uống chất kích thích: “Đánh chết hấn đi! Tôi ra giá mười đồng! Nick bóp chết hấn ta đi! Cắn hấn ta đi! Trả thù cho chúng ta!”.

Màn khôi hài này kéo dài mãi cho đến khi Hayreddin và tù trưởng chạy tới, kéo hai người ra. Nick được bọc trong một chiếc áo choàng lớn, giầy dựa không ngừng chửi mắng; còn con trai tù trưởng vẫn không rõ nguyên nhân, mặt đỏ bừng bừng dùng vạt áo che quần.

Hayreddin đương nhiên nhớ tên cướp trẻ tuổi có vết sẹo trên mặt này, thì ra người được tù trưởng phái đi đón còn chưa thấy đâu, Atiyah đang ở ngoài sân bắn đã coi nhóm lũ khách dật theo hai con lạc đà quý giá kia là một con cừu béo. Giải thích đầu đuôi màn hiểu nhầm xong thì trời cũng tối, tù trưởng đương nhiên vô cùng tức giận rút roi ngựa quật cho con trai mấy cái, tỏ ý xin lỗi chân thành nhất, hy vọng Hayreddin nể mặt Thánh Allah mà bỏ qua mối thù này.

Quay trở về lều, Nick và Victor vây lấy hỏi: “Nói chuyện sao rồi? Có cần khai chiến không?”.

Hayreddin lột chiếc khăn trùm đầu ném xuống bàn: “Khai chiến? Lấy bốn địch ba ngàn? Chúng ta vẫn đang ở trong đại bản doanh của người ta đấy, đừng nói những chuyện nực cười.”

“Vậy thế là xong sao? Tên khốn mặt sẹo suýt chút nữa đã hại chúng ta bỏ mạng đấy!” Victor bình sinh chưa phải ném trái nỏ cay đắng như thế bao giờ, tất nhiên không chịu cam tâm từ bỏ.

Hayreddin khoát khoát tay nói: “Thứ nhất, nhân số hiện giờ của chúng ta quá ít, nếu đối phương là phường vô danh tiểu tốt, ta còn có thể yêu cầu giết người trả nợ, nhưng Atiyah là con trai của tù trưởng, ở trong nhà người ta, sao có thể trở mặt được; thứ hai, hai bên đều đã giết người của nhau, số người bị bên chúng ta xử đẹp lại nhiều hơn, nếu không bắt tay giảng hòa, sau này sẽ không ngừng nổ ta tranh chấp, trước mặt sau lưng sẽ toàn là kẻ địch”.

“Vậy cứ gác lại coi như xong thế à? Để hãn cướp không của chúng ta một cách trắng trợn?” Nick kiên quyết không chịu bỏ qua lớn tiếng nói.

“Sau này, đoàn thương buôn của chúng ta qua sa mạc sẽ được thu ít đi một nửa phí bảo kê, còn đền thêm cho chúng ta năm mươi con lạc đà để bồi thường tinh thần, đây là điều kiện giảng hòa đối phương đưa ra. Thế diện bên ngoài hay bên trong cũng coi như đủ cả, bên chúng ta cũng nên cho bậc thang đi xuống thôi”.

Nick tính nhẩm trong đầu cực nhanh, hai con lạc đà đổi lấy năm mươi con, khoản tiền bồi thường này nghe có vẻ cũng không tồi.

Victor hừ lạnh một tiếng nói: “Ngài còn có chuyện khác cần người Bedouin giúp, đây mới là vở diễn chính”.

Hayreddin phá lên cười: “Biết vậy là được, có lẽ Charles đã xuất phát rồi, bên này cần nhanh chóng hòa giải thôi”.

Lại nói đến những chủ đề Nick không hiểu cũng không có hứng thú, nàng tóm lấy tay áo của Hayreddin lắc lắc: “Thuyền trưởng, ngài còn nhớ chuyện kho báu không?”

“Nhớ chứ, nhớ chứ, hai ngày nữa chúng ta đi đào”. Hayreddin liếc nhìn nàng nói: “Hôm nay em nổi bật lắm đấy, thân trần cười lên một người đàn ông, để hàng trăm người tham quan suốt một lượt. Dựa theo phong tục của người Bedouin, hoặc là tôi tặng em cho Atiyah, hoặc là phải giết hẳn để bảo vệ tôn nghiêm của tôi. Em nói xem, nên chọn cái nào mới ổn đây?”.

Nick cúi đầu nhìn chân, nhỏ giọng thì thầm: “Có nhìn cũng chẳng mất miếng thịt nào, tôi còn chưa thu phí tham quan đấy. Hay là ngài tặng tôi cho hẳn, tôi giết hẳn rồi quay về là được thôi mà”.

Hayreddin thờ dài thườn thượt: “Thành thật mà nói, tôi có thù với ai thì nên gửi em cho kẻ đó, đó mới là sự trả thù khủng khiếp nhất trên đời”.

Một đêm ngon giấc đã giúp lữ khách mệt mỏi hồi phục tinh thần rất nhiều. Tù trưởng Kebouli tổ chức một bữa tiệc long trọng đón gió tây tràn cho những vị khách quý. Sống ở chốn sa mạc khô hạn cần cỗi, đồ ăn thức uống ngày thường của người Bedouin chủ yếu là chế phẩm từ sữa và lương thực, mức sống rất giản dị, chỉ có những ngày lễ quan trọng hoặc khi chiêu đãi khách khứa, họ mới lấy thịt và cà phê ra. Đến đêm, trên cái giá dựng bên đống lửa trong lều của tù trưởng toàn là thịt cừu, mùi thơm bay khắp nơi, tiếng đàn oud và tiếng cười hào sảng của người Bedouin xuyên thủng bầu trời.

Sữa lạc đà tươi trắng như tuyết, chà là đầy ứ cùng món bánh nướng xốp giòn vàng ruộm lần lượt được bưng lên, thê thiếp của tù trưởng đeo khăn che mặt đi đi lại lại như con thoi, lặng lẽ rót thêm nước vào chén của các vị khách. Atiyah được cha dạy dỗ, trên mặt lại hẳn thêm một vết roi nữa. Tuy rằng có tham dự buổi tiệc, hẳn ta chỉ lặng lẽ cúi đầu cắn thịt, không dám ngẩng lên nhìn cô gái hôm qua đã tấn công mình.

Cô gái trắng trẻo nhỏ xinh như vậy hóa ra lại là Hải Yêu trong truyền thuyết, còn chuyện gì thần kỳ hơn thế trong sa mạc này đây? Atiyah không biết vận may của bản thân tốt đến cỡ nào, nếu trong tay Nick có dao găm. Hẳn đã được lên ở chung với Thánh Allah từ lâu rồi.

Trái ngược với vẻ cẩn trọng của con trai tù trưởng, Nick đường hoàng vô tư, không mấy may lo lắng về chuyện xảy ra ngày hôm qua, không chút khách khí hưởng thụ sự khoan đãi nhiệt tình của chủ nhà.

Trải qua một ngày chăm sóc, sức ăn của đoàn người đã phải chịu khổ trong sa mạc được dịp phát huy, Hayreddin vừa nói chuyện, vừa “nhẹ nhàng” ăn hết một con cừu nhỏ, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm. Sói Đất và Antony cắm đầu mãi mê ăn món hỗn hợp gồm thịt cừu băm, óc, pho mát trộn cùng với cơm, đây là món cơm thập cẩm bốc tay vô cùng đặc trưng của người Bedouin, mỗi người đánh bay ba bốn đĩa.

“Ăn đi ăn đi, thế nào, không hợp khẩu vị à?” Nhìn thấy Nick và Victor không đụng đến món thịt cừu nướng và cơm thập cẩm bốc tay, tù trưởng Kedouli có đôi chút buồn bã, đối với những người Bedouin hiếu khách, không thể mang lên những món ăn khiến khách vừa lòng là một chuyện rất mất mặt.

Victor ăn tượng trưng một quả chà là, dùng khăn tay lau miệng xong nói: “Cảm ơn thịnh tình khoản đãi của ngài, dạ dày tôi bẩm sinh đã yếu, giờ vẫn chưa hồi phục.” Anh chàng bác sĩ đang nói dối, anh ta có một cái tật kỳ quặc, ấy là trước khi vào bữa ăn phải kiểm tra xem thức ăn nấu chín có vệ sinh hay không, vì thế trước khi bữa tiệc thịnh soạn bắt đầu, anh ta đã biết được kỹ thuật đặc trưng của người Bedouin: Bánh nướng vốn được bới ra từ đồng phân lạc đã đang cháy, mà người chế biến món cơm thập cẩm bốc tay này không hề có thói quen tốn nước rửa tay.

“Cô thì sao, Hải Yêu?”.

Bên miệng Nick dính một vòng sữa chua rất dày, nàng xua xua tay nói: “Tôi không ăn thịt, pho mát và bánh nướng thì được.”

“Như vậy không được, không được đâu. Thánh Allah trên cao, để khách phương xa tới đây ăn không được no, Kedouli tôi sẽ bị người trong sa mạc này cười nhạo là kẻ keo kiệt mất”. Tù trưởng vỗ vỗ tay, cao giọng nói: “Mang món quà của Thánh Allah ra đây!”.

Một lát sau, một nữ nô lệ đeo mạng che mặt bưng một cái khay lớn đựng thứ gì vàng vàng xanh xanh vén cửa lều đi vào, quỳ xuống chia cho tất cả mọi người trên bàn tiệc. Nhờ ánh sáng lờ mờ của đồng lửa, Victor liếc nhìn vào trong khay, suýt chút nữa là lăn đùng ra ngất xỉu. Đó là một loại côn trùng chân đốt thường thấy trong sa mạc, có tên tục là châu chấu.

Tù trưởng Kebouli với khuôn mặt hồng hào rạng rỡ chỉ vào đĩa đặc sản: “Chúng tôi gọi nó là ‘món quà của Thánh Allah’, lúc sắp đến mùa khô, loại côn trùng nhỏ bé này đã cứu sống không biết bao nhiêu tính mạng người Beddouin. Món này được tẩm ướp với muối rồi phơi khô, xin mời thưởng thức!”.

Nick thò tay ra nhón một con, bỏ vào trong miệng rồi quay đầu sang nói với anh chàng bác sĩ: “Hương vị không tồi, giòn giòn như cá ngừ chiên vậy”. Sắc mặt Victor trắng bệch, anh ta ngậm chặt miệng để tránh nôn mửa trước mặt mọi người.

Nhập gia tùy tục, ngoại trừ anh chàng bác sĩ, tất cả đều ăn một ít để giữ thể diện cho chủ nhà, Nick lại đặc biệt thích món ăn độc đáo này, kẹp chúng với bánh mì hết sạch một khay lớn.

Cơm no rượu say, Hayreddin bắt đầu đề cập đến mục đích quan trọng nhất của chuyến đi lần này: “Tôi bất chấp bão cát vượt qua sa mạc, băng qua mấy trăm dặm đường đến đây, chỉ vì một chuyến có liên quan đến vui buồn họa phúc của tôi và ngài, đó là cùng nhau chống lại Tây Ban Nha. Sau khi vương triều Grenada trên bán đảo Iberia sụp đổ, vùi bực tuộc của người Tây Ban Nha đã bắt đầu vươn ra khắp thế giới, bọn họ vượt qua eo biển Gibraltar, đuổi giết thần dân của Thánh Allah như đuổi giết loài súc vật. Hayreddin tôi đã chiến đấu với người Tây Ban Nha suốt mười mấy năm nay, xin được hợp tác và nhận sự chi viện của Kebouli người Bedouin, cùng nhau tham gia vào cuộc thánh chiến bảo vệ đức tin và lãnh thổ”.

Tù trưởng rất thận trọng đáp: “Người Bedouin không có tổ quốc, chúng tôi chân thả trên sa mạc tự do không ràng buộc, thứ lạc đà ăn là cỏ và nước của Bắc Phi, trước giờ chúng tôi không can dự vào những màn tranh đấu của người ngoài”.

“Nhưng ngọn lửa chiến tranh đã đốt cháy tới đồng cỏ sa mạc rồi, với trí tuệ của tù trưởng Kebouli đây, chẳng lẽ ngài không phát hiện ra hơn hai mươi năm nay, những cuộc xung đột đẫm máu giữa các bộ lạc Bedouin càng lúc càng nhiều sao? Tạm thời lực lượng của người Tây Ban Nha không

thể vượt qua dãy núi để tấn công các ngài được, vì thế đã tìm cách gây mất đoàn kết giữa các bộ tộc, khiến các ngài chém giết lẫn nhau. Tù trưởng, mời ngài, con trai của ngài và thị vệ của ngài rút thanh đao cong ở thắt lưng ra, xin hỏi những thứ vũ khí đó từ đâu mà có?”.

Những người Bedouin trong lều đều khe khẽ thì thầm, hầu hết mọi người đều hiểu ẩn ý của Hayreddin. Vũ khí của bọn họ chủ yếu đều dùng lạc đà để đổi lấy từ chỗ của người Tây Ban Nha. Cuộc sống của người Bedouin nghèo túng, tài sản duy nhất là bầy gia súc, vì muốn có được một ốc đảo và những đồng cỏ chăn thả ngày một trù phú hơn, bọn họ đã đổi lạc đà lấy vũ khí để chiến đấu với những bộ lạc khác.

Sức ảnh hưởng của thương nhân Tây Ban Nha càng lúc càng lớn, cái giá người Bedouin phải trả cũng càng lúc càng cao, đao càng sắc, những cuộc xung đột lại càng dữ dội, kéo theo số lạc đà phải bán cũng ngày một nhiều hơn, đó đã trở thành một cái vòng luẩn quẩn.

“Trong suốt hai mươi năm qua, Bắc Phi chưa từng xảy ra nạn đói đặc biệt nghiêm trọng nào, nhưng những cuộc xung đột giữa các bộ lạc lại càng lúc càng gay gắt. Tôi không muốn nói bừa, chỉ xin các vị ngồi ở đây hãy cẩn thận suy nghĩ xem, đằng sau những chuyện xảy ra này, liệu có dấu vết xúi giục từ nội bộ người Tây Ban Nha không. Nếu các vị cho rằng trong đó không có bất kỳ âm mưu nào, tất cả đều là ý đồ của Thánh Allah, thì tôi không còn gì để nói, ngày mai sẽ lập tức lên đường rời khỏi đây”.

Haydd vừa dứt lời, tất cả đều lặng ngắt không một ai lên tiếng, chỉ có những tiếng nổ lép lép vang lên từ những cành cây trong đồng lửa đỏ sậm mà thôi.

Hồi lâu sau, tù trưởng Kebouli đứng dậy, tỏ ý đêm nay ông ta sẽ thảo luận cẩn thận cùng các vị trưởng lão về kiến nghị của Hayreddin. Mục đích của buổi tiệc đã đạt được, khách khứa cảm ơn sự khoản đãi của chủ nhà, khoác chiếc áo thiên không dính đầy những vì sao lấp lánh trở về lều của mình.

Cuối cùng Nick cũng hiểu được ý đồ của Hayreddin, thì ra hẳn muốn lôi kéo người Bedouin cùng chung tay chống lại người Tây Ban Nha.

“Tôi tưởng có được sự giúp đỡ của sultan rồi thì không cần những người khác nữa, miễn là tàu thuyền đầy đủ, không ai có thể đánh bại được thuyền trưởng. Huống hồ người Bedouin chỉ biết

cười lạc đà, không biết lái thuyền lớn”.

“Đường bờ biển Bắc Phi quá dài, sultan lại hy vọng tôi sẽ phụ trách thêm cả vùng biển Hy Lạp nữa, nhân tiện kiểm soát nước Ý. Tôi có lợi hại đến mấy cũng không thể phân thân được. Chỉ cần người dân bản địa Bắc Phi có thể đoàn kết kiềm chế Tây Ban Nha, tôi sẽ tranh thủ được thời cơ đi đánh nơi khác”.

“Vậy nếu bọn họ không đồng ý hợp tác, Charles lên tấn công, ngài lại không có ở nhà thì sao?”.

“Yên tâm đi, một bộ lạc không đồng ý thì vẫn còn những bộ lạc khác cơ mà, cho dù xui xẻo tất cả đều nói không đi chẳng nữa, có vài tên trợ thủ ở lại cũng đủ để đối phó rồi. Charles quá tự phụ, không nghe lời tướng lĩnh kinh nghiệm dày dặn, tôi nhất định phải cho ông ta một bài học”.

Đèn tắt, hai người nằm trên thảm trò chuyện thêm một lúc nữa. Bữa tối ăn quá no, Nick đã buồn ngủ từ lâu, nàng lật người, tìm một tư thế thoải mái gối lên khuỷu tay Hayreddin rồi nhắm mắt lại. Nick không quan tâm đến chính trị, tuy thuyền trưởng vốn không đến đây để tìm kho báu, nhưng hẳn đã đồng ý rồi, chắc chắn sẽ có câu giải thích rõ ràng, nàng chỉ cần vui vẻ chờ đợi là được.

Câu trả lời của tù trưởng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, ông ta không chỉ đồng ý với lời đề nghị hợp tác của Hayreddin, mà còn phái hai mươi sứ giả bảo vệ đoàn người đến trạm dừng tiếp theo: Đó là những bộ lạc liên minh có mối quan hệ thông gia với Bedouin. Một tin tức bí mật lan truyền trên mảnh đất tuy hoang vu nhưng không bao giờ chết này, dưới lời hiệu triệu của đức tin, hầu hết người Bedouin đều quyết định tạm thời bỏ qua mối thù riêng, đoàn kết chống lại kẻ địch bên ngoài.

“Ốc đảo nằm ở cực Bắc của Tunisia có một loạt những hang động rất lớn của một vương quốc cổ bị lãng quên. Sau một cây chà là phân thành bảy nhánh, có một cái hang ẩn bên trong, đi sâu vào mười một bước, kho báu của người đang lặn lẽ chờ ở đó”.

Nick ngẩng đầu lên khỏi tấm bản đồ kho báu, kích động nhìn địa hình thật giống hệt với những miêu tả trong tấm bản đồ, cứ như thể đã nhìn thấy vàng lấp lánh.

“Chính là chỗ này! Ốc đảo, hang động, cây chà là! Thuyền trưởng, Victor, hai người nhìn xem!”.

Anh chàng bác sĩ lau mồ hôi, lột chiếc mũ rộng vành xuống quạt, thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi thật không sao hiểu nổi, vài cái đường cong ngoằn ngoèo mơ hồ đó vụng về hết như bức tranh của một đứa trẻ ba tuổi, rốt cuộc từ đâu mà nhìn ra phương hướng rõ ràng vậy hả?”.

Nick hưng phấn như thể ngồi trên bụi cỏ gai: “Thuyền trưởng mà, thuyền trưởng nói đây, thuyền trưởng sao có thể sai được?!”.

Victor nheo mắt nhìn về phía “nhân vật vĩ đại chưa bao giờ mắc sai lầm” kia, Hayreddin quay đầu lại, chỉ chỉ vào một khoảng sườn đồi dốc bị mối nhấm nói: “Nhìn kìa, ở đây có một cây chà là rất to, chúng ta qua đó xem thử”.

“Cây này chỉ có năm cành thôi”. Victor nói bằng giọng cực kỳ không tin.

“Nói không chừng năm tháng trôi qua, gãy mất hai cành cũng nên, cậu biết mà, thời gian trôi qua chuyện gì cũng có thể xảy ra”. Hayreddin cười nói: “Suy cho cùng là tại tấm bản đồ quá cổ xưa thôi”.

Nick đã giục lạc đà đi lên: “Đúng vậy đúng vậy, nhất định là cướp biển cổ đại đã chôn kho báu. Thuyền trưởng, thời cổ đại có cướp biển không?”.

“Có chứ, tôi dám nói rằng từ thuở ban sơ, nhân loại đã có truyền thống làm ăn theo kiểu không mất chi phí này rồi”.

Mọi người nói chuyện, chẳng mấy chốc đến dưới cây chà là, Antony đi quanh một vòng, nghi ngờ nói: “Sau cái cây có đến mấy cái hang động liền, là cái động nào đây?”.

“Có lẽ là cái này”. Hayreddin chỉ vào một cái hang động hình thang.

Victor nhướn lông mày lên nói: “Ngài lại còn biết trước tương lai cơ à?”.

“Đâu có, suy đoán một cách hợp lý thôi. Chỉ có cái hang động cỡ này thì người trưởng thành mới có thể đứng vừa được, muốn đào kho báu, chí ít cũng phải cho người ta đủ không gian vung

dụng cụ chứ”. Cách nói của Hayreddin không chút sơ hở nhưng lại đầy điểm đáng nghi.

Nick không nghĩ nhiều đến thế, hai mắt nàng sang trưng, xoa xoa tay, tiến thẳng vào trong động.

“Hầy! Tôi cảm thấy chính là chỗ này rồi! Bùn ở đây hoàn toàn khác với những chỗ xung quanh!” Giọng nói đầy hưng phấn truyền ra từ bên trong động.

“May mắn ghê, Eney, Antony, đi lấy xẻng giúp cô ấy đi”. Hayreddin không hề có ý định chui vào trong động, chỉ khoanh tay nghiêng người dựa vào thân cây chà là chờ đợi.

Sự việc thuận lợi đến mức khó tin, ba người đào chưa đến một mét, đã nghe thấy tiếng đing đang khi dụng cụ va chạm với kim loại. Nick hét lên một tiếng, bò luôn ra đất, ra sức di chuyển cái rương sắt nhỏ hình vuông cỡ một tấc.

“Nặng quá!” Hai má dính bùn đỏ hồng, nàng khiêng chiếc rương ra bên ngoài động, quy tắc của hải tặc là ai nhìn thấy người ấy có phần, vì thế nhất định phải mở rương trước mặt tất cả mọi người.

Hayreddin dùng thanh đao Damascus chặt đứt ổ khóa, nạy khê, một tiếng ‘cạch’ vang lên, luồng ánh sáng rực rỡ đập thẳng vào mặt.

Nick, Antony và Sói Đất ba người reo lên đây sung sướng, sáu cái tay bản thiu cùng thò vào trong rương, cầm đồng vàng bạc châu báu lên ngắm nghía. Chiếc rương đựng rất đầy, cho dù có chia đều thành năm phần cũng là một khoản tiền rất khá, ba tên nhóc kiến thức nông cạn vui đến mức gần như mất trí, nhẩy loạn lên xung quanh rương kho báu.

Victor tràn đầy nghi ngờ liếc nhìn Hayreddin, đôi mắt hấn híp lại tùm tùm cười, như thể đang vui vẻ chỉ vì một hoạt động nghiệp dư thú vị.

“Chiếc rương có từ thời cổ đại, chôn dưới đất nhiều năm như vậy rồi sao vẫn còn mới thế, không hề có vết rỉ sét nào cả, kỳ lạ thật”.

“Có gì đâu nào, chất lượng tốt, thời tiết khô ráo chứ sao”.

“Vây cướp biển thời cổ đại có thể sở hữu đồ trang sức thịnh hành trong vòng hai năm gần đây ở Florence từ khi nào thế?”.

Hayreddin nháy nháy mắt: “Tôi nghe nói cứ cách mười mấy năm sẽ lại có một xu hướng quay về quá khứ, kiểu thịnh hành ngày nay biết đâu lại là kiểu cũ của mấy trăm năm trước cũng nên”.

Victor đã có thể chắc chắn rằng hoạt động truy tìm kho báu này hoàn toàn do gã đàn ông xảo quyệt cố ý sắp xếp. Trong sa mạc, anh chàng bác sĩ đã phải ném trái nõi khổ cùng cực, lần này không cam tâm bỏ qua, anh ta cố ý bám lấy Hayreddin thăm vấn riêng suốt dọc đường về. Cứ như thế suốt mấy ngày liền, Hayreddin cũng không giấu nõi, bèn cười kể hết sự tình.

Phố chợ thường thịnh hành bản đồ kho báu, một trăm bức thì có đến chín mươi chín phẩy năm bức là hàng giả, đương nhiên Nick chẳng may mắn để nõi gặp được đồ thật. Hayreddin thấy nàng ngây thơ khờ khạo vui vẻ như thế, cũng không muốn nói toạc ra. Trước khi đến đây, hắn đã bảo đoàn thương buôn tới chôn rương kho báu xuống, sau đó để Nick đào lên, coi như điểm thêm niềm vui nho nhỏ cho hành trình đầy gian khổ, cũng là phúc lợi cho toàn bộ đám người đi theo. Trò bịp bợm tạo niềm vui cho tình nhân, phong độ xài tiền bạo tay đây hào sảng, ý tưởng lãng mạn thế này không phải ai cũng có thể làm được.

Kết quả, mọi người đều vui vẻ, duy chỉ có mình cậu chủ Victor cho rằng phần trang sức vàng ròng bạc trắng kia hoàn toàn không thể đẽ bẽp được màn tra tấn ưỡng dịch thể của lạc đà.

Mùa thu năm đó, Địa Trung Hải xảy ra một trận đại chiến được ghi vào sử sách, người biết đến không biết nên cười hay nên khóc.

Hoàng đế Tây Ban Nha – Charles V nhận được một bản báo cáo của gián điệp rằng: Phó quan trọng của Hayreddin là Hassan làm phản. Lúc đó, kỵ binh chủ lực của Ottoman đang đánh trận ở Hungary với khí thế ngất trời, còn Hayreddin lại đã rời khỏi Algiers, quay trở lại Istanbul ngàn dặm xa xôi. Thời cơ ngàn năm có một, Charles lập tức hành động, vốn định ngự giá thân chinh, tranh thủ đánh úp đại bản doanh của đối thủ. Andrea Doria cho rằng đây là một cái bẫy, ra sức khuyên lơn hoàng đế không nên kích động, nhưng Charles ngang ngạnh bảo thủ không chịu nghe theo lời can gián, tổ chức đại quân gồm hai vạn bốn ngàn người hùng hổ tiến thẳng tới Bắc Phi.

Theo báo cáo của gián điệp, trong tay của Hassan phản bội chỉ có chín trăm chiến binh tinh nhuệ, những người khác đều là dân quân nghiệp dư, chỉ cần Hassan mở được cổng thành, quân Tây Ban Nha có thể dễ dàng chiếm được Algiers. Nhưng Charles khổ sở chờ đợi trong vịnh suốt ba ngày trời, màn đầu hàng không thấy đâu, ngược lại còn bị những cơn bão ập đến tấn công, rất nhiều chiến hạm bị mắc kẹt. Charles nhận ra đã bị lừa, trong cơn phẫn nộ liền hạ lệnh công thành, nhưng đến lúc đánh rồi mới phát hiện mình đã rơi vào một cái bẫy liên hoàn: Algiers đang vào mùa mưa, những cơn mưa liên miên không dứt khiến thuốc súng bị ẩm, hỏa pháo mạnh mẽ bọn họ vẫn luôn tự hào hóa thành một đồng phế liệu.

Đúng vào lúc ấy, đội quân giữ thành phát động tấn công, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng thuốc súng khô từ trước, nã pháo từ trong lô cốt trú mưa, bắn vỡ nát những chiến thuyền Tây Ban Nha thành trăm mảnh, đến Charles cũng bị thương lúc đang chỉ huy. Họ vô đơn chí, trong khi đại quân của ông ta liên tiếp đón nhận những thất bại, Andrea Doria lại gửi tới một tin tức còn đáng chán ngán hơn: Đội quân vận chuyển hậu cần bị bão đánh úp, chỉ còn vài chiếc tránh được thảm họa ngập đầu này. Tuyến hậu cần đã bị chặt đứt, đại quân Charles ăn bữa đực bữa cái, nếu như lúc đó Hayreddin dẫn quân phản công, bọn họ chỉ đành khoanh tay chờ chết.

Hành động hoàn toàn thất bại, Charles chạy dọc theo tuyến đường ven biển về nhà, định sẽ kiếm chút lương thực lấp đầy bụng trên đường, ai ngờ mỗi lần cập bờ, trên đất liền sẽ đột nhiên xuất hiện người Bedouin cưỡi lạc đà, sử dụng cung nỏ nguyên thủy rải rác bắn tên vào những binh sĩ Tây Ban Nha. Không có hậu cần, không được tiếp tế, binh sĩ khốn khổ đến nỗi phải dựa vào mèo, chuột và ngựa của các kỵ sĩ để chống đói, thậm chí những người chèo thuyền còn đói đến mức không còn sức đâu để quạt mái chèo, ngay cả hoàng đế cũng suýt chút nữa chết đói trên biển.

Trong cuộc chiến này, Charles đã tổn thất ba trăm tướng lĩnh và tám ngàn kỵ binh, mà Hayreddin kẻ địch của ông ta, thậm chí còn chẳng xuất hiện ở Algiers.

Chương 28: Vượt rào

Cơn mưa rải rác tí tách rơi bên ngoài cửa sổ, đôi mắt nhìn về phía xa, bầu trời bên ngoài những đám mây âm u xám xịt lại rực rỡ ánh mặt trời, như có một đường ranh giới vô hình chia cắt chúng thành hai nửa riêng biệt. Thời tiết kỳ lạ thế này không phải là hiếm ở Bắc Phi, cuộc sống của người dân nơi đây vẫn diễn ra bình thường, không vì mưa nắng thất thường mà thay đổi.

Lúc này, trong đại bản doanh ở Algiers, Victor cũng đang căn nhắc không dứt giống hết những cơn mưa liên miên kia, rơi không biết mệt mỏi lên đầu ông chủ.

“Ngài nhất định phải lo chuyện này, tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, bồi dưỡng được một đám cán bộ y tế, nhưng cái đám nghi thần nghi quỷ trên thuyền ngày ngày vẫn chưa thôi quấy rầy tôi: thuốc viên, thuốc mỡ, ngồi ở bệnh viện từ sáng đến tối chỉ để nghe bọn họ căn nhắc vì những cơn đau đốn tưởng tượng, bây giờ ngay cả dân trong thành cũng tới tìm tôi... chết tiệt! Đủ rồi! Tôi không thèm quan tâm đến đám cướp biển thói hoặc đó sống hay chết nữa! Khoa nội, khoa ngoại, khoa nhi, khoa sản, khoa tâm lý, ngài không thể biến một mình tôi thành đồ dùng của cả bệnh viện được! Tôi cần có không gian riêng và thời gian rảnh rỗi để tiếp tục nghiên cứu!”.

“Không gian riêng và thời gian rảnh rỗi... bác sĩ đáng kính ạ, đến tôi còn chẳng có thứ xa xỉ này, sao có thể chia sẻ với cậu được?”. Hayreddin xòe tay nhún vai, chỉ về phía đồng hải đồ, công văn và những báo cáo của gián điệp cao như núi trên bàn: “Chữa bệnh không giống ăn cơm, ăn cơm chỉ cần tìm bữa một quán nào đấy bên đường quấy quá cho no bụng là xong việc, nhưng vì tính mạng của bản thân, mọi người đều muốn tìm một danh y như cậu, mà không phải đám cán bộ y tế hàng loạt vừa mới được tập huấn. Tôi nào có cách thay đổi điều này. Đây là lần thứ mấy cậu nằng nặc yêu cầu được nghỉ phép rồi, cậu mê muội mấy cái thứ pháp thuật cầm cỏ khô nhảy múa của Sói Đất đến thế cơ à?”.

Victor hất cằm, dùng dáng vẻ của một chuyên gia coi thường nhìn người ngoài ngành: “Xin lỗi, tôi muốn được gọi đó là ‘kinh nghiệm y học tích lũy từ những bộ lạc nguyên thủy’ hơn, tuy rằng phần nhiều là do mê tín, nhưng nó đóng vai trò là nền tảng thúc đẩy y học phát triển. Eney hiểu rất rõ về các loại thảo dược Bắc Phi, có thể giúp đỡ tôi trong...”.

“Được rồi, được rồi”. Hayreddin giơ hai tay lên như đầu hàng, cắt ngang lời bác sĩ: “Victor, nếu mệt quá, cậu chỉ cần nói mình bị bệnh rồi đóng cửa thôi việc là được. Nhưng cũng chỉ còn ba ngày nữa thôi, chúng ta sẽ lại ra biển”.

Anh chàng bác sĩ sung sướng, nhưng sau khi nghe đến giới hạn thời gian thì lại lộ vẻ thất vọng. Vì yêu cầu của nghề nghiệp, hễ cứ xảy ra đánh nhau trên biển là anh ta chẳng còn thời gian mà ngủ nghỉ: “Lại sắp đánh trận nữa sao?”.

“Không, sultan muốn tôi quay lại Istanbul một chuyến”.

Victor khinh thường nói: “Để báo cáo tin thắng trận và đợi được biểu dương chứ gì? Tác phong quan liêu hủ bại, một chuyến cả đi lẫn về mất đứt hơn một tháng rồi còn gì, lãng phí cuộc sống quá”.

Hayreddin rút ra một cuộn giấy da dê được trang trí vô cùng công phu từ tập văn kiện trên bàn làm việc: “Công văn chính thức đã viết muốn thăng chức cho tôi nhờ vụ của Charles, nhưng tôi đoán nguyên nhân thực sự lại hoàn toàn khác. Đại hoàng tử Mustafa vẫn võ song toàn, rất có uy tín trong quân đội, là người thừa kế khá lý tưởng vẫn luôn được hoàng đế đặt lòng tin. Nhưng kể từ sau cái chết của tể tướng, trên khắp đường phố đều không ngừng đồn đại hoàng tử đang xúi giục quân đội, chuẩn bị ra tay cướp đoạt vương vị của cha mình. Suleiman đang từ chiến trường Hungary vội vã trở về thủ đô là để làm rõ chuyện này”.

Victor cúi đầu nghiên ngẫm lại hai, ba giây, nói: “Âm mưu. Đây nhất định là do người đàn bà rắc rối Roxelana tung tin đồn nhảm, Suleiman chưa thể coi là già, sức khỏe tốt, đại quyền cũng luôn nắm chắc, ra tay với cha mình giờ này không phải là một ý kiến sáng suốt. Suleiman là người tình tảo, cẩn thận điều tra xong có lẽ không tin đâu”.

Hayreddin lắc lắc đầu: “Khó nói lắm. Một tháng trước, một vụ hỏa hoạn không hiểu sao bỗng dưng xảy ra trong hậu cung, đã làm bị thương và thiêu chết không ít người”.

“Đám phụ nữ đó xử lý đối thủ cạnh tranh chẳng?”.

Hayreddin trầm ngâm: “... Sợ rằng bà ta còn muốn nhiều hơn thế. Sau khi cung điện bị đốt cháy, Roxelana nhân đó quang minh chính đại vào ở trong cung điện Topkapi.

Cuối cùng, Victor cũng phải thay đổi nét mặt: “Thủ đoạn ghê gớm thật!”.

Cung điện Topkapi là trung tâm chính trị của đế quốc Ottoman, nơi các sultan nghị sự với đại thần. Sau khi chiếm được Istanbul, Mehmed II đã đặt ra truyền thống phân chia vị trí cung điện dành cho các thê thiếp và cung điện để thảo luận chính sự là để tránh phụ nữ can thiệp vào chuyện chính trị. Roxelana vào ở đó sẽ càng gây ảnh hưởng trực tiếp tới Suleiman, gián tiếp thao túng triều chính.

“Thế nên mới nói, đàn ông dù có cơ trí như thánh cũng không thể kháng cự được việc có người đưa chuyện bên gối quanh năm suốt tháng. Sau này dù sultan có đưa ra những quyết định mất trí, có lẽ tôi cũng chẳng lấy gì ngạc nhiên”.

Victor hừ lạnh một tiếng: “Nói thì hay lắm đấy, như thế ngài không phải đàn ông không bằng”.

Hayreddin thờ dài: “Đáng buồn thay, tôi lại chính là đàn ông. Vì thế, để tránh phạm phải sai lầm, tôi chẳng bao giờ cần những người phụ nữ xinh đẹp như nữ thần nhưng lại giỏi đưa chuyện”.

Luận về mưu trí võ nghệ, về tài nhìn xa trông rộng, về nghị lực và lòng kiên nhẫn, Hayreddin đều vượt xa so với bình thường. Hấn có sự sung mãn của sư tử, sự tinh ranh của cáo già, là hình tượng nhà lãnh đạo mẫu mực được mô tả trong cuốn *Quân vương*^[1] của Machiacelli. Nhưng ở châu Âu có một câu nói cổ xưa rằng “Thượng đế sẽ sắp đặt một kẻ địch đáng sợ bất khả chiến bại cho những người thập toàn thập mỹ”. Hayreddin đã tính sót một chuyện, cho dù khờ khạo không biết đưa chuyện là gì, có người vẫn có thể dễ dàng khiến hấn mất đi lý trí.

[1] Quân vương là một cuốn sách bàn về khoa học chính trị của nhà ngoại giao, nhà sử học, nhà triết học chính trị người Ý tên Niccolo Machiacelli.

Ngày ra khơi đã đến, các thuyền viên vẫn bận rộn luôn tay luôn chân trên boong thuyền như thường lệ. Những ngày gần đây, Nick rất an nhàn, số tiền vàng trong sa mạc khiến khoản tiền tiết kiệm của nàng đột nhiên tăng gấp ba lần, nghĩ đến những đồng xu vàng có in hình chân dung thuyền trưởng phát ra những âm thanh vui tai, nàng lại sung sướng đến bay bổng.

Duy chỉ có một điều khiến nàng không thích, ấy là cuộc cạnh tranh với Antony vẫn tiếp tục diễn ra. Kể từ khi quay về Algiers, thắng nhãi này lập tức chi một số tiền lớn nhờ một ông thợ xăm lên cánh tay bị thương của cậu ta hình một con chim ưng lớn, để kỷ niệm cuộc phiêu lưu mạo hiểm trong sa mạc.

Tiền nào của nấy, hình xăm này quả nhiên được khắc oai hùng sống động y như thật, khiến mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ. Ngược lại, Nick cực kỳ khó chịu: “Chim ưng rõ ràng là do thuyền trưởng mang theo, số địch nàng giết cũng nhiều hơn, thắng nhãi khốn khiếp Antony đó chẳng làm

được gì, còn trúng tên liên lụy đến người khác, dựa cào đâu được sự chú ý như thế? Vì vậy, nàng cũng chi một khoản tiền rất lớn hẹn một ông thợ xăm, định xăm hình lạc đà trắng may mắn.

Nhưng chuyện này không biết vì sao lọt ra ngoài, Hayreddin biết được, liền quăng lại một câu rất ác độc, nếu dám xăm sẽ bị lột da ngay lập tức. Vậy là kế hoạch của Nick phá sản, Antony sung sướng vỗ mông cười chế giễu.

Nick bức xúc đan hai tay lại gác ra sau đầu, vừa đi dạo vừa nghiền ngẫm cách trả đũa. Nàng chậm rề rề bước xuống cầu thang, đi qua lối đi trên boong thuyền tầng hai, bỗng phát hiện ra một bóng người ở trong góc hòm giữ đồ. Người này hai tay ôm lấy đầu gối, thu người lại, một mình ngồi ở trong bóng tối, thoạt nhìn vừa cô đơn vừa ủ rũ.

“Eney? Anh trốn ở đây làm gì, chỗ này vừa ẩm ướt, vừa ngọt ngào lắm”. Nick đi qua, thò mũi giày đá khế vào người hắn. Từ sau chuyến phiêu lưu mạo hiểm ở sa mạc về, Nick, Antony và Sói Đất đương nhiên đều trở nên giàu có, cả ba đều rất vui vẻ. Nhưng sau một buổi tiệc mừng công ở quán bar, dường như Eney đột nhiên biến thành người khác, cảm xúc thường xuyên xuống dốc, gã con lai vốn đã rất ít khi giao lưu với người khác nay lại càng giống một người câm cô độc.

“Này, gọi anh đấy, nghe thấy không?” Nick lại hô lần nữa, Eney không chỉ không trả lời mà còn thu mình vào trong góc sâu hơn.

“Nếu không nói, tôi sẽ bảo Victor đối phó với anh”. Câu này xem như đã đánh trúng vào điểm yếu của Sói Đất, cơ thể hắn cứng đờ, cuối cùng chậm rãi bò ra từ trong bóng tối. Kể từ sau sự kiện phẫu thuật cắt bao quy đầu, hắn cảm thấy người đáng sợ nhất trên thuyền chính là anh chàng bác sĩ.

“Anh cứ lẳng nhăng y như đàn bà ấy, mãi không chịu nói ra nguyên nhân, khuôn mặt lại âm u khiến người ta phát tò mò. Tôi ghét nhất loại đàn ông không dứt khoát, đã nhiều ngày trôi qua rồi, nếu còn không thành thật khai báo, từ nay tôi sẽ không đồng dài thêm một câu nào với anh nữa đâu”.

Trước giờ Nick nói được làm được, Sói Đất biết nếu cứ tiếp tục im lặng, sau này sẽ không còn cơ hội nói chuyện với nàng. Cánh môi hắn vừa mới mấp máy, hai thuyền viên lại tình cờ đi ngang qua, đưa tay lên trán chào: “Đội trưởng! Phó đội trưởng!” Eney ậm ừ mấy tiếng rồi nuốt hết những lời vừa nãy vào trong bụng.

Nick có hơi mất kiên nhẫn, bèn kéo tay áo hắn đi: “Trên thuyền đâu đâu cũng thấy người, chỗ này không nói được, vậy anh quay về phòng tôi đi”.

Đặc quyền của đội trưởng đội xung phong tuy rằng không nhiều, nhưng trên một con thuyền vô cùng chật chội, có được một căn phòng riêng đã là điều không phải ai cũng cầu được rồi. Nick quay lại khóa cửa, nhìn chăm chăm vào Sói Đất, hai nắm tay của hắn sống chết không chịu buông ra, nhìn kỹ thì khuôn mặt buồn rầu kia đã gầy đi nhiều lắm.

“Bắt đầu nói từ hôm mở tiệc mừng công đi, quán bar Medusa rất cao cấp, hầu hạ rượu ngon thức ăn ngon, lại có người đẹp khiêu vũ phục vụ, anh còn không vừa lòng điều gì nữa?”.

“Tối hôm đó... tôi có tiền... lại uống rượu nữa... nên mới muốn... mới muốn...”. Eney bỗng nhiên đỏ lựng cả mặt, lắp bắp được hai ba câu rồi nghiêng răng nói tiếp: “Trước giờ tôi vẫn chưa từng chạm vào phụ nữ... nên muốn...”.

Nick gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, nói nốt lời của hắn: “Muốn dùng tiền tìm một người phụ nữ để thử một lần. Theo tôi, anh nên làm như vậy từ lâu rồi, giữ lại tấm thân trai tân cũng đâu thể kiếm được tiền. Đúng rồi... sau đó thì sao?” Quy tắc của Hayreddin rất nghiêm khắc, không được phép uống rượu say, không được ngủ ở ngoài, vì thế, tối hôm đó nàng chơi được mấy tiếng liền quay về, không biết được những chuyện xảy ra sau đó.

Eney bất an cúi đầu, hai tay tóm chặt lấy quần, không ngừng giằng qua xoắn lại để giải tỏa áp lực, hắn nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Sau đó, có một cô gái tóc nâu, khoe miệng có nốt ruồi... cô ta sán tới gần hỏi tôi có muốn không... hai trăm đồng thôi...”.

“Đó là Laura, cô ta cũng làm được ba, bốn năm rồi, bóc tem giúp anh có lẽ sẽ ổn. Thêm nữa, hai trăm đồng là quá đắt, phải mặc cả cẩn thận xuống còn một trăm đồng, bao tiền phòng và tặng thêm tinh dầu Ấn Độ nữa”. Từ một nhân viên từng trải thành một khách làng chơi kỳ cựu, con nhỏ Nick chết tiệt này đã đạt tới cảnh giới thành thực lão luyện trong vấn đề giá cả thị trường.

Rốt cuộc đã nói đến trọng điểm, Sói Đất quần bách đến độ chỉ mong sao có thể nhảy luôn xuống biển. Cánh môi run rẩy, hắn ngập ngừng tường thuật lại cái đêm đáng sợ đó. Thật ra sự việc rất đơn giản, cô gái điếm Laura kéo hắn đi thuê phòng, nhưng ở trên giường hồi lâu, Sói Đất vẫn

không thể cưỡng được. Thân là một trai tân chưa từng chạm vào phụ nữ, đây quả là một cú sốc ngang với việc trúng một trăm ngàn lần đạn pháo.

Laura mặc lại quần áo, nhẹ nhàng nói một câu “Tự anh có vấn đề, không trả lại tiền đâu nhé” rồi mở cửa bỏ đi. Sự việc đã qua được mấy ngày, nhưng cứ nhắm mắt vào là Sói Đất lại nhớ đến ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt ấy, trái tim Sói Đất đã tổn thương quá nặng.

“Tôi toi rồi... tôi là đồ bỏ đi... từ khi bác sĩ động dao thì đã toi rồi... quả nhiên là bị thiến...”. Hắn cúi đầu, trông đáng thương như một chú chó bị thương rơi xuống nước.

Nắm được tường tận tình hình rồi, Nick mới hiểu được nguyên nhân anh chàng này ủ rũ.

“Ngu quá”. Nàng nói: “Uống nhiều rượu như vậy, thường sẽ không làm gì được, cô kia thấy anh có tiền mà khờ khạo, nên mới chém anh một khoản. Lần đầu tiên thất bại là chuyện quá phổ biến. Anh khó chịu thế làm gì? Huống hồ Victor thường xuyên làm phẫu thuật, trước giờ chưa từng xảy ra sai sót”.

Nàng nói một tràng dài hợp tình hợp lý, nhưng Sói Đất vẫn cứ buồn rầu, xem ra không nguôi ngoai chút gì. Nick cũng không phải là người kiên nhẫn, nếu không phải Sói Đất đã nhiều lần cứu mạng nàng, nàng đã phát ngán từ lâu rồi. Nick chun mũi hồi lâu, đột nhiên lóe lên một ý trong đầu, nàng liền xắn tay áo lên hướng dẫn.

“Quen tay hay việc, cứ dùng nhiều vào rồi anh sẽ biết thôi. Được rồi, đi ăn cơm thôi”. Thái độ của nàng giống như thể vừa giúp bạn bè rót một chén rượu, vô cùng hào phóng.

Nick cứ tưởng rằng mình làm chuyện này quý thần không biết, thậm chí còn đắc ý vì mình đã “xuất phát từ tấm lòng nghĩa khí giúp đỡ anh em”. Giờ ăn tối đã đến, bước chân nàng phới phới chạy lên boong thuyền.

Nick không ý thức được rằng mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng: quên rửa tay.

Quy mô đội thuyền được mở rộng cũng có nghĩa những người có tư cách ăn cơm trong phòng của thuyền trưởng đều là những nhân vật đứng đầu, chỉ có những phân hạm trưởng, đội trưởng đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo trên con thuyền Diêm Vương mới được ngồi trên chiếc bàn gỗ sồi này.

Những buổi liên hoan một tuần có một lần để bàn những việc quan trọng như phân công nhiệm vụ, trao đổi thông tin.

Nick tới muộn một chút, món khai vị, súp và bánh pudding hạt phi đã được bưng lên. Những chiếc nắp bạc đậy kín các khay khiến không ai nhìn thấy nguyên liệu, bầu không khí vì thế mà càng toát lên vẻ bí ẩn và quyến rũ. Món tráng miệng ngọt thường được mang lên cuối cùng, nhưng vì Nick thích ăn, nên thứ tự các món ăn trên bàn của thuyền trưởng không giống mọi người.

“Em đến muộn bốn phút”. Hayreddin quét mắt nhìn về phía nàng. Chuyện quan trọng như ăn cơm, Nick trước giờ chưa từng đến muộn hơn người khác.

“Xin lỗi, ngủ quên...”. Nàng để lưỡi hái dựa vào vách tường trên thuyền, vội vội vàng vàng ngồi xuống bên phải thuyền trưởng.

Nick vừa thoáng ngồi xuống, vẻ mặt Hayreddin liền cứng lại, như thể cảm nhận được điều gì bất thường. Hắn cố gắng trấn tĩnh, nhắc ly rượu thủy tinh trước mặt lên: “Người đã đến đông đủ rồi, mọi người cạn ly”.

“Vì thắng lợi! Vì thuyền trưởng!” Mười sáu người tới tham gia cùng uống rượu nho đỏ sẫm trong ly. Nâng ly không có nghĩa là cạn ly, mọi người chỉ uống một ngụm, riêng Hayreddin lại cạn sạch. Động tác này thu hút sự chú ý của những người nhạy cảm, bởi Hayreddin không phải là người nghiện rượu, trước giờ hắn chỉ nhấp môi một chút mà thôi. Hơi rượu không thể giấu được cái mùi vị chết tiệt khiến hắn cảm thấy bất an này, Hayreddin chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Ánh mắt của hắn trở nên kỳ lạ, tay nắm ly rượu không chân chừ không đặt xuống. Sức ăn của Nick vẫn nhiều như ngày thường, đầu tiên là múc một thìa cá hồi sốt chua hun khói lớn vào trong đĩa của mình, sau đó là cầm dao vớt tới đĩa bánh pudding đặt giữa nàng và hắn.

Con dao màu bạc cắt qua cắt lại trên miếng bánh pudding, cái mùi dính trên tay nàng như ngòi nổ đang phát ra cảnh báo sẽ đốt cháy hoàn toàn cái mũi của Hayreddin.

Ly thủy tinh rơi xuống đất, tiếng kêu giòn tan vang lên. Hayreddin tóm mạnh lấy tay phải của Nick, kéo nàng đến trước người mình.

“Tôi thật không ngờ...”.

Khuôn mặt của hắn giống như khuôn mặt của quỷ satan hiện lên giữa bầu không khí sặc mùi lưu huỳnh và lửa cháy, sau khi cánh cửa địa ngục được mở ra.

“Em dám ngủ với thằng nhãi hoang dã đó sau lưng tôi sao! Vẫn là cái con rệp vàng chết tiệt đó!”.

Nick chờ người ra một lúc, tai vang lên những tiếng bang bang bang bang, mười mấy người xung quanh bàn ăn như đều ngằm hiều, vứt hết dao nĩa đi, đẩy ghế lui ra ngoài như một cơn gió. Căn phòng thuyền trưởng vừa nãy còn náo nhiệt thoáng cái im bật, chỉ có tiếng cánh cửa gỗ khép hờ phát ra âm thanh cọt kẹt.

“Thuyền trưởng, tôi có thể giải thích...”.

“Còn gì để giải thích nữa, trên người em không chỉ có mùi của hắn, đáng kinh tởm hơn là...” Hayreddin túm lấy cổ tay Nick, ánh mắt đáng sợ soi mói dường như đang suy nghĩ xem nên dùng dao chém, hay vụn gãy cho đơn giản.

Nick hoảng sợ. Nàng đã từng nhìn thấy Hayreddin nổi cáu, nhưng chưa từng thấy đáng vẻ giận dữ điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng như thế bao giờ.

“Em ở cùng với thằng đó, sau đó mang mùi vị cái chất bầy nhầy của thằng đó đến ăn cơm với tôi!” Tiếng gầm phẫn nộ của hắn đột nhiên nổ ra, thủy tinh cũng chấn động rung lên.

Nick cảm giác như cổ tay mình sắp bị bóp vỡ đến nơi, nàng nghiêng rặng cố gắng chống lại, cảm thấy tủi thân khi bị nghi oan. “Tôi không làm gì với anh ta cả! Tôi chỉ giúp anh ta một tay thôi!”.

“Không làm gì? Vậy trên tay của em dính cái mùi chết tiệt gì vậy hả?”

“Không làm gì thật mà! Quần áo còn chưa cời thì sao có thể làm gì được chứ!” Hoảng sợ cực độ và quá mức đau đớn khiến nàng cao giọng hét lên, cố gắng dùng khí thế y như vậy để quát lại.

“À há! Thì ra theo em cứ phải lên giường mới được gọi là làm gì đúng không?” Nghe thấy nàng còn mở miệng cãi lại được, Hayreddin liền bật ra một tràng cười lạnh khiến người ta dựng tóc gáy, sau đó đá tung cánh cửa phòng ngủ, lôi nàng vào phòng tắm. Trong đây có một thùng gỗ rất to chứa đầy nước sạch, bình thường bọn họ toàn ngồi vào đó, vừa làm chuyện yêu đương vừa dùng nước rửa trôi cơ thể.

Nhưng bầu không khí ngày hôm nay không mang chút quyến rũ chút nào. Hayreddin phẫn nộ túm lấy tóc Nick ấn vào trong thùng, cố gắng dùng nước rửa sạch, trút hết cơn giận của hắn.

Thân trên của Nick ngập trong nước, mặt đương nhiên cũng không tránh khỏi. Ký ức hồi nhỏ bị tra tấn chìm trong nước trời dấy, nàng mất đi lý trí, trong lòng chỉ vang vọng một suy nghĩ “hắn sắp giết mình”. Vừa mới nghĩ thế, Nick liền rút ngay con dao găm buộc ở chân, lật tay đâm tới.

Hayreddin hóp cơ bụng lại tránh đi, nhưng vẫn bị rạch một vết thương dài ba tấc. Nếu không phải hắn phản ứng nhanh nhẹn, có lẽ đã bị phanh ngực mổ bụng rồi. Cơn giận càng bốc lên cao, Hayreddin nhấc chân đạp nàng bay ra xa. Nick lăn tới gần cánh cửa, nhờ điều chỉnh tư thế trên không nên ngã không quá mạnh. Nhưng cú đá này của Hayreddin mạnh như thể đạp tường, Nick chống tay xuống đất nôn mửa, rồi tiện tay vợ lấy lưỡi hái bên tường, mở lớp vải bọc.

Em rút vũ khí ra rồi, em dám rút vũ khí với tôi cơ đấy! Đáy lòng Hayreddin giá lạnh, nhưng lý trí lại bị cơn giận sôi sục như dung nham hủy diệt, hắn từ từ rút thanh đao cong Damascus ở thắt lưng ra. Hai con người sở hữu sức mạnh bậc nhất trên thế gian đang đứng mặt đối mặt.

Trên boong thuyền tụ tập đông nghẹt đến hơn hai trăm người đang tường thuật lại cho nhau nghe những tin tức mình nghe được dù là nhỏ nhất. Cái sừng này mọc bằng cách nào đi nữa, những tiếng động truyền ra từ phòng thuyền trưởng chắc chắn không phải là âm thanh vợ chồng động tay động chân thông thường, tiếng binh khí va chạm nhau chát chúa, đồ đạc và cửa sổ mạn thuyền nứt vỡ rào rào, trong phòng như thể nhốt một con voi rừng châu Phi đang giận dữ vậy.

“Lẽ nào, không phải là thuyền trưởng và đội trưởng đánh nhau đấy chứ...”.

“Nghe có vẻ... có tiếng dây xích sau khi tách lưỡi hái, có lẽ không sai đâu...”.

“Tiêu rồi! Hai người bọn họ đánh nhau, may mắn nhất là chỉ chết một người!”.

Victor biết được những tin tức đầu tiên từ chính miệng tay hạm trưởng vừa lui ra từ trong đó, anh ta bị vây xung quanh đám đông, ngược đầu nhìn những mảnh thủy tinh vỡ không ngừng bay ra từ căn gác trên thuyền, quyết đoán đưa ra mệnh lệnh đầu tiên: “Thả thuyền cứu sinh xuống!”.

“Cái gì, chúng ta phải chạy nạn sao? Thuyền Diêm Vương sắp chìm à?”.

“Ngu thế, thả một chiếc thuyền xuống, để Sói Đất sang thuyền khác trước!” Victor phát huy sự ích kỷ của mình đến cực hạn, việc anh ta nhớ đến đầu tiên chính là cuốn từ điển thuốc sống của mình.

Đám thuyền viên dù chẳng hiểu vẫn nghe lời.

“Tiếp theo thì sao? Chúng ta có cần đi ngăn họ lại không?” Mọi người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng biết người phụ trách sứ mệnh hòa giải này sẽ một đi không trở lại.

Đúng lúc này, anh chàng bác sĩ phát huy sự dũng cảm và bình tĩnh khác hẳn với vẻ ngoài yếu ớt thường ngày: “Cứ bình tĩnh, không phải lo, đợi bọn họ tiêu hao thể lực xong, tôi sẽ tới”.

Anh ta nghĩ không sai. Trận đấu điên loạn dữ dội giữa hai người đã hoàn toàn mất lý trí sẽ khiến sức lực tiêu hao rất nhanh, đánh chưa được bao lâu, cả hai đã thở hổn hển vứt vũ khí đi, bắt đầu vòng vật lộn. Sức mạnh của Hayreddin khiến hắn chiếm được ưu thế, nhưng Nick lại vô si hơn, đá vào háng, móc mắt, cắn người không có chiêu trò nào là không dùng. Hai người đánh đấm một trận, cả người chẳng chịt vết thương bầm tím. Nick bị đánh gãy mũi, còn trên cổ Hayreddin mờ mờ dấu răng cắn vào động mạch.

Căn phòng thuyền trưởng bừa bãi như vừa bị một cơn bão quét qua, Hayreddin không ngừng vung cánh tay lên, quét hết đồng bát đĩa cốc chén còn sót lại trên bàn đi, ấn đầu Nick xuống mặt bàn. Hắn vốn chỉ cần dùng một chút sức thôi đã có thể vặn gãy cái cổ thanh mảnh ấy, nhưng cuối cùng lại không nỡ, bàn tay to lớn nổi đầy gân xanh hết nhấc lên rồi hạ xuống, nhưng rồi thứ bị phá hủy lại là quần áo.

Cơn giận bùng bùng không biết vì sao bỗng biến thành ham muốn thể xác, hai người vừa tấn công nhau lại quay sang hoan ái. Victor đứng ở ngoài hành lang lắng nghe một lúc, sau đó đi tới báo cáo với đám đông: “Không cần phải lo lắng nữa, hai người họ làm hòa rồi”.

Cửa sổ trên tầng gác bị phá hỏng hoàn toàn, không gì có thể cản trở âm thanh kích thích lòng người truyền ra được nữa, mọi người quay sang nhìn nhau.

“Vừa nãy còn đánh nhau đả cả mắt, sao giờ đột nhiên lại biến thành thế này?”.

“Ái chà chà, thế nào mà chả có một ngày như vậy”. Victor xòe tay nhún vai: “Hai người bọn họ là hung thần chốn nhân gian, không hủy diệt nhau được thì đành phải hợp làm một thôi”.

“Nhưng thuyền trưởng mà lại chịu bỏ qua dễ dàng như vậy sao?”.

“Chứ không thì có thể làm gì nào. Kẻ ác tự khắc sẽ có kẻ ác giày vò, con nhóc đó là khắc tinh ông trời phái xuống để trị thuyền trưởng”.

Victor khẽ thờ dài, cuối cùng tổng kết lại bằng một câu thoại kinh điển bằng tiếng Latin trong những vở kịch: “Đó chính là số mệnh”.

Chương 29: Cục diện hỗn loạn

“Nói chung tôi coi thường nhất là cái loại đàn ông vũ phu, đánh đập vợ mình. Nhưng cô thì...”. Ngón trỏ Victor dùng sức “khắc” một tiếng đẩy cái mũi bị gãy của nàng trở lại vị trí ban đầu. “Tôi cảm thấy đơn thuần là vì cô thèm ăn đòn”.

Qua một đêm, chỗ bị thương đã chuyển thành màu đỏ tím. May mắn là tương quan lực lượng giữa hai người không hơn kém nhau là bao, tuy rằng nhìn người nào người nấy đều tả tơi thảm hại, nhưng toàn là những vết thương ngoài da. Nick đau đớn khẽ suýt xoa, lấy khăn tay chặn máu mũi đang chảy xuống, ngoác miệng nói: “Thuyền trưởng thật quá đáng, tôi không thể coi là vượt rào được”.

“Quá đáng? Người quá đáng rõ ràng là cô! Cô tưởng rằng định nghĩa của vượt rào và cưỡng gian giống nhau đấy chắc, hai bộ phận phải tiếp xúc với nhau mới được tính à? Đừng có đùa! Ký thỏa thuận cầm tiền, hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của thuyền trưởng, sau khi vượt rào lại không chịu thừa nhận, còn rút dao rút kiếm, còn mở miệng cãi... đối lại là tôi, tôi bắn chết cô luôn cho xong, con nhóc chết tiệt không biết kiềm chế!”.

Nick càng nghe càng không hiểu, khổ sở nói: “Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội lại thuyền trưởng! Huống hồ, trong hợp đồng cũng đâu có viết rõ ràng là không cho phép giúp đỡ bạn bè xã”. Victor đang dùng rượu để sát trùng vết trầy ở khuỷu tay của nàng, nghe thấy những lời này, liền ấn thật mạnh tay xuống. Tam quan của Nick không giống với số đông, giảng giải cho nàng quả thực như nước đổ đầu vịt.

“Tôi sẽ viết lại một điều khoản chi tiết hơn liên quan đến việc phân định vượt rào và giới hạn của hành vi tình dục, hợp đồng mới sẽ không có chút sơ hở nào, em bắt buộc phải thuộc từng điều, từng điều một lâu lâu như cháo chày!” Hayreddin đẩy cửa bước vào, nghiêng răng nghiêng lời nhả từng chữ.

Nick co rụt cổ lại, lí nhí nói chào thuyền trưởng, nhưng mục tiêu của Hayreddin không nằm ở trên người nàng, hẩn trừng mắt nhìn Victor từ trên cao xuống, khuôn mặt sầm sì rất đáng sợ: “Cậu giấu con rệp đó ở đâu rồi?”.

“Con rệp? Bọn chúng có chỗ nào là không có mặt đâu, loại ký sinh trùng hút máu gieo rắc bệnh truyền nhiễm...”.

“Tôi, hỏi, cậu, Sói, Đất, đang, ở, đâu”. Hayreddin quả quyết cắt ngang lời của Victor, kéo cổ áo anh ta lên, mặt đối mặt chất vấn: “Đây là lần thứ hai cậu giải vây bảo vệ tính mạng cho thằng nhãi đó rồi, ngài bác sĩ lạnh lùng nghiệt ngã đột nhiên trở nên hiền lành nhân từ quá, có phải cuộc sống trên thuyền quá cô đơn, khiến chủ nghĩa độc thân của cậu bị dao động không?!”.

Bí mật giới tính Victor vẫn luôn giấu kín không nói với ai bị hẩn bóc trần, khuôn mặt trắng xanh trở nên vô cùng khó coi. Nhưng anh ta đã sớm dự đoán được màn tranh chấp đối mặt này, hành động chuyển Sói Đất đi quả thực đã xâm phạm nghiêm trọng đến uy quyền của một người lãnh đạo như Hayreddin, trước hoàn cảnh bị cầm sừng như thế này, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều không thể giữ được lý trí. Có lẽ sau một đêm kịch chiến, sáng sớm hẩn đã xách dao đi tìm giết tên gian phu, nhưng tìm suốt một vòng lại chẳng thấy người đâu, mới giận dữ xông đến đây chất vấn.

“Đầu tiên, ngài sĩ nhục phẩm vị của tôi”. Victor gạt cánh tay của Hayreddin ra, cổ vươn thẳng tắp cao ngạo nói: “Cho dù hai mắt có mù, hai tai có điếc, bị giam cầm đến phát điên, tôi cũng không bao giờ thích kiểu người đàn ông đó”.

“Tiếp tục đi”. Hayreddin lạnh lùng nói.

“Thứ hai, ba người có mặt trong căn phòng này, tất cả đều từng được Sói Đất cứu mạng. Ngài phải thừa nhận đi. Lúc lạc đường trong sa mạc Sahara, nếu không có Eney, tráng chí vĩ nghiệp của ngài hiện giờ đã thành một cái xác khô mất nước rồi”.

“Ồ, thì ra ngài bác sĩ đang muốn trả ơn”. Khóe môi Hayreddin trào ra một nụ cười lạnh lùng vô tình: “Được lắm, tôi nhớ rồi. Đầu là những kẻ lặn lội trên biển cả, có ơn báo ơn, có oán báo oán, tên đó cứu tôi một mạng, tôi cũng sẽ tha cho hắn một lần. Tùy hắn chọn bất kỳ một hoang đảo nào, tôi sẽ tặng miễn phí một khẩu súng tốt nhất đã nhồi đầy thuốc!”.

“Được rồi, tôi hiểu ý của ngài rồi, ngài cứ nhìn thấy mặt cậu ta là sẽ nổi điên phải không? Nguyên nhân thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất: Eney là một cuốn từ điển thảo dược sống, quý hiếm đến độ không thua gì tấm hải đồ ngài có được từ thư viện Istanbul. Tôi có thể đảm bảo với ngài sau này sẽ không bao giờ để tên đó xuất hiện trước mặt ngài nữa. Được chưa?”.

Sau một hồi tranh chấp qua lại, Sói Đất may mắn giữ được tính mạng, nhưng bị cách chức cắt lương nhét sang phân hạm khác. Tất cả những tai bay vạ gió này đều do Nick mà ra, nhưng con nhỏ khốn kiếp lại không hé răng nói lấy một lời. Người khù khờ như nàng cũng biết chỉ cần nói đỡ cho Eney một câu thôi, hắn sẽ mất mạng ngay.

Hợp đồng bao nuôi mới mất hẳn một tuần mới được ra lò. Trong cuộn giấy da dê với hơn hai vạn chữ, dài sáu mươi trang, Hayreddin yêu cầu tường tận từng lời nói cử chỉ của Nick, tất cả những sự cố con người có thể tưởng tượng ra hay không cũng đều được viết vào đây đủ. Hình phạt đau khổ nhất cho tội vượt rào của Nick là nàng phải học thuộc lòng bản hợp đồng dày như một quyển sách nhỏ đó.

Còn về căn phòng thuyền trưởng, nơi xảy ra “đủ loại sự việc”, sau này mỗi lần mở hợp liên hoan, khi ngồi quây quanh chiếc bàn gỗ sồi ám muội thảo luận công việc, những thành viên cốt cán đều có cảm giác vô cùng khó tả.

Đội thuyền quay trở lại Istanbul, lúc xuống thuyền, người mẫn cảm liền cảm nhận được bầu không khí căng thẳng khác hẳn ngày thường trong thành phố. Suleiman đã chính thức hạ chỉ, triệu đại hoàng tử Mustafa đang ở chiến trường quay về, yêu cầu hoàng tử phải từ bỏ quân đội, đến thủ đô

giải thích về tin đồn “xúi giục làm phản”. Nếu như không chịu quay về, chứng minh hoàng tử thực sự có ý đồ mưu phản. Nhưng nếu đơn thương độc mã quay về cung đình, hoàng tử có thể rơi vào tay của Roxelana.

Đội quân mới ủng hộ đại hoàng tử rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, thế lực của hai phe vốn dĩ đang cân bằng đột nhiên lại nghiêng về một phía.

Nick không thích Istanbul, dù rằng nơi này phồn hoa trù phú. Cho dù có thuyền trưởng làm chỗ dựa, nàng vẫn phiền não vô cùng, ở quốc gia Hồi giáo này, phụ nữ mặc áo choàng đen, không đeo khăn che mặt mà đã ra khỏi cửa sẽ bị mọi người chỉ trỏ. Còn về phần những người đẹp trong dinh thự của ngài nguyên soái, cứ nhìn thấy là nàng lại khó chịu, bức bối.

Có một hôm, Nick cưỡi ngựa đến nhà của Ishak Râu Đỏ chơi với mấy đứa trẻ bằng tuổi, trên đường về ngang qua phố chợ, nàng vốn định đi dạo một vòng.

Dù chính trị hỗn loạn đến mức nào, đế quốc Ottoman vẫn thực sự thống trị nền thương mại của lục địa Á Âu. Trong khi một loạt những thành phố thương nghiệp nổi tiếng lâu năm đang dần dần suy thoái như Venice, Florence, vị thế của Istanbul lại ngày một nâng cao. Chính vì lý do này, các quốc gia châu Âu mới đồng loạt phát triển thương mại hàng hải, cố gắng tìm ra một kênh mậu dịch khác.

Thị trường Istanbul tập hợp hàng hóa vận chuyển bằng đường biển đến từ khắp bốn phương, có rất nhiều vật phẩm thần kỳ có nguồn gốc từ những đất nước xa xôi được bày bán, cho dù không mua, chỉ nhìn ngắm thôi cũng đã có thể mở rộng tầm mắt. Đi dạo đây đó là thú vui Nick thích nhất khi rảnh rỗi. Hôm nay, phát hiện ra một sạp hàng có rất nhiều người bu quanh, nàng liền nghĩ ngay là có chuyện gì thú vị, vội vàng xuống ngựa chen vào.

Một giọng nói hô lên rất to: “Nhìn thử đi, xem thử đi, nấm cục^[1] trắng của Tân thế giới đây! Loại thực phẩm đắt tiền nhất, mỹ vị nhất thế gian, được mệnh danh ‘thực phẩm kim cương’! Trân phẩm chỉ có quốc vương và hoàng hậu mới có cơ hội nếm thử!”.

[1] Nấm cục là một loại nấm vô cùng quý hiếm, có thể ăn được. Không giống như những loại nấm khác, nấm cục không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, thường ký sinh trong lớp rễ

cây sồi. Loại nấm này không trông được, có giá đắt hơn vàng, được đánh giá cao trong ẩm thực Pháp, Ý, Hy Lạp và Tây Ban Nha. Chúng được gọi là “kim cương của nhà bếp”.

Nghe ra là thực phẩm, Nick vội vàng kiếng mũi chân lên nhìn vào trong, chỉ thấy ở chính giữa đám người có một thương nhân ăn mặc rất sang trọng đang ra sức chào mời. Sau lưng ông ta là hai gã vệ sĩ cao to vạm vỡ, trước mặt là một chiếc hộp sơn mài tinh tế, bên trong đựng vài thứ to cỡ nắm tay, vỏ ngoài màu vàng nhạt, vẫn còn dính bùn đất, không biết có ngon không.

Có người hỏi: “Bán thế nào?”.

Người thương nhân đáp: “Bán theo cân, một ounce năm ngàn akche!”.

Cái giá đó quả thực khiến người nghe giật nảy mình, akche là đơn vị tiền tệ của đế quốc Ottoman, năm mươi đồng đổi được một xu vàng, mà một ounce lại có tí xíu, ấy thế mà chào giá tận trăm đồng vàng, bảo sao người ta có thể tưởng tượng nổi. Nick nuốt nước bọt, nhủ thầm xem ra chỉ có quay về nấn nì thuyền trưởng, may ra mới có cơ hội được ném thử thứ đắt tiền như vậy.

Một người trong đám đông vẩy xem lớn tiếng nói: “Đắt quá, chỉ là đồ ăn thôi mà, cũng đâu phải là thuốc thần có khả năng cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử!”.

Thương nhân cười nói: “Ở nước Pháp, nấm cục trắng có giá tương đương với vàng, sinh sôi vào lúc có mưa thu kèm sấm sét, phát triển trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như thế, đương nhiên lại càng quý giá hơn rồi. Vả lại đây không chỉ là một loại thực phẩm đơn thuần, mà còn là sản phẩm thần thánh tráng dương bồi bổ cơ thể, giúp khôi phục phong độ đấy!”.

Vừa dứt lời, đám đông liền dấy lên một làn sóng bàn tán xôn xao. Những ông chủ lớn có gia tài bạc triệu, lại thêm “nỗi lo thầm kín” lập tức dao động móc tiền ra mua.

Nick biết mình không mua nổi, đành lưu luyến thoái lui ra khỏi đám đông, bất ngờ lại nhìn thấy Victor đang đứng ở vòng ngoài.

“Sao anh lại ở đây?”.

“Có một vài loại thuốc đã hết, tôi tới mua thêm”. Mỗi khi ra ngoài, bác sĩ vẫn chỉ cố lèo tèo vài cái lý do đơn điệu ấy.

Nick rất tiếc nuối nói: “Người kia đang bán ‘năm cục trắng’ đấy, một ounce giá một trăm đồng vàng! Phải về xin thuyền trưởng mới được, không biết ngài ấy có cho tôi mua một ít không nữa. Lần trước, ngài ấy đã mua cho tôi hũ một rương sô cô la đắt tiền...”.

Victor hiển nhiên đã được chiêm ngưỡng trân phẩm nước ngoài này, chỉ cười lạnh nói: “Năm cục thuộc họ nhà nấm, tôi đã từng ăn rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ thấy loại nào có hình dạng thế kia. Đừng có nghe tên gian thương đó lừa đảo, dù vẻ ngoài tương tự, thứ đó chắc chắn không phải ‘năm cục trắng’ đâu”.

“Nhưng ông ta nói đó là loại thực phẩm tuyệt vời nhất trên đời đến từ Tân thế giới, tuy tôi không cần tráng dương, nhưng vẫn muốn nếm thử xem nó có mùi vị thế nào”.

“Đúng là thứ ấy đến từ Tân thế giới, còn về mùi vị, cô có thể hỏi thử Sói Đất, hồi còn ở quê cũ, ngày nào cậu ta cũng coi nó là cơm ăn đấy”.

Nick ngậy người choáng váng: “Thì ra hồi còn ở quê cũ, Sói Đất là một đại gia!”.

“Đại gia cái đầu cô ấy”. Victor trợn mắt khinh bỉ nói: “Ở đó, thứ này được gọi là ‘khoai tây’, trồng một củ có thể mọc lên cả dây, chẳng khác gì bánh mì đen nhét tăm cho no bụng của dân nghèo. Châu Mỹ có rất nhiều loại động, thực vật mà người ở Cựu thế giới chưa từng được thấy bao giờ, trò lừa đảo lấy thùỵ tinh giả làm đá quý thế này thịnh hành ở Florence lắm. Công dụng tráng dương cái quái gì, Tây Ban Nha còn coi ruồi bọ như một liều thuốc trị liệt dương kia kìa. Đúng là thuyền trưởng đã chiều cô sinh hư rồi, lần trước ăn sô cô la đến nỗi chảy cả máu mũi, loáng cái đã quên rồi à?”.

Nick dắt ngựa, hai người vừa đi về phía hiệu thuốc vừa thảo luận những phong tục độc đáo của Tân thế giới.

Giá nguyên liệu thuốc không hề rẻ, gian thương lại có thể bán hàng giả bất cứ lúc nào, vì thế mỗi lần nhập hàng, Victor đều phải tự mình ra tay. Lần này, anh ta mua nhụy hoa nghệ tây, hạnh nhân, hành biển, phèn chua và cả long não nữa. Trả tiền xong, khi hai người tay xách túi vải to nhỏ

đủ loại bước ra khỏi cửa, ai ngờ lại bị một người Thổ Nhĩ Kỳ đang đi cắm cúi đâm vào. Victor lao đảo vài bước, không những bị trẹo chân, thuốc trên tay cũng bị rơi hết xuống đất.

“Anh kia! Đi không nhìn đường à!” Victor tức phát điên, Nick dìu anh ta đứng vững rồi ngồi xuống nhặt những mảnh phen chua rơi dưới đất lên.

Ai ngờ gã kia lại giẫm hẳn lên thuốc của hai người, chống hông nói năng rất hùng hồn: “Hừm, rõ ràng mấy người không nhìn đường mới đúng ‘bác sĩ’ Victor nhỉ!”.

Nick phì cười quần đứng lên, nghiêng đầu hỏi anh bạn đồng hành: “Anh biết tên này à?”.

Mắt cá chân Victor đau, anh ta khập khiễng đi đến dựa vào bức tường bên cạnh, hừ một tiếng: “Người trong cùng Học viện Y khoa, tiếc rằng lại chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tôi vốn còn chẳng nhớ được tên”.

Nick gật đầu, thản nhiên nói với gã: “Anh đã làm bạn tôi bị thương rồi, lại còn giẫm lên thuốc, có xin lỗi hay không cũng không quan trọng, đưa phí bồi thường đây”.

“Này! Mọi người tới đây xem đi, đã đâm vào người ta còn đòi bắt chẹt này!” Cái gã mặt dày râu này cất cao giọng, ngay lập tức đã có thêm hai tên đi cùng tiến lại gần, đứng trước cửa chỉ trỏ Victor.

“Tôi đã thắc mắc mà, không biết người nào mà yếu đuối thế, vừa động khê một cái đã trọng thương, hóa ra lại là Victor tinh thông tà thuật đấy à. Sao hả, hôm nay ông chủ tóc đỏ không phải người đến dìu cậu đi à? Ái chà, chân Victor bị thương rồi, về nhà để ông chủ yêu thương đi nhé!” Ba gã lưu manh của Học viện Y khoa rõ ràng là đang cố tình gây phiền phức.

Nick quay đầu lại nhìn Victor: “Thì ra nhân duyên của anh ở Học viện Y khoa kém thế”.

Anh chàng bác sĩ tức đến nổi trắng bệch cả mặt mũi: “Đổ kị và phi báng là thú tiêu khiển của đám người bất tài tầm thường thích nhất, nếu bọn họ bỏ thời gian và công sức vào việc vui đầu nghiên cứu y thuật, đã chẳng đến nỗi khiến người ta chẳng nhớ nổi tên!”.

Ba gã đó nghe vậy lại càng mắng chửi hạ lưu hơn, bóng gió ám chỉ Hayreddin có những tiếng xấu không dám kể cho người khác biết. Vốn dĩ Nick chỉ muốn tiện thể dạy cho chúng một bài học, nhưng nghe thấy thuyền trưởng cũng bị gièm pha bôi nhọ, sát ý lập tức nổi lên, nàng thò tay rút lưỡi hái sau lưng.

Nhìn thấy động tác của nàng, ba gã kia vội ù té chạy, đứng trên phố lớn cao giọng gào to: “Thuộc hạ của nguyên soái muốn giết người kìa! Thuộc hạ của nguyên soái chèn ép người kìa!”.

Nick cau mày đuổi theo, nhưng đột nhiên có rất nhiều người đi đường tò mò chen tới, vây lấy nàng tầng tầng lớp lớp. Bọn họ nhanh chóng nhận ra lưỡi hái trong tay Nick, một người liền hét lên: “Là Hải Yêu đấy, Hải Yêu động thủ với người thường!”.

Nick chẳng hiểu đầu đuôi đứng ngây người giữa đám đông, chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Victor trước cửa hàng, nàng vội quay đầu lại nhìn, ba gã học sinh y khoa đang đẩy ngã anh chàng bác sĩ ra đất, một tên đè tay anh ta, một tên nhắc chân định giẫm lên chân anh ta.

Đối với những bác sĩ ngoại khoa, ngón tay chính là sinh mệnh, những gã kia làm vậy rõ ràng là cố ý hủy đi sinh mệnh nghề nghiệp của Victor. Nick vì quá lo lắng mà mất hết bình tĩnh, rút lưỡi hái ra muốn lao tới cứu, nhưng lại bị đám đông vây quanh cản trở.

Đúng lúc ấy, có tiếng ngựa hí lên, sau đó là tiếng roi đánh thép vung trong không khí. Gã đang giẫm lên người khác bị roi ngựa quật cho một nhát, lăn sang vệ đường rống lên. Một người đàn ông cao lớn cười ngựa trắng, tóc vàng mắt xanh đi xuyên qua đám đông, cao giọng trách mắng: “Trong thành giới nghiêm, tụ tập gây rối phạt nặng!” Hẳn vung roi ngựa lên, xua đám đông đi. Sau lưng người đàn ông còn có bảy tám kỵ binh ăn vận giống nhau, vừa nhìn đã biết là đồng phục của cấm vệ quân.

“Almaang!” Nick kêu lên, nhớ ra việc cấm vệ quân cũng phụ trách việc trị an bảo vệ đế đô. Hiện thân của người chấp pháp như sói như hổ, người đi đường lập tức xôn xao giải tán, ba gã học sinh y khoa trùm sỏ gây chuyện cũng lăn vào trong đám đông không còn bóng dáng, cả con phố náo nhiệt nháy mắt chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Hai người đi theo tôi một chuyến!” Vẻ mặt của anh chàng thống lĩnh mắt xanh lạnh nhạt như thể nhìn người không quen.

Nick dìu Victor, thấy anh ta không có gì đáng ngại mới bớt lo: “Là bọn chúng cố ý chèn ép người khác!”.

“Được rồi, chúng tôi đi với anh”. Victor hiểu ra điều gì, thấp giọng nói với Almaang: “Cảm ơn đã giải vây”.

Cấm vệ quân dẫn nghi phạm gây chuyện đi thẩm tra là chuyện quá đỗi bình thường, hai người đi cùng cả đám người ngựa thẳng tới doanh trại bảo vệ phía Tây thành phố.

Almaang đưa hai nghi phạm vào phòng làm việc, hất cằm nói với Nick: “Tôi muốn nói chuyện riêng với cô”.

Nick sầm mặt xuống, do dự một lúc rồi từ chối: “Không được, tôi là một người phụ nữ đức hạnh”.

Almaang chả hiểu gì: “Cô nói sao?!”.

Nick ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Tôi đã đồng ý với thuyền trưởng không ở chung phòng với đàn ông lạ một mình”. Sau đó nhìn về phía Victor, tiếc nuối nói: “Xin lỗi, tôi không thể hối lộ anh kiểu này”.

“... Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Cô tưởng tôi định làm gì với cô hả?!” Sau một lúc lâu, Almaang mới hiểu lời Nick nói, hần cái đến nỗi sấm sét nổ ụp ụp trên đầu.

“Tôi biết mà”. Nick tỏ vẻ “tôi là một tay sành đời, tôi hiểu rất rõ”.

Almaang vốn tưởng rằng Nick là người có võ nghệ cao cường, là thuộc hạ của Hayreddin coi trọng nhất, chí ít cũng phải có chút đầu óc, không ngờ lại khác thường đến vậy. Nhớ đến chuyện mình bị con nhóc ngốc nghếch này đánh bại, hần cảm thấy nỗi nhục nhã như tăng lên gấp bội.

Victor thờ dãi, thẳng lưng lên nói: “Não của cô ấy toàn là hồ dán thôi, ngài có gì muốn truyền đạt lại cho thuyền trưởng, có thể nói với tôi. Tôi là Victor, bác sĩ trên thuyền”.

Almaang nhăn nhó cánh môi mỏng, ánh mắt xanh lục mang theo một thoáng kinh thường qua lại giữa hai người bọn họ, cuối cùng quyết định mạo hiểm một lần.

“Tôi đã nghe nói về anh rồi, danh y. Xin hãy nói với nguyên soái, ngài ấy đang bị theo dõi, gần đây để đô bị giới nghiêm, sau này, trong thành phố, thuộc hạ của người kia sẽ hành động, nhất định phải cẩn thận. Những việc cố ý khiêu khích như hôm nay sẽ còn tiếp tục xảy ra chỉ cần không nhẫn nhịn được mà ra tay, nguyên soái sẽ bị thóa mạ vì tội ‘sử dụng vũ lực vi phạm lệnh cấm, dung túng cho thuộc hạ phạm tội’ ngay”.

Victor gật đầu: “Tôi hiểu rồi, còn gì khác cần dặn dò không?”.

Biểu cảm khắc nghiệt của Almaang liền thả lỏng, mang theo một thoáng u sầu về tương lai sắp tới: “Đại hoàng tử đã quyết định diện kiến bệ hạ, đích thân giải thích nỗi oan uổng của mình”.

Chạng vạng, Nick và Victor cuối cùng cũng rời khỏi chốn thị phi quay trở về dinh thự của nguyên soái, Ishak Râu Đỏ cũng đang ở đây, hai anh em xem ra nói chuyện rất lâu. Victor chuyển lại từng câu từng chữ thủ lĩnh cấm vệ quân nói cho Hayreddin nghe, sau khi nghe xong, hãnh bảo: “Được rồi, chuyện xảy ra tôi cũng đoán được đại khái, lần này may mà có Almaang ra tay, không thì phiền to”.

Ishak lớn tiếng nói: “Anh đã nói rồi, cậu ta là người nghĩa khí, tại sao chú cứ không chịu đứng chung với bọn anh?”.

Hayreddin lắc đầu: “Almaang làm vậy cũng chẳng phải xuất phát từ nghĩa khí đơn thuần đâu, là nể mặt nhau cả thôi. Hai người chúng ta tuy là anh em ruột, nhưng không có nghĩa là em sẽ đứng cùng phe với anh. Gần đây tình hình quá nhạy cảm, em không muốn lộ bùn đâu”.

“Nhưng rõ ràng chú biết đại hoàng tử Mustafa là người tài đức song toàn, tính tình kiên định, mạnh mẽ hơn ba người em trai yếu ớt vô năng nhiều!”.

Hayreddin nghiêm túc nói: “Bất kể hoàng đế có chọn ai ngồi lên ngai vàng, đó cũng đều là chuyện gia đình của ông ta, ngoại thân can dự vào cuộc tranh giành ngôi vị này sẽ không được ném quả ngọt. Đại hoàng tử đã quyết định bước chân vào chiếc bẫy này, thế lực quân đội mới phải cảm giác được sẽ mất đi ngài ấy!”.

Ishak sai bước đi đi lại lại trong phòng lo lắng nói: “Tại sao các người đều lo lắng về chuyện đó nhi! Hồ dữ không ăn thịt con, đại hoàng tử là con trai ruột của ông ta, người thừa kế đích thân bồi

dường khôn lớn, sao hoàng đế nữ động đến ngài ấy được”.

Hayreddin lạnh lùng nói: “Anh yêu thương con cái anh như sinh mệnh mình, nhưng hoàng đế không giống vậy, vì quyền lực, trái tim của bọn họ sẽ cứng như sắt đá, có thể giết chết bất cứ người thân thích nào. Ishak, em nói thêm một lần cuối cùng, đừng can dự vào nữa!”.

Cuộc nói chuyện này kết thúc không vui vẻ chút nào, tình hình ở đế đô càng lúc càng hỗn loạn, Hayreddin hết sức cố gắng tránh xa cuộc tranh giành chốn hoàng thất. May có ông trời giúp đỡ, hơn mười ngày sau, trên biển truyền đến tin Andrea Doria lần thứ hai đoạt được Tunisia. Hayreddin tranh thủ cơ hội xin được dẫn quân xuất trận, rời khỏi Istanbul – nơi mưa gió sắp kéo đến.

Mùa thu năm đó, đại hoàng tử từ bỏ quân đội, đơn thương độc mã tới lều trại của sultan. Anh ta đã dùng cả sinh mệnh để đánh cược với tình cảm của phụ thân. Nhưng quan hệ cha con vốn đã phức tạp, nói chi đến quan hệ của cặp cha con đứng trên đỉnh cao quyền lực, người thường sao có thể hiểu được điều này.

Bậc quân vương có công gây dựng nên sự nghiệp vĩ đại tự nhìn vào gương, phát hiện những nếp nhăn và những sợi tóc bạc trước kia chưa từng có. Một người đàn ông trẻ tuổi tràn đầy năng lượng sắp tiếp quản vị trí quyền lực của ông ta, còn chính bản thân ông ta lại đang đi xuống một con dốc không gì ngăn lại được. Sau khi chịu đủ xúi giục của người bên gối, đủ thứ cảm xúc ghen tị, sợ hãi, xa cách, trống rỗng ẩn giấu đan xen vào nhau giờ đã nổi lên, đó là thứ cảm xúc đen tối vượt quá sự tưởng tượng của lòng người.

Suleiman – bậc minh quân của thời đại đã đưa ra một quyết định khiến thế nhân không tài nào lý giải: Hạ lệnh xử tử chính người con trai trưởng thông minh hiền đức của mình.

Tiếng hét trước khi chết của Mustafa vẫn vang vọng trên khắp mảnh đất của đế quốc Ottoman, không một ai biết liệu Suleiman có hối hận không, chỉ nghe nói lúc thi thể cứng đờ của đại hoàng tử được khiêng đến trước mặt, nước mắt đã chảy ra từ đôi mắt hoàng đế.

Chương 30: Dưỡng khẩu tự trọng

“Cái gã Andrea này năm lần bảy lượt tranh giành Tunisia với chúng ta, có mỗi một nơi mà đánh đi đánh lại, hắn không thấy chán nhưng tôi thì phát ngán lên rồi đây”. Nick mệt mỏi nhìn những chiến hạm nằm song song trên mặt biển, vịn cánh tay xoay cẳng chân làm nóng cơ thể.

Hayreddin vỗ vỗ lên lưng nàng: “Tôi thật lòng vẫn chưa có dịp cảm ơn Andrea, nếu không phải hắn ta đột nhiên tấn công, sao tôi có cơ hội rút chân ra khỏi cục diện hỗn loạn kia”.

Đánh trận có nghĩa là anh chàng bác sĩ phải tăng ca bạt mạng, lúc này, Victor còn phiền não hơn Nick nhiều. “Tôi cũng không thể hiểu nổi chuyện này, sao hắn ta lại hiểu chuyện đến thế nhỉ, vừa biết ngài gặp tình huống khó xử ở đế đô liền phát binh tấn công Tunisia ngay?”.

Hayreddin nhún vai: “Đúng vậy, tại sao nhỉ?”.

Nhìn cái dáng vẻ cáo già xảo quyệt của hắn, Victor thầm hiểu ngay nhất định có nội tình mờ ám. Nghĩ đến việc hắn thường xuyên thư từ qua lại trong suốt cuộc hành trình từ Algiers đến Istanbul, Victor cũng đoán được phần nào kế sách của Hayreddin. Hắn đã sớm tính cả rồi, nếu quay lại Ottoman phát hiện tình hình không ổn, hắn sẽ lập tức lệnh cho thuộc hạ thả lỏng phòng ngự tuyến đường biển ở Tunisia, Andrea là một danh tướng đương thời, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hắn ta sẽ nhanh chóng dẫn binh tới tấn công thành phố, thế là kế hoạch của Hayreddin sẽ dễ dàng thành công.

Nhớ lại trước đây Hayreddin và Andrea đã đối đầu với nhau rất nhiều lần, bất kể là tình hình chiến trận gay gắt đến mức nào, Andrea đều lành lặn trở về, chưa từng mang dù chỉ là một vết thương nhẹ. Những kẻ từng đối đầu với Hayreddin nếu không rời khỏi vũ đài lịch sử thì cũng lìa bỏ trần gian, chỉ có Andrea là hoàn toàn khác.

Tất cả những dấu hiệu đó đã chỉ ra một thực tế rằng: “Ngài đang dưỡng khẩu tự trọng”. Victor nói.

Nick cau mày: “Từ này khó hiểu quá, tiếng Latin à, nghĩa là gì?”.

“Nghĩa là thuyền trưởng cố ý giữ lại một đối thủ mạnh, dùng nó để nâng cao và ổn định địa vị của bản thân ở đế quốc Ottoman. Tóm lại, những kẻ thống trị kỳ nhất là tướng lĩnh không còn có ích, bọn họ sẽ qua cầu rút ván, tìm cách làm suy yếu binh lực, thậm chí tìm cơ trừ khử luôn tướng lĩnh”.

Victor liếc mắt nhìn Hayreddin, hừ một tiếng: “Nhưng chỉ cần sự uy hiếp đến từ Tây Ban Nha vẫn còn, bất luận cục diện ở Ottoman mưa gió biến đổi ra sao, sultan cũng không dám động đến ngài, Andrea Doria có lẽ cũng không biết mình đang bị ngài lợi dụng”.

Hayreddin cười: “Nói đến lợi dụng, thật ra sự tồn tại của Sư Tử Đỏ cũng đã củng cố vị thế của Andrea ở Tây Ban Nha. Cung cấp chi phí cho đơn vị hải quân rất tốn kém, nếu không có chúng ta trước giờ luôn đối chọi với Tây Ban Nha, Charles sao dám phung phí như vậy. Andrea hẳn không phải là một kẻ tầm thường, hẳn ta chắc chắn nhận ra tôi đang ‘cố ý thả’”.

Nick nhìn Hayreddin, lại nhìn sang bác sĩ, ngạc nhiên nói: “Hóa ra không phải thuyền trưởng vẫn luôn muốn tiêu diệt hoàn toàn Tây Ban Nha sao?”.

Hayreddin xoa đầu nàng: “Chênh lệch thực lực hiện giờ giữa hải quân Tây Ban Nha và hải quân Ottoman không lớn, dù bên nào muốn tiêu diệt đối phương cũng đều sẽ gặp khó khăn, tôi và Andrea đánh qua đánh lại vẫn bất phân thắng bại, vốn là để duy trì thế lực cân bằng của cán cân quyền lực. Thế cân bằng chỉ có thể bị phá vỡ khi có chuyện trọng đại bất ngờ xảy ra thôi”.

Nick nghe mà nổ đom đóm mắt: “Tôi thấy váng đầu quá, rốt cuộc chúng ta có nên đánh bại Andrea lần này không?”.

“Lần này...”. Hayreddin nghĩ ngợi: “Tạm thời tôi không muốn quay về Istanbul sống chung với đám phụ nữ đó, vậy cứ bị thương nhẹ đi”. Theo tiếng pháo nổ vang lên, hẳn giơ tay che trước ngực, giả vờ loạng choạng sắp ngã, biểu cảm không thua gì diễn viên kịch chuyên nghiệp.

Như kế hoạch đã vạch sẵn, hành động đoạt lại Tunisia lần thứ hai tiến hành được một nửa thì ngừng lại, tin báo từ chiến trường gửi quốc nội đế quốc Ottoman viết rằng, trong trận chiến kịch liệt, nguyên soái Hayreddin trúng một mảnh pháo bị thương, kiên cường chiến đấu được một giờ đồng hồ cuối cùng ngã quy, vì thế không thể không tạm thời rút lui, quay về đại bản doanh ở Algiers tĩnh dưỡng.

Mùa thu sắp kết thúc, hoa màu đã thu hoạch hết, phố chợ tiêu điều hẳn đi. Không đi chơi đâu được, Nick lười biếng chẳng muốn ra khỏi cửa, ở nhà cùng Hayreddin giả bệnh.

Mustafa đã chết, ba vị hoàng tử còn lại đều do Roxelana sinh ra, cuộc chiến chốn hoàng cung vốn dĩ nên tạm thời lắng xuống, nào ngờ tin tức anh cả qua đời lại khiến nhị hoàng tử Jihangir quá đau buồn mà tự tử. Từ bao giờ hai người anh em khác mẹ đứng trên hai lập trường đối lập lại xây dựng được tình hữu nghị vượt quá bình thường như vậy, không ai có thể hiểu nổi.

Bốn người con trai thừa kế thoán chốc đã mất hai, Suleiman phải chịu một cú sốc không nhỏ, sau một cơn cảm lạnh, những vết thương cũ tích lũy do nhiều năm chinh chiến của ông ta tái phát, vì thế trùng hợp thay, quân thần hai người cùng dưỡng thương một lúc.

Trên tấm thảm Ba Tư dày đặt một chậu than nhỏ, căn phòng vui vẻ đầm ấm, Victor và Nick đang ngồi xếp bằng chơi cờ, Hayreddin lật xem những công văn gần đây nhất. Kể từ sau khi hãn ‘bị thương’, quốc nội Ottoman đã gửi tới ba bức thư có từ ngữ càng lúc càng tha thiết, nếu không quanh co bóng gió hỏi thăm về tình hình vết thương thì cũng nhiệt tình mời hãn quay trở lại Istanbul nghỉ dưỡng. Suleiman gần đây ốm bệnh không lòng dạ nào lo chuyện triều chính, là ai gấp gáp muốn hãn quay lại phạm vi thế lực như thế, nghĩ sơ thôi cũng có thể đoán ra.

Victor đi một nước cờ, nhàn nhã chờ Nick nghĩ ra đối sách: “Sao, lại có thư tới hỏi ngài sắp chết chưa à? Lần này đại phi có hơi thiếu kiên nhẫn thì phải?”.

Hayreddin nói: “Đại hoàng tử đã chết nhưng thế lực quân đội mới vẫn không chịu khuất phục, bọn Ishak và Almaang chắc chắn sẽ nghĩ cách báo thù. Cục diện hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn nghiêng về bà ta, mà tôi lại là nước cờ không ổn định nhất”.

Nick đã suy nghĩ xong, bèn quyết định để quân mã xuất kích từ mé bên trái: “Tôi không thích cô gái kia, cô ta quá gian xảo, còn thích viết thư cho thuyền trưởng nữa. Con viết, mẹ viết, viết mãi không ngừng”.

Victor biết Nick vẫn còn ác cảm với cô công chúa Mihrimah gửi thư tỏ tình với Hayreddin, liền bật cười nói: “Cô yên tâm, trước khi Suleiman chết, đại phi sẽ không dám lộ liễu viết thư tình gửi tới đâu. Nhưng nếu đức vua cười mây về trời, bà ta và con gái nhất định sẽ cùng nhau xông trận, không xử đẹp được thuyền trưởng cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách khiến ngài ấy trở thành thành viên của hội bí mật”.

Nick hừ một tiếng, bữu môi nói: “Thế sao, Roxelana đẹp lắm à? Sinh nhiều con như vậy rồi cơ mà”.

“Thời trẻ đương nhiên là tuyệt sắc, hiện giờ á, có lẽ chỉ còn lại phong thái thôi”. Victor nói cứ như đã được tận mắt nhìn thấy.

Hayreddin cảm thấy buồn nôn vì những tưởng tượng của anh chàng bác sĩ về hai mẹ con nhà kia, cau mày nói: “Đúng là đâm lầy dính vào một chút đã bị kéo xuống ngay. Lần này, bà ta lấy danh nghĩa của sultan phái một sứ đoàn tới thăm bệnh chia buồn, thực ra là muốn thăm dò tôi thôi”.

“Vậy ngài định làm thế nào? Giấy chẩn đoán giả bao nhiêu tôi cũng có thể viết được, có điều sứ đoàn nhất định sẽ không tin đâu”. Đối mặt với đòn công kích của Nick, Victor chọn cách tác chiến vòng quanh, di dời quân hậu khỏi trận địa.

“À, đã muốn gặp tôi như vậy...”. Hayreddin kéo rung một chiếc chuông nhỏ, gọi người hầu tới: “Gọi quản gia Bayan tới đây một chuyến đi”.

Qua bảy, tám phút, Gerald đẩy cửa bước vào, vẫn là cái dáng vẻ như khúc gỗ ấy.

“Thuyền trưởng, ngài có gì cần dặn dò ạ?”.

Hayreddin thả bức thư trong tay xuống: “Trong nhà còn có cô gái trẻ trung nào không?”.

“Ở lại Istanbul cả rồi, ở đây chỉ có bốn cô hầu gái, còn lại đều là các mẹ các dì lo chuyện bếp núc thôi”. Thân là người quản gia và thủ quỹ, Gerald thể hiện sự hài lòng đối với cấu trúc đơn giản của hậu cung ở Algiers, phụ nữ càng ít hóa đơn càng ngắn, chỉ cần cho đội trưởng Nick ăn no, những việc khác đều dễ giải quyết. Nhưng những lời tiếp theo của Hayreddin lại khiến Gerald cảm thấy đầu mình ít đi vài sợi tóc.

“Ngoại hình của mấy người đó không được. Cậu chọn thêm ngay bảy tám cô gái khác có dung mạo phong thái đứng đầu trong thành, tốt nhất là biết khiêu vũ đàn nhạc”.

Người trong phòng nghe thấy đều trợn mắt nhìn Hayreddin. Gerald thầm than khổ, gương mặt vẫn không có chút cảm xúc nào: “Tôi sẽ sai người vào thành dán thông báo ngay”.

Hayreddin khoát tay: “Việc này phải bí mật, không được khua chiêng gõ trống như thế. Quan trọng nhất là: Những cô gái đó không cần phải là con nhà gia giáo, mua được thì mua, không thì thuê gái nhà thổ”.

Ai mà chẳng biết Hayreddin có nổi ám ảnh sạch sẽ thái quá với phụ nữ, không ngờ hẳn lại đưa ra tiêu chuẩn lựa chọn như thế, vậy chắc chắn không dùng để làm ấm giường rồi. Victor thoáng suy nghĩ một lúc, liền bật cười hì hì xấu xa: “Thì ra ngài muốn dùng chiêu này, kế sách thì hay đấy, nhưng đại phi sẽ tin chứ?”.

Hayreddin cười nói: “Sao cũng được, có thể trì hoãn được mấy tháng thì trì hoãn, gần đây tôi định liên lạc với Andrea, không thể để cho người ngoài làm rối loạn. Gerald, hãy nhanh chóng xử lý việc này, phải huấn luyện bọn họ thật tốt trước khi sứ đoàn đến”. Vị quản gia gật gật đầu, nhất nhất tuân lệnh.

Nhân lúc mọi người nói chuyện, dù Nick đã dùng đủ chiêu trò, ván cờ vẫn rất xấu. Nàng chột ngẩng đầu lên mặt dày đưa ra yêu cầu bổ sung: “Bayan à, đừng chỉ nhìn mặt không, nhớ phải tìm người eo thon ngực bự nữa nhé!”.

Sứ đoàn an ủi đến từ Ottoman được tiếp đón chu đáo nhiệt tình, nhưng người dẫn đoàn Harman thân mang trọng trách, không thể vì chút ân huệ nhỏ nhoi này mà quên đi sứ mệnh thực sự khi đến Algiers: Nhất định phải tìm hiểu rõ ràng tình trạng sức khỏe của nguyên soái.

Người phụ trách tiếp đãi là một trong những trợ thủ của Hayreddin – Gerald Bayan, hẳn chuyên quản lý nội vụ, dường như không chút phòng bị, trực tiếp sắp xếp cho ba người trong sứ đoàn vào ở trong dinh thự trên núi của Hayreddin. Algiers cách Ottoman rất xa, ở đây, Hayreddin chính là vị hoàng đế thống trị hết thảy. Harman không dám làm bừa, quá trình thăm dò cũng diễn ra rất dè dặt.

Người trong thành phố đều nói từ khi quay về, Hayreddin luôn đóng cửa không ra ngoài, người hầu trong dinh thự cũng nói hẳn toàn nằm trên giường nghỉ ngơi, chỉ có anh chàng bác sĩ và những cô gái trong hậu cung mới có thể tiếp cận. Mới đầu, Harman lo lắng không biết mình có thể gặp được Hayreddin không, ai ngờ sang đến ngày thứ hai, quản gia Bayan đã mang tin tốt tới.

“Thuyền trưởng không khỏe, không thể đích thân tới nghênh đón, phải phiền đặc sứ đại giá đến hậu cung một chuyến rồi”.

Harman quá đổi vui mừng, mặt ngoài lại giả vờ ưu tư: “Vậy thì mạo phạm quá, nếu không phải do chính bệ hạ yêu cầu, tôi cũng không nên quấy rầy nguyên soái nghi ngơi thế này”.

Bayan không nói năng gì, gật gật đầu, quay người dẫn đường.

Các khu trong dinh thự của quý tộc Hồi giáo được phân chia rất rõ ràng, chủ nhà chỉ được đãi khách ở tiền sảnh, hậu viện là chốn vô cùng riêng tư của phụ nữ, người ngoài không thể đặt chân vào được. Cho dù được phép, Harman cũng không thể tùy tiện đi lại lung tung, hẳn đi theo phía sau Bayan, không ngừng liếc mắt quan sát bốn phía. Trong vườn phơi không ít được liệm, còn có cả những tấm vải trắng băng bó đã được giặt sạch bay phấp phới trong gió.

Đi qua hai khoảnh sân, ba cánh cửa trắng ngà, Bayan dừng lại trước một cánh cửa khảm đồng, nói với Harman: “Đây là phòng ngủ của thuyền trưởng”.

Hắn gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng trả lời yêu kiều, sau đó cánh cửa lớn hé mở, một cô gái đeo mạng che mặt nửa xuyên thấu thò đầu ra: “Mời vào, chủ nhân không thể tiếp xúc với gió, xin hãy nhanh lên cho”.

Harman vội lách người vào, vừa vào đã ngửi thấy một mùi hương nồng nặc tựa như mùi rượu trộn cùng dược thảo, căn phòng không mở cửa sổ một thời gian dài cũng tỏa ra mùi chua chua. Dưới ánh sáng lờ mờ, dưới sự hun nóng của chậu than bằng đồng đang cháy, cả căn phòng nóng như đầu hạ, mấy giai nhân tuyệt sắc ăn mặc mát mẻ hoặc đứng hoặc ngồi đang nhẹ nhàng gảy lên những âm thanh du dương rất êm tai.

Harman cúi đầu đi tới, tai nghe tiếng cười khúc khích của các cô gái giòn tan như tiếng nhạc. Cô gái mở cửa vén tấm màn nhung giầy lên, để hẳn đi sâu vào bên trong căn phòng. Chính giữa phòng đặt một chiếc giường mềm bốn cột trụ to cỡ một căn phòng nhỏ, Hayreddin đang nằm trên đó, sau lưng nhét rất nhiều đệm kê. Bốn cô gái chia ra quỳ ở hai bên chiếc giường mềm, tay cầm hoa quả, điểm tâm và dụng cụ uống rượu,

“Đặc sứ đi đường vất vả rồi, hoan nghênh”. Hayreddin mở miệng, giọng nói không lộ sự mệt mỏi, nhưng âm điệu lại rất dài rất chậm, tựa như đang say.

Harman vội vàng cúi người thật thấp, dâng lên thuốc trị thương Suleiman ngự ban: “Thưa nguyên soái, bệ hạ rất lo lắng cho thân thể của ngài!”.

“Tôi không sao, vết thương nho nhỏ ngoài da có thể làm gì được tôi chứ!” Hayreddin cao giọng nói được nửa câu lại tỏ ra đuối sức, Harman ngẩng đầu lên, thấy hắn đang mặc một bộ quần áo rộng rãi, cổ áo để hở, có thể nhìn thấy trên lồng ngực màu đồng một góc của tấm vải băng bó.

Nhìn kỹ có thể thấy thấp thoáng hai cô gái ẩn sâu trên chiếc giường mềm. một người đầy đặn gợi cảm gần như khỏa thân; người kia nhỏ nhắn mảnh mai, mặc một chiếc váy màu trắng bằng vải lanh, nằm sấp lên đùi cô gái đầu tiên. Nàng ta chỉ liếc mắt nhìn bị khách mới tới bằng ánh mắt lười biếng lãnh đạm, đôi chân nhỏ trắng nõn hất lên đung đưa, trên cổ tay cổ chân buộc một cái chuông màu bạc. Nàng ta có một sức quyến rũ rất kỳ lạ, vừa nguy hiểm lại vừa ngây thơ, giống như một con mãnh thú xinh đẹp biếng nhác, khiến người ta khó lòng rời mắt.

Harman nhận ra cô gái mắt đen này, vì khi tham gia những sự kiện ở Istanbul, nàng ta chưa bao giờ đeo mạng che mặt. Đây chính là thuộc hạ và tình nhân được Vua cướp biển sủng ái nhất – Hải Yêu Nicole.

Hayreddin tình cờ hỏi về tình hình ở đế đô, Harman liền kể về những giai thoại chốn quan trường không liên quan, dông dài một lúc. Thị nữ lại mang vào hai chậu than nữa, hơi rượu, mùi thuốc, mùi cơ thể mờ ám của phụ nữ sau khi hoan ái mỗi lúc một nồng theo nhiệt độ, ngay cả bầu không khí cũng trở nên vẩn vít lằng lằng. Cô gái ở trần tách một múi quýt đút vào miệng Hải Yêu, cái miệng nhỏ của nàng ta ngậm một nửa, đầu còn lại sấp lại gần bên miệng chủ nhân. Hayreddin đỡ lấy gáy nàng ta, thậm chí ngậm cả trái cây lẫn cánh môi hồng vào miệng, nhiệt tình hôn hít. Tiếng chuông khẽ vang lên, cánh tay của Hải Yêu đã với vào bên trong áo choàng của Hayreddin.

“Cơ thể tôi khỏe lắm, rất khỏe, chỉ hơi lười hoạt động, muốn để bản thân được thư giãn thoải mái một thời gian thôi”. Hayreddin mỉm cười, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, ánh mắt lơ mơ say rượu quay đầu lại nói với Harman: “Algiers là thành phố của sự tự do, không có nhiều thanh quy giới luật, đặc sứ có thể ở lại dạo chơi vài ngày”.

Sau khi sứ đoàn rời đi, những bức thư thúc giục Hayreddin trở về Istanbul không đến nữa, hoặc có lẽ Roxelana cũng không hoàn toàn yên tâm, nhưng biểu hiện của Hayreddin khiến bà ta lựa chọn đối phó với kẻ địch gần ngay trước mắt.

Cùng lúc đó, Andrea Doria kinh ngạc nhận được một bức mật thư nghị hòa. Bức thư có chữ ký của người đàn ông tóc đỏ bày tỏ, hắn đang lâm vào tình cảnh khó khăn ở đế quốc Ottoman, hy vọng có thể đổi phe rời xa đất nước bá chủ kia. Đổi lại, Tây Ban Nha phải trả lại Tunisia, hơn nữa Charles phải phong hắn làm vua Bắc Phi.

Chương 31: Hải chiến Preveza

“Các hạ Andrea Doria tôn kính:

Tôi đã nghe nói đến lãnh thổ Giáo hoàng, Venice và Tây Ban Nha đều tham gia Liên minh Thần thánh, sự hợp thành của liên quân này là một tin tức có tính đả kích trầm trọng đối với đế quốc Ottoman. Nếu chiến tranh xảy ra, tin rằng cả ngài và tôi đều sẽ là nhà lãnh đạo trực tiếp của quân đội hai bên, cùng dẫn quân gặp nhau trên chiến trường. Nhưng đưa đội quân chủ lực huấn luyện suốt nhiều năm đến trước miệng pháo không phải là mong muốn của tôi, tôi cũng không muốn phải đổ máu cho một quốc gia không đáng tin nữa.

Tin rằng ngài đã nghe chuyện tranh giành quyền thừa kế và tình hình nội chính hỗn loạn xung đột lẫn nhau giữa hai phe phái của đế quốc Ottoman. Một người phụ nữ thân phận thấp hèn, một nữ nô lệ đáng xấu hổ, ấy vậy mà lại lợi dụng sự sủng ái của sultan khống chế toàn bộ cung đình, vọng tưởng dùng những thủ đoạn phi báng, khiêu khích, ly gián để kiểm soát tôi và quân đội trong tay tôi. Nghe theo sự thao túng của người đàn bà đó là sỉ nhục nhân cách của tôi, thân là một chiến sĩ trên biển, là một người đàn ông chân chính, tôi vô cùng căm ghét hết thảy những thứ bùn lầy này.

Lúc này, tôi đưa ra một kiến nghị cực kỳ hợp lý với ngài và hoàng đế Tây Ban Nha mà ngài trung thành: Tôi sẽ không phục tùng mệnh lệnh của sultan nữa, tôi sẽ dẫn quân thoát khỏi sự khống chế của đế quốc Ottoman, từ địch biến thành bạn của Tây Ban Nha. Điều kiện đổi lại, xin bộ hạ hãy trả lại Tunisia cho tôi, hơn nữa phải chính thức thừa nhận tôi là vua của Bắc Phi.

Hết thảy vinh quang đều thuộc về ân điển của Thượng Đế, hy vọng sau khi cẩn thận suy nghĩ, ngài sẽ cho tôi một câu trả lời vừa ý.

Tái bút: Để thể hiện sự chân thành hợp tác, bức thư này có đặc biệt kèm theo một tấm bản đồ bố trí phòng thủ biển Aegean.

Tóc Đỏ chân thành của ngài”.

“Các hạ Tóc đỏ tôn kính:

Bức thư ngài gửi đến khiến tôi vui mừng quá đỗi, đối với những đối xử bất công mà ngài đã phải chịu đựng ở đế quốc Ottoman, bệ hạ và tôi đều đồng cảm như thể chính mình đã trải qua, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng giận dữ bất bình. Ngài là một người anh hùng vĩ đại, một nguyên soái hải quân kiệt xuất nhất của thời đại, bất luận là ở quốc gia nào cũng nên có được sự đãi ngộ lịch thiệp không gì bằng, chứ không phải bị kẻ khác sai phái nhục mạ. Nếu ngài có thể rời khỏi đế quốc Ottoman, kết thành bạn bè đồng minh với Tây Ban Nha, ngài sẽ có được sự tín nhiệm và tôn trọng đích thực.

Liên minh Thần thánh quả thực quyết sẽ tử chiến với Ottoman, và chúng tôi cũng có lòng tin sẽ chiến thắng trong cuộc chiến liên quan đến đức tin này – đương nhiên, dưới sự giúp đỡ của ngài. Tôi, chính Andrea Doria này cũng là người Pháp dựa dẫm Tây Ban Nha, vì thế, tôi rất hiểu và ủng hộ suy nghĩ của ngài. Bệ hạ cho rằng hai điều kiện ngài đưa ra rất hợp lý, từ lâu ngài đã được công nhận là vị vua không ngại của Bắc Phi rồi, về phần Tunisia, sau khi nhìn thấy ngài cắt đứt hoàn toàn với sultan, chúng tôi sẽ lập tức trao trả, đồng thời dâng vương miện nam châu báu cho ngài.

Tái bút: Đã nhận được hải đồ, thành ý của ngài chúng tôi cảm kích vô cùng. Xin các hạ hãy phái thuộc hạ tin cậy đến cảng Palka, chúng tôi sẽ tiến hành trao đổi bàn bạc thêm với ngài.

Thánh Allah sẽ phù hộ cho tất cả những người ngài yêu thương, mong người sẽ được chứng kiến tình hữu nghị chân chính giữa tôi và ngài.

Andrea Doria chân thành của ngài”.

Dưới ánh nến nhảy nhót, Victor vừa đọc từng câu từng chữ trong bức thư hồi âm Hayreddin viết cho Andrea, vừa dùng bút lông chấm mực đỏ tiến hành sửa đổi đôi chút trật tự, thì của động từ và kết cấu câu trên bản nháp. Tiếng Latin của Hayreddin đa phần là tự học, viết văn tất khó tránh khỏi đôi chỗ sai sót, vì nuốn nghiêm cẩn và bảo mật, hẳn thường giao việc đối chiếu này cho anh chàng Medici từng được thừa hưởng chế độ giáo dục truyền thống.

Victor gạch dưới một biểu tượng cuối cùng trên tấm da dê, ngẩng đầu lên nói: “Được rồi, không còn nghĩa khác, chép lại một lần nữa là xong. Không thể không nói cái tinh túy trong việc viết công văn là ở lĩnh vực ngôn ngữ tao nhã để tranh cãi với nhau – đã nắm tương đối vững rồi đấy”.

Hayreddin thờ dãi, đáp: “Quả thực tôi thấy hơi mệt, mấy thứ không quá quan trọng này vẫn nên tìm người viết hộ thì hơn”.

“Andrea sẽ tin lời nghị hòa và đầu hàng của ngài chứ?”.

“Tin hay không tin cũng chẳng sao, chỉ cần lôi kéo được một phần tinh lực của hắn ta là tôi có thể ly gián liên minh thần thánh rồi”.

“Tôi nghe nói bọn họ đã tổ chức được hai, ba trăm thuyền rồi”.

“Đúng vậy, cho dù có huy động toàn quân của chúng ta, cũng chỉ bằng một nửa binh lực của liên minh thần thánh...”.

Bệnh của sultan chỉ là cảm lạnh khiến vết thương cũ tái phát nhưng lại kéo dài suốt hai tháng, tình hình chuyển biến xấu, ngay cả những thái y kinh nghiệm đây mình cũng phải bó tay. Roxelana dựa vào sự sủng ái của sultan mới có thể thao túng cục diện chính trị, giờ vẫn chưa có quyền khống chế toàn bộ quân đội, một khi sultan tạ thế, hoàn cảnh của bà ta sẽ vô cùng nguy hiểm. Chính vì vậy, một mặt bà ta nghĩ cách kéo dài sinh mệnh cho ông chồng của mình, mặt khác tìm mọi cách hãm hại những đối thủ chính trị khác. Vật tư hậu cần và phí quân sự cứ khát lần mãi, Hayreddin xoa xoa trán, tính cách làm sao lấy ít thắng nhiều trong hoàn cảnh như vậy.

Chính trị rất vô vị, Nick đã ngủ say từ lâu, nàng lật người, chân tự tiện gác lên đùi Hayreddin, bên miệng còn dính chút nước bọt.

“Ăn được ngủ được”. Hàng mày đang nhú lại của Hayreddin thả lỏng, hăn khe khẽ bật cười, nắm lấy cái chân không ngoan nhét trở lại trong chăn dếm thật kỹ. Chỉ mới hai ba năm trước thôi, nàng vẫn luôn duy trì sự đề phòng lúc ngủ, chỉ cần có người lại gần là lập tức tỉnh dậy ngay, nhưng hiện giờ, nàng lại có thể hoàn toàn yên tâm khi ngủ bên cạnh hăn. Dưới ánh nến màu vàng ấm áp đang chiếu sáng, khuôn mặt của người đàn ông lộ ra vẻ vui mừng gần đây hiếm thấy.

“Nghe theo sự thao túng của người đàn bà đó là si nhục nhân cách của tôi. Ngài viết được ra câu từ đầy cảm phẫn như vậy, nhưng có nhìn thế nào cũng thấy ngài đang rất hưởng thụ sự thao túng đó”. Victor giả vờ giả vệt ngâm nga bản công văn của Hayreddin, thể hiện sự buồn nôn với cảnh tượng trước mắt.

Hayreddin mỉm cười lắc đầu, không định trả lời lại vấn đề khó giải quyết này.

Victor nghĩ một lúc, đẩy bản công văn sang một bên, mở một chủ đề mới: “Đầu xuân sang năm, tôi sẽ phẫu thuật lấy tấm thép cố định trên người con nhỏ chết tiệt kia ra. Xương cốt đã quen được bảo vệ bên ngoài nên sau khi lấy tấm thép ra, trong khoảng hai năm sẽ khá yếu, không thể chịu được vận động kịch liệt đâu”.

“Cần một khoảng thời gian dài để tĩnh dưỡng, tôi hiểu rồi”. Hayreddin gật gật đầu.

“Còn một chuyện khác nữa... Nick đã sắp mười chín tuổi rồi, nhưng kể từ khi quay trở lại chiến trường, kinh nguyệt của cô ấy không đều đặn nữa, thế không tốt đâu. Lý do khiến kinh nguyệt không đều có rất nhiều, trường hợp của cô ấy là do luyện tập quá độ và tỉ lệ chất béo quá thấp gây ra. Hậu quả trực tiếp của việc này là cô ấy sẽ rất khó thụ thai”.

Hayreddin im lặng.

Victor tháo kính xuống lau lau, rồi lại đeo lên, tiếp tục nói bằng giọng bình tĩnh lý trí: “Tôi biết ngài rất coi trọng gia đình, thích trẻ con, lúc tôi làm phẫu thuật cắt bao quy đầu cho đứa con trai sơ sinh của Ishak, ngài đã ôm đứa bé đó không muốn buông. Nhưng nếu muốn Nick trở thành mẹ của những đứa con ngài, cô ấy cần phải được đối xử như với một người phụ nữ, chí ít, không thể tiếp tục tập luyện với cường độ cao và ra chiến trường nữa. Nếu ngài muốn đồng thời cả gia đình và sự nghiệp, ngài nhất định phải trả giá. Đương nhiên, tôi không có ý bảo Nick hoàn toàn buông bỏ công lao sự nghiệp Hải Yêu, nhưng cuộc phẫu thuật sang năm sẽ là cơ hội tốt để nghỉ ngơi”.

Đêm đã khuya, Victor đứng dậy khoác áo choàng, trước khi rời đi để lại một câu cuối cùng: “Ngài phải đưa ra quyết định đi”.

Dưới sự khởi xướng của giáo hoàng La Mã, hầu như tất cả những quốc gia Kito giáo có đường bờ biển Địa Trung Hải ở châu Âu đồng thời tuyên bố gia nhập Liên minh Thần thánh. Lãnh thổ Giáo hoàng, cộng hòa Vince, đế quốc La Mã thần thánh, Tây Ban Nha cùng Hiệp sĩ Cứu tế^[1] cùng nhau thành lập hạm đội có quy mô lớn nhất Địa Trung Hải từ trước đến nay. Hạm đội có tổng cộng hai trăm chiến hạm cỡ lớn, một trăm chiến thuyền vận chuyển vật tư, năm vạn binh sĩ tinh nhuệ tham gia cuộc chiến, binh lực nhiều gấp hai lần hải quân đế chế Ottoman.

[1] Hiệp sĩ Cứu tế khởi đầu là bệnh viện Amalfi được thành lập ở Jerusalem vào năm 1080 nhằm chăm sóc những người hành hương nghèo và bệnh tật đến Đất Thánh. Sau cuộc chinh phục Jeruxalem vào năm 1099 trong cuộc Thập tự chinh thứ nhất, nó được cho phép trở thành một giáo/quân đoàn, và được giao nhiệm vụ chăm sóc và bảo vệ Đất Thánh.

Trận đại chiến như lửa đã bén tới lông mày, ngoại trừ một số ít người, không ai biết Hayreddin đã gửi thư nghị hòa tới Tây Ban Nha. Andrea vô cùng cẩn trọng với điều kiện hãn đưa ra, hai bên liên tục can thiệp vào thời gian trao trả Tunisia, mãi cho đến trước trận chiến vẫn chưa thương lượng ổn thỏa, đành phải tiếp tục duy trì tiếp xúc.

Hayreddin đang trực tiếp nắm giữ trong tay hầu hết hải quân của đế quốc Ottoman, mà đội quân trực thuộc hải tặc trung thành với hãn nhất định sẽ lao vào nước sôi lửa bỏng vì hãn. Chỉ cần Hayreddin dẫn quân đội tới nương nhờ, Tây Ban Nha không chỉ kiểm soát được toàn bộ Địa Trung Hải, mà thậm chí còn có cơ hội rất lớn nắm gọn quyền bá chủ khổng lồ chế toàn bộ vùng biển trên thế giới. Charles đã từng bị lừa một lần, nhưng sự căm dỗ quá lớn này vẫn khiến hãn không thể quyết từ chối được.

Lãnh thổ Giáo hoàng hy vọng có được vị trí thống trị tôn giáo, nhu cầu cấp thiết của Venice là cướp lại tuyến đường thương mại mà đế quốc Ottoman đã chiếm đóng, còn Tây Ban Nha lại âm thầm trông chờ đối thủ sẽ mang theo một lượng lớn tàu chiến tới đầu hàng. Liên minh Thần thánh hào khẩu hiệu thánh chiến ‘cứu vớt một thế giới Kitô giáo’ xông lên chiến trường, thoạt nhìn thì thấy đoàn kết chặt chẽ, nhưng lợi ích nội bộ thì lại không nhất trí.

Tháng Một, Hy Lạp, biển Preveza.

Những chiến hạm cỡ lớn nhiều không đếm xuể tập trung đông nghịt trên mặt biển, hai bên giao chiến cách nhau một mặt biển rộng lớn. Chiến hạm của Liên minh Thần thánh chia làm ba cánh, phân biệt bằng lá cờ vương miện chìa khóa của Lãnh thổ Giáo hoàng, cờ sư tử màu vàng kim của nước cộng hòa Venice và lá cờ ba sọc vàng đỏ của Tây Ban Nha. Các Hiệp sĩ Cứu tế được phân rải rác vào những mũi tấn công khác, phụ trách việc cứu hộ trị thương.

Tay Andrea Doria nắm chặt bức thư cuối cùng của Hayreddin vừa mới được lấy xuống từ chân con chim bồ câu đưa thư, nội dung vẫn là thương thảo điều kiện. Lần này, Hayreddin đã chịu lùi một bước nhỏ, đồng ý nhường lại quyền thống trị eo biển Gibraltar cho Tây Ban Nha, chỉ cần cho phép hãn cướp bóc ở đây là được. Andrea đứng ở trên mũi thuyền nhìn về phía đối diện, đội hình của hải quân Ottoman không mấy may rối loạn. Vị nguyên soái Tây Ban Nha không khỏi thầm cảm khái, điều kiện đầu hàng đã thảo luận tỉ mỉ đến mức này rồi mà Hayreddin vẫn có thể không hoang mang không sợ hãi, bình tĩnh duy trì đại cục, tâm lý quả thực vững vàng khác hẳn người thường.

“Nguyên soái, đối phương bắt đầu tấn công rồi, chúng ta nghênh chiến chứ?” Tiếng pháo đã vang lên rồi nhưng thống lĩnh vẫn chần chừ chưa lên tiếng, phó đại tướng sốt ruột mở miệng hỏi.

Andrea do dự một lúc, đưa ra một quyết định khiến hãn hối hận đến tận cuối cuộc đời: “Không, chúng ta sẽ theo sau Venice, để bọn họ làm tiên phong”.

Người của hậu thế mỗi lần nhắc đến trận đại hải chiến đã đi vào sử sách này, nhớ tới chi tiết đó, đều cảm khái mưu kế đáng kinh ngạc lấy ít thắng nhiều của Hayreddin. Đầu tiên, hãn dùng việc đầu hàng làm miếng mồi thử gạt người Tây Ban Nha, khiến bọn họ khoanh tay đứng nhìn; tiếp đó lại dùng gián điệp xúi giục các tướng lĩnh hải quân của lãnh thổ Giáo hoàng và Venice, ngăn chặn chiến thuật phối hợp của hai bên.

Hayreddin đã nhìn thấu triệt sự băng lòng ngoài mặt của Liên minh Thần thánh, lấy đây làm điểm xuất phát để xuống tay với ba mũi tấn công. Sau khi cuộc chiến bắt đầu, quả nhiên chỉ có hải quân của Venice là xông lên trước nhất, Hayreddin chỉ huy mé cánh cách ly hải quân của Lãnh thổ Giáo hoàng, đồng thời tấn công với tốc độ nhanh mạnh không gì bì kịp đánh Venice thua tan tác, sau đó quay mũi thuyền, cùng với mé cánh bao vây hải quân của lãnh thổ Giáo hoàng.

Khi quân Tây Ban Nha nhận ra được tình hình thì đã quá muộn, có xông lên chi viện cũng không thể nào xoay chuyển đại cục được nữa. Lãnh thổ Giáo hoàng thấy vậy liền rút lui, hải quân Venice cô lập bị tiêu diệt hoàn toàn, Hayreddin thừa thắng xông lên, bắt giữ hơn hai mươi chiến hạm của quân Tây Ban Nha.

Trong trận chiến này, Liên minh Thần thánh đại bại, thuyền chiến và binh sĩ tổn thất quá nửa. Cộng hòa Venice bị buộc phải đầu hàng, chấp nhận bồi thường hàng năm ba mươi vạn đồng vàng, đồng thời cắt nhượng lại lãnh thổ cho Hy Lạp, một đế quốc thương nghiệp đương thời từ đó về sau không thể gượng dậy được nữa.

Trận đại hải chiến Preveza đã đặt nền móng vững chắc cho vị thế bá chủ của đế quốc Ottoman trên toàn bộ Đông Tây Địa Trung Hải, thậm chí ba mươi năm sau, châu Âu vẫn không có bất kỳ quốc gia nào dám khiêu chiến với hải quân sultan. Một thời đại mới bắt đầu, cũng có nghĩa là một thời đại cũ đã kết thúc.

Hayreddin giành chiến thắng, hẳn đã hoàn thành lời thề bắt tất cả những kẻ cường quyền năm đó phải quỳ xuống trước mặt mình xin tha. Những con thuyền Tây Ban Nha đã chìm xuống đáy biển, cuối cùng linh hồn nhỏ bé của Cecilia lang thang trên biển đã có thể được yên nghỉ rồi.

Nhưng lời xưa thật chẳng sai: Trời xanh rất công bằng, có thu hoạch đồng nghĩa có hy sinh. Trong trận chiến Preveza, đánh Venice thua tan tác, Hayreddin đã mất đi người thân cuối cùng còn lại trên thế gian này – Ishak Râu Đỏ.

Lúc dẫn kỵ binh trên bờ đuổi theo kẻ địch, Ishak đã trúng mai phục, huyết chiến đến kiệt sức mà chết, trên di thể có đến hơn hai mươi vết thương do dao đâm và súng bắn. Theo lời tường thuật của kẻ may mắn còn sống sót, vốn dĩ Ishak có cơ hội xông ra khỏi vòng vây, nhưng lại không nỡ vứt bỏ những người anh em đã đi theo mình nhiều năm, cuối cùng quyết định cùng bọn họ đồng sinh cộng tử.

Ishak đã hành động như một bậc anh hùng thanh sạch cao thượng, nhưng cách nơi Ishak chết chưa đầy hai kilomet, rõ ràng có một đội quân bản địa của Ottoman do những nhà quý tộc lãnh đạo, bọn họ đã phớt lờ tín hiệu xin cứu viện của Râu Đỏ, trơ mắt nhìn kỵ binh của Ishak bị kẻ địch bao vây tàn sát.

Mâu thuẫn giữa quân đội mới và quý tộc cũ gia tăng đến tận chiến trường, Ishak lại trở thành một vật hy sinh chính trị nữa của Roxelana.

Chương 32: Vụ thảm sát ở nhà thờ Hồi giáo

Tiếng chuông tang lễ vang vọng trên khắp bầu trời Istanbul, trên ngọn tháp cao vang vọng tiếng hát buồn thương mà trang trọng. Tiếng chuông không chỉ cất lên vì những tướng sĩ đã qua đời trong trận hải chiến ở Preveza, mà còn để ai đó cho sự ngã xuống của một bậc đế vương.

Suleiman, người chiến binh vĩ đại đã dẫn dắt đế quốc Ottoman bước vào thời đại hưng thịnh, suốt cuộc đời ba mươi lần đích thân xuất chinh, cuối cùng lại tạ thế vì buồn phiền và những vết thương cũ. Nhà thờ Baki nổi tiếng – một người bạn của sultan đã viết một bài thơ bày tỏ nỗi bi thương của chính mình và người dân Ottoman:

“Trời đã sáng rồi. Lẽ nào vị vua của tôi sẽ không bao giờ tỉnh dậy từ giấc ngủ sau được nữa?

Ngài sẽ không bao giờ sai bước khỏi lều trướng tựa như ánh sáng rực rỡ trên bầu trời nữa sao?

Chúng ta đã nhìn chăm chăm vào con đường đó rất lâu rồi, nhưng vẫn hoàn toàn không có tin tức.

Từ mảnh đất ấy, từ sự chỉ huy trước trận đấu của bộ hạ.

Khuôn mặt ngài ấy xám trắng, cánh môi khô héo, nằm ở nơi kia.

Như đóa hoa hồng được dòng nước ngọt ngào nuôi lớn giờ đã tàn phai...

Xin ngợi ca tấm lòng Thánh Allah, vì người đã phù hộ cho ngài dù ở bất cứ thế giới nào.

Trước cái chết vinh quang tỏa sáng của ngài viết dòng chữ ‘kẻ tử vì đạo’ và ‘Ghazi’”.

Vô số người dân trong thành tụ tập lại ở bên ngoài nhà thờ Hồi giáo Ayasofya, muốn dâng những đóa hoa tươi cho vị vua từ bi lại dũng cảm, nhưng chỉ có một số bộ phận rất nhỏ được vinh dự đi viếng di thể.

Mọi người xếp hàng chấp nhận sự kiểm tra trước khi vào nhà thờ, Nick quay đầu liếc nhìn Hayreddin. Hắn mặc một chiếc áo choàng trắng mộc mạc, râu đã được cạo sạch sẽ, nhưng mắt lại giăng đầy tơ máu, trũng sâu cả lại. Nàng đã ngồi bên cạnh hắn cả một đêm, đến lúc trời sáng mới thay quần áo rửa mặt sạch sẽ, tới tham dự lễ tang.

Hắn không hề mở miệng lên tiếng, chỉ như một con sóng đen lặng lẽ chảy về phía biển lớn tĩnh mịch.

Nick hiểu rất rõ, nỗi đau khổ của thuyền trưởng không phải bắt nguồn từ sự qua đời của Suleiman, mà nguyên nhân là ở người anh trai đã mất của hắn. Người thân cuối cùng trên thế gian này đã chết bởi một âm mưu độc ác, hắn dùng tất cả lý trí để mới không báo thù điên loạn. Ishak có bốn người vợ, mười sáu người con, bảy đứa cháu, những người phụ nữ mất đi trụ cột trong nhà đang rất cần sự chăm sóc của Hayreddin.

Đoàn người mãi không kết thúc, Nick phát hiện trước mặt bọn họ có một người đàn ông tóc vàng rất cao trông vô cùng quen mắt, hắn không cười ngửa, nhưng tư thái khi đi đường và khi ở trên lưng ngựa đều thẳng thắn đầy kiêu ngạo.

“Almaang!” Có lẽ việc chờ đợi quá mệt mỏi, Nick lớn tiếng gọi hắn, thủ lĩnh cấm vệ quân quay đầu lại nhìn, thấy là bọn họ, liền thoáng gật đầu chào Hayreddin rồi lại im lặng quay đi. Khuôn mặt của Kỵ Sĩ Vàng gầy đi nhiều, toát lên vẻ sắc bén mà nặng nề u uất. Ở vào giai đoạn khó khăn khi Roxelana một mình nắm giữ đại cục, hắn phải chịu một áp lực cực lớn để tiếp tục chấp hành nhiệm vụ bảo vệ đế đô.

Mái vòm cực lớn của nhà thờ Hồi giáo Ayasofya đang càng lúc càng gần, tòa kiến trúc từ thời Byzantium này từng là tòa giáo đường Kitô lớn nhất trên thế giới, sự thay đổi tôn giáo hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới vẻ tráng lệ của nó, đối mặt với sự sống và cái chết, tén ngưỡng trăm sông đều đổ về một biển.

Di chuyển đến vị trí đầu tiên của hàng người, Nick mới hiểu vì sao lại phải đợi lâu như vậy. Tám cấm vệ quân mặc đồng phục đứng ở hai bên tiến hành kiểm tra cơ thể hết sức nghiêm ngặt đối với những người vào nhà thờ, ngay cả những thanh đao nhỏ trang trí cũng bắt buộc phải tháo xuống để ở ngoài.

“Không cho mang vũ khí vào trong à?” Nick cắn móng tay có chút lo lắng, trong tình cảnh hỗn loạn thế này, lưỡi hái không ở bên mình khiến nàng không có cảm giác an toàn.

Almaang đi tới trước mặt rồi đứng lại, cố ý đợi người ở trước cửa một lúc.

“Đây là truyền thống, xin cứ yên tâm, đều là người của tôi”. Hãn thấp giọng giải thích với Hayreddin.

Nick nhìn thuyền trưởng, Hayreddin gật gật đầu, giao thanh đao Damascus ở thắt lưng ra, một cấm vệ quân tiến hành lục soát người hãn. Nick cũng tháo lưỡi hái xuống, khi đối phương định thò tay kiểm tra, Hayreddin lại không chút khách khí đẩy ra.

“Tránh ra, không được chạm vào cơ thể người phụ nữ của ta!”.

Hàng đầu của đoàn người xảy ra một cuộc xô xao nho nhỏ, đạo Hồi rất chú ý đến chuyện động chạm nam nữ, cho dù lấy danh nghĩa khám người, việc một người đàn ông lạ chạm vào cơ thể phụ nữ cũng là sự mạo phạm nghiêm trọng. Hôm nay, những người đủ tư cách đến tham dự tang lễ đều là đàn ông, trường hợp này chưa từng xuất hiện, dưới sự giảng hòa của Almaang, Nick chỉ giao ra cây lưỡi hái, không cần phải khám người cũng được vào trong.

Những ngọn tháp cao đã đem đến cho nhà thờ Hồi giáo vốn là một giáo đường này sự đặc sắc của đạo Hồi, bức tường gạch men kể về câu chuyện của Chúa Kitô được trát bằng vữa, trên cổng vòm lại chạm khắc những hốc lõm hướng về phía Thánh địa Mecca. Những người quan tâm cẩn thận quan sát còn có thể phát hiện ra, trên bức tường trong tòa kiến trúc đã từng có không ít đồ trang trí và bích họa.

Hương trầm trong giáo đường rất nồng, dưới mái vòm hình tròn, quan tài được chạm khắc đầy những bông hoa tulip vàng đại diện cho danh dự và sự vĩnh hằng. Một người sinh tiền sở hữu lãnh thổ rộng lớn bao nhiêu, sau khi chết, thứ có chiếm giữ được cũng chỉ còn là một nơi nhỏ nhoi như vậy mà thôi.

Sau khi bày tỏ lòng kính trọng với di thể xong, mọi người liền rời khỏi đại sảnh. Không biết là vô tâm hay cố ý, Hayreddin, Nick và Almaang lại đi cùng nhau. Trên dãy hành lang rộng rãi thẳng

tắp, Hayreddin khẽ mấp máy môi. Thì thầm cực nhỏ với hai người còn lại: “Thời gian bệ hạ băng hà không ổn”.

Thân thể Almaang khẽ run lên, cố gắng duy trì tốc độ của bước chân: “Có gì không ổn?”.

“Thông báo là ngày hôm trước, nhưng từ mùi hương, có thể đoán rằng ít nhất bệ hạ cũng phải tạ thế được hơn mười ngày rồi”.

Nick thầm nhủ chẳng trách hương liệu sử dụng trong tang lễ lại nhiều như vậy, hóa ra là để che giấu mùi xác thối, đáng tiếc, thủ đoạn vặt vãnh thế này sao có thể lừa được khứu giác nhạy cảm của thuyền trưởng.

“Bà ta nhất định có âm mưu khác”. Sắc mặt Almaang cũng trở nên nặng nề u uất hơn: “Giấu tin người chết không báo nhất định là để chuẩn bị xong xuôi rồi mới bố cáo toàn thiên hạ”.

Hayreddin không nói gì thêm, khuôn mặt không chút cảm xúc, nhưng kẻ nào lặn lội trên biển cũng đều hiểu, cho dù là mặt biển bình lặng nhất, phía dưới cũng luôn ẩn chứa những mạch nước ngầm trào dâng.

Theo truyền thống, sau khi cáo biệt di thể xong phải xin Thánh Allah cầu phúc cho người đã chết. Ba người được dẫn vào bên trong một gian nhà thờ rộng rãi, sau lưng lại có thêm mười mấy người Hồi giáo mặc áo choàng trắng lục tục đi vào, quỳ trên tấm thảm xung quanh bọn họ. Căn phòng lớn có thể chứa được hơn một trăm người toát lên sự cô đơn trống trải.

“Thánh Allah! Xin được tán thưởng sự thanh khiết của người, tán thưởng sự siêu việt của người, tôn danh của người là điềm may mắn, tôn nghiêm cao thượng của người, vĩ đại của người, chỉ có người là bị thánh xứng đáng nhận được sự sùng bái”. Giọng nói rất lớn của người dẫn đoàn người vào lễ bái vang vọng khắp giáo đường, nghiêm trang mà long trọng.

Almaang là một tín đồ Hồi giáo thành kính, hẩn hằm chặt hai mắt, chìm sâu vào bầu không khí tôn giáo. Hayreddin là người vô thần nhưng lại có tư thế và từ ngữ rất chuẩn mực, chỉ có Nick là do dự, hé mắt liếc nhìn hết bên này đến bên kia.

Ba mươi ba lần ngợi khen sự thánh khiết của Thánh Allah, ba mươi ba lần rún tụng vạn vật đều trở về với Thánh Allah, ba mươi ba lần Thánh Allah là vĩ đại nhất, câu cuối cùng “bàn tay người nắm giữ sinh tử, ngài có thể có được mọi thứ” được niệm lên cũng là lúc như thể có một ám hiệu nào đó đã quy định từ trước được nhắc đến, một chuyện vốn không thể xảy ra nhất đã nổ ra trong nhà thờ.

Mười mấy người lạ mặt quỳ xung quanh cầu nguyện đột nhiên gây náo loạn, rút dao găm từ bên dưới áo choàng ra, lao về phía Almaang và Hayreddin.

Vụ ám sát Caesar^[1] lại được tái hiện, Almaang đang nhắm chặt hai mắt thoáng cái đã bị đâm hơn chục nhát, hấn hét to, nhưng không kịp phản ứng đã gục xuống đất. Dưới sườn của Hayreddin cũng bị trúng một dao, hấn nắm chặt con dao găm cắm vào người mình, dùng cánh tay trái đỡ ba con dao khác.

[1] Vụ ám sát Julius Caesar là kết quả một âm mưu của nhiều vị nguyên lão tự xưng là Người giải thoát (Liberatores). Chủ mưu của vụ ám sát là Gaius Cassius Longinus và Marcus Junius, Julius Caesar bị họ đâm chết tại một vị trí liền kề Nhà hát Pompey vào ngày Ides tháng 3 (tức 15 tháng 3) năm 44 TCN. Caesar chết vì bị đâm 23 nhát.

Cuộc ám sát diễn ra bất ngờ không kịp đề phòng, hai người đàn ông võ nghệ siêu quần đổ máu ngay tại chỗ.

Nick sợ ngây người nhìn cảnh tượng đó, nhưng năng lực phản ứng suốt nhiều năm rèn luyện đã khiến nàng nhanh chóng nhảy lên, rút con dao trong giày ra lao tới tên ám sát.

“Thuyền trưởng! Thuyền trưởng!” Nàng hét gọi tên hấn trong cơn hoang mang sợ hãi, nhưng lại không thể phân tâm chạy qua đó được, liếc thấy một nửa người hấn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Nick cảm thấy linh hồn như thoát khỏi cơ thể.

Giết! Giết! Giết!!! Hải Yêu đỏ ngầu hai mắt, thực sự hóa thân thành Tu La địa ngục, mỗi nhát đao đều chứa đầy sự thù hận mãnh liệt nhất thế gian. Một luồng sáng bạc lướt qua, máu tươi phun ra, tiếng la hét rên rĩ vang lên, nàng đã giết được bốn, năm tên trong một khoảng thời gian cực ngắn, quay đầu nhìn lại, Hayreddin trọng thương vẫn đang kiên cường chiến đấu. Vũ khí đã bị thu, tay hấn không tắc sắt chỉ có thể dựa vào sức tấn công cực lớn. Mái tóc đỏ xù lên như ngọn lửa đang bùng

cháy, người đàn ông giống như chiến binh Berserker^[1] trong thần thoại, một cú đâm cũng đủ khiến kẻ địch bỏ mạng.

[1] Berserker bắt nguồn từ những chiến binh hung tợn Viking được biết đến với khả năng chiến đấu trong cơn thịnh nộ xuất thần không thể kiểm soát, và được cho là có sức mạnh siêu cường. Để làm tăng sự tàn bạo và để làm kẻ địch khiếp sợ, họ thường để râu và khoác lên mình tấm da thú khi chiến đấu, từ đó họ được đặt tên là Berserker, nghĩa là “áo khoác gấu” theo ngôn ngữ Na Uy cổ.

“Phản bội! Phản bội!” Almaang gầm lên tiếng hét phẫn nộ trước khi chết, nước mắt tuyệt vọng rơi lã chã xuống theo gò má. Những người tiến hành lục soát đều là cấm vệ quân dưới quyền của hắn, sao lại có thể thả cho nhiều tên ám sát giấu đao đi vào trong như vậy? Roxelana, kẻ thủ đoạn tàn độc nhất đã mua chuộc cấp dưới của hắn, dùng máu tươi vấy bẩn tang lễ của sultan, vấy bẩn nhà thờ của Thánh Allah thần thánh.

“Thối còi!” Hayreddin dùng hết sức đâm vỡ sọ của một kẻ địch, dùng cả người chặn lại toàn bộ các đòn tấn công, để Nick được rảnh tay.

Nàng vội lấy chiếc còi bạc dùng trong những trường hợp khẩn cấp ra sức thổi, âm thanh sắc nhọn xuyên thẳng trời cao, phá vỡ tiếng hát trang nghiêm trên ngọn tháp, vệ binh trực thuộc của Hayreddin nhận được tín hiệu lập tức quét sạch mọi chướng ngại xông thẳng vào trong nhà thờ, cảnh tượng kinh hoàng trong giáo đường khiến bọn họ kinh hãi.

Bốn bức tường toàn máu tươi, thuyền trưởng và đội trưởng toàn thân đầm máu, trên thảm rải rác thi thể của đám người ám sát. Thấy viện binh đã chạy tới, Hayreddin lão đảo, cuối cùng cũng không chống cự được nữa, thân thể cao lớn ngã rầm xuống đất. Vệ binh xử lý nốt những tên ám sát còn lại, để đề phòng tiếp sau đó có thể có phục kích, bọn họ nhanh chóng làm một cái cáng đơn giản từ tấm thảm, khiến Hayreddin chuẩn bị rút lui.

Nick liếc mắt lần cuối nhìn Almaang đang nằm trong một vũng máu, đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo đã thất thần, hắn chết không nhắm mắt, vẫn nhìn trừng trừng lên trần nhà thờ.

Vĩnh biệt Kỵ Sĩ Vàng.

Nàng không quay đầu lại nữa, đi theo Hayreddin rời khỏi nhà thờ nhuộm đầy âm mưu và máu tanh.

Lúc Victor chạy tới được dinh thự, tình hình đã trở nên nghiêm trọng hơn dự đoán của anh ta rất nhiều.

Sư Tử Đỏ, người đàn ông ngoan cường nhất, mạnh mẽ nhất anh ta từng thấy trong đời vậy mà đang bị trọng thương, lạng lẽ nằm trên cáng, chỉ có máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Nick quỳ xuống bên cạnh hắn, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Nàng không dám chạm vào cơ thể của Hayreddin, chỉ có cánh môi run rẩy liên tục lẩm bẫm một mình: “Sao có thể thế được, nhất định là tôi đang mơ rồi, thuyền trưởng là người mạnh mẽ nhất, sao ngài ấy có thể bị thương được...”.

Victor cắt chiếc áo ngoài ướt đẫm máu của Hayreddin ra, hai cánh tay hắn phủ kín những vết thương do tự vệ cũng như do vũ khí sắc bén đâm thủng. Miệng vết thương nghiêm trọng nhất nằm ở sườn bên phải, có lẽ nội tạng cũng bị tổn thương.

“Ngài ấy sẽ chết ư? Ngài ấy sẽ chết ư?” Nick nhìn chăm chăm anh chàng bác sĩ, chỉ mong sẽ thấy được một tia hy vọng từ lời hắn.

Victor không trả lời, lấy từ trong hòm thuốc ra một bình nha phiến nồng độ cao đổ vào miệng Hayreddin.

Dần dần, đôi mắt màu xanh lam thăm thẳm của hắn mở ra, đồng tử điều chỉnh tiêu cự một cách khó khăn, nhìn về phía Nick.

“... Vẫn may... dẫn em theo... em là... thanh đao... sắc bén nhất của tôi...”. Giọng nói của hắn đã trở nên thô sạn, mỗi lần hắn nói một câu, vết thương dưới sườn phải lại trào máu.

“Không, không... là tôi quá vô dụng... không có cách nào giết hết sạch bọn chúng ngay lúc đó...”. Nước mắt Nick tràn ra như đê vỡ, giọt này nối tiếp giọt khác rơi xuống thân trần của Hayreddin.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên một nụ cười khẽ, từ từ nâng cánh tay lên, khe khẽ vuốt ve gò má nàng. Vì nắm chặt lưỡi dao của kẻ địch, miệng vết thương trên bàn tay hắn sâu đến nỗi nhìn thấy cả xương, máu hòa với nước mắt, nhuộm đỏ rực cả khuôn mặt nàng.

“...Lúc tôi mới gặp em, em không biết khóc... cũng không biết cười... lúc ngủ... chỉ một tiếng động nhỏ... cũng khiến em tỉnh giấc... giờ... em học được hết rồi...”.

“Tôi học được hết rồi, là ngài dạy tôi mà...”. Nick ghen ngào nắm lấy tay hắn, cầu xin độ ấm này có thể mãi mãi ở lại trên mặt nàng.

Là hắn dạy nàng khóc dạy nàng cười, cho nàng những giấc ngủ say không còn giật mình tỉnh dậy, là hắn rửa sạch bào mòn những lời nguyện rửa của nàng, cho nàng sức mạnh để báo thù, mang đến cho nàng những trải nghiệm sống tuyệt vời.

Lòng ngực của hắn rộng như biển lớn, ấm áp như vàng thái dương, tất cả mọi thứ của nàng đều do người đàn ông không thể thay thế suốt cuộc đời này đem đến!

Trước con mắt của bao nhiêu người, cuối cùng, Nick cũng bật ra những âm thanh bi thương, khiến người nghe cũng không cầm lòng.

“Thuyền trưởng! Thuyền trưởng! Không có ngài, tôi biết làm sao đây!”.

Victor thờ dãi, lấy rượu và kẹp cầm máu trong hòm thuốc ra: “Được rồi, xin tránh ra nào. Tôi còn chưa kịp viết giấy thông báo bệnh tình nguy kịch thì các người đã nói xong di ngôn, định để mặt mũi của bác sĩ này vào đâu hả?”.

Hayreddin lại cười, khuôn mặt dính đầy máu lại lộ ra biểu cảm đùa cợt lúc thường ngày, hắn hớn hển nói: “... Khụ... Cơ hội hiếm có... không nói nhiều thêm hai ba câu... lãng phí...”.

“Cơ hoành rách rồi, khổ cho ngài vẫn còn có thể dài dòng được như thế”. Victor trợn mắt khinh thường, bắt lực đẩy Nick sang một bên: “Cô còn đóng đinh ở đây làm gì, định chảy hết cả nước mắt nước mũi ra đây chắc?”.

Nick nắm lấy tay Hayreddin do dự không muốn buông ra, hần nhìn nàng, nói bằng giọng yếu ớt nhưng kiên định: “Trước... trước khi tôi tỉnh lại... không được rời đi...”.

Nick vốn định lao đi báo thù, nghe được mệnh lệnh, đành vừa khóc lóc vừa sụt sùi gật đầu đồng ý.

Cuộc phẫu thuật kéo dài hơn hai giờ đồng hồ. Victor mở ngực Hayreddin chữa một chiếc xương sườn, đẩy nội tạng bị lệch vị trí về lại khoang bụng, chữa cơ hoành, lại tổn rất nhiều công sức để tiến hành khâu những vết thương ngoài da lại. Người bình thường bị đâm và mất máu nhiều như thế đã sớm nguy hiểm tính mạng, may mà Hayreddin với cơ bắp vạm vỡ, tinh lực dư thừa, lại kịp thời tóm được con dao găm đâm vào cơ thể nên mới không trúng một vết thương chí mạng.

Huống hồ, cho dù có rơi vào tuyệt cảnh tay không tấc sắt kẻ thù bao vây, bên người hần vẫn luôn có một thanh đao sắc bén nhất thế giới bảo vệ.

Kế hoạch của Roxelana sắp thành lại bại.

Cái chết đột ngột của Suleiman khiến bà ta mất đi chỗ dựa lớn nhất, nếu bà ta đã xuống tay với Ishak rồi, Hayreddin hần sẽ không bao giờ buông tha. Để ngăn được cơn sóng dữ, Roxelana đã nghĩ ra một độc kế. Bà ta mua chuộc một trong những trợ thủ của Almaang, khiến cấm vệ quân bỏ qua không khám người nhóm sát thủ, chỉ cần ám sát thành công, bà ta sẽ loại trừ được hai kẻ thù chính trị mạnh nhất bằng một đòn duy nhất.

Không ngờ sự tồn tại của Nick đã phá hỏng kế hoạch tưởng như không chút sơ hở của Roxelana, Almaang tuy đã chết ngay tại chỗ, Hayreddin lại vẫn còn sống.

Roxelana đổ tội vụ ám sát cho một nhà quý tộc, để cho tên trợ thủ làm phản tiếp quản cấm vệ quân, chuẩn bị lấy danh nghĩa “mang đao tham dự lễ tang, ô uế nhà thờ” để bắt Hải Yêu. Đội thị vệ trực thuộc cướp biển của Hayreddin bảo vệ xung quanh dinh thự của nguyên soái, túc trực ngày đêm canh giữ cho ngài thuyền trưởng bị trọng thương, đội thuyền dàn hàng ngang trên vịnh Sừng Vàng, chỉ cần Hayreddin gặp phải bất cứ chuyện gì bất trắc, đại quân sẵn sàng nã pháo bắn thẳng vào hoàng cung.

Còn về phía Roxelana, bà ta điều động khẩn cấp quân đội của những quý tộc cũ, song phương đã lật bài ngửa, tình hình chiến sự hết sức căng thẳng.

Dưới sự cố gắng toàn lực của Victor, ngày thứ hai sau ca phẫu thuật, Hayreddin đã tỉnh lại. Hắn nằm trên giường, nén đau bày mưu tính kế, sau khi hoàn tất việc bố trí quân đội, Hayreddin cho xung quanh lui ra, chỉ giữ lại Nick, Antony và bác sĩ.

“Giết bà ta đi”. Hayreddin truyền lệnh vô cùng sáng suốt: “Trước khi chiến loạn bắt đầu, hãy trà trộn vào hoàng cung”.

Antony biết, lần này cậu ta sẽ cần phát huy nghề cũ của một tên ám sát, Nick nắm chặt con dao găm, hưng phấn đến phát run.

“Đừng dùng dao, vết thương trên thi thể sẽ khiến việc che đậy gặp nhiều phiền phức”. Hayreddin nhìn về phía anh chàng bác sĩ: “Cậu thêm chút gia vị vào đồ uống dâng lên đại phi đi”.

Victor hừ lạnh: “Tôi là bác sĩ, không phải sát thủ”.

“Thôi đi, cậu là Medici. Gia tộc Borgia thân thích của cậu có một loại thuốc độc Cantarella^[1] tổ truyền, tôi không tin gia đình cậu không sành sỏi về loại thuốc này”.

[1] Cantarella là một loại thuốc độc bí mật gia truyền của bị giáo hoàng Alexander VI có xuất thân từ gia tộc Borgia ở Tây Ban Nha.

“Tôi ghét nhất điểm này của ngài”. Victor lạnh lùng nói: “Câu nào cũng nói trắng trợn như vậy”.

Anh ta quay trở về phòng, lấy một chiếc bình thủy tinh hình tam giác ra khỏi ngăn kéo bí mật mang đến cho Hayreddin. Chiếc bình trong suốt óng ánh đựng đầy bột mịn màu xanh nhạt.

“Cantarella sẽ biến thi thể thối rữa thành màu đen, hôi thối đến mức cả thế giới đều người thấy, còn loại này mỹ quan hơn nhiều. Hòa tan vào trong nước, không màu không mùi, chỉ cần ít như một cái móng tay thôi cũng có thể khiến người ta mất đi ý thức, sốt cao không hạ, cuối cùng là qua đời tự nhiên như mắc bệnh”.

Nick vươn tay cầm lấy cái bình, Victor lại tránh đi, nghiêm túc nói: “Lúc sử dụng nhất định phải đeo găng tay, đặc biệt là con nhỏ đã không có thói quen rửa tay trước khi ăn cơm như cô lại còn thích cắn móng tay nữa. Cô nên biết câu chuyện nực cười nhất ngành y chính là về Cesare Borgia và người cha giáo hoàng bất cần chết bởi chính thứ thuốc độc gia đình nghiên cứu”.

Hayreddin phì cười, kết quả lại động đến vết thương, nụ cười trên khuôn mặt hẳn trở nên méo xệch. “Tôi đã phái người tiết lộ sự thật cái chết của Almaang với cấm vệ quân rồi, thời gian quá gấp, không cách nào xúi giục toàn bộ, nhưng có một hai đội trưởng của các tiểu phân đội đã tin rồi, bọn họ sẽ đưa các cậu vào cung an toàn”.

Chương 33: Giương buồm ra Tân thế giới

Khi ánh sáng của những vì sao đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bên trong hậu hoa viên xa hoa tráng lệ của cung điện Topkapi, một người phụ nữ lặng lẽ đứng đó, nhìn về phía xa xăm.

Bà ta đã sinh được bốn người con, nhưng dung mạo vẫn khiến người thường khó lòng đoán đúng tuổi thật: Mái tóc đen như mực, tư thế duyên dáng tao nhã như của một thiếu nữ, khuôn mặt trong sáng như vầng trăng luôn luôn mang nụ cười nhẹ nhàng vô lo vô nghĩ, chỉ có khi bật cười, mới nhìn thấy được những nếp nhăn be bé khó che giấu nơi khóe mắt. Trong chốn hậu cung này, tuổi thanh xuân và nhan sắc tuyệt trần ẩn chứa đủ mọi tai họa, người phụ nữ này được sủng ái không bởi vẻ đẹp bên ngoài, mà là bởi ma lực bẩm sinh trong tính cách: Bất kỳ ai nói chuyện với bà ta đều sẽ cảm thấy vui vẻ kỳ lạ.

Tên của bà ta là Roxelana, người phụ nữ đứng trên đỉnh cao quyền lực của đế quốc Ottoman. Suleiman từng ban cho bà ta biệt danh “Hürrem”, có nghĩa là cô gái thích cười. Trong tâm trí của ông ta, Roxelana là một thiên sứ trong sáng thông minh, mà vẻ đen tối lạnh trong đáy đôi mắt lấp lánh ý cười đó, ông lại giả như không thấy.

Roxelana định đánh một canh bạc.

Bà ta nhớ đến hai người con trai còn sống của mình, một người bất tài độc ác, một người coi rượu như mạng sống, không ai đảm nhiệm được vương vị sultan. Trong ba người con trai và một cô con gái, duy chỉ có công chúa Mihrimah là kế thừa hoàn hảo đã tâm và trí tuệ của mẫu thân. Nhưng

mia mai thay, ở Ottoman, phụ nữ chẳng có địa vị, muốn đạt được điều gì cũng chỉ có thể mượn sức của đám đàn ông. Roxelana đã dựa vào tình yêu của một người đàn ông, loại bỏ hết mọi chông gai chướng ngại trên con đường gian nan không gì bì kịp, cuối cùng trở thành một huyền thoại.

Bà ta nhìn những ngôi sao phía chân trời, lòng trào lên hình ảnh của người đàn ông duy nhất trên đời không bị bà ta khống chế, màu đỏ rực như lửa kia... bà ta dựa vào một người đàn ông mà có được hết thảy, chắc chắn sẽ không bao giờ chịu mất đi hết thảy vì một người đàn ông khác.

Trời càng lúc càng khuya, Roxelana ra khỏi hoa viên, đi tới hành lang gấp khúc được chế tác bằng đá cẩm thạch trắng, thị nữ đã đặt một cốc nước lựu ép lên chiếc bàn nhỏ, thứ nước màu đỏ này có thể khiến cho hai gò má của bà ta giữ được vẻ ửng hồng như những đóa hồng. Roxelana sẽ không lùi bước, người dễ dàng nhận thua như vậy sao có thể đi được tới đây, thế lực hai bên cân bằng, ai bại dưới tay ai vẫn còn chưa rõ.

Bà ta tràn đầy tự tin bưng chiếc cốc thủy tinh rực rỡ tuyệt đẹp lên, chậm rãi uống cạn.

Đột nhiên, cơn đau nhói như một ngọn lửa hừng hực cháy bốc lên từ dưới dạ dày, nhanh chóng lan đến ngực, rồi bò lên chiếc cổ thon dài của bà ta. Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ nát, Roxelana gắng gượng chống đỡ cơ thể, một tay tóm chặt ngực áo, cố gắng hét gọi người hầu và thị vệ. Nhưng cơn đau đã khiến cổ họng bà ta tê cứng, cánh môi mấp máy mấy lần cũng không thể phát ra được âm thanh.

Bà ta ngã sấp xuống, thân thể co quắp trên sàn đá cẩm thạch không vương bụi, không ngừng co giật như một con sâu bướm sắp chết.

Đúng vào lúc ấy, ở góc hành lang gấp khúc tối tăm, một thị nữ nhỏ bé từ từ bước ra, Roxelana dù không nhìn rõ tướng mạo của người kia nhưng vẫn vươn tay. Nàng thị nữ ấy lại chỉ đứng đó cúi đầu quan sát, như thể đang xem một màn kịch hay trong nhà hát.

“Chúc bà được lên thiên đường”. Nàng khẽ khàng nói, niềm vui sướng tràn đầy trong câu chữ: “Tôi không muốn chết rồi xuống đó lại nhìn thấy bà”.

Nỗi sợ hãi thoát ra từ nơi sâu thẳm nhất linh hồn lấp đầy cả cơ thể, ánh mắt của Roxelana cứ dần dần bị bóng tối tuyệt vọng phủ kín.

Nick lại kiên nhẫn chờ thêm một lúc, thấy bà ta không động đậy nữa, mới ngồi xổm xuống kiểm tra hơi thở. Quả nhiên hiệu quả của thứ thuốc này giống hệt với những gì Victor đã nói, bà ta vẫn còn sống, nhưng làn da nóng rẫy như thể sốt rất cao.

“Tạm biệt”.

Nick chào vị đại phi đang nằm trên đất, sau đó quay lại sườn hành lang gấp khúc khác, cùng hội ngộ với Antony đang trông chừng, hai người nhanh chóng rời khỏi cung điện nặng nề đầy tử khí.

Cục diện lại một lần nữa trở nên phức tạp.

Roxelana, góa phụ của sultan đột nhiên bệnh nặng ngã quỵ, bà ta cứ như một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp, nhưng ai gọi gì cũng không phản ứng. Sau khi hôn mê suốt năm, sáu ngày, con người thủ đoạn tày cơ ứng biến xuất sắc nhất trong lịch sử Ottoman đã qua đời trong một cơn sốt cao liên tục.

Thế lực quý tộc cũ đột nhiên mất đi nhân vật cốt cán, lòng người hoang mang hoảng loạn, các vị hoàng tử chỉ dùng năm phút để thoát khỏi nỗi đau buồn vì cái chết của mẫu thân, sau đó lập tức bắt đầu xâu xé di sản chính trị của bà ta để lại. Suy cho cùng, ngai vàng sultan chỉ có một, còn hoàng tử lại có đến hai.

Tranh thủ lúc tình thế hỗn loạn, Hayreddin xông ra khỏi vòng vây trở về với đội thuyền của mình. Hắn sắp xếp và hợp nhất số quân đội chính của mình và thế lực anh trai để lại, dẫn theo người nhà của Ishak cùng một trăm tàu thuyền an toàn rời khỏi Istanbul nguy hiểm trùng trùng.

Một tháng sau, thành phố của hải tặc, Algiers.

Bên trong phòng tắm ngập tràn hơi nước nóng, một mình Hayreddin ngồi trên một chiếc bệ đá cẩm thạch, dùng một cái gáo bằng kim loại múc nước từ từ dội lên người. Dòng nước trong mát thấm ướt mái tóc của hắn, chảy xuống cổ, lướt qua thân thể tuy tráng kiện nhưng đầy những vết sẹo. Vết thương của hắn đã cắt chỉ nhưng vẫn chưa hoàn toàn khép miệng, không thể chịu được việc ngâm trong nước nóng, nên lúc tắm rửa, hắn chỉ có thể xông hơi một lúc rồi tráng qua nước.

Lép lép, lép lép, bàn chân nhỏ nhắn giẫm trên sàn nhà gạch men ướt rượt, truyền đến tiếng động rất khẽ. Một người đi xuyên qua căn phòng nghỉ ngơi mát mẻ, đẩy cửa phòng tắm. Chủ nhân của bàn chân ấy đứng sau lưng Hayreddin, chần chừ một thoáng, rồi nhặt chiếc bàn chải lông mềm lên, nhúng vào nước sạch có pha thêm bạc hà và long não rồi kỳ lưỡng cho hẳn.

“Phía Đông đưa tin tới, hoàng tử Selim đã loại trừ được người em trai Bayezid của hẳn”. Nick nhẹ tay nhẹ chân kỳ từ cổ đến bả vai, cố gắng tránh khỏi vết thương của Hayreddin: “Hôm trước gã hoàng tử mê rượt đã đăng cơ”.

Bốn anh em tóc đỏ chỉ còn lại một người, bốn hoàng tử của Ottoman cuối cùng cũng chỉ có một người sống sót.

“Tất cả đã kết thúc rồi”. Hayreddin khẽ thở dài.

“Tất cả đã kết thúc rồi”. Nick lặp lại.

Kì thêm một lúc nữa, nàng thả chiếc bàn chải lông xuống, mức nước trắng. Tấm lưng của hẳn rất rộng rất dày, làn da khi được tắm bằng nước sạch phát ra ánh sáng màu đồng, vết thương cũ giống như rỉ sét âm trầm, vết thương mới lại như vết máu cọ rửa mãi không sạch. Người đàn ông này là thứ binh khí đã trải qua bao nhiêu lửa đạn chiến trận, mỗi vết thương đều đại diện cho một chuyến phiêu lưu rung động lòng người.

Kể từ khi Hayreddin bị đâm, hai người đã chia giường để ngủ được khá lâu rồi, Nick vứt bỏ hết đồ đạc trong tay đi, vươn tay ra ôm lấy cổ hẳn.

“Thuyền trưởng, chúng ta đừng quay về nữa có được không? Em không thích Istanbul”.

Hayreddin không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng.

Lúc ra đi, Hayreddin đã mang theo hầu hết binh lực của hải quân Ottoman, hiện giờ tân sultan vẫn chưa ngồi vững trên vương vị, nếu hẳn lạnh lặn trở về, hoàng đế sẽ phải đối mặt với nhiếp chính vương nắm trong tay trọng binh. Quyền lợi khiến biết bao kẻ tranh giành, vậy mà cô nhóc sau lưng lại nói không thích.

Nick vươn tay vuốt ve xuống phía dưới, mé ngực phải Hayreddin có một vết sẹo do phẫu thuật để lại. Nó có màu đỏ tươi, lồi lên hẳn lớp da xung quanh, nếu như dùng ngón hay hơi ấn xuống một chút, sẽ phát hiện bên dưới cơ thịt thiếu mất một thứ. Phẫu thuật mở ngực cần phải cắt đi một đoạn xương sườn, lúc ấy, Victor chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Mỗi người đều có mười hai cặp, thiếu mất một cái cũng chẳng ảnh hưởng gì”. Rồi rút đoạn xương ấy ra vứt đi luôn.

Cho dù chính tay chém kẻ thù, vết thương này vẫn khiến Nick canh cánh trong lòng, ngay cả thành phố khiến thuyền trưởng bị thương cũng bị ghét lây.

“Em không muốn trở về”. Nàng lầu bầu nói.

“... Nếu như sau này không còn phòng lớn để ở, không còn những bữa ăn thay đổi mỗi ngày nữa, không còn kẻ hầu người hạ nữa, em có thấy sao không?” Hayreddin hỏi.

Nick ngẩn người: “Cho dù không quay lại Istanbul, cuộc sống ở đại bản doanh cũng rất tốt mà”.

Hayreddin lắc lắc đầu: “Ý tôi là, nếu tất cả điều kiện đãi ngộ như ăn mặc ở đều không còn nữa, lại một lần nữa bước vào cuộc hành trình lang bạt, em có đi theo tôi không?”.

Nick hoang mang, nỗi lo sợ trước giờ chưa từng có trào dâng, nàng siết chặt vòng tay lại, dính sát vào lưng Hayreddin hết mức có thể: “Thuyền trưởng, ngài lại muốn đi đâu? Ngài muốn đuổi em đi ư?”.

“Không, tôi muốn em tự mình quyết định”. Hayreddin vuốt cánh tay nàng, nói: “Thượng Đế rút một chiếc xương sườn của Adam để tạo ra Eva, tôi cũng thiếu một chiếc xương sườn, nhưng lại chẳng tạo thành gì cả. Em là một con người độc lập, phải tự mình suy nghĩ đến con đường sau này. Tổ quốc của em là Tây Ban Nha, em lại sở hữu huyết thống kế thừa vương vị, nếu tôi bắt đầu lại từ một nơi hoang dã nào đó, em...”.

“Không! Em chẳng có bất kỳ quan hệ gì với Tây Ban Nha cả!” Nick ôm chặt lấy bả vai Hayreddin, lớn tiếng tuyên bố: “Ngài chính là nhà của em, ông chủ của em, ngài đi đâu thì em đi theo đó! Nơi ngài ở chính là tổ quốc của em!”.

Câu trả lời thẳng thắn âm vang khắp nhà tắm mái vòm, Hayreddin kéo mạnh nàng ngồi vào trong lòng mình. Trong làn hơi nước mù mịt bốc lên, hai người ra sức ôm hôn nhau. Bọn họ là hai cá thể độc lập, nhưng bánh răng tận sâu bên trong tâm hồn lại vô cùng ăn khớp, bắt đầu từ ngày đầu gặp gỡ nhau, vận mệnh đã định trước sẽ kết hợp họ với nhau rồi.

Thật lâu sau, khi cánh môi đã rời ra, Hayreddin vuốt ngược mái tóc rối của nàng ra sau đầu, khẽ cười nói: “Kỳ lạ thật, một tháng nay người nào cũng bận rộn đến sứt cả cân, còn em sao lại béo ra nhỉ, tay nghề của đầu bếp mới hợp khẩu vị thế cơ à?”.

“Nói cho em biết ngài muốn làm gì trước đã?”.

“Tôi đã nhìn chán cảnh sắc nơi này rồi”. Đôi mắt màu xanh lam như đại dương bao la của Hayreddin lại bắn ra những tia sáng không vương chút bận tâm của những con người ưa thích phiêu lưu, giống như lần đầu tiên khi Nick nhìn thấy hắn: “Chúng ta đi xem Tân thế giới nhé, được không?”.

“Được, được! Em vẫn muốn ăn thử khoai tây, Victor nói rằng nơi đó có lạc đà Alpaca, có những tòa thành bằng đá cực lớn, có những loại động vật kỳ lạ, còn có cả mỏ vàng nữa!” Nick ngồi trên đùi Hayreddin, bắt đầu mơ mộng về chuyến hành trình trong tương lai.

“Thức ăn và vàng là sự cố chấp mãi mãi không thay đổi”. Hayreddin cười hôn nàng. Nước trong phòng tắm đã làm hai người ướt sũng, xuyên qua chiếc áo sơ mi bằng vải lanh mỏng của Nick, Hayreddin phát hiện ra một sự thay đổi kỳ diệu trước giờ chưa từng có, hắn khẽ nhíu mày nói:

“Bé con à, hình như em béo lên nhiều đấy, thân hình có hơi... rớt cuộc gần đây em ăn bao nhiêu vậy?”.

Nick chớp chớp mắt, mới nhớ ra có chút chuyện nhỏ không đáng nhắc tới cần nói với hắn:

“À suýt chút nữa thì quên nói, Victor bảo em đã mang thai được bốn tháng rồi”.

Sultan mới lên ngôi ở Ottoman nhận được một bức thư, nguyên soái hải quân của hắn nói muốn dẫn đội thuyền mở mang lãnh thổ cho đế quốc, sau đó chỉ chào hỏi qua loa vài câu đã lấy danh nghĩa đó giương buồm thẳng ra Tân thế giới.

Có lẽ vì hấn quá chán ngán vùng biển đầy kẻ dối lừa này, hoặc có thể là hấn đã nhìn thấy dấu hiệu của một thời đại mới sắp đến, không ai có thể đoán được suy nghĩ của hấn, vì hấn luôn luôn đi trước lịch sử.

Địa Trung Hải ngàn cánh buồm đua tranh, trăm thế hệ luân phiên thay đổi, cảnh tượng nhộn nhịp đông đúc dường như không bao giờ kết thúc, nhưng thời đại nó làm trung tâm thế giới đã kết thúc sau trận hải chiến Preveza rồi.

Khói súng, trần ai, mạo hiểm, kho báu, mộng tưởng, cướp biển, Hải Yêu,... một truyền kỳ khác lại sắp dâng lên trên đại dương xanh thẳm.

Ánh rạng đông buổi sớm, tiếng chim hải âu vui vẻ đuổi theo những con sóng, tiếng hát của những thủy thủ vang vọng khắp mặt biển:

“Hương bị nồng nàn của rượu nho vẫn còn chứ?

Màu xanh biếc của cây ô liu vẫn còn chứ?

Vị ngọt của những trái sung vẫn còn chứ?

Chúng tôi sẽ quên hết tất cả mọi thứ nơi đây,

Để bắt đầu cuộc hành trình mới đang ở phương xa”.

Ngoại truyện

Đêm tuyết rơi

“Thuyền trưởng?”.

“Ừ...”.

“Thuyền trưởng?”.

“Ừ...”.

“Thuyền trưởng ơi, ngài tỉnh dậy đi mà!”.

“Tôi bảo này, trời còn chưa sáng, em làm ồn gì thế...”.

Trong tiếng đánh thức cố chấp của Nick, Hayreddin có hơi cúi mở mắt ra. Không có mùi thuốc súng, cũng chẳng có gió bão sấm sét đì đùng, bên ngoài chỉ có những bông tuyết khẽ rơi, cả con thuyền khẽ lắc lư, hết thấy đều bình thường.

Nick ngồi xồm bên giường lay lay cánh tay của hắn, khuôn mặt đỏ hây hây hưng phấn.

“Rốt cuộc em làm sao vậy hả?”.

“Thuyền trưởng, hôm nay là Năm Mới!”.

“Tôi biết rồi, nhưng đó không phải là lý do để dậy sớm”.

“Hôm nay là ngày đầu của Năm Mới! Chúc ngài Năm Mới vui vẻ!” Nick nhấn mạnh vào từ quan trọng nhất, cố gắng khiến Hayreddin hiểu ra ý đồ của nàng.

“... Em đánh thức tôi dậy khi trời chưa sáng chỉ để nói một câu này thôi à? Lại muốn học bơi phải không?”.

Thấy ám chỉ của mình không thành công, Nick đành phải nói thẳng ra yêu cầu: “Em cũng đã chúc ngài năm mới vui vẻ rồi, thuyền trưởng có nên thể hiện gì đó không?” Nàng xòe tay ra trước mặt ông chủ.

Hayreddin nhấc tay xoa huyết thái dương: “Cầm bao lì xì Giáng Sinh mới được có một tuần, kết toán tiền thưởng cuối năm còn chưa đến ba ngày, con nhóc chết tiệt nhà em lại mất trí nhớ à?”.

Khuôn mặt Nick thản nhiên nói: “Nhưng, nhưng hôm nay là ngày đầu năm, là một năm mới, không giống với năm cũ mà!”.

“Không giống? Vậy để tôi tính thử xem một năm em đã có bao nhiêu tiền lì xì rồi nhé: Giáng Sinh, Phục Sinh, lễ Tình Nhân, lễ Hiến tế Eid al – Adha, ngay cả lễ Phật Đản em cũng muốn! Những thứ đó thì thôi không nói, nhưng sao lại còn cả cái ngày lễ Tạ Ôn đó!”.

Nick chớp chớp đôi mắt vô tội: “Có vấn đề gì sao?”.

“Vấn đề ở chỗ, lễ Tạ Ơn phải đến năm 1620, khi con thuyền Mayflower^[1] cập bến châu Mỹ thì mới có, nhưng cái ngày chết tiệt hôm nay chỉ là Nguyên Đán năm 1518!” Hayreddin gân xanh gồ lên: “Ai đã nói với em về mấy ngày lễ vớ vẩn ấy vậy hả?”.

[1] Mayflower: nghĩa đen là “Hoa của tháng Năm”, là tên của một chiếc thuyền buồm, trên có những người theo đạo Kitô độc lập với Anh giáo, nhiều người đã xuất thân từ vùng Trung Anh, di cư sang Hoa Kỳ để bắt đầu một đời sống mới ở đây.

“Thình thoảng lại có một người gõ bàn phím mấy thứ này, đều do cô ấy nói”. Nick hoàn toàn trốn tránh trách nhiệm, sau đó lại vô si nói: “Trước một trăm năm thôi mà, điều này không phải càng chứng minh thuyền trưởng là nhà lãnh đạo nhìn xa trông rộng, hùng tài đại lược, mưu kế sâu xa, đề phòng chu đáo ư”.

“Lì xì, lì xì, phát lì xì!” Nick nhảy qua nhảy lại trên giường, sau đó tiếp tục kéo cánh tay hẳn: “Dậy đi, dậy đi mà! Mọi người đều đang đợi ngài ở bên ngoài kia kìa!”.

“Còn cả mọi người nữa?!” Lúc này Hayreddin mới tỉnh, mạch máu não như sắp nổ tung.

Mọi người chen vai thích cánh trong phòng thuyền trưởng, ai cũng mang vẻ hưng phấn “hôm nay phải chém đẹp ông chủ”. Hayreddin lạnh lùng đi tuần một lượt:

“Kari?”.

“Tôi muốn gửi túi đặc sản nho nhỏ về quê cũ, năm mới đến rồi, chuyển phát nhanh lại tăng giá”. Tóc Vàng thành thật giải thích.

“Eney?”.

“Tôi, tôi... muốn mua một ít đồ ăn vặt...” Sói Đất đỏ bưng mặt lén lút liếc nhìn Nick: “Phiếu giảm giá bánh ngọt phát lễ Giáng Sinh dùng hết rồi”.

“Victor? Cậu cũng thiếu tiền đến nỗi muốn cả bao lì xì hả?” Hayreddin kinh hãi nhìn anh chàng bác sĩ.

“Không, tôi chỉ đến xin nghỉ phép ba ngày thôi”. Victor căn nhắc: “Lên thuyền mấy năm rồi mà chẳng có được một kỳ nghỉ nào cả, ngày nào cũng bận rộn muốn chết. Hơn nữa, tôi muốn khiếu nại nạn phân biệt giới tính trong công việc, tại sao con nhỏ khốn kiếp kia tháng nào cũng có ba ngày nghỉ có lương, còn chúng tôi lại không có?”.

“Đúng vậy, đúng vậy!”.

“Tại sao chỉ có đội trưởng có ngày nghỉ?”.

“Thuyền viên nam cũng vất vả lắm mà”.

Trong lúc quần chúng kích động, Hayreddin lại nổi cáu, cười lạnh nói: “Muốn nghỉ? Được lắm, sinh thử một đứa cho tôi xem! Sinh được con thì nghỉ dưỡng thai, nghỉ đẻ, nghỉ cho con bú gì tôi cũng cho hết, mỗi ngày đều năm loại bảo hiểm xã hội^[1] một quỹ nhà ở gấp ba tiền lương!”.

[1] Năm loại bảo hiểm xã hội gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm lao động, bảo hiểm thai sản.

Lời vừa dứt, cả đám hải tặc cùng chìm vào im lặng.

Không dễ kiếm lời từ ông chủ tư bản đâu.

Đúng vào lúc mâu thuẫn giữa ông chủ và nhân viên lên đến đỉnh điểm, mặt biển đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm của đạn pháo. Một tay thủy thủ xông vào phòng thuyền trưởng hét to: “Quân Tây Ban Nha tấn công bất ngờ! Quân Tây Ban Nha tấn công bất ngờ”.

Hayreddin nghi ngờ nói: “Dạo này anh trai em rất an phận mà, hôm nay sao thế?”.

Nick lắc đầu, sau đó liếc nhìn thuyền trưởng như thể đâm chieu lắm: “Không biết, không chừng là bởi vì ông ta không phát lì xì đầu năm nên quân đội bạo loạn?”.

Hayreddin bơ luôn nàng.

Hắn vượt cảm trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên bật cười, vỗ vỗ tay lên giọng nói: “Được rồi, xem ra phúc lợi đầu năm đã dâng lên tận cửa, ta không lấy cũng không được. Mọi người cảm sung

lên, hôm nay phải bắt Charles phát lì xì cho chúng ta”.

“Charles phát lì xì”.

“Đi lấy lì xì thôi hú hú!”.

Đám hải tặc kích động hẳn lên, vung nắm đấm xông ra khỏi cửa. Nick cũng mang lưỡi hái sau lưng bồng bồng hưng phấn nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nháy mắt, phòng thuyền trưởng đã trống trơn, Victor phần hận giậm giậm chân: “Đáng chết! Mỗi lần đánh trận là phòng y tế liền kín người hết chỗ, lát nữa tôi lại càng không được nghỉ ngơi!”.

Hayreddin cười nói: “Năm đó không phải cậu nói muốn một công việc thật bận rộn, bận đến nỗi khiến cậu không còn thời gian rảnh rỗi để nhớ gì nữa đấy à? Sao nào, quên hết rồi?”.

“Trí nhớ của ngài tốt quá nhỉ! Nhớ được hết cả những chuyện tầm phào xưa cũ ấy!”.

“Ừ, tôi nhớ hôm đó cũng vào tầm này, tuyết vẫn còn rơi”. Hayreddin vuốt cằm, hứng trí nhớ lại: “Cậu ở trong một cửa tiệm cắt tóc cũ nát ở Florence, mặc một chiếc áo sơ mi rách, run lấy bầy vì lạnh...”.

Mùa đông năm 1511, Florence lạnh một cách bất thường, tuyết lớn đã tích dày đến bốn tấc mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Sắc trời ảm đạm, những bông tuyết to như lông ngỗng rào rào không ngừng rơi xuống, trên đường cũng không có một bóng người.

Lúc này đã quá chạng vạng, hầu hết cửa hàng trong thành phố đều đã đóng cửa, nhưng ở một con hẻm chật hẹp bên bức tường thành, có một tiệm cắt tóc nhỏ vẫn còn ánh đèn dầu leo lét. Tiệm cắt tóc này chẳng có gì khác biệt so với những tiệm cắt tóc khác, mặt tiền bán thiu ảm ướm, biển hiệu cũ nát viết mấy chữ xiêu vẹo “Tiệm cắt tóc Balak”. Chỉ có một cái gậy tín hiệu màu đỏ, trắng, xanh dương xen kẽ nói rõ thợ cắt tóc tiệm này còn kiêm cả bác sĩ ngoại khoa.

Ở vào thời đại này, bác sĩ ngoại khoa có địa vị vô cùng thấp kém, còn xa mới bằng được bác sĩ nội khoa và bác sĩ da liễu, thậm chí địa vị của họ còn chẳng bằng bác sĩ thú y. Chỉ có người cùng khổ mới tìm đến bác sĩ ngoại khoa kiêm thợ cắt tóc để chữa bệnh mà thôi, vì tất cả mọi người đều

biết, bác sĩ ngoại khoa thường chỉ có thể dùng dao cạo râu làm khách hàng chảy máu, hoặc dùng kim nhỏ hồng răng thôi.

Lễ Giáng Sinh vừa qua, năm mới lại sắp đến, đoán chừng sẽ không còn khách hàng nào đến nữa, chủ tiệm cắt tóc đã trở về nhà vui vầy với vợ con từ sớm, chỉ để lại anh chàng thợ cắt tóc thuê ở lại trông coi tiệm.

Những con thú hoang hú lên trong cơn gió lạnh ngoài cửa, trong phòng không có chậu than, anh thợ cắt tóc trẻ tuổi Victor lạnh run lấy bầy. Trên người anh ta chẳng có lấy một cái áo khoác, chỉ đành bọc mình trong chiếc áo choàng dùng cho khách cắt tóc để chắn gió. Dưới lớp áo choàng là chiếc áo len cũ rách, dưới nữa là chiếc áo sơ mi lạnh mặc vào mùa hè. Tất và giày đã thủng nhiều đến nỗi có muốn vá cũng chẳng vá nổi, anh ta chỉ đành học theo trí tuệ của những người nghèo, dùng những mảnh vải nát bươm quấn quanh giày như những dải băng để giữ ấm.

Ở trong con hẻm chật hẹp này, kiểu ăn mặc khốn khổ ấy nhìn đâu cũng thấy, không có gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua nếu ai đó có để ý kỹ, sẽ thấy chất liệu ban đầu của chiếc áo sơ mi anh chàng thanh niên mặc vốn rất tốt, chỉ là giặt giũ trường kỳ khiến nó trở thành màu xám trắng thô sần.

Victor đọc sách dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu lơ mờ, thị lực của anh ta vốn không tốt, làm việc trong môi trường thế này quá lâu lại càng khiến nó trở nên tồi tệ đến mức không dể sát mắt vào trang giấy thì không nhìn thấy gì. Nhưng cho dù là vậy, Victor vẫn rất trân trọng tia sáng ít ỏi ấy, chủ tiệm Balak chỉ để lại một ounce dầu hỏa, có lẽ tầm bảy rưỡi sẽ dùng hết, đến lúc ấy, ngay cả sự an ủi hư ảo đến từ trong cuốn sách cũng chẳng còn, anh ta chỉ có thể co ro trong đau khổ trên chiếc giường cứng chịu đựng suốt đêm tối mà thôi.

Điều này quả thực cũng chẳng đáng phàn nàn, mùa đông nào mà những người nghèo trong thành không trải qua như vậy, chỉ ít anh chàng thanh niên này còn biết chữ, có thể đọc sách ở một nơi trên có mát bốn phía có tường.

Có lẽ mùa đông này mình sẽ chết vì viêm phổi mất, Victor nghĩ.

Mình sẽ không ngừng ho khan, nôn ra máu, sau đó rời xa cái thế giới tồi tệ này trong một trận sốt nhẹ kéo dài và những cơn đau tức ngực. Victor cười tự giễu, trong cái thế giới anh ta từng có, viêm phổi là một căn bệnh rất thời thượng. Một căn phòng với chậu than nóng hừng hực, tuyết rơi

phiêu diêu bên ngoài cửa sổ, người khê ôm ngực ho khan hai tiếng, sau đó, trên chiếc khăn lụa trắng sẽ dính một búng máu – có biết bao thi nhân trong xã hội thượng lưu yêu mến cảnh tượng đẹp mà thê lương ấy. Nhưng giờ khắc này, anh ta chỉ cảm thấy mệt mỏi và lạnh lẽo đến thấu xương.

Tuyết rơi rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió, bên ngoài không có tiếng chạy nhảy la hét của lũ trẻ con, cũng không có tiếng leng keng của khi những chiếc bánh xe ngựa xa la lăn qua, nếu như không quan tâm đến vấn đề nhiệt độ, đây vẫn là một khung cảnh phù hợp để đọc sách. Victor an ủi, dùng ngón tay tê cóng khó khăn lật một trang sách.

Đúng vào lúc ấy, trên lớp tuyết ngoài cửa vang lên âm thanh sột soạt, một người giẫm lên lớp tuyết dày phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch, bước vào con hẻm nhỏ.

Từ bên trong cánh cửa gỗ lấp một tấm kính thủy tinh nhỏ cho dù có lau thế nào cũng vẫn bẩn, Victor nhìn thấy bên ngoài có một bóng hình cao lớn mặc áo choàng dài màu đen, đội một chiếc mũ ba sừng đang đi tới trong màn hoa tuyết đầy trời. Người đàn ông tay giữ mũ, vạt áo khoác bay phần phật trong gió. Gió giật và tuyết rơi nhiều không khiến hắn thất thểu vấp vấp, bước chân hắn vẫn vô cùng ổn định, cứ như thể đang đi trên quảng trường đầy gió và nắng ấm.

“Sao lại có khách vào giờ này?” Victor buồn bực hỏi. Mùa đông vốn dĩ là mùa tiếm cắt tóc kinh doanh ế ẩm, lúc nước đóng thành băng thì chẳng có mấy người đàn ông nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà đi cạo râu cả.

Theo tiếng chuông ding ding vang lên, cánh cửa gỗ liền được mở ra.

Vị khách này có thân hình đẹp đẽ rắn chắc, bờ vai rộng, eo hẹp, dáng người rất cao, gần như sắp chạm vào trần nhà thấp tè. Hắn mặc một chiếc áo khoác pha len thủ công rất tinh tế, một hàng nút bạc may dọc từ trên xuống, dưới chân đi một đôi boots màu nâu cao đến đầu gối, tuy rằng bị nước tuyết làm bẩn, nhưng nửa trên vẫn bóng loáng.

Người đàn ông bỏ chiếc mũ rất phong cách xuống, nhanh nhẹn gạt bỏ số tuyết vương trên người đi. Hắn có một mái tóc đỏ rực như lửa cháy, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn với làn da nâu, không quá hai mươi lăm tuổi. Cửa tiệm vốn dĩ đã rất nhỏ, lại thêm một người đàn ông cao lớn cả người rét buốt, cả căn phòng liền trở nên chật chội.

“Gã nhà giàu mới nổi chết tiệt, mái tóc đỏ chết tiệt”. Victor lòng thằm bất mãn.

Cho dù quần áo mặc có đẹp hơn thế, anh ta đã có thể đoán ra được đẳng cấp của đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên, người đàn ông này không có khí chất nhàn nhã trang nghiêm của giới quý tộc, mà cả người toát ra hơi thở xâm lược nam tính giống lũ cướp biển. Đáy lòng Victor dâng lên cảm giác chán ghét, đối phương giàu có, mạnh mẽ mà linh hoạt, mái tóc đỏ đại diện cho khát vọng và sức sống tràn đầy, còn mình thì sao, nghèo khổ, xanh xao, yếu ớt, giống như một hồn ma thâm hại.

Chưa nói câu nào, Victor đã ghét đối phương rồi. Anh ta khoanh tay, lạnh nhạt nhìn vị khách mới đến, dường như đang nói: Gã nhà giàu mới nổi kia, đến cái tiệm nhỏ này làm gì?

Trong những ngày đặc biệt như năm mới thế này, nhân viên cửa tiệm nào cũng sẽ nói câu khách sáo như “Năm Mới vui vẻ, Chúa phù hộ cho ngài”, nhưng thái độ không thân thiện của Victor lại khá đặc biệt. Người đàn ông đánh giá một lượt, chỉ cười cười nói:

“Chào buổi tối, hôm nay trời lạnh thật”.

Hắn tiện tay cởi áo khoác, treo mũ áo lên đằng sau cửa.

Cánh cửa gỗ đóng cách một tiếng, tấm kính thủy tinh duy nhất cũng bị che mất. Trong tiệm hay trên đường đều chẳng có ai, Victor đột nhiên thấy hơi sợ, thầm nghĩ có nên nói dối hắn ta rằng tiệm đã đóng cửa rồi không. Anh ta còn đang do dự, người đàn ông tóc đỏ đã ngồi luôn xuống, thoải mái tựa vào lưng ghế, vạch vạch mấy đường lên mặt:

“Nào, cạo râu cho tôi đi”.

Người đàn ông này ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, râu cũng chỉ mới nhú ra một tầng mỏng, xem ra vốn không cần nhờ người khác giúp. Nhưng ai trả tiền người đó là đại ca, Victor bất đắc dĩ chỉ đành cởi áo choàng ra nhóm lò đốt lửa, đun nóng nước đã đóng thành băng trong chiếc chậu nhỏ bằng đồng. Than củi trong sọt đều có đầy đủ, nhưng nếu không có khách, dù trời có lạnh hơn thế anh ta cũng không được dùng.

Khăn đã nóng, miết lưỡi dao cạo sáng bóng lên một dải vải dài, Victor im lặng chuẩn bị. Thợ cắt tóc không thể nói chuyện với khách đã coi như thất trách một nửa, vậy mà người đàn ông tóc đỏ này lại không hề lộ vẻ bất mãn, tự mình gọi mở chủ đề trước, Victor trả lời bằng vài từ đơn âm tiết.

“Mà này. Florence mấy năm nay rồi không có tuyết rơi, năm nay lạnh thế này đúng là ngạc nhiên thật”.

“Ừ”.

“Xưởng dệt cũng bị sập so tuyết tích dày rồi, nghe nói có không ít người chết?”.

“Vậy à”.

“Nếu như có một bác sĩ giỏi, biết đâu sẽ cứu thêm được vài người nữa”.

“Ồ”.

Victor vắt khô chiếc khăn thấm nước nóng, đập lên gò má vuông vức rắn chắc của bị khách. Đột nhiên, người đàn ông tóc đỏ thò cánh tay ra tóm lấy tay Victor, cẩn thận quan sát anh ta một lúc. Ngón tay trắng xanh thon dài bị tổn thương do giá lạnh và làm việc vất vả đã sưng đỏ nứt toác ra, hình dáng đẹp đẽ trước kia chỉ còn thấy mơ hồ.

Victor ra sức rút cổ tay về, không biết thời tiết lạnh hay điều gì khác khiến thân thể anh ta run lấy bầy.

Người đàn ông kéo chiếc khăn xuống để lộ miệng, cười khê nói: “Xem ra cậu thật sự không thích nói chuyện”.

“Vậy tôi kể chuyện cười cho ngài nghe nhé”. Victor lấy chiếc khăn nóng về, miết con dao cạo sáng bóng, cẩn thận thao tác trên khuôn mặt người đàn ông.

“Từng có một người thợ cắt tóc tay nghề cao làm việc ở bến cảng, có một ngày, một quý ngài hải tặc đến cửa, hung ác nói với anh ta: “Thằng nhãi kia, mày qua đây cạo râu cho tao, nếu dám làm xước mặt tao, thì tao sẽ vặn đầu mày”. Anh thợ cắt tóc nhỏ bé có hơi sợ, nhưng anh ta lại không thể không phục vụ hắn, chỉ đành miết dao, cẩn thận từng tí một cạo râu cho tên cướp biển”.

“Có lẽ là do trời quá lạnh, ngón tay anh thợ cắt tóc tê cứng, không cẩn thận làm xước mặt quý ngài hải tặc. Quý ngài hải tặc nhắm mắt nhắm đó, vẫn không biết mình đã chảy máu”.

“Sau đó thì sao?” Người đàn ông tóc đỏ hưng phấn lắng nghe bèn hỏi: “Hắn ta có vận đầu thẳng nhãi đó không?”.

Ngón tay Victor linh hoạt nhanh chóng cạo sạch nửa bên trái, lại di chuyển lưỡi dao xuống cằm và cổ của người đàn ông tóc đỏ.

“Không. Anh thợ cắt tóc nhỏ nghĩ thầm: ‘Lát nữa hắn ngồi dậy nhìn vào trong gương sẽ phát hiện ra vết thương, dù sao mình cũng không sống nổi, chi bằng liều một phen’. Anh ta tranh thủ lúc cạo râu dưới cằm đã cắt đứt cổ tên kia chỉ bằng một dao. Đầu của quý ngài cướp biển rơi lông lốc xuống đất, lăn đi lăn lại trên sàn nhà trong tiệm cắt tóc”.

Đúng vào lúc ấy, Victor dí con dao cạo lạnh lẽo vào yết hầu bị khách tóc đỏ, không di chuyển tiếp nữa.

Những bông tuyết xoay tròn bay xuống từ trên thiên không, lặng lẽ rơi xuống đất cùng thi thể của những đồng bạn tuyết trắng khác. Tiệm cắt tóc rất yên tĩnh, qua một lúc lâu, người đàn ông tóc đỏ vỗ tay bôm bốp:

“Quá tuyệt, đúng là một câu chuyện hay!”.

Giọng điệu của người đàn ông rất thoải mái, khóe miệng mang theo nụ cười, ngay cả nhịp hô hấp cũng không hề thay đổi. Còn Victor lại sợ hãi đến trắng bệch cả môi. Đột nhiên, cổ tay cầm dao của anh ta bị một bàn tay to lớn tóm chặt. Trời nghiêng đất ngã chỉ trong nháy mắt, cả người Victor đã bị đè xuống sàn nhà bùn bắn ẩm ướt lạnh lẽo.

Con dao cạo rơi xuống ngay bên cạnh, Victor còn chưa chạm được vào một miếng thịt nhỏ nào của người đàn ông, đối phương chỉ dùng một tay đã có thể khiến anh ta không thể nhúc nhích.

“Tôi đoán cậu không thường xuyên kể câu chuyện này thì phải?” Người đàn ông khẽ cười nói: “Lúc cắt cổ họng, tay không được run, tinh thần phải tập trung”.

“Ngài! Ngài rốt cuộc muốn làm gì?” Cánh tay bị bẻ quặt ra sau lưng một cách rất kỹ thuật, chỉ hơi giây giũa thôi sẽ đau nhói, Victor không muốn kêu cứu, nghèn nghẹn hỏi.

“Đầu tiên, tôi đúng là một tên cướp biển, tên tôi là Reis Pasha, mọi người thường gọi tôi là Hayreddin. Hôm nay tôi tới đây không phải để cạo râu, mà là vì trên thuyền đang thiếu một bác sĩ ngoại khoa có tài, tôi nghe nói tiệm cắt tóc Balak ở một con hẻm góc phía Tây thành phố có một ứng viên rất thích hợp, nên tôi mới đội tuyết chạy tới đây mời. Cậu là bác sĩ Victor Franz đúng chứ?”.

Victor im lặng một vài giây rồi buồn bực nói: “Bỏ tôi ra”.

Hayreddin lập tức thả cánh tay anh ta ra, nở nụ cười thân thiện đỡ anh ta dậy.

Victor không khách khí chút nào đẩy tay hắn ra, giận đùng đùng phủi những hạt bụi dính trên người đi.

“Dựa vào đâu mà ngài cho rằng tôi sẽ vô duyên vô cớ gia nhập toán cướp biển của ngài? Ngài nên biết rằng những người như ngài sẽ bị bắt giữ rồi xử tử, không cần phải xét xử”.

“Ha ha, dựa vào lớp viền đăng ten một thước hai đồng bạc florin trên tay áo sơ mi của cậu, tuy chúng có hơi cũ, còn là đồ mùa hè nữa chứ”. Hayreddin cười nói: “Tay của cậu rất đẹp, cậu không phải là kiểu người lớn lên trong cuộc sống lao động vất vả. Còn câu chuyện về anh thợ cắt tóc, tôi đã nghe đến một trăm lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy ngữ pháp trôi chảy, biểu đạt thanh lịch uyển chuyển như vậy”.

Victor siết chặt nắm tay, anh ta đã cắt cái đường viền đăng ten chết tiệt đó từ lâu rồi, nhưng vì trời đông lạnh giá, anh ta lại khâu bọn chúng vào, chỉ để cổ tay được bảo vệ thêm một chút thôi.

“Kinh tế gia đình đột nhiên sa sút à? Hay là phạm tội bị đuổi đi?” Hayreddin cẩn thận quan sát vẻ mặt của Victor, sau đó phán chắc nịch: “Xem ra là vế sau rồi”.

“Có liên quan gì đến ngài sao?!” Victor hỏi lại đầy chanh chua khắc nghiệt, anh ta vốn dĩ chỉ muốn nói bằng giọng thờ ơ.

“Tuy rằng không quá lễ phép... nhưng tôi thấy hiện giờ cậu sống cũng chẳng dễ chịu gì”. Hayreddin dùng thái độ thờnhiên nói: “Một khi thành viên của xã hội thượng lưu rơi xuống tầng đáy, sẽ rất khó để tìm được một công việc phù hợp có thể diện để nuôi sống bản thân mình. Ở chỗ này thờngắn than dài lằng phí cuộc sống, chi bằng thờ tìm một cơ hội làm giàu khác xem? Không biết thờng còn có thể quay lại cho gia tộc của cậu một cái tát cũng nên”.

“Có lẽ tôi đã chấp nhận cuộc sống mang tính trừng phạt này như một lẽ đương nhiên rồi, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện không biết thờng?”. Victor lạnh lùng đáp.

“Ôi bác sĩ à, hãy thành thật với bản thân mình chút đi!” Hayreddin giơ tay, chỉ vào chiếc áo choàng treo ở đằng sau cửa, nói: “Lúc tôi vừa mới bước vào, ánh mắt cậu phần thờ gần như thờ chọc thờng quần áo tôi, mà thờng chẳng qua chỉ thờng thêm một hàng cúc bạc thờ tội mà thờ”.

Victor mím chặt môi, sắc mặt thờng trắng bệch thờng đứng thờng nguyên thờng trên thờng đất.

“Các thờng thuyền viên thờng tuy thờng rằng thờng thô thờng dã, thờng nhưng thờng vô thờng cùng thờng kính thờng trọng thờng bác sĩ, chỉ thờng cần thờng cậu thờng có thờng bản thờng lĩnh thờng thực thờng sự, thờng bọn thờng họ thờng sẽ thờng tôn thờng sùng thờng cậu thờng ở thờng vị thờng trí thờng thứ thờng hai thờng sau thờng Thượng thờng Đế”. Hayreddin thờng ôn thờng hòa thờng nói: “Còn thờng về thờng đái thờng ngộ, thờng tôi thờng không thờng đảm thờng bảo thờng cậu thờng sẽ thờng quay thờng về thờng được thờng với thờng cuộc thờng sống thờng trước thờng kia, thờng nhưng thờng chỉ thờng ít thờng thờng những thờng ngày thờng thờng tiết thờng lạnh thờng lẽ thờng này, thờng cậu thờng có thờng thể thờng đi thờng tất thờng len thờng ấm thờng áp thờng uống thờng nước thờng trà thờng nóng thờng hổi. Ở thờng lại thờng trong thờng cái thờng hang thờng chuột thờng này, thờng cậu thờng vĩnh thờng viễn thờng không thờng có thờng ngày thờng ngóc thờng đầu thờng lên thờng được”.

Thờng thân thờng hình thờng gầy thờng yếu thờng của thờng Victor thờng thoẻng run thờng rẩy, thờng đôi thờng mắt thờng màu thờng xám thờng ngậ thờng hơi thờng nước, thờng dường thờng như thờng sẽ thờng bị thờng những thờng áp thờng lực thờng nặng thờng nề thờng chưa thờng từng thờng phải thờng chịu thờng trong thờng suốt thờng một thờng năm thờng qua thờng đê thờng bẹp thờng bất thờng cứ thờng lúc thờng nào.

Hồi thờng lâu, thờng anh thờng ta thờng nói thờng bằng thờng giọng thờng thì thờng thờng thờng đầy thờng tuyệt thờng vọng: “Tôi thờng không thờng có thờng cách thờng nào thờng rời thờng khỏi thờng Florence, thờng bọn thờng họ thờng luôn thờng theo thờng dõi thờng tôi”.

“Ai? Gia tộc của cậu sao?” Hayreddin cau thờng mày thờng nói.

“Cứ thờng mỗi thờng bốn thờng giờ thờng sẽ thờng có thờng người thờng tới thờng quan thờng sát thờng tôi, thờng đảm thờng bảo thờng tôi thờng vẫn thờng sống thờng cuộc thờng sống thờng bi thờng thảm”. Victor thờng cắn thờng môi thờng nói: “Lần thờng gần thờng đây thờng nhất thờng là thờng vào thờng lúc thờng bảy thờng giờ thờng tối, thờng vẫn thờng thấy thờng xuất thờng hiện”.

Đúng thờng vào thờng lúc thờng ấy, thờng tháp thờng chuông thờng cao thờng nằm thờng ở thờng trung thờng tâm thờng thành thờng phố thờng truyền thờng đến thờng tiếng thờng chuông thờng báo thờng giờ thờng trờng thờng thấp thờng vang thờng xa.

Lớp tuyết yên tĩnh bên ngoài cửa lại đón tiếp một người khác đang phát ra tiếng sột soạt khi đi đường.

“Ngài đi đi”. Sắc mặt Victor trắng nhợt thảm hại: “Không ai có thể chống lại được bọn họ, ngài chỉ là một vị khách đêm nay tới cạo râu mà thôi”.

“Xem ra là thứ cần cung cấp cho bác sĩ không chỉ là một tách trà nóng, mà còn là tị nạn chính trị nữa”. Hayreddin thoải mái nói, hấn bẻ ngón tay của cả hai bàn tay một lúc, khiến chúng phát ra những tiếng kêu răng rắc.

“Không! Ngài không biết bọn họ là ai đâu!” Victor khê kêu lên hoảng hốt, nhưng người đàn ông tóc đỏ còn chẳng thèm mặc áo khoác đã thẳng thừng đẩy cửa bước ra màn tuyết bay đầy trời.

Sau một hai câu thì thăm khe khẽ, ngoài cửa truyền ra âm thanh trầm đục khi nắm đấm nện vào cơ thể, tiếng nôn mửa và cả tiếng rên rỉ, Victor sợ hết hồn đứng chờ người ra. Gã cướp biển không khiến anh ta phải đợi lâu, chưa đến nửa phút sau, Hayreddin đã kéo một gã đàn ông đang ngắt xiu vào trong tiệm cắt tóc, ngoại trừ mái tóc đỏ rối tung vì gió thổi, trên người hắn không có bất cứ dấu vết của cuộc ẩu đả nào.

Dưới ánh mắt sợ hãi hoảng loạn của Victor, Hayreddin nhấc chân đạp lên cánh cửa, sau đó nhanh nhẹn lục soát khắp một lượt từ trên xuống dưới gã đàn ông. Trong một túi tiền phồng to, hắn phát hiện ra gia huy của một gia tộc mà bất kỳ ai ở Florence cũng biết.

“Tấm khiên vàng quả cầu đỏ, cậu là người của nhà Medici?” Hayreddin huýt một hồi sáo, lại dùng ánh mắt vô cùng hứng thú nhìn về phía Victor.

“... Đúng vậy”. Victor căn môi đáp: “Tôi đã nói với ngài ngay từ đầu rồi, ngài không nên giẫm vào đồng bùn lầy này”.

“Cậu thật là cố chấp!”.

Hayreddin thờ dãi như thể bó tay, sau đó nheo mắt lại nghĩ ngợi. Victor tưởng rằng gã cướp biển nhất định sẽ bỏ cuộc thôi, nhưng ai ngờ mọi chuyện xảy ra sau đó lại khiến anh ta không tưởng tượng nổi.

Hayreddin vung tay, “rắc rắc” hai tiếng vắn gậy cổ gã đàn ông kia, đơn giản như bẻ cổ một con gà mới nở.

Hắn phui phui tay, mỉm cười với anh chàng bác sĩ đang trợn mắt há hốc mồm nói: “Vũng bùn này tôi giẫm vào rồi, chó săn đã chết, hiện giờ cậu bắt buộc phải đi theo tôi thôi!”.

“Ngài! Ngài!” Victor run sợ cả người, nói không thành câu. Chuyện đã ra nông nỗi này đồng nghĩa với việc anh ta đã đặt một chân lên thuyền hải tặc, không thể từ chối được nữa.

“Nếu như cứ bốn giờ sẽ có một nhóm người tới thì chúng ta càng phải tranh thủ thời gian, suy cho cùng, cướp biển vào thành phố đi dạo một vòng rồi trở ra cũng phí mất chút sức lực”. Hayreddin nhanh nhẹn lột chiếc áo khoác của người chết ra, đưa cho Victor: “Chúng ta phải đội tuyết ra ngoài thành thôi”.

Đưa tay gạt phắt chiếc áo choàng đi, khuôn mặt Victor đầy vẻ chán ghét: “Cho dù có ở trần xông vào tuyết, tôi cũng không bao giờ mặc cái thứ quần áo bẩn thỉu này!”.

“Cậu cũng thật kén chọn”. Hayreddin cau mày bất lực. Nhưng đoán từ cái mùi này, hắn cũng không thể phủ nhận sự thực rằng tên kia đã uống rượu, sau đó lại còn nôn một số thứ lên người.

“Được rồi, cậu lấy áo của tôi đi vậy”. Hayreddin đưa áp khoác của mình cho Victor. “Nhìn dáng vẻ của cậu này, chắc chưa ra khỏi thành đã đông cứng bên lề đường rồi”.

Victor nhận chiếc áo khoác màu đen xem ra có vẻ sạch sẽ, chần chừ khoác lên người.

“Đây là mùi gì vậy?” Anh ta nghi ngờ hỏi.

“Thuốc lá, thuốc súng, gỗ thông và sơn”. Hayreddin cười nói: “Là mùi thuyền đẩy, cậu có thể làm quen với môi trường làm việc sớm một chút”.

Cánh cửa gỗ của tiệm cắt tóc Balak lại mở ra một lần nữa, những cơn gió điên cuồng cuốn những bông tuyết gào thét lao tới, xung quanh là một mảng trắng xóa, nhìn không thấy đường.

Victor quần mình thật chặt trong chiếc áo khoác, lẩm bẩm: “Thật không biết tôi đã mắc phải tội gì, mà lại chạy trốn theo một gã hải tặc bạt mạng giữa thời tiết khi gió này”.

Cho dù chỉ mặc áo len ở trong, Hayreddin cũng không vì thời tiết lạnh buốt này mà thấy lạnh, hẳn đội chiếc mũ ba sừng đầy phong cách lên đầu, cười nồng nhiệt:

“Không phải thú vị lắm sao? Trời tuyết rơi là thời tiết thích hợp nhất để bỏ trốn đây!”.

Thành phố Florence, khi gió vẫn đang điên cuồng gào thét, nhà quý tộc trẻ tuổi Victor Fraz Medici đã đi theo một gã cướp biển tóc đỏ biến mất trong đêm mưa tuyết.

HẾT

Table of Contents

- [Chương 1: Hải tặc tuyển người](#)
- [Chương 2 : Hải Yêu](#)
- [Chương 3: Nick nhập bọn](#)
- [Chương 4: Hai bản kế ước](#)
- [Chương 5: Đội trưởng Nick, người đàn ông đích thực](#)
- [Chương 6: Phòng tắm duy nhất](#)
- [Chương 7: Ngôi sao sáu cánh màu lam](#)
- [Chương 8: Hiệp sĩ](#)
- [Chương 9: Cô là chủ nhân, tôi là người hầu](#)
- [Chương 10: Chó săn mồi Tóc Vàng](#)
- [Chương 11: Tội nghiệt](#)
- [Chương 12: Mỗi tháng có một số ngày...](#)
- [Chương 13: Bảo đảm quyền lợi của lao động nữ](#)
- [Chương 14: Cướp biển không biết bơi](#)
- [Chương 15: Vũ hội và huấn luyện](#)
- [Chương 16: Lâu đài Fontainebleau](#)
- [Chương 17: Vũ hội ở Paris](#)
- [Chương 18: Chim non mất tổ](#)
- [Chương 19: Rời khỏi Paris](#)
- [Chương 20: Râu Đỏ](#)
- [Chương 21: Chuyện xưa của bốn anh em](#)
- [Chương 22: Chiếc khăn tay](#)
- [Chương 23: Florence](#)
- [Chương 24: Lorenzo răn độc](#)
- [Chương 25: Lăn theo dấu vết](#)
- [Chương 26: Chân tướng](#)
- [Chương 27: Santa Lucia](#)
- [Chương 28: Công thành](#)
- [Chương 29: Nick cá](#)

[Chương 30: Những thiên thần của Charles](#)

[Chương 31: Karl rời thuyền](#)

[Chương 32: Thiêu cháy](#)

[Chương 33: Phạt roi](#)

[Chương 34: Nam nữ chung một phòng](#)

[Chương 35: Áo giắc gỗ cửa lúc nửa đêm](#)

[Chương 36: Một hạt đậu lãng](#)

[Tập 2](#)

[Chương 1: Tiếng gọi bên ngoài cửa sổ mạn thuyền](#)

[Chương 2: Sói đất](#)

[Chương 3: Cô gái tóc tết Tunisia](#)

[Chương 4: Xiềng xích và trần ai](#)

[Chương 5: Chìa khóa](#)

[Chương 6: Giao dịch](#)

[Chương 7: Quỷ kế của Victor](#)

[Chương 8: Phụ nữ của Vua cướp biển](#)

[Chương 9: Tòa hậu cung màu trắng](#)

[Chương 10: Sự chỉ dạy của cô nàng nô lệ](#)

[Chương 11: Trước khi hoa tulip nảy mầm](#)

[Chương 12: Tham dự yến tiệc](#)

[Chương 13: Một Hải Yêu khác](#)

[Chương 14: Hàng giả và lót giày](#)

[Chương 15: Chuyển biến tốt 15 pound\[1\]](#)

[Chương 16: Ilyas](#)

[Chương 17: Mặt trời trong đêm tối](#)

[Chương 18: Một đồng tiền vàng](#)

[Chương 19: Hải Yêu trở lại](#)

[Chương 20: Trận đấu đỉnh cao](#)

[Chương 21: Đội trưởng Nick đêm không về nhà](#)

[Chương 22: Công chúa với công chúa](#)

[Chương 23: Trở về biển khơi](#)

[Chương 24: Tấm bản đồ kho báu](#)

[Chương 25: Tiếng chuông lạc đà trên sa mạc](#)

[Chương 26: Đám cướp người Bedouin](#)

[Chương 27: Kho báu của hải tặc](#)

[Chương 28: Vượt rào](#)

[Chương 29: Cục diện hỗn loạn](#)

[Chương 30: Dưỡng khẩu tự trọng](#)

[Chương 31: Hải chiến Preveza](#)

[Chương 32: Vụ thảm sát ở nhà thờ Hồi giáo](#)

[Chương 33: Giương buồm ra Tân thế giới](#)